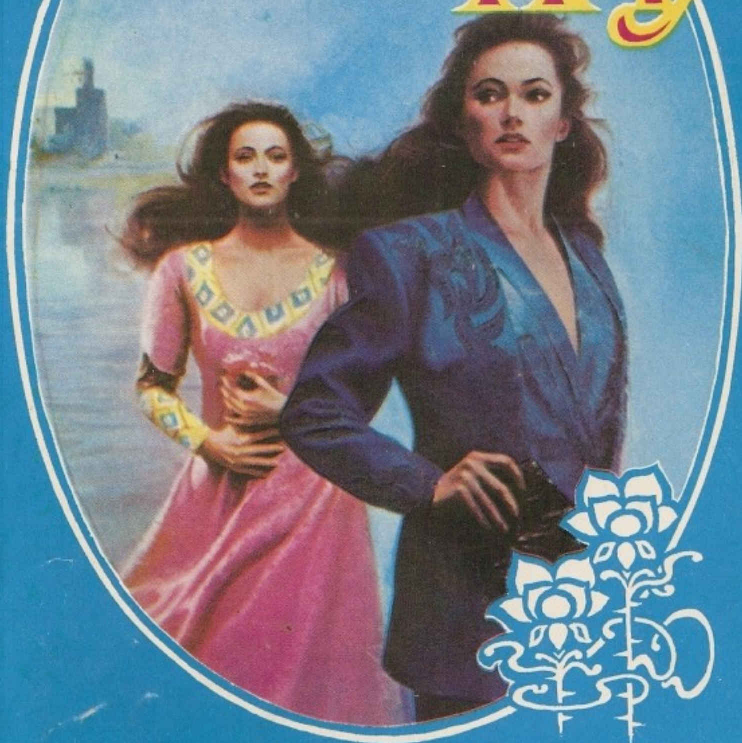
BARBARA ERSKINE

LADY HAY

Pasiuni

BARBARA ERSKINE

LADY HAY

Traducere: Petrea Alexandra
Titlul original: Lady of Hay, 1986

CUPRINS

ACUM 800 DE ANI, S-A DESFĂŞURAT O DRAMĂ PLINĂ DE PASIUNI SECRETE ŞI TRĂDARE.

OARE AU AVUT O NOUĂ ŞANSĂ?

JO CLIFORD – Plină de succes în carieră, frumoasă şi independentă, este o gazetară de primă mână, ancorată ferm în realitate – până când acceptă să fie hipnotizată şi intră în alt timp şi altă experienţă, într-un loc deosebit de periculos.

NICK FRANKLYN – un director dinamic din lumea reclamelor. Este îndrăgostit de Jo, chiar dacă-l scoate din sărite. Este obligat s-o urmeze în trecut, pentru a descoperi un adevăr şocant şi poate chiar mortal.

SAM FRANKLYN – fratele lui Nick. Psihiatru cu reputaţie nepătată, este singurul care cunoaşte adevăratele pericole. Şi el are un rol de jucat şi nu se va opri – indiferent cine are de suferit.

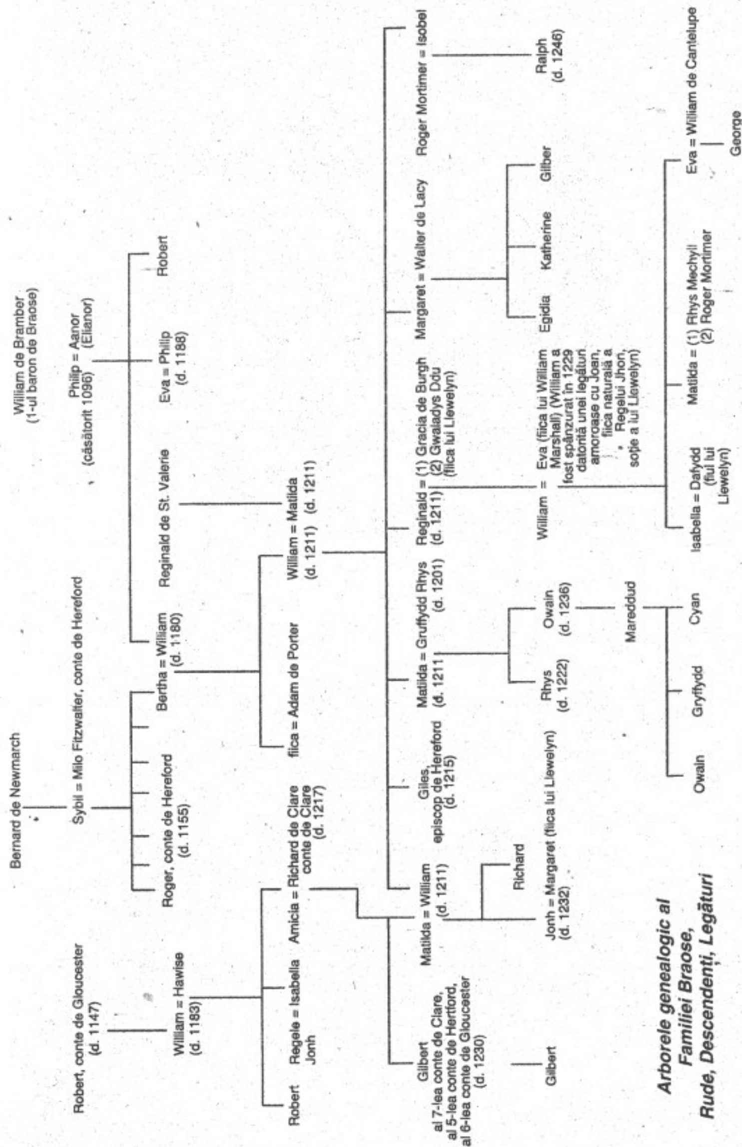
TIM HEACHAM – un fotograf strălucit şi talentat; singura lui strălucire este Jo. Incapabil s-o salveze în trecut sau în prezent, singurul său refugiu sunt drogurile – şi visele care l-au torturat de-a lungul timpului.

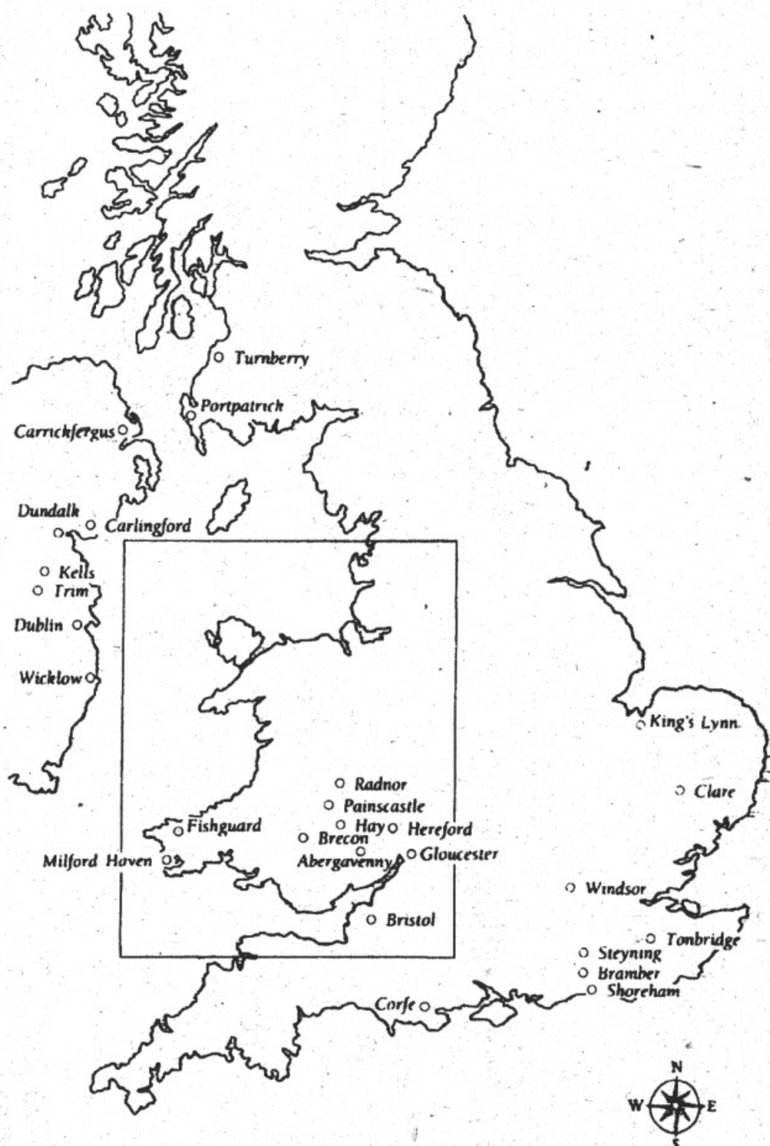
PRECIZĂRI

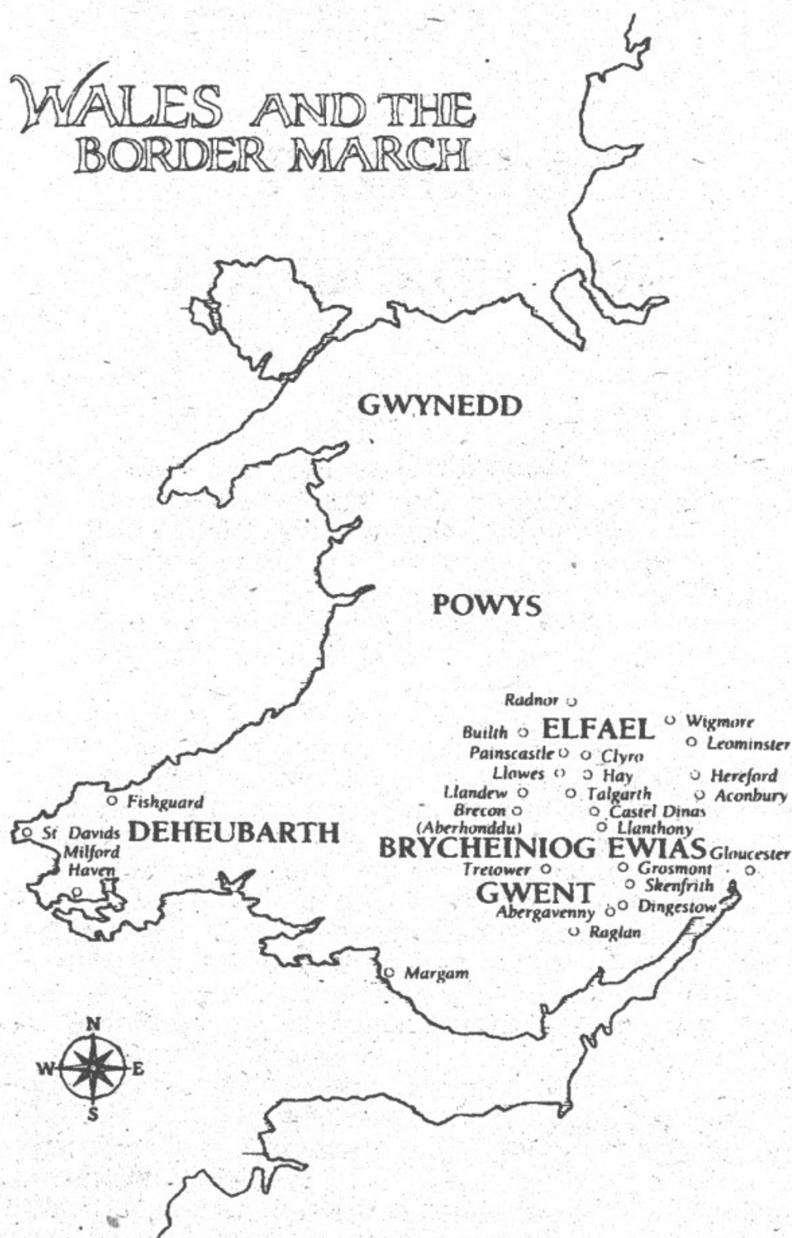
Aş vrea să mulţumesc tuturor acelora care şi-au dat osteneala să mă ajute în cercetările mele pentru această carte, în special Profesoarei Ann Matonis pentru traducerile din limba velşă veche şi modernă (orice greşeli de transcriere care ar fi putut să apară sunt numai din vina mea). Trebuie să mulţumesc de asemenea doctorului Brian Taylor, doctorului Michael Siddens şi doctorului Brian Blandford pentru sfaturile lor în probleme medicale, heraldiene şi muzicale; tatălui meu care a parcurs atâtea mile pentru a verifica localităţile de pe dealurile velşe; şi lui Carole Blake pentru ajutorul şi încurajările ei. Şi în sfârşit, trebuie să scot în evidenţă contribuţia lui Jean Walter, care a bătut cu meticulozitate la maşină această carte şi a făcut posibilă apariţia ei.

BARBARA ERSKINE

Llanigen and Great Tey, 1985

Bernard de Newmarch
Sybil = Milo Fitzwalter, conte de Hereford
William de Bramber
(1-ul baron de Braose)
Philip = Aanor
(căsătorit 1096) (Elianor)
Robert, conte de Gloucester
(d. 1147)
William = Hawise
(d. 1183)
Roger, conte de Hereford
(d. 1155)
Bertha = William
(d. 1180)
Reginald de St. Valerie
Eva = Philip
(d. 1188)
Robert
Robert
Regele = Isabella
Jonh
Amicia = Richard de Clare
conte de Clare
(d. 1217)
fiica = Adam de Porter
William = Matilda
(d. 1211) (d. 1211)
Gilbert
al 7-lea conte de Clare,
al 5-lea conte de Hertford,
al 6-lea conte de Gloucester
(d. 1230)
Matilda = William
(d. 1211)
Giles,
episcop de Hereford
(d. 1215)
Matilda = Gruffydd Rhys
(d. 1211 (d. 1201)
Reginald = (1) Gracia de Burgh
(d. 1211) (2) Gwaladys Ddu
(fiica lui Llewelyn)
Margaret = Walter de Lacy
Roger Mortimer = Isobel
Gilbert
Richard
Jonh = Margaret (fiica lui Llewelyn)
(d. 1232)
Rhys
(d. 1222)
Owain
(d. 1236)
Mareddud
William = Eva (fiica lui William Marshall) (William a fost spânzurat în 1229 datorită unei legături amoroase cu Joan, fiica naturală a Regelui Jhon, soție a lui Llewelyn)
Egidia
Katherine
Gilber
Ralph
(d. 1246)
Owain
Gryffydd
Cyan
Isabella = Dafydd
(fiul lui
Llewelyn)
Matilda = (1) Rhys Mechyll
(2) Roger Mortimer
Eva = William de Cantelupe
George
Arborele genealogic al
Familiei Braose,
Rude, Descendenți, Legături

Turnberry
Portpatrick
Carrickfergus
Dundalk
Carlingford
Kells
Trim
Dublin
Wicklow
King's Lynn
Radnor
Painscastle
Clare
Fishguard
Hay
Hereford
Brecon
Milford Haven
Abergavenny
Gloucester
Windsor
Bristol
Tonbridge
Steyning
Bramber
Shoreham
Corfe
N
W
E
S

WALES AND THE BORDER MARCH
GWYNEDD
POWYS
Radnor
Builth
ELFAEL
Wigmore
Leominster
Painscastle
Clyro
Llowes
Hay
Hereford
Llandew
Talgarth
Aconbury
Brecon
Castel Dinas
(Aberhonddu)
Llanthony
Fishguard
St Davids
DEHEUBARTH
Milford Haven
BRYCHEINIOG
EWIAS
Gloucester
Tretower
Grosmont
GWENT
Skenfrith
Abergavenny
Dingestow
Raglan
Margam
N
W
E
S

PROLOG
EDINBURGH, 1970

Ningea. Sam Franklyn se holbă leneş la cer prin fereastra murdară, întrebându-se dacă norul plumburiu va aduce destulă zăpadă ca să poată schia la sfârşitul săptămânii.

— Te rog, înregistreaz-o acum, doctore Franklyn.

Vocea liniştită a profesorului Cohen îi întrerupse gândurile. Sam se întoarse, privind tânăra femeie întinsă calm pe sofa şi dădu drumul la casetofon. Era o fată atrăgătoare, suplă şi brunetă, cu ochii verzui jucăuşi închişi acum sub pleoapele mărginite de gene lungi. Rânji în sinea lui. Când se va termina şedinţa, intenţiona s-o conducă în oraş cu maşina.

Laboratoarele de psihologie erau reci. Când ridică blocnotesul şi începu o nouă pagină, se aplecă şi atinse radiatorul grotesc de mare. Se strâmbă. De-abia se încălzise.

Biroul lui Cohen era mic şi înghesuit, mobilat cu un secretaire uriaş, acoperit de cărţi şi hârtii, vreo zece scaune adunate la un loc pentru eventualii studenţi şi sofaua pe care se aşezau voluntarii săi în timp ce erau sub hipnoză „de parcă s-ar fi temut să nu cadă”, comentase odată doctorul faţă de Sam când altă femeie se întinsese nervoasă, ca pe un altar de sacrificiu. Pereţii camerei erau pictaţi în albastru deschis, accentuând senzaţia de frig. Oricine putea să se relaxeze confortabil în biroul lui Michael Cohen, se gândea Sam, era pe jumătate hipnotizat. Radiatorul gâlgâi lângă el, fără să producă însă mai multă căldură.

Profesorul Cohen se aşeză lângă sofa şi luă mâna fetei într-a sa. Nu se deranjase să facă acest gest pentru ultimele două victime, remarcă Sam şi rânji din nou.

Ridică creionul şi începu să scrie:

Întoarcere în timp prin hipnoză: terapie clinică

Subiect 224: Joanna Clifford, anul 2 (Engleză)

Vârsta: 19

Atitudine:

Roase capătul creionului şi o privi încă odată. Apoi scrise „entuziasmată şi raţională” în coloana corespunzătoare.

Aptitudini istorice:

Se opri din nou. Ridicase din umeri când îi puseseră întrebările de rutină pentru a determina în general predispoziţia ei inventivă.

— Presupun că este medie, răspunse ea zâmbind, cunoştinţe istorice de bază. Plictisitorul de Disareli şi oameni ca el. Nimic mai mult. Pe mine mă interesează prezentul, nu trecutul.

Îi studie pulovărul şi blugii şi scrise aşa cum scrisese pe atâtea alte fişe: *probabil medii.*

Profesorul Cohen terminase testele preliminarii. Se întoarse spre Sam.

— Fata este un mediu bun. S-a instalat deja o transă adâncă. O să încep întoarcerea în timp chiar acum.

Sam se întoarse la fereastră. La începutul seriei de teste, aşteptase nerăbdător să înceapă această etapă, întrebându-se ce-o să descopere. Unii subiecţi nu dădeau nimic – nici amintiri nici invenţii; alţii dezvăluiau personaje interesante, care-l uimeau. Dar, de câteva zile-ncoace, lucraseră numai cu indivizi plicticoşi care răspundeau monosilabic la toate întrebările şi nu-i ajutau deloc în cercetările lor.

Din câte îşi dădea seama, această fată nu se deosebea de ei decât prin felul în care arăta.

Zăpada se îngroşa, împrăştiindu-se peste tot, acoperind clădirile din capătul străzii, înăbuşind zgomotul roţilor pe caldarâm ale vehiculelor în drum spre oraş. Vocea ei blândă, cu accent englezesc suna obosită sub hipnoză, aşa că va trebui să asculte înregistrarea de multe ori în timp ce Cohen o transcria şi încerca să distingă de unde veneau comentariile fetei – dacă va exista într-adevăr un comentariu.

— Şi acum, Joanna – profesorul ridică uşor vocea, în timp

ce se mişcă pe taburetul înalt ca să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă – o să ne întoarcem din nou în timp, te rog, înainte de vise, în epoca timpurie în care ai trăit pe acest pământ.

S-a plictisit şi el, se gândi Sam, văzând că şeful lui se tot uita la ceas.

Fata întinse un braţ şi dărâmă pe jos o grămadă de cărţi de pe masă, în spatele sofalei. Sam sări în picioare, dar se pare că ea nu-şi dădu seama. Se ridicase într-un cot, cu ochii deschişi, holbându-se în faţa ei.

Cohen era numai ochi şi urechi. Se ridică repede de pe taburet şi-l dădu la o parte din calea ei.

Sam îşi reveni din surprindere şi scrise grăbit: *subiect somnambul; s-a ridicat de pe sofa. Ochii deschişi; pupilele dilatate. Faţa palidă şi trasă.*

— Joanna – Cohen vorbi blând – N-ai vrea să te aşezi la loc, dragă şi să ne spui cum te cheamă şi unde eşti.

Se întoarse, dar nu cu faţa la el. Ochii ei erau fixaţi într-un punct, în mijlocul camerei. Deschise gura, de parcă ar fi încercat să vorbească şi o văzură trecându-şi limba peste buze. Apoi, se ridică tremurând, strângându-şi puloverul în jurul gâtului.

— William? şopti ea în sfârşit.

Avea o voce răguşită, care de-abia se distingea. Făcu un pas înainte, fără să-şi dezlipească ochii din punctul acela. Lui Sam i se făcu pielea de găină. Parcă s-ar fi aşteptat să apară cineva chiar acolo.

Uită de carneţel. O aşteptă să vorbească ţinându-şi respiraţia, dar rămase tăcută, legănându-se uşor, palidă la faţă, în timp ce se holba de jur împrejur prin cameră. Uluit, văzu că i se prelingeau lacrimi pe obraji.

— Spune-ne unde eşti şi de ce plângi.

Vocea insistentă a profesorului Cohen i se păru lui Sam o intervenţie nepotrivită în durerea ei, dar, spre surprinderea lui, se întoarse şi-l privi drept în ochi. Faţa ei căpătase un aspect răvăşit şi îmbătrânit.

— William! — zise ea din nou şi scoase apoi un strigăt

prelung şi disperat, care-l zgudui pe Sam: Williaaam!

Îşi ridică încet mâinile şi se holbă la ele. Sam le privi şi el. În momentul acela, auzi un icnit şi îşi dădu seama şocat că ieşise din gâtul lui.

Mâinile ei începuseră să sângereze.

Agitat, se desprinse de la fereastră şi se îndreptă spre ea, dar Cohen îl opri.

— N-o atinge. Nu trebuie să faci absolut nimic. Este pur şi simplu incredibil. *Incredibil* – murmură doctorul. Autosugestie, stigmatul fanaticilor religioşi. N-am mai văzut aşa ceva până acum. Incredibil!

Sam se afla la câţiva metri de ea, când începu din nou să se clatine, strângându-şi mâinile la piept de parcă ar fi vrut să le aline durerea. Apoi, tremurând necontrolat, căzu în genunchi.

— William, nu mă părăsi. Of, Doamne, salvează-mi copilul – şopti ea distrusă – Să vină cineva. Vă rog… aduceţi-ne… aduceţi-ne… mâncare. Vă rog… mi-e atât de frig… atât de frig…

Vocea ei se stinse într-un oftat şi se lăsă încet să cadă pe podea.

— Of, Doamne… ai milă de… mine.

Degetele ei se încleştară convulsiv pe carpeta aspră de pe parchet, iar Sam se uita îngrozit cum i se scurgea sângele pe covor, închegându-se în timp ce scotea suspine uscate, mistuitoare.

— Joanna! Joanna!

Cohen îngenunche apoi lângă ea şi, contrar propriilor sale instrucţiuni, puse mâna pe umărul ei.

— Joanna, fetiţo, vreau să mă asculţi.

Faţa sa părea compătimitoare când o atinse, ridicând o şuviţă de păr negru şi mângâindu-i uşor obrazul.

— Vreau să încetezi cu plânsul, mă auzi? Încetează, chiar acum şi ridică-te, fii fetiţă cuminte!

Vocea lui era calmă, profesională, dar în ochi i se citea neliniştea crescândă. Treptat, suspinele se liniştiră. Zăcea nemişcată, cu răsuflarea tăiată. Cohen se apleacă peste ea,

cu mâna pe umărul fetei.

— Joanna.

O scutură cu blândeţe.

— Joanna, mă auzi? Vreau să te trezeşti. Până număr la trei. Eşti gata? Unu… doi… trei…

Capul ei se rostogoli într-o parte, pe carpetă. Ţinea ochii deschişi, fără să clipească; avea pupilele dilatate.

— *Joanna,* mă auzi? Unu, doi, *trei.*

În timp ce număra, Cohen o apucă de umeri şi aproape că o ridică de pe podea.

— Joanna, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă auzi…

Panica din vocea doctorului îl determină pe Sam să acţioneze. Căzu în genunchi lângă ei, pipăindu-i gâtul cu degetele în căutarea pulsului.

— Cristoase, niciun semn!

— Joanna!

Acum Cohen o scutura cu toată forţa, părând şi el zguduit la rândul lui.

— Joanna! Trebuie să te trezeşti, fetiţo!

Încercă să se liniştească, străduindu-se din răsputeri.

— Ascultă-mă. Acum o să începi să respiri, încet, calm. Mă auzi? Acum respiri, încet, eşti cu William şi aţi mâncat amândoi. Eşti fericită. Nu-ţi mai e frig. Trăieşti, Joanna! *Trăieşti!*

Sam simţi îngrozit cum i se pune un nod în gât. Încheietura fetei între degetele lui începuse să se răcească. Tata ei căpătase o paloare cadaverică, buzele se învineţiseră.

— Chem Salvarea!

Vocea lui Cohen îşi pierduse stăpânirea de sine. Când se ridică în picioare, arăta exact ce era – un om bătrân.

— Nu mai este timp.

Sam îl dădu la o parte pe profesor.

— Îngenunchează aici, lângă ea şi fă-i respiraţie gură la gură. Acum! Când îţi spun eu!

Aplecat deasupra fetei, îşi puse urechea pe pieptul ei.

Apoi, îşi puse mâinile una peste alta şi începu să-i maseze inima, numărând metodic. Pentru o clipă, Cohen nu se mişcă. După aceea, se înclină spre gura ei. Chiar atunci când îi atinse buzele, Joanna scoase un şuierat agonizant. Sam îşi ridică bărbia şi-i luă din nou pulsul, urmărindu-i faţa în timp ce-şi deschidea pleoapele.

— Continuă să-i vorbeşti – murmură el fără să-şi desprindă privirile de pe chipul ei.

Începuse să-şi revină. Inima îi bătea. Sam îi ridică mâna rece, simţind sângele lipicios care i se închegase pe degete şi palme. Cercetă rănile. Tăieturile şi zgârieturile erau reale; leziuni în jurul unghiilor, pe degete, degerături şi crestături pe palme şi o julitură proaspătă pe muchia degetelor.

— De îndată ce te simţi în aer vreau să-ţi deschizi ochii şi să mă priveşti… Aşa… Bravo…

Sam o urmări cum îşi deschidea încet ochii. Se pare că nu vedea camera şi pe cei doi bărbaţi grijulii îngenuncheaţi lângă ea, pe podea. Se uita undeva, departe, cu o expresie ştearsă.

Cohen zâmbi.

— Bun. Ei, şi acum ce zici? Poţi să te ridici?

Aruncă o privire lui Sam care încuviinţă din cap. Cei doi bărbaţi o ajutară grijuliu să se ţină pe picioare şi o dirijară prin camera; când se aşeză ascultătoare, Cohen o acoperi cu pătura. Era tot palidă şi trasă la faţă, când îşi puse capul pe pernă. Se ghemui, încercând să se apere, dar începuse să respire normal.

Cohen trase scaunul cu piciorul şi, cocoţându-se pe el, se aplecă înainte şi îi luă o mână într-a lui.

— Şi acum, Joanna, vreau să asculţi cu atenţie. O să te trezesc imediat şi atunci n-o să-ţi aminteşti nimic din ce ţi s-a întâmplat aici, înţelegi? Nimic, până n-o să te întrebăm noi dacă n-ai vrea să te întorci în timp încă odată. Apoi, o să ne laşi să te hipnotizăm din nou. Când o să cazi în transă, o să retrăieşti toate evenimentele care duc la acest moment teribil al morţii tale. Înţelegi, Joanna?

— Nu poţi să faci asta.

Sam se holbă îngrozit.

— Cristoase. Ai plasat o bombă cu efect întârziat în mintea fetei.

Cohen îi replică.

— Trebuie să ştim cine este şi ce i s-a întâmplat. Trebuie să ne documentăm. Nici măcar nu ştim perioada…

— Ce mai contează.

Sam încercă să-şi păstreze calmul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Era cât pe ce să moară.

Cohen zâmbi.

— Chiar a murit. Pentru o clipă. Ce mediu! Pot să construiesc un întreg nou program cu ajutorul ei. Mâinile acelea! Mă întreb ce-o fi făcut biata femeie să se rănească în asemenea hal. Nu, doctore Franklyn, nu pot să mă opresc. Trebuie să ştiu ce i s-a întâmplat, nu înţelegi? Cazul ei ar putea dovedi totul.

Se uită din nou la ea, punându-i mâinile uşor pe masă, în ciuda protestelor lui Sam.

— Şi acum Joanna, draga mea, o să te trezeşti până număr la trei şi te vei simţi proaspătă şi fericită. Nu te vei gândi la ce s-a întâmplat aici.

Îi aruncă o privire lui Sam.

— Are pulsul normal, doctore Franklyn? întrebă el pe un ton rece.

Sam se uită fix. Apoi luă mâna fetei.

— Absolut normal, domnule profesor, zise Cohen formal. Îi revine culoarea în obraji.

— Atunci, putem s-o trimitem acasă, spuse Cohen. Nu vreau să risc alte traume. Du-te cu ea şi ai grijă să ajungă teafără. Colega ei de cameră este o tehniciană de-a noastră, aşa am obţinut numele ei pentru teste. O s-o rog s-o ţină sub supraveghere, ca să nu apară cumva efecte nedorite, deşi sunt sigur că nu vor apare.

Sam se duse la fereastră, privind zăpada, în timp ce încerca să se calmeze.

— Ba, o să fie mai mult ca sigur efecte nedorite. Moartea

este o experienţă psihică destul de mutilantă – zise el sarcastic.

Dar Cohen clătină din cap, fără să-l bage în seamă.

— N-o să-şi mai amintească nimic. O s-o lăsăm să se odihnească două-trei zile şi apoi, o s-o aduc din nou aici.

Ochii săi sclipiră entuziasmaţi în spatele lentilelor groase.

— Sub un control atent, o s-o facem să îmbrace aceeaşi personalitate, într-o perioadă anterioară morţii.

Îşi ţuguie buzele, scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea cu ea.

— Bun. Să începem Joanna, mă auzi? Unu… Doi… Trei…

Joanna stătea liniştită, uitându-se ameţită de la unul la altul.

Apoi zâmbi timid.

— Îmi pare rău. N-am putut să fiu hipnotizată? În adâncul inimii mele, m-am gândit că s-ar putea întâmpla.

Se ridică şi dădu pătura la o parte, punându-şi picioarele pe podea. Deodată se opri şi îşi duse mâinile la cap.

Sam înghiţi în sec.

— Te-ai descurcat foarte bine. Fiecare rezultat este interesant pentru noi, ţine minte.

Încercă să zâmbească, răsfoind hârtiile de pe masă, astfel încât însemnările despre fată se amestecară în teancul de notiţe. Observă casetofonul care încă mai mergea, îl închise, scoase firul de alimentare şi-l strânse fără să-şi dezlipească privirea de la ea.

Se ridică greoi, palidă la faţă şi pierdută.

— Nu mă serviţi cu o ceaşcă de ceai sau altceva, ca pe donatorii de sânge?

Râse. Părea stresată; răguşise.

Cohen zâmbi.

— Ba da. Cred că doctorul Franklyn intenţionează să-ţi facă o trataţie. Aşa se obişnuieşte aici. Ca să ai motive să revii.

Se ridică şi se duse la uşă, luându-şi hanoracul din cui.

— De obicei, voluntarii noştri vin şi a doua oară, ca să definitivăm rezultatele – zise el hotărât.

— Da, înţeleg.

Părea neîncrezătoare când îşi puse haina călduroasă şi îşi înfăşură eşarfa în jurul gâtului. Când îşi băgă mâna în buzunar să-şi caute mănuşile, strigă îngrozită.

— Mâinile mele! Ce s-a întâmplat cu ele? Sânge pe eşarfă – peste tot!

Începu să ţipe.

Cohen rămase impasibil.

— Probabil din cauza gerului. Ai fost o fetiţă neascultătoare şi n-ai purtat mănuşi.

— Dar – protestă ea nedumerită. N-am degerat. Port întotdeauna mănuşi. Nu înţeleg…

Sam întinse mâna după haina lui de ploaie. I se făcuse rău.

— În curând o să se instaleze iarna cu adevărat – spuse el cât mai convingător. O să-ţi prescriu ceva dacă vrei. Însă ţi-aş propune deocamdată nişte brioşe, frişcă şi un ceai fierbinte, ce zici?

O luă de braţ.

— Hai vino. Maşina mea este parcată în spate.

Când închise uşa în urma lor, ştia că va avea grijă personal să nu se mai întoarcă.

1
LONDRA, AZI

— În principiu îmi place ideea.

Bet Gunning se aplecă peste masă, privind-o atentă pe Jo de după lentilele sale dreptunghiulare.

Jo o urmărea şi ea concentrată, admirând profesionalismul lui Bet după dejunul plăcut la Wheeler.

Privirile se întâlniră şi ambele femei zâmbiră apreciativ. Erau prietene de cinci ani, de când Bet devenise redactorul revistei „Women in Action”[1]. Jo făcea parte din personal atunci. Era începătoare, dar învăţa repede. Când plecă să lucreze pe cont propriu, o făcu pentru că era destul de vestită ca să aleagă articolele şi publicaţiile.

— Orice este etnic, „Medicină Medievală”, „Cunoştinţă Cosmică” – Doamne sfinte, ce-i asta? „Meditaţie şi Religie” – va trebui să păstrezi această lumină...

Bet revizuia lista întipărită în memorie.

— „Întoarcerea în timp: oare istoria este vie? Este vorba de reîncarnare, nu?” Am citit recent un articol despre aşa ceva. Era scris de o americancă, dacă ţin bine minte şi mi s-a părut total incredibil. Trebuie să-l găsesc. Sigur, tu vei aborda subiectul dintr-o perspectivă total diferită.

Jo zâmbi.

— Mai demult, când eram studentă, au încercat să mă hipnotizeze. Aşa mi-a venit ideea. Autoritatea mondială în materie, Michael Cohen, a încercat să mă atragă în transă – dar n-a reuşit. Mi se face pielea de găină când îmi amintesc. Este o prostie, ce mai.

Bet oftă.

— Bine, Jo, arată-mi planul. Mă gândesc să apară de Anul Nou sau la primăvară, aşa că ai destul timp. Dar cu ilustraţiile ce facem? Ai vreun aranjament sau vrei să le executăm în atelier?

[1] Femei în acţiune (eng.) (n.t.).

— Nu, îl prefer pe Tim Heacham.

— Ai noroc dacă reuşeşti să-l convingi. Este foarte aglomerat. Şi costă.

— Pentru mine o s-o facă.

Bet ridică din sprâncene.

— Ştie deja?

— O să afle în curând.

— Şi Nick ce-o să spună?

Jo se încordă pentru o clipă.

— Nick Franklyn poate să se ducă la toţi dracii, Bet.

— Înţeleg. Este chiar aşa de rău?

— Da.

— S-a mutat de la tine?

— S-a mutat. Cu frişcă te rog.

Jo îi zâmbi chelnerului care venise cu cafeaua.

Bet aşteptă până se retrase.

— Definitiv?

— Exact. I-am aruncat camera de luat vederi când am aflat că s-a culcat cu Judy Curzon.

Bet izbucni în râs.

— Vacă ce eşti! exclamă ea plină de admiraţie.

— Era asigurată, nicio grijă. Dar nervii mei nu sunt. N-am o fire posesivă, Bet, dar nu admit să-şi bată joc de mine. Dacă a plecat, este bun plecat şi gata. Casa mea nu-i hotel. Ce părere ai despre titlul articolelor?

— „Nostalgie disecată”?

Bet îşi ridică bărbia, cu capul aplecat puţin într-o parte.

— Nu sună rău. Nu sunt perfect convinsă, dar ar fi sugestiv pentru abordarea ta.

Îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota de plată.

— Nu vrei să-mi mai spui nimic despre Nick?

Jo puse ceaşca de cafea pe farfurie şi o împinse la o parte. Se uită la mâinile ei întinse pe faţa de masă şi îşi îndoi degetele, uimită că reuşise.

— Au trecut trei ani, patru luni şi opt zile de când l-am reîntâlnit pe Sam şi m-a prezentat fratelui său. Te surprinde?

— Mă surprinde că te-ai prins în joc – îi spuse Bet pe un ton caustic, trântind cartea ei de credit American Express pe tava chelnerului.

— M-am gândit azi-noapte-n cadă. Este prea mult Bet. Prea mult să trăieşti în buzunarul cuiva, indiferent cât de bine te simţi. Şi după cum ştii, noi nici nu ne simţeam măcar prea bine!

— Rahat. Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Jo luă linguriţa şi făcu o cruce în mijlocul zaharniţei, urmărind cristalele zdrobite.

— Poate că ai dreptate. Ne asemănăm în multe privinţe. Şi suntem în permanentă concurenţă. Ori asta-i rău într-o legătură.

Se ridică. Rochia oliv îi scotea în evidenţă braţele bronzate, împodobite cu brăţări subţiri din aur. Întinse mâna, luă geanta de pânză de pe spătarul scaunului şi şi-o atârnă de umăr.

— Tim mi-a spus că va fi la studio azi după-amiază, aşa că mă duc să-l văd acum. O iei peste râu?

— Mă tem că da. Am o întâlnire la trei.

Bet îşi băgă cartea de credit în portofel.

— N-o să-ţi dau niciun sfat, Jo, pentru că ştiu că n-o să-l urmezi oricum, dar, nu trebuie să sari în patul lui Tim numai din răzbunare. Este un tip cumsecade. Prea cumsecade ca să te foloseşti de el.

Jo zâmbi.

— Consider că n-am auzit ce mi-ai spus, domnişoară Gunning. În plus, şi eu sunt o persoană cumsecade câteodată. Mai ţii minte?

Mergea încet, croindu-şi drum pe străzile aglomerate. Soarele de iunie strălucea pe caldarâm. Ici şi colo, câte un restaurant îşi împrăştiase măsuţele cu umbrele pe trotuar, iar oamenii se adunaseră la câte o cafea. În Anglia, se gândi ea plină de afecţiune, soarele îi făcea pe oameni să zâmbească; era bine. Într-o climă caldă, însă, îi împingea la crimă.

Alergă pe scara întunecată spre studioul lui Tim, aflat într-un vechi depozit pe Long Acre şi intră fără să bată la uşă. Studioul era părăsit, reflectoarele reci şi pustii. Se uită de jur împrejur, întrebându-se dacă nu cumva Tim uitase de întâlnirea lor, dar era acolo, singur, în cămaşă, întins pe şezlongul de catifea, unul din accesoriile sale preferate în fotografii. Ţinea o cutie de Long Life în mână. Deasupra lui, soarele eliberat din spatele draperiilor grele, invada încăperea.

— Jo! Ce mai faci?

Reuşi să se ridice. Era un bărbat uscăţiv de doi metri, cu păr blond, răvăşit. Îşi deschisese cămaşa, descoperind un lanţ gros de argint de care atârna o amuletă gravată.

— Bere sau cafea, iubito? Eu tocmai am terminat cu şampania.

Jo îşi aruncă geanta pe podea şi se îndreptă spre bucătăria învecinată cu una din camerele întunecate.

— Cafea, mulţumesc. O prepar eu. Eşti treaz, Tim?

Ridică din sprâncene, vădit jignit.

— Ca întotdeauna.

— Nu-i chiar aşa. Am o treabă pentru tine. De fapt mai multe şi vreau să discutăm. Pe urmă, dacă eşti de acord, o s-o vizităm pe Bet Gunning peste o săptămână sau două.

Jo apăru cu două căni de ness şi-i dădu una lui Tim. Apoi, scoase un teanc de însemnări din geantă şi-i înmâna o copie.

— Uită-te peste teme ca să-ţi faci o idee.

Citi pagina încet, dând din cap critic în timp ce-şi sorbea cafeaua.

— Probabil că abordarea va fi nouă, nu-i aşa păpuşico? Care-i termenul de predare?

— Am câteva luni la dispoziţie. Presupune o muncă imensă de cercetare. Ce zici, te ocupi de ilustraţii?

Se uită la ea, cu ochii lui strălucitori.

— Bineînţeles. Nişte figuri reprezentative, câteva scene din studio – mâncare bună, mâini fâlfâind în semn de salut – mulţimea pe fundal în clarobscur. Grozav. Îmi place.

Reîncarnare. Aş putea să fotografiez o mămică din mahalale sub hipnoză, care crede că este Cleopatra în timp ce are un orgasm cu Antonius, numai că Antonius nu va fi prezent.

Aruncă însemnările pe podea şi sorbi gânditor din cafea.

— Ştii, am văzut pe cineva sub hipnoză acum câteva luni. Era ciudat. Plângea şi vorbea ca un copil. Apoi, l-am întors într-o aşa-numită viaţă anterioară şi a început să trăncăne fluent în germană.

Jo se încruntă.

— O farsă, bineînţeles.

— Hm. Nu prea cred. Tipul a jurat că nu ştia germană şi nu încape nicio îndoială că o vorbea fluent. Da fluent. Apoi aş fi vrut să fi fost cineva acolo care să fi ştiut ceva despre Germania anilor 1980… pentru că acolo spunea că era. Cineva care să-l verifice. Sigur, se găsise un tip care vorbea nemţeşte. Doctorul n-a reuşit să-i pună decât câteva întrebări.

— Crezi că o să iasă un articol bun? îl întrebă Jo.

— Mai curând o carte, iubito. Nu fi prea grăbită să desfiinţezi subiectul. Eu personal, cred că există un sâmbure de adevăr. Vrei să te prezint lui Bill Walton? Acesta este numele doctorului.

Jo încuviinţă din cap.

— Chiar te rog, Tim. Deţin o mulţime de informaţii despre acest subiect din diverse cărţi şi articole, dar trebuie să asist neapărat la o şedinţă sau două. Este pur şi simplu incredibil că oamenii îşi imaginează că se întorc în trecut. Ştii, de fapt, nu-i adevărat.

Se încruntă la pozele alb-negru ale unei frumoase blonde dezbrăcate, prinse pe peretele din faţa ei.

— Este cine cred eu că este?

Bărbatul rânji.

— Cine altcineva? Îţi plac?

— Mă întreb cât de mult îi plac soţului ei?

— Sunt convins că le apreciază. Îi scoate în evidenţă părul şi-i ascunde ţâţele. În realitate sunt şi mai grozave. Aş

spune că într-o existenţă anterioară a fost o vacă de lapte.
Jo se uită la el şi râse.
— O.K., Tim. Spune-i domnului Walton al dumitale că va trebui să mă convingă. Da?
Se ridică să cerceteze fotografiile.
— Este ceea ce se cheamă criptomnezie. Amintiri care sunt complet îngropate şi ascunse. Probabil că veţi descoperi până la urmă că bărbatul avusese o dădacă nemţoaică la trei luni. A uitat că o auzise vorbind, dar, în acelaşi timp a învăţat că şi subconştientul lui poate fi determinat să-şi dezvăluie cunoştinţele. Par a fi grozave. Ai făcut-o să arate minunat.
— Doar pentru asta mă plătesc, Jo.
O urmărea atent.
— Am vorbit cu Judy Curzon săptămâna trecută. Ştiai că şi-a deschis o expoziţie la Galeriile Beaufort?
— Ştiam.
Se întoarse.
— Deci, ai aflat.
— Despre tine şi Nick? Credeam că este o simplă rătăcire de moment. Sunt surprins că ai luat-o în serios.
Ridică ceaşca şi începu să se învârtă prin cameră.
— S-a întâmplat de prea multe ori, Tim. Şi doare.
Se uită la el crispată.
— N-o să mă las subjugată. Nu pot să-mi permit un asemenea lux. Când un bărbat mă face să-mi pierd scaunul, încep să-l dispreţuiesc şi relaţia, nu mai poate continua. Aşa că-i mai bine s-o tai de la început.
Îşi trecu degetul pe gât gânditoare.
Tim se ridică în picioare.
— Ce doamnă nemiloasă. Mă bucur că nu sunt unul din iubiţii tăi.
Îi luă ceaşca din mână şi o duse la bucătărie.
— Şi crezi că poţi fi destul de înţeleaptă să nu te superi dacă o invit pe Judy la petrecere?
— Da, dacă pot să aduc şi eu pe cineva.
Se întoarse de la chiuvetă unde îngrămădise cănile şi

linguriţele.

— Pe cineva?

— Da, o să văd eu pe cine.

— Oh, deci aşa. Ca să-i faci în ciudă lui Nick.

Râse.

— Bineînţeles că poţi.

Îi puse mâinile pe umeri şi se uită la ea pentru o clipă.

— Ştii, aş putea fi chiar eu, Jo.

Se înălţă şi-l sărută pe obraz.

— Imposibil, Tim. Te plac prea mult.

Gemu.

— Cel mai afurisit lucru pe care o femeie îl poate spune unui bărbat. O remarcă îngrozitoare: „Te plac prea mult”.

O imită, piţigăindu-şi vocea. Izbucni în râs.

— Cel puţin, n-ai spus că eşti prea bătrân. Şi acum, gata. Am treabă. Consideră că am acceptat propunerea ta, dar dă-mi de ştire când începem.

Nick Franklyn intră în biroul lui Bet Gunning. Stătea la fereastră, uitându-se la râul care curgea unsprezece etaje mai jos în timp ce-şi aprindea o ţigară. O arteziană ţâşnea în mijlocul lui, răspândindu-şi apa de la Westminster Pier la Turnul Londrei.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, Nick?

Se întoarse trăgând din ţigară şi îl măsură de sus şi până jos. Era îmbrăcat în blue jeans cu o haină de doc, perfect croită, care-i punea în valoare talia înaltă şi faţa bronzată.

Rânji.

— Arăţi grozav, Bet. Munca îţi prieşte.

— Ceea ce explică de ce n-am putut să ne întâlnim acum trei zile când ai sunat.

— Ceea ce explică faptul că femeile editor sunt foarte ocupate dacă nu pot acorda câteva momente tipului care se ocupă de partea de reclamă a firmei lor.

Se aşeză imperturbabil de partea cealaltă a biroului şi îşi puse un picior pe genunchi.

Zâmbi.

— Termină aici. Doar nu vrei să-mi spui că ai venit pentru afaceri.

— Ai dreptate. Am venit să-ţi cer o favoare. Ca prieten.

Se încruntă fără să se desprindă de la fereastră.

— Ce anume?

— Este vorba de Jo.

Aşteptă liniştită, conştientă că o urmărea. Apoi, se întoarse încet. O privea atent şi observă că încerca să se stăpânească.

— Jo are nevoie de favoruri din partea mea? întrebă ea.

— O să-ţi ofere câteva idei, Bet. Vrea să respingi una dintre ele.

Remarcă sclipirea mânioasă din ochii ei, mascată prudent în timp ce se aşeza la birou. Se aplecă înainte şi-l fixă.

— Cred că ar fi mai bine să-mi explici, Nick.

— Are în plan o serie de articole pe care le va oferi revistei „Women în Action”. Unele dintre ele sunt despre hipnoză. Nu vreau să trateze asemenea subiect.

— Şi cine dracu’ eşti tu să spui ce să scrie?

Vocea lui Bet suna periculos de liniştită. Îşi fixase ochii pe faţa lui Nick. Un muşchi tresări pe obrazul lui.

— Îmi pasă de ea, Bet.

Femeia se ridică.

— Nu prea cred, din câte am auzit. Interesele tale au virat brusc spre latura artistică – parcă aşa mi-a şoptit cineva – şi, prin urmare, nu mai ai niciun drept să intervii în viaţa lui Jo. Mă rog, dacă ai avut vreodată acest drept.

Îşi strivi ţigara fumată pe jumătate.

— Îmi pare rău, Nick. Nu sunt de acord. De ce dracu vrei să opreşti articolul?

Nick se ridică în picioare.

— Am motive întemeiate, Bet. Nu ştiu ce ai aflat despre mine, dar faptul că sunt cu altcineva, nu înseamnă că nu ţin la Jo.

Se fâţâia de-a lungul covorului.

— Este o ziaristă conştiincioasă, Bet. O să facă cercetări

amănunţite…

Se opri, trecându-şi degetele prin claia de păr blond.

— Şi de ce n-ar face-o, mă rog?

Bet se aşeză în colţul biroului, privindu-l intens. Ajunse la capătul covorului şi se întoarse, sprijinindu-se de perete cu mâinile împreunate şi faţa îngrijorată.

— Dacă îţi spun, înseamnă că trădez o promisiune.

— Dacă nu-mi spui, n-ai nicio şansă să opresc articolul.

Ridică din umeri.

— Eşti o ticăloasă, Bet. O.K. Dar ţine-ţi gura, altfel o să-i faci mai mult rău lui Jo. Din întâmplare ştiu că este ceea ce se cheamă un mediu bun – adică, dacă este hipnotizată, dă de bucluc. Când era studentă, s-a oferit să fie testată de un laborator de psihologie. Fratele meu Sam, îşi făcea studiile de doctorat şi a fost martor. Cercetau tehnicile de întoarcere în timp, ca parte a unui program medical.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Jo nu ştie nimic – au sugestionat-o să nu-şi amintească nimic, dar Sam mi-a spus că profesorul care se ocupa de proiect nu mai văzuse asemenea reacţie. Nu sunt mulţi oameni ca ea. Aproape că a murit, Bet.

Bet luă un creion şi-l băgă în gură, urmărindu-l foarte atentă.

— Vorbeşti serios?

— Cum nu se poate mai serios.

— Dar este fantastic, Nick! Gândeşte-te la articolul pe care-l va scoate!

— *Fir-ar să fie,* Bet!

Nick se desprinse de perete şi izbi cu pumnul în birou.

— Nu înţelegi, *nu trebuie* s-o facă!

— Nu, nu înţeleg. Jo nu este o proastă, Nick. N-o să rişte. Dacă ştie…

— Dar nu ştie.

Îşi ridică vocea furios.

— Am întrebat-o şi nu-şi aminteşte nimic. *Absolut nimic.* I-am spus că-i periculos să fie hipnotizată – ceea ce este foarte adevărat – dar mi-a râs în nas. Din câte ştiu, dacă

crede că nu sunt de acord, o să se încăpăţâneze şi mai mult. Consideră că tot ce spun eu este o tâmpenie. Te rog, Bet. Ascultă-mă, măcar de data aceasta! Când o să-ţi prezinte ideea, respinge-o!

— O să mă mai gândesc.

Bet luă altă ţigară.

— Acum, dacă nu te superi, trebuie să particip la o şedinţă la parter.

Îi zâmbi dulce.

— Apropo, ştiai că lucrăm la un articol despre expoziţia lui Judy Curzon? Cred că o să fie încântată. L-a scris Pete Leveson, aşa că publicitatea va fi pozitivă.

O străfulgera cu privirile.

— Este o expoziţie foarte bună.

Puse mâna pe clanţă.

— Bet…

— Am spus că o să mă gândesc, Nick.

După ce plecă, se aşeză ia birou, holbându-se în gol timp de câteva minute. Apoi băgă mâna în geanta de pe covor şi scoase notiţele lui Jo. Paragraful despre întoarcerea în timp hipnotică era chiar deasupra. Îl răsfoi, zâmbind. După aceea, puse hârtiile în sertarul de sus şi-l încuie.

2

Când Jo intră în apartamentul ei, se opri să asculte. Apoi, aruncă poşeta, se întoarse şi închise uşa; nu credea că poate fi Nick.

Se duse în bucătărie şi puse ceainicul în priză. Doar atunci, când intrase, îi simţise lipsa: dezordinea care-l înconjura de obicei, haine aruncate peste tot, ţigări pe jumătate fumate şi zgomotul radioului. Clătină din cap, deschizând frigiderul să ia nişte cafea.

— Nu se poate, Nicholas – zise ea cu voce tare. Nu te mai am la suflet!

Pe masa din livingroom zăcea un teanc de cărţi şi reviste. Le împinse să facă loc ceştii de cafea, şi deschise ferestrele de la balconul care dădea în Cornwall Gardens. Aroma de caprifoi se răspândi în cameră de la planta care orna balustrada de piatră.

Tresări când sună telefonul. Era Tim Heacham.

— Jo? Am aranjat să ne întâlnim cu prietenul meu Bill Walton.

— Tim, eşti un înger. Când şi unde?

Căută carneţelul şi creionul.

— Joi, pe şaisprezece, la Church Road, Richmond. Vin cu tine şi îmi aduc Brownie-ul[2].

Râse.

— Mulţumesc. Dar mai întâi, ne vedem la petrecerea ta.

— Da, o să vii cu cineva. O.K., Jo. Trebuie să plec.

Tim era întotdeauna grăbit la telefon. Nu avea timp de introducere sau la revedere.

O dungă lată de lumină se întindea pe covorul din faţa ferestrei, aducând cu ea zgomotele după-amiezei londoneze – zumzetul traficului, strigătele copiilor în grădini, uruitul unui malaxor de ciment, undeva, în depărtare. Întinzând mâna după ceaşcă Jo se lăsă pe covor, întinzându-şi picioarele lungi în timp ce răsfoia agenda

[2] Marcă de aparat de fotografiat (n.t.).

luată de pe masă şi îşi puse telefonul pe genunchi. Forma numărul lui Pete Leveson.

— Pete? Sunt eu, Jo.

— Ia te uită! Vocea laconică de la celălalt capăt al firului părea uimită. Ce mai face frumoasa Joanna?

— Nu are partener – pentru o petrecere. Nu vrei să mă însoţeşti?

— A cui petrecere?

— A lui Tim Heacham.

Pauză.

— Aş fi onorat, bineînţeles. Să înţeleg că Nick nu mai este în favorurile tale?

— Exact.

Pete râse.

— O.K. Jo. Dar, lasă-mă mai întâi să te invit la cină. Cum merge munca?

— Este foarte interesantă. Pete, ai auzit de un tip numit Bill Walton?

Se uită în agenda din faţa ei.

— Nu cred. De ce?

— Hipnotizează oamenii şi îi întoarce la existenţele lor anterioare.

Îşi păstrase o voce neutră. Spre surprinderea ei, bărbatul nu izbucni în râs.

— În scop terapeutic sau doar ca să se distreze?

— Terapeutic? — nu-i venea să creadă – Nu-mi spune că ţi se pare posibil.

Aruncă o privire teancului de cărţi şi articole care formau baza cercetărilor ei. Nu citise decât jumătate din ele.

— De fapt, mi se pare. Este un subiect fascinant.

Vocea lui Pete se auzi mai slab pentru o clipă, de parcă s-ar fi îndepărtat de telefon, iar apoi răsună intens:

— Presupun că are legătură cu munca ta. Căutam un număr de telefon. Îţi aminteşti de David Simons? Sora lui lucrează pentru un hipnoterapist care foloseşte tehnici de regresie pentru a trata fobiile oamenilor. O să-ţi dau mai multe amănunte dacă te interesează.

* * *

Era unu şi jumătate noaptea când sună telefonul. Ţârâitul lui stârni ecoul în studioul gol. Judy Curzon tresări în pat, răvăşindu-şi părul roşcat.

— Doamne Sfinte, cine o fi la ora asta?

Nick gemu şi se rostogoli într-o parte, punând mâna pe ea.

— Dă-l încolo. Poate-i o greşeală.

Dar femeia se ridicase deja din pat. Căsca. Îi smulse cearşaful, se înfăşură în el şi bâjbâi să aprindă lampa.

— Nu poate fi o greşeală la asemenea oră. Mă tem că a murit cineva.

Ieşi din dormitor şi se duse în studio. Nick se întinse, trecându-şi degetele prin păr. Auzea în depărtare murmurul vocii ei. Apoi, se făcu linişte. Apăru în prag.

— Este afurisitul de frate-tu, de la Edinburgh. Spune că i-ai lăsat un mesaj să sune, oricât ar fi de târziu.

Nick gemu din nou.

— Ieri am pierdut toată ziua încercând să-l găsesc. Îmi pare rău, Judy. O să trec în livingroom. Trebuie să-i vorbesc chiar acum.

Închise uşa şi ridică receptorul.

— Sam? Mă auzi? Este vorba de Jo. Am nevoie de sfatul tău.

Se auzi un râs în capătul celălalt al firului.

— Eşti în pat cu una şi o iubeşti pe alta. Cred şi eu că ai nevoie de sfatul meu.

— Sam, este foarte serios. Jo vrea să scrie despre regresia hipnotică. Pot să-i spun ce s-a întâmplat ultima oară?

— Nu, nu, Nick, este prea riscant. Poate eu aş putea s-o fac, dar nu tu. La dracu'! N-am cum să amân această călătorie. Nu poţi s-o convingi să aştepte până mă întorc? Durează doar o săptămână. Apoi, o să zbor direct la Londra şi o să stau de vorbă cu ea. Opreşte-o până atunci, O.K.? N-

o lăsa s-o facă!

— O să încerc.

Nick se strâmbă.

— Dar o ştii pe Jo. Când îi intră ceva în cap…

— Nick, este foarte important. Vocea lui Sam devenise serioasă. Poate că mă înşel, dar bănuiesc că în subconştientul ei clocoteşte un adevărat vulcan. Am discutat cu Michael Cohen de nu ştiu câte ori – a vrut întotdeauna s-o hipnotizeze, dar l-am convins până la urmă că este foarte periculos. Realitatea este Nick că i s-a oprit inima şi respiraţia. Dacă se mai întâmplă şi doctorul nu se pricepe să se descurce – îţi dai seama ce se poate întâmpla! Nu are rost s-o previi! Dacă i-ai spune că a fost hipnotizată, fie nu te-ar crede – ceea ce este foarte probabil – fie, există riscul să sufere o traumă sau să ajungă la concluzia că nu se mai poate baza pe memoria ei. Nick, trebuie s-o faci să aştepte până ajung acolo.

— O.K. Sam. Îţi mulţumesc pentru sfat. O să mă străduiesc. Problema este că nu mai vorbeşte cu mine.

— Nu mă miră, dacă eşti în patul altei femei.

Nick închise telefonul.

— Deci. De ce trebuie să discuţi o jumătate de oră despre Jo Cliford la telefon, cu fratele tău, la miezul nopţii?

Se întoarse cu o privire vinovată spre Judy, care stătea în prag, îmbrăcată într-un halat.

— Judy…

— Da. Judy! Patul lui Judy. Apartamentul lui Judy. Afurisitul de telefon al lui Judy!

— Iubito.

Nick se îndreptă spre ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu are nicio legătură cu tine sau cu noi. Doar, că… îşi căuta cuvintele.

— Sam este medic.

— Adică este psihiatru.

Inspiră adânc.

— Vrei să spui că s-a întâmplat ceva rău cu Jo?

Nick zâmbi cât mai deschis.

— Nu chiar. Mă rog, nu ceva care să se observe. Uite Judy. Sam o să vină să discute cu ea, atâta tot. Ce dracu', doar o cunoaşte de aproape cincisprezece ani – doar el mi-a prezentat-o. Îl place pe Sam şi are încredere în el. Trebuia să discut cu el astă seară, pentru că mâine pleacă în Elveţia. Nu-i nimic altceva. O s-o ajute la articolul pentru care lucrează.

Părea neîncrezătoare.

— Atunci, ce legătură are cu tine?

— Niciuna. Doar că este fratele meu şi mi-ar plăcea să cred că şi ea mi-a rămas prietenă.

Ceva, în expresia lui, o făcu să-şi înghită remarca răutăcioasă care plutea în aer. În schimb, îi zâmbi indiferentă. Nick rezistă impulsului s-o ia în braţe.

A doua zi de dimineaţă se duse la apartamentul lui Jo. Zdrăngănind cheile fetei între degete, se îndreptă spre veranda susţinută de piloni. Se uită să vadă dacă avea fereastra deschisă în spatele perdelei de caprifoi.

— Jo?

Când uşa apartamentului se deschise, îşi vârî capul în cameră şi se uită de jur împrejur.

— Jo, eşti acasă?

Stătea cu picioarele încrucişate pe podea, cu maşina de scris pe o măsuţă în faţa ei, îmbrăcată în blue-jeans şi un pulover turcoaz, cu părul lung şi negru prins la spate cu un batic de mătase. Nu părea să-l fi auzit.

Îi studie faţa pentru o clipă, sprâncenele arcuite, genele întunecate care-i umbreau ochii în timp ce se uita la pagina din faţa ei, pomeţii ieşiţi ai obrajilor şi gura delicată, pusă în evidenţă de liniile severe ale baticului – era chipul unei femei frumoase care va deveni şi mai frumoasă pe măsură ce treceau anii. Se trezi comparând-o cu drăgălăşenia copilărească a lui Judith. Închise uşa în urmă.

— Să-mi laşi cheia înainte să pleci – spuse fata fără să-şi ridice privirile.

O băgă rânjind în buzunarul de la piept.

— Va trebui să mi-o smulgi. Ştiai că telefonul tău este defect?

— L-am deconectat. Am de lucru.

Luă prima carte din teancul înălţat pe masă, lângă maşina de scris şi citi titlul: *„Faptele adevărate în spatele reîncarnării”.* Se încruntă.

— Jo, vreau să discutăm despre articol.

— Bun, mă ajută întotdeauna să discut despre munca mea.

— Ştii ce părere am despre hipnoză.

— Şi tu la fel.

— Jo, îmi promiţi că n-o să te laşi hipnotizată?

Se aplecă înainte.

— Nu-ţi promit nimic, Nick. Absolut nimic.

— Cristoase, Jo! Habar n-ai cât de periculoasă poate fi hipnoza. S-au auzit fel de fel de poveşti îngrozitoare despre oameni traumatizaţi fiindcă s-au jucat cu lucruri pe care nu le înţeleg.

— Eu nu mă joc, Nick, îi replică ea pe un ton îngheţat. Muncesc. Da, muncesc nu mă joc. Dacă aş fi fost corespondent de război, m-aş fi dus la război. Dacă domeniul meu de cercetare este hipnoza, o să mă las hipnotizată. Dacă va fi necesar.

Se ridică furioasă şi începu să se plimbe prin cameră.

— Dar dacă te îngrijorează atât de mult poate o să te consolezi să afli că nu pot fi hipnotizată. Unii oameni nu pot. Am încercat odată când eram la universitate.

Nick ţâşni brusc în picioare, urmărind-o atent.

— Sam mi-a povestit ce s-a întâmplat atunci – spuse el prudent.

— Atunci, de ce dracu’ mai insişti?

Se întoarse spre el.

— Sună-ţi fratele şi întreabă-l. Samuel Franklyn, M.D., D.P.M. ş.a.m.d. O să-ţi explice ca să pricepi odată pentru totdeauna!

— Jo, Sam va fi la Londra săptămâna viitoare. Aşteaptă până atunci. Promite-mi. Când o să te vadă…

— Să mă vadă? se miră ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Nick. Ce-i cu tine? N-am mai multă nevoie de fratele tău decât am de tine, aşa că te-ai lămurit!

— Jo, este important, insistă el disperat. Este ceea ce nu ştii. Ceva ce nu-ţi aminteşti...

— Cum adică nu-mi amintesc? Îmi amintesc fiecare moment al şedinţei de la Edinburgh. Mult mai bine decât Sam. O, sunt convinsă că nu vrea să înregistrez subiectul regresiei hipnotice. Este una din teoriile sale preferate, nu-i aşa? Nu i-ar conveni să intre pe mâna presei. Cred şi eu! Dacă fratele tău doreşte să mă vadă, n-are decât. O să discut personal cu el. Noi doi nu avem ce să ne mai spunem. S-a terminat.

— Atunci ar fi mai bine să plec, zise Nick.

Jo închise uşa după el.

Tot în seara aceea, Pete Leveson o sună şi-i dădu numele hipnoterapistului, Carl Bennet. Devonshire Palace. Jo notă datele în carneţelul de pe birou. Se uită gânditoare înainte să închidă telefonul, apoi rupse pagina şi o puse peste maşina de scris.

În noaptea petrecerii, uriaşul studio se umpluse deja când sosiră Jo şi Pete. Se opriră pentru o clipă în prag să cerceteze mulţimea, femeile în rochii strălucitoare, bărbaţii în cămaşă, zgomotul care creştea, amintind de vaietul unei viori singuratice, undeva, pe stradă.

Cineva le puse în mână un pahar de şampanie.

Jo îl zări imediat pe Nick. Studia fotografiile lui Tim. Îi recunoscu umerii, poziţia capului. Deci, era furios. Se întreba pe cine oare de data aceasta.

— Pari gânditoare, Jo. Vocea lui Tim Heacham venea din spatele ei. Şi nu ţi se potriveşte.

Se întoarse spre el.

— Gânditoare? Niciodată. La mulţi ani, Tim. Mă tem că nu ţi-am adus niciun cadou.

— Nicio problemă, nu mi-a adus nimeni.

Râse.

— Dar eu am un cadou pentru tine. Judy n-a venit.

— Crezi că ar trebui să-mi pese?

Observă deodată că Pete se afla în celălalt capăt al camerei.

— Nu cred.

Îi luă paharul din mână, sorbi din el şi i-l dădu înapoi.

— Tu şi Nick nu vă înţelegeţi în momentul de faţă, Jo. Chiar tu mi-ai spus.

— Da şi nu m-am răzgândit de atunci.

— Sper că nu te-ai răzgândit nici în privinţa zilei de mâine!

— De mâine?

— Trebuie să-l vizităm pe Bill Walton. O să aranjeze ceva deosebit pentru noi. O s-o vedem pe Cleopatra şi pe Anthony al ei. Mi se pare puţin ciudat.

Fata izbucni în râs.

— Sper ca de data aceasta n-o să fii dezamăgit, Tim. Ştii, nu-i decât imaginaţia oamenilor.

Ridică mâna, spunând în glumă:

— Nu. Nu, te rog să nu-mi strici cheful. Eu cred în asta.

— Jo?

Vocea calmă din spatele ei o făcu să tresară, şi să verse şampania pe podea.

— Jo, vreau să-ţi vorbesc.

Se întoarse şi dădu de Nick. Se agăţă imediat de braţul lui Tim.

— Nick. Nu mă aşteptam să te văd. Ai adus-o pe Judy? Sau pe Sam? Poate că Sam este deja pregătit să mă hipnotizeze, nu-i aşa?

Zicând acestea, îi întoarse spatele, nepoliticoasă.

— Tim, n-ai vrea să dansăm?

Îşi trase de mână gazda surprinsă, lăsându-l pe Nick de unul singur, urmărind-o din priviri.

— Jo, iubito, tremuri toată.

Tim o îmbrăţişă şi o trase spre el.

— Termină. Nu-ţi stă în fire să-ţi scoţi ghearele în felul

acesta. Hai mai bine să bem încă un pahar – pe celălalt, l-ai vărsat pe podea şi pe gâtul meu.

Îi strânse ferm mâna. Apoi făcu o mutră dezamăgit.

— Ştii, Jo, eşti îndrăgostită de Nick. Acesta este adevărul.

Râse.

— Nu. Nu, Tim, dragul meu. Nu sunt îndrăgostită de nimeni. Mă simt liberă şi disponibilă. Dar ai dreptate într-o singură privinţă. Aş vrea ceva de băut.

Nu admitea în ruptul capului nici faţă de ea, nici faţă de altcineva că îl iubea pe Nick.

În spatele ei, Tim se uita spre uşă. Se încruntă. Judy Curzon stătea acolo, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă până-n pământ, brodată cu mărgele colorate. Părul roşu era pieptănat spre faţă şi semăna cu o căciulă strălucitoare. Ochii uriaşi erau fixaţi pe chipul lui Nick.

Tim clătină încet din cap şi o conduse pe Jo în partea cea mai aglomerată a încăperii.

A doua zi, pe seară, se desfăşură următoarea discuţie.

— De ce ai făcut-o, Judy?

Nick deschise uşa studioului şi o trânti de perete. Stătea în faţa şevaletului, îmbrăcată în blue-jeans şi în cămaşă, cu o pensulă în mână. Nu catadicsi să se întoarcă.

— Ştii de ce. Cum de ţi-au trebuit nouăsprezece ore ca să vii să mă întrebi?

— Pentru că azi n-am fost la serviciu şi pentru că nu sunt sigur dacă mai doresc să rămânem împreună. Nu mi-am dat seama până acum că eşti chiar aşa de ticăloasă.

— Binecrescut, un adevărat gentleman! îi zâmbi rece.

— Deci, ai aflat. Presupun că mă urăşti.

Faţa ei se schimonosi peste câteva clipe şi aruncă pensula cât colo.

— Ah, Nick, sunt aşa de nefericită.

— Meriţi să fii! Să-i spui lui Jo de faţă cu toţi oamenii ce am discutat eu cu Sam confidenţial! Oricum, este destul de oribil că i-ai spus, dar s-o faci la o petrecere – depăşeşte orice imaginaţie!

— Nu i-a păsat niciun pic, Nick. Este atât de încrezătoare. Şi, oricum n-a crezut. De fapt n-a crezut nimeni. Toţi şi-au închipuit că a fost o răutate de-a mea.

Îl îmbrăţişă.

— Te rog, nu fi supărat.

O dădu la o parte.

— Sunt furios. Chiar foarte furios.

— Bănuiesc că te-ai dus la ea, noaptea trecută!

Îi tremura vocea.

— Nu. M-a trimis la toţi dracii, după cum ştii prea bine!

Îi întoarse spatele, îşi scoase haina şi-o trânti pe un scaun.

— Ai ceva de băut?

— Ştii prea bine unde sunt sticlele.

Înşfacă nervoasă pensula şi se apucă din nou să picteze.

— Adu-mi şi mie un pahar.

O fixă.

— O gazdă perfectă ca-ntotdeauna.

— Oricum, mai bună decât Jo! replică ea.

Trânti o pată groasă de vopsea roşu aprins, iritată la culme.

— Las-o-n pace pe Jo, Judy! o ameninţă Nick. Să nu-ţi mai spun a doua oară! Începi să mă plictiseşti.

Urmă o pauză lungă. Adăugă sfidătoare şi mai multă vopsea.

Nick scoase un oftat. Se întoarse şi intră în bucătărie. Avea vin în frigider. Nu-i spusese adevărul lui Judy. Ieri, la miezul nopţii, se dusese la Cornwall Gardens şi găsind apartamentul lui Jo cufundat în întuneric, intrase înăuntru. Ascultase şi, constatând că era o lumină aprinsă în bucătărie, împinse uşa. Camera era goală. Pe chiuvetă se afla o grămadă de vase puse la uscat. Totul arăta impecabil. Cutiile erau puse la locul lor, pâinea părea proaspătă şi crocantă.

— Ce cauţi aici?

Jo apăruse în spatele lui tăcută, îmbrăcată într-un capot alb.

Închise cutia cu pâine.

— Jo, trebuie să-ţi vorbesc…

— Nu, Nick, n-avem ce discuta!

Nu zâmbise.

Tot privind-o cu atenţie, îşi dăduse seama că dorea s-o ia în braţe.

— Ah, Jo, iubito. Îmi pare rău…

— Şi mie, Nick. Chiar foarte mult. Este adevărat ce-a spus Judy? O să înnebunesc?

— Dar n-a spus aşa ceva, Jo.

— Şi cine a spus atunci, Sam?

— Ştii că nu-i adevărat! Mi-a explicat doar că trebuie să fii prudentă.

Se străduise să vorbească liniştit.

— Cum de a aflat şi Judy? Ai discutat cu ea?

— Bineînţeles că nu. A ascultat o conversaţie confidenţială. Nu trebuia să se amestece. Şi îţi garantez că nici măcar n-a auzit mare lucru. În mare parte a inventat.

— Dar nici tu n-aveai dreptul să vorbeşti cu fratele tău, Nick.

Se înfuriase brusc.

— Cristoase! Aş dori să nu-ţi mai bagi nasul în treburile mele, nici tu, nici fratele tău. Şi acum ieşi afară!

— Nu, Jo. Nu până nu sunt convins că te simţi bine.

— Mă simt bine. Şi acum, ieşi afară.

Îi tremura vocea.

— Ieşi afară, ieşi afară, ieşi dracului afară!

— Jo, pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te!

Nick se îndepărtă când ea ridică tonul.

— O să plec. Dar mai întâi, promite-mi ceva!

— *Ieşi afară!*

Plecase.

Nick sorbi din pahar şi-l umplu din nou înainte să se întoarcă în studio.

Pete Leveson stătea lângă Judy, studiind pânza. Nick gemu când Pete ridică mâna.

— Mă gândeam că o să te găsesc aici. Nu ţi-a mai spus nimeni până acum că eşti un mare rahat?

Nick îi dădu un pahar.

— Ştiu foarte bine ce sunt, îi răspunse pe un ton sec.

Judy se întoarse.

— În ordine, băieţi. Nu mai fiţi aşa de politicoşi unul cu celălalt. Eu sunt cea care am făcut totul, eu i-am spus, nu Nick. Dacă ai venit să reproşezi cuiva, trebuie să discuţi cu mine, nu cu el.

Îşi înfipse mâinile în şold, sfidătoare.

Pete rânji.

— Exact. Tu ai fost de vină.

— Crezi că a afectat-o pe Jo? întrebă curioasă.

— Puţin. Bineînţeles. Nu crede nimic din ce spui tu, dar ai ales o ocazie nepotrivită să faci asemenea declaraţii.

— N-a auzit nimeni….

— Judy!

Pete o privi crunt.

— Ai fost auzită de toată lumea, inclusiv de Nigel Dempster. Am vorbit cu el la telefon. Consideră că este un subiect prea suculent ca să scape ziarului său. De fapt, trebuie să-şi facă meseria, asta este. „Cunoscuta ziaristă este declarată nebună la petrecerea lui Heacham de către pictoriţa roşcată…” Cum să reziste unei asemenea poveşti? Mai ales că a fost de faţă! Vineri va apare în *Mail.*

— La dracu!

Nick se pocni cu palma peste frunte.

— O s-o răstignească pe Jo. Şi ea a călcat destule bătături până acum.

— N-o să i se întâmple nimic, izbucni Judy. Este o fire dură.

— Nu-i nici pe departe atât de dură pe cât pare! replică Nick. În sufletul ei este foarte vulnerabilă.

Judy privi într-o parte.

— Şi eu nu sunt, nu-i aşa?

— Nu vorbeam despre tine, Judy. Nu tu vei fi acuzată de presă că nu eşti în toate minţile.

— Poate foarte bine să-i dea în judecată.

— Pe tine ar trebui să te dea în judecată! Pentru defăimare şi minciună. Ai merita, zău aşa.

Judy se albi la faţă. Fără să spună un cuvânt, luă paharul din mâna lui Nick şi se duse în celălalt capăt al studioului, unde se uită pe fereastră la pământul pustiu şi grădina de dedesubt.

Pete se încruntă.

— Cât de mult adevăr există de fapt în această poveste? întrebă el cu o voce scăzută.

— Niciun pic. Judy a înţeles greşit.

Nick îşi strânse buzele furios.

— Desfiinţează articolul dacă poţi, Pete. Sunt nişte prostii, dar – se opri o secundă – dacă ar fi adevărate, imaginează-ţi cât rău ar provoca.

Pete încuviinţă din cap.

— Am avut un motiv să te întreb. Eşti sigur că hipnoza nu-i poate face rău în niciun fel?

— Bineînţeles.

Nick râse stânjenit. Judy îl privi aspru.

— De ce te interesează?

— Nu, nu-i nimic deosebit.

3

În timp ce Tim îşi încuia maşina, Jo studia partea din faţă a casei. Era o clădire înaltă, urâtă, în centrul unei terase lungi, care împodobea casele eduardiene, odată atât de elegante.

— Jo, apropo de noaptea trecută…

Tim se juca cu cheile de la maşină.

— Nu vreau să discut despre asta.

Jo îşi încovoie umerii.

— A fost o petrecere grozavă pentru unii. Şi acum te rog s-o lăsăm baltă.

— Dar comportarea lui Judy a fost îngrozitoare…

— Este geloasă, Tim; luptă pentru bărbatul ei. Aşa sunt femeile. Primitive!

— Şi tu n-ai de gând să lupţi?

— Pentru Nick? Nu.

Îi zâmbi rece.

— Zău, Tim. Hai să mergem să asistăm la o şedinţă de regresie.

Tim o privi prudent.

— Jo, iubito. Poţi să suporţi ideea că acest tip este prietenul unui prieten? N-aş vrea să ai vreun şoc.

— N-o să am niciun şoc, Tim.

Îşi îndoi degetul mare pe poşeta atârnată de umăr.

— Particip doar ca observator. N-o să suflu o vorbă. Îţi promit.

Uşa fu deschisă de o femeie în rochie lungă – creaţia Laurei Ashley – cu părul blond prins într-o rebelă coamă de cal. Avea un carneţel în mână.

— Domnul Heacham şi domnişoara Cliford? întrebă ea. Ceilalţi au venit deja. Vă rog să mă urmaţi.

Holul întunecat era acoperit în întregime de un covor gros, maro, care amortiza zgomotul paşilor. Trecură de mai multe uşi închise şi urcară pe nişte scări la al doilea etaj. Acolo, într-o cameră mare care dădea spre grădinile

înguste din spatele casei, îl găsiră pe Bill Walton şi încă vreo douăzeci de oameni, aşezaţi deja pe scaune într-un semicerc.

Walton le întinse mâna.

— Ce mai faceţi? După cum ai dorit, Tim, le-am spus tuturor că vor fi prezenţi o doamnă şi un domn din partea presei. Nu a protestat nimeni.

Era un omuleţ zbârcit, în jur de cincizeci de ani, cu un păr blond, care-i atârna în şuviţe. Când dădură mâna Jo privi curioasă ochii verzi, remarcabili.

Undeva afară, copiii se jucau în soarele verii. Auzea strigătele lor entuziaste şi bufniturile când se instalase o linişte nerăbdătoare. Văzu două fete, aşezate una lângă alta în capătul rândului. Păreau speriate amândouă. Alături de ele, un bărbat cu un pulover pe gât şoptea ceva colegului său şi râdea pe înfundate.

Camera era un birou mare, confortabil, dezordonat, cu un perete plin de cărţi iar celălalt de vis-a-vis cu câteva stampe japoneze, fixate în rame late din pânză brun-roşcată. Tim se strecură în spatele ei, sprijinindu-şi braţul pe un scaun de lângă foc. Îşi pregăti aparatul de fotografiat, şi îl puse cu grijă pe scaunul de lângă el.

Walton se duse la fereastră şi trase perdelele pe jumătate, umbrind lumina aurie a asfinţitului. Apoi, aprinse o veioză şi zâmbi celor din jur.

— Doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi mai întâi să vă urez bine aţi venit. Sper că o să consideraţi această seară instructivă şi plăcută. Trebuie să precizez de la bun început că nu aveţi de ce vă teme. Nimeni nu poate fi hipnotizat împotriva voinţei sale.

Se uită la Jo care scosese un carneţel din geantă. Îl aşeză pe genunchi, fără să-l deschidă.

— De obicei fac câteva teste ca să văd care dintre dumneavoastră este un mediu bun pentru hipnoză, apoi dintre cei apţi, aştept să se ofere voluntari pentru a fi hipnotizaţi şi, dacă este posibil, întorşi într-o existenţă anterioară. Trebuie să scot în evidenţă faptul că nu se

întâmplă întotdeauna şi că au existat cazuri când n-am găsit niciun mediu bun printre cei prezenţi.

Râse bine dispus.

— De aceea prefer să am în jurul meu cel puţin 20 de oameni. Cel puţin avem de unde alege.

Jo se foi stânjenită pe scaun şi se aşeză picior peste picior. Ceilalţi din jurul ei se uitau la doctor, pe jumătate hipnotizaţi deja, credea ea, de vocea lui calmă, melodioasă.

— Şi acum – continuă el, cocoţându-se pe birou aşa încât să fie cu faţa la public, bălăngănindu-şi picioarele – vă rog să vă uitaţi la degetul meu.

Îl ridică încet până ajunse la nivelul ochilor.

— Când o să ridic mâna, veţi constata că mâna dumneavoastră dreaptă se ridică de bunăvoie în aer.

Jo simţi cum i se încordează degetele pe creion. Rămăsese cu mâinile în poală. Cu colţul ochiului, văzu mâna bărbatului de lângă ea ridicându-se încet şi căzând apoi pe genunchiul lui. Observă mişcarea bruscă a mărului lui Adam când înghiţi în sec. Îl privi pe Walton, care se uita la ei, aparent lipsit de interes.

— Bun. Acum, vreau să vă sprijiniţi de spătarele scaunelor şi să vă relaxaţi. Poate doriţi să vă fixaţi ochii pe veioza de pe birou, din spatele meu. Lumina este strălucitoare şi dură. Poate veţi dori să închideţi ochii şi să-i odihniţi puţin.

Vocea lui căpătase un ton blând, monoton care mângâia auzul.

— Bun. Acum, veţi încerca să-i deschideţi şi veţi constata că nu puteţi. Aveţi pleoapele lipite. Lumina este prea strălucitoare ca s-o priviţi. Întunericul este preferat.

Jo simţi că îşi îngropase unghiile în palmă. Se aplecă înainte şi-i privi pe cei din jur. Doi clipeau. Ceilalţi stăteau liniştiţi, cu ochii închişi. Walton zâmbea. Se ridică încet şi înaintă pe covorul gros.

— Acum, o să vă ating pe rând mâinile şi, când o să vi le ridic, veţi constata că nu puteţi să le mai lăsaţi.

Începuse să vorbească pe un ton poruncitor.

Se apropie de bărbatul de lângă Jo, ignorând-o cu desăvârşire. Bărbatul ţinea ochii deschişi şi privea aproape înspăimântat cum Walton îl apucase de încheietura mâinii şi i-o ridicase.

Îi dădu drumul apoi şi, spre surprinderea lui Jo, rămase suspendată incomod în aer. Walton nu făcu niciun comentariu. Trecu la celălalt. În spatele lui Jo auzi ţăcănitul aparatului de fotografiat.

Peste o clipă, se terminase totul. Încet, cu prudenţă, Walton vorbi peste umăr când se întoarse la birou.

— Bun, doamnelor şi domnilor. Vă mulţumesc. Şi vă propun să bem câte o cafea deocamdată, în timp ce vom medita la ce se va întâmpla în continuare.

Jo îşi umezi buzele nervoasă. I se uscase gura în timp ce-l privea pe bărbatul de lângă ea. Mâna sa revenise încet în poală, foarte natural, aparent fără niciun efort. Privi peste umăr la Tim. Bărbatul îi făcu cu ochiul şi ridică degetul mare în sus. Apoi, se cufundă în scaunul lui. Ca la un semnal, uşa se deschise în spatele lor şi tânăra apăru împingând o măsuţă cu rotile, încărcată cu ceşti de ceramică. Se mişcă printre scaune, fără să vorbească, fără să-şi ridice ochii. Joanna o studie şi se gândi că ar putea izbucni în râs văzând mutrele solemne ale celor din jurul ei.

Când toţi îşi primiră cafeaua, Walton se aşeză din nou. Părea preocupat în timp ce amesteca ceaşca de cafea de pe birou. Abia după ce plecă femeia, începu să vorbească.

— Şi acum, sunt încântat să vă spun că mulţi dintre dumneavoastră aţi demonstrat în seara aceasta că sunteţi apţi pentru hipnoză. Intenţionez deci să vă întreb cine doreşte să se ofere voluntar, şi să ocupe acest loc.

Indică un fotoliu mare din piele, lângă birou.

— Puteţi să vă aduceţi cafeaua cu dumneavoastră şi vom discuta ce se va întâmpla.

Trecură câteva minute până să se ofere cineva, dar, în cele din urmă, o femeie solidă, între două vârste, se ridică în picioare. Se înroşise la faţă şi strângea ceaşca de cafea, în timp ce se apropia de scaun şi se aşeză pe margine.

Walton veni lângă ea.

— Sunteţi doamna Potter, nu-i aşa? Sarah Potter? Vă rog să vă relaxaţi.

Vocea lui scăzuse din nou, şi Jo se încordase, conştientă că se străduia să reziste fascinaţiei din tonul doctorului în timp ce privea femeia închizând ochii.

Walton îi luă ceaşca din mână şi fără alte comentarii preliminare, începu să-i pună întrebări despre copilăria ei. După o uşoara ezitare, îi răspunse, descriind scene din timpul şcolii. Toţi sesizaseră că vocea ei căpătase un timbru copilăresc. Tim se ridică, se strecură în faţă şi se lăsă într-un genunchi dinaintea femeii, cu aparatul de fotografiat ridicat. Walton îl ignoră.

— Şi acum, draga mea, o să ne întoarcem în timp, înainte să te fi născut. Spune-mi ce vezi!

Urmă o linişte adâncă.

— Înapoi, în timp, înainte să fii micuţa Sarah Fairly. Mult înainte. Ai mai fost pe acest pământ, Sarah: Spune-mi cine erai?

— Betsy.

Cuvântul ţâşni deodată şi Jo auzi şoaptele din jur. Strânse carneţelul de pe genunchi şi privi cu intensitate faţa femeii.

— Betsy şi mai cum?

Walton nu-şi desprindea privirile de pe faţa ei.

— Nu ştiu. Doar Betsy…

— Aţi avut noroc astă-seară.

Walton îi privea zâmbind, când pe Jo, când pe Tim.

— Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut.

Ceilalţi plecaseră, lăsându-l pe Tim să-şi împacheteze aparatul de fotografiat şi pe Jo adâncită în gânduri, pe scaunul ei de lemn.

— Trei subiecţi care au produs informaţii mai mult sau mai puţin convingătoare despre vieţile lor trecute. Nu-i rău deloc.

Jo îl străfulgeră cu privirea.

— Mai mult sau mai puţin convingătoare? Vreţi să

spuneţi că nici dumneavoastră nu credeţi că ar fi posibil?

Observă că Tim se încruntase, dar Walton se mulţumi doar să ridice din umeri.

Umplu trei pahare cu whisky şi îi dădu unul.

— Vreau să spun domnişoară Clifford, la fel ca şi colegii mei, că hipnoza este reală. Şi răspunsul subiectului este adevărat, în sensul că nu este influenţat de mine, dar n-am idee de unde vin multiplele lor personalităţi. Oamenilor care vin la aceste şedinţe le place să creadă că sunt suflete reîncarnate.

Ochii săi clipiră jucăuşi.

Tim îşi puse aparatul de fotografiat pe un scaun şi luă paharul.

— M-a intrigat foarte mult. Femeia aceea, Betsy. O gospodină respectabilă, între două vârste, plictisitoare, care scoate din senin toate cuvintele acelea extraordinare? Nu pot să nu întreb dacă nu vorbea de fapt cu eul ei reprimat – chicoti el amuzat.

Walton îl aprobă.

— Şi eu mă întreb de multe ori. Dar există cazuri – şi atunci ar trebui să asistaţi voi reporterii – când personajul dezvăluie nişte lucruri pe care n-ar fi avut cum să le pregătească, fie conştient, fie inconştient. Am întâlnit oameni care vorbeau limbi pe care nu le învăţaseră niciodată sau furnizau detalii istorice de neimaginat.

Clătină din cap.

— Foarte, foarte interesant!

Jo se ridică în sfârşit. Se propti de bibliotecă, uşor încruntată. Walton o studie.

— Domnişoară Clifford, ştiaţi că şi dumneavoastră sunteţi un mediu bun pentru hipnoză?

Se întoarse.

— Cine, eu? Oh, nu. De fapt nu m-a influenţat deloc niciunul din testele dumneavoastră.

— Nu. Pentru că v-aţi opus. Nu v-a trecut deloc prin minte că simplul fapt că v-a trebuit atâta efort să rezistaţi astă seară, înseamnă ceva? V-am urmărit cu atenţie şi

bănuiesc că sunteţi cel mai bun mediu dintre cei care au fost prezenţi aici.

Jo se holbă la el. I se făcu deodată frig, deşi era cald în cameră.

— Nu cred. Cineva a încercat să mă hipnotizeze odată când eram studentă şi n-a reuşit.

Se uită în pahar, conştientă că Walton o studia atent. Doctorul clătină din cap.

— Mă surprinde. Poate că persoana nu era un hipnotist experimentat. Deşi, bineînţeles, dacă v-aţi opus ca acum, nimeni…

— Ah, dar atunci nu m-am opus. Chiar doream să se întâmple!

Îşi aminti deodată ce entuziasmată şi agitată se simţise în drum spre laboratorul profesorului Cohen, cum îi răspunsese deschis la toate întrebările, înainte să înceapă şedinţa, relaxarea care o învăluise când se întinsese pe canapea, urmărindu-l pe Sam vârât într-un colţ, cu carneţelul lui de notiţe, în timp ce afară începuse să ningă…

Se încruntă. Ce ciudat că o cuprinseseră asemenea amintiri tocmai în după-amiaza aceasta. Parcă-l vedea pe Sam – purta un pulover maro şi o geacă jerpelită. Când fuseseră prezentaţi, îl plăcuse de la început. Firea lui calmă contracarase rigiditatea academică a lui Cohen şi reuşise s-o liniştească. Avea încredere în Sam.

Atunci de ce îi venise în minte imaginea feţei lui încordate, ochii holbaţi de groază, privind-o din întuneric, amintirea durerii…

Îşi înăbuşi emoţia sorbind din pahar în timp ce se uita la Walton.

— S-a întâmplat acum cincisprezece ani – aproape că am uitat.

O aprobă calm, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul ei. Apoi se întoarse.

— Ei bine, ar putea fi interesant să încercăm din nou, zise el gânditor. N-aţi vrea?

— Nu!

Răspunsese mai dur decât intenţionase.

— Cel puţin nu încă. Poate când cercetările mele o să avanseze mai mult...

Ceva în mintea ei spunea să n-o facă. Văzu din nou chipul lui Sam şi îi răsunară în urechi vorbele lui Nick: „Este ceva ce nu ştii, nu-ţi aminteşti...”

Puse jos paharul cu o mână tremurândă, conştientă că Tim o urmărea uluit. Încercă furioasă să-şi recapete stăpânirea de sine, dar îşi dădu seama deodată că Bill Walton i se adresa în timp ce-şi aranja hârtiile de pe birou.

— Aţi fost satisfăcută de ce aţi văzut astă-seară, domnişoară Clifford?

Înghiţi în sec.

— Mi s-a părut fascinant. Foarte interesant.

— Ştiam că vreţi să atacaţi teoria reîncarnării în articolele dumneavoastră. Soţia mea vă apreciază foarte mult. Mi-a spus că aveţi un condei foarte ascuţit.

Jo făcu o grimasă.

— Are dreptate. Şi dacă v-a spus înseamnă că aveţi mult curaj să vorbiţi atât de deschis cu mine.

— De ce nu? Doar n-am nimic de ascuns. După cum v-am mai explicat, hipnoza este reală. La fel ca şi răspunsurile. Nu încerc să le explic. Poate veţi reuşi dumneavoastră s-o faceţi.

Rânji.

Jo îi zâmbi la rândul ei.

— Mă îndoiesc, zise ea luându-şi geanta. Dar o să mă străduiesc.

— Haide, Jo, s-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

Tim puse un whisky dublu pe masă în faţa ei şi se aşeză pe scaun, vizavi.

Jo surâse obosită.

— Sunt epuizată Tim, atâta tot. Băutura o să mă întremeze.

Ridică paharul.

— Îţi mulţumesc pentru astă-seară…

— Dar Walton te-a îngrijorat, nu-i aşa? Şi numai pentru că îl credeai un escroc?

Scutură din cap.

— Nu este un escroc. Cel puţin nu cred. Poate un telepat. Nu ştiu. Amuţi pentru o clipă.

— Da, Tim, m-a pus pe gânduri, într-adevăr! Şi cel mai rău e că nu ştiu de ce. Este ceva în adâncul sufletului meu. Ceva pe care nu-l pot denumi, ceva care pluteşte la marginea minţii mele. Am mereu impresia că o să-mi amintesc, dar nu reuşesc.

Sorbi din pahar şi zâmbi deodată entuziasmată.

— Crezi că am înnebunit, nu-i aşa? Nu te îngrijora, Tim, n-am nimic. Cred că m-am lăsat influenţată prea mult de vorbele lui Nick. Este cam paranoic în privinţa hipnozei. Mi-a spus odată că se teme să nu-şi piardă cunoştinţa nici măcar în somn. Consideră că hipnoza este un fel de anestezic.

— Este adevărat că ai fost mai întâi prietenă cu fratele lui? – întrebă Tim blând după un timp.

Se lovi cu degetul de masă.

— Îmi vine s-o omor pe Judy.

Îl privi din nou amuzată.

— N-aş fi surprinsă dacă s-ar dovedi că Judy a avut dreptate. Nick mi-a spus că a luat legătura cu Sam.

— Dar îl cunoşti bine pe Sam.

Dădu din cap.

— Ne-am împrietenit după…

Ezită.

— După ce el şi profesorul lui au încercat să mă hipnotizeze la Edinburgh. Dar n-am fost amanţi sau ceva de genul ăsta. M-am îndrăgostit de fratele lui mai mic.

Tim ridică din sprâncene.

— Îl mai iubeşti şi acum, nu-i aşa?

— Nu. După noaptea trecută s-a terminat definitiv. Adio, Nicholas.

Îşi muşcă buza.

Tim o mângâie pe mână.

— Biata Jo! Mai bea ceva.

Se ridică şi-i luă paharul fără să mai aştepte vreun răspuns.

Îl văzu îndepărtându-se spre bar, înalt, uscăţiv, mişcându-se agil printre mese. Se încruntă. Tim îi amintea de cineva pe care-l cunoscuse când era copil, dar nu ştia cine anume. Cineva pe care-l îndrăgise. Zâmbi ştrengăreşte. Oare de aceea nu putea să-l iubească?

Îşi luă paharul când se întoarse.

— Mă gândeam cu cine semeni.

Izbucni în râs.

— Nu este cineva din existenţa mea anterioară, n-ai grijă, ci mai degrabă ogarul afgan al unchiului meu James. Îl chema Zarathustra!

Tim îşi turnă alt whisky de îndată ce intră. O condusese pe Jo acasă şi o refuzase când îi oferise o cafea. Se trânti într-unul din şezlongurile sale comode şi întinse mâna după telefon.

— Bună, Nick. Poţi să vorbeşti?

Mută receptorul în mâna cealaltă şi luă paharul.

— Ascultă, l-ai văzut pe Pete Leveson?

— A trecut pe aici mai devreme, răspunde Nick prudent.

— A reuşit să oprească articolul?

— Se pare că nu. Ai prevenit-o pe Jo?

Tim sorbi din băutură.

— Speram că nu va fi nevoie s-o fac. La dracu', dacă el nu poate, s-a terminat! Şi cred că Jo nu-şi imaginează ce i se pregăteşte. Nu-şi dă seama că au mai auzit şi alţii. Îşi închipuie că n-au fost decât două persoane în cameră, Judy şi cu ea. Bănuiesc că iubita ta este mândră de ce a realizat. Ascultă, Nick, care-i adevărul de fapt? Jo şi hipnotismul sunt o problemă serioasă?

— Foarte serioasă. Aşa că, dacă ai vreo influenţă asupra ei, ţine-o cât mai departe de această treabă.

— Aseară am fost la un hipnotist!

— Cristoase!

— Nu, nu. Nu pentru Jo. Ea doar a privit cum sunt hipnotizaţi alţii. A fost fascinant, dar Jo s-a comportat cam ciudat. N-a fost influenţată de testele iniţiale, dar Walton i-a spus după aceea că ar fi un mediu bun şi ca n-a reuşit s-o atragă în transă, fiindcă s-a opus. I-a fost frică să n-o răvăşească.

— Şi ar fi răvăşit-o mai mult ca sigur!

Nick părea foarte serios.

— Ascultă, Tim, ai idee dacă o să treacă pe la psihiatrul acela sau pe la altul?

— Nu cred. Spunea că are destul material să-şi continue cercetările.

— Slavă Domnului! Roagă-te la Dumnezeu să nu-i vină dorinţa s-o facă. Scuză-mă, Tim. A venit Judy. Trebuie să închid.

Începuse să vorbească în şoaptă.

Tim rânji când puse receptorul în furcă. Rolul de Lothario nu i se potrivea deloc lui Nick Franklyn.

4

Jo voia să-l sune pe Sam.

Se tot gândise ore-n şir la Bill Walton şi Sarah Potter, care, într-o viaţă anterioară fusese o prostituată pe nume Betsy; la Tim şi Judy Curzon; dar mintea ei refuza să se concentreze. În schimb, îi reveneau mereu în memorie imaginile micului birou al lui Cohen din Edinburgh, cu vechiul radiator uriaş de care se sprijinise Sam şi apoi zăpada, cernând la fereastră, albind cerul şi… mâinile ei; îşi aminti degetele însângerate şi pe Michael Cohen, palid la faţă şi stânjenit, vorbind despre degerături, iar apoi, cu claritate uimitoare, îşi aminti petele de sânge de pe covor. Cum ajunsese sângele acela, sângele ei să se împrăştie pe podea?

Se ridică brusc, îmbibată de sudoare, holbându-se la draperiile trase pe jumătate din dormitorul ei. Cearşaful era mototolit, iar perna alunecase pe jos. Afară se zărea lumina palidă a răsăritului. Undeva începuse să cânte o pasăre. Trilurile răsunau trist între clădirile înalte. Chinuită de o durere groaznică de cap, se dădu jos din pat şi se clătină până-n bucătărie. Aprinse lumina, se uită de jur împrejur şi întinse automat mâna după ceainic.

Găsi numărul lui Sam în vechea ei agendă. După ce aduse ceaşca cu cafea neagră în livingroom, se aşeză pe podea şi luă telefonul. Era patru şi jumătate dimineaţa când începu să formeze numărul din Edinburgh.

Nu-i răspunse nimeni.

Lăsă telefonul să sune timp de cinci minute înainte să renunţe. Abia atunci îşi aminti că Sam plecase în străinătate. Bău cafeaua şi sună acasă la Nick.

Nici aici nu primi niciun răspuns şi trânti receptorul furioasă.

— Fir-ai tu să fii, Nick Franklyn! înjură pe înfundate.

Se ridică, se duse să tragă perdelele şi se uită înapoi. Pe măsuţă, în spatele ei, văzu o bucată de hârtie. Pe ea era

notat cu scrisul ordonat al lui Pete Leveson:

Dr. Carl Bennet, hipnoterapeut. (Secretară – Sarah Simons – soră a lui David pe care l-ai plăcut când a venit la WIA în ’76, dacă-mi amintesc bine) Te-a programat pentru vineri la ora cincisprezece. Să nu lipseşti. M-am străduit mult până am obţinut programarea.

Jo luă hârtia. N-avea de gând să meargă.

Era trei fără un sfert când străbătea Devonshire Place, zgâindu-se la numerele caselor, până se opri în sfârşit la faţa unei uşi crem. Patru plăcuţe de alamă erau prinse elegant de lemnul vopsit.

Îi deschise o portăriţă în alb

— Pentru dr. Bennet? întrebă ea. O clipă, sun imediat.

Clădirea mirosea a iasomie şi dezinfectant. Jo aşteptă în hol, privindu-se într-o oglindă uriaşă, cu ramă aurită. Avea cearcăne la ochi pentru că nu dormise şi observă că părea stresată.

— Puteţi urca, domnişoară Clifford, o anunţă femeia peste o clipă. Al doilea etaj. Secretara vă aşteptă.

Jo merse încet, observând că o aştepta cineva în capătul scărilor. Sarah Simmon era o femeie înaltă, blondă, în pulover şi fustă. Jo oftă uşurată. Se temea să nu dea de altă figură în halat alb.

— Jo Clifford?

Sarah îi întinse mâna zâmbind.

— Pete Leveson ne-a povestit despre tine. Sunt încântată să te cunosc.

Jo zâmbi.

— V-a prevenit că sunt o sceptică înnăscută? râse.

— Da, însă Carl este foarte înţelegător. Hai, vino să-l vezi.

Carl Bennet stătea la birou, într-o cameră care dădea spre stradă. Era o încăpere plină cu cărţi, mobilată cu fotolii moi şi o canapea, toate foarte elegante; podeaua era acoperită cu carpete afgane – suficient de uzate ca să le scoată în evidenţă valoarea. Era o cameră confortabilă,

masculină, se gândi Jo amuzată, genul de încăpere care te aşteptai să miroasă a ţigară. Dar nu mirosea. Plutea doar un uşor iz de colonie.

Doctorul se ridică s-o întâmpine cu un zâmbet nesigur.

— Domnişoara Clifford. Intraţi vă rog şi luaţi loc. Sarah o să ne aducă nişte cafea, dacă nu cumva preferaţi ceai?

Vorbea cu un accent european de-abia perceptibil. Îi făcu semn lui Sarah care ieşea pe uşa din celălalt capăt al camerei şi apoi se uită din nou la Jo.

— Consider că bucătăria este cea mai importantă parte a biroului meu, zise el cu blândeţe. Şi acum vă rog să-mi spuneţi cu ce vă pot ajuta?

— După cum bănuiesc că v-a explicat Pete Leveson, lucrez la un articol despre regresia hipnotică. Vreau să vă pun câteva întrebări, şi, dacă este posibil, să văd cum lucraţi.

Îl studia cu atenţie.

— Ieri am asistat la o şedinţă hipnotică în Richmond, condusă de Bill Walton. Mă întreb dacă-l cunoaşteţi?

Bennet se încruntă.

— Am auzit de el, bineînţeles.

— Şi nu-l aprobaţi?

— Dimpotrivă. A publicat nişte lucrări foarte interesante. Dar practica noastră diferă.

— Puteţi să-mi spuneţi prin ce anume?

Jo nu-şi dezlipise ochii de pe chipul lui, când Sarah intră cu tava.

— În primul rând domnişoară Clifford, domnul Walton este un amator. Nu cred că pretinde că poate vindeca oamenii prin metodele sale. Eu sunt psiholog şi folosesc această formă de hipnoză în tratamentul unor afecţiuni specifice. O folosesc în primul rând în context medical, deci nu poate fi luată în derâdere de presă. Dacă asta aveţi de gând, v-aş ruga să plecaţi chiar acum.

Jo se înroşi la faţă furioasă.

— Sunt sigură, dr. Bennet, că mă veţi convinge pe de-a-ntregul, aşa că n-o să fie nevoie să iau în derâdere metoda

dumneavoastră, aşa cum v-aţi exprimat – îi răspunse cam înţepată.

Sarah o servi cu o ceaşcă.

— Bun! exclamă el zâmbind dezarmant.

Îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele cu o pânză din suportul de pe birou.

— Chiar o să-mi permiteţi să asist la o şedinţă cu un pacient? întrebă Jo prudentă.

Bennet încuviinţă din cap.

— Da, pacienta a fost de acord, cu o singura condiţie, să nu-i pomeniţi numele.

— Va dau o garanţie scrisă, dacă doriţi, spuse Jo serioasă, puteţi să-mi explicaţi puţin ce-o să se întâmple înainte să ajungă aici?

— Sigur.

Se ridică, se duse la canapea şi se aşeză din nou.

— S-a constatat că fobii ciudate şi prin urmare incurabile şi-au găsit adesea explicaţia în evenimente care i s-au întâmplat unui subiect în copilărie, sau într-o existenţă anterioară. Eu trebuie să aduc pacientul până în acel moment şi să-l fac să treacă prin respectiva traumă – care este adesea o experienţă foarte cumplită – pentru a descoperi ce-a declanşat teroarea care s-a păstrat până mai târziu sau s-a transmis chiar în altă reîncarnare.

Jo se strădui să-şi alunge scepticismul din voce.

— Dar acest lucru presupune o credinţă totală în reîncarnare.

— Bineînţeles!

Simţea cum o studia şi privi într-o parte.

— Mă tem că va trebui să mă convingeţi, doctore Bennet! Recunosc că sunt foarte sceptică. Daca susţineţi teoria reîncarnării ca parte a unei filosofii religioase, n-aş îndrăzni s-o pun în discuţie. Dar, în acest context medical…

Arătă spre canapea.

— Vreţi deci să spuneţi că fiecare dintre noi a mai trăit pe acest pământ.

Zâmbi îngăduitor.

— Din câte am constatat, unii au trăit de mai multe ori, iar alţii sunt suflete noi.

Se holbă la el, înăbuşindu-şi cu greu râsul. Doctorul se ridică din nou. Era un bărbat solid, grizonat, în jur de şaizeci de ani. Se îndreptă spre scaunul ei.

— Văd că vă vine să râdeţi, domnişoară Clifford, zise sever, fixând-o cu ochii măriţi de lentile. Sunt obişnuit cu astfel de reacţii la început. Nu va cer decât să fiţi obiectivă. Credeţi că o să reuşiţi?

Jo privi într-o parte.

— Îmi pare rău, dar chiar sunt. Mă mândresc cu obiectivitatea mea şi vă promit că o să încerc. De fapt – puse ceaşca jos – mi-aţi deşteptat interesul. Puteţi să vă daţi seama dinainte dacă un individ a mai trăit sau nu pe acest pământ?

Zâmbi.

— Uneori da. Altădată însă, îmi vine greu.

Jo inspiră adânc.

— Puteţi să-mi spuneţi uitându-vă la mine?

— Da, cred că aţi mai trăit pe acest pământ.

I se făcu pielea de găină.

— De unde ştiţi?

Ridică din umeri.

— Poate mă înşel. Dar este un instinct pe care l-am căpătat cu anii, studiind acest subiect.

Se încruntă.

— Presimt că pacienta pe care urmează s-o întâlniţi este un suflet nou, spuse el c-o strâmbătură. Nu vă promit că o să vă ajute prea mult la articolul dumneavoastră. Eu am mai discutat cu doamna respectivă – o să-i spunem Adele. Este un mediu bun. Se teme de apă şi nu-şi explică de ce. O să încerc s-o întorc în timp, dar s-ar putea să nu ajungem mai departe de copilăria ei.

Se duse la birou, uitându-se la ceas.

— Mă tem că întârzie. Sarah!

Strigă spre camera alăturată, de unde se auzea o maşină de scris. Ţăcănitul se opri şi Sarah apăru în uşă.

— Sun-o pe doamna Nobel şi vezi dacă mai vine.

Se încruntă, trecându-şi degetul fin pe suprafaţa aurie a pielii.

— Această doamnă este nehotărâtă şi isterică, zise el mai mult ca pentru sine. Nu m-ar surprinde să nu vină deloc.

Ridică dosarul de pe birou şi îl deschise.

Jo se simţi dezamăgită.

— Oamenii sunt de obicei nerăbdători să urmeze tratamentele dumneavoastră? îl întrebă după o clipă.

O privi gânditor.

— Ar fi ciudat să nu fie.

Sarah apăru în prag.

— Îmi pare rău, Carl, nu vine. Spune că fiica ei este bolnavă şi trebuie să se ducă s-o vadă. I-am explicat că trebuie să plătească oricum şedinţa…

Bennet îi făcu semn să iasă şi se ridică brusc.

— Regret, domnişoară Clifford. De-abia aşteptam să-mi demonstrez teoria în faţa dumneavoastră. Mă tem că v-aţi pierdut timpul degeaba.

— Nu neapărat.

Sarah luase dosarul de pe birou.

— Te-ai gândit vreodată să te laşi hipnotizată, Joanna? Acum, Carl are o după-amiază întreagă la dispoziţia ta.

Jo înghiţi în sec.

— Presupun că ar trebui să încerc, zise ezitând. Credeţi că mă puteţi întoarce în timp, doctore Bennet?

Îşi răsfiră degetele în aer şi ridică din umeri.

— O să ne străduim. Oamenii cu personalităţi puternice sunt subiecţi buni, dar, bineînţeles, trebuie să se lase hipnotizaţi. Ştiţi, nimeni nu poate s-o facă împotriva voinţei lor. Dacă sunteţi gata să renunţaţi complet la ideile dumneavoastră preconcepute, eu unul voi încerca.

— Nu am niciun fel de fobii.

Reuşi să zâmbească.

— Am hobby-uri desigur. Pe ele se bazează articolele mele, dar nu fobii.

— Atunci, îl putem considera un experiment interesant.

Se înclină cu o curtoazie demodată.

Jo constată că i se accelerase pulsul şi îi transpiraseră palmele.

— Mă tem că voi fi un subiect dificil, chiar dacă îmi dau toată silinţa. Când eram studentă am mai participat la o şedinţă condusă de profesorul Cohen. N-a reuşit să ajungă la niciun rezultat cu mine.

Bennet se aşeză pe marginea biroului şi o privi gânditor.

— Michael Cohen a fost una dintre cele mai mari autorităţi în domeniu. Mi-ar fi plăcut să-l fi cunoscut cât mai era în viaţa – zise el pe un ton grav. Sunt surprins că priviţi cu ostilitate teoriile legate de regresia hipnotică, deşi aţi fost implicată în experimentele sale clinice. Când afirmaţi că nu s-a întâmplat nimic, vreţi să spuneţi că nu a reuşit să vă întoarcă deloc în timp?

Jo clătină din cap.

— N-a putut să mă hipnotizeze. Nu ştiu de ce. Nu m-am opus. Chiar doream să se întâmple.

Ceva în mintea ei o prevenea să nu încerce. Cuprinsă de panică îi întoarse spatele. Nu voia să vadă ce luptă se dă în sufletul ei; se duse spre fereastră să privească aglomeraţia străzii. Tremura, în ciuda căldurii umede a după-amiezii. Soarele se reflecta în fereastra de vizavi. Se uită din nou la Bennet.

— Am un mic casetofon în geantă. Vă deranjează dacă o să-l folosesc?

Clătină din cap şi indică o masa în capătul celălalt al camerei.

— După cum vedeţi, şi eu folosesc unul din diverse motive. Insist de asemenea să fie prezentă şi domnişoara Simmon.

Vorbea foarte serios.

— Oricum, ar trebui să vă explic că adesea este nevoie de o şedinţă preliminară, pentru a stabili relaţia hipnoterapeutului cu pacientul. Este o relaţie mult mai delicată decât cea implicată de piesele de music-hall şi

poveştile senzaţionale. Nu trebuie să vă puneţi prea multe speranţe.

Rânji brusc.

— Dar nici prea puţine. Poate că sunteţi un subiect dur, însă, cu ajutorul dumneavoastră sper să realizez ceva.

Zâmbi ştrengăreşte.

— De fapt, pentru mine este o adevărată provocare. Dar nu vreau să vă atrag în acest experiment dacă vă menţineţi rezervele. Cred că ar trebui să mai cugetaţi.

— Nu!

Jo fu surprinsă de vehemenţa replicii ei.

— Sunt gata, de fapt, chiar doresc să trecem la treabă.

— Precis?

— Absolut!

Întinse mâna după geantă şi scoase casetofonul.

— Ce trebuie să fac?

Se duse la fereastră şi trase una din draperii, umbrind camera. Pe acoperişul clădirii de vizavi apăruse un nor purpuriu care ameninţa soarele. Îl privi şi apoi se întoarse la Jo.

— Să te relaxezi, atâta tot. Ştii, draga mea, eşti foarte încordată. Păi să bem mai bine o ceaşcă de cafea sau ceai în timp ce vom discuta ce-o să se întâmple.

Jo clătină din cap.

— N-am nimic. Bănuiesc că este normal să opui rezistenţă când cineva vrea să se folosească de mintea ta.

Îşi muşcă buza.

— Aş vrea să-mi promiteţi un singur lucru. Dacă se întâmplă ceva, să nu-mi interziceţi să-mi amintesc mai târziu. Este foarte important pentru mine.

— Bineînţeles. Oricum, se va înregistra totul pe casetă.

O privi cum aranja casetofonul pe podea, lângă sofa.

— Să mă întind? îl întrebă ea privindu-l nervoasă.

— Dacă doreşti. Contează să te simţi relaxată.

Se întoarse spre Sarah, care se instalase tăcută la masa din colţ, dinaintea magnetofonului. Apoi, se uită din nou la Jo.

— Şi acum, Joanna – pot să-ţi spun Joanna?

— Jo, şopti fata.

— Foarte bine, Jo. Vreau să te destinzi complet şi să închizi ochii.

Pe Jo o cuprinse panica. Deschise ochii şi se ridică.

— Of, Doamne, îmi pare rău. Nu cred că pot s-o fac.

— Cum doreşti. Întinde-te pe perne. Să încercăm întâi o transă uşoară, da? N-ai de ce să te îngrijorezi! O să te simţi bine. Probabil că ai văzut metodele lui Bill Walton. Este un mod obişnuit de a testa reacţiile oamenilor.

Sarah zâmbi în spatele lui. Recunoscuse tonul specific vocii sale, când o văzu pe Jo aranjându-se pe perne, cu gleznele încrucişate, pe cuvertura moale a canapelei. Jo închise ochii a doua oară, străduindu-se vizibil să se relaxeze.

— Bun.

Bennet se îndreptă spre ea pe tăcute.

— Acum soarele se revarsă din nou în cameră, aşa că o s-o rog pe Sarah să tragă draperiile, dar, între timp, vreau să ţii ochii închişi.

Se uită pe fereastră. Soarele dispăruse. Cerul se acoperise de nori. Când începu iarăşi să vorbească, cuvintele răsunară cu un sunet înfundat.

— Foarte bine. Simţi lumina arzându-ţi ochii. Ţine-i închişi. Bun.

Îi atinse faţa uşor.

— Acum vrei să-i deschizi, dar nu poţi. Lumina este prea strălucitoare.

Jo nu se mişcă. Îl auzea foarte clar şi ştia că putea să deschidă ochii dacă dorea, dar simţea strălucirea din spatele pleoapelor. Nu avea rost să-şi schimbe poziţia până când Sarah nu umbrea soarele, forma albă, orbitoare, care apăruse în Devonshire Place pe casa de vizavi şi îşi revărsase razele direct în cameră.

Bennet îi luă mâna.

— Jo, mă auzi? Bun. Acum o să te gâdil uşor în palmă, doar atât cât să te fac să zâmbeşti. Ai simţit?

Sarah rămase cu gura căscată. Doctorul luase un ac de gămălie de la rever şi îl înfipsese adânc în palma fetei. Jo zâmbi cu ochii închişi, întrebându-se de ce nu trăsese odată draperiile.

Bennet o privi pe Sarah, apoi se întoarse spre Jo.

— Acum draga mea, vreau să te întorci în copilăria ta…

Peste zece minute îl întrerupse şoapta lui Sarah.

— Carl, este cel mai bun subiect pe care l-am văzut.

Se încruntă cu atenţia concentrată asupra figurii tinerei întinse pe canapea, în fata lui.

— Presimţeam că o să fie, îi răspunse pe un ton scăzut. Nu înţeleg de ce Cohen n-a reuşit s-o hipnotizeze, numai dacă…

Se întrerupse, privind-o neîncrezător.

— Numai dacă ce?

— Numai dacă nu i-a implantat o sugestie post hipnotică, poruncindu-i să nu-şi mai amintească nimic din anumite motive.

Se întoarse din nou spre Jo.

— Şi acum, Jo, du-te înainte de întuneric. În existenţa ta anterioară. Îţi aminteşti? Eşti altă fiinţă, în alt timp. Îţi aminteşti? Poţi să-mi spui? Ce vezi?

Jo deschise ochii şi se holbă la braţul canapelei din faţa ei.

— Se întunecă, zise ea nesigură. Întuneric şi frig.

— Eşti înăuntru sau afară, vezi ceva?

Bennet se încruntă când se uită pe fereastră. Observă că se întunecase într-adevăr şi începuse o ploaie torenţială de vară, care şiroia pe geamuri şi gâlgâia în şanţuri. Tună încă o dată, răsunător.

— Copaci. Atât de deşi. Nu-mi place pădurea.

— Ştii ce pădure este?

Bennet o urmărea cu mare atenţie.

— Poţi să-mi spui cum te cheamă?

Se încruntă uimită.

— Nu ştiu. Unii îmi spun Matilda. Nu, Moll… Nu ştiu.

— Poţi să-mi spui câte ceva despre tine, Matilda. Unde

locuieşti?

Jo se ridică încet de pe perne şi se sculă în picioare privind înainte.

— Locuiesc, zise cu fermitate. Locuiesc departe de aici. În munţi.

Apoi scutură din cap perplexă.

— Munţii îmi umplu ochii. Negri şi ceţoşi, nu ca acasă.

Începu să se frece la ochi cu degetele, ca un copil. Părea nedumerită.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Vreau să dorm.

Se întinse la loc şi închise ochii.

— Mai povesteşte-mi despre tine, Matilda, îi şopti blând Bennet. Ce faci?

Nu primi niciun răspuns.

— Mergi pe jos prin pădure, sau călăreşti?

Jo îşi încovoie umerii şi rămase tăcută. Bennet oftă.

— Haide, draga mea. Spune-mi cu ce eşti îmbrăcată. Ai haine drăguţe?

Acum o alinta. Se uită la ceas şi apoi la Sarah.

— Păcat. Credeam că o să asistăm la ceva interesant. Poate că o să încercăm altădată…

Fu întrerupt de exclamaţia lui Jo.

— Mi-au poruncit să uit. Dar cum aş putea oare? Se întâmplă din nou, acum…

Jo se ridică încet. Făcu câţiva paşi şi se holbă la perete cu ochii larg deschişi.

— Când o să se oprească ninsoarea? întrebă ea foarte clar.

Îşi puse braţele în jurul ei de parcă ar fi încercat să se încălzească. Tremura din tot corpul.

— Ninge des, o aprobă Bennet prudent.

Fata se încruntă.

— Speram că o să se oprească până ajungem la castel. Nu-mi place zăpada. Întunecă atât de mult pădurea.

— Poţi să-mi spui ce lună este, draga mea?

— Este aproape de Crăciun, zâmbi. Timpul postului.

— În ce an?

Bennet întinse mâna după un carneţel şi-un creion. Urmărea grijuliu faţa lui Jo. Privea normal, înainte, dar nu pe el. Mâna ei, când o atinse uşor, era rece ca gheaţa.

— Este al douăzecelea an al domniei stăpânului nostru, Regele Henric, spuse ea foarte clar. Ce întrebare prostească!

Făcu încă un pas.

— Ah, Doamne Sfinte, aproape am ajuns.

Vocea se stinse într-o şoaptă.

— Mă duc la William.

— Cine este William?

Total absorbit, Bennet se opri din scris şi se uită în sus, aşteptând un răspuns.

Dar Jo rămase tăcută. Îşi concentrase întreaga atenţie asupra unei forme care zăcea în zăpadă, în faţa ei. Era trupul însângerat al unui bărbat.

5

Zăpada care se topea se înroşise de sânge. Richard, tânărul conte de Clare şi Hereford trase de hăţuri, încercând să oprească animalul care se zbătea speriat, cu urechile lipite de cap. Mirosise şi hoitul şi lupii şi fornăi îngrozit, în timp ce Richard se străduia să-l mâne mai departe pe poteca pustie. Un uliu zbură când se apropiară călăreţii, lăsând ce mai rămăsese din cadavru în noroi. Doar câteva zdrenţe arătau că acolo fusese un om.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Fata subţirică şi roşcată, îmbrăcată în mantie tivită cu blană de vulpe care galopa în urma lui, era atât de preocupată să-l urmărească încât oprirea lui bruscă o dezechilibră. În spatele ei călărea la pas altă tânără femeie şi cei doisprezece cavaleri ai lui Richard, purtând pe haine blazonul roşu-purpuriu al familiei Clare.

Călăreţii se adunară într-un semicerc şi se holbară la membrele sfâşiate. Vreo doi oameni se închinară, iar fata roşcată înghiţi în sec. Îşi trase grăbită vălul pe faţă.

— Bietul om, şopti ea. Cine o fi făcut asemenea blestemăţie?

— Lupii.

Richard îşi potoli cu greu calul.

— Nu te uita, Matilda. Nu-l mai putem ajuta cu nimic. Oamenii din sat vor veni mai târziu să îngroape ce vor lăsa ulii şi mierlele.

Îşi întoarse calul şi-l împinse cu călcâiele, îndemnându-l să sară peste cadavru, iar ceilalţi îl urmară, uitându-se în altă parte. Doi sau trei dintre ei îşi încleştaseră mâinile nervos pe mânerele spadelor.

În jurul lor, întunecata pădure galeză părea pustie.

Stejari, frasini şi fagi argintii desfrunziţi, cu trunchiurile umede, strălucitoare, se îngrămădeau la marginea cărării. În afară de ropotul copitelor pe pietre şi zăngănitul şeilor, domnea o linişte ciudată.

Richard se uită în jur agitat. Fusese zguduit mai mult decât voia să recunoască de imaginea omului măcelărit. Era un semn rău să-l găsească la sfârşitul călătoriei lor. Observă că Matilda se ţinea aproape de el şi-i zâmbi plin de înţelegere, înjurând în gând că avea nevoie de o escortă armată. Altfel ar fi putut s-o ia pe calul lui şi s-o strângă în braţe.

Dar trebuia să ţină o escortă. Scrută din nou umbrele şi îşi încordă mâna pe plăsele.

Ţara Galilor era un loc cumplit; munţii săi întunecaţi, pădurile negre şi oamenii sălbatici îl înfiorau. Faptul că Matilda venise aici din propria ei voinţă să fie cu William de Braose când nu-i ceruse nimeni, îl umplea de furie.

— N-ar fi trebuit să plecăm de la Raglan, zise el hotărât. Walter Bloet a avut dreptate. O femeie fără o escortă potrivită n-are ce căuta în aceste păduri.

— Dar eu am o escortă potrivită.

Observă că îşi înălţase bărbia pentru o secundă.

— Pe tine!

Departe, se auzi urletul unui lup, răsunând pe dealurile singuratice. Caii se încordară ciulindu-şi urechile, iar Matilda simţi că i se făcuse pielea de găină.

— Cât mai avem de mers? şopti ea.

Richard ridică din umeri.

— Câteva mile. Roagă-te lui Dumnezeu să ajungem înainte să se întunece.

Se întoarse în şa să-şi privească oamenii mai bine.

— Grăbiţi-vă, le strigă el, îndemnându-şi calul spre nord.

Matilda îl urmă aplecându-se aproape de gâtul iepei, hotărâtă să nu alunece. Copitele aruncau bulgări de noroi acolo unde băltoacele îngheţate se topeau încet sub stropii de ploaie. Poteca devenise alunecoasă.

Ajunse din nou lângă el, cu faţa umbrită de vălul alb.

— Stai, Richard, încetineşte. Este ultima noastră şansă să stăm de vorbă...

O ascultă pentru o clipă, ştergându-şi ochii.

— Am avut destul timp de vorbă, o repezi el. Nu mi-ai

spus prea multe lucruri. Nici măcar n-am idee de ce eşti aici şi de aceea îmi va fi foarte greu să dau ochii cu soţul tău furios şi să-i explic de ce te-am adus.

Observă că se înroşise.

— Spune-i adevărul, zise ea.

— Foarte bine.

Trecu hăţurile peste gâtul calului.

— O să-i povestesc cum călăream liniştit, văzându-mi de treburile mele, în drum spre Gloucester, când i-am întâlnit drăcoaica de nevastă, singură, cu excepţia unei femei tremurânde, hotărâtă să străbată jumătate din Anglia în miezul iernii ca să ajungă la el. Şi o să-i spun că orice bărbat care-şi iasă tânăra şi frumoasa soţie, măritată de curând, în Sussex cu soacra, în timp ce el călătoreşte în locuri îndepărtate, este un cap de bou.

Reuşi să zâmbească, aplecându-şi capul să evite o creangă umedă. Dacă Matilda ar fi fost soţia lui, n-ar fi părăsit-o. Strânse nervos hăţurile; niciun bărbat nu-l va acuza pe Richard de Clare că umblă după nevasta altuia. Îi admira îndrăzneala, umorul şi personalitatea, atât de neobişnuită pentru o femeie, dar nimic mai mult. O privi şi văzu că surâde.

— De ce ai vrut să vii în Ţara Galilor? o întrebă deodată.

Îşi privi mâinile.

— Pentru că n-am unde să mă duc decât lângă soţul meu răspunse ea simplu. Cu el sunt o lady, soţie de baron, stăpâna unei duzini de castele, o femeie importantă.

Se strâmbă imperceptibil.

— Pe când la Bramber, cu mama lui, sunt doar altă femeie, cu singura excepţie că soacră-mea mă urăşte de două ori mai mult decât pe celelalte. Şi, în afară de asta – adăugă ea dezarmant – este foarte plictisitor acolo.

Se uită la ea neîncrezător. William de Braose era un bărbat dur, rău, de două ori mai în vârstă ca ea, cu o reputaţie îngrozitoare. Numai gândul că mâinile acestei brute ar atinge-o, îl făcea să-i pulseze sângele în tâmple.

— Şi preferi să fii în compania soţului tău decât să te

plictiseşti?

Îşi ridică bărbia pentru o fracţiune de secundă, un gest cu care Richard începuse să se obişnuiască.

— Nu ţi-am cerut părerea despre el, la fel cum nu ţi-am cerut să mă însoţeşti.

— Nu, eu m-am oferit.

Inspiră adânc.

— Deci, îi voi spune de asemenea – continuă el – că invitaţia la banchetul de Crăciun pe care am auzit că-l va da mâine în onoarea Prinţului Seisyll este singura răsplată pentru osteneala mea. O să refuz aurul şi bijuteriile care îmi vor fi oferite pentru că te-am escortat. Voi ignora cu o nobilă nepăsare pasionatele sale manifestări de recunoştinţă şi stimă.

Matilda se strâmbă, ştiind prea bine că soţul ei avea reputaţia unui om foarte zgârcit. Apoi se încruntă, privind într-o parte, spre Richard.

— Şi dacă va fi furios că am venit?

— Deci te-ai gândit în sfârşit şi la această posibilitate!

Richard se zgribuli în bătaia vântului.

— Probabil că o să te bată şi o să te trimită înapoi la Bramber. Asta ai merita!

O umbră printre copaci îi distrase atenţia pentru o clipă. Cercetă pădurea, încordat. Treceau printr-un pâlc de jnepeni deşi, de nepătruns; locul ideal pentru o ambuscadă. În sufletul lui bănuia că oamenii săi, deşi bine înarmaţi, n-ar face faţă atacului ferocilor galezi. Auzise că puteau să doboare un om, să-i taie gâtul, să spintece calul şi să dispară înainte să apuci să scoţi sabia. Tremură când se gândi la pericolele pe care Matilda se aventurase să le înfrunte atât de încrezătoare, doar cu servitoarea ei, Nell.

— Tu aşa i-ai face soţiei tale?

Se zgâi la el, ştergându-şi stropii de ploaie din ochi, în timp ce călăreau mai departe, umăr la umăr.

— Ce anume?

— Ai bate-o şi ai trimite-o de acasă?

— Bineînţeles. Mai ales dacă ar apare alături de un

bărbat arătos ca mine.

Încercă să zâmbească încruntat, scrutând cu mare greutate prin perdeaua de burniţă.

Matilda îl studie şi apoi schimbă subiectul, întorcându-se în şa.

— Biata Nell. Încă mai ţine pasul cu noi.

Fata era albă la faţă şi călărea cocoşată în şa, cu ochii fixaţi pe degetele încordate de hăţurile reci şi umede. Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi; nu-i mai păsa nici de cavalerii din jurul ei, nici de animalele obosite de povară, care-i împungeau tot timpul calul cu bagajele lor. Matilda se strâmbă îndurerată.

— A început această aventură atât de încrezătoare, dar acum se vede că regretă. De când am ieşit din Sussex, deşi v-am întâlnit pe voi, s-a speriat şi i-au apărut lacrimi în ochi. Faptul că l-a văzut pe amărâtul acela sfâşiat de lupi, a fost ultima picătură. O să plângă toată noaptea. Nu o necăji.

Richard se aplecă înainte şi lovi cu palma gâtul asudat al calului.

— I-a trebuit mult curaj să te însoţească. Nici tu nu te-ai simţit prea grozav când ai văzut cadavrul. Şi nu uita, nimeni n-ar mai fi venit cu tine!

Matilda se încruntă şi împunse iapa cu călcâiele! Animalul zvâcni înainte, cât pe ce s-o arunce din şa.

— Oricum, celelalte erau servitoarele lui lady Bertha, nu ale mele, zise ea. Nici n-aş fi vrut să mă însoţească. De îndată ce ajungem la Abergavenny, o să-l rog pe William să-mi găsească nişte femei potrivite.

Richard se stăpâni să nu zâmbească.

— Asta-i o idee bună. Şi acum du-te şi călăreşte alături de Nell. Eu o s-o iau puţin înainte, să văd dacă totul este în ordine.

Îşi mână calul în galop, fără să-i dea ocazia să protesteze. Liniştea pădurii îl îngrijora. Unde dispăruseră oare ţăranii, focurile, turmele de porci, oamenii obişnuiţi ai codrului? Şi dacă nu erau ei, atunci cine îi urmărea după

tufişuri?

Matilda trase de hăţuri posomorâtă şi o aşteptă pe Nell să se apropie. Ochii albaştri ai fetei se înroşiseră de ger.

— Am ajuns, doamnă? făcu un efort să zâmbească.

— Mă dor mâinile de frig, sunt udă până la oase şi epuizată. Nu mi-am imaginat că ne trebuie atâtea zile să ajungem la Abergavenny!

Vocea ei devenise plângăreaţă, spre furia stăpânei.

— Aproape am ajuns, Nell.

Matilda nu făcu niciun efort să-şi ascundă nerăbdarea. Se uita înainte, după Richard. Copacii începuseră să se rărească pe măsură ce traversau o vale măturată de vânt, acoperită cu ierburi culcate la pământ. Sesiză o mişcare în tufişuri, pe deal, în dreapta lor şi se uită într-acolo, încercând să vadă printre mărăcinişuri. Inima începu să-i bată mai tare. Ceva se ascundea acolo şi îi pândea.

Două căprioare ţâşniră din tufişuri şi o luară la goană în sus, spre culme. Richard veni lângă ea. Zâmbea, dar îşi scosese sabia.

— Pentru o clipă, am crezut că o să dăm de necaz, îi strigă el, le-ai văzut? Să trimit nişte oameni să le vâneze? Va fi contribuţia noastră la masa festivă.

Intrară din nou în pădure. Copitele cailor păşeau peste frunzele moi şi umede, pe sub trunchiurile descărnate ale frasinilor şi fagilor.

Din când în când, apăreau în depărtare, la stânga, apele reci ale Uskului, înnegrite de ploaie. Câteodată, poteca mergea drept înainte, ţinându-se de-a lungul vechiului drum roman, apoi unduia mai departe printre copaci şi dealurile line. Întunericul se lăsa încet dinspre râu şi, odată cu el, venea ameninţarea.

Escorta se strânsese în jurul lor şi la un ordin din partea lui Richard, oamenii îşi scoaseră săbiile. Matilda îi zări chipul concentrat şi posomorât şi o cuprinse frica.

Călăriră în linişte prin pădurea întunecată până când văzură în sfârşit în depărtare silueta albă şi înaltă a Castelului Abergavenny, plutind în ceaţa care se adunase

peste râu.

Faţa lui Richard se posomorî şi mai mult când îl văzu. Castelul reprezenta un sanctuar faţă de pădurea ameninţătoare. Dar însemna de asemenea să dea ochii cu de Braose şi să lase în grija lui copila care îi era nevastă.

Galopară nebuneşte peste câmpurile pustii, pe jumătate luminate din jurul micului oraş, pe lângă biserici, pe cărarea care ducea la podul şi pereţii înalţi ai castelului. Se pare că erau aşteptaţi, pentru că se deschiseseră porţile iar paza îi salută, lăsându-i să treacă.

Acolo, întunericul se lăsase deja, umbrit de turnuri, şi torţele se aprinseseră, luminând feţele bărbaţilor din garnizoană cu o strălucire nefirească.

De îndată ce păşiră înăuntru, podul se ridică scârţâind din încheieturi, astupând pădurea rece. Castelul se pregătea pentru noapte.

William de Braose îi întâmpină pe treptele holului cel mare. Era un om mic de statură, îndesat, cu un ten roşiatic, pus în evidenţă de părul şi barba roşcată, luminate de torţele din perete. Privi pentru o clipă cum se adunau oamenii şi caii iar apoi coborî încet treptele şi se apropie de soţia sa, cu mâna întinsă, s-o ajute să descalece. Se înnegrise la faţă de furie.

În timp ce se dădea jos de pe cal, Richard observă dintr-o privire că Matilda părea pentru prima oară înspăimântată.

— Ce cauţi aici, pentru numele lui Dumnezeu? tună William.

Ridică mâna şi-o trase brutal din şa. Când stătea în picioare, era cu câţiva centimetri mai înaltă ca el şi se vedea că bărbatului nu-i convenea deloc.

— Nu-mi venea să cred când m-au anunţat gărzile că vii prin pădure. Doar ţi-am interzis să părăseşti Bramber-ul până în primăvară.

— Aşa este.

Matilda îşi luase o mutră supusă, în timp ce îşi strângea blănurile în jurul ei, să se apere de vântul rece.

— Dar vremea părea bună iarna aceasta şi drumurile

acceptabile. M-am gândit că n-o să fie niciun pericol. Speram că o să te bucuri să mă vezi.

Vocea ei se micşoră şi simţi cum îi bate inima să-i sară din piept. Cum putuse oare să uite cine era soţul ei? Ostilitatea cu care o trata întotdeauna, cruzimea care-i făcea atâta plăcere, mirosul fetid de desfrânare? Fără să vrea, se feri de el, şi William îi dădu drumul. Se întoarse către bărbaţii din jurul lui. Ascultaseră toţi schimbul lor de replici. Se făcuse stacojiu la fată.

— La ce vă holbaţi? îi apostrofă el. Vedeţi-vă de caii voştri şi pieriţi din ochii mei!

Matilda îl căută pe Richard. Stătea chiar în spatele ei. O luase de braţ.

— Dă-mi voie să te ajut, lady Matilda, zise el liniştit. Cred că eşti foarte obosită.

William se întoarse cu pumnii încleştaţi.

— Las-o în pace, lord de Clare, strigă el. Doamne, sper că ai avut un motiv serios s-o aduci aici!

Se răsuci pe călcâie şi o luă pe scările care duceau la intrarea principală. Cizmele îi zăngăneau pe lemnul găunos. La jumătatea drumului se opri şi se întoarse spre ei.

— Nu sunteţi bineveniţi aici niciunul din voi, zise el congestionat la fată. De ce aţi venit mă rog?

Matilda îl urmă, cu mantia fâlfâindu-i în vânt, descoperindu-i silueta suplă, înveşmântată într-o rochie bleumarin.

— Pentru că vreau să fiu cu soţul meu, zise cu o voce clară, acoperind trosnetul torţei. Lordul de Clare mergea până la Gloucester, dar a insistat că este de datoria lui să nu mă lase să călătoresc de una singură. Îi datorăm multe mulţumiri.

Soţul ei pufni. Urcă treptele, intră în holul cel mare şi îşi arunca mantia pe lespezi, de unde fu ridicată de un paj.

— Datoria lui, zici?

Se uită suspicios la Richard, care venise după el.

— Atunci îţi vei face încă odată datoria, escortând-o înapoi la Gloucester, imediat cum se luminează.

Matilda gemu.

— Nu-mi dai voie să stau?

— Nu, doamnă.

— Dar… de ce? Nu pot să particip nici măcar la masa festivă de mâine?

Îl urmase până în dreptul căminului din holul aglomerat.

— De ce să nu rămân? Oare nu este dreptul meu de soţie să fiu aici?

— Nu, nu este, tună el. Şi cum Doamne iartă-mă ai aflat de petrecere?

Se întoarse spre ea, o prinse de braţe şi o scutură cu ferocitate.

— Cine ţi-a spus?

— Walter Bloet la Raglan. Încetează, mă doare!

Se luptă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Ne-am oprit acolo să dăm răgaz cailor şi ne-au povestit tot. Era foarte furios că n-a fost invitat.

Se uită în jur, sesizând deodată oamenii din preajma lor. Doar cei aflaţi foarte aproape păreau să-şi fi dat seama că se petrecea ceva între ei doi, aşa că se opriseră cu neruşinare să tragă cu urechea. Ceilalţi erau prea absorbiţi de treburile lor. Fumul focului se ridică spre umbrele înnegrite ale boltei înalte.

— Dracu' să-l ia că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala! Dacă ai fi aşteptat încă două zile, totul ar fi fost în ordine.

Se opri pentru o clipă, uitându-se la ea. Apoi se lovi cu pumnul în palmă.

— Du-te sus!

Îi întoarse spatele.

— Du-te în dormitorul meu şi odihneşte-te! Vei pleca mâine în zori. Este ultimul meu cuvânt despre acest subiect.

Matilda se uită în jur disperată. Cina se terminase de puţin timp şi servitorii de-abia strânseseră masa. Acum pregăteau culcuşurile în jurul focului. Doi scribi veniseră cu un pergament, încercând să se facă băgaţi în seamă de William, iar cizmarul, cu o pereche de cizme în mână, se

agita în spatele lor. Cavalerii soţului ei, soldaţii, oaspeţii, servitorii, toţi se îngrămădeau după ei. Pe o platformă, în capătul holului, un băiat cânta la violă, sprijinit de un stâlp.

Richard o atinse uşor pe braţ.

— Du-te sus, doamna mea, ai nevoie de odihnă.

Matilda încuviinţă trist din cap.

— Dar tu ce-o să faci? Ai fost la fel de prost primit ca şi mine.

— Nu contează, zâmbi el. Mâine, la prima oră a dimineţii o să te duc înapoi la Gloucester, aşa cum a poruncit. Este cel mai bine.

O conduse până la scările din capătul holului. Erau tăiate în peretele de stâncă. Când păşi pe prima treaptă, îi sărută mâna.

Un singur opaiţ slab ardea în camera boltită de deasupra. O tapiserie atârna pe perete, iar vizavi era căminul. Matilda se străduia să nu izbucnească în lacrimi.

— Du-te în încăperile femeilor, Nell – zise fetei care o urmărea strănutând. Cred că eu o să – ezită pentru o clipă – o să dorm aici cu Sir William. Aşa că n-o să am nevoie de tine.

Se cutremură deodată şi îşi muşcă buza.

— Se pare că n-am fost primiţi aşa cum mă aşteptam. Îmi pare rău.

O privi pe Nell dispărând sus, pe scările care duceau la etajele superioare ale turnului, apoi oftă şi se întoarse lângă foc. Stătu mult timp să-şi încălzească mâinile la jăraticul încins. Lucrurile soţului ei se revărsau din cuierele înşirate lângă perete, iar pe o bucată de lemn înfiptă în piatră, un şoim adormit îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul. Când auzi zgomotul paşilor, îşi înălţă capul în direcţia ei. Începu să-şi desfacă alene mantia.

În holul de dedesubt, un băiat galez se strecură neobservat în bucătărie şi luă o cană cu vin roşu de Bordeaux dintr-unul din butoaiele aduse acolo. Puse pe o tavă de cositor câteva pateuri şi prăjituri pregătite pentru

petrecerea de mâine şi, întunecat ca o umbră, urcă în camera stăpânului său. Îi părea rău de fata frumoasă în rochie albastră. Şi el fusese apostrofat de Braose şi nu-i plăcuse deloc.

Matilda stătea lângă foc. Jăraticul îşi reflecta sclipirile roşiatice în coama ei bogată. Vălul era întins pe pat, alături de mantie. Îşi aranja părul cu un pieptene de fildeş.

Băiatul o privi cu răsuflarea tăiată, dintre umbre. Probabil că se mişcase, pentru că se întoarse şi-l văzu. Fu surprins să observe că nu avea nicio lacrimă în ochi. Credea că o s-o găsească plângând.

— Ce-i băiete?

Vocea ei suna obosită.

Rămăsese înţepenit în loc. Uluit de ce făcuse, uită de cana şi farfuria din mâini.

— Mi-ai adus mâncare?

Îi zâmbi cu bunătate.

Băiatul nu se clinti din loc. Observându-i hainele zdrenţuite şi faţa întunecată, se întrebă deodată dacă învăţase oare limba stăpânilor normanzi.

— *Beth yw eich enw?* îl întrebă ea, încercând să-şi amintească vorbele învăţate de la Meredith, camerista din Raglan, care făcuse haz de interesul ei neaşteptat.

Însemna cum te cheamă.

Galezul făcu un pas înainte, se lăsă timid într-un genunchi, aşeză vinul şi prăjiturelele pe unul din cuferele de lângă pat, iar apoi se întoarse şi o luă la fugă pe hol.

Matilda se uită după el perplexă. Pe urmă, scuturându-şi părul pe spate, se aşeză pe pat şi începu să mănânce. Era moartă de foame şi trebuia să se gândească.

Stătu mult timp lângă cana de vin, pe măsură ce flacăra opaiţului scădea în intensitate. Pe urmă, în lumina pâlpâindă, se ridică şi îşi scoase hainele.

Râsul şi murmurul glasurilor din holul de la parter se auzeau tot mai slab. Acum răsuna doar câte un sforăit ocazional. Spre uşurarea ei, nu era nici urmă de William.

Se strecură goală sub plapuma grea şi adormi în curând,

mulţumită că luase o hotărâre.

6

Jo se agită pe sofa. Sub pleoape, ochii se mişcau rapid dintr-o parte într-alta şi i se accelerase respiraţia.

— Eram obosită după ce călărisem zile-n şir, zise încet. Am dormit adânc. Acum s-a luminat de ziuă. Camera este cenuşie şi umbroasă, iar focul s-a transformat într-un morman de cenuşă albă. Mi-e somn… încerc să-mi amintesc unde sunt.

Urmă o lungă pauză.

— Nu mai sunt singură… Este cineva cu mine în cameră.

— Deci te-ai trezit în sfârşit!

William se aplecă peste pat şi-i trase plapuma până la talie. Răsuflarea lui mirosea a vin.

— Frumoasa mea soţie, atât de dornică de compania soţului ei. Sunt măgulit, draga mea, că ţi-am lipsit aşa de mult.

Râse şi pe Matilda o cuprinseră fiorii. Stătu liniştită deocamdată, îngrozită să se mişte, în timp ce mâinile lui aspre îi înşfăcară sânii. Apoi trase disperată de plapumă, amintindu-şi de vorbele pe care le şoptise în întuneric, vorbele care o vor proteja de el multe luni de zile de aici înainte.

Se forţă să rămână liniştită şi se uită la el, fixându-l cu ochii ei limpezi. Bărbatul îşi feri imediat privirile, aşa cum făcea întotdeauna.

— Nu trebuie să mă atingi, stăpâne.

Gura lui se schimonosi într-un rânjet.

— Zău? Şi de ce nu, mă rog?

O apucă de încheieturile mâinilor, strângând-o atât de tare încât îi veni să ţipe, dar reuşi să-şi păstreze o voce calmă când vorbi.

— Pentru că îţi port copilul şi doica mea Jeanne spune că o să se nască mort, dacă te culci cu mine atâta timp cât îl port în pântece.

Îşi ţinu respiraţia, studiindu-i faţa. Cruzimea se transformă în mânie, apoi în neîncredere şi, în sfârşit, în frică superstiţioasă. Îi dădu drumul brusc şi se închină când se îndepărtă de pat.

— Vrăjitoarea aia! Dacă mi-a blestemat copilul...

— Nu ţi l-a blestemat, stăpâne.

Matilda se ridică, trăgându-şi cuvertura de blană peste sâni.

— Vrea să-l protejeze. De aceea m-a trimis la tine atâta timp cât pot să călătoresc. Fiul tău trebuie să se nască în Ţara Galilor, pe pământurile tale din Border March. Nu poţi să mă trimiţi înapoi la Bramber.

Îl urmări triumfătoare cum stătea cu spatele la ea şi se zgâia la cenuşa din cămin. Apoi, se întoarse.

— De unde ştie?

Matilda ridică din umeri.

— Are darul previziunii.

— Şi spune că voi avea un fiu?

— Un fiu puternic şi viteaz, milord.

Văzu că se bucura.

— Foarte bine, zise el. Dar nu poţi să stai aici. O să te trimit la Brecknock cu o caleaşcă. Acolo vei fi în siguranţă.

Se lăsă pe perne şi închise ochii oftând.

— Eşti milostiv, milord. O să încerc să te ascult. Mă rog Sfintei Fecioare ca această călătorie să nu dăuneze copilului. Sunt atât de obosită.

Îşi duse mâna la frunte.

— Te rog. Nu pot să mă odihnesc o zi sau două? De dragul fiului tău?

Privi printre sprâncene să vadă ce reacţie provocaseră cuvintele ei. William părea perplex. Se fâţâi prin cameră de câteva ori, lovind cu piciorul în fânul de pe podea; se vedea cât de colo că se dădea o mare luptă în sufletul său. Remarcând ce preocupat era, simţi un val de afecţiune – oricum un sentiment apropiat – pentru acest bărbat lat în umeri care era de fapt aproape un străin pentru ea. Părea nehotărât.

— Eşti mulţumit, William, de copil? întrebă ea peste o clipă.

— Bineînţeles că sunt mulţumit, zise el cu o voce sugrumată. Dar nu vreau să te văd aici. Nu azi.

— De ce nu? Îţi promit că n-o să stau în calea ta.

Se ridică într-un cot, cu părul castaniu închis, revărsându-i-se pe umeri, în lumina palidă a soarelui.

— Nici n-o să-ţi dai seama că sunt aici, şi, peste o zi sau două, când o să mă refac, o să mă duc la Brecknock, dacă aşa consideri că-i mai bine.

William îşi îndreptă umerii, încruntându-se.

— Dacă îţi dau voie să rămâi – izbucni el – am spus numai dacă, trebuie să-mi promiţi că n-o să ieşi din cameră sub niciun motiv. Altfel nu vei fi în siguranţă. Jură.

— Jur, milord.

Îşi încrucişă degetele sub plapumă.

— Sper că m-ai înţeles. Nu trebuie să te mişti de aici toată ziua, indiferent ce se întâmplă.

Se uită la ea.

— De fapt, va trebui să stai în pat. N-ai ce căuta la ospăţ. Nu este o petrecere obişnuită de Crăciun, ci o reuniune a prinţilor şi demnitarilor galezi pentru discuţii politice. Le voi citi o ordonanţă din partea Regelui Henric. De aceea n-a fost invitată familia Bloet. Nu-i pentru ei, la fel cum nu este nici pentru femei. Înţelegi?

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre şoimul cocoţat pe stinghia lui. Îşi puse mănuşa aflată pe un cufăr din apropiere şi aşeză pasărea pe mână. Îi desfăcu grijuliu piedica de la picior şi-o alintă în timp ce-i scotea cârligul de pe cap. Şoimul îl privi cu ochi trişti.

— Dacă o să stai aici, o să iau frumuseţea asta cu mine în grajduri, spuse el posomorât. Nu uita, n-ai voie să te dai jos din pat. Dacă încerci, o să te încui în cameră.

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Matilda aşteptă până când zgomotul paşilor lui se pierdu în depărtare. Apoi, se dădu jos din pat triumfătoare şi îşi puse pe umeri un halat tivit cu blană. Alergă la fereastra

înaltă şi se uită afară, simţind cum vântul rece îi răvăşea părul. Asculta zgomotele vieţii care începuse să pulseze în curtea de dedesubt. Era o dimineaţă cenuşie. Soarele apos de deasupra dealurilor spre est era aşa de învăluit în ceaţă şi nori, încât dădea tot atât de multă căldură ca şi luna.

Tremurând uşor, se uită prin cameră. Nu părea prea confortabilă în lumina rece, dar se îmbrăţişă entuziasmată. Planul ei reuşise. Scăpase de Bertha, era stăpâna propriei sale gospodării sau va fi în curând. Şi mai ales se eliberase de dezgustătoarele atenţii ale soţului ei până la naşterea copilului. Zâmbi şireată. Nu se simţise niciodată aşa de sigură de sine ca în ultimele două luni şi ştia că nu există niciun risc. Era puternică şi sănătoasă şi nu avea niciun presentiment pentru copil sau pentru ea. Se încruntă brusc în timp ce se uita pe fereastră, pentru că avea într-adevăr presimţiri, o groază ciudată, fără formă, care o urmărea în vis de trei nopţi. Îşi alungă gândul. Indiferent ce voia să-i spună, nu intenţiona să-şi strice buna-dispoziţie de azi.

Se întrebă unde o fi Richard în dimineaţa aceasta, apoi îl goni din mintea ei. Era periculos să se gândească la Richard de Clare. Trebuia să-l uite şi să ţină cont că se măritase cu altul.

Începu să se gândească la ospăţ. Nu intenţiona să respecte promisiunea făcută lui William şi să stea în pat. Voia să fie acolo, alături de el.

Mai avea de aşteptat încă cinci ore – îşi spuse privind soarele. Probabil că mulţi oaspeţi sosiseră deja la castel sau poposiseră pe lângă zidurile sale. Alţii vor veni călare de pe dealurile galeze şi de la curtea prinţului Seisyll, unde o fi fost, cu însoţitorii, barzii şi actorii lor. Se simţi entuziasmată.

Când auzi paşi pe scări, se întoarse şi fugi în pat tremurând. Intră o femeie micuţă, cu păr cenuşiu, ascuns sub un voal mare, alb. Ducea o tavă şi zâmbi timid Matildei.

— Bună dimineaţa, doamna mea. Ţi-am adus nişte lapte şi pâine.

— Lapte!?

Matilda era dezgustată.

— Nu beau niciodată lapte. Prefer vinul.

— Laptele este mai bun pentru tine, doamnă.

Vocea bătrânei, presărată de accentul tărăgănat al muntenilor era surprinzător de fermă.

— Încearcă şi o să vezi că-ţi place.

Matilda se înălţă pe perne şi o lăsă pe femeie s-o hrănească. Constată că îi era foame şi înghiţi cu poftă bucăţile de pâine proaspătă.

— Te-am văzut cumva în hol noaptea trecută? întrebă ea între două îmbucături.

Femeia zâmbi, dezgolindu-şi dinţii stricaţi.

— Nu, doamnă. Ieri am stat în bucătărie toată ziua şi am ajutat la pregătirea ospăţului.

Matilda se ridică; îi străluceau ochii de nerăbdare.

— Ştii câţi oameni vin? S-a adus multă mâncare? Au sosit deja oaspeţii?

Râzând, femeia îşi întinse mâinile muncite. Avea unghiile rupte.

— Oh, suficient de multă. Ar ajunge pentru două armate. Se pregătesc de zile întregi, de când Sir William a pomenit de ospăţ. Dar ieri şi alaltăieri am dat şi eu o mână de ajutor, împreună cu alte femei, ca să fie totul gata la timp.

Matilda se sprijini de perne, întinzându-se comod sub plapumă.

— Aş fi vrut să particip şi eu, spuse prudentă. Sir William este de părere că trebuie să mă odihnesc fiindcă sunt gravidă.

Se uită la cealaltă femeie şi constată satisfăcută că părea uimită.

— Dar până atunci aveţi destul timp să vă odihniţi, doamnă.

Servitoarea zâmbi binevoitoare şi trase una din cuverturi.

— Nu se cade să lipsiţi de la o asemenea petrecere.

Matilda zâmbi.

— Aşa mă gândeam şi eu. Mă simt deja mult mai bine.

Observă că golise farfuria. N-avea rost să pretindă că era

prea bolnavă să mănânce.

— Unde este Nell, camerista mea? întrebă, amintindu-şi deodată de biata ei însoţitoare. Ar fi trebuit să vină aici să mă ajute. Vreau să-mi găsească nişte femei. N-am luat pe nimeni altcineva.

Bătrâna îşi mască un zâmbet.

— Servitoarea dumneavoastră, doamnă, discuta cu Sybella, nevasta şefului pazei. M-am gândit că aveţi nevoie mai întâi de mâncare şi pe urmă de cameriste.

Fără să comenteze, luă farfuria şi cana. Apoi se aplecă să ridice de pe jos mantia Matildei.

— Spune-mi cum te cheamă.

Matilda o studia printre gene.

— Megan, doamnă. Soţul meu este unul din valeţii lui Sir William.

— Bine, Megan, vreau să ai grijă să mi se aducă cuierele aici şi, mai târziu, dacă o să mă simt bine, o să mă ajuţi să mă îmbrac pentru ospăţ.

— Desigur, cu multă plăcere.

Faţa lui Megan se lumină încântată.

— Şi, fii atentă.

Matilda se săltă într-un cot şi îşi duse degetul la buze.

— N-o să-i spunem lui Sir William că o să apar. N-aş vrea să-mi interzică, gândindu-se că sunt prea obosită.

Se întinse la loc pe perne după ce plecă Megan, mulţumită de zâmbetul conspirativ al femeii galeze.

Jos, în curte, zgomotele dimineţii crescuseră în intensitate, iar pe scările şerpuitoare auzea strigăte, râsete şi trosnetul crăcilor de lemn, în timp ce se puneau mesele. Era greu să stai în pat când era atâta agitaţie în jur, dar dorea să se odihnească deocamdată. Se va scula mai târziu.

Privi cum un băiat se bălăbăni cu un coş cu vreascuri ca să aprindă focul. Apoi, un om îi aduse cuierele. Nu era nici urmă de Nell, dar Megan se ţinea pe aproape. După ce deschise capacele, conform instrucţiunilor Matildei, începu să scoată rochiile şi hainele, exclamând uimită când pipăia

mătăsurile. Roşii şi verzi, pânzele fine şi lânurile de culori delicate. Apoi le înşiră pe pat una câte una.

— Ah, doamnă, trebuie să vă îmbrăcaţi cu asta.

Megan ridică o rochie de catifea tivită cu argintiu.

— Este perfectă. Extraordinar de frumoasă.

Matilda i-o luă din mână şi îşi frecă faţa de materialul moale.

— William este de părere că verdele poartă ghinion, zise ea gânditoare.

Îi plăcea rochia şi ştia că i se potriveşte culoarea. Mergea bine cu aurul.

Nell apăru în cele din urmă, complet refăcută după călătorie şi binedispusă, în timp ce Megan atârna în garderobă ultima rochie. Adusese un mesaj.

— Mi l-a transmis unul din cavalerii lordului de Clare, şopti plină de importanţă. Vrea să vă vadă acum, în solar, în timp ce Sir William este ocupat în grajduri cu şoimii săi.

O ajută pe Megan s-o îmbrace repede pe Matilda cu o rochie albastră de lână şi o înveli într-o mantie groasă, s-o apere de frig. Apoi, cu degetul la buze, o conduse afară din dormitor.

Richard o aştepta în umbra ferestrei, pe jumătate ascuns în spatele unui paravan. Era gata de drum.

— Richard? i se adresă Matilda când Nell se retrase.

— Plec. Aşa a dorit soţul tău.

Îi întinse mâna, apoi o lăsă să cadă.

— Oamenii mei mă aşteaptă deja. Mă întorc la Gloucester.

— Nu, şopti ea mâhnită. Am crezut că o să se răzgândească şi o să te lase să stai… Am crezut că o să fii aici…

O atinse pe mână.

— Aceasta este proprietatea ta, doamnă, zise el trist. Aici trebuie să fii, lângă soţul tău. Eu n-am ce căuta. Este mai bine să plec chiar acum.

— Dar credeam că o să fie altfel, că o să fie bine.

Îşi feri privirile, uitând de curajul şi entuziasmul ei.

— Uitasem cine este.

Îşi duse mâinile la faţă, străduindu-se să nu plângă.

— Şi când te gândeşti că trebuie să stau cu el tot restul vieţii!

Richard simţi cum i se umezesc palmele.

— Dar eşti soţia lui, o apostrofă. În ochii lui Dumnezeu îi aparţii!

Rămaseră în linişte pentru o clipă. Ar fi vrut să se agaţe de el. Îşi duse mâinile la spate.

— Sunt gravidă, zise în cele din urmă cu mare efort. Aşa că o să mă lase să stau. Nu aici, la Brecknock. Nu mă mai trimite la Bramber.

Îi zâmbi palid. Richard se încordă. Durerea zugrăvită pe faţa sa apăru doar pentru o fracţiune de secundă, dar ea o văzu. Îşi încleştă pumnii în faldurile rochiei.

— Nu mă feliciţi că mi-am îndeplinit datoria de soţie?

Se înclină uşor.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— N-am putut, şopti ea. N-am putut.

Afară se stârnise vântul, urlând pe văi, îngheţând zăpada topită. Făcea să zăngăne ferestrele şi răvăşea fânul de pe podele, răspândind mirosul de lemn şi umplând camerele de fum.

— Spuneai că te aşteaptă oamenii tăi, zise ea în cele din urmă.

I se opreau cuvintele în gât.

— Dumnezeu să te aibă în pază.

Îi luă mâna şi-o duse la buze. Apoi o părăsi. Îl auzi tropăind prin încăpere şi în jos, pe scările şerpuitoare, cu sabia zăngănind de pereţii de piatră, când sunetul se pierdu şi rămase singur.

Zăbovi mult timp pe scaun şi apoi, înţepenită de frig se întoarse în camera ei şi se strecură în pat.

Puţin mai târziu, apăru Megan. Sosise prinţul Seisyll cu fiul lui mai mare, Geoffrey, şi suita, cu cântăreţul la harpă şi consilierul şef.

— Este aşa de arătos, îi povesti Megan cu răsuflarea tăiată şi ochii sclipitori. Un adevărat prinţ înalt…

Matilda îşi şterse ochii, dădu păturile la o parte şi coborî din pat.

Stătea în mijlocul camerei, în cămaşă, iar Megan îi peria părul lung, când auzi pasul lui William pe scări. Se uită în jur disperată căutând un loc unde să se ascundă. Nu voia să vadă că se pregăteşte.

— Repede, doamnă!

Megan îi aruncă o mantie pe umeri.

— Intraţi în garderobă. O să-i spun că aveţi treabă.

Chicoti agitată când Matilda fugi spre mica arcadă din colţul încăperii.

Stând fără să se mişte printre haine, în spatele draperiei de piele, tremurând din cauza curentului care se strecura prin crăpăturile dulapului, Matilda îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

Fu linişte pentru o clipă şi apoi auzi exclamaţia iritată a lui William când văzu patul gol.

— Stăpâna se întoarce imediat.

Vocea lui Megan era mai fermă ca oricând şi şi-o imagină făcând semn spre uşa unde se ascundea. Spre surprinderea ei, William nu comentă nimic. Urmă o scurtă pauză, în timp ce deschise capacul unui cufăr, apoi auzi pasul lui apăsat îndepărtându-se şi zăngănitul zalelor pe scara în spirală. Ieşi şi-o văzu pe Megan scoţând rochia de sub cuvertura de pe pat.

— Noroc c-am ascuns-o, doamnă, nu-i aşa?

— Cu ce era îmbrăcat soţul meu, Megan? o întrebă Matilda. Doar nu s-a înarmat?

Îşi ridică braţele iar cealaltă femeie îi trase rochia verde peste cap şi începu să-i încheie nasturii la spate.

— Purta o cămaşă de zale, doamnă. Apoi şi-a luat tunica şi mantaua – arătă spre capătul camerei. Presupun că nu prea are încredere în oaspeţii lui, deşi oamenii noştri obişnuiesc să-şi lase armele la uşă când acceptă ospitalitatea cuiva.

Zâmbi puţin dezamăgită.

— Şi prinţul Seisyll este cumnatul lordului Rhys, care stăpâneşte toată Ţara Galilor de Sud şi trăieşte în pace cu Regele Henric, aşa că nu-i nicio primejdie. În afară de asta, am auzit că Seisyll este un om bun, un adevărat cavaler, mult mai onorabil decât mulţi din curtenii Regelui Henric.

Se înroşise puţin în obraji în timp ce vorbea. Matilda zâmbi şi o atinse uşor pe braţ.

— Nu-i adevărat, Megan. Cred că William este doar prudent, atâta tot.

Îşi muşcă buzele să le înroşească şi ridică un mic cufăr pe masă. Îşi căuta bijuteriile şi rujul.

— O să serveşti la ospăţ?

— Da, sigur, imediat cum o să coborâţi. Vreau să văd petrecerea şi să ascult muzica.

Megan răsuci părul Matildei în jurul capului şi o ajută pe Nell să-i fixeze vălul.

Îi netezeau faldurile bogate şi-i aranjau cingătoarea grea când auziră trompetele care vesteau începutul banchetului, în sala de la parter. Megan îşi ridică privirile entuziasmată, în timp ce notele răsunau în tot castelul… Matilda îi observă privirile şi îi făcu semn să coboare pe scări şi să tragă cu ochiul. Voia să-şi facă o intrare triumfală.

Nell îşi asigurase un loc la ospăţ, amăgind-o pe castelană, aşa că o rugă din priviri pe Matilda să-i permită să se retragă. Megan se întoarse tiptil.

— S-au aşezat, doamnă. S-au spălat pe mâini şi s-a adus vinul. Acum se servesc capetele de mistreţ. Trebuie să vă grăbiţi.

Îşi pierduse respiraţia de agitată ce era.

Fără niciun cuvânt, Matilda ajunse în capătul scărilor şi, inspirând adânc, începu să coboare pe vârfuri. I se făcuse frică, dar refuza să se gândească ce se va întâmpla dacă William o va trimite înapoi de faţă cu toţi. Era prea entuziasmată ca să se întoarcă.

Aşteptă când ajunse jos, cu spatele lipit de peretele din piatră, ascunsă de cei din sala zgomotoasă. Înăuntru

ardeau torţe şi sute de lumânări, deşi afară era zi. Căldura începuse deja să se răspândească spre bolta arcuită şi sus, pe scări, la etajele mai răcoroase ale turnului. Zgomotul devenise asurzitor. Făcu doi paşi înainte, privind prudentă după colt.

Arcada unde se instalase era puţin în spatele soţului ei şi al oaspeţilor de la masa mare. Se bucura că n-aveau cum s-o vadă, ascunsă în umbră.

Observă că prinţul se aşezase la dreapta lui William. Se bărbierise proaspăt şi îşi tunsese părul negru cu breton. Era îmbrăcat într-o frumoasă mantie şi tunică galbenă şi-i remarcă inelul strălucitor când îşi ridică mâna pentru o clipă. Îşi dăduse capul pe spate râzând zgomotos la o remarcă a unuia dintre meseni.

Apoi, tocmai când îşi luase inima-n dinţi să apară în sfârşit, William se ridică în picioare şi văzu că scoate un pergament. Bătu în masă să se facă linişte cu mânerul din pietre preţioase al pumnalului său şi, cu mâna pe plăsele, privi în jurul lui.

Matilda rămase în ascunzătoarea ei, cercetând mesenii. Încercă să-i recunoască pe cei pe care îi cunoştea. Îl zări pe Ranulph Poer, unul din consilierii regelui, cu faţa lui de vulpe şi pleoapele lăsate, care îi vizitase de nenumărate ori vara la Bramber. Tot acolo se afla îndesatul Philip de Braose, cu părul lui alb, unchiul soţului ei şi între cei doi un tânăr de vreo cincisprezece ani, cam de vârsta ei. Probabil că era fiul prinţului, se gândi ea, iar când se întoarse pentru o clipă să se lase pe spătarul scaunului ca să-şi privească tatăl, observă că-i sclipeau ochii şi se înroşise la faţă. Este la fel de entuziasmat ca şi mine, îşi dădu ea seama deodată şi-l invidie pe băiatul care stătea acolo, în timp ce ea trebuia să se ascundă. Spre surprinderea ei, nu mai recunoscu alte fete. Şi nu era nicio femeie la masa mare, exact cum spusese William. Se aşteptase ca soţul ei să-şi invite vecinii din Welsh Marsh, dar, aşa cum se plânsese şi Walter Bloet, nu era niciunul prezent.

William cercetă pergamentul din mână de parcă nu-l mai

văzuse până atunci. Observă cum îi palpită vena hidoasă de la gât. Cămaşa sa de zale era acoperită complet de tunică.

— Stimaţi lorzi, domnilor, începu el pe un ton neobişnuit de ridicat. V-am chemat aici ca să auziţi ordinul majestăţii Sale, Regele Henric, referitor la galezii din Gwent.

Se opri, îşi ridică cupa şi sorbi din vin. Matilda observă că îi tremura mâna. Acum toţi din sală îl ascultau cu cea mai mare atenţie; se făcuse linişte, cu excepţia trăncănelii servitorilor din spate şi a lătratului unor câini în aşteptarea oaselor. Matildei i se păru că o zărise pe Megan sprijinindu-se de unul din servitorii din capătul holului şi se întrebă de ce femeia nu stătea la una din mese, dacă soţul ei era valet. Pe Nell o văzuse la un moment dat – îşi găsise un loc imediat sub postament.

Prinţul Seisyll se rezemase de spătarul scaunului şi-l privea pe William cu un zâmbet binevoitor pe faţa lui veştedă.

— Ordinul se referă la portul armelor pe acest teritoriu, continuă William. Regele a hotărât să interzică galezilor sub…

Se întrerupse când prinţul Seisyll se ridică brusc şi izbi cu pumnul în masă.

— Ce! tună el. Ce îndrăzneşte Henric al Angliei să decreteze pentru Gwent?

William se opri pentru o clipă, privind în jos la celălalt bărbat, cu o faţă lipsită de expresie. Apoi aşeză încet pergamentul pe masă, ridică mâna care ţinea pumnalul şi înfipse lama strălucitoare în gâtul prinţului.

Seisyll tresări, apucă tremurând degetele lui William, horcăi oribil şi se prăbuşi peste masă cu sângele ţâşnindu-i din gură pe pânza albă. Urmă un moment de linişte, după care sala se umplu de un vacarm de strigăte. Oamenii lui William scoaseră săbii şi pumnale din pelerinele lor şi, în timp ce Matilda stătea nemişcată în prag, transfigurată de groază, începură să-i măcelărească pe galezii neînarmaţi. Îl văzu pe Philip de Braose ridicând cuţitul şi înjunghiindu-l pe

tânărul prinţ când se repezise la tatăl lui. Apoi Philip şi Ranulph împreună se ridicară de la masă şi alergară la uşă, lovind cu săbiile în dreapta şi-n stânga. William rămăsese înţepenit în loc, urmărind măcelul din jurul lui. Avea mâneca pătată de sângele victimei sale. Trăsăturile lui păreau dăltuite în piatră.

Deodată, printre urlete şi ţipete, răsună un sunet ciudat, care se izbi de acoperişul din lemn. Un soldat înfipsese sabia în inima bătrânului harpist care se aşezase lângă instrumentul său, aşteptând să cânte gazdei prinţului. Omul căzu înainte, apucându-se cu mâinile de corzi şi se prăbuşi pe podea. Matilda văzu cum soldatul îşi ştersese spada udă de sânge de corzile instrumentului.

7

Treptat, deveni conştientă de durerea din mâini, dezlipindu-şi ochii pentru prima oară de la scena cumplită din faţa ei. Pentru o clipă nu reuşi să-şi obişnuiască privirea cu întunericul, dar apoi, când torţa sclipi pe peretele unde se ascunsese, îşi dădu seama că se agăţase de arhitrava aspră cu toată puterea, de parcă de ea ar fi depins însăşi viaţa sa şi că începuse să sângereze acolo unde unghiile se înfipseseră adânc în carne. Erau urme de sânge pe piatra palidă – propriul sânge.

Fu ultimul lucru pe care-l văzu. Cuprinsă de o groază cumplită, care din fericire o făcu surdă la strigătele disperate ale băiatului, începu să-şi croiască drum de-a lungul peretelui. Rochia şi cămaşa erau ude de sudoare şi îi venea să vomite în timp ce urca scara în spirală, călcând pe poalele rochiei în graba ei să ajungă în camera de sus înainte să leşine.

Singurul sunet pe care-l auzea era propria ei respiraţie întretăiată, care se rupea dureros dintre coaste şi i se oprea în gât, ameninţând s-o sufoce şi geamătul de agonie care-i scăpă când se împiedică şi căzu. Îşi ridică mâinile să se agaţe de ceva şi dărâmă un vas care-i zgârie încheieturile şi degetele deja rănite.

Dormitorul era pustiu. Opaiţele se stinseseră, degajând un miros greu de seu şi singura lumină venea de la foc. După ce se urcă ameţită în pat, se întinse rigidă, ascultând sfârâitul buştenilor care aruncau scântei pe podea, unde sclipeau pentru o clipă, înainte să se stingă. Strigătele îndepărtate răsunau în sus pe scări, aşa că se întoarse crispată şi îşi trase cuvertura peste cap, încercând să le amuţească. Apoi văzu negru în faţa ochilor şi se cufundă în linişte.

Mai târziu, se agită în somn, cu capul în pernă. Aproape se trezise şi stătea liniştită ascultând. O voce o striga pe nume din depărtare, încercând s-o deştepte. Dar se opuse.

Nu voia să se trezească. Nu putea să se confrunte cu teroarea realităţii.

— Las-o să doarmă. O să se trezească singură până la urmă!

Cuvintele îi răsunară în cap pentru o clipă atât de clar de parcă ar fi fost rostite lângă pat; apoi, când îşi întoarse faţa, se pierdură din nou şi adormi la loc.

Când se trezi a doua oară, camera era tăcută. Rămase întinsă un timp, cu faţa îngropată în blana cuverturii, prea înţepenită şi uluită să se mişte, simţind părul ei cu miros acru pe gură şi nas. Apoi reuşi în sfârşit să se ridice puţin şi încercă să se întoarcă. În momentul acela fu cuprinsă de ameţeală şi greaţă. Se trânti în pat oftând.

O mână o atinse pe umeri şi ceva rece, umed şi reconfortant i se lipi de ceafă.

— Să vă ajut, doamnă? vocea lui Megan era mai scăzută ca o şoaptă.

Când o auzi, Matilda se căzni să-şi ridice capul. Apoi se săltă cu greu într-un cot şi privi în jur.

— Megan? Megan, tu eşti? Spune-mi că nu-i adevărat. Nu poate fi… Nu poate…

I se frânse glasul.

— N-are cum să fie adevărat!

Bâjbâi după mâinile femeii în camera întunecată, ţinându-i-le strâns. Treptat, pe măsură ce privirea ei se adapta luminii palide, zări faţa lui Megan în strălucirea plăpândă a focului. Femeia clătină din cap fără cuvinte, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Rămaseră nemişcate pentru un timp, strânse una lângă alta în pat, cu mâinile încleştate, ascultând trosnetul buştenilor în cămin. Apoi Matilda se ridică pe perne.

— De când dorm? întrebă ea.

Vocea ei suna ciudat.

— Unde este so… unde este William?

Nu-i venea să-l numească soţul ei.

Megan deschise ochii pierdută şi rămase nemişcată, uitându-se la ea. Apoi clătină din cap, incapabilă să

vorbească.

— Este aici, la castel?

— *Duw,* nu ştiu, răspunse Megan în sfârşit, lipsită de viaţă. Au luat morţii şi au spălat sângele. Apoi lordul de Braose a trimis un detaşament de soldaţi după oamenii de la castelul Arnold. Soţia prinţului Seisyll, copilaşii lui…

Începu să plângă în hohote.

— Copilaşii lui? şopti Matilda. Vrei să spui că William a dat ordin să-i fie ucişi copilaşii?

Se holbă neîncrezătoare la Megan.

— Dar trebuie să existe gărzi, oameni care să-i păzească?

— Cum? Când toţi oamenii prinţului au venit cu el, crezând că este pace între Regele Henric şi bărbaţii din Gwent. Au avut încredere în onoarea Regelui Angliei.

Faţa blândă se schimonosi de ură.

— Trebuie să-i opresc.

După ce dădu păturile la o parte, Matilda se dădu jos din pat, slăbită. Avea picioarele goale, dar nu observase. Megan nu se clinti când stăpâna ei se duse în capătul scărilor şi ascultă pentru o clipă liniştea tulburată doar de urletul vântului de afară, izbindu-se de pereţi. Îmbărbătându-se, Matilda coborî tiptil. Picioarele i se lipeau de piatra rece.

Sala cea mare era pustie. Opaiţele de pe pereţi fuseseră stinse, lăsând dâre de apă. Mesele erau adunate una peste alta, iar scaunele şi băncile fuseseră duse în altă parte. Era goală în întregime. Mişcându-se în tăcere desculţă, Matilda ajunse în centrul încăperii şi privi de jur împrejur. Tavanul boltit amuţise acum şi focul se stinsese. Două sau trei torţe mai pâlpâiau încă, dar n-avea cine să se îngrijească de ele, aşa că scoteau fum.

Singurul miros care se păstrase era aroma fripturii de oaie.

— Isuse! exclamă ea.

Se închină temătoare în timp ce ochii ei cercetară colţurile întunecate, dar nu observă nimic. Încă nu

apăruseră fantomele celor morţi.

Forţându-se să se mişte, ieşi din sală şi plecă în căutarea soţului ei. Solarul, camera gărzilor, bucătăria şi cămările erau toate pustii. Inclusiv capela unde lumânările de ceară arseseră aproape complet. Castelul era gol. Se întoarse la uşa principală şi se uită în curtea interioară.

Era plină de oameni tăcuţi. Se pare că toţi bărbaţii, femeile şi copiii din oraş se adunaseră acolo în jurul mormanului de cadavre. În spatele lor stăteau câteva din gărzile lui William, discutând în şoaptă şi privind neliniştiţi în jurul lor. Parcă ar fi aşteptat ceva sau pe cineva. Nu se zărea însă nicăieri faţa întunecată a soţului ei.

Matilda păşi peste prag şi coborî treptele de piatră. Era pe jumătate conştientă că privirile tuturor se întorseseră spre ea, dar îşi concentrase atenţia asupra cadavrelor. Galezii se dădură la o parte să-i facă loc şi o urmăriră cum mergea dreaptă şi mai înaltă decât toţi – o figură impunătoare, înveşmântată în rochia ei aurie, tronând dinaintea victimelor soţului ei. Se stârnise un vânt îngheţat. Îi răvăşea părul lung. Megan îi scosese probabil vălul în timp ce zăcuse inconştientă. Rămase acolo mult timp, cu capul plecat, cu privirile pironite în pământ întrezărind umbrele aruncate de torţele soldaţilor. Apoi, în cele din urmă, îşi ridică ochii uitându-se direct la bărbaţii ucişi de soţul ei. Trupul Prinţului Seisyll era întins separat de ceilalţi şi cineva îi încrucişase mâinile pe piept. Pe arătător strălucea rece în lumina torţelor un inel cu piatră grena.

Încet, îşi mută privirea spre mormanul hidos, căutând trupul băiatului său, puştiul a cărui privire veselă se potrivea atât de bine cu a ei. Îl zări imediat zăcând sub alt om, cu capul dat pe spate şi gura deschisă, mirat de oroarea la care asistase. Un fir de sânge i se uscase pe bărbie. Strângea încă între degete şerveţelul de pânză pe care i-l dăduse pajul, înainte ca William să-şi înceapă discursul. La câţiva metri de capul lui era harpa cu corzile sfărâmate. Rama ei fusese despicată în două.

Picioarele Matildei nu mai simţeau frigul când păşi pe

pietre spre poartă şi apoi pe pod. Amorţise. Nu distingea nicio senzaţie. Nimeni nu încerca s-o oprească. Gărzile îi făcură loc să treacă şi apoi se regrupară din nou.

O luă către banda strălucitoare a râului, cu părul aproape despletit, învăluindu-i capul ca într-un nor. Ploaia rece de pe dealurile pustii îi biciuia obrajii mânată de vânt, dar ea nu vedea şi nu simţea înţepăturile picăturilor pe faţă. Într-un fel reuşi să găsească o potecă tot mişcându-se oarbă prin întuneric, evitând tufişurile şi stâncile din calea ei. Luna rece strălucea printre nori, reflectându-se în râul Usk, în timp ce stătea pe mal, holbându-se la apa sclipitoare. Apoi, merse mai departe. Curând, castelul se pierdu în depărtare şi rămase singură între copacii foşnitori. Acolo, zăpada se topise şi se transformase în noroi la rădăcina copacilor. Poteca devenise alunecoasă, îmbibându-i tivul ud al rochiei.

Abia peste câteva minute îşi dădu seama că cineva îi vorbea insistent, chemând-o, domolindu-i pulsul neregulat din cap.

— Acum am s-o trezesc, murmură Carl Bennet femeii agitate de lângă el.

Se aşeză pe marginea scaunului, privind-o intens pe Jo, în timp ce stătea întinsă pe sofa, lângă fereastră. Afară începuse ploaia, răpăind pe pervazuri, formând mici băltoace negre în pământul de flori.

— Jo? Matilda? Mă auzi?

Vorbea pe un ton calm, profesional, încurajator; doar picăturile de transpiraţie de pe frunte trădau tensiunea din ultima oră.

Jo se agită pe canapea şi se întoarse pe jumătate cu faţa la el.

— Cine? întrebă fata. Luna este acoperită de nori. Nu pot să văd clar.

Deschise ochii şi se holbă la Bennet.

— Tu eşti? Băiatul galez care mi-a adus mâncare? Nu ştiam că o să se întâmple aşa ceva. Trebuie să mă crezi, nu

ştiam…

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji se strădui din nou să se ridice, apucându-se de haina lui Bennet.

Ferindu-se de degetele ei disperate, doctorul se aplecă înainte şi-i puse mâinile uşor pe umeri, împingând-o delicat pe perne.

— Ascultă, draga mea, acum o să te trezesc, vreau să revii printre noi. O să număr până la trei. Când o să termin, te vei trezi în persoana Joannei Clifford. Îţi vei aminti tot ce s-a întâmplat, dar vei fi relaxată şi fericită. Ai înţeles?

Pentru o clipă, avu impresia că nu-l auzise, dar, peste câteva minute, îşi lăsă mâinile în jos şi încetă să se mai agite. Îi studie faţa, încercând să găsească un semn de recunoaştere după liniştea lungă, încremenită.

— Eşti o fată cuminte, zise el blând. Şi acum… unu-doi-trei.

Aşteptă încă o clipă să fie sigur şi apoi se sprijini de spătarul scaunului şi îşi scoase ochelarii.

Jo stătea liniştită, plimbându-şi privirile de la Bennet la secretara lui. La început nu scoase nimeni nicio vorbă. Apoi, când Jo îşi trecu degetele prin păr, Bennet se ridică în picioare.

— Cred că avem nevoie cu toţii de câte o cafea, zise el pe un ton uşor tremurat.

— Eşti drăguţă să te ocupi, Sarah?

Se apropie de masă şi închise casetofonul cu un clic. Apoi inspiră adânc.

— Ei, cum te simţi, Jo? o întrebă el.

Se străduia să vorbească degajat şi vesel. După ce îşi lustrui ochelarii, îi puse la loc pe nas. Apoi se întoarse să se uite la ea.

— Nu ştiu.

Jo se sprijini de perne.

— Of, Doamne, mi-e atât de frig. Mi-au îngheţat picioarele. Se aplecă şi începu să şi le frece.

— Şi mă dor degetele. Dumnezeule, nu-mi vine să cred! Spune-mi că nu s-a întâmplat!

Îşi îngropă faţa în mâini.

Bennet aruncă o privire spre uşa deschisă de unde răsuna clinchetul vaselor din bucătărie.

— Îţi aminteşti tot? o întrebă el prudent.

După ce scoase caseta, o ţinu delicat între degete.

— Sigur, îmi amintesc. Cum aş putea să uit!

Jo îşi ridică faţa şi se uită la el.

Doctorul observă aceeaşi agitaţie oarbă pe care o manifestase şi sub hipnoză.

— Tot sângele acela, şopti fata. Să vezi mormanul de cadavre! Să le simţi duhoarea? Ştii cum miroase sângele? Şi frica? Izul fricii?

Se ridică în picioare ameţită şi se duse să se uite pe fereastră.

— Băiatul acela, doctore. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Îl privea pe tatăl său înjunghiat şi apoi…

Glasul i se înecă într-o şoaptă răguşită şi amuţi, apăsându-şi fruntea de fereastră. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Sarah apăru din nou tăcută şi puse tava pe birou. Bennet îşi duse degetul la buze. O urmărea pe Jo cu mare atenţie. Afară izbucni o ceartă pe strada îngustă, dar nu-i dădu nimeni importanţă.

Jo se întoarse albă la faţă.

— Aţi înregistrat tot ce-am spus?

Doctorul încuviinţă din cap. Propriul ei casetofon stătea liniştit pe podea, lângă sofa, cu microfonul căzut pe covor.

— Hai, bea nişte cafea, o invită calm. Putem asculta mai târziu.

— Tot nu-mi vine să cred, zise ea în timp ce se aşeză şi luă ceaşca din mâna lui.

Zăngăni uşor pe farfurioară când o strânse între degete.

— M-aţi sugestionat într-un fel. Nu voit, dar aţi făcut ceva. N-avea cum să fie real şi totuşi, n-aş fi putut visa toată obscenitatea aceea, moartea băiatului.

Constată că clipeşte des şi se stăpâni cu mare efort. Urmă o linişte lungă.

Îşi sorbi cafeaua încet, apoi se uită în sus, încercând să zâmbească.

— Spune-mi ce crezi! Cum m-am descurcat ca subiect?

Bennet îşi trăsese ceaşca de cafea lângă scaun, iar Sarah, care se aşezase la masă cu mâinile tremurânde se întoarse spre el. Recunoscuse entuziasmul lui debordant. Acum doctorul îşi sugea gânditor buza de jos.

— Cred că pot spune cât se poate de sincer că eşti cel mai bun subiect cu care am lucrat vreodată, zise el în cele din urmă. După cum ţi-am mai explicat, sensibilităţile oamenilor diferă enorm şi este nevoie adesea de mai multe şedinţe ca să se ajungă la o transă adâncă.

Sorbi din cafea.

— Dar acum am auzit-o pe Matilda. A fost cât se poate de vie şi clară.

Se ridică din nou.

— Şi puternică. Îţi dai seama că mi-ai scăpat de sub control? Nu mi s-a mai întâmplat până acum în toţi aceşti ani de experienţă. Am încercat să întrerup transa şi n-am reuşit.

Jo se holbă la el.

— Mi se pare că am citit undeva că aşa ceva este imposibil.

Doctorul ridică din umeri.

— A fost numai temporar, nicio problemă. Dar mi s-a părut fascinant! Te simţi pregătită să discuţi acum ce îţi aminteşti?

Întinse mâna şi scoase o hârtie din mormanul de notiţe de lângă scaun.

Jo se încruntă. Apoi clătină din cap, concentrându-şi toată atenţia asupra lichidului negru din cană, luptând să-şi stăpânească emoţiile ciudate care o copleşeau.

— Imediat. Îmi pare rău, doctore Bennet, dar mă simt cam ciudat.

O urmărea atent. Îi aruncă o privire lui Sarah şi umplu ceaşca lui Jo.

— Mă îndoiesc că ai mai asistat vreodată la un masacru,

draga mea, zise el pe un ton sec. Ar fi de mirare să nu te simţi şocată.
— Şocată? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, am impresia că am trăit cu adevărat clipele acelea!
— Chiar aşa a şi fost. Pentru tine, fiecare parte a acestei experienţe a fost reală.
— Şi nu numai pentru tine, adăugă Sarah blând, în spatele lui.
— A fost o halucinaţie, un fel de vis.
Jo puse încet ceaşca pe farfurie.
— Probabil că mi-aţi băgat în cap aceste scene. Doar nu vreţi să susţineţi că sunt o reîncarnare a femeii aceleia…
— Nu încerc să susţin nimic, răspunse Bennet cu un oftat. Vreau doar să găsesc b explicaţie acestui fenomen. Nu putem face decât un singur lucru – să înregistrăm şedinţele cu meticulozitate şi să luăm în considerare diverse ipoteze. Întâmplător, eu cred în reîncarnare, dar aşa cum spui, poate veni foarte bine dintr-o secvenţă de vis, din adâncul subconştientului tău. Este interesant să verifici dacă evenimentele pe care le-ai trăit s-au întâmplat cu adevărat şi să înregistrezi fiecare detaliu pe care ţi-l aminteşti.
Îşi scoase din nou ochelarii, zâmbind.
— Oricum, pot să te asigur de un singur lucru. Nu eu ţi-am băgat această idee în cap, nici telepatic, nici verbal. Înregistrările vor dovedi sinceritatea mea şi faptul că nu cunosc istoria Ţării Galilor. Spre regretul meu, n-am studiat această materie la Viena înainte de război.
Zâmbi.
— N-o să mai discutăm nimic acum dacă nu mai doreşti. Eşti obosită şi avem amândoi nevoie să evaluăm ce s-a întâmplat. Dar, indiferent de explicaţie, faptul rămâne că eşti un mediu extraordinar. Ai ajuns până în cele mai adânci nivele ale transei şi data viitoare…
— Data viitoare? Jo îl întrerupse. Oh, nu, nu se poate! Îmi pare rău, dar nu mai sunt capabilă să rezist. Am destul material pentru articolele mele şi nu vreau nimic mai mult.

Pentru o clipă, o privi uluit. Apoi, ridică din umeri şi se aşeză la loc pe scaun.

— Sigur, nu pot să te oblig să te întorci, dar sper din tot sufletul că o s-o faci. Nu numai de dragul cercetărilor tale, dar şi pentru ale mele. Matilda aceasta pare o fată deosebită. Aş vrea să aflu mai multe despre ea.

Jo ezită. Apoi se ridică în picioare.

— Nu, îmi pare rău. Recunosc că este interesant, dar nu-mi place. Am fost atât de mult sub controlul şi puterea dumneavoastră. Data viitoare aţi putea să mă faceţi să plutesc sau să înţepenesc, mă rog, nu ştiu cum îi spuneţi ştiinţific.

Se cutremură.

— Stare cataleptică.

Doctorul zâmbi din nou.

— Draga mea, erai într-o transă mult mai adâncă decât cea necesară pentru a induce catalepsia.

Începuse să-şi strângă notiţele de pe masă, dar cuvintele lui o făcură să se întoarcă.

— Vreţi să spuneţi că aţi fi putut să-mi faceţi aşa ceva?

— Bineînţeles.

— Şi, totuşi n-aţi făcut-o!

— Nu, deşi este folosită de unii medici pentru a măsura cât de adâncă este transa. Eu prefer să folosesc un ac de gămălie.

Îi sclipiră ochii în spatele ochelarilor.

— Un ac de gămălie?

— Da, o să auzi înregistrarea. Ţi-am înfipt un ac de gămălie în mână. Dacă n-ai fi fost într-o transă suficient de adâncă, ai fi tresărit şi ai fi sângerat, bineînţeles.

Jo îşi privi neîncrezătoare palmele.

— Şi n-am făcut niciuna nici alta?

— Nu.

Fata tremură zguduită.

— Este oribil. Aţi putea să dominaţi oamenii fără ca ei s-o ştie măcar.

Carl se arătă ofensat.

— Draga mea, te asigur că avem o etică profesională la fel ca toţi ceilalţi medici şi, după cum ţi-am mai explicat, este întotdeauna cineva de faţă.

— În caz că aţi abuza de o pacientă.

Jo se mai linişti şi reuşi în sfârşit să zâmbească.

— Chiar şi hipnoterapeuţii sunt oameni, nu! îi replică el.

— Şi prin urmare pot fi lezaţi de articolele mele?

Deveni brusc serioasă şi îşi puse geanta pe umeri, mirată să constate că îi tremurau genunchii.

Bennet făcu un gest indiferent cu mâna.

— Recunosc că am citit câte ceva scris de tine. Mi s-a părut bine documentat şi la obiect. Nu-ţi cer decât să fii la fel şi în cazul meu.

— Deşi nu cred în teoria reîncarnării?

— Nu doresc decât să tratezi problema fără idei preconcepute.

Se îndreptă spre uşa din faţa ei.

— Eşti sigură că te simţi în stare să pleci? Nu vrei să te mai odihneşti?

Clătină din cap, dornică să inspire aer curat.

— Atunci îţi spun la revedere. Dar, chiar dacă ne părăseşti acum te rog să reflectezi asupra unei viitoare şedinţe. Ne-ai putea ajuta pe amândoi să clarificăm lucrurile.

Fata îl refuză.

— Nu. Îmi pare rău.

— Bine, atunci o să te rog să-ţi notezi fiecare detaliu pe care ţi-l aminteşti! Cât le mai ai încă proaspete în minte. Cred că o să descoperi că memoria ta este clară şi completă. Mult mai mult decât ce ai descris acum. Toate felurile de detalii pe care nu ţi le-ai amintit pe moment, dar, pe care le vei retrăi mai târziu. Oricum, sunt sigur că o s-o faci pentru articolul tău.

Stătea în faţa uşii, blocând ieşirea.

— Şi o să verifici în cărţile de istorie să vezi dacă n-o găseşti pe Matilda?

Zâmbi reţinut.

— Da. O să verific totul cu multă atenţie. Promit.

— Şi o să mă anunţi dacă descoperi ceva? Orice ar fi?

Îi luă mâna şi i-o strânse ferm.

— Chiar dacă voi ajunge la concluzia că este eroina unui roman pe care l-am citit anul trecut?

Doctorul rânji.

— Doar nu credeţi asta?

Bennet clătină din cap.

— Nu, dar tu crezi în această posibilitate. Poate vei dori să te întorci doar ca să discutăm ce ai descoperit, continuă el încrezător în timp ce îi deschidea uşa. O să faci asta?

— O să vă trimit mai mult ca sigur o copie a articolului înainte să fie publicat.

Carl oftă.

— De-abia aştept, dar ţine minte, ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine!

O privi păşind pe hol, către scări, iar apoi închise uşa şi se rezemă de ea.

Sarah strângea ceştile de cafea.

— Crezi că o să se întoarcă, îl întrebă ea peste umăr.

Netezi pătura de pe sofa şi schimbă banda. Bennet nu se urnise de la uşă.

— Fata aceasta este cel mai bun subiect din viaţa mea, zise el încet.

Sarah o porni spre bucătărie cu tava în mână.

— Şi te gândeai cu groază la această întâlnire, încuviinţă din cap.

— Pete Leveson mi-a povestit cât este de pornită împotriva psihiatrilor. Mă etichetase drept şarlatan înainte să mă fi cunoscut.

Râse.

— Dar cei cu voinţă puternică se dovedesc cei mai buni subiecţi dacă sunt convinşi să se supună hipnozei. Ea cel puţin a fost uimitoare. Felul cum a reacţionat. N-am putut s-o dirijez, Sarah, pur şi simplu n-am putut. Mi-a scăpat de sub control!

— A fost înspăimântător, zise Sarah cu vehemenţă. N-aş

fi vrut să fiu în locul ei. Pariez că o să aibă coşmaruri. Ai observat? După aceea nu mai era aşa de încrezătoare şi stăpână pe sine.

Doctorul începu să se învârtească prin cameră impacientat.

— Trebuie s-o aduc din nou aici. Este foarte important să încercăm din nou.

Sarah îl privi uimită.

— Nu ţi-a fost frică? Măcar pentru o clipă?

Doctorul îi făcu semn că da.

— Nu credeam că se poate întâmpla. Dar s-a întâmplat. Şi tocmai de aceea, trebuie să continuăm. Totuşi, cred că o să vină. O să se gândească şi se va întoarce, vei vedea.

Îi zâmbi lui Sarah, scoţându-şi din nou ochelarii şi cercetând lentilele în căutarea unei pete imaginare.

— Dacă este o bună profesionistă, aşa cum cred eu, o să se întoarcă.

8

Când taxiul dădu colţul, Jo se aşeză confortabil şi închise ochii, ferindu-i de lumina soarelui reflectată în apa murdară aruncată de maşinile de pe drum. Apoi, îi deschise din nou şi se uită la ceas. Era aproape cinci. Trăise douăzeci şi patru de ore de frică şi teroare şi nu era decât ora cinci. În faţa ei, scaunele îşi pierdeau conturul; deasupra lor, tăbliţa din fereastră, pe care era înscris tariful se mişca ameţitor. Îi tremurau mâinile.

Cu un scrâşnet de frâne, taxiul se opri la semafor şi geanta îi căzu pe podea. Când se aplecă s-o ridice, gemu de durere. O ardeau buricele degetelor şi, totuşi, când le examină, păreau intacte. Se încruntă, amintindu-şi cum se agăţase de balustrada de piatră ca să nu leşine când privise masacrul ordonat de William şi înghiţi în sec. Îşi băgă adânc mâinile în buzunarele jachetei, în timp ce taxiul îşi croia drum cu dexteritate prin trafic, spre Kensington. Din fericire, şoferul era taciturn şi geamul despărţitor fusese tras, aşa că rămăsese singură cu gândurile ei. Se simţea ciudat de dezorientată. O parte din mintea ei se agăţa de vis, torturată de zgomotele din jur. Era ca şi când nu aceasta ar fi fost lumea adevărată, ci cealaltă – locul acela rece şi funest.

Apartamentul i se păru răcoros şi întunecat, parfumat de câteva garoafe, aşezate într-o vază, pe bibliotecă. Deschise larg ferestrele de la balcon şi stătu pentru o clipă, privind copacii din piaţă. Se vedea că o să plouă din nou. Norii grei aruncau umbre negre pe acoperişurile din celălalt capăt al grădinii.

Se duse spre bucătărie. După ce luă un pahar de suc de mere din frigider, îl duse în baie, îl aşeză cu grijă pe marginea căzii şi dădu drumul la duş. Îşi scoase hainele şi se băgă sub jetul de apă călduţă, lăsându-l să-i curgă pe faţă şi pe degetele suferinde. Rămase aşa mult timp, golită de gânduri, simţind doar şuvoiul de apă şiroind deasupra

ei. În curând îşi va pune halatul de bumbac, se va aşeza la birou şi îşi va scrie însemnările, aşa cum făcea întotdeauna după un interviu, atât timp cât îl mai avea proaspăt în minte. Doar că de data aceasta avea foarte puţine notiţe. Cu excepţia înregistrării care o aştepta pe scaun, în sufragerie.

Îşi şterse încet părul şi apoi, sorbind din pahar, se întoarse în livingroom. Îşi trecu degetele peste clapele maşinii de scris, dar nu o conectă.

În schimb, se aşeză şi se zgâi la covor.

În sertarul de sus al biroului era prima ciornă dactilografiată a articolului ei. Îşi amintea foarte clar introducerea pe care o dictase:

> *Aţi vrea să descoperiţi că într-o existenţă anterioară aţi fost regină sau împărăteasă; că aşa cum aţi bănuit dintotdeauna nu aparţineţi acestei lumi; că în trecutul dumneavoastră există secrete, poveşti de dragoste şi aventuri care aşteaptă să fie descoperite? Bineînţeles că aţi vrea. Hipnoza spune că vă puteţi dezvălui trecutul prin tehnicile de regresie. Dar cât de adevărate sunt oare aceste pretenţii? Joanna Clifford investighează...*

Jo se ridică agitată. Joanna Clifford investighează şi în cele din urmă dă de bucluc – gândi mâhnită. Din cauza pietrei medievale. Îşi examină din nou unghiile. Erau rupte şi roşii, dar nu distingea alte semne, chiar şi oja rămăsese intactă. Deodată, îşi aminti cu claritate de biroul vopsit în albastru din Edinburgh. Şi atunci îşi rănise mâinile. Se încruntă, văzând parcă în faţa ochilor picăturile de sânge de pe covor.

— Cristoase!

Se strădui să nu vomite. Oare Cohen o hipnotizase? Mai asistase la sângerosul masacru şi în biroul lui? Asta voia să-i spună Sam? Îşi frecă mâinile de halat şi le privi atentă. Apoi, inspirând adânc, luă casetofonul şi-l aşeză pe măsuţa

de cafea. Îngenunchind pe podea, apăsă pe butonul de derulare înapoi şi ascultă hârâitul benzii. O opri la jumătate.

— Acum William citeşte scrisoarea şi prinţul îl urmăreşte. Dar este furios. Îl întrerupe. O să se certe. William îl priveşte şi pune jos pergamentul. Îşi ridică pumnalul. O să... Ah, nu, nu, NU!

Urlă îngrozită.

Jo începu să tremure. Voia să-şi astupe urechile, să nu mai audă, dar se căzni să asculte mai departe, când sesiză altă voce. Era Sarah şi părea înspăimântată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carl, trezeşte-o! Ce mai aştepţi?

— Ascultă-mă, Jo! Ascultă-mă!

Bennet încerca să-şi recapete controlul asupra pacientei sale pe un ton calm.

— Lady Matilda, mă auzi?

Acum începuse să strige.

— Ascultă-mă! O să număr până la trei. Şi o să te trezeşti. *Ascultă-mă...*

Dar vocea ei sau a celeilalte femei care vorbea prin ea continua fără să se oprească, în ciuda încercărilor sale. Jo respira întretăiat, iar pulsul i se accelerase. Acum îi auzea pe toţi trei. Sarah plângea şi spunea: „Carl, opreşte-o, opreşte-o!” Bennet îi repeta numele la nesfârşit – de fapt ambele nume şi, deasupra lor, răsuna glasul ei isteric, descriind vărsarea de sânge şi teroarea la care asista.

Apoi se făcu brusc linişte, cu excepţia unui gâfâit – nu ştia al cui. Jo auzi un zăngănit, de parcă se dărâmase ceva şi vocea lui Bennet foarte aproape de microfon.

— Dă-mi voie să-i ating faţa. Repede! Cu degetele mele, aşa! Matilda? Mă auzi? Vreau să mă auzi. O să număr până la trei şi o să te trezeşti. Unu, doi, trei.

Urmă o lungă pauză, întreruptă de strigătul lui Sarah.

— Ai pierdut-o, Carl! Pentru numele lui Dumnezeu, *ai pierdut-o!*

Bennet vorbea din nou blând, încurajator, dar Jo sesiza spaima din glasul său.

— Matilda, mă auzi? Vreau să-mi răspunzi. Matilda? Trebuie să mă asculţi. Eşti Jo Clifford şi peste puţin timp o să te trezeşti în camera mea de consultaţie de la Londra. Mă auzi, draga mea? Vreau s-o uiţi pe Matilda!

Altă perioadă de linişte, după care Sarah şopti foarte aproape de microfon.

— Ce ne facem?

Bennet părea epuizat.

— Nu putem face nimic. Las-o să doarmă. O să se trezească singură până la urmă.

Jo tresări şocată. Îşi amintea că-l auzise rostind aceste vorbe. Vocea lui ajunsese până la ea în timp ce zăcea între somn şi realitate în dormitorul întunecat de la Abergavenny, dar ea – sau Matilda – îi refuzase chemarea şi se cufundase la loc în inconştienţă. Tremură îngrozită. Sesiză clinchetul paharelor şi constată că îi vine să râdă cu tristeţe. Deci, în momentul acela, doctorul simţise nevoia să bea ceva, iar ea, încuiată în lumea ei unde nimeni n-o putea ajunge, se trezise în trecut şi pornise să exploreze castelul pustiu, măturat de vânt.

Timp de câteva minute, banda merse în gol, iar apoi se auzi vocea entuziasmată a lui Sarah.

— Carl, cred că se trezeşte. Îşi mişcă pleoapele.

— Jo? Jo?

Bennet se apropiase de microfon într-o secundă. Jo se auzi gemând, apoi în sfârşit răsună o întrebare răguşită.

— Cine-i acolo?

— Acum am ajuns la ea, murmură Bennet uşurat.

— Jo? Mă auzi? Matilda? Milady?

Banda şuieră şi Jo se aplecă să asculte ce urma. Dar nu se mai înregistrase nimic. Caseta începu să se deruleze cu clic ascuţit.

Se sprijini de picioarele scaunului. Tremura din tot corpul şi i se umeziseră mâinile. Se şterse de halat. Ciudat, dar se aşteptase să audă totul din nou – efectele sonore, ţipetele, urletele, clinchetul săbiilor. Desigur, pentru un ascultător neutru ar fi fost ca şi când ar fi audiat un comentariu sau ar

fi privit printr-un telescop. Numai că pentru ea era foarte real. Ceilalţi traseră doar cu urechea la visul ei.

Îşi îngropă încet capul în mâini şi îşi dădu seama că avea lacrimi pe obraji.

Nick ieşi din birou şi alergă pe scări în stradă. Cerul se limpezise după furtună, dar şanţurile erau încă pline cu apă când o luă la goană spre parcare.

Uşa lui Jo era descuiată. O împinse încruntându-se. De obicei era foarte grijulie.

— Jo? Unde eşti? strigă el.

Intră în livingroom şi se uită de jur împrejur. Stătea pe podea albă la faţă şi şocată, cu părul încă ud după baie. Observă imediat că plânsese. Îl privea cu ochi goi.

— Ce este? Te simţi bine?

Trânti haina atârnată de braţ şi ajunse lângă ea din doi paşi. Se aplecă s-o îmbrăţişeze.

— Arăţi groaznic, iubito! Nu merită să te istoveşti atât pentru nimic. Dă-l încolo de articol! Nu contează! Oricum nu-i pasă nimănui ce scrie în reviste!

Îi luă mâna între-a lui.

— Eşti rece ca gheaţa! Pentru numele lui Dumnezeu, Jo, ce ai făcut?

Îl privi în sfârşit şi-l împinse la o parte.

— Nick, toarnă-mi te rog ceva de băut!

O cercetă nedumerit. Apoi se ridică, găsi whisky-ul şi luă două pahare din bucătărie.

— Nu-ţi stă în fire să capotezi, Jo! îi strigă el peste umăr. Ţine minte, eşti o luptătoare!

Aduse băuturile şi-i dădu un pahar.

— Este vina lui Tim. Trebuia să te prevină de aseară.

Sorbi din whisky şi-l puse pe masă.

— Ce tot spui acolo?

Răguşise.

— Paragraful din Mail, ce altceva!

Clătină din cap.

— Azi n-am citit niciun ziar. Am stat aici toată dimineaţa,

iar după-amiaza am... ieşit.

Luă din nou paharul cu o mână tremurândă, concentrându-se cu mare efort.

— Deci l-au tipărit până la urmă. Marea ceartă dintre fosta şi actuala ta iubită. Cred că îţi satisface ego-ul.

Întinse mâna, zâmbind obosită.

— Dă-mi să văd ce scrie!

— Nu l-am adus.

Se aşeză pe marginea măsuţei.

— Dacă nu eşti supărată din cauza articolului, atunci ce s-întâmplat?

— Am fost la un hipnoterapeut!

— Ce?!

Nick sări ca ars. Fata încuviinţă din cap şi-l privi liniştită în timp ce-şi căuta o ţigară.

— Ştii, nu este o escrocherie, spuse ea în cele din urmă. Nu pot să-mi explic, dar eu am scos vorbele alea, nu el.

Puse ţigara pe marginea scrumierei şi ridică paharul.

— A fost atât de real, de înspăimântător. Ca un coşmar, numai că nu dormeam.

Nick se încruntă. Apoi se uită la ceas.

— Jo, vreau s-o sun pe Judy. O să-i spun că nu vin noaptea asta.

Se opri aşteptându-se să protesteze, dar nu zise nimic.

Se sprijini de scaun, sorbind din băutură, în timp ce el forma numărul. Îl urmărea indiferentă cum îşi scosese cravata cu o mână şi se deschisese la cămaşă. Whisky-ul începea s-o încălzească. Pentru prima oară, după ore în şir se oprise din tremurat.

Nick fu foarte scurt şi concis la telefon, iar apoi puse receptorul în furcă şi se aşeză lângă ea.

— Bun! exclamă el. Să auzim de la început!

Se aplecă şi îi stinse ţigara abandonată. Fata nu-l opri.

— Presupun că ai înregistrat totul.

Făcu semn spre casetofon.

— Da, cu excepţia ultimelor minute.

— Pot să ascult şi eu? î

Încuviinţă din cap.

— Cealaltă parte mai întâi. Trebuie să derulezi.

Îl privi cum scoate caseta şi o întoarce; apoi se ridică.

— Între timp mă duc să mă îmbrac.

Nick o întrebă:

— Nu vrei s-o asculţi din nou?

— Am ascultat-o deja, înainte să vii tu, îi răspunse ea încet. O să discutăm când termini.

Trecu mult timp până când Nick îşi făcu apariţia. Jo se întinsese în pat. Nu se îmbrăcase. Îl urmări liniştită cum păşeşte pe covor şi se aşază lângă ea. Părea negru de supărare.

— Cât îţi aminteşti din tot ce am auzit? o întrebă el în cele din urmă.

— Absolut tot.

— Şi este autentic?

Se ridică şi îşi puse picioarele pe podea.

— Ai avut impresia că mă prosteam?

— Nu, îmi pare rău. Voiam doar să fiu sigur. Vrei să vorbim despre asta acum?

— Nu ştiu.

Îşi strânse halatul în jurul ei.

— Nick, este o nebunie. Doar sunt ziaristă. Îmi văd de treabă. O rutină, ceva care am mai făcut de nu ştiu câte ori până acum. Îmi desfăşor cercetarea ca de obicei, cu o precizie metodică şi nu vreau să mă implic emoţional. O parte din mine priveşte obiectiv. Dar cealaltă…

Ezită.

— Eram sigură că este o înşelătorie. Dar a fost aşa de real! Eram din nou copil, Nick. Arogantă, nesigură, copleşită şi atât de mândră pentru că eram gravidă, pentru că mă simţeam femeie şi deci egala mamei lui William! Şi urma să fiu mama pruncului acelui nobil feudal!

Îşi îngropă capul în mâini.

— Nick, gândeşte-te, aşa au simţit femeile sute de ani. Mândrie pentru că purtau rodul bărbaţilor. Şi eu am avut acelaşi sentiment. Îţi dai seama, eu!

Râse amar.

Nick ridică din sprâncene.

— Unele sunt mândre chiar şi azi de acest rol, Jo. Nu toate au idei feministe, slavă Domnului!

Vocea lui era neobişnuit de blândă.

— Deci îţi aminteşti de toate trăirile ei? Chiar şi de lucruri pe care nu le-ai menţionat cu voce tare?

Jo se încruntă!

— Nu ştiu. Nu cred… Nu sunt sigură. Totuşi îmi amintesc. Triumfasem pentru că îi purtam copilul şi pentru că găsisem o soluţie să-l ţin departe de mine. Cred că se purta ca o brută în pat.

Îi tremură glasul.

— Biata văcuţă!

Luă de pe masă o cutie de cremă şi-o întoarse pe toate părţile, fără să-şi dea seama.

— Probabil că a avut o fată până la urmă, nu preţiosul fiu cu care se lăuda, sau poate că a murit la naştere. Of, Doamne, Nick… eram eu. Am simţit, am auzit, am văzut şi am mirosit locurile acelea. Chiar am gustat mâncarea pe care mi-a adus-o băiatul acela. Vinul era subţire şi acru – nu semăna cu ce băusem până atunci, iar pâinea aspră şi grunjoasă, cu aromă puternică. Nu mi s-a părut ciudat, dar nu pot s-o identific şi aş fi putut jura că mi-au rămas firimituri printre dinţi.

Nick zâmbi dar ea continuă.

— Totul a fost atât de real. Aproape prea real. De parcă aş fi făcut o „excursie”.

— Înseamnă – zise Nick încet – că ai avut mai mult ca sigur o halucinaţie. Nimic mai mult decât atât, Jo. Trebuie să fii convinsă de asta. Întrebarea este de unde a venit? De unde vin toate poveştile trăite de oameni sub hipnoză? Presupun că aceasta este baza articolului tău.

Ezită.

— Chiar crezi că acest masacru s-a întâmplat cu adevărat?

Fata ridică din umeri.

— Doar am precizat foarte clar momentul istoric. Al douăzecilea an al domniei regelui Henric. Sunt vreo opt din care putem alege.

Zâmbi.

— Şi Abergavenny, bineînţeles. N-am fost niciodată acolo, dar ştiu că este undeva în Ţară Galilor.

— În sudul Galiei, preciză el. Eu am fost odată, când eram copil, dar nu-mi amintesc de niciun castel.

— Ah, Nick! Este o nebunie!

— Cum e să fi hipnotizat? o întrebă el curios.

Oftă.

— Păi, tocmai asta este. Nu sunt sigură. Nu-mi dădeam seama că o să se întâmple. Nu ştiu să fi adormit sau ceva asemănător. În afară de somnul de la castel. Numai că n-a fost un somn adevărat, pentru că scara temporală este diferită. Am trăit două zile, Nick, în mai puţin de două ore.

Se aşeză din nou pe pat şi-l privi.

— Aşa s-a întâmplat şi atunci, nu-i aşa? Când a asistat Sam. M-au hipnotizat şi m-au scăpat de sub control, la fel ca acum.

Nick încuviinţă din cap.

— Sam mi-a spus că nu trebuia să-ti aminteşti pentru că te-ar şoca. Şi mi-a interzis să-ţi povestesc. De aceea n-am putut să-ţi explic...

— Înseamnă că am retrăit aceleaşi scene – continuă ea fără să-l audă – am văzut masacrul şi atunci.

Nick se uită într-o parte.

— Nu ştiu, Jo. Ar trebui să discuţi cu Sam.

— Probabil că a fost masacrul, pentru că mi-am rănit mâinile încleştate de balustrada de piatră. Dar la Edinburgh am sângerat. Degetele mele erau vinete şi pline de sânge!

Îi tremura glasul.

— Of, Doamne, Nick! A fost atât de real! Mi-e frică, Nick! Se uită fix la mâinile ei întinse dinaintea ochilor.

Nick i le prinse uşor şi se ridică.

— Hai, vino – o îndemnă el – trebuie să mai bem ceva. Şi să mâncăm eventual. Crezi că o să găsim ceva pe aici?

Îşi concentra cu greu atenţia.

— În frigider. Azi am uitat sa cumpăr ce trebuie, îi zâmbi trist.

— Intenţionam să fac cumpărăturile când mă întorceam de la Devonshire Place, dar am uitat complet.

Nick rânji.

— Nu mă miră. Doar erai nevastă de baron, cu un castel plin de servitori; cum ai fi putut să te coborî într-atât încât să împingi căruciorul prin supermagazin. Nu trebuie să te laşi impresionată prea mult, Jo. Încearcă să vezi partea amuzantă a lucrurilor. Gândeşte-te ca la un film de groază. Stai pe locurile din faţă dar n-ai îngheţată. Şi, în afară de asta, slavă Domnului, nu s-a întâmplat nicio nenorocire.

— Nu prea sună ştiinţific.

Se strădui să zâmbească. Ridicându-se încet, îşi strânse cordonul în jurul taliei. Apoi se îndreptă spre bucătărie şi deschise frigiderul.

— Am pizza şi cotlet.

Acest gest obişnuit o calmă. Vocea ei revenise la normal.

— Pizza este O.K. Ceea ce mă intrigă este de unde ai cules toate aceste informaţii. Detaliile par foarte autentice.

— Doctorul Bennet şi Bill Walton spun amândoi că aşa se întâmplă de obicei. Este unul dintre cele mai puternice argumente ale lor în favoarea reîncarnării.

Aprinse cuptorul şi băgă pizza înăuntru.

— Acolo unde nu pot să reprezint lucrurile, îmi par ciudat de reale.. Eu o să verific cât de mult pot. A mai rămas whisky?

— Îl aduc imediat.

Luă două farfurii şi le puse la încălzit.

— Poftim, o să prepar imediat o salată. Nici Bennet, nici Walton nu sunt nişte escroci, Nick. Am greşit când mi-am imaginat aşa ceva. N-au pus niciun fel de întrebări. Bennet nu mi-a influenţat deloc visul. Dacă ar fi făcut-o, aş fi auzit pe bandă. Ştii, Regenţa este singura perioadă din istorie care aş vrea să se identifice cu cea trăită de mine. Dacă ar fi fost un escroc, aş fi aflat în două minute.

Turnă oţet şi ulei într-un castron şi întinse mâna după râşniţa de piper.

— Aş putea spune că am retrăit romanele Georgetei Heyer. Le-am citit pe toate în adolescenţă. Dar nu mi-a pus nici o întrebare. Nu mi-a dat nicio indicaţie. Uite, mestecă aici. În schimb, m-am trezit în plină Galie medievală. Pentru numele lui Dumnezeu, înconjurată de toţi oamenii aceia care vorbeau în galeză.

Nick amestecă sosul şi îl turnă peste salată.

— Dacă o fi galez, zise el încet. Dumnezeu ştie ce-oi fi spus! Dacă ai fi ţopăit strigând *cymru am byth* probabil că te-aş fi imitat.

— De unde ai învăţat asta? se amuză ea.

— De la rugby. Ştii, când mă duc la Twickenhan nu mă deosebesc de ceilalţi. Este foarte educativ.

Îi atinse uşor obrazul.

— Mă bucur să te văd râzând. Lui Jo a noastră nu-i stă bine supărată.

Îi întinse o farfurie.

— După cum a precizat şi doctorul Bennet, „Jo a noastră” nu se confruntă în fiecare zi cu un masacru în toată regula, nici măcar în coşmaruri, replică ea.

Mâncară în livingroom.

— O să ascultăm puţină muzică de Bach – zise Nick ridicându-se de la masă şi căutând printre discuri – ca să instaurăm echilibrul.

Fata nu protestă. Înseamnă că nu va avea nevoie să vorbească; şi deci nici să gândească. Se lăsă învăluită de muzică, fără să se atingă de mâncare, în timp ce stătea întinsă pe spate pe sofa, cu ochii închişi.

Când îi deschise din nou, cerul se întunecase dincolo de geamurile balconului. Muzica se oprise şi se făcuse linişte în cameră. Nick o privea la lumina veiozei.

— De ce nu m-ai trezit? îl întrebă ea indignată. Cât e ceasul?

— Unsprezece. Este timpul să te culci. Pari epuizată.

— Nu mă dădăci, Nick. Cred că este timpul să pleci,

apropo – îi zise ea pe un ton dur.

— N-ai vrea să rămân?

Se ridică într-un cot.

— Nu. Noi doi am terminat, îţi aminteşti? Întoarce-te în cuibuşorul tău de dragoste, alături de talentata domnişoară Curzon. Ce i-ai spus la telefon – că lucrezi până târziu – n-o să te creadă dacă rămâi peste noapte!

— Nu prea îmi pasă ce crede în momentul acesta, Jo. Sunt preocupat mai mult de tine – îi răspunse Nick.

Se ridică şi aprinse lumina.

— Nu cred că ar trebui să stai singură noaptea asta.

— În caz că am coşmaruri?

— Da, în caz că ai coşmaruri. Această experienţă te-a zguduit mai mult decât îţi dai seama şi cred că trebuie să fie cineva cu tine. O să dorm aici pe sofa, dacă nu suporţi ideea să mă vezi la tine în pat, dar n-o să plec!

Se ridică furioasă.

— La dracu!

Apoi îşi încovoie umerii.

— Ah, Nick, ai dreptate! Vreau într-adevăr să rămâi. Vreau să te simt lângă mine.

Nick o îmbrăţişa şi-i mângâie părul.

— Ştii, Jo, tu când eşti drăguţă, eşti foarte drăguţă, dar…

— Ştiu, ştiu. Şi când sunt oribilă mă urăşti şi mă deteşti. Şi de obicei sunt oribilă.

Încercă să zâmbească.

— Ei bine, astă seară sunt drăguţă. Dar pentru o singură noapte. Mâine totul revine la normal.

Se întinseră în pat în linişte şi rămaseră aşa mult timp. Apoi Nick se ridică într-un cot şi o privi în lumina palidă a felinarului filtrată prin jaluzele.

— Jo – zise el – dar nu mi-ai povestit nimic despre Richard.

Fata se încordă.

— Richard?

— Iubitul tău din castel. A fost iubitul tău, nu-i aşa?

Îşi înclină capul într-o parte să nu-i vadă faţa.

— Nu ştiu. N-am fost *eu,* Nick! A plecat de la castel. N-a stat până la sfârşit. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea. Şi nu cred că o să ştiu vreodată.

Încercă să-l împingă agitată dar el o prinse de braţ şi o trase înapoi pe perne.

— Ai de gând să-l vizitezi din nou pe Bennet, nu-i aşa?

Clătină din cap violent.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Eşti sigură?

Ceva în glasul lui o făcu să-l privească, încercând să-i zărească expresia din ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie s-o faci. Este prea periculos. Mult mai periculos decât îşi imaginează Bennet. Ai putea să-ţi primejduieşti viaţa, Jo.

Vocea lui suna foarte hotărâtă.

Fata zâmbi.

— Eşti cam melodramatic, nu crezi. Sugerezi că aş putea rămâne închisă în trecut?

Întinse mâna şi-i răsuci părul în joacă.

— Prostule, nu se întâmplă aşa ceva! Oamenii se trezesc până la urmă.

— Zău?

Se întinse la loc pe pernă.

— Ai grijă să clarifici lucrurile aşa cum trebuie, Jo. Ştiu că te mândreşti cu profesionalismul tău, dar s-ar putea să greşeşti de data aceasta.

9

A doua zi de dimineaţă, Sam plăti taxiul şi se opri pentru o clipă pe trotuar, uitându-se în jur. Adresa lui Judy era scrisă pe o bucată de hârtie pe care o ţinea în mână.

Studie casa şi apoi, săltându-şi valiza pe umăr urcă repede treptele până când ajunse în holul întunecat din capătul scărilor. Trecu un timp până să se deschidă uşa.

Judy privi la bărbatul cu figură de vagabond, îmbrăcat într-o haină mototolită de catifea reiată şi se încruntă.

— Ce vrei?

— Bună, zâmbi el binevoitor. Sunt Sam Franklyn.

— Am bănuit. Şi ce vrei?

Vorbise pe un ton glacial. Îşi împinse baticul care-i lega părul, cu unghiile ei ojate.

— Pot să intru?

— Poftim.

Se întoarse şi intră în studio. După ce luă o pânză, începu să-şi frece buricul degetelor cu terebentină.

— De ce ai venit aici? întrebă ea după o clipă.

Nu se deranjase să-l privească.

Sam îşi lăsă valiza într-un colţ şi închise uşa.

— Speram să-l găsesc pe Nick aici – zise el blând – dar văd că am făcut o gafă. Ştii cumva unde e?

— Nu ştiu.

Trânti cârpa.

— Dar pot să ghicesc. N-a venit noaptea trecută.

Îşi încrucişă braţele şi se întoarse cu faţa spre el. Observă în lumina strălucitoare care se revărsa pe ferestrele studioului că avea ochii roşii şi umflaţi. Îi căzuse părul pe frunte.

— Ce şanse am să primesc o cafea în timp ce îmi povesteşti? zise Sam calm. Am venit direct de la Hearthrow[3] şi sunt terminat.

— Serveşte-te. Dar nu te aştepta să conversez politicos,

---

[3] Aeroport londonez (n.t.).

mai ales despre Nick. Sunt ocupată.

Îi întoarse din nou spatele. Sam se încruntă. O privi pentru o clipă cum ridică pensula şi se apucă de lucru. Era încordată; i se vedea conturul umerilor prin cămaşa verde de doc.

— Ştii – zise ea deodată – o urăsc. N-am mai urât pe nimeni atât de mult!

Sam o studie gânditor.

— Mi se pare destul de normal, spuse el calm. Să înţeleg deci că o să discutăm despre Jo?

— De ce nu-mi faci şi mie o cafea dacă tot ai de gând? îi replică ea înţepată. Şi răspunsul este nu, n-o să discutăm despre Jo.

Îşi trase din nou baticul care-i acoperea părul.

Sam se strâmbă. Găsi drumul spre bucătărie din instinct şi deschise uşa. Apoi se opri şi privi înăuntru. Podeaua era plină de cioburi. Două crătiţi cu mâncare fuseseră trântite în chiuvetă cu faţa-n jos. Contemplând dezordinea, mirosi vasele, prudent. Unul conţinea supă de asparagus, iar celălalt un fel de gulaş.

Se încruntă. În găleata de sub chiuvetă, găsi două farfurii de porţelan cu salată. Aruncase cu farfurii cu tot ceea ce lui i se păruse că fusese cordon bleu.

Privi peste umăr, urmărind-o în linişte pentru o clipă în timp ce lucra şi apoi începu să caute cafeaua şi puse ceainicul pe aragaz.

— Cum se numeşte tabloul acesta? o întrebă peste câteva minute când îi dădu ceaşca de cafea.

O luă fără să se uite la el.

— Vrei să spui ce dracu’ mai e şi asta? zise ea pe un ton scăzut.

Se apropie de pictură îngustându-şi ochii şi adăugă o tentă de roşu amalgamului de culori.

— Este mai bine să nu-ţi spun. M-ai băga în cămaşă de forţă.

Zâmbi rece.

— Doar eşti psihiatru. Tu ar trebui să-mi spui ce înţelegi.

Frecă pânza cu degetul mic şi privi gânditoare pata roşie pe care i-o lăsase pe piele. Apoi se întoarse cu faţa la el.

— Şi apropo, de ce nu-ţi bei odată cafeaua şi nu te cari mai repede de aici?

Sam rânji.

— Sunt gata de plecare.

— Bun.

Se opri.

— Ştii, eu i-am spus. La petrecerea aia afurisită.

— Ce i-ai spus?

Sam continua să studieze pânza.

— Ce-ai discutat cu Nick la telefon? Că o să înnebunească dacă o să mai fie hipnotizată. Că oricum nu prea este în toate minţile.

Aruncă pensula şi se duse la biroul de lângă fereastră. Apoi, trase un sertar şi scoase un ziar.

— A apărut ieri în Mail.

Sam îl luă. Citi paragraful cu o figură impasibilă şi i-l dădu înapoi.

— Se vede că ai ştiut să valorifici acest scandal.

Judy zâmbi sarcastic. Se întoarse spre pânză.

— Aşa că ar fi bine să alergi la Comwall Gardens şi să vezi dacă Nick te lasă s-o ţii de cealaltă mână.

— De asta am şi venit.

Sam bău cafeaua şi puse cana goală pe masă.

— Să înţeleg – adăugă el grijuliu – că Nick şi-a petrecut noaptea cu ea?

— Dacă nu cumva a fost lovit de o maşină şi este la morgă.

— Şi tu îl aşteptai cu cina?

— După cum ai văzut.

— Îmi pare rău.

Sam părea foarte stăpân pe sine însuşi.

— Nick este un prost. Meriţi unul mai bun ca el.

Se duse lângă pânză şi o privi fix.

— Ai dreptate şi am de gând să obţin ceea ce vreau. Bagă de seamă, doctore Franklyn, intenţionez să-l despart

pe Nick de ea pentru totdeauna. Aşa că, dacă idealul vieţii tale este s-o consolezi pe Jo Clifford şi să ai grijă să fie calmă, sănătoasă şi voioasă, de ce nu te muţi la ea şi-ti trimiţi fratele la mine?

Sam se întoarse şi îşi ridică valiza.

— O să ţin minte, zise el.

Deschise uşa.

— Dar, dacă vrei să accepţi un sfat din partea mea, îţi sugerez să fii mai subtilă cu Nick. Dacă o să te comporţi ca o mahalagioaică, o să te părăsească definitiv. Îmi cunosc fratele, îi plac femeile sofisticate şi pedante. Când o să vadă dezordinea din bucătărie, o să fugă mâncând pământul şi n-aş putea spune că n-ar avea dreptate s-o facă.

Nu aşteptă să audă invectivele care răsunară în urma lui în timp ce cobora scările.

Jo stătea pe treptele de beton, la intrarea în bibliotecă, privind un porumbel care mergea pe marginea şanţului. Gâtul său strălucea în nuanţe verzi-purpurii, în timp ce se mişca preocupat printre roţile maşinilor staţionate, ciugulind firimituri de pe caldarâm. Nu părea deloc perturbat de uruitul traficului din High Street, la numai câţiva yarzi depărtare. Sau de zgomotele stridente ale unei motociclete, aproape de el. În spatele ei se deschiseră în sfârşit uşile bibliotecii.

Ridicându-se încet, îşi şterse praful de pe fustă, urmărind porumbelul, care, deranjat de mişcarea ei neaşteptată, îşi luase zborul peste acoperişuri, spre parc.

În timp ce urca scările, îşi dădu seama cât de tare îi bătea inima. Starea aceasta o dezarma, aşa că se opri dinaintea uşilor batante de sticlă, să se liniştească. O durea capul groaznic şi îşi simţea ochii grei de oboseală.

Inspirând adânc, intră în sfârşit şi se îndreptă spre sala de informaţii unde se instalaseră deja studenţii şi cititorii. Când îşi scoase carneţelul din geantă, îşi dădu seama că îi tremurau mâinile.

Se gândi să înceapă cu *Dicţionarul de Biografie Naţională.*

I se părea puţin probabil că o s-o găsească pe Matilda acolo, dar oricum, era un început. Se apropie de raft cu mâna întinsă.

— Braos? murmură ea ca pentru sine. Breos? Mă întreb cum se scrie.

Auzi un foşnet de hârtie lângă ea când un preot cu ochelari întoarse pagina. Îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea. Omul clipi încurajator.

Merse de-a lungul rafturilor, cercetând cotoarele aurii ale cărţilor. Apoi scoase un volum şi-l puse pe masă, cocoţându-se incomod pe marginea scaunului, în timp ce-l răsfoia.

Te rog, Doamne, nu vreau să fi fost adevărat... te rog... Nu pot să accept... Clătină din cap furioasă. Hârtia groasă foşni puţin. Literele mici erau greu de citit. Un uşor iz de mucegai se ridică dintre coperţi în aerul fierbinte din cameră... Bowen... Bradford... Branston... Braose, Philip de (n.1172), câteva rânduri, apoi Braose, William de (d. 1211). Erau mai multe pagini.

Se opri pentru o clipă, încercând să-şi învingă senzaţia de vomă. Simţea gustul amar din gât. Fruntea rece ca gheaţa i se umezise, iar mâinile îi ardeau ca focul. Abia după un timp îşi dădu seama că preotul o privea atent şi înţelese atunci că se holbase probabil fără să vrea la bietul om, preocupat doar să nu-i vină rău. Reuşi într-un fel să-i zâmbească şi întoarse capul.

Inspiră adânc şi cercetă pagina. Oare Matilda era acolo? Observase dintr-o privire că articolul abunda în denumiri de localităţi şi date. Trăise destul să-şi pună amprenta asupra istoriei? Îşi înscrisese numele alături de cel al crudului ei soţ? Sau trecuse prin viaţă ca o umbră, fără să lase nicio urmă, de parcă nici n-ar fi existat?

Preotul nu încetase s-o studieze cu faţa lui blândă, încreţită de îngrijorare. Jo ştia că nu mai avea mult până să se ridice şi să vină la ea. Îşi feri privirile în grabă. Trebuia

să-l caute de asemenea pe Richard de Clare şi Abergavenny şi să ia notiţe. Apoi, poate că o să bea o ceaşcă de cafea şi o să accepte consolările Bisericii dacă îi vor fi oferite.

* * *

Peste câteva minute, bâzâitul interfonului trezi la viaţă apartamentul lui Jo. Sam se aplecă lângă microfon.

— Nick, sunt eu, Sam, dă-mi drumul!

Nick îl aşteptă în hol până urcă scările.

— Ai venit prea târziu, zise el brusc. Ieri s-a dus la un psihiatru şi s-a lăsat hipnotizată.

Sam îl urmă în apartamentul luminos, cercetându-l atent.

— Ce s-a întâmplat? Unde este?

Îl privi rece pe fratele lui, remarcând cearcănele de pe faţa lui Nick şi faptul că nu se bărbierise.

— A plecat înainte să mă trezesc.

Nick îşi trecu mâinile prin păr.

— Cred că nu a păţit nimic. Cel puţin noaptea trecută s-a manifestat normal. Doar că era şocată şi puţin speriată. Şedinţa de hipnoză a durat mult şi se pare că a scăpat de sub controlul medicului. A reuşit cu greu s-o trezească. S-a implicat atât de mult în ce s-a întâmplat; consideră totul aşa de real!

— Ai asistat şi tu?

Sam se întoarse brusc spre el.

— Bineînţeles că nu! Crezi că aş fi lăsat-o? Nu, dar a adus caseta şi am ascultat-o azi noapte.

Nick clătină din cap.

— Era într-o stare groaznică, dar nu în pericol, din câte am înţeles. Nu i s-a oprit respiraţia sau ceva de genul ăsta. Am rămas cu ea azi noapte. S-a răsucit tot timpul în pat şi s-a plimbat prin cameră. Probabil că s-a trezit în zori şi a plecat. Spunea că se duce la bibliotecă. Poate că este acolo şi încearcă să găsească personajele din halucinaţiile ei în cartea de istorie.

Sam îşi scoase haina şi o aruncă pe mânerul canapelei. Apoi se aşeză şi trase casetofonul spre el.

— Bine, Nick. Îmi permiţi să-ţi sugerez să te întorci la prietena ta, artista cu părul roşcat şi să încerci să te scuzi pentru noaptea trecută? Las-o pe Jo în seama mea!

— Ba n-o las deloc! îl apostrofă Nick.

— Vorbesc serios. Întoarce-te la domnişoara Curzon, Nick. Doar este noua ta iubită, nu? M-am dus acolo direct de la aeroport, sperând să te găsesc. Nu este mulţumită de tine, frăţioare. Dacă ţii la relaţia dintre voi, te sfătuiesc să iei măsuri. Între timp, o să ascult banda şi o să vorbesc cu Jo când se întoarce. Nu vreau să fii aici.

Nick inspiră adânc.

— Jo m-a rugat să rămân.

— Şi eu te rog să pleci.

Sam îi întoarse spatele, aplecându-se să caute butonul de pornire al casetofonului.

— Este pacienta mea, Nick!

Fratele său ezită.

— Mă suni după ce vorbeşti cu ea?

— Da, o să te sun. Apropo, mai ai apartamentul din Mayfair?

— Doar ştii că da.

— Atunci dă-mi cheia. O să stau o noapte sau două. Şi cred că o să ne întâlnim acolo fără îndoială.

Dădu drumul aparatului şi se întinse gânditor pe sofa, în timp ce vocea lui Jo umplea camera.

Jo se întoarse acasă peste patru ore. Se opri înmărmurită în prag, cu cheile în mână, holbându-se la Sam. Terminase de mult ascultatul benzii şi se întinsese pe sofa, cu ochii închişi, ascultând acordurile liniştitoare ale concertului de Aranjuez.

— Cum ai intrat?

Nu-şi deschisese ochii imediat.

Jo oftă. Lăsă geanta pe podea şi închise uşa în urma ei.

— Unde este Nick?

Sam miji ochii.

— A fost de părere că trebuie să se împace cu Judy, îmi pare rău.

— Înţeleg.

Vocea lui Jo scăzu din intensitate.

— Şi te-a lăsat pe tine aici, să culegi firmiturile. Presupun că ar trebui să-i fiu recunoscătoare că a stat cu mine noaptea trecută. Sper că ţi-a spus că n-am nevoie de tine, Sam. Mă simt perfect. N-am înnebunit şi nici n-am ucis pe nimeni din câte ştiu.

Îşi descheie încet haina.

— Când a plecat?

— Imediat după ce am ajuns eu. Îşi făcea griji pentru tine, Jo!

Sam o urmărea atent.

— Nick este un băiat bun. Chiar dacă s-a terminat totul între voi, ştii că nu te-ar fi lăsat singură.

Jo îşi atârnă haina pe un scaun şi întinse mâna după sticla de whisky de lângă telefon.

— Ai dreptate, bunul St. Nicholas, care nu-şi părăseşte prietenul la nevoie! Vrei să bei ceva?

Sam clătină din cap. O privi cum îşi turna băutura fără să o dilueze.

— Ai ascultat-o?

Îi făcu semn spre caseta de pe măsuţă.

— De două ori.

Era palidă şi trasă la faţă – remarcă el. Îşi prinsese părul în coamă, punându-şi în evidenţă unghiurile ascuţite ale obrajilor şi cearcănele de sub ochi.

— S-a întâmplat cu adevărat, Sam.

Îşi duse paharul la buze.

— Mi s-a părut atât de normal. William de Braose, soţia lui – majoritatea cărţilor de istorie îi spun Maude – nici măcar nu ştiam că este acelaşi nume cu Matilda – copiii lor, masacrul de la Abergavenny. Scrie foarte clar. Nimic ambiguu.

Înghiţi o gură de whisky.

— Probabil că am citit undeva toate acestea, dar jur pe ce am mai sfânt că nu-mi amintesc. N-am studiat niciodată istoria Ţării Galilor. Toate detaliile acelea din mintea mea… Nu mi se pare posibil! Cristoase, Sam, de unde au venit oare?

Sam nu-şi dezlipise ochii de pe faţa ei.

— Tu de unde crezi că au venit?

Ridică din umeri, întinzându-se pe sofa, lângă el, cu paharul între degete.

Sam privi coapsele ei uşor bronzate, dezvelite de fusta ridicată când se trăsese pe pernă. Se îndepărtă de ea.

— De unde ai vrea să fi venit?

Jo se încruntă.

— Este o întrebare dificilă. Ieri dimineaţă n-aş fi ezitat să-ţi răspund, dar acum… Matilda mi se părea aşa de reală, Sam. Eram chiar *eu.*

Se întoarse cu faţa la el.

— A fost la fel şi atunci la Edinburgh? Mi s-a întâmplat acelaşi lucru?

Sam încuviinţă încet din cap.

— Ai reacţionat dramatic sub hipnoză. Prea dramatic. De aceea am hotărât că ar fi mai bine să nu-ţi aminteşti nimic.

Jo sări în picioare.

— Deci recunoşti! Mi-ai spus să uit, ca şi când nu s-ar fi întâmplat niciodată! Ţi-ai luat permisiunea să-mi manipulezi mintea. Ai considerat că ar fi rău să ştiu, aşa că bang! Mi-aţi şters totul din memorie ca pe un program de computer.

Îi străluceau ochii de furie. Sam zâmbi împăciuitor.

— Jo, am făcut-o spre binele tău. Nu te-a manipulat nimeni. Nu s-a întâmplat nimic straniu. S-a înregistrat totul, la fel ca şi ieri.

— Dar mi-aţi distrus voit acea porţiune din memoria mea.

Inspiră adânc, încercând să-şi domolească furia.

— Eram aceeaşi persoană? Matilda de Braose?

— Din câte îmi amintesc, nu ne-ai spus cum te cheamă – răspunse Sam pe un ton potolit.

— Dar am vorbit despre aceleaşi evenimente? Despre masacru?

Sam clătină din cap.

— Ai fost mult mai vagă.

Se ridică brusc şi se duse la fereastră, privind cerul printre perdele.

— Nu trebuie să te întorci la omul acela, Jo. Sper că ai înţeles asta, nu?

— De ce?

Avea o voce sfidătoare:

— Nu s-a întâmplat nimic îngrozitor. Iar el, cel puţin, a fost cinstit cu mine. A dat dovadă de etică profesională.

Se trânti din nou pe sofa, aşezându-şi capul pe perne.

— Sigur, a fost destul de stresant pentru el, ca şi pentru tine de altfel, dar eu n-am păţit nimic, nu-i aşa? Nu m-am manifestat isteric; personalitatea mea nu s-a dezintegrat. Nu mi s-a întâmplat absolut nimic.

Jo îşi privi brusc mâinile şi apoi le ascunse imediat la spate.

— Ce este?

Sam o văzu cu colţul ochilor. Se duse la ea, şi, îngenunchind, îi luă mâinile într-ale lui. Îi studie palmele cu atenţie. Apoi le întoarse şi-i privi unghiile, încercă să şi le tragă..

— Sam…

— Nu te-ai rănit?

— Nu, bineînţeles, de ce să mă rănesc?

Îi dădu drumul, privind-o din nou drept în ochi.

— La Edinburgh aşa ai păţit. Îţi sângerau mâinile.

Se holbă la el.

— Era sânge pe podea, nu-i aşa? şopti ea după o clipă. Şi când am ajuns acasă am descoperit că eram plină de vânătăi.

Se ridică şi-l împinse.

— Am crezut că am avut un accident. Dar nu te-am întrebat niciodată ce-a fost, nu-i aşa?

Îşi muşcă buza.

— Presupun că din cauza sugestiei voastre posthipnotice. „Nu-ţi vei aminti cum te-ai rănit şi nici nu vei întreba de ce!” Asta mi-aţi spus? Doamne, îmi vine să turbez de furie! Toate acestea mi s-au mai întâmplat şi eu nu ştiam nimic. Ai furat o oră şi ceva din viaţa mea Sam şi o vreau înapoi!

Se uită în pahar. I se albiseră degetele de mânie.

— Gândul că aceste amintiri, această existenţă anterioară mi-a fost ascunsă şi a stat ferecată toţi aceşti ani, mă înspăimântă... Indiferent de unde vin şi ce sunt, trebuie să aibă o semnificaţie deosebită pentru mine, nu-i aşa?

— Ştii cum a murit?

Sam îşi încordă bărbia.

— Cine?

— Matilda, bineînţeles. Se spune că au lăsat-o să moară de foame.

Jo bău ce mai rămăsese din whisky şi puse paharul jos. Începuse să tremure violent.

Sam se ridică şi-o prinse de braţ.

— Jo...

— Nu-i nimic, Sam. Ştiu ce-o să spui. N-o să mă obsedeze. Nu uita că este vorba de mine. De Jo Clifford în carne şi oase. Oricum, în momentul de faţă am depăşit şocul. Faptul că am citit despre ea, m-a incitat... toate datele şi evenimentele acelea! Ah! Ciudat, dar nu mi s-a părut niciodată că istoria poate vorbi despre oameni adevăraţi. Cel puţin nu până acum!

I se frânse vocea.

— Sam, când tu şi profesorul Cohen aţi încheiat experimentul, la ce concluzie aţi ajuns?

— Să spunem că am emis diverse ipoteze, zâmbi Sam enigmatic.

— Care anume?

— Concluzia generală a fost că subiecţi diferiţi reacţionează în diferite feluri. Am emis aproape tot atâtea teorii câte şedinţe au fost. Ar trebui să-i citeşti cartea. Unii reproduc deschis scene din romane şi filme. Alţii spun ceea

ce bănuiesc că am fi dorit noi să auzim. Iar pentru alţii n-am găsit nicio explicaţie.
— Şi Joanna Clifford unde se încadra?
— Cred că în ultima categorie.
Îi zâmbi stânjenit.
Jo îl studie gânditoare.
— Presimţeam că o să spui asta. Sam, tu crezi în reîncarnare?
— Nu!
— Atunci ce crezi că se întâmplă?
— Aş avea una sau două teorii neştiinţifice – unde radio prinse în eter. Unii oameni, când sunt într-o stare de recepţie, se acordă pe frecvenţa potrivită şi încep să emită.
— Vrei să spui că vedeam pur şi simplu ce s-a întâmplat în 1174?
— Mă rog, să-i spunem un ecou, o reverberaţie. Pentru numele lui Dumnezeu, Jo, nu mă cita! Aş fi exclus din toate asociaţiile medicale. Dar trebuie să-mi explic de ce unele persoane ajung să emită la fel în unele ocazii. Aceasta ar putea fi şi interpretarea fantomelor, bineînţeles, o teorie generală.
Râse.
— Ai observat vreodată vreo fantomă?
Observă că nu mai era aşa de crispată; începuse să se relaxeze.
— Niciodată! Nu sunt un bun receptor, slavă Domnului!
— De ce nu? Sam…
Se opri la uşă, trecându-şi unghia pe lemnul vopsit în crem.
— Poţi să hipnotizezi?
— Da!
— Şi să întorci oamenii în trecut, în altă existenţă?
— N-am continuat experimentele lui Cohen, răspunse el grijuliu. Sunt alţii care se ocupă de acest domeniu. Sfera mea, de cercetare este puţin diferită.
Jo rânji.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare, doctore Franklyn. Poţi

să întorci oamenii în altă existenţă?

— Da, am mai făcut-o.

— Şi ai putea încerca şi cu mine?

— În niciun caz. Jo…

Se opri căutând cuvintele potrivite.

— Ascultă, draga mea, nu te gândi să continui această obsesie. Vorbeam serios când ţi-am spus să nu-l mai vizitezi pe doctorul Bennet. Nu trebuie să permiţi nimănui să te hipnotizeze. Nu mă preocupă atât de mult stresul psihologic prin care treci, deşi este clar că nu-ţi face bine. Ceea ce mă îngrijorează într-adevăr este faptul că reacţiile tale psihologice sunt foarte puternice. Reflectezi fizic faptele descrise. Ori acest lucru se întâmplă foarte rar. Este de asemenea şi foarte periculos.

— Vrei să spui că m-aş trezi cu vânătăi dacă William m-ar bate… mă rog, dacă ar bate-o pe ea?

— Exact.

Sam îşi strânse buzele.

— Şi dacă ar fi lăsată să moară de foame? întrebă ea de-abia şoptind.

Se făcu linişte. Sam îi evită privirea.

— Puţin probabil.

Se forţă să râdă.

— Oricum, este o prostie să-ţi asumi riscul.

Pentru o clipă, Jo nu se clinti din loc. Îl fixa cu ochii largi de uimire. Apoi, se întoarse încet.

Se făcuse întuneric când Dorothy Franklyn ajunsese în apartament cu un braţ plin de trandafiri. Era o femeie frumoasă, înaltă, în jur de şaizeci şi cinci de ani. Purta ochelari cu rame din carapace de broască ţestoasă şi imaculate costume Jaeger, care îi dădeau un aspect eficient. În realitate, era cam dezorganizată şi nu reuşea niciodată să facă ce-şi propunea. Jo ţinea foarte mult la ea.

— Eşti sigură că nu te deranjează că am venit nepoftită, Jo? o întrebă ea când apăru. Am ieşit pentru un matineu, pe urmă am luat cina în oraş. Voiam să-ţi las florile.

O privi îngrijorată pe Jo.

— Pari obosită, draga mea. N-ai prefera să plec?

Jo clătină din cap. Apoi o prinse de braţ şi-o trase în cameră.

— Aşează-te. O să pun ceainicul pe foc. Fiul tău tocmai a plecat. De aceea sunt aşa de obosită. M-a invitat la cină.

Dorothy zâmbi cu faţa luminată de bucurie.

— Jo, îmi pare atât de bine! Mi-ai frânt inima când am auzit că v-aţi despărţit.

— Nu, o întrerupse Jo. Mă refeream la Sam.

— Sam?

Dorothy se încruntă.

— Credeam că este în Elveţia.

— A fost. S-a oprit la Londra pentru câteva zile, în primul rând ca să-mi facă o rapidă psihanaliză. Cel puţin aşa cred.

Jo zâmbi palid.

— Stă în apartamentul lui Nick, dacă vrei să-l vezi. Nick nu locuieşte acolo, bineînţeles, aşa că-i liber.

Simţea că cealaltă femeie o urmărea aprinsă la faţă; era stânjenită şi-i părea rău, aşa că se strădui să surâdă.

— Ce mai face Sam? întrebă Dorothy după o lungă pauză.

— Bine. Pregăteşte o lucrare despre un subiect teribil de obscur. Am fost foarte impresionată. M-a dus să luăm ceaiul la Grădina Zoologică.

Râse.

Dorothy zâmbi.

— Spunea întotdeauna că Grădina Zoologică oferă cele mai multe informaţii despre oameni.

Ezită, privind-o gânditoare pe Jo.

— Ştii, Jo, Sam a ţinut foarte mult la tine. Nu cred că tu şi Nick v-aţi dat seama vreodată ce mult a suferit când v-aţi împrietenit. Lui Nick i-a venit întotdeauna uşor să găsească fata dorită – îmi pare rău, ştiu că sună patetic şi ştiu că te iubea. Dar şi Sam te îndrăgea foarte mult.

Jo privi în jos vinovată.

— Cred că ştiam. Doar că ne-am întâlnit în nişte

circumstanţe ciudate. Eu eram un cobai în experimentele sale.

Se cutremură.

— După aceea legătura noastră a părut ireală. Îl preocupam aşa de mult, dar am avut întotdeauna sentimentul că era o grijă părintească, de parcă s-ar fi îngrijit de sănătatea mea.

Se opri brusc.

— Ştiu că mă iubea. Mai ales acum. Oricum, avea douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani, iar eu nouăsprezece. Aparţineam unor lumi diferite. Şi eu am ţinut la el…

Se uită la trandafirii de pe masă.

— Dacă sunt sinceră, trebuie să spun că încă mai ţin la el. Este un tip atrăgător. Dar, când a apărut Nick…

Se ridică brusc.

— Aşteaptă-mă să pun trandafirii în vază. Altfel o să moară sub ochii noştri.

— Legătura lui Judy Curzon este serioasă?

Vocea lui Dorothy suna blând.

— Aşa se pare. Se potriveşte cu el mai mult decât mine. Este o artistă roşcată, foarte bună gospodină.

Jo încercă să râdă.

— Poate acum ar trebui să-l cultiv pe Sam. Mai bine mai târziu decât niciodată. Şi văd că avem destul de multe lucruri în comun. Poate o să-l facem gelos pe Nick!

Adună florile şi îşi îngropă faţa în bobocii catifelaţi. Apoi îi duse în bucătărie şi-i puse în chiuvetă.

După ce deschise la maximum robinetul cu apă rece, se întoarse şi observă că Dorothy o urmase. Era încruntată.

— Jo, te rog să nu te joci cu Sam. Ştiu că te tentează să-l răneşti pe Nick, dar nu trebuie să procedezi aşa. Există şi aşa prea multă rivalitate între ei doi.

— Rivalitate?

Lui Jo nu-i venea să creadă.

— Dar cum este posibil când se întâlnesc atât de rar?

— Sam l-a urât pe Nick din ziua în care s-a născut.

Dorothy adună distrată petalele unui trandafir ofilit şi le aruncă la gunoi.

— Mă gândeam că este normal să existe rivalitate. Dar era mai mult decât atât. A învăţat să-şi ascundă sentimentele, ba chiar a reuşit să-l convingă pe Nick şi pe tatăl lui că-i trecuse, dar pe mine n-a putut să mă păcălească. Pe măsură ce creştea, se accentua în loc să dispară. Nu ştiu de ce. Amândoi sunt arătoşi, încrezători şi inteligenţi. Sam s-a bucurat de mult succes în cariera lui. N-are nici un motiv să-l invidieze pe Nick. Cel puţin nu până ai apărut tu.

Jo o privi fix.

— N-am ştiut. Absolut deloc. Credeam că se plac. Este îngrozitor!

Îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Sunt sigură că Nick îl place pe Sam. Mi-a spus că îl diviniza când erau copii. Câteodată am impresia că îl mai divinizează încă. Când a fost îngrijorat în privinţa mea, a apelat imediat la el.

Se opri. Oare Nick îi ceruse într-adevăr ajutorul lui Sam sau se folosea de el ca să scape de ea? Închise ochii nefericită, încercând să-şi imagineze chipul lui Sam când o sărutase şi-i spusese noapte bună. Fusese un sărut de frate, nimic mai mult. Era sigură de asta.

Dorothy nu remarcase că Jo se oprise brusc. Oftând adânc. I se adresă din nou, după un minut.

— Mă întreb adesea dacă a fost vina mea. Ştii, este o diferenţă de şase ani între ei şi am fost aşa de entuziasmaţi când s-a născut Nick! Copiii mai mari îşi imaginează uneori lucruri ciudate în astfel de cazuri – că nu au fost de ajuns pentru părinţii lor sau că i-au dezamăgit în vreun fel…

— Dar Sam este psihiatru! izbucni Jo fără să vrea. Chiar dacă gândea aşa la şase ani, acum este destul de documentat să-şi dea seama că se înşela. Zău, Dorothy, mi se pare prea freudian, mai ales la ora asta!

— Te întâlneşti din nou cu Sam?

Jo încuviinţă din cap.

— Da, miercuri seara.

Dorothy se încruntă.

— Jo, tu şi Nick aţi terminat definitiv? Vreau să spun, eşti convinsă că aşa este?

Jo se întoarse spre ea exasperată.

— Încetează odată, Dorothy! Pentru numele lui Dumnezeu, sunt bărbaţi în toată firea, nu nişte băieţei care se ceartă pentru o jucărie! Nu ştiu dacă s-a terminat totul între mine şi Nick. Probabil că da. Dar încă mai ţinem unul la celălalt. Asta nu se poate schimba. Cine ştie ce-o să se mai întâmple?

După ce plecă Dorothy, Jo rămase mult timp cu privirile pierdute în gol. Apoi se ridică încet şi îşi turnă ceva de băut. Aruncă o privire mormanului de cărţi şi însemnări de pe masă, dar nu se atinse de ele. Se opri în faţa uriaşei oglinzi ovale atârnate deasupra căminului şi se uită la propria imagine. După aceea, înălţă solemn paharul.

— În sănătatea ta, Matilda, oriunde ai fi, zise ea trist. Sunt sigură că şi tu erai de părere că toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi.

Robotul telefonic se declanşă.

Deocamdată nu este nimeni în birou. Dacă aveţi nevoie de doctorul Bennet, îl puteţi găsi la Lymington, patru-şapte-trei-doi-zero. Dacă nu, reveniţi luni dimineaţă.

Jo trânti receptorul. Se uită la sticla de whisky de pe masă. Apoi se întoarse şi ieşi pe balcon, în beznă, inspirând aerul înmiresmat al grădinilor londoneze, purificate de mirosul traficului.

Trecu mult timp până când intră înăuntru. Lăsând ferestrele deschise, puse caseta în aparat şi-i dădu drumul. După aceea, închise lumina şi se aşeză singură în întuneric să asculte.

10

— E aici?

Judy stătea în holul întunecat, lângă uşa lui Jo, cu mâinile în şold. Era îmbrăcată într-o rochie albă, cu curea largă şi sandale cu barete, care o făceau să semene – se gândi Jo – cu un băiat grec.

— Vorbeşte mai încet, te rog, altfel o să trezeşti toată clădirea.

Jo se dădu înapoi s-o lase să intre, în timp ce vocea furioasă a lui Judy răsuna sonor pe scări. Era de-abia ora nouă, duminică de dimineaţă.

Era mare dezordine în apartament. Casetele umpleau masa şi podeaua, iar paharele goale şi scrumierele cu ţigări fumate pe jumătate zăceau înşirate peste tot. Jo se uită în jur dezgustată. Lângă maşina de scris, pe masa de cafea, stătea un morman de hârtii şi notiţe pe care le dactilografiase toată noaptea. Deschise ferestrele de la balcon şi inspiră aerul rece al dimineţii. Apoi se întoarse spre Judy.

— Dacă îl cauţi pe Nick, mă tem că ai ghinion. Nu este aici. Nu l-am văzut de ieri dimineaţă.

Intră în bucătărie şi deschise frigiderul.

— Vrei nişte cafea? îi strigă ea.

Judy păru surprinsă.

— Spunea că se întoarce aici.

O urmă pe Jo în bucătărie.

— Ei bine, n-a venit.

Jo puse mâna pe o vază mare şi băgă în ea trandafirii din chiuvetă.

— Nu-i aşa că-s frumoşii? Mi i-a adus mama lui Nick, ieri, din Hampshire.

Judy se încordă.

— N-am cunoscut-o pe mama lui.

— Oh, o s-o cunoşti, n-ai grijă! Este deja pe urmele tale. Fiecare prietenă trebuie studiată, aprobată şi apoi

cultivată.

Jo se sprijini de dulap şi o privi pe Judy drept în ochi.

— Îl mai iubeşti? o întrebă Judy, străduindu-se să nu-şi plece privirile.

Jo pufni.

— Ce întrebare naivă! Chiar crezi că ţi-aş spune dacă ar fi adevărat?

Cafeaua începu să fiarbă în spatele ei. N-o băgă în seamă.

— În momentul acesta aş dori ca Sam şi Nick Franklyn să fie amândoi în celălalt capăt al pământului şi, dacă te face fericită, află că aş dori să fie acolo împreună cu tine. Dar aş vrea să-ţi mai spun încă ceva înainte să pleci. Dacă te mai hotărăşti să faci declaraţii presei despre sănătatea mea mintală sau lipsa ei, fii foarte atentă ce trăncăni pentru că o să te dau în judecată.

Judy se retrase.

— Nu vreau nimic de la tine. Nu mă miră că Nick de-abia aştepta să plece de aici.

Se îndreptă spre uşa apartamentului şi o deschise. Telefonul din livingroom începu să sune. Jo îl ignoră, ocupată să scoată ceainicul din priză.

— Trage uşa după tine! îi striga ea peste umăr.

Judy se opri în drum.

— Sam mi-a spus că eşti schizofrenică, ştiai asta? zicea că o să sfârşeşti într-un azil de nebuni.

Tăcu, aşteptând să-i răspundă. Când văzu că n-avea nicio şansă, ieşi pe hol şi trânti uşa. Jo îi auzi paşii în timp ce alerga în jos pe scări. Peste câteva clipe, poarta clădirii se închise cu o bufnitură.

În cameră, telefonul continua să sune. Ameţită, Jo se duse şi ridică receptorul. Îi tremurau mâinile.

— Jo? Am crezut că nu eşti acasă!

Vocea de la celălalt capăt al firului era indignată. Jo înghiţi în sec. Îi fu imposibil să vorbească pe moment.

— Jo, dragă, te simţi bine?

Vocea insistă.

— Sunt eu, Ceecliff!

Jo reuşi în sfârşit să deschidă gura.

— Ştiu, bunico. Îmi pare rău. Am răguşit puţin.

Îşi drese glasul zgomotos.

— Ce mult mă bucur că te aud! Ce mai faci?

— Perfect ca întotdeauna.

Avea un glas melodios şi sincer.

Celia Clifford era o femeie vivace şi atrăgătoare, de şaptezeci şi şase de ani, care, în ciuda rugăminţilor şi ameninţărilor repetate ale norei şi nepoatei ei de la oraş, se încăpăţâna să stea de una singura într-o casă uriaşă, stil Tudor, într-un sat din Sussex. Jo o adora. Ceecliff era comoara ei deosebită, refugiul, viciul ei ascuns, umărul pe care putea plânge dura şi incisiva Jo Clifford fără s-o ştie nimeni.

— Vorbeşti cam ciudat, draga mea, doar nu te-ai apucat din nou de fumat? continuă Ceecliff.

Jo privi întristată scrumiera de lângă telefon.

— Încerc să mă abţin, zise ea.

— Bun. Şi nu s-a întâmplat nimic rău, da?

Jo se încruntă.

— De ce să se fi întâmplat?

Auzi un chicotit în celălalt capăt al firului.

— Nu, nimic. Voiam doar să fiu sigură că n-o să găseşti scuze. O să vii aici la prânz, Jo, aşa că ar fi mai bine să te pregăteşti de plecare într-o jumătate de oră.

Jo râse.

— Nu pot să vin tocmai până la Suffolk pentru prânz, protestă ea.

— Bineînţeles că poţi. Scoate-ţi blugii ăia oribili, pune-ţi o rochie drăguţă şi suie-te în maşină. Ai destul timp să ajungi până la ora unu.

— De unde ştiai că sunt îmbrăcată în blugi?

Jo începu să zâmbească.

— Ştiu să ghicesc.

Ceecliff vorbea pe un ton sec.

— Şi acum, lasă vorba. Vino şi gata!

Se auzi un clic când închise şi Jo rămase cu receptorul în mână, holbându-se la el.

Bet Gunning se întoarse în pat şi îşi trecu languros mâna peste pieptul lui Tim Heacham.

— Dacă ai fi băut mai mult, n-ai mai fi reuşit s-o faci, prietene!

Tim gemu.

— Dacă aş fi băut mai mult, ai fi putut fi acuzată de necrofilie. Iar acum, dacă ai avea puţină decenţă, domnişoară Gunning, mi-ai pregăti nişte stridii grozave de-ale tale în bucătărie şi ai tăcea din gură.

Bet îl privi bosumflată în timp ce se îndrepta spre bucătărie, dar nu spuse nimic. Era prea încântată. Peste câteva clipe, se întoarse cu o tavă cu două ceşti de cafea şi un pahar. Îl privi pe Tim cum bea amestecul strâmbându-se, apoi întinse mâna să-l ia.

— Şi acum cafea, urmată de un duş rece. Pe urmă vei primi *compos mentis.*

— Târfă sadică, ce eşti!

Tim o mângâie afectuos pe genunchi când se aşeză lângă el.

— De asta eşti o editoare aşa de bună! Exciţi bărbaţii, îi satisfaci, le dai medicamente, îi săruţi şi apoi le dai papucii!

Izbucni în râs.

— Deci crezi că mă culc cu personalul meu?

— Aşa se aude. Cu toţi alcoolicii ca mine. Sigur, numai cu bărbaţi, din câte ştiu.

Bet întinse mâna şi-i mângâie părul.

— Ascultă, Tim! Dacă vrei să vorbim despre afaceri, spune-mi mai bine cum merge cu ilustraţiile lui Jo? Ai început să lucrezi la ele?

— Bineînţeles, dar am crezut că trebuie predate peste luni de zile.

— Aşa este.

Bet îşi băgă picioarele sub cearşaf, lângă ale lui şi îşi plimbă degetele pe coapsele bărbatului.

Tim se trânti pe pernă şi o dădu la o parte.

— Nu mai merge, iubito. Nu-ţi fă speranţe. Mi-a ajuns!

Îi zâmbi afectuos.

— Am făcut nişte fotografii grozave cu o femeie hipnotizată, care credea că este o prostituată de nouăsprezece ani. O să ţi le arăt. Singura problemă cu articolul este că oricât de palpitante ar fi povestirile spuse de aceşti oameni, ei nu sunt decât domnul şi doamna cutare. Dar este grozav să prinzi pe peliculă feţele acelea şi să-ţi faci cititorii să vadă în ele reflexia caracterului întipărit în acel moment în mintea persoanei respective.

— Dacă poate cineva să realizeze asta, atunci tu eşti acela!

Bet se aşeză într-un cot, lângă el şi întinse mâna după ceaşca de cafea.

— Ştiai că Jo a fost hipnotizată odată?

— Da, am aflat. A fost un eşec total. Apropo de prostiile la care făcea aluzie Judy.

Bet clătină din cap.

— Nu-i chiar aşa. Nick a discutat cu mine despre asta acum câteva săptămâni. M-a implorat să renunţ la articol. După spusele lui, Jo era cât pe ce să moară sub hipnoză.

Tim se ridică.

— Doamne Sfinte!

Bet zâmbi.

— A exagerat probabil. Trebuie să recunoşti că articolul ar fi şi mai grozav dacă Jo ar povesti ce i s-a întâmplat. Dacă ar păţi ceva ciudat, ar scrie…

— Chiar dacă ar fi publicat post-mortem?

Tim îşi bălăngăni picioarele pe marginea patului şi se ridică.

— Doamne Sfinte, Bet, credeam că eşti prietenă cu Jo! Vrei să păţească cine ştie ce, doar ca să obţii o povestire de senzaţie?

Întinse mâna după pantaloni şi se îmbrăcă.

— La dracu'!

Bet râse.

— Nu fi atât de pesimist! Vreau doar putină acţiune. Mi-ar plăcea s-o văd odată pe Jo confruntată cu un lucru de neînţeles. Sunt curioasă cum s-ar descurca cu un articol care ar incita-o. O să-i prindă bine. Bănuiesc că Nick este gelos pe succesul ei. Pe independenţa ei. De asta s-au despărţit. Aşa că rugămintea lui să renunţ la articol mi se pare foarte ciudată. N-are nevoie de ajutorul acestui om. Oh, da, sunt prietena ei, poate chiar cea mai bună dintre toate!

— Atunci Dumnezeu s-o aibă în pază!

Tim trase un sertar, scoase un pulover negru de caşmir şi-l băgă pe cap.

— Dacă are două prietene ca tine şi Judy Curzon, nu-i mai trebuie nimic altceva.

— Ei sigur, mai eşti şi tu! Nu te-ai distra acum cu mine dacă ai şti că poţi să pui mâna pe Jo, nu-i aşa, dragul meu?

Tim era stacojiu la faţă când se întoarse.

— Prostii, Jo n-a avut ochi decât pentru Nick, de când o ştiu.

Se uită în oglindă şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Atunci ai putea s-o amăgeşti, pentru că Nick este ocupat acum în altă parte. Unde te duci?

— Am de lucru. Nu contează că este duminică. Îmi prepari prânzul?

Bet se întinse sub pătură.

— De ce nu? Tu ştii cine ai fost în existenţa ta anterioară, Tim?

Bărbatul întoarse capul şi-o privi.

— Cred că da, indiferent cât ţi se pare de caraghios.

Bet îl privi mirată.

— Sper că glumeşti?

— Nu glumesc.

— Şi atunci?

Se ridică, trăgându-şi cearşaful în jurul sânilor.

— Cine ai fost?

Bărbatul rânji.

— Dacă ţi-aş spune, draga mea, aş regreta această

indiscreţie tot restul vieţii. Şi acum poţi să mai dormi încă patruzeci şi unu de minute, nicio secundă în plus. Pe urmă o să te ridici şi o să te ocupi de friptură. Eu termin treaba cam într-o oră.

Îi făcu semn cu mâna şi ieşi din dormitor, alergând pe scările în spirală, spre studioul de la subsol.

Traficul din nordul Londrei era foarte aglomerat şi Jo nu avea răbdare. Era aşa de preocupată încât de-abia observa maşinile şi fumul gazelor de eşapament, proiectat pe cerul albastru. Doar când şoseaua se lăţi şi maşinile se împuţinară, se relaxă şi privi în jur. În aer pluteau aromele verii de la ţară: copaci înmuguriţi, frunze verzi, tufişuri de gherghină şi pătrunjel sub cerul azuriu şi limpede, aşa cum nu era niciodată la Londra. Jo zâmbi. Acum părăsise şoseaua principală şi o lua pe drumul spre Melford. Se simţea întotdeauna liberă şi senină când venea la Suffolk. Poate că era aerul sau gândul că o revedea pe Ceecliff sau doar faptul că avea o foame de lup ori de câte ori sosea acasă la bunica ei.

Întoarse pe poteca unduitoare care ducea spre casa zugrăvită în roz şi se opri în fata intrării. Porsche-ul lui Nick era parcat la umbră, sub castan. Se ridică şi se uită la el pentru o clipă, iar apoi deschise furioasă portiera şi coborî.

Nick auzise probabil scârţâitul anvelopelor pe nisip, pentru că apăru imediat după colţul casei. Era în cămaşă şi părea relaxat, odihnit. Îi zâmbea şi-i făcea cu mâna.

— Ai sosit la timp să bem ceva.

— Ce cauţi aici?

Mânia i se evaporase la fel de repede cum venise şi i se pusese un nod în gât. Se întoarse în grabă să-şi ia geanta din maşină. O strânse la piept şi îşi înfăşură braţele în jurul ei protector.

— Trebuia să vorbesc cu bunica ta, aşa că am sunat-o şi am venit noaptea trecută.

Se opri la şase metri de ea şi-o privi atent. Îşi desfăcuse părul, lăsându-l să cadă liber pe umeri, spre avantajul ei şi

îşi pusese o rochie frumoasă din mătase albastră, pictată în culorile curcubeului. Părea – se gândi Nick deodată – foarte fragilă şi frumoasă. Rezistă cu greu impulsului să întindă mâna şi s-o atingă.

— Este în grădină, în spatele casei, cu sticla de sherry. Hai vino.

— Ce era oare aşa de important ca să te facă să vii aici, la Suffolk să discutăm? îl întrebă liniştită.

Nick rămase tăcut pentru o clipă, studiind-o. Apoi clătină încet din cap.

— M-am gândit să fac nişte cercetări pentru tine.

Zâmbi.

— Ghici cine a venit de la Clare, care-i chiar după colţ?

O conduse prin grădină.

Jo îl urmă.

— Deci eşti aici ca să verifici? zise ea uimită.

— Ei, nu chiar. Voiam în primul rând să discutăm. Şi recunosc că i-am spus lui Ceecliff să nu pomenească de mine când te-a sunat. Trebuia să-ţi vorbesc şi mă gândeam că n-o să vii dacă ştiai că sunt aici.

— Păcat că n-a pomenit de tine, îi replică Jo. Prietena ta era de faţă când a sunat. Ai fi putut să-i spui câteva vorbe, s-o linişteşti. Îşi imagina că te ascunsesem sub pat.

— Judy a fost la tine acasă azi dimineaţă?

Nick se încruntă.

Jo o luase spre grădina din spatele casei. Iarba era moale şi parfumată sub sandalele ei, căptuşită pe alocuri cu muşchi catifelat şi presărată cu margarete.

— Mi-a spus că fratele tău i-a mărturisit că sunt schizofrenică şi în curând va trebui să fiu internată.

Nick izbucni în râs.

— Sper că n-ai crezut-o. Mă tem că deştepţi cele mai negre sentimente în Judy.

Se luă după ea.

— Jo, cred că ar trebui să-ţi explic ceva. Aşteaptă un minut, te rog.

O prinse de braţ.

— N-ai ce să-mi explici, Nick.

Jo se întoarse spre el şi îşi trase mâna.

— Noi doi am terminat. Există o nouă femeie în viaţa ta. Noaptea trecută ai fost destul de drăguţ să mă ajuţi de dragul vremurilor trecute, dar imediat cum s-a ivit altcineva care să-mi fie de folos te-ai întors la Judy. Şi cu asta basta. Norocoasa de Judy. Doar că ar trebui să-i spui că n-are de ce să-şi facă atâtea griji.

Simţi briza caldă răvăşindu-i părul în timp ce mergea spre lacul mărginit de trestii, unde bunica sa stătea întinsă în şezlong. La orizont se adunau nori de furtună. Se aplecă şi-o sărută pe Ceecliff pe obraz.

— N-a fost cinstit să mă atragi aici. Între noi doi nu mai este nimic.

Ceecliff o studie cu ochii ei negri, pătrunzători.

— Credeam că aveţi o mulţime de discutat. Şi dacă el n-are, atunci am eu! Nick mi-a povestit despre experienţele tale uimitoare, Jo.

O luă de mână pe nepoata ei.

— Vreau să aud absolut tot. Nu trebuie să te temi de ce s-a întâmplat. Ai fost privilegiată.

Jo o privi fix.

— Vorbeşti de parcă ai crede în reîncarnare.

— Într-un fel cred.

Ceecliff zâmbi.

— Hai! Aşează-te, ia un sherry şi relaxează-te! Eşti prea încordată. Nicholas a venit noaptea trecută să-mi vorbească despre tine. Era îngrijorat că te străduieşti prea mult, Jo. Şi sunt de acord cu el. Din câte am înţeles, trebuie să te odihneşti. Nu încerca să te aventurezi în existenţa ta anterioară.

— Ah, deci asta era!

Jo se ridică din şezlong.

— A venit aici ca să-ţi sugereze să-mi opresc cercetările. O parte din marea conspiraţie Franklyn. Ar trebui să vă intre în cap tuturor că mă priveşte numai pe mine. Ceea ce fac cu mintea şi memoria mea, sau mai ştiu eu ce-o fi, nu-i

treaba nimănui. Sunt o persoană adultă, decentă şi raţională. Îmi place să iau decizii de una singură.

Ceecliff se uită la ea în timp ce vorbea şi-i surâse maliţios.

— Vezi, Nicholas, ţi-am spus eu că aşa o să fie?

Nick ridică trist din umeri.

— Da, ai dreptate, dar merita să încercăm.

Îi dădu un pahar lui Jo.

— Hai, Jo, nu ne-ai spus dacă ai descoperit ceva ieri la bibliotecă. De-abia aşteptăm să auzim.

Jo se holbă la el cu prefăcută mirare.

— Vrei să spui că te interesează? Mă uimeşti! Ieri nu te-ai arătat prea entuziasmat când de-abia aşteptai să te întorci la Judy!

Uitase de bunica aşezată între ei doi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, m-am întors pentru că aşa m-a sfătuit Sam!

Nick se înroşi la faţă de furie.

— Crezi că nu voiam să stau? Dacă n-ar fi făcut pe grozavul şi nu mi-ar fi amintit că eşti pacienta lui, aş fi aşteptat toată ziua să văd dacă te simţi bine.

Jo puse paharul pe tavă cu un gest atât de brusc, încât băutura se vărsă pe suprafaţa argintie, presărând-o cu picături roşii.

— A spus că sunt pacienta lui? repetă ea.

Se albise la faţă.

Ceecliff îi studia pe amândoi cu mare atenţie.

— Sunt sigură că nu trebuie s-o iei literar, draga mea, interveni bătrâna. Cred că voia să discute cu tine între patru ochi, din moment ce aţi apelat la serviciile lui.

— Eu una n-am apelat!

Jo îi aruncă o privire plină de reproş lui Nick.

— A fost ideea lui Nick.

— Pentru că are grijă de tine.

Ceecliff se ridică greoi în picioare.

— Şi acum, gata cu cearta. Vreau să mâncăm în linişte. Veniţi înăuntru! Jo o să ne povestească mai târziu ce-a

descoperit despre Matilda.

Luară cafeaua în seră, în spatele casei, în timp ce nori masivi se îngrămădeau deasupra grădinii, întunecând cerul îmbibat de căldură. Ceecliff îl trimise pe Nick să strângă scaunele de grădină când ploaia începu să cadă cu picături mari pe suprafaţa lacului. Apoi se întoarse spre Jo.

— Ştii, îl arunci pe tânărul acesta direct în braţele el!

Jo turnă cafeaua, concentrându-se asupra vasului masiv din argint.

— Acolo vrea să fie.

— Ba nu, Jo. Nu-ţi dai seama?

Ceecliff se aplecă înainte şi luă o ceaşcă de pe tavă.

— Eşti foarte încăpăţânată. Mai ales că se vede cât de colo că îl iubeşti, nu-i aşa?

Jo se aşeză pe scaunul de la fereastră, cu spatele la grădină.

— Nu ştiu, zise îmbufnată.

Ţinea mâinile în poală. Se zgâia la ele, simţind brusc o oboseală ciudată.

— Nu mai ştiu care sunt sentimentele mele faţă de ceilalţi. Nu mai ştiu nici măcar ce se întâmplă cu mine.

— Este ridicol.

Ceecliff se apleacă înainte şi, ridicând ceaşca lui Jo, i-o puse între degete.

— Hai, bea şi ascultă-mă. Faci ca lucrurile să nu mai aibă nicio perspectivă.

— Zău?

Jo îşi muşcă buzele.

— Ori Sam ori Nick m-au minţit şi nu ştiu care dintre ei.

— Toţi bărbaţii sunt nişte mincinoşi, Jo.

Ceecliff zâmbi trist.

— N-ai descoperit asta până acum?

Ploaia se înteţise acum, răspândind mirosul pământului umed prin pereţii de sticlă ai serei. Jo îl văzu pe Nick depozitând în grabă şezlongurile în chioşc.

— Este o remarcă puţin răutăcioasă, chiar şi pentru tine,

bunico!

Atinse mâna bătrânei, în timp ce Nick alerga înapoi, spre ele. În spatele lui, orizontul era zguduit de tunete şi fulgere. Jo clipi, urmărindu-l cum deschidea uşa şi intra, scuturându-se ca un câine. Râse când îi dădu o ceaşcă de cafea.

— Eşti ud leoarcă, Nick, zise aspru. Ar fi mai bine să-ţi scoţi cămaşa, altfel o să faci pneumonie sau mai ştiu eu ce!

Îşi puse zahăr în ceaşcă şi se aşeză lângă ea.

— În curând o să se usuce, este atât de cald! Continuă ce ne spuneai la prânz despre bunicul lui Jo, Ceecliff!

Ceecliff se sprijini de pernele de pe scaun.

— Aş fi vrut să-ţi fi amintit mai bine despre el, Jo, dar erai micuţă când a murit. Îi plăcea să vorbească de strămoşii lui şi de arborele familiei Clifford, care era de fapt o pădure, după cum spunea el. Din păcate eu nu-l ascultam cu atenţie. Mă plictisea. Vorbea despre trecut şi eu voiam să trăiesc în prezent.

Se opri când trăsni din nou în spatele nucului.

— Nu mi-am dat seama ce repede se transformă prezentul în trecut. Poate că aş fi ascultat mai mult ce spunea!

Râse amar.

— Îmi pare rău. Vă rog să aveţi înţelegere faţă de lamentările unei bătrâne. Acum, când v-am auzit vorbind despre William de Braose, baron la graniţa cu Ţara Galilor, mi-am reamintit bineînţeles că de acolo provine familia Clifford. O să găsesc actele lui Reggie şi o să ţi le dau, Jo. Poţi să le păstrezi. O să ţi se pară interesante, mai ales acum, când trecutul are ceva de spus, chiar dacă este numai frumosul fiu al familiei Clare.

Clipi din nou sarcastic şi oftă.

— Acum, însă, vă rog să mă scuzaţi, pentru că o să mă odihnesc câteva ore. Una din compensaţiile bătrâneţii este că poţi recunoaşte când eşti obosit şi ţi se permite să iei măsuri.

— Nu-i deloc obosită, zise Jo imediat cum ieşi. Are de zece ori mai multă energie decât mine. Crede că

procedează cu tact.

Nick se aplecă şi îşi turnă încă o ceaşcă de cafea.

— Îşi imaginează că trebuie să ne ofere şansa să fim singuri.

— Cât de mult se înşală, sări Jo.

Clipi când alt fulger săgetă cerul, urmat de un tunet îndepărtat.

— Putem vorbi foarte bine de faţă cu ea.

Se simţea din ce în ce mai obosită. Pleoapele erau ca de plumb. Se căzni să le deschidă.

Nick stătea cu spatele la ea, privind ploaia care cădea peste grădină.

— Trebuia să-ţi vorbesc între patru ochi, zise el încet. Şi cred că ştii şi tu!

Jo se îndreptă spre scaunul bunicii şi se trânti pe el.

— Ei bine, acum nu este momentul! Ah, Doamne, ce mult urăsc fulgerele! A plouat aproape în fiecare zi săptămâna aceasta.

Nick se întoarse şi o privi.

— Până acum nu te deranja.

— Ah, dar nu vreau să spun că mi-e frică. Doar că mă apucă durerea de cap şi sunt încordată. Poate este numai oboseala. Am lucrat toată noaptea.

Închise ochii.

Nick puse jos ceaşca de cafea. Se duse în spatele scaunului ei şi, punându-i mâinile pe umeri, începu s-o maseze uşor pe gât.

Jo se relaxă, simţind căldura degetelor lui prin rochia subţire de mătase. Mişcarea circulară îi uşura durerea de cap, în timp ce rafalele de vânt şi ploaie se loveau de pereţii de sticlă ai serei.

Deodată, înţepeni. Pentru o clipă, nu mai putu să respire. Încercă să deschidă ochii, dar mâinile de pe umeri înaintaseră, cuprinzându-i gâtul până când simţi că se sufocă. Se ridică pe jumătate, apucându-l de încheieturile mâinilor, luptându-se cu el. Îi zgârie faţa şi braţele, iar când alt tunet despică cerul încălzit al după-amiezei, simţi că se

pierde.

Încercă în zadar să-şi recapete suflul. Braţele i se îngreunau şi auzea un târâit ciudat în urechi.

De ce Nick, de ce?

Buzele ei mimară cuvintele, dar nu ieşi niciun sunet. Se cufundă încet în spirala sufocantă a întunecimii.

11

Două feţe pluteau dinaintea ei. Încercă să le recunoască absentă, căutând în minte imagini amorfe, în timp ce o pereche de ochi şi apoi alta îi defilară prin faţă, se contopiră şi apoi se despărţiră din nou. Vorbeau, dar nu-i auzea; nu putea să gândească. Simţea doar durerea contuziilor pe gât.

Încercă să deschidă gura, dar nu se întâmplă nimic când ridică o mână spre una din feţe – distinse ochii albaştri, mustaţa roşcată, ridurile adânci de-a lungul frunţii. Dispăru apoi şi atunci trecu la cealaltă. Era mai tânără, mai netedă, ochi mai aprinşi.

— L-am sunat pe doctorul Graham.

O voce de femeie vorbi lângă ea, foarte clar, vibrându-i în minte.

— Era acasă, Slavă Domnului! Bine că nu s-a dus la golful lui afurisit. Vine peste cinci minute. Cum se mai simte?

Jo se încruntă. Ceecliff. Era Ceecliff. Stătea lângă ea, în spatele celor doi bărbaţi.

Respiră încet şi văzu obrazul bunicii sale lângă al ei. Înghiţind cu greu, încercă din nou să vorbească.

— Ce s-a întâmplat? reuşi să şoptească după o clipă.

În timp ce Ceecliff se aşeza lângă ea, Jo îşi dădu seama că stătea întinsă pe sofa, în livingroom-ul slab luminat. Mâinile reci şi uscate ale bunicii sale se aşezară peste ale ei.

— Ai leşinat, fată prostuţă ce eşti! Exact ca o domnişoară din epoca victoriană!

— Cine mai este în cameră?

Jo privi peste umăr, cercetând umbrele.

— Sunt eu, Jo.

— De ce-i aşa de întuneric?

Jo se ridică pe perne. Era ameţită.

— Draga mea, afară este o furtună cumplită, zise Ceecliff după o clipă. S-a întunecat ca-n Ziua Judecăţii de Apoi.

Aprinde lumina, Nick.
Tonul ei se înăspri.
Cele trei lămpi de pe masă aruncau o lumină caldă, de iarnă, în bezna umedă din cameră. Ploaia răpăia asurzitor pe pervazuri.
— Unde este doctorul?
Jo se uită în jur.
— Nu a venit încă, Jo.
Ceecliff îi zâmbi reţinut.
— Dar l-am văzut...
— Nu, draga mea.
Ceecliff îi aruncă o privire lui Nick.
— Ascultă. Cred că este maşina lui.
Dincolo de rafalele ploii, auziră scrâşnetul anvelopelor pe pietriş. Peste câteva clipe, uşa de sticlă de la intrare se deschise şi o figură impunătoare apăru în hol.
Ceecliff se ridică. Îl întâmpină pe David Graham în sufrageria luminoasă care mirosea a potpouri şi trandafiri şi îşi duse degetul la buze.
— Te-am chemat pentru nepoata mea, David – murmură ea în timp ce bărbatul se scutura de apă şi îşi atârna pelerina în cuierul de stejar.
David Graham era un bărbat blond, în jur de şaizeci de ani, îmbrăcat, în ciuda căldurii, în haine de tweed şi cravată de lână. O sărută afectuos.
— Probabil că furtuna este de vină, Celia. Ştii, uneori are mare influenţă asupra oamenilor. Sau mâncarea ta. I-ai dat din curry[4] cu care ai servit-o pe Joseline şi pe mine, nu-i aşa?
Nu aşteptă să vadă expresia ei indignată. Cu geanta în mână, înaintase deja spre livingroom.
Nick îi zâmbi nesigur lui Jo.
— Atunci eu vă las, da?
— Te rog.
David Graham îl cercetă pe Nick pentru o clipă,

[4] Fel de mâncare indiană condimentată cu rădăcină de curcumă, usturoi şi diverse mirodenii (n.t.).

remarcând agitaţia zugrăvită pe chipul lui – agitaţie, epuizare şi încă ceva.

Doctorul îşi puse geanta lângă Jo şi aşteptă până când Nick închise uşa în urma lui. Vinovăţie, asta era; Nick Franklyn avea o privire vinovată.

Se aşeză alături de Jo, îi zâmbi şi îi pipăi încheietura.

— Ti se întâmplă de obicei, draga mea? o întrebă calm.

— Nu, până acum n-am mai păţit aşa ceva. Începe să-mi fie ruşine. Cred că-i numai din cauza furtunii, sunt sigură. Când trăsneşte şi tună mă apucă durerea de cap.

— Şi nu crezi că eşti gravidă? zâmbi Graham.

— Nu, nici vorbă! Şi înainte să mă întrebaţi, pot să vă spun că m-am lăsat de fumat. Mă rog, aproape.

— S-a întâmplat ceva cu gâtul tău?

Se îndepărtă uşor de el pe sofa.

— Mă doare puţin, atâta tot. Cred că am răcit.

— M-da.

Doctorul se apleca să-şi deschidă geanta şi scoase o spatulă de lemn.

— Gura mare. Să ne uităm puţin.

Gâtul ei se prezenta groaznic. Fără să fie umflat sau roşu, era plin de vânătăi şi o durea. Doctorul puse spatula jos liniştit şi luă termometrul. După ce-l fixă în gură, îi dădu părul la o parte şi o pipăi după urechi şi sub bărbie cu degetele lui reci.

Jo simţea că-i tremură mâinile.

— Ce este? întrebă ea când termină.

Puse termometrul lângă masa cu lumină verzuie şi se căzni să-l citească.

— I-am spus întotdeauna Celiei să pună nişte lumini ca lumea în camera asta afurisită. Seara nu distingi ginul de apa din acvariu. Ai o temperatură foarte normală. Pulsul este însă puţin ridicat, chiar şi pentru o după-amiază furtunoasă de duminică. Să vedem şi tensiunea, da?

— Dar gâtul? întrebă Jo. Ce-i cu gâtul meu?

— Nimic din câte văd.

Cotrobăi în geanta lui.

— Unde te doare?

— Mă înţeapă. Aici.

Îşi ridica mâna la gât în timp ce ochii ei se concentrară pe pompiţa din mâna lui cu care umfla manşeta din jurul braţului.

Acum îi revenise totul în minte. Fusese în seră cu Nick. Stătuse în spatele ei, cu mâinile pe umerii săi. Apoi încet, el, sau altcineva, le încleştase în jurul gâtului şi începuse să strângă. Îşi amintea foarte clar ce se întâmplase. Fusese Nick. Trebuia să fi fost Nick. Nu mai stătuse nimeni în cameră. Nick încercase s-o omoare! Simţea că-i vine rău. Nick n-ar agresa-o. Era imposibil. Probabil că fusese un coşmar oribil. Dar i se păruse prea real pentru un coşmar.

Îşi dădu seama deodată că doctorul o urmărea, aşa că se întoarse brusc.

— Este mare? întrebă ea în timp ce el îşi strângea instrumentele.

— Puţin. Oricum, nimic îngrijorător.

Se opri.

— S-a întâmplat ceva, draga mea, nu-i aşa? Pari afectată. Vrei să-mi spui ceva?

Clătină din cap.

— Nimic, doctore Graham. Doar că am lucrat cam mult noaptea în ultima vreme. Probabil de aceea mă port ciudat.

Doctorul se încruntă.

— Da, posibil.

Aşteptă, de parcă ar fi crezut că o să-i mai spună ceva. Când constată că este inutil, continuă.

— Nu-mi explic durerea de gât. Poate că ai o răceală de vară. Fă gargară. O să te ajute şi îţi sugerez s-o iei mai uşor. O vreme. Poate ar fi bine să rămâi aici câteva zile.

Se ridică zâmbind.

— Sigur, nu pentru că aş considera-o cumva pe Celia o companie liniştitoare; dar aceasta este o casă bună pentru odihnă. O casă fericită. Sunt convins că mai potrivită decât cea de la Londra. Dacă se mai întâmplă, du-te neapărat la doctorul tău.

— Vă mulţumesc.

Jo reuşi să se ridice în picioare. Afară sclipi alt fulger.

— Îmi pare rău că bunica v-a scos din casă pe asemenea vreme.

Râse când îşi ridică bagajul.

— Dacă n-ar fi făcut-o, aş fi dormit şi aş fi regretat că n-am închis gura de aerisire de la seră, aşa că mi-a făcut o favoare! Şi, nu uita ce ţi-am spus. Ia-o încet pentru o vreme. Şi consultă un doctor dacă nu te simţi bine.

O privi pătrunzător, apoi dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

De îndată ce ieşi pe hol, Jo se întoarse spre dulap. Lampa arunca o lumină palidă, verzuie, spre oglindă iar becul strălucea în faţa ei. Jo privi imaginea chipului său reflectată în sticlă. Era palid şi rigid, cu ochii uriaşi şi umbriţi de cearcăne. Aplecându-se înainte, îşi ridică părul de pe gât şi-l cercetă atentă. Pielea părea nevătămată. Nu se vedeau niciun fel de urme.

— Jo! Îţi arzi mătasea de lampă!

Strigătul lui Ceecliff o făcu să tresară. Se îndreptă de spate, observând pata maro care apăruse deja pe rochie. Simţea mirosul materialului ars.

— Ce Dumnezeu făceai aici?

— Mă uitam la gâtul meu.

Jo aruncă o privire în spatele bunicii ei.

— Unde este Nick?

— Îi ţine umbrela lui David până se suie în maşină. Presupun că n-ai de gând să urmezi sfatul doctorului şi să rămâi aici câteva zile.

Jo oftă.

— Ştii că nu pot. Sunt prea ocupată.

— Atunci o să bei nişte ceai înainte să te conducă Nick acasă.

— Nu!

Ceecliff se holbă la ea uimită.

— Jo, dragă...

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu aşa de categorică.

Jo înghiţi în sec.

— Doar că nu vreau să mă conducă Nick!

— Dar singură nu poţi să conduci, Joey. David a fost foarte clar în această privinţă. Ori rămâi aici, ori pleci cu Nick.

Jo se uită înspre uşă. I se uscaseră buzele. Inspiră adânc.

— Cine era bărbatul de lângă voi când mi-am revenit?

Ceecliff se întoarse şi aranja veioza.

— Nu era nimeni aici, Jo. Doar Nick şi cu mine.

Jo se îndreptă spre uşă, sprijinindu-se cu mâna de spătarul scaunului şi o închise încet. Apoi, rezemându-se de ea, o privi pe Ceecliff.

— Cineva a încercat să mă stranguleze azi după-amiază.

Bunica ei îşi ţuguie buzele.

— Jo, draga mea…

— Nu am inventat nimic. Nick mă masa pe umeri în seră. După aceea…

Ridică din umeri.

— … cineva a încercat să mă ucidă.

— Dar Nick era singura persoană prezentă, Jo.

Ceecliff se apropie de ea şi-i puse mâinile pe braţe.

— Îl acuzi pe Nick?

Era pur şi simplu scandalizată.

— Nu, bineînţeles că nu.

Vocea lui Jo se transformase într-o şoaptă.

— I-ai spus asta lui David?

— Nu, i-am explicat doar că mă doare gâtul.

Jo clătină din cap.

— Cred că el ar fi putut să te lămurească dacă a încercat într-adevăr cineva să te ucidă. În primul rând ai fi avut vânătăi.

Ceecliff se duse spre sofa şi se aşeză pe marginea ei.

— Cred că Nick avea dreptate să fie îngrijorat din cauza hipnozei, Jo. Eşti prea susceptibilă.

Jo se desprinse de lângă uşă.

— Asta n-are nicio legătură cu hipnoza. Totul a fost foarte *real.* Doar îţi dai seama când vrea să te omoare

cineva.
Îşi duse mâinile la gât.
— Mai era o persoană acolo. Altă persoană, Ceecliff. Nu putea fi Nick. El n-ar fi… El n-ar fi vrut să mă omoare. În plus, mai era un om în cameră când mi-am revenit. L-ai văzut şi tu, mai mult ca sigur. Trebuie să-l fi văzut! Pentru numele lui Dumnezeu, stătea în dreapta lui Nick!
— Joey, nu era nimeni acolo, zise Ceecliff cu blândeţe. Dacă ar fi fost, l-aş fi văzut.
— Crezi că am inventat totul?
— Cred că eşti obosită, răvăşită emoţional, ceea ce se cheamă „lovită de trăsnet”, cum spuneam noi când eram mici.
Ceecliff surâse.
Se întoarse când Nick deschise uşa. Se îndreptă direct spre Jo, care tresări când intră în cameră.
— Cum te mai simţi? o întrebă el.
— Bine, mulţumesc.
Încercă să-i zâmbească.
— Te lasă s-o duci cu maşina acasă, Nick, după ce o să bem câte un ceai, zise Ceecliff pe un ton ferm. Poate să vină să ia MG-ul altădată.
Jo înghiţi în sec. Ochii ei studiau fără să vrea mâinile lui Nick, aşezate pe spătarul scaunului. Erau ferme, puternice, bronzate fiindcă îi plăcea să se plimbe cu barca; iar acum uşor pătate de răşină de la lemnul udat de ploaie al chioşcului.
Ca şi când i-ar fi simţit privirile, Nick le băgă în buzunarele pantalonilor.
— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă el. Până acum nu mi-a mai leşinat nicio femeie la picioare. A fost foarte dramatic, te rog să mă crezi. Eşti încă palidă.
Ceecliff se ridică.
— N-are nimic, spuse ea hotărâtă. Ştii unde este bucătăria Nick, da? Du-te şi pune ceainicul pe foc, dacă eşti aşa de drăguţ. Vin într-un minut.
Când bărbatul ieşi din cameră, Jo o prinse de mână.

— Să nu-i spui lui Nick! O să creadă că este în legătură cu hipnoza şi o să mă cert cu el tot drumul până la Londra.

Ceecliff zâmbi.

— N-o să-i spun, Jo. Dar cred că ar trebui s-o faci tu, zise ea încet. Zău, cred că ar trebui s-o faci neapărat.

Furtuna scutura Hyde Park luminând verdele copacilor pe cerul vânăt. Sam se uita pe fereastra apartamentului lui Nick din Southaudley Street, simţind cum îl cuprinde claustrofobia Londrei. Oftă. Dacă n-ar fi existat măcar acest parc în apropiere, n-ar fi reuşit să stea aici. Îl calma şi-i reinstaura percepţiile. Se gândi cu regret pentru o clipă la apartamentul înalt din Edinburgh, care dădea spre Queen's Park şi Salisbury Craga. Apoi, întorcându-se de la fereastră, trase draperiile şi aprinse lumina. După ce se întinse pe sofa, ridică cel de-al treilea pahar de whisky şi întinse mâna spre mormanul de cărţi de pe măsuţă.

Prima de care dădu era History of Wales[5] de John Edward Lloyd, M.A. Volumul II. Consultă indexul şi începu să-l caute pe William de Braose.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine, Jo?

Nick îi aruncă o privire când coti pe M11. Ştergătoarele de parbriz se luptau cu rafalele de ploaie care curgeau deasupra lor. Pentru a doua oară când întinse mâna şi schimbă caseta observa că se fereşte de el. Şi era clar că o durea gâtul.

Zâmbi cu mare efort.

— Îmi pare rău. Mă simt cam ciudat. Mă doare capul.

Închise ochii când maşina se umplu de acordurile lui Vivaldi.

Nu vorbi! Nu-l lăsa să vadă că ţi-e frică! N-a fost nimic! Doar o halucinaţie – sau imaginaţia. Nick nu este un ucigaş, iar celălalt… faţa cu ochii duri, albaştri şi barbă. Nu-l mai văzuse până atunci! Nu era din această lume şi nici din

[5] Istoria Ţării Galilor (n.t.).

cealaltă unde ningea şi bătea vântul. Nu era nici William, nici tânărul şi frumosul Richard. Era o dublă viziune, un vis. Într-o fracţiune din acest vis, cineva încercase s-o omoare. Ceva din imaginaţia ei, ca şi durerea.

— Traficul se aglomerează.

Vocea lui Nick întrerupse liniştea, venind de undeva, de departe, în timp ce banda ajunsese la sfârşit. Se aplecă şi închise casetofonul.

— Ar fi trebuit să rămâi la Celia. Ştii, eşti tare epuizată. Deschise ochii, constatând că maşina se oprise.

Autoturismele îi înconjurau din toate părţile. Sfârşitul weekendului blocase traficul Londrei mai devreme decât de obicei, din cauza vremii.

— Ai adormit?

Îi aruncă o privire.

— Te simţi mai bine?

Lumina de pe cer începuse să pălească. Jo se foi pe scaun:

— N-am nimic. Sunt aşa o belea. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Ce să te apuce, afurisita aia de hipnoză, ce altceva?

Nick porni maşina, merse câţiva metri şi frână din nou. Cu cotul sprijinit de fereastră, bătea cu degetele în acoperişul maşinii.

— Sper că te-ai convins în sfârşit, Jo, ce tâmpenie faci dacă îţi continui cercetările. Cred că Sam ţi-a explicat cât rişti.

Jo se înroşi furioasă.

— Ce legătură are leşinul meu cu faptul că am fost hipnotizată acum câteva zile? Ah, Nick, încetează te rog cu subiectul acesta!

Se înclină. Cum era posibil oare să simţi atâtea emoţii contradictorii pentru bărbatul de lângă tine? Dragoste. Furie. Disperare. Şi acum frică. Adevărată spaimă, care nu voia să creadă că era complet neîntemeiată. Ştia că Nick nu încercase s-o omoare. Gândul era caraghios. Dar atunci ale cui fuseseră mâinile care o ştrangulaseră? Şi dacă fuseseră imaginare, atunci de ce îi veniseră asemenea

gânduri? Poate că el avea dreptate. Poate că hipnoza avea efecte întârziate, periculoase. Se cutremură violent.

Jumătate din ea dorea să-l roage pe Nick s-o strângă în braţe, dar o apuca groaza doar dacă se uita la el.

Trecu încă o oră până să ajungă în Comwall Gardens. Îşi scosese cheia din geantă şi o ţinea strâns în mână. Maşina se opri şi deschise uşa.

— Te rog să nu vii, Nick.

Coborî în grabă.

— O să iau o aspirină şi o să mă bag în pat. Te sun eu, da?

Trânti uşa şi alergă pe scări fără să se uite înapoi, să vadă dacă n-o urmărea. Închise poarta clădirii înainte ca el să apuce să iasă din maşină.

Nick ridică din umeri. Rămăsese unde era, în mijlocul drumului cu mâna pe acoperişul maşinii, aşteptând până când văzu luminile din camera ei la balconul de la etajul doi. Apoi se sui în Porsche şi plecă. Era foarte îngrijorat.

Învelită în halatul de baie, Jo trase jaluzelele grele. Afară, noaptea era caldă şi liniştită. Întunericul se lăsase repede şi plutea în aer o umiditate aproape tropicală. Auzi acorduri de flamenco şi un hohot de râs.

După ce trase draperiile pe jumătate, aprinse veioza de lângă pat oftând şi îşi desfăcu halatul.

Lumina era palidă, iar mica oglindă antică de pe comoda joasă se afla în celălalt capăt al camerei; dar imaginea ei se reflecta foarte clar chiar şi de acolo. Corpul era uşor bronzat, cu excepţia bikinilor, dar acum apăruseră şi alte urme care nu mai fuseseră până atunci. Gâtul era umflat şi acoperit de vânătăi. Pentru o clipă fu incapabilă să se mişte. Nu putea să respire. Rămase transfigurată, cu ochii în oglindă, apoi alergă goală în baie şi aprinse lumina strălucitoare, fluorescentă. Înşfacă prosopul şi frecă oglinda aburită, apoi se uită din nou atentă. Avea gâtul plin de vânătăi. Distingea chiar urmele degetelor pe contuzii.

Se holbă mult timp înainte să se ducă în bucătărie.

Îngenunchind lângă telefonul de pe măsuţă nu-şi dădu seama că memorase numărul lui Carl decât când începu să-l formeze.

Urmară o serie de păcănituri şi auzi robotul. Jo trânti receptorul şi se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii.

Se întoarse încet în dormitor. Tremura violent; picături de transpiraţie îi scăldau fruntea. Undeva, în depărtare, răsună un tunet. Furtuna se întorcea. Se îndreptă spre fereastră şi contemplă noaptea londoneză. Abia când cineva în bezнă fluieră apreciativ, îşi dădu seama că stătea goală în lumina veiozei. Se întoarse zâmbind trist şi stinse lampa. Apoi se urcă în pat şi se întinse în întuneric.

Era foarte devreme când se trezi. Ferestrele de la balcon erau larg deschise şi se făcuse frig în cameră. Jo îşi puse halatul tremurând. Pentru o clipă nu îndrăzni să se privească în oglindă. Durerea din gât dispăruse, dar îi plesnea capul şi avea mare nevoie de o cafea.

În baie se stropi cu apă rece pe faţă şi întinse mâna după peria de dinţi. Atunci ridică ochii în oglindă. Nu avea nicio urmă pe gât.

A doua seară, în apartamentul din South Audley Street, Nick se trânti în fotoliu, cu faţa la fereastră şi luă băutura preparată de Sam.

— Văd că nu ţi-a trebuit mult să descoperi sticlele, zise el amuzat.

— N-ai grijă, ţi-au rămas destule.

Sam îl privea întrebător.

— Deci ce doreşti de la mine? Probabil că-i foarte important dacă te-ai desprins de lângă încântătoarea domnişoară Curzon.

Nick se aplecă oftând, cu paharul între degete.

— N-am văzut-o pe Judy de două zile, Sam. Dacă vrei să ştii, noaptea trecută am dormit la hotel. Am fost până la Judy, dar n-am îndrăznit să intru.

Se opri.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre Jo. Cum ţi s-a părut

sâmbătă?

— Încordată. Nervoasă. Ostilă.

Sam era gânditor.

— Dar nu mi s-a părut că ar fi în pericol. Era şocată de ce i s-a întâmplat în cabinetul dr-ului Bennet, dar se stăpânea destul de bine din câte am observat.

— Probabil că ţi-e frică să nu se lase din nou hipnotizată.

Sam răsuci cuburile de gheaţă din pahar.

— Da, mi-e frică, iar azi-dimineaţă am vorbit cu Bennet.

Îi aruncă o privire lui Nick.

— Din păcate a refuzat să discute sincer cu mine. Avea impresia că voiam să mă bag şi m-a pisat cu etica medicală şi prostii de genul acesta. Oricum, o să ţin legătura cu el dacă Jo revine. Dar spune-mi de ce te interesează aşa de mult? Credeam că Judy îţi ocupă timpul, dar observ că m-am înşelat.

Nick se ridică.

— Încă mai ţin la Jo, Sam, şi simt că ceva nu este în ordine. Duminică am fost împreună la Suffolk. I s-a făcut rău…

Se uită pe fereastră, spre parc şi îşi goli paharul.

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat. Discutam în timpul unei furtuni cumplite, cu trăsnete şi tunete şi a leşinat. Medicul local spune că din cauza epuizării, dar eu nu sunt aşa de convins.

Puse paharul jos, apoi îşi întinse mâinile în faţa lui şi îşi îndoi degetele.

— Cred că starea ei este legată într-un fel de ce i s-a întâmplat vineri la Bennet.

Sam clătină încet din cap.

— Mă îndoiesc. Dar ce căutai la Suffolk?

Îl urmărea cu mare atenţie.

— O vizitam pe bunica lui Jo.

— M-da.

Sam se ridică brusc.

— Deci menţii legăturile cu familia, nu? Frumosul, bogatul şi respectabilul Nick! Bunica ştie că trăieşti cu altă

femele?
— Presupun că da.
Nick se holbă la el, uimit de izbucnirea lui vehementă.
— Jo are multă încredere în ea. Şi acum, Sam, apropo de boala lui Jo...
— O să trec pe la ea s-o văd.
— Nu se poate. A deconectat telefonul şi nu răspunde la sonerie.
— Ai încercat?
— Da, mai devreme, astă-seară.
— Nu cumva îi era rău...
Nick râse amar.
— Nu, oricum, mi-a spus să mă car prin interfon.
Sam zâmbi.
— În cazul acesta, n-am de ce să mă îngrijorez. Peste câteva zile se va termina totul. O să scrie articolul şi o să uite. În orice caz, eu o să discut cu Bennet să n-o încurajeze dacă îi va trece prin cap să încerce din nou. Dar refuz să iau în serios experienţa ei hipnotică şi aşa ar trebui să faci şi tu. Cât despre leşin, cred că a fost de vină căldura. O zi de odihnă o s-o refacă.
Nick nu părea foarte convins. Se întoarse cu spatele la apusul de soare şi îşi umplu paharul.
— Aşa a spus şi ea când am condus-o acasă duminică seara.
— Înseamnă că este o fată raţională. Stai puţin, aduc imediat nişte gheaţă.
Sam dispăru în bucătărie.
Nick se apropie de măsuţă cu un oftat şi luă prima carte din teanc. Era o biografie a regelui John, împrumutată de la o bibliotecă din Londra. Surprins, o deschise la sfârşit, unde fusese pus un plic. Acolo, în indexul voluminos, subliniat cu creionul, ieşea în evidenţă numele Briouse, Matilda de.
Lăsă cartea jos şi le cercetă curios pe celelalte. Volumul doi al Istoriei Ţării Galilor, ediţia de buzunar a Ghidului Ţării Galilor de Gerard şi volumul lui Poole despre „Istoria Angliei cercetată la Oxford”.

— Ptiu!

Nick fluieră uluit.

Aşeză cărţile la loc şi se îndepărtă de masă.

— Deci n-o iei deloc în serios, frăţioare, şopti el gânditor. Absolut deloc.

Carl Bennet putu s-o primească pe Jo abia joi dimineaţă. Sarah Simmons o aştepta ca de obicei în capătul scărilor. De-abia reuşea să-şi ascundă agitaţia în timp ce-o conducea spre cabinetul lui Bennet. Doctorul o întâmpină lângă fereastra deschisă, cu paharele în mână.

— Joanna! Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

O studie când se îndreptă spre el, remarcând ce palidă era, în ciuda bronzului. Însă zâmbetul el rămăsese vesel când dădu mâna cu el.

— V-am explicat la telefon ce s-a întâmplat, zise ea. Acum am venit să aflu de ce. Adică să mă conving dacă are vreo legătură cu trecutul.

Doctorul încuviinţă din cap.

— Mi-ai spus că aveai gâtul plin de vânătăi.

Îşi puse ochelarii şi o privi cu atenţie.

— N-a mai văzut nimeni acest fenomen?

— Nu. Ieri dimineaţă dispăruse.

— Şi nu ţi-a revenit durerea sau alte simptome?

— Nu.

Îşi trânti geanta pe canapea.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva totul a fost doar în imaginaţia mea.

Se uită la ea gânditor.

— Nu putem fi siguri dacă are vreo legătură cu întoarcerea ta în timp, Joanna. Da să fiu cinstit, mie cel puţin, mi se pare imposibil. Presupune un grad de autohipnoză din partea ta, de care nu te cred în stare. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu avem nicio dovadă că cineva ar fi încercat să te stranguleze în existenţa ta anterioară. Oricum...

Inspiră şuierător.

— … îţi sugerez să încercăm altă întoarcere în timp, dar într-o perioada diferită, mai timpurie. Matilda ta era aproape un copil data trecută. Hai să ne întoarcem şi mai mult şi să sperăm – rânji dezarmant – că personalitatea ei va fi mai puţin puternică şi deci mai maleabilă. Intenţionez să ţin şedinţa sub control strict de data aceasta.

Râse agitat.

— Îţi propun să întocmim împreună o listă de întrebări pe care să i le pun. Faptul că ştim cine este şi cărei perioade aparţine, uşurează lucrurile.

Ridică volumul de pe birou.

— Vezi?

Era entuziasmat ca un copil.

— Am adus o carte de istorie. Noaptea trecută am citit un capitol despre domnia Regelui Henric al II-lea şi are câteva fotografii, aşa că ştiu în mare cum se îmbrăca.

Jo zâmbi.

— Înseamnă că aţi făcut mai multe investigaţii decât mine. De îndată ce am aflat că este reală şi am văzut ce i s-a întâmplat – se cutremură – cred că m-a interesat mai mult tehnica întoarcerii în timp decât ce aş putea păţi eu. Sau cum m-aş simţi în asemenea caz. Dar acum, când evenimentul s-a produs într-adevăr, mi se pare tare ciudat. Este ca o invazie în sufletul meu şi sunt conştientă că se mai află cineva în mintea mea. Sau s-a aflat, mă rog. Şi nu sunt sigură că-mi place senzaţia.

— Nu mă miră. Oamenii reacţionează în diverse feluri: interes, frică, respingere, totală neîncredere, amuzament. Dar cea mai obişnuită reacţie este de departe refuzul de a mai avea de-a face cu întoarcerea în timp.

— Ca să nu mă implic.

Jo încuviinţă din cap absentă.

— Dar *m-am implicat deja.* Nu numai profesional, dar şi sentimental. Pentru că am împărţit atâtea emoţii intime cu ea. Frică… durere… groază… dragoste.

Îl privi nedumerită.

— Sunt oare credulă?

— Nu – zâmbi Bennet – eşti foarte sensibilă. Îţi exagerezi personalitatea.

— Aşa de mult încât dezvolt simptomele pe care le descriu?

Jo îşi muşcă buza.

— Atunci când se produc, *sunt* Matilda, nu-i aşa? Se opri din nou.

— Nu înţeleg ce-a fost cu gâtul meu, dar, după şedinţa de vineri…

Se întrerupse la jumătatea propoziţiei. Dacă i-ar spune lui Bennet că Sam o prevenise, ar putea refuza s-o hipnotizeze şi îşi dorea foarte mult să se întoarcă în existenţa Matildei. Voia să ştie ce s-a întâmplat.

— Al mai avut şi alte simptome? insistă Bennet calm.

Privi într-o parte.

— M-au durut degetele. Mi le-am rănit de pereţii castelului în timp ce priveam măcelul…

Vocea fetei se stinse.

— Mi se păreau julite. Atâta tot.

Psihiatrul încuviinţă din cap.

— Altceva?

Îi simţea privirile fixate pe faţa ei. Faptul că putea s-o hipnotizeze însemna că putea să-i citească şi gândurile?

Îşi muşcă buza, străduindu-se să-şi îndrepte atenţia în altă parte.

— Doar frisoane întâmplătoare şi ecouri. Nimic îngrijorător.

Îi zâmbi blând.

— Vă asigur că n-am avut ceva grav. Aş vrea să mă întorc în timp. Şi printre altele, aş vrea să aflu cum l-am cunoscut pe Richard de Clare. Puteţi să-i puneţi această întrebare?

Oare ghicise cât de mult tânjea să-l vadă pe Richard? Bennet ridică din umeri.

— Vom vedea. În orice caz, o să încercăm să aflăm.

O urmări cum scoate casetofonul şi-l pune jos, lângă ea, aşezându-şi microfonul în poală. Dădu drumul aparatului şi

se întinse în sfârşit pe canapeaua de piele, cu ochii închişi. Toţi muşchii îi erau încordaţi.

Îi ascundea ceva, gândi Bennet. Îşi dădea seama. Şi în plus, dorinţa de a-l întâlni pe Richard. De ce? Se gândi din nou la conversaţia telefonică avută cu Samuel Franklyn şi se încruntă. Îl sunase luni de dimineaţă, înainte să vină Sarah, aşa că nu ştia nimic. Nu-l lăsase pe Franklyn să spună prea multe, dar chiar şi aşa sesizase că era o problemă. Îşi privi secretara care se aşezase liniştită într-un colţ, ca şi data trecută şi apoi se întoarse spre Jo. Îşi linse buzele concentrat şi, inspirând adânc, începu să vorbească.

Jo asculta atentă. Îi spunea din nou despre soare. Azi strălucea şi cerul se înseninase după furtună. Dar nu mai era nicio lumină dincolo de pleoape. Absolut nimic.

Îşi deschise ochii speriată.

— Nu se întâmplă nimic, zise ea. Nu mai este posibil. N-o să reuşiţi de data asta!

Se ridică de pe sofaua alunecoasă. I se umeziseră palmele. Bennet îi zâmbi calm.

— Te străduieşti prea mult Jo. Nu trebuie să încerci deloc, draga mea. Hai, vino la fereastră.

Îi trase un scaun şi-l aşeză cu spatele la lumină.

— Bun. Acum o să facem câteva teste, să vedem cât de ageră este privirea ta. Nu-i nicio grabă. Avem destul timp. Putem hotărî chiar să lăsăm întoarcerea în timp pentru altă dată.

Zâmbi în timp ce răsucea un comutator sub birou. Deodată, se aprinse un reflector în colţul camerei. Jo îşi îndreptă brusc privirea spre el, dar doctorul observase deja că degetele ei încleştate pe braţele scaunului nu mai erau aşa de albe.

— Este la fel de concentrată ca ultima oară? întrebă Sarah prudentă după zece minute de linişte desăvârşită.

Bennet îi făcu semn că da.

— De data aceasta i-a fost frică. A luptat fără să-şi dea seama împotriva hipnozei. Aş vrea să ştiu de ce.

Se uită la lista de întrebări din mână şi apoi o puse pe

birou.

— Poate vom descoperi, cine ştie! Dar acum trebuie să vedem dacă putem stabili legătura cu aceeaşi personalitate. De multe ori este imposibil a doua oară.

Îşi supse buza pentru o secundă, studiind faţa lui Jo. Apoi inspiră adânc.

— Matilda – zise el blând – Matilda, copilă, trebuie să-ţi pun câteva întrebări despre tine.

12

Lumânarea de pe noptieră pâlpâia când Reginald de St. Valerie se trânti pe pernă şi începu să tuşească din nou. Ochii lui înfundaţi în orbite erau fixaţi pe uşa de la intrare, în timp ce trăgea altă pătură în jurul umerilor săi plăpânzi. Dar nu reuşi să se încălzească. Ştia că nu mai avea mult până când frigul din oase va ajunge la inimă. Atunci n-o să mai tremure.

Faţa i se lumină puţin când se deschise uşa şi se strecură înăuntru o fetiţă.

— Dormi, tată?

— Nu, draga mea. Intră.

Blestemând slăbiciunea care i se strecurase în voce, Reginald o privi cum închide uşa masivă şi se îndreaptă spre el. Zâmbi fără să vrea. Era tare drăguţă această fiică a lui, singurul său copil. Înaltă, mai înaltă decât altele de vârsta ei. Crescuse mult anul acesta. Îl întrecuse chiar şi pe el. Avea păr castaniu, lăsat pe umeri şi ochi verzi, ciudaţi, cu nuanţe aurii, moşteniţi de la mama ei moartă demult. Era tot ce-i mai rămăsese – această fată înaltă şi graţioasă. Şi el era tot ce avea ea, iar în curând…

Ridică din umeri. Îi asigurase viitorul când o logodise cu William de Braose. Şi acum venise timpul.

— Stai aici, Matilda. Trebuie să-ţi vorbesc.

Netezi încet păturile care-l acopereau şi trăsăturile i se îndulciră când îl luă de mână şi se cuibări lângă el, îndoindu-şi sub ea picioarele lungi.

— Nu vrei să mănânci ceva tată? Dacă îţi prepar eu o supă şi îţi dau cu linguriţa?

Se trase şi mai aproape de el.

— Te rog?

Îi simţi mâinile reci şi se înspăimântă. Le lipi uşor de obrazul ei.

— O să încerc, Matilda. O să încerc.

Se ridică pe pernă cu mare efort.

— Dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceva, draga mea.

Înghiţi, încercând să-şi adune gândurile, în timp ce-i privea trist chipul nerăbdător. Sperase de atâtea ori că acest moment n-o să mai vină. Că o să se întâmple ceva.

— Am scris la Bramber, Matilda. Sir William de Braose a fost de acord că este timpul să vă căsătoriţi. Fiul său se putea însura de mult, dar te-a aşteptat să creşti. Acum trebuie să te duci la el.

Încercă să nu observe mâhnirea zugrăvită pe chipul ei.

— Dar tată, nu pot să te părăsesc. Nu vreau.

Se ridicase cu lacrimi în ochi.

— Nimic n-o să mă facă să te părăsesc. Niciodată.

— Iubito. Nu înţelegi, eu sunt cel care mă duc. N-aş putea muri fericit, dacă nu te-aş ştii măritată. Te rog. Fă-mi plăcerea şi du-te la el. Fii o soţie ascultătoare.

Îl apucă din nou un acces de tuse şi Matilda se dădu jos din pat. Îi luă capul în braţe. Ochii îi erau plini de lacrimi în timp ce-l strângea cu disperare.

— Nu trebuie să mori, tată. Nu trebuie! O să te faci bine. Ca întotdeauna.

Lacrimile se revărsară pe părul grizonat al tatălui ei. Se uită în sus, încercând să zâmbească şi ridică o mână tremurândă să-i şteargă obrazul.

— Nu plânge, draga mea. Gândeşte-te! Când te vei căsători cu William, vei fi o mare doamnă. Şi mama lui va avea grijă de tine. Hai, nu fii aşa de nefericită!

— Dar vreau să stau cu tine.

Se agăţase de el cu încăpăţânare.

— Îl urăsc pe William, ştii de ce; este urât, bătrân şi miroase.

Reginald oftă. Îi făcuse de atâtea ori pe plac, încât îi venea s-o lase din nou să facă ce vrea. Dar de data aceasta, trebuia să fie ferm. De dragul ei. Închise ochii, simţind mirosul de lavandă al rochiei. Semăna aşa de mult cu mama ei: încăpăţânată, frumoasă, sălbatică…

Dormea mult în ultima vreme. Simţea cum i se lasă pleoapele. N-avea cum să se împotrivească. Se gândea că

moartea va veni la fel şi îşi dorea să fie aşa. Era prea bătrân, prea bolnav ca să mai viseze ca tinerii să piară pe câmpul de luptă. Zâmbind uşor, se relaxă în braţele ei, la adăpostul trupului moale şi cald, dezmierdat de atingerea uşoară a buzelor pe părul lui. Da – semăna foarte mult cu mama ei.

Instinctiv, Matilda alergă mai întâi în capelă să găsească alinare. Deschise uşa grea şi se uită înăuntru. Nu era nimeni. Văzu statuia Fecioarei Maria, luminată de lumânarea tremurândă de pe altar. Alergă spre ea, se închină şi îngenunche.

— Te implor, Sfântă Fecioară. Nu-l lăsa să moară. N-o să mă căsătoresc cu William de Braose, aşa că n-are rost.

Se zgâi la faţa impasibilă, din piatră, a statuii. Era rece în capelă. Curentul care venea de la fereastra deschisă sus, pe boltă, deasupra altarului o făcea să se înfioare şi se întrebă deodată înfricoşată dacă o asculta cineva, dacă îi păsa cuiva cu adevărat.

— Trebuie să mă ajuţi, Sfântă Fecioară, trebuie!

I se umpluseră ochii de lacrimi, iar lumânarea pâlpâi.

— Nu-i nimeni. Dacă nu mă ajuţi, n-o să mai mă rog niciodată. Niciodată.

Îşi muşcă buza, înspăimântată de ce spusese. N-ar fi trebuit, dar capela răsună goală…

Se ridică în picioare şi se strecură afară, închizând încet uşa în urma ei. Dacă aici nu putea găsi alinare, îi rămăsese doar un singur lucru. Să călărească. Când galopai repede în vânt, uitai de toate, conştient doar de frigul şi puterea calului dintre picioare.

Alergă în camera pe care o împărţea cu dădaca ei şi cele două fete care ar fi trebuit să-i fie prietene şi cotrobăi în dulap, căutându-şi mantia groasă.

— Matilda, vino să brodezi, *ma p'tite.*

Auzi vocea dădacei Jeanne, din garderobă, unde aranja lucrurile.

— Tilda?

Vocea ei se ascuţi.

Matilda apucă o pelerină tivită cu blană apoi o aruncă pe umeri şi se îndreptă spre uşă. Surdă la strigătele lui Jeanne, o luă pe scările în spirală.

— Să vă însoţesc, tânără stăpână?

Grăjdarul care îi ţinea calul ştia la fel de bine ca şi ea că tatăl ei îi interzisese să călărească de una singură. Se ridică în şa.

— Nu de data aceasta, Joh. Dă vina pe mine, dacă te ceartă cineva!

Ridică biciul şi îşi mână calul pe caldarâm. Când trecu de satul înghesuit, îşi îmboldi iapa la galop, simţind cum îi flutură părul în vântul rece. Când zbura aşa de repede nu mai avea timp să gândească. Nici la bietul ei tată bătrân şi bolnav, nici la bărbatul pitic de la Bramber, care îi era destinat să-i devină soţ. Nu mai conta nimic acum. Era liberă, fericită şi singură.

În vârful dealului, trase de hăţuri cu răsuflarea tăiată. Îşi dădu la o parte părul răvăşit de vânt. Apoi se întoarse să se uite la satul din vale şi la castelul tatălui ei. Dacă aş vrea, aş putea să nu mă mai întorc. Aş călări la nesfârşit şi nu m-ar găsi niciodată. Pe urmă se gândi la Reginald care zăcea palid în camera lui şi se înfioră fără să vrea. Se va întoarce de dragul lui. Tot de dragul lui se va căsători cu William de Braose. S-ar duce până la capătul lumii de dragul lui.

Întoarse tristă calul şi o luă înapoi, pe poteca abruptă.

* * *

Cu două zile înainte de nuntă, rudele familiei de Braose se îngrămădiră în număr mare, revărsându-se din micul castel în corturi înşirate la marginea satului. Bătrânul Sir William, un bărbat cu figură de vultur şi ochi pătrunzători îşi petrecea timpul discutând între patru ochi cu tatăl Matildei, în timp ce fiul său vâna pe dealuri, fără să-şi bage în seamă aleasa. Matilda era încântată. Se îngrozea să-l vadă pe tânărul William de care de abia îşi mai amintea. Trecuse

mult timp de la logodnă. Uitase, sau poate că atunci arătase altfel. Acum, părul şi barba lui roşcată îi încadrau faţa vânătă şi hidoasă, brăzdată de gura crudă. Îi sărutase mâna, măsurând-o din priviri cu un ochi expert – se gândi Matilda furioasă – de parcă ar fi fost o iapă, apoi se întorsese, interesat mai mult de câinii de vânătoare ai gazdei sale decât de mireasa lui.

Reginald era aşa de bolnav, încât nu putea fi cărat nici măcar în litieră la ceremonia religioasă. De aceea, îşi chemă fiica şi ginerele în camera sa, de îndată ce se întoarseră de la biserică. Matilda petrecuse prima parte a zilei într-o stare de indiferenţă şi amorţeală. Se lăsase îmbrăcată într-o frumoasă rochie şi mantie lipsită complet de interes. O urmase pe Jeanne pe hol şi îi dăduse braţul bătrânului Sir William, fără nicio umbră de emoţie. Apoi, plecase cu el la biserică, fără să dea de vreun semn că auzise sau văzuse grupurile vesele de bărbaţi şi femei din urma lor. Îşi ţinea pumnii atât de strânşi între faldurile rochiei, încât i se înfipseseră unghiile în carne.

— Te rog, Sfântă Fecioară, fă să nu se întâmple nimic. Te implor!

Murmură fraza de nu ştiu câte ori în gând, ca pe o incantaţie magică. Dacă va continua s-o repete fără să se oprească, trebuia să-şi facă efectul. Da, trebuia neapărat.

De-abia observă când Sir William se desprinse de ea în poarta bisericii, cedându-i locul fiului său. Nu auzi niciun cuvânt din serviciul religios intonat de preotul bătrân, pe jumătate orb, tremurând de oboseală, în timp ce frunzele toamnei cădeau în jurul lor, împrăştiate de picăturile reci de ploaie. Chiar şi mai târziu, când îngenunche să sărute mâna tatălui ei, era la fel de amorţită. Abia când îi puse degetele moi sub bărbie şi o privi murmurând: Fii fericită, iubito şi roagă-te pentru bătrânul tău tată, izbucni. Se aruncă de gâtul lui, înfigându-şi mâinile în păturile de lână.

— Te rog, te rog, să nu mori! Nu mă lăsa să plec cu el, tăticule!

William se repezi, îi puse mâinile pe braţe şi o trase de

lângă pat.

— Stăpâneşte-te doamnă, o apostrofă dur. Hai, vino! Nu vezi că tatăl tău este supărat? Nu înrăutăţi lucrurile. Vino repede!

Avea o voce aspră.

Eliberându-se din strânsoarea lui, Matilda se întoarse.

— Nu mă atinge! îi strigă ea cu ochii în flăcări. O să stau cât doresc cu tatăl meu, sir!

William, luat prin surprindere, făcu un pas înainte, încruntându-se.

— Trebuie să mă asculţi, Matilda. Acum eşti soţia mea!

— Da, sunt soţia ta, Dumnezeu să mă aibă în pază, şopti înfuriată, dar în primul rând sunt fiica lui!

Tremura de spaimă şi mânie.

— Matilda, te rog!

Reginald întinse cu greu mâna s-o atingă.

— Ascultă-ţi soţul, iubito. Şi acum lasă-mă să dorm.

Încercă să zâmbească, dar i se lăsau pleoapele. Bezna atât de familiară îl înconjura.

— Du-te, iubito, mormăi el. Te rog, du-te!

Matilda se întoarse, după ce îi aruncă o privire îndurerată. Se uită la Sir William care se pregătea s-o ia de braţ şi apoi îşi strânse fustele şi alergă spre uşă, cu ochii în lacrimi.

Ospăţul de nuntă fu interminabil. De-abia se atinse de platoul pe care-l împărţea cu soţul ei. William bea mari cantităţi de vin, râdea zgomotos de glumele nesărate ale bărbaţilor din jurul lui şi se apleca tot mai des spre ea, încercând s-o sărute pe obraz sau pe umăr.

Matilda strânse din dinţi şi întinse mâna după cupă. Luptând să nu se lase cuprinsă de panică, se gândi la flacăra caldă a lumânării din dormitorul tatălui ei, la faţa blândă de pe pernă şi la strângerea lui drăgăstoasă şi încurajatoare.

Patul era presărat cu flori. Matilda se ridică, strângându-şi cămaşa brodată în jurul ei. Nu îndrăznea să-şi privească

soţul, care izgonea femeile zâmbitoare din cameră. Era desfigurat la faţă de băutură şi pofte trupeşti când se întoarse triumfător spre ea.

— Deci, eşti soţia mea.

Zăbovi o clipă. Halatul lui tivit cu blană era legat cu o curea aurită de piele în jurul taliei. Stătea transfigurată, cu spatele la fereastra înaltă, cu pumnii strânşi. Era mult mai înaltă decât el, dar ar fi putut s-o despice în două dintr-o singură lovitură, cu pumnul masiv. Inima începu să-i bată repede când îşi puse mâinile pe umerii ei. Ar fi vrut să-l împingă, să fugă, să ţipe, dar se strădui să stea liniştită, în timp ce el îi desfăcu cordonul şi-i lăsă halatul pe umeri. Nu făcu nicio mişcare când îi alunecă de pe braţe, pe podea, în nuanţe albastre-aurii şi rămase goală în faţa lui! Îşi ridică mâna şi îşi plimbă degetele aspre peste sânul ei. Apoi o cuprinse, trăgând-o spre el, mângâind-o şi dezmierdând-o pe spate, pe fund, pe picioare. Părul îi căzu pe faţă într-o cascadă castanie când o ridică şi o duse în pat. Zăcea amorţită, după ce încercase să protesteze fără să vrea la avansurile lui, muşcându-şi buzele de durere. Se strădui să nu strige când pătrunse în ea şi primele picături întunecate de sânge pătară aşternutul nupţial. Apoi se rostogoli în sfârşit de pe ea gemând şi adormi.

Rămase trează în beznă, străduindu-se să-şi aline trupul zdrobit, fără să vadă baldachinul înflorat care atârna deasupra patului. Câteva flori fuseseră prinse între ei şi strivite, degajând un miros dulce, care se amesteca cu duhoarea de sudoare şi sânge închegat.

Reginald de St. Valerie muri în zori. Zăcând cu ochii deschişi, în camera ei, urmărind lumina palidă a răsăritului, Matilda încetase să mai audă sforăiturile soţului ei. Ca şi când o parte din ea se strecurase în patul de moarte al tatălui ei, urmărindu-l cum se relaxează în ghearele morţii.

— A aşteptat să mă vadă căsătorită, şopti ea în întuneric. Era tot ce-şi dorea.

În momentul acela, îşi cufundă capul în pernă şi începu

să plângă în hohote.

A doua zi după înmormântare, lunga procesiune de cai şi căruţe porni în sudul Angliei, spre Sussex. Era o vreme întunecată, de toamnă. Matilda călărea dreaptă şi mândră lângă soţul ei, cu o figură impasibilă. Era hotărâtă să nu plângă, să nu arate niciun fel de emoţie fată de soţul şi însoţitorii lui. Undeva, în spate, în şirul de călăreţi, era Jeanne, doica ei. Jeanne o înţelesese, o strânsese în braţe şi o legănase în timp ce stătuse de veghe lângă trupul tatălui ei. Jeanne îi amestecase vin şi ierburi *„pour le courage, ma p'tite”*[6] şi murmurase cuvinte magice asupra patului unde dormea Matilda şi William, ca să uşureze mâhnirea fetei.

În fiecare noapte fusese la fel. N-o cruţase de dragul tatălui ei şi nu se aşteptase s-o cruţe. După prima oară, durerea nu mai fusese aşa de mare.

Bătrânul William călărea în fata lor. Pielea maronie a calului său strălucea în soarele palid de toamnă. Se apropiau de o capelă. Matilda, care-şi fixase privirile pe spatele înalt al socrului ei fu surprinsă să-l vadă ridicându-şi mâna ca să oprească procesiunea. Apoi se întoarse.

— Aştept, fiule, îl anunţă el scurt.

Matilda se uită la soţul ei care descălecă şi veni lângă ea.

— Mă rog întotdeauna în locurile sfinte, îi spuse el ritos. Aş vrea să mă însoţeşti.

O ajută să coboare, luând-o de braţ şi conducând-o în capelă. Privi peste umăr, uimită. Nu mai venise nimeni cu ei. Întregul cortegiu se oprise în praful de pe drum. Oamenii aşteptau dezinteresaţi şi plictisiţi, în timp ce fiul stăpânului lor şi mireasa lui intrau în capela întunecată. Matildei i se făcu frică.

Îngenunche lângă William, în ciuda voinţei sale. Îi era imposibil să se roage. Nu-i ieşea niciun cuvânt de pe buze. Fecioara Maria n-o ascultase. Acum era prea târziu. Ce rost mai avea să se roage?

---

[6] Pentru curaj micuţa mea (fr.) (n.t.).

Îl privi pe furiş pe soţul ei. Închise ochii. Genele lui scurte şi blonde îi umbreau irişii palizi, iar guşa dizgraţioasă se odihnea pe lâna groasă a mantiei albastre. Era strânsă pe umăr de o broşa mare, circulară, cu un ametist purpuriu în mijloc. Piatra reflecta sclipirea lumânării din altar.

Se opriră de douăzeci de ori în timpul obositoarei călătorii şi de fiecare dată, Matilda, prea înspăimântată să refuze, descălecase singură cu soţul ei. Dar nu se rugase nici măcar o clipă.

Castelul Bramber se înălţa pe un deal, cu faţa spre mlaştinile care mărgineau Râul Adur. Silueta sa înaltă, proiectată pe cerul albastru, se vedea din depărtare. Pescăruşii gălăgioşi, înconjurau turnurile, deşteptând cu strigătele lor trestiile nisipoase.

Bertha, fiica lui Milo de Glocester, moştenitoarea ţinutului Brecknock şi Upper Gwent, soţia lui Sir William de Braose şi soacra Matildei îşi aştepta soţul şi fiul în holul cel mare. Era o femeie solidă, de înălţime medie, cu câţiva ani mai bătrână decât soţul ei, cu păr alb, care-i cădea în cozi lungi până la talie. Avea ochi căprui, ca două alune şi priviri şirete. O sărută rece pe Matilda şi apoi o studie atentă, până când fata simţi că se înroşeşte la faţă.

— Deci mireasa fiului meu, anunţă Berth în sfârşit: Bine ai venit la Bramber, copilă!

Dar cuvintele ei nu fură îndulcite de niciun surâs.

Apoi Bertha se întoarse şi, trăgându-l pe fiul ei o lăsă singură pe Matilda. După o clipă, apăru tatăl lui William. Bătrânul îi surâse.

— Sper că nu ţi se pare prea ciudat, draga mea, murmură el. Fiul meu este un om bun. Dur câteodată, dar bun.

Matilda ridică ochii ei verzi şi-i întoarse zâmbetul la fel de prietenos.

— Mulţumesc, sir, şopti. Sunt sigură că eu şi William o să ne înţelegem foarte bine.

Ştiau amândoi că fericirea nu era prevăzută în contractul

de căsătorie. Îşi dădu seama la un moment dat că Sir William privea dincolo de ea. Stătea cineva în spatele ei, lângă foc.

— Lord de Clare! Am aflat de la soţia mea că ai venit. Te salut!

Bătrânul îi întinse mâna încântat. Când se întoarse, Matilda văzu că se adresase unui tânăr suplu, înveşmântat într-o mantie purpurie, prinsă de umăr cu o broşa de aur. Avea ochi căprui, surâzători şi o coamă de păr blond.

— Lady Bertha m-a convins să vă aştept, Sir William!

Lord de Clare făcu un pas înainte şi strânse mâna gazdei sale. Apoi se uită la Matilda, făcu o plecăciune şi zâmbi.

— Milady?

— Este nora mea, zise Sir William în grabă. Matilda, lordul de Clare m-a ameninţat de multe ori că o să se abată pe la noi de la castelul său de la Tonbridge, nu-i aşa băiete?

Bătrânul era vădit impresionat de vizită.

— Lord de Clare, îi răspunse Matilda şi inima începu să-i bată mai tare, în mod inexplicabil, în timp ce-l studia pe frumosul tânăr.

Bărbatul rânji.

— Vă place să vânaţi cu şoimul, doamnă? Este foarte palpitant. Mi s-a spus că este un sport grozav pe mlaştinile acestea.

— Într-adevăr, îl aprobă Sir William bine-dispus. Trebuie să ne însoţeşti, Matilda. Să vezi păsările mele luându-se la întrecere cu cele ale tânărului nostru musafir.

Chicoti amuzat.

Dar Matilda nu-l auzea. Se oglindea pierdută în ochii contelui de Clare.

— Deci era prea târziu când s-au întâlnit, şopti Sarah. Se căsătorise deja cu bădăranul acela! Vezi dacă ea şi Richard s-au văzut între patru ochi. Te rog, Carl. Întreab-o.

Bennet se încruntă. Totuşi, se aplecă înainte şi-i puse întrebarea.

— Ai fost la vânătoare cu Lordul de Clare, Matilda? Ai

reuşit să-i vorbeşti din nou?

Jo zâmbi. Ochii ei deschişi şi jucăuşi semănau cu cei ai unei fetiţe lipsite de griji.

— Ne-am îndepărtat de ceilalţi spre sud, către Sompting. Pădurea de stejari din Downs este foarte deasă, cu frunze ruginii de toamnă. Richard a dat drumul păsării când ne-am apropiat de câmpuri şi eu m-am prefăcut că am alunecat de pe cal. Ştiam că o să descalece şi o să vină la mine. Voiam atât de mult să mă ţină în braţe…

— Milady! Milady, sunteţi rănită?

Richard îşi apropie faţa de a ei în timp ce zăcea pe pământ. Se uită în spate după ajutor şi apoi îi sprijini capul de genunchii lui.

— Milady?

Acum, vocea lui părea mai agitată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte-mi!

Se mişcă încet, scoţând un geamăt. Obrazul lui era lângă al ei. Zărea printre gene părul blond care începuse să-i crească pe bărbie în locul unde se bărbierise de dimineaţă şi simţea răsuflarea lui caldă. Mirosea a piele şi sudoare de cal, spre deosebire de soţul ei care degaja o duhoare oribilă. Se cuibări în poala lui şi îi simţi deodată mâinile sub mantie. Voia să-i controleze pulsul, să-i pipăie sânul de sub rochia subţire. Tresări imperceptibil şi bărbatul îşi retrase imediat degetele.

— Milady? zise el din nou. Vorbeşte-mi! Spune-mi dacă te-ai rănit.

Deschise ochii şi-i zâmbi, cu respiraţia întretăiată de emoţie. Era aşa de aproape de ea!

— Probabil că am căzut, şopti Matilda.

— Poţi să te scoli în picioare?

Încercă s-o ridice când auzi în spatele lor ropot de copite, semn că se apropiau ceilalţi.

— Mă descurc! Mulţumesc!

Sări în picioare supărată, scuturându-şi frunzele de pe mantie. Apoi se întoarse şi alergă să încalece, fără niciun

ajutor din partea lui.

— De ce nu m-aţi lăsat să continui? întrebă Jo când Bennet o trezi din transă.

Se uită la caseta înregistrată abia pe un sfert.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Vreau să-l văd din nou pe Richard.

Bennet se încruntă.

— Totul a mers bine, Jo şi am tras multe învăţăminte din această şedinţă. Nu trebuie să te oboseşti.

Sesiză privirea lui îngrijorată.

— Aţi aflat dacă a încercat cineva să mă stranguleze? întrebă ea.

Îl studia atentă.

Doctorul clătină din cap.

— În perioada pe care ai descris-o azi erai doar un copil. Nici tu nu ştiai exact ce vârstă aveai. Dar, dacă a încercat cineva într-adevăr să o stranguleze pe Matilda, acesta s-a întâmplat undeva în viitorul ei, Jo. Nu când călărea la Sompting cu Richard de Clare.

— Dar a fost ceva, nu? Ceva care v-a îngrijorat?

— Nu, nimic. Absolut nimic.

Zâmbi încurajator.

— De fapt, aş vrea să continuăm experimentele, dacă eşti de acord.

— Bineînţeles că sunt de acord. Vreau să ştiu mai multe despre Matilda şi Richard. Şi ce s-a întâmplat după masacru… măcar un pic.

Jo zâmbi în timp ce-şi strângea casetofonul şi-l băga în geantă.

— Dar vă previn de la bun început că n-am de gând să urmăresc povestea ei la nesfârşit. N-are niciun rost şi nici nu intenţionez să se transforme într-o obsesie. Dar mai trebuie încă vreo două şedinţe ca să mă lămuresc.

Sarah se ridică şi plecă să aducă registrul de programări. Între timp, Bennet se apropie de birou. Se încruntase din nou.

— Joanna, trebuie să-ţi mărturisesc că am primit ieri un telefon de la un coleg, care pretinde că te tratează, un anume domn Franklyn.

Jo se încordă brusc. Îşi agăţă geanta de umăr, ţuguindu-şi buzele.

— Da? zise ea suspicioasă.

— M-a rugat să ne întâlnim, ca să discutăm cazul tău.

— Nu!

Jo trânti geanta pe sofa.

— Nu, doctore Bennet. Sam Franklyn nu mă „tratează”, aşa cum s-a exprimat el. Îl interesează această situaţie pentru că a lucrat alături de Michael Cohen cu mulţi ani în urmă. Vrea să nu fiu hipnotizată, ca să mă împiedice să scriu articolul. Credeţi-mă, nu mă tratează de nimic!

Bennet se dădu un pas înapoi.

— Înţeleg.

O privi pe sub sprâncene.

— I-am spus că trebuie să-ţi cer permisiunea, bineînţeles.

— Şi eu nu v-o dau. L-am prevenit deja să mă lase în pace. Îmi pare rău că v-a sunat, vă rog să mă credeţi. N-ar fi trebuit să vă deranjeze.

— Nu-i nicio problemă, Jo.

Bennet luă registrul de la Sarah şi se încruntă prin ochelari.

— Vineri după-amiază la ora trei. Este bine? Voi avea grijă să fie ultima programare, ca să nu fim deranjaţi. Şi o să-i spun doctorului Franklyn, dacă mai sună, că nu eşti de acord să discutăm.

După ce plecă, Sarah se întoarse spre Bennet.

— Ascunde ceva, nu?

Psihiatrul ridică din umeri.

— Bănuiesc că da.

Sarah înălţă din sprâncene.

— Deci? Vei vorbi cu acest doctor Franklyn?

— Sunt sigur că, pe parcurs, noi doi ne vom întâlni. Este de neconceput să nu ne vedem, pentru că un coleg de-al lui Cohen este o persoană foarte valoroasă cu care să-mi

discut cercetările.

Închise registrul şi i-l înapoie lui Sarah.

— Sigur, n-o să dezbatem cazul Joannei. Doar dacă nu va fi în interesul ei.

Sarah zâmbi.

— Dar va fi mai mult ca sigur! Aş vrea să ştiu ce crezi despre povestea cu vânătăile. Le consideri reale? Nu le-a văzut nimeni în afară de ea.

— Sunt sigur că au fost reale.

Se duse la fereastră şi se uită pe stradă.

— Ar putea fi oare de origine isterică?

Sarah vorbea în şoaptă.

— Dar nu este genul, nu-i aşa?

— Cine poate spune care este genul? răspunse el gânditor. Nu se ştie niciodată. Şi dacă nu este genul şi vânătăile au fost reale…

Se opri.

— Dacă nu este – continuă Sarah – înseamnă că bărbatul de lângă ea a încercat într-adevăr s-o stranguleze.

După cum stabiliseră, Jo se întâlni cu Sam miercuri seara, la localul Luigi.

— Hai să comandăm mai repede, înainte să-mi dai cu geanta în cap.

— O să te lovesc cu ceva şi mai şi dacă încerci să mă păcăleşti răspunse Jo.

Vocea era rece în timp ce-l studia din spatele listei de meniuri.

— Îţi interzic categoric să discuţi cu Carl Bennet despre mine. Ce fac eu nu-i treaba ta, ai înţeles? Nu-ţi sunt pacientă. N-am fost niciodată şi nici nu intenţionez să fiu. Viaţa şi meseria mea mă privesc numai pe mine. Iar oamenii pe care-i consult pe parcursul cercetărilor mele au dreptul să nu fie tulburaţi. Nu-ţi permit să-i deranjezi nici pe ei, nici pe mine. Ai priceput?

— O.K. Mă predau. Mi-am cerut scuze.

Îşi ridicase mâinile.

— Ce pot face mai mult?

— Să nu mă ataci pe la spate!

— Trebuie să ai încredere în mine, Jo! Ţi-am spus că-mi pare rău. Dar sunt interesat de soarta ta. Şi am dreptul să fiu îngrijorat pentru tine. Am acest drept mai mult decât îţi imaginezi.

Se opri pentru o clipă.

— Deci te-ai hotărât să-l revezi. Ai aflat ceva în plus despre alter-ego-ul tău?

— Da, puţin, răspunse Jo. Despre căsătoria ei cu William…

Îi studia faţa la flacăra lumânării. Restaurantul era întunecat şi aglomerat acum, la ora de vârf a serii. Se făcuse cald. Sam începuse să transpire. O privea fix. I se micşoraseră pupilele. Fără să-şi dea seama de ce, o apucă tremuratul.

— Nu s-a întâmplat nimic extraordinar. Mult mai puţin palpitant decât prima şedinţă.

Vocea ei se curmă brusc. Mai puţin palpitant? Dar violenţa? Violul? Bărbatul care-i străpunsese trupul de copil, amuţindu-i strigătele disperate cu o mână murdară, făcând haz de spaima el. Observă că Sam o studia şi îşi feri privirile grăbită.

— Jo?

O mângâie pe încheietura mâinii.

— Te simţi bine?

Încuviinţă din cap.

— Bineînţeles. Doar că s-a făcut cam cald aici.

Îşi trase repede braţul.

— Hai să mâncăm, sunt moartă de foame.

Aşteptară în linişte până când chelnerul le aduse antreurile. În timp ce mâncau, Sam îi spuse gânditor.

— William a fost foarte apropiat de Regele John, ştiai?

Jo se holbă la el.

— Ai făcut cercetări?

— Da, puţin. Am impresia că William a fost un tip înrăit. Istoricii se îndoiesc totuşi că masacrul ar fi fost ideea lui. El

era doar un pion folositor, omul care îndeplineşte mârşăviile şi trage ponoasele. Dar nu avea un suflet aşa de rău precum crezi.

— I-a plăcut.

Glasul lui Jo vibra de indignare.

— A savurat fiecare moment din acel masacru!

Se cutremură violent şi se aplecă înainte.

— Sam, vreau să faci ceva pentru mine. Încearcă să ridici sugestia posthipnotică implantată în mintea mea la Edinburgh. Trebuie să-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci!

— Nu!

Sam clătină încet din cap.

— Nu. Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

— Nu poţi sau nu vrei?

Jo trânti furculiţa.

— Nu vreau, dar oricum, probabil că nici n-aş putea. Ar însemna să mă amestec în ceea ce a făcut Michael Cohen.

— Dacă tu nu vrei, o să-l rog pe Carl Bennet.

Ochii lui Jo îl fixau. Observă că i se încordase bărbia.

— N-o să reuşească, Jo.

— Ba o să reuşească. Am citit câte ceva despre hipnoză. În ultimele zile m-am întrebat ce se întâmplă cu mine. Există sute de cărţi despre acest subiect…

— Am zis nu, Jo!

Sam se sprijini de spătarul scaunului şi se mişcă puţin într-o parte să-şi întindă picioarele lungi sub masa joasă.

— Ţine minte ce ti-am spus. Eşti un subiect prea sensibil. N-are rost să te prefaci că nu reacţionezi violent, pentru că ai dovedit-o şi nu numai sub hipnoză. Este posibil să ai reacţii întârziate. De exemplu, Nick mi-a povestit ce ţi s-a întâmplat acasă la bunica ta.

Jo ridică privirile uluite.

— Nick nu ştie ce s-a întâmplat, zise înţepată. Cel puţin…

— Mai bine mi-ai spune tu ce crezi că s-a întâmplat!

Sam nu se uita la ea. Continua să se holbeze la flacăra lumânării, care pâlpâi câteva clipe, când cineva de la masa alăturată se ridică şi îşi luă haina.

Jo ezită.

— N-a fost nimic, zise în cele din urmă. Am leşinat, atâta tot. N-are nicio legătură cu hipnoza. Aşa că o să mă ajuţi?

La început nu-i răspunse, pierdut în contemplarea lumânării. Apoi clătină din nou din cap.

— Las-o baltă, Jo, spuse el blând. Altfel vei declanşa o situaţie care îţi va scăpa de sub control!

13

— Îmi dai te rog dosarul MacLean?

Vocea secretarei lui Nick răsuna plictisită.

— Pentru Jim, dacă nu e prea mare deranjul!

Uşa din spatele ei se mişcă în curentul creat de fereastra deschisă.

Nick ridică brusc privirile.

— Îmi pare rău, Jane. Ce-ai spus?

— Dosarul MacLean, Nick. O să încerc din nou la Jo, da?

Jane oftă exagerat. Era o fată înaltă, suplă, ai cărei obraji şi accent stilat variau în funcţie de cele trei şuviţe paralele portocalii, roz şi verzi din părul tuns scurt.

— Deşi nu pricep de ce insistăm atât când este evident că nu-i acasă.

— Nu-i nimic!

Nick trânti stiloul pe birou. Se aplecă să caute dosarul şi i-l aruncă pe masă.

— Jim şi-a amintit că trebuie să mă duc la Paris miercurea viitoare?

— Şi-a amintit.

Jane luase o voce calmă, care-l scotea din sărite pe Nick.

— Bun. Deci din momentul acesta pot să las biroul pe mâinile tale.

— De ce, unde te duci până miercuri?

Jane strânse dosarul la piept ca pe un scut.

— Mâine sunt la tipografie, apoi iau masa cu un prieten, pe urmă am spus că o să trec pe la familia Carter în drum spre Hampshire.

Zâmbi.

— Apoi vine binecuvântatul weekend. După aceea, luni şi marţi sunt în Scoţia.

Închise geanta diplomat şi o ridică.

— Şi acum chiulesc pentru tot restul după-amiezei. Deci, dacă mă caută cineva, spune-le să revină peste zece zile.

De fiecare dată când îi telefonase Nick, Jo închisese telefonul. Ultima oară când trântise receptorul, deconectase maşina de scris şi se dusese încet în baie. După ce aprinsese lumina, îşi strânsese părul lung în vârful capului. Apoi îşi studie gâtul. Nu se vedea nicio urmă.

— Deci, asta dovedeşte că nu m-a atins! zise cu voce tare. Dacă cineva ar fi încercat cu adevărat să mă stranguleze, vânătăile ar fi rămas zile întregi. Fusese un vis. Deliram, înnebunisem! N-a fost Nick, atunci de ce mi-e frică de el?

Trebuia să-l vadă ca să se convingă. Chiar şi mânia era mai bună decât această amorţeală fără el. De îndată ce o să apară în faţa ei, în carne şi oase – îşi aminti cum arăta – o să-i treacă teroarea asta îngrozitoare. Amintirea ochilor acelora pătrunzători plutea în subconştientul ei, chinuind-o în timp ce se plimba prin apartament. Şi nici măcar nu erau ochii lui Nick. Constată că tremura din nou în timp ce privea foaia de hârtie dactilografiată pe jumătate din maşină. Ridică telefonul dintr-un impuls şi formă numărul lui Nick de la Birou.

Sună de patru ori înainte să răspundă Jane.

— Bună. Sunt eu, Jo. Pot să vorbesc cu Nick?

Jo îşi sorbi sucul. Parcă i se ridicase o piatră de pe inimă.

— Îmi pare rău. Tocmai a plecat.

Jane părea foarte veselă.

— Când se întoarce?

Jo puse paharul şi începu să tragă de firul de la telefon.

— Stai puţin. Verific imediat.

Urmă un moment de linişte.

— Se întoarce pe doisprezece.

— Pe doisprezece? repetă Jo.

Se ridicase în picioare.

— Unde a plecat?

— Luni şi marţi în Scoţia, apoi, de miercuri în Franţa, pentru o săptămână.

— Şi azi şi mâine?

Jo simţea că vorbeşte pe un ton agitat.

— Nu-i în oraş. Îmi pare rău, nu ştiu exact unde.

Închise telefonul gânditoare. Apoi îl ridică din nou şi formă numărul lui Judy Curzon.

— Ascultă, Judy, trebuie să-l văd pe Nick. Îi transmiţi un mesaj, te rog? Spune-i că mâine după-amiază mă duc la Carl Bennet. Adică vineri, la ora trei. Spune-i că o să aflu ce s-a întâmplat de fapt duminică, fie ce-o fi. Şi dacă îl interesează, să facă bine să vină. Ai înţeles?

Se făcu linişte la celălalt capăt al firului,

— Nu sunt serviciu de mesaje, răspunse Judy.

Vorbise pe un ton glacial.

— Puţin îmi pasă pe cine vezi după-amiază şi probabil că nici pe Nick nu-l interesează din moment ce a trebuit să-l cauţi aici.

Jo se holbă la telefon câteva minute, după ce Judy închisese şi apoi zâmbi,

— Aşa-ţi trebuie, domnişoară Clifford. Tu ai vrut-o!

— *Pidwch cael ofon.*

Vocea îi vorbi din nou Matildei în timp ce stătea lângă pereţii luminaţi de lună de la Abergavenny. Apoi îi spuse, aşa ca să înţeleagă:

— Nu te teme, doamna mea. Îţi sunt prieten.

Franceza lui era destul de stâlcită, dar reuşi să recunoască băiatul galez care îi adusese mâncare noaptea trecută. Dar lui nu-i mai era frică; era rândul ei să se teamă.

Nu-i răspunse. Simţi umezeala fierbinte de pe faţa şi mâinile lui care-i ştergeau lacrimile.

— Deci n-ai ştiut? se bâlbâi el. N-ai ştiut ce s-a plănuit la ospăţ?

Clătină, din cap, incapabilă să deschidă gura.

— Oricum, aici nu eşti în siguranţă.

Băiatul avea dreptate.

— Oamenii mei o să se răzbune pentru masacru. Trebuie să te întorci la castel.

O luă de cot şi încercă s-o întoarcă, dar constată că îi

alunecau picioarele pe potecă, în timp ce se lupta să scape de el.

— Nu, nu! Nu pot să mă întorc acolo. N-o să mă mai întorc niciodată.

Se desprinse de el şi alergă câţiva paşi. Dinaintea ei se înălţau munţii.

— Şi atunci încotro o să te duci?

Băiatul o ajunse din trei paşi şi se opri în faţa ei.

— Nu ştiu. Nu-mi pasă. Se uită în jur disperată.

— Te duc la Tretower… zise băiatul, hotărându-se deodată.

Îl urmă, fără să ţină cont de picioarele ei însângerate. Nu-şi dădu seama cât timp se poticnise după el. La un moment dat, cedă, şi se lăsă pe pământ. Nu mai era în stare să continue drumul pe poteca abruptă de lângă rău. Apa curgea pură şi argintie, de parcă n-ar fi atins-o nicio picătură de sânge.

Se aplecă şi, băgându-şi mâinile în râu, îşi udă buzele. Apoi se aşeză pe iarba umedă şi închise ochii.

Băiatul se întoarse şi o imploră să meargă mai departe, dar nu putea să se ridice. O durea spatele. Îşi dădu seama deodată că o să piardă copilul şi îi părea bine.

Băiatul o trase de mână, implorând-o să-l urmeze. Privea mereu peste umăr, îngrijorat să nu fie atacaţi. Apoi, păru că renunţă şi dispăru rapid, la fel cum venise.

M-a lăsat să mor – se gândi ea, dar nu-i mai era frică. Încercă să spună tatăl nostru, dar nu-şi mai amintea prea bine. Oare Dumnezeu o să-şi mai arunce vreodată privirile asupra acestei ţări – se întrebă tristă şi închise ochii să nu mai vadă urma argintie a lunii pe apă…

Dar băiatul se întoarse cu un poney şi reuşi s-o urce pe el. Îşi croise drum prin albia unui râu puţin adânc. Calul se mişca cu picioarele lui solide prin apa umbrită de crengile împletite cu viţă sălbatică. Trecură de silueta întunecată a castelului Crickhowell, dar nu-l văzu, iar băiatul, în loc să-l evite, nu-l băgă nici el în seamă. Undeva, răsună ţipătul unei vulpi şi Matilda apucă poney-ul de coamă când tresări.

Ieşiră din râu şi merseră printr-o pădure întunecată, neprietenoasă, peste dealuri, unde domnea liniştea întreruptă doar de urletul singuratic al unei bufniţe şi de şuieratul vântului printre crengi. Închizându-şi ochii, călări mai departe obosită şi chinuită de dureri, fără să-i pese încotro se ducea sau ce intenţiona să facă cu ea. Dedesubt, poney-ul sigur pe el chiar şi în beznă, urma băiatul cu un pas hotărât, urcând încet prin ploaia ceţoasă.

Deschise ochii în zori şi văzu în depărtare castelul Tretower. Ştia că fuseseră probabil văzuţi şi urmăriţi de oamenii pădurii, dar o cruţaseră, nu se ştie de ce. Băiatul care ţinea hăţurile era talismanul ei. Se întoarse când se apropiară de turn şi îi studie faţa în lumină.

Îi zâmbi trist, plin de bunătate. Apoi îi făcu semn.

— Du-te, îi zise el. Acolo sunt prietenii tăi. Du-te cu Dumnezeu, *stăpână.*

Dădu drumul hăţurilor şi dispăru în pădure.

Poney-ul se împiedică de nişte pietre, în timp ce-l conducea pe cărarea şerpuită spre castel. Îşi fixă privirile asupra turnului şi refuză să se uite la dreapta sau la stânga. Spre surprinderea ei, podul era lăsat şi intră fără probleme. Oare înnebuniseră cu toţii? Nu ştiau că războinicii galezi mişunau peste tot?

Un văl de sânge i se lăsă peste ochi în timp ce călărea dreaptă prin curtea castelului. Animalul îşi ridică botul, cu urechile ciulite; simţise miros de fân. Se pare că nu era nimeni acolo.

Apoi, încet-încet, de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare, începură să apară oameni, auzi voci şi văzu lumini. Recunoscu zgomotul podului care se ridica în spatele ei. Nişte mâini o apucară de rochie. Îi luară hăţurile, încercând s-o dea jos de pe cal. În aer răsunau suspinele cuiva şi îşi dădu cu greu seama că erau ale ei.

— Nu te îngrijora, draga mea.

Bennet se aşeză lângă Jo şi îi luă mâinile între ale sale.

Atinse, cu piciorul firul microfonului şi îl dărâmă fără să

observe. Îi privea mâna care se răcise ca gheaţa; i se făcuse pielea de găină.

— Ce-i cu ea?

Sarah se apropie şi îngenunche lângă el. După o clipă de ezitare, dădu din cap.

— Continuă, milady! Ce s-a întâmplat după aceea?

Jo îşi trase mâna, frecându-o cu toată puterea, în timp ce se uita dincolo de el în cameră, cu ochii fixaţi într-un punct îndepărtat.

— Am stat acolo, la Tretower, cu familia Pickard zise încet. M-au băgat în pat şi au avut grijă de mine, aşa că durerea a încetat. Nu pierdusem totuşi copilul. William a trimis după mine. Dar eram prea bolnavă ca să mă mişc, aşa că a venit Nell şi mi-a adus bagajele de la Abergavenny. Însă William n-a apărut.

Crăciunul veni şi trecu. Zăpada groasă căzu şi se topi în râul Rhyan Goel. Gheaţa îi ferecă apele şi le slobozi din nou.

Încet, aproape pe neobservate, începu să i se umfle burta. Copilul din pântecele ei era fără îndoială blestemat de numele tatălui său şi de scena la care asistase în noaptea aceea groaznică, aşa că îşi dorea în continuare să-l piardă. Dar creştea şi părea să înflorească. O dorea pe Jeanne, bătrâna ei doică, Jeanne care ar fi înţeles că trebuia să scape de copil şi care ar fi adunat ierburi de ienupăr şi panseluţe, amestecate cu vorbe vrăjite ca s-o ajute. Matilda se cutremura şi se închina de fiecare dată când se gândea la asta, pentru că ştia că este un păcat îngrozitor, dar ce altceva ar fi putut să facă dacă pruncul era stigmatizat.

Însă cu sau fără stigmat, copilul se dezvolta şi ea se simţea din ce în ce mai bine. Nell o îngrijea cât se pricepea de bine, alături de altă servitoare, Ellen, una din femeile doamnei Picard, o galeză orfană cu faţa grăsuţă şi rubinie, cu zâmbet vesel, care o făcea pe Matilda să râdă cu poveştile şi cântecele ei. Nu primise nicio veste de la William.

Când iarna începu să se domolească, Matilda tânji tot mai mult să plece de la Tretower. Voia să se ducă la Brecknock, unde va fi în sfârşit propria ei stăpână, în castelul soţului său. Dar venise aproape Paştele când vremea se încălzi într-adevăr şi primii ghiocei străpunseră pământul tare, dezmierdaţi de razele soarelui. Matilda renunţase de mult la ideea de a pleca singură călare până la Brecknock, bazându-se pe viteză şi surprindere ca să scape nevătămată. Astfel de escapade nu i se mai potriveau acum, în starea ei, dar era hotărâtă să plece. Privea nerăbdătoare copacii aplecându-se sub boarea de martie, dorindu-şi ca vântul să usuce pământul. Altfel drumurile erau impracticabile. De aceea, trebuia să aştepte până în prima zi a lui aprilie. Era o vreme frumoasă şi însorită, cu cerul albastru. Pomii înfloriseră şi râul curgea liniştit. Se îmbrăcă în linişte, înainte să se trezească femeile cu care împărţea camera, şi se strecură tăcută pe hol, unde ştia că John Picard bea bere şi mânca pâine înainte să plece la vânătoare cu câinii.

O privi uluit când îi ceru o trăsură şi escortă până la Brecknock. Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra ei, în spatele pleoapelor lui grele şi cu gura căscată de uimire.

Apoi se întoarse spre soţia lui care apăruse în uşă cu un şorţ legat peste rochie.

— Vrea să plece. Vrea să se ducă la Brecknock.

— Şi chiar aşa o să fac. Cu permisiunea ta, John Picard.

Matilda îi zâmbi stăpânită.

Se întoarse spre gazda ei.

— M-am hotărât. Nu pot să mai profit de bunătatea voastră.

— Dar gândeşte-te la pericol!

Anne Picard făcu un pas în hol şi o luă de mâini.

— Gândeşte-te la pericol, draga mea şi la starea în care eşti!

Matilda se feri şi se înveli în mantie, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă talia îngroşată.

— Nu va fi niciun pericol dacă îmi împrumuţi o trăsură şi

o escortă – repetă încăpăţânată.

Îi privea pe amândoi, ea, o fată înaltă, singuratică, trasă la faţă, cu ochi obosiţi, dar hotărâţi. Atunci ştiură amândoi că vor trebui să facă ce le ceruse.

John Picard insistă s-o însoţească până la Brecknock, iar Anne îi dădu două din servitoarele sale, Margaret şi galeza Ellen.

— După garnizoană nu mai întâlneşti nicio aşezare omenească până acolo, îi zise ea. Nu-i loc pentru o femeie. Te rog, renunţă! Stai măcar până se naşte copilul.

O privea sincer pe Matilda, fără să-şi ascundă îngrijorarea, dar fata era hotărâtă. Refuză chiar şi rugăminţile Annei de a amâna plecarea cu o zi sau două, ca să aibă timp să se pregătească.

— Nu am nevoie de pregătiri, îi anunţă ferm încercând să-şi alunge nerăbdarea din voce. Nell, Margaret şi Ellen îmi vor împacheta lucrurile până vor fi gata caii.

Nu voia să-şi scoată nici mantaua în timp ce aştepta. Neastâmpărul din ultimele săptămâni devenise de nesuportat.

Simţi o umbră de părere de rău când o îmbrăţişa pe Anne înainte să se urce în caleaşcă, dar, după ce se înveli cu păturile de blană, o cuprinse din nou nerăbdarea. Femeile care o urmau încălecară pe poney, iar John Picard, trimiţându-i un sărut soţiei sale care stătea în prag, conduse escorta peste pod.

Imediat cum porniră, Matilda începu să regrete impetuozitatea ei. Nu-şi imagina ce greu va fi să meargă peste munţi într-o trăsură. Se legăna şi se zdruncina în vehiculul neconfortabil, întrebându-se ce-o să se întâmple la următoarea poticnire.

John Picard călărea lângă ea, cu cămaşa lui de zale peste pânza subţire, sub o mantie groasă, cu coiful la locul lui, scrutând tufişurile şi mărăcinişurile de pe drum. Era o zi frumoasă şi liniştită, se pare, dar simţea de când trecuseră de pod că erau urmăriţi.

În sinea lui, era mulţumit că Matilda plecase în sfârşit de

la Tretower. Îi păsa de singurătatea ei, dar se aştepta zilnic să fie atacat de galezi, de când se redeschiseseră potecile şi cărările. Ştiau probabil că soţia lui de Braose se află acolo şi viaţa ei ar fi cu siguranţă o răzbunare potrivită pentru moartea prinţului şi a fiului său.

Castelul Brecknock nu era pregătit să-şi primească stăpâna. Mica garnizoană se adăpostise în barăci de lemn, în afara zidurilor, iar holul mare şi salonul de deasupra erau pustii.

În timp ce stătea în camerele umede de la etaj, Matilda simţi că era gata să izbucnească în plâns. Nu mai fusese niciodată într-un loc atât de oribil. Se întoarse şi coborî scara în sala principală. Acolo se confruntă cu castelanul.

— Văd că nu aveţi pregătită nicio cameră, zise ea, încercând să zâmbească. Puneţi măcar oamenii să facă un foc, ca să ne fie cald. Cum te numeşti, domnule?

— Sir Robert Mortimer, milady.

Făcu o plecăciune, transmiţând ordinele celor aflaţi în prag.

— Unde este jupâneasa? De ce nu mi-a ieşit în întâmpinare?

Sir Robert păru stânjenit.

— Soţia mea a murit acum un an şi jumătate, milady. Femeile din sat şi-au dat toată silinţa…

— Îmi pare rău.

Matilda îşi înghiţi cuvintele aspre care îi stăteau pe vârful limbii.

— Atunci unde este şeful gărzii? Vreau să apară până la apusul soarelui.

Cu o energie răsărită din disperare, puse la treabă locuitorii castelului. Torţele se aprinseră pe pereţi, focul ardea în sfârşit în cămin şi ferestrele înguste fură închise. John Picard se aşeză pe o bancă în holul mare, încălzindu-şi mâinile la foc. Lipsa confortului nu-l deranja, dar îşi privea cu admiraţie gazda învăluită în mantie, care se fâţâia de colo-colo şi împrăştia ordine. O văzu oprindu-se şi privind spre uşă, în timp ce un grup de figuri noi apăru din

întunericul de afară.

— Popii, murmură ca pentru sine.

El nu se preocupa de biserică, dar se bucura să-i vadă de dragul ei. Matilda zâmbi celui mai în vârstă dintre ei. Era un bărbat serios şi suplu, în jur de douăzeci de ani, îmbrăcat cu o somptuozitate reţinută, într-o mantie tivită cu blană de vulpe, care scotea în evidenţă sutana neagră şi urâtă a călugărului de lângă el. Ochii lui care cuprinseră sala remarcaseră fiecare detaliu, inclusiv pe doamna din faţa lui. Făcu o plecăciune curtenitoare şi întinse mâna într-un gest de binecuvântare.

— Sunt Gerald, doamnă, arhidiacon de Brecknock.

Vorbise blând şi totuşi cu multă prestanţă.

Matilda îşi înclină capul, aşteptând binecuvântarea.

— Eram cu Fratele John când am aflat de venirea dumneavoastră milady, începu el. Câţiva călugări aduc mobilă şi am trimis să fie luate şi alte lucruri de strictă necesitate de la casa mea din Llanddeu. Îmi pare rău că aţi găsit Brecknock-ul atât de nepregătit să vă primească.

— Este vina mea.

Constată că îi zâmbea.

— N-am adus nicio escortă cu mine, arhidiacone, cu excepţia celei împrumutate de la bunul John Picard. Presupun că a fost o prostie din partea mea să vin aici.

Îi cercetă faţa pentru o clipă şi-i rânji ştrengăreşte.

— Vă înţeleg că aţi vrut să veniţi aici. Doar acasă este cel mai bine şi bănuiesc că femeile în starea dumneavoastră au fel de fel de idei de acest gen. De fapt, unde ar fi putut să se nască copilul decât în acest castel?

Se îmbujoră când îl auzi vorbind aşa direct şi, strângându-şi mantia în jurul ei, se retrase spre foc, unde se opri în picioare, observând cum doi călugări în sandale aduceau un scaun pliant. Îl aşezară lângă ea. Urmau alţii cu mese, bănci şi lumânări. În cele din urmă se aşternu o pânză albă pe masă. Matilda aştepta în linişte. Încet, sub privirile lui Gerald, începu să vadă partea nostimă a sosirii ei nedemne. O studia atent şi nu-şi plecă pleoapele când se

uită el. Dimpotrivă, îi zâmbi.

— Aşa-i mai bine? o întrebă el vesel.

Matilda râse.

— Mult mai bine, arhidiacone. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu te, deranja. Fotoliul meu trebuie să sosească de la Llanddeu. Îmi imaginez c-o să vă fie mai uşor să staţi pe un scaun cu spătar. Dacă aveţi nevoie de ceva, trimiteţi după mine. Sunt de obicei acasă, când nu pornesc să vizitez dioceza.

Făcu un pas înainte şi-i luă mâna.

— Şi acum, o să plec. Văd că sunteţi obosită. Dar ţineţi minte sunt aici în caz de ceva.

John Picard ridică din sprâncene când plecă Gerald.

— Iată un tânăr hotărât. Dar mă bucur că se află aici. O să aibă grijă de tine în lipsa soţului tău.

Se întinse pe banchetă, băgându-şi degetele mari sub curea.

Sir Robert Mortimer îi explică în cele din urmă la ce pericol se expusese atât ea cât şi familia Picard în timpul iernii. John Picard plecă în zori, a doua zi de dimineaţă, spunându-i la revedere din toată inima şi sărutând-o pe obraji. După aceea, Sir Robert venise lângă Matilda.

— Am ordonat gardă dublă pe ziduri şi la poartă, milady şi le-am spus să nu-i mai primească deocamdată pe cei din oraş, o anunţă el.

— De ce?

Tocmai strângea faţa de masă când se opri privindu-l mirată. Nell continua să plieze pânza, dar şi ea aţintise privirile spre faţa castelanului.

— Nu putem risca atâta timp cât vă aflaţi la Brecknock, milady. Iarna a fost liniştită. N-am avut probleme, dar acum, că aţi venit, mă aştept să vă atace.

Îşi încleşta pumnul pe mânerul săbiei.

— Să mă atace? Cine?

Matilda se încruntă.

— Galezii, bineînţeles, milady. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Aţi auzit de *galanas?*

Se arătă mirată şi bărbatul clătină din cap.

— Răzbunarea sângelui. Este legea acestor ţinuturi, milady. Apoi, fără îndoială, dacă reuşesc, urmaşii dumneavoastră şi rudele vor continua confruntarea. Şi uite aşa nu se va mai termina niciodată. Aşa îşi fac dreptate cei de pe mlaştini.

Matilda se cutremură.

— Deci soţia lui Seisyll a murit?

Ridică din umeri.

— Cât despre asta nu ştiu sigur. Dar bănuiesc că veţi fi ţinta atacurilor galeze atâta timp cât Sir William este la Windsor sau mai ştiu eu unde. Familia Picard nu v-a prevenit?

Matilda îşi umezi buzele nervoasă.

— Da, mi-au spus. Lady Picard mi-a povestit despre răzbunare, dar n-am dat importanţă. Am fost bolnavă… Cred că i-am pus în mare primejdie cât am stat acolo.

Se îndreptă spre cămin cu fusta ei verde subţire.

— M-au adăpostit toată iarna, Sir Robert şi nu s-au plâns.

Sir Robert se frecă pe frunte cu dosul palmei.

— Da, sunt oameni buni.

— Lăsaţi orăşenii să vină şi să plece ca şi până acum. Nu vreau să mă urască de la bun început. Asiguraţi-mi o pază permanentă şi va fi de ajuns. De fapt, sunt supuşii soţului meu, nu ai lui Seisyll. Sunt sigură că n-au de-a face cu răzbunarea sângeroasă.

Sir Robert se încruntă. Se mişcă stânjenit de pe un picior pe altul.

— Cred că ar trebui să vă explic ceva, milady.

Se uita în podea, vădit încurcat.

— Ştiţi, soţul dumneavoastră nu se bucură de prea mare simpatie în rândurile acestor oameni. Proprietăţile sale au fost moştenite pe linie maternă. Aşa că nu-i înghit pe cei din familia de Braose.

Glasul lui se întrerupse brusc.

— Tocmai de aceea vreau să mă placă pe mine, Sir Robert, replică ea.

Apoi zâmbi.

— Te rog, ajută-mă să mă împrietenesc cu ei. Nu-mi place să-mi fac duşmani. Poate îi câştigăm de partea noastră dacă încercăm.

Îi studie faţa hotărâtă, nerăbdătoare şi zâmbi.

— Bine, milady, dacă aşa doriţi eu unul sunt încântat. Cei din Aberhonddu nu sunt oameni răi de fapt. O să vă păzim şi sper să nu fie prea agitaţi de evenimentele din Gwent. Vreţi să-l anunţaţi pe Sir William?

Matilda încuviinţă din cap.

— Da, sunt nevoită. Trebuie să afle că am venit aici, mai ales că aş dori să-mi trimită o parte din servitorii mei de la Bramber. Puteţi aranja să fie înştiinţat? Între timp, o să aleg câteva femei şi o să ne străduim să transformăm castelul într-un loc confortabil.

Zicând acestea, zâmbi şi se întoarse s-o ajute pe Nell.

Următoarele zile fură cuprinse de o activitate febrilă. Când se auzi că sosise lady de Braose, oamenii din micile oraşe aflate în jurul castelului începură să se prezinte dinaintea ei. Fu chemată să arbitreze şi să judece neînţelegerile dintre ei. Se pare că o acceptaseră. De-abia îi mai rămânea timp pentru ea şi aproape că uită de grijile şi chinurile lungii ierni. Supuşii săi erau gata să-şi ofere produsele, arătându-se curioşi şi nerăbdători s-o cunoască pe soţia lui Sir William şi, din câte se pare, prietenoşi. Îşi petrecea multe dimineţi în compania lui Hugh, administratorul, care apăruse susţinut de gărzi de beat ce era. Îşi înfrânase imboldul iniţial care o îndemna să dea ordin să fie biciuit şi aşteptă să-l vadă treaz. În cele din urmă, se bucură că procedase aşa. Bărbatul îşi arătă recunoştinţa în felul lui şi se dovedi un slujitor competent. Îi arătă hambarele, magaziile, cămările şi pivniţele, mândru că Brecknock era destul de bine aprovizionat după iarna lungă.

Îşi petrecu multe ore cufundată în calculele lui, încercând

cu disperare să priceapă semnele de pe paginile puse dinaintea ei. Se străduia să-şi pună în practică cunoştinţele limitate în materie de citire ştiind că o urmărea, pândind cea mai mică greşeală.

În cele din urmă, exasperată peste măsură, îl chemă pe părintele Hugo, preotul trimis de Gerald să ţină slujba la capelă în fiecare dimineaţă.

— Părinte, am nevoie de ajutorul tău.

Îl privi de lângă foc, din somptuosul fotoliu al lui Gerald.

— Vreau să ştiu să citesc mai bine. Poţi să mă înveţi?

Pentru un timp, se aplecară împreună asupra cărţii unde erau însemnate cheltuielile şi plăţile.

— Nici eu nu prea reuşesc să citesc scrisul acestui om, murmură el în final. Mai ales ultimele pagini. O să aduc Biblia din capelă. Cel puţin are literele mult mai clare.

Peste două zile, Gerald se prezentă dinaintea ei.

— Am aflat că vreţi să învăţaţi să citiţi, zise el fără nicio introducere. Hugo nu este potrivit să vă ajute, milady. Ochii lui sunt prea bătrâni să mai distingă buchiile. O să vă ajut eu.

— Dumneata, arhidiacone? Dar credeţi că o să aveţi timp?

Se simţea puţin nervoasă în prezenţa energicului şi frumosului tânăr, privind curioasă volumele de sub braţul său.

— O să vă învăţ să şi scrieţi, continuă el. Este de neconceput ca o femeie de rangul dumitale să nu poată citi şi scrie fluent. Scrisul este una din cele mai mari arte.

Se înroşi la faţă. Vorbele lui o descumpăneau. În sufletul ei se simţea mândră de cum reuşise să se descurce la Brecknock. Era prima sa şansă să-şi demonstreze abilitatea de a conduce o gospodărie fără s-o aibă la spate pe soacra ei şi, cu toate că nu pusese totul la punct, era bucuroasă că se înţelegea cu oamenii pe care îi angajase.

În fiecare zi când era la Llanddeu, Gerald venea călare la castel şi petrecea o oră sau două în compania ei. Uneori citeau din propriile lui scrieri şi poezii pe care i le arăta

mândru, iar alte ori din cărţile din biblioteca sa. Încercau de asemenea să descifreze împreună socotelile administratorului, iar Gerald, cu ochii sclipind amuzaţi, remarcase că scrisul slujitorului devenise şi mai neciteţ faţă de ziua când sosise Matilda la Brecknock şi se apucase să-l verifice.

Descoperi de asemenea, spre consternarea ei, că Gerald susţinea cu mândrie că se înrudeşte prin bunica lui cu însuşi Lordul Rhys şi că ştia tot ce se întâmplase la Abergavenny.

De când John Picard plecase acasă, la Tretower, încercase să-şi şteargă din memorie ziua aceea cumplită. Îi venea mai uşor decât se aşteptase, pentru că era foarte ocupată la Brecknock, dar, câteodată noaptea, în ciuda oboselii, zgomotul şi duhoarea scenei sângeroase îi revenea în minte sub formă de coşmaruri îngrozitoare, din care se trezea zbierând. Mai era şi copilul. De fiecare dată când se mişca în pântecul ei se cutremura scârbită, ca şi când ar fi legat-o de trădarea pe care dorea s-o uite.

Şi acum, iată-l pe Gerald, stând vizavi de ea, cu o cupă de vin în mână, privind-o serios şi obligând-o fără să vrea să-şi amintească de evenimentele acelea cumplite.

— Soţul tău a fost un instrument al unei crude exagerări, dar nu mă îndoiesc că alţi nobili, mult mai puternici decât el au fost adevăraţii instigatori ai acestei odioase crime.

Se aplecă şi o privi intens.

— Nu trebuie să-l judeci greşit, milady. Ai făcut-o deja până acum, nu-i aşa?

Încuviinţă din cap.

— Am fost acolo, arhidiacone. Am văzut totul cu ochii mei. Mi-am spus că se mai întâmplă. Ştiu că în această parte a ţării astfel de orori sunt destul de frecvente. Ştiu că William este un om crud şi dur! Am auzit destule despre el şi totuşi nu l-am crezut capabil de o asemenea trădare. Eram de faţă când l-a înjunghiat cu mâna lui…

Se întrerupse, încercând să-şi înăbuşe suspinele care i se ridicau în gât.

— A fost atât de îngrozitor! A pierit până şi fiul lui Seisyll şi pe urmă şi pruncul lui.

Îşi muşcă buzele, răsucind între degete o bucată de fustă. Apoi îşi ridică brusc privirile, înghiţi în sec şi-l fixă fără să clipească.

— Părinte, copilul meu este blestemat de ce s-a întâmplat în ziua aceea! izbucni ea. Aş prefera să nu se mai nască.

Aşteptă sfidătoare, crezând că o să fie şocat, dar, spre surprinderea ei, încuviinţă din cap înţelegător.

— Este un sentiment normal, zise el încet, pe un ton calm. Dar nu-i bine. Trebuie să crezi în Dumnezeu. Copilul este cea mai nevinovată fiinţă. El va fi spălat şi sfinţit de botez şi rugile noastre. Nu trebuie să te temi pentru el.

Bău vinul care îi mai rămăsese şi se ridică în picioare.

— Trebuie să te anunţ ceva, milady. Acum trei nopţi, soţul tău a fost la Hereford. Am înţeles că de acolo plănuieşte să plece la Hay şi apoi să vină aici, la Brecknock. Aşa că pregăteşte-te să-l vezi în curând.

Matilda se sculă grăbită. Îi tremurau mâinile şi încercă să şi le ascundă în faldurile fustei, dar ochii ageri ai arhidiaconului observaseră deja. O mângâie blând pe braţ.

— Ai fost o soţie bună şi loială pentru, William de Braose. N-ai de ce să te temi de el. Este acelaşi bărbat cu frica lui Dumnezeu cu care te-ai căsătorit.

Îi flutură din nou pe buze zâmbetul lui ştrengăresc pe care ea îl admira aşa de mult.

— Poate acum, după ce se întoarce o să-mi recuperez fotoliul. Trebuie să recunosc că-mi lipseşte, mai ales când citesc la Llanddeu, cocoţat pe un taburet incomod. Probabil că am început să îmbătrânesc.

Oftă şi îşi duse mâna la spate, prefăcându-se că-l doare. Matilda izbucni în râs fără să vrea. Se ataşase foarte mult de el în ultimele săptămâni de când se cunoscuseră.

— Bietul arhidiacon. Ar trebui să-ţi dau un servitor să te frece pe spate. Când vine William, o să-i spun în primul rând de fotoliul tău, îţi promit. O să ţi-l trimit la Llanddeu

mai repede ca gândul!

Dar nici râsul lui vesel când îşi puse mantia şi ieşi în ploaie să-şi caute calul nu reuşi să-i domolească frica dezlănţuită la gândul că William va sosi în curând.

14

Nick se aşeză şi îi zâmbi afectuos lui Judy.

— Nu te-am întrebat niciodată unde ai învăţat să găteşti. A fost un prânz grozav. Îţi mulţumesc.

Privi cratiţa goală şi se aplecă să-şi toarne ultimele picături de vin.

— O femeie trebuie să-şi păstreze secretele! zâmbi Judy.

Renunţase la blue-jeanşi ei pătaţi şi îşi pusese o rochie de vară cu dungi albastre, care se potriveau foarte bine cu tenul ei. Când se apropie de el să-i ia farfuria, simţi o adiere de Miss Dior.

— O cafea ar fi ideală acum, zise el.

— Mai întâi cremă de zahăr ars, apoi brânză. Şi la sfârşit cafea.

Judy dispăru în bucătărie. Nick gemu.

— Ţi-ai pus în gând să mă omori?

— Atâta timp cât poţi să mă baţi la squash, un prânz ca acesta din când în când nu-ţi face niciun rău.

Îşi vârî capul pe uşă.

— Chiar trebuie să te duci la mama ta în weekend, Nick?

Îi făcu semn că da.

— N-am mai văzut-o de nu ştiu când, şi, dacă o să fiu plecat aproape toată luna este normal s-o vizitez. Şi, m-am gândit să aduc *Moon Dancer* de la Shoreham şi s-o las pe ea la Lynington.

Se ridică în picioare.

— Totuşi, avem timp de o siestă înainte să plec.

O îmbrăţişă în bucătărie, savurând atingerea trupului ei sub rochia subţire de bumbac.

— Vineri după-amiază este cel mai bine să faci dragoste.

Judy îl sărută nerăbdătoare.

— Oricând este bine – murmură ea, încercând să nu se întrebe de ce nu-i ceruse să-l însoţească la Hampshire.

— Ce-ai zice să servim prăjitura mai târziu?

Îşi trecu limba peste bărbia lui şi-l ciupi de ureche.

Mâinile lui se strecurară pe fermoarul de la spate. Îl trase în jos cu dexteritate, lăsându-i rochia pe umeri. N-avea nimic pe dedesubt.

Se desprinse de lângă el, dezbrăcându-se degajată.

— Stai să scot ibricul din priză.

Îşi deschidea cămaşa cu ochii pe sânii ei în timp ce deconecta vasul şi trecu pe lângă el în studio. Când ajunse în dormitor, trase perdeaua, se întoarse în umbra amurgului şi întinse braţele spre el.

Nick râse.

— Nu. Nu vreau întuneric. Îmi place să te văd. Îngenunche pe pat, întinse mâna şi aprinse veioza.

Pe carneţelul de lângă pat erau o mulţime de cercuri, pătrăţele, linioare, vârtejuri şi, în mijlocul lor, încadrat în decoraţii gotice, numele lui Carl Bennet şi cifra trei. Nick luă carneţelul şi-l privi mirat.

— Când ai scris asta?

— Ce anume?

Judy se sui în pat, alături de el. Se întinse cu braţele sub cap, cu picioarele ei suple şi bronzate pe cuvertura gălbuie ca lumânarea.

— Carl Bennet. De ce i-ai notat numele aici?

Se ridică.

— Dracu’ să-l ia. Trebuie să te gândeşti la mine, nu la el.

— Dar mă gândesc la tine, Judy!

Vocea lui Nick se înăsprise brusc.

O trase înapoi şi se aplecă peste ea furios.

— Mă întreb de ce i-ai scris numele? Unde l-ai auzit?

Pentru o clipă, Judy se gândi să mintă. Creierul ei se mişca cu viteza fulgerului. Dar, dacă ar descoperi adevărul mai târziu, ar da vina pe ea. Mai bine să-i spună. Se blestemă în sinea ei că-i scrisese numele – îl notase fără să-şi dea seama…

— Jo a sunat ieri, zise ea blând.

Îi zâmbi, întinzându-se să-l sărute, înlănţuindu-i gâtul cu braţele.

— Credea că eşti aici, atâta tot. Nu părea ceva

important.

— Ce ţi-a spus despre Bennet?

O privea fără să se mişte şi, pentru o clipă, i se făcu frică.

— Că se duce la el. Nick, las-o baltă…

— A precizat când?

— Azi. Zău, las-o baltă…

— Când, Judy?

Nick o prinse de braţ şi se dezlipi brusc de lângă ea. Se ridică în picioare.

— Nu trebuie să se ducă acolo de una singură!

Înşfăcă pătura şi se înfăşură în ea.

— Este oricum prea târziu. Probabil că a ajuns deja.

Nick trecu pe lângă ea şi intră în studio fără să-i spună nicio vorbă. Îşi luă cămaşa şi se îmbrăcă în timp ce-şi căuta pantofii.

— Nick, te rog. Nu pleca.

Se întoarse.

— Îmi pare rău. Judy. Trebuie să fiu acolo şi s-o opresc dacă pot!

În prima zi a lunii mai, lungul şir de cai şi căruţe care anunţau sosirea lui William de Braose şi a suitei sale, începu să se adune în curtea interioară a castelului Brecknock. Şerbii şi orăşenii plecaţi cu noaptea-n cap să îndeplinească riturile lor străvechi – trebuiau să întreţină focurile Beltane de pe mlaştini, în ciuda ameninţării preoţilor – găsiră castelul plin la întoarcere.

Matilda stătea în solar ascultând alături de Margaret tropotul de copite şi uruitul roţilor. Îi venea să se ascundă. Se gândea cu groază la întâlnirea cu William încercând să-şi amintească asigurările lui Gerald şi când, în sfârşit soţul ei sosi, inspiră adânc să-şi liniştească inima care-i bătea cu putere şi coborî să-l întâmpine în soarele de primăvară. În timp ce descăleca, William îşi ridică privirile spre soţia lui, care stătea impasibilă pe trepte. Era splendid îmbrăcat în purpuriu şi verde. Mantia îi era strânsă de un rubin mare şi avea barba frumos tăiată. Urcă treptele câte două şi-i

sărută mâna ostentativ, observând satisfăcut pântecul ei umflat sub rochia lejeră:

— Cum te simţi, milady? Voiam să vin mai repede, dar m-a reţinut regele.

Îşi ridică ochii pironiţi în podea, aşteptându-se să vadă mânie şi ură pe faţa lui, dar părea indiferent.

Încercă să zâmbească.

— Mă bucur să te văd, milord. Mă bucur foarte mult.

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă.

Se îndreptă, trăgându-şi mantia pe umăr şi o urmă în sală cu un pas sigur. Momentul de nervozitate pe care-l simţise în timp ce soţia lui îl studia, dispăruse. Îşi băgă degetele sub curea. Nu-i datora nicio explicaţie; nici ei, nici altcuiva, cu excepţia regelui.

Îi turnă cu mâna ei vinul pregătit special şi rămase tăcută lângă el, în timp ce-l bău. Când îi dădu înapoi cupa mulţumindu-i, se opri pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Dar indiferent ce fusese, se răzgândise brusc. Se întoarse zbierând ordine oamenilor săi şi o lăsă singură lângă foc.

După o zi, castelul îşi schimbă complet înfăţişarea, datorită lucrurilor aduse în convoiul lui William. Pe pereţii din dormitorul mare apărură tablouri. Cearşafuri şi cuverturi fine înlocuiră aşternuturile aspre împrumutate de călugării benedictini. Doi oameni plecară imediat să ducă fotoliul arhidiaconului la casa lui din Llanddeu.

Matilda continuă să se ocupe de administrarea castelului, chemând pe rând pe servitorii soţului ei. Le preciză că le va supraveghea activitatea pe viitor ca stăpână şi că femeile pe care le-a angajat înainte de sosirea lor, trebuiau să se asimileze celorlalţi. Spre dezamăgirea ei, Jeanne nu venise şi nu voia să-l întrebe pe William de ce bătrâna ei doică preferase să rămână la Bramber. Plângea adesea noaptea din cauza ei. Îşi dorise atât de mult ca Jeanne să fie aici când se va naşte copilul. Jeanne putea s-o aline, s-o ajute şi ştia ce să facă dacă era vreo problemă.

Pe William îl vedea rar. Era ocupat să viziteze castelele

din jur, sau se închidea cu scribii lui şi le dicta scrisori nesfârşite, care, după părerea lui Hugh dădeau multă bătaie de cap grămăticilor şi William trebuia să le plătească în plus ca să le termine. Noaptea, dormea la etajul superior, exact deasupra dormitorului ei. Era grea şi letargică, acum că se apropia sorocul şi se temuse să nu se culce cu ea, deşi mai rămăseseră doar două luni până să nască. Dar soţul ei se păstră politicos şi distant. Despre Abergavenny nu vorbiră niciodată şi toate întrebările sale chinuitoare rămaseră fără răspuns.

Curând observă micuţa servitoare blondă care chicotea în preajma soţului ei în timp ce el o îndesa cu prăjituri.

— N-o sa-i fie frig noaptea, doamnă, cu fătuca asta alături, comentă Ellen, observând că stăpâna sa urmărea fata din priviri.

Matilda se strădui să-i zâmbească.

Gerald făcea în continuare vizite la castel, dar nu aşa de des. Călătorea prin dioceză şi părea mult mai preocupat de treburile bisericii decât până atunci. Matildei îi lipseau prezenţa şi lecţiile lui, dar acum nu prea avea chef de efort, aşa că renunţă la citit, cu excepţia cărţii de venituri şi cheltuieli. Acum, Bernard, valetul lui William se ocupa de aceste probleme şi ea trebuia doar să-l supravegheze şi să tempereze certurile ocazionale cu Hugh.

Căldura blândă a lunii iunie urmă zilelor vântoase ale lui mai. Începu să-şi petreacă multe ore în mica grădină pe care şi-o făcuse între bucătărie şi capelă. Îngrijea florile plantate de ea şi smulgea buruienile. Cele trei servitoare o înconjurau în permanenţă, ajutând-o să se ridice când îngenunchea prea mult timp în iarbă şi o certau dacă îşi murdărea degetele de noroi. O dădăceau atât de rău, încât uneori îi venea să urle. Visa la escapadele ei singuratice pe dealuri, departe de castelele aglomerate şi o apuca disperarea.

— Of, Doamne! Când se va termina odată cu această aşteptare? îi spuse ea în sfârşit lui Margaret. O să înnebunesc. Oare cum reuşesc femeile să reziste?

Margaret se arătă şocată.

— Aceasta este menirea noastră, milady. Trebuie să fim răbdătoare ca Fecioara Maria.

— Fecioara Maria a fost o sfântă, eu nu sunt, îi replică Matilda.

Trase furioasă de o buruiană.

— Dacă n-ar fi fost grădina, m-aş fi aruncat din vârful turnului! Nu mi-am imaginat că este aşa de îngrozitor să fii gravidă.

Margaret îşi plecă ochii stânjenită.

— Nu mai aveţi mult, milady, îi şopti încurajator.

— A fost oricum prea mult. Fiecare minut este un chin. Şi avem nevoie de ploaie pentru plantele astea afurisite. De ce nu plouă?

Se uită furioasă la cerul albastru, hotărâtă să nu-i fie nimic pe plac. Nell şi Ellen stăteau pe zid, trăncănind împreună, cu vălurile trase pe faţă ca să le apere de soare.

Matilda îşi puse mâna pe umărul lui Margaret şi se ridică greoaie, netezindu-şi fustele. De la fierăria din capătul curţii interioare răsuna zgomotul ciocanelor şi şuieratul potcoavelor fierbinţi cufundate în apă rece. Se uită în jur, liniştită puţin de priveliştea familiară, dar numai promisiunea pe care şi-o făcuse că îl va vizita pe Gerald la el acasă, imediat după ce va naşte, reuşi s-o domolească. Îşi duse mâna la spate. Moaşa sosise la castel de două săptămâni. Fusese aleasă şi doica, iar acum se afla pe treptele capelei, alăptându-şi copilul în soarele dogoritor, înconjurată de caii care îşi aşteptau rândul la potcovărie.

Aruncându-şi grebla, se aşeză pe micul zid, lângă Ellen. Pusese să fie ridicat în jurul grădinii, în partea care dădea spre curtea interioară. Deşi la început fusese destinat să apere grădina de câini, animale şi copitele cailor, se dovedea acum şi un ideal loc de odihnă. Se întoarse să privească activitatea din curtea interioară. În capătul celălalt, dincolo de bucătării, un grup de galezi vorbeau agitaţi. Glasurile lor se ridicau peste celelalte zgomote. Apoi, în timp ce asculta unduirile de neînţeles ale graiului

lor, tăcură brusc, dând cuvântul unuia dintre ei, care trecu în mijloc, gesticulând din mâini. Se uitară unul la celălalt şi, după aceea, spre surprinderea ei, îşi ridicară ochii spre ea şi-i văzură cum se închină.

— Ce s-a întâmplat cu bărbaţii de acolo? întrebă ea neliniştită.

Ellen îi zâmbi trist.

— Discutau despre apa verde, milady. Am auzit şi azi dimineaţă în sala cea mare. Se spune că are puteri magice; un mesaj din partea lui Dumnezeu.

— Apa verde?

Matilda se întoarse spre ea încruntată.

— Nu-i nimic, milady, nişte aiureli, atâta tot, o întrerupse Margaret în grabă. Nu te prosti, Ellen. Doar n-o să pleci urechea la vorbele şerbilor.

Fata ei durdulie se înroşi de furie.

— Zău?

Ellen sări ca arsă. Îşi ridică mâna să-şi aranjeze părul creţ şi rebel care-i ieşea de sub văl.

— Toată lumea vorbea azi dimineaţă. S-a mai întâmplat acum o sută de ani, spuneau ei. Şi atunci Dumnezeu le arătase că se mâniase din cauza unei crime îngrozitoare.

Ochii albaştri de pe faţa ei pistruiată se holbară plini de importanţă.

— Este un semn, vă rog să mă credeţi.

Matilda se cutremură, ca şi când umbra rece a munţilor s-ar fi lăsat asupra ei.

— Dacă este un semn – zise ea încet – îmi este destinat mie. Unde este apa asta, Ellen?

— La Afon Llynfi, doamnă. Izvorăşte din lacul Llangrose, de sus din Munţii Negri.

Se închină grăbită.

— Se spune că este verde ca smaraldul şi curge la vale ca sângele diavolului spre Wye.

Nell îi trase un cot tovarăşei sale.

— Taci din gură! şuieră ea.

Observase că Matilda se albise la faţă şi i se umpluseră

ochii de groază.

— Ce prostie să vorbeşti aşa, Ellen. Nu-i decât iarbă de lac. Chiar Hugh, administratorul, spunea asta. A fost la Glasbury să vadă cu ochii lui.

Dar Matilda n-o auzise.

— Este un semn, şopti ea. Este un semn pentru copil. Dumnezeu îl va pedepsi pe soţul meu pentru fărădelegile sale prin fiul lui.

Se ridică tremurând.

— Prostii, milady. Dumnezeu nu s-ar gândi niciodată la aşa ceva.

Margaret era foarte practică.

— Ellen nu trebuia să vă repete asemenea tâmpenii.

Se uită la servitoarea care stătea în spatele Matildei.

— Sunt nişte fantezii. Oamenii ăştia nu-s sănătoşi la cap, zău aşa!

Privi dispreţuitoare grupul de galezi adunaţi lângă bucătărie.

— Şi acum, milady, ar fi bine să vă întindeţi înainte de cină. Aţi stat prea mult la aer.

Dădăcind-o şi protejând-o, Margaret şi Nell o conduseră pe stăpâna lor în castelul răcoros, urmate de semeaţa Ellen. Matilda se întinse la insistenţele lor şi închise ochii, dar era neliniştită şi nu putea să se odihnească. Nu coborî în sală pentru cină, iar când se lăsă întunericul, trimise în sfârşit după Gerald.

În ciuda cuvintelor liniştitoare ale lui Margaret, deveni din ce în ce mai agitată, în timp ce-l aştepta. Îi tremurau mâinile şi începu să învârtă între degete mărgelele unor mătănii.

— Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, cruţă-mi copilul, te implor, cruţă-mi copilul. Nu lăsa ca blestemăţiile lui William să cadă asupra lui.

Rugile i se opriră în gât, în timp ce se fâţâia prin cameră. Când se aşeză din nou, epuizată, lângă căminul gol, cu Margaret, Nell şi alte două femei, se simţi cuprinsă de panică.

Apoi auzi lipăitul sandalelor pe scara în spirală şi se ridică nerăbdătoare în picioare.

— Arhidiacone! exclamă, dar se prăbuşi pe scaun dezamăgită.

La lumina opaiţului, distinse silueta cocoşată a părintelui Hugo.

— Mii de scuze, milady, murmură el, observând prea bine cum reacţionase. Arhidiaconul nu este la Llanddeu. A plecat urgent la St. David, unde unchiul său, episcopul, a decedat. Când a sosit mesagerul, am venit chiar eu să vă spun. M-am gândit că, poate, o să fiu de ajutor.

Vocea lui se frânse în timp ce stătea nerăbdător lângă ea, întristat să vadă semne de nelinişte în ochii stăpânei sale. Matilda îşi ridică privirile şi-i zâmbi palid.

— Bunule părinte Hugo! Ai fost întotdeauna generos cu mine.

Ezită.

— Poate să sunt stupidă, dar am auzit de râul Llynfi şi mi s-a făcut frică.

Se uită în jos.

— Au trecut multe luni de la măcelul din Abergavenny, dar continuă să-mi bântuie visele. Mă tem că Dumnezeu a aruncat blestemul asupra copilului meu.

Îl privi din nou, căutând alinare.

Pentru o clipă, Hugo se uită la ea nedumerit. Ştia din mărturisirile ei chinuite că-i era frică pentru copil şi auzise vag despre râu. Dar nu credea în superstiţiile galezilor. Se încruntă, încercând să se gândească cum ar putea s-o încurajeze mai bine pe această femeie descumpănită. Nu se pricepea la toanele muiereşti şi căuta cuvintele potrivite, care să-i alunge supărarea din ochi.

— Fii liniştită, fiica mea. Dumnezeu n-ar pedepsi un copil nevinovat. Şi arhidiaconul v-a explicat acelaşi lucru.

— Dar nu se spune că copii ispăşesc păcatele părinţilor? îi replică ea.

Fusese luat prin surprindere şi nu-i răspunse imediat.

— O să mă rog. O să mă rog să te întărească Dumnezeu

şi să-ţi dea o naştere uşoară, aşa cum mă rog în fiecare zi. Sunt convins că Domnul, în marea Lui milă îţi va cruţa pruncul.

Se înclină şi ezită o clipă, aşteptând-o să spună ceva. Când nu primi niciun răspuns, oftă, se întoarse şi o luă în jos pe scări.

Matilda nu dormi aproape deloc în noaptea aceea. Se răsuci pe salteaua fierbinte, cu ochii fixaţi asupra pătratului de cer care se întrezărea prin geam. Apoi, când prima lumină despică în sfârşit întunericul, se ridică în picioare şi se aşeză la fereastră, privind valea ceţoasă şi zorile reci, care se târau peste păduri, la poalele munţilor. În spate, Margaret dormea neîntoarsă în patul ei de campanie.

Stătea în solar, singură, cu Ellen. Broda tivul unui cearşaf mic pentru leagănul gol de lângă ferestre, când capelanul urcă din nou scările şi se opri înclinându-se în faţa ei, cu răsuflarea tăiată. Era agitat şi palid, dar, când îi văzu ochii umbriţi de cearcăne, îl cuprinse un neaşteptat val de compasiune.

— Ce este, Părinte?

Îi zâmbi blând, lăsându-şi broderia în poală. Călugărul îşi răsucea stânjenit mâinile zbârcite.

— Milady, ţi-am spus noaptea trecută că o să mă rog lui Dumnezeu sa mă lumineze. Am stat ore întregi în genunchi în capelă şi m-am rugat lui Cristos şi Sf. Nicolae, patronul nostru.

Se cutremură, amintindu-şi piatra rece, care, în ciuda sutanei groase, îl făcuse să i se umfle genunchii de reumatism.

— Apoi am adormit şi am avut un vis. Cred că a fost un răspuns la ruga mea, milady.

Se închină, iar Matilda şi Ellen îi urmară exemplul, uitându-se una la cealaltă.

— Visul ţi-a spus de ce s-a înverzit râul?

Matilda părea uimită.

— Aşa cred, doamnă. Mi-a apărut un bătrân şi a spus că

Domnul nostru Iisus Cristos este foarte nemulţumit.

Se opri şi înghiţi nervos.

Matilda se ridica în picioare. Îi scăpase broderia din mână şi îşi dusese mâna la stomac fără să-şi dea seama, urmărindu-l cu ochii larg deschişi.

— De ce? şopti ea. De ce este nemulţumit Domnul nostru?

— Este ceva în legătură cu una din faptele lui Sir William, draga mea.

Bătrânul vorbi în şoaptă, privind mereu peste umăr.

— Da şi lucrul s-a petrecut chiar aici. Şi-a păstrat o proprietate cuvenită bisericii. Trebuia folosită pentru întreţinerea capelei şi operele de caritate, iar Sir William nu ne-a cedat banii.

Matildei nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui că Sir William a profitat de bunurile bisericii?

Bătrânul ridică din umeri împăciuitor.

Îi venea să râdă isteric.

— Şi crezi că este o ofensă destul de mare ca apele muntelui să-şi schimbe culoarea?

Se întoarse cu spatele la el ca să-şi ascundă faţa. Nu ştia ce să facă: să râdă sau să plângă? Îi trebuiră câteva clipe să-şi recapete autocontrolul. Abia atunci îl privi.

— I-ai spus lui Sir William despre acest vis? îl întrebă blând.

Călugărul clătină din cap vehement.

— Atunci n-ar trebui să-i spun nici eu. O să încerc să aflu dacă şi-a însuşit într-adevăr cele cuvenite capelei cu bună ştiinţă. Sunt sigură că este o greşeală la mijloc. El n-ar lua un bun al bisericii.

Aşteptă să plece bătrânul. Apoi izbucni în hohote de râs, ridică din umeri, îşi şterse ochii şi o privi disperată pe Ellen.

— Ellen, ce mult aş vrea să fie arhidiaconul aici. El ar şti ce să facă!

Oftă.

— Ar şti adevărul despre visul părintelui Hugo şi despre

apele râului.

Luă broderia ridicată de Ellen de pe podea şi se aşeză obosită.

— Adevărul este milady, că, la fel cum spun oamenii din Aberhonddu şi Hay, apele s-au înverzit din alt motiv. Se pare că s-a întâmplat asta din cauza marelui păcat săvârşit de rege, care şi-a luat-o de amantă pe Rosamund, fiica lui Walter de Clifford şi a îndepărtat-o din nou pe regina Eleanor.

O privi şireată pe Matilda, cu ochii ei albaştri şi veseli pe faţa pistruiată.

— Cred că apele Afon Llynfi şi-au schimbat mai degrabă culoarea din cauza păcatelor unui rege, decât ale unui supus de-al său, oricât de important ar fi el, nu-i aşa, doamnă?

— Presupun că da.

Matilda se duse la fereastra îngustă şi se uită în jos, în vale. O perdea fină de ploaie se lăsa de pe munţi şi simţea mirosul pământului din mica grădină. Se aplecă înainte şi spuse apreciativ:

— Sper ca povestea ta sau a părintelui Hugo să fie adevărată – atâta timp cât semnul nu mi-a fost menit mie. Şi cine ştie, poate că Margaret a avut dreptate. Poate că este numai iarbă!

— Şi miroase urât, doamnă, aşa zice Hugh, o întrerupse Ellen. Crede că din cauza secetei. Şi acum, în dimineaţa aceasta a început ploaia, aşa că o să ne lămurim dacă mai persistă verdele. O să se învioreze şi plantele dumneavoastră!

— Rosamund Clifford, şopti Sarah. Crezi că a fost unul din strămoşii ei?

Bennet îşi desprinse privirile de pe faţa lui Jo, gânditor.

— Memorie ancestrală transferată genetic? Am mai citit câteva lucrări interesante despre acest subiect.

Ridică din umeri.

— Eu unul nu cred, dar va trebui să vedem ce rol joacă

această Rosamund în povestea noastră. Acum, ar trebui s-o trezesc.

Se uită la ceas.

— A obosit. A parcurs cam şase luni din existenţa ei anterioară.

— Stai puţin, Carl! N-am putea afla despre copil? Ştiu că şi ea ar vrea s-o întrebi, izbucni Sarah când se deschise uşa din spatele ei.

Nick se uită de jur împrejur în cameră. Pentru o clipă, rămaseră tăcuţi, iar apoi, după ce o zări pe Jo întinsă pe sofa, intră înăuntru şi închise uşa.

— Jo, slavă Domnului că am ajuns la timp!

Carl Bennet se ridică şi îşi scoase ochelarii agitat.

— N-ai dreptul să vii aici. Te rog să pleci imediat. Cine eşti?

Se îndreptă spre Nick.

Nick o studia pe Jo.

— Ea m-a rugat să vin, zise el.

Îl vedea pentru prima oară pe Bennet.

— Mă numesc Franklyn, sunt un prieten de-al ei.

— Credeam că aţi înţeles, doctore Franklyn, că Jo nu doreşte să interveniţi.

Bennet îl privea foarte serios pe Nick.

— Doctorul Franklyn este fratele meu, îi răspunse Nick scurt. Jo, explică-i, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jo nu ştie că te afli aici.

Carl Bennet îi puse nerăbdător mâna pe umăr.

— Este într-o transă adâncă, şi acum te rog să pleci…

— Jo? Doamne Sfinte, ce i-ai făcut, ticălosule?

Nick îngenunche lângă Jo şi o luă de mână.

— Să chem portarul? întrebă Sarah în şoaptă.

Îşi duse mâna la sonerie. Bennet clătină din cap oftând.

— Te rog, domnule, Franklyn. Trebuie să pleci. Sper că-ţi dai seama că este periculos să intervii în această etapă.

— Periculos?

Nick se uită fix la faţa lui Jo.

Îl privea normal, dar nu-l vedea. Scena dinaintea ochilor

ei se desfăşura în alt timp şi alt spaţiu.

— Mi-a jurat că nu-i periculos. Şi m-a rugat să vin cu ea, continuă Nick, domolindu-şi cu greu furia. Am primit mesajul abia acum o oră. Te rog, lasă-mă să stau. Şi ea ar fi vrut.

Acum, ochii lui Jo se îndreptaseră în altă parte. Nu se mai uita la el. Se dilataseră, holbându-se la fereastră. Nick îi dădu drumul încet. Se dădu înapoi câţiva paşi şi se aşeză pe marginea unui scaun.

— Rămân, repetă el hotărât. N-o las singură!

Jo se trânti deodată pe sofa cu un geamăt agonizant. Îşi încordă degetele şi apucă patru şuruburi paralele montate în lemn.

— Sfântă Fecioară! zbieră ea. Unde este Jeanne? De ce nu vine?

Urmă un moment de linişte, în timp ce toţi trei o priveau electrizaţi. Nick se făcuse alb ca varul.

— Nu mai pot, gemea Jo. Vă rog, ajutaţi-mă!

Se zbătea strângând disperată în braţe un pui de pernă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carl, ce s-a întâmplat?

Sarah era disperată.

— Scoate-o din hipnoză! Trezeşte-o imediat!

Bennet se aşeză lângă Jo.

— Mă auzi, draga mea? Vreau să mă asculţi!

Se întrerupse, strigând de durere când Jo îl strânse de mână cu toată puterea. I se udase faţa de transpiraţie şi lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-o! zbieră Nick. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Naşte, îl repezi Sarah când Jo scoase alt geamăt. Femeile fac asta de mii de ani.

— Poate femeile gravide, pufni Nick.

I se făcuse pielea de găină.

— Trezeşte-o mai repede. Vrei s-o omori?

Îşi încleştă pumnii când Jo zbieră din nou.

— Jo? Jo? Mă auzi?

Bennet se străduia să-i prindă mâinile şi s-o liniştească.

— Naşterea s-a terminat, Jo. Nu mai simţi durere. O să adormi, Jo. O să dormi şi o să te odihneşti. O să te trezeşti uşor. Şi acum, închide ochii şi odihneşte-te…

* * *

— Durează prea mult!

Ellen se uită înspăimântată la Margaret. Ştergea faţa Matildei cu o cârpă muiată în apă de trandafiri.

— Pentru numele lui Isus; oare nu putem face nimic s-o ajutăm?

O implorau amândouă din priviri pe moaşă, care pipăia stomacul Matildei sub cearşaful pătat de sânge. Fata era practic inconştientă acum, proptită pe mai multe perne. Salteaua de paie era acoperită cu cearşafuri, ca s-o facă mai moale. Leşina între dureri, cufundându-se în uitare, înainte ca alt spasm să-i sfâşie corpul şi s-o trezească. Doar căldura propriului ei sânge în care stătea reuşea s-o aline.

— Mai ai puţin. Copilul se apropie.

Moaşa răscolea cearşafurile.

— Mai împinge de două trei ori şi-i gata. Aşa, bravo!

Zâmbi calmă când Matilda se arcui din nou în alt spasm agonizant şi răbufni sângele. Mătăniile pe care i le puseseră între degete se rupseră, risipindu-se pe podea. Margaret se închină îngrozită. Ellen răsuci un prosop în formă de funie şi i-l dădu Matildei când corpul fetei se eliberă de povara sa într-o convulsie disperată.

Pentru o clipă, se făcu linişte. Apoi se auzi în sfârşit un sunet slab de la bucăţica însufleţită, plină de sânge, dintre picioarele ei. Dar Matilda nu mai distingea nimic. Se adâncea epuizată în somn, cu trupul sfâşiat încă de dureri.

— Este teafăr?

Margaret se uită temătoare la prunc, în timp ce femeia luă cuţitul şi tăie cordonul ombilical. Niciuna dintre ele nu pusese la îndoială prezicerea Matildei că va fi băiat. Copilul scoase un ţipăt, agitându-şi în aer degetele sale micuţe. Arăta perfect.

— Uite, milady, este aşa de frumos.

Ellen puse uşor pruncul în braţele Matildei.

— Admiră-l! Acum zâmbeşte!

Încercând să-şi învingă oboseala, Matilda o dădu la o parte pe moaşa care încerca să-i maseze brutal stomacul. Se săltă într-un cot, încercând să-şi adune curajul. Venise momentul de care se temuse. Reuşi să se trezească şi luă copilul, studiindu-i faţa micuţă şi zbârcită. Pentru o clipă, simţi că i se opreşte respiraţia în loc, apoi o învălui deodată un sentiment de dragoste, şi protecţie faţă de nou-născutul ei. Uită de frică. Era frumos. Îşi îngropă faţă în şalul micuţ în care fusese înfăşurat şi-l strânse în braţe. Apoi îl îndepărtă uşor, doar ca să-i privească ochii albaştri, adânci, pleoapele minuscule, nasul ca un bumb, gura ţuguiată şi ciuful de păr negru, îmbibat în sânge. Dar, în timp ce privea, faţa pruncului ei se înnegri. Se uită împietrită cum trăsăturile micuţe, se schimonosesc în agonie şi auzi copilul ţipând. Dar în urechi, nu-i răsunau ţipete de copil, ci de om matur. Ţinea nişte zdrenţe în braţe şi printre zdrenţe simţea oasele unui schelet viu. După ce împinse trupul scârbită, căzu din pat în genunchi şi începu să vomite la picioarele femeilor îngrozite, care o îngrijeau.

— Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, salvează-l şi salvează-mă şi pe mine – zise ea, strângând pătura convulsiv.

Treptat, începu să se învârtească totul în jurul ei. Văzu patul cel mare rotindu-se şi îi răsună în urechi un uruit care depăşi toate celelalte sunete. Încet, se întinse vlăguită pe podea.

— Jo!

Nick ajunse primul la ea.

— Jo! S-a terminat. Jo, te rog, Jo…

Îi strânse în braţe trupul inert, aşezându-i capul pe pieptul său.

— Las-o, te rog!

Bennet îngenunche lângă el.

— Dă-mi voie s-o văd. Jo!

Trosni din degete în faţa ei.

— Ascultă-mă, Joanna. Acum o să te trezeşti. Mă auzi? Acum!

Urmă o linişte totală. Afară, o sirenă de poliţie urla pe Mrylebone Road, reinstaurând în camera atmosfera secolului XX.

Jo se mişcă. Deschise ochii şi-l privi pe Nick. În timp ce se ridica, stresul şi agitaţia îi dispăreau de pe faţă.

— Jo, te simţi bine?

Nick îi vorbea pe un ton blând. Continua s-o ţină de umeri.

Fata se încruntă cercetând atentă camera. Se uită mai întâi la Bennet şi apoi la Sarah, care stătea lângă birou, albă la faţă. Apoi îl privi din nou pe Nick. Îi zâmbi slab.

— A murit, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce tremurată.

— Jo, iubito!

Nick îşi îngropă faţa în părul ei.

— Nu s-a întâmplat nimic. N-a murit nimeni…

Se holbă la el.

— Nu mă minţi!

Vocea ei era foarte plăpândă.

— Vreau să ştiu adevărul.

Se uită dincolo de Nick.

— Arhidiacone?

Camera din Devonshire Place păli când privi spre capătul patului.

Zăcea din nou între aşternuturi, dar acum erau curate. Se lăsase întunericul şi camera era luminată de o duzină de torţe. Gerald ţinea o cruce în mână şi se ruga încet, ridicându-şi din când în când ochii spre ea.

— Copilul este mort, murmură Matilda.

Îşi auzi vocea răsunând ca o şoaptă în liniştea castelului. Undeva, în depărtare, sirena poliţiei continua să urle. Simţea că i se uscaseră buzele şi limba.

Gerald sărută calm crucifixul şi-l puse la loc în învelitoare. Apoi se apropie de pat şi îşi aşeză mâna rece

pe sprânceana ei.

— Nu, nici vorbă, răspunse el vesel. Pruncul ţipă din toate puterile. L-am văzut. Este un băiat frumos şi sănătos, milady, care ar trebui să-ţi spulbere toate temerile.

Ochii lui serioşi o studiau grijulii, observând părul răvăşit pe pernă, pielea palidă şi umedă, respiraţia întretăiată.

— Ai puţină febră. Asta ţi-a făcut imaginaţia s-o ia razna, dar în rest, n-ai de ce să te temi pentru copil sau pentru tine. Am dat ordin să ţi se dea ceai de mac şi ierburi de somn. O odihnă bună o să-ţi priască.

Deschise gura să vorbească, dar el îşi duse degetele la buze şi o binecuvântă. Apoi o privi pe Margaret care venise palidă şi impresionată să-i aducă ceaiul. După ce-l bău, se întinse epuizată. Prea obosită să gândească, îşi goli creierul şi se cufundă în somn.

— Cu cine vorbea?

Nick se uită peste umăr când Jo se cuibări din nou în braţele lui cu ochii închişi. I se făcuse pielea de găină.

Bennet clătină din cap.

— I se părea că îl vede pe arhidiaconul ei, zise încet. Probabil că a discutat cu ea şi a liniştit-o. Uite cum s-a înroşit în obraji – ca şi când ar fi adormit…

Ridică uşor braţul lui Jo şi îi luă pulsul.

Sarah o acoperi cu o pătură şi pentru o clipă, o priviră toţi tăcuţi. Bennet îşi scoase ochelarii. Îi tremurau mâinile.

— Sarah, te rog, adu brandy-ul!

— Sper că eşti satisfăcut! îl apostrofă Nick. Nu ţi-ai dat seama după ultima şedinţă cât este de vulnerabilă? Nu ţi-a trecut prin cap că ar putea fi periculos să te joci de-a întoarcerea în timp cu Jo? La Edinburgh era cât pe ce să moară sub hipnoză. Nu ţi-a spus fratele meu? Atunci i s-a oprit respiraţia! *Cristoase!*

Se lovi cu pumnul în palmă.

— Eşti un medic cu o reputaţie ireproşabilă. Dacă Jo n-are destulă minte să se ţină departe de tine, ar trebui s-o refuzi, ce Dumnezeu!

— Nick?

Vocea lui Jo era încă foarte slabă.

— Nick, te rog să nu ţipi!

Se întoarse s-o privească. Jo se străduia să se ridice.

— Te rog, nu te supăra. Nu este vina lui Carl. Totul a mers bine până acum. Doar că… naşterea…

I se prelingeau lacrimi pe obraz.

Sarah înaintă în vârful picioarelor şi se aşeză lângă Jo.

— Uite, bea puţin. O să te calmeze.

Îi duse paharul la buze.

— Copilul meu n-a păţit nimic, nu-i aşa? întrebă Jo după o clipă, când puse paharul de-o parte.

Nick şi Bennet se uitară unul la celălalt.

— Jo.

Bennet îi făcu semn lui Sarah să se ridice şi-i ocupă locul. Luă mâinile fetei între ale lui.

— Ce s-a întâmplat?

Privea sălbatic în jur.

— Ce s-a întâmplat? A fost un fel de halucinaţie, nu-i aşa? De aceea s-a transformat în braţele mele. N-a fost adevărat. De ce nu-mi spuneţi? Copilul meu este bine?

Bennet înghiţi cu dificultate. O ţinea strâns de încheietura braţelor.

— Jo, draga mea. Nu există niciun copil. Toate acestea au avut loc în trecut. În altă lume. Altă epocă. Nici măcar nu erai tu. Aici nu este niciun copil, îţi repet.

Fata lui era plină de compasiune.

— Dar l-am născut! L-am ţinut…

Acum Jo plângea în hohote şi se uita prin cameră uluită.

— A fost aici… în braţele mele!

Bennet îi ceru alt pahar lui Sarah.

— Mai bea puţin, Jo. O să te ajute să-ţi limpezeşti minţile. Experienţa pe care ai trăit-o a fost aşa de reală pentru tine, încât ţi-e greu să-ţi imaginezi că nu s-a întâmplat, dar trebuie să priveşti lucrurile în perspectivă.

Nick şi Sarah schimbară priviri în spatele lui. Femeia turnă fără niciun cuvânt două măsuri de brandy. Opri un

pahar pentru ea şi-l dădu pe celălalt lui Nick. Bărbatul se aşeză greoi pe marginea biroului şi constată că îi tremura mâna când îl duse la buze.

Bennet o chemă pe Sarah în timp ce se ridica.

— Stai aici, cu ea, zise blând.

Sarah se apropie şi puse mâinile pe braţul lui Jo. Apoi, doctorul îi spuse lui Nick.

— Are pe cineva acasă care să aibă grijă de ea?

Nick dădu trist din cap.

— Da, o să rămân eu.

— Atunci îţi sugerez s-o iei şi s-o bagi direct în pat. Are nevoie de un somn bun. O să-i prescriu ceva.

Căută în birou nişte reţete.

— Ai spus că mai demult era să moară sub hipnoză. Cunoşti circumstanţele? Te rog să mă crezi că nu mi-a spus nici ea, nici fratele tău.

— Ea nu ştie.

Nick îi aruncă o privire lui Jo, vorbind şi mai în şoaptă.

— Cred că ar trebui să discutăm cu Sam. Este în oraş.

— Doctorul Franklyn a încercat să ia legătura cu mine.

Bennet se încruntă.

— Dar Joanna m-a sfătuit să n-am încredere în el. Trebuie să-ţi mărturisesc că intenţionam să-i vorbesc. Bănuiam că se întâmplase ceva mai demult, în ciuda protestelor ei, dar nici chiar aşa!

Îşi trecu degetele prin păr.

— Zău!

Nick îl întrerupse.

— Este timpul să vă întâlniţi cu Sam, indiferent ce-ar spune Jo. O să-l anunţ să ia din nou legătura cu dumneavoastră. Între timp, sunteţi sigur că o să se simtă bine?

Bennet se uită la Jo.

— Îţi las numărul meu de acasă. Dacă se întâmplă ceva în weekend, sună-mă. Luni trebuie să plec la Chicago pentru zece zile. N-am cum să amân… dar pot să-ţi dau numele unui coleg…

— Nu te deranja.

Nick se ridică.

— N-o să mai consulte pe nimeni. O să am eu grijă de asta.

Trecu încă o oră până când Jo fu capabilă să se ridice. Nick o duse până la taxi, ajutat de Sarah. Se urcă lângă ea şi-o îmbrăţişa.

— Acum te simţi mai bine?

Se depărtă puţin de el.

— Sunt bine. Îmi pare rău. M-am făcut de râs.

— N-a fost vina ta, în niciun caz.

Se uită pe fereastră.

— I-am spus şoferului să oprească la o farmacie.

— De ce?

— Bennet ţi-a prescris ceva pentru somn.

Căută reţeta în buzunar.

Jo i-o smulse din mână.

— Ştii ce părere am despre somnifere, Nick. Spune-i şoferului să meargă direct la Comwall Gardens.

Rupse hârtia în bucăţi.

— Poţi să mă conduci până acasă şi apoi să te întorci la Judy?

— Jo! exclamă Nick cu reproş.

— Oricum, acolo stai, nu? Este singura persoană care ştia unde eşti azi după-amiază. Nici nu-mi dau seama de ce am sunat-o.

Închise ochii, lăsând bucăţelele de hârtie să se împrăştie pe podea.

— I-ai spus fiindcă voiai să fiu cu tine, zise Nick blând.

Jo nu-i răspunse.

De îndată ce ajunseră în apartamentul ei, Nick o duse până la sofa, unde se prăbuşi cu un oftat. Bărbatul se încruntă.

— Jo, n-ai vrea să-l chem pe Sam? Ar trebui să te consulte.

— Nu!

Se ridică din nou, cu mare efort.

— N-o să mi se întâmple nimic, Nick. O să fac o baie şi apoi o să mă bag în pat. N-are rost să stai. Serios!

Se uită la el.

La Bennet şi în taxi fusese bucuroasă că era acolo, dar se întâmplase ceva când o ajutase să urce scările. Intrase în panică. Îi orbise pentru o clipă orice alt sentiment; uitase chiar şi de copil. Împietrise şi i se oprise respiraţia în gât. Apoi, la fel de repede cum venise, această senzaţie dispăruse, lăsând-o să tremure ca o frunză-n vânt. Înghiţi cu greu.

— Te rog, Nick. Vreau să rămân singură.

Nick se încruntă.

— Cel puţin, lasă-mă să stau până te bagi în pat, zise el în cele din urmă. N-o să vin lângă tine, dacă asta te îngrijorează. Dar trebuie să stau. Dacă leşini în baie sau mai ştiu eu ce?

Jo ezită. Era cât pe ce să protesteze că nu leşinase niciodată.

— O.K., îi spuse până la urmă.

— Mulţumesc.

— Lasă-mă să stau pe sofa, încercă el să-i propună când se sui în pat.

— Nu, Nick, mulţumesc, dar nu.

Îi luă mâna.

— Îmi promiţi că n-o să asculţi înregistrarea şedinţei?

— Da. O să dorm. Nu te îngrijora.

Nick o privi un timp, după care ridică din umeri.

— Bine. Mă duc la mine acasă. Promite-mi că o să suni, dacă ai nevoie de ceva.

— Îţi promit. Şi acum, pleacă, te rog.

Stătu nemişcată până auzi uşa închizându-se în urma lui. Apoi se lăsă pe perne şi izbucni în lacrimi. Cum să-i spună că-şi dorea din tot sufletul să rămână cu ea? Sau că se temea de el?

Adormi în sfârşit, cu veioza aprinsă, incapabilă să accepte întunericul. Afară, noaptea era fierbinte şi apăsătoare. Treptat, barurile din Gloucester Road începură

să se golească şi glasurile amestecate cu râsete răsunară în stradă, în timp ce oamenii se întorceau acasă, bucurându-se de atmosfera magică a nopţii londoneze. Răsuci perna agitată, încercând să găsească un loc rece unde să-şi pună capul. Auzea zgomotele doar pe jumătate, pe măsură ce se cufunda în somn. Afară se făcuse linişte. O rafală de vânt răvăşi perdelele, aducând cu ea mirosul teilor din curtea palatului Kensington. Undeva miorlăi o pisică şi răsturnă o sticlă goală de lapte, care se rostogoli pe trepte în şanţ.

Jo nu se clinti. Stătea întinsă pe-o parte, cu părul lăsat pe faţă şi braţele sub pernă.

Începuse să se lumineze când se trezi brusc. Pentru o clipă, nu ştiu ce-o deşteptase. Se uită prin camera întunecată. Veioza era aprinsă pe noptieră, dar afară, printre perdele, se întrezărea sclipirea palidă a zorilor deasupra acoperişurilor. Apoi îl auzi din nou. Plânsul înfometat al bebeluşului ei. Se ridică înăbuşindu-şi un căscat şi puse mâna pe leagănul din celălalt capăt al camerei.

15

Nu era acolo. Camera era cufundată în tăcere. Şi goală. Pentru o clipă, rămase liniştită, complet uimită, apoi, treptat, îşi aminti şi se trânti pe perne. I se prelingeau lacrimi pe obraz. Îşi simţea braţele grele. O apăsa singurătatea. Era ca şi când ar fi pierdut o parte din ea. Copilul, cu părul lui mătăsos, cu pleoapele micuţe. Îi mai răsunau în urechi scâncetele lui; parcă vedea pumnii gingaşi în timp ce stătea în braţele ei, privind-o cu atâta dragoste şi încredere.

— Of, Doamne!

Se întoarse şi îşi îngropă fata în perne.

— A fost un vis! Un vis stupid şi afurisit!

Căută o batistă pe noptieră şi apoi se uită la ceas. Era patru şi jumătate.

Începu să tremure violent. Se băgă la loc sub pătură, încercând să se încălzească, apoi se ridică din nou, neliniştită. N-avea niciun rost. Nu mai putea să doarmă şi i se făcea din ce în ce mai frig. Mai bine l-ar fi lăsat pe Nick să stea cu ea. Îşi dorea să discute cu cineva. Îi plesnea capul de durere şi o înţepau sânii. Îşi încrucişă braţele, încercând să-şi domolească această senzaţie şi simţi deodată ceva umed pe cămaşa de noapte. Se uită îngrozită şi sări din pat. După ce ajunse în baie, aprinse lumina şi îşi scoase cămaşa. Acum rămăsese goală în faţa oglinzii. Sânii erau umflaţi, străbătuţi de vinişoare albastre şi chiar în timp ce-i privea fascinată, văzu o picătură apoasă, albăstruie, în vârful sfârcului drept.

Inima începu să-i bată violent. Încercă disperată să-şi oprească lacrimile. Întinse mâna după halatul agăţat în cuier şi se înfăşură în el. Îşi legă cordonul şi porni spre livingroom. Se opri în faţa telefonului.

Îi tremura aşa de rău mâna, încât de-abia reuşi să formeze numărul, dar auzi în sfârşit ţârâitul. Trecură câteva secunde până să răspundă.

— Nick, oh, Nick, vino, te rog. Te rog!

Se străduia să se stăpânească.

— Jo? Tu eşti?

Vocea de la celălalt capăt al firului părea atât de liniştită încât suna ca o şoaptă. Era Sam.

— Ce s-a întâmplat?

Jo, inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Îmi pare rău că te-am trezit, Sam. Poţi să mi-l dai pe Nick, te rog!

Urmă o pauză, apoi vocea blândă se auzi din nou.

— Nu-i aici, Jo. S-a întâmplat ceva?

— Nu-i acolo? repetă ea uimită.

— Mă tem că nu. Ce este? Pari speriată. S-a întâmplat ceva? Spune-mi, Jo!

Fata înghiţi în sec. Pentru o clipă nu articulă niciun sunet. Apoi reuşi să şoptească.

— Sam, poţi să vii până aici?

Îi răspunse fără să-i pună altă întrebare.

— Ajung într-un sfert de oră, zise el şi închise.

Jo rămase nemişcată. Laptele i se întărise pe halat. Îi clănţăneau dinţii, deşi în cameră era cald. Se cuibări pe marginea scaunului, legănându-se. Când auzi frânele taxiului pe stradă, se ridică. Se îndreptă spre intercom şi în momentul acela ţârâi.

Sam urcă scările câte două deodată.

— Ce este, Jo, eşti bolnavă?

Închise uşa în urma lui şi se uită la ea. Fata văzu întristată că purta una din hainele lui Nick peste puloverul pe gât.

Jo părea – se gândi el fără rost – mai frumoasă decât o văzuse vreodată, cu părul lung şi negru revărsat peste halatul alb, palidă la faţă, cu ochii ei uriaşi, accentuaţi de cearcănele vinete din jurul lor.

— Nick spunea că o să fie acasă, se bâlbâi ea. Mi-a zis că pot să-l sun.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Sam intră în livingroom şi se aşeză pe un scaun.

— Şi acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Ezitând, îi descrise ultima ei vizită la Bennet. Îi studia faţa, aşteptându-se să izbucnească furios, dar rămăsese tăcut, aşa că îi explică tot.

— Poate că el a prevăzut consecinţele. Mi-a prescris somnifere dar nu le-am luat. Nick a vrut să stea, însă eu nu l-am lăsat, aşa că presupun că până la urmă s-a întors la Judy.

Îşi privi mâinile.

Sam nu făcu niciun comentariu. Se mulţumea doar s-o studieze atent.

— M-a trezit, zise ea cu un oftat, m-a trezit copilul cu plânsetul lui – William, aşa urma să fie botezat, la fel ca tatăl, bunicul şi străbunicul lui, dar nu era aici.

Îi tremura vocea.

— Şi pe urmă am descoperit…

Se opri.

— Am descoperit că…

Ezită din nou stânjenită şi îşi duse mâinile la sâni. Sam se aşezase lângă ea, pe braţul unui scaun.

— Hai, spune, Jo, nu uita să sunt medic, o îndemnă el blând. Ţi-a curs puţin lapte, nu-i aşa?

Fata încuviinţă din cap, îmbujorându-se. Bărbatul zâmbi. Pe urmă se ridică şi îngenunche dinaintea ei.

— Pot să văd şi eu?

Îi deschise halatul şi se uită la sâni. Atinse unul încet. Apoi o acoperi. Zâmbi când îi răspunse.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Jo. Lactaţia spontană este un fenomen neobişnuit, dar nu unic. Va fi neplăcut o zi sau două, dar se va domoli. Pune-ţi şerveţele în sutien.

Se duse la masă şi ridică sticla de whisky.

— Să aduc nişte pahare, da?

Fata îl urmă în bucătărie, înnodându-şi cordonul mai strâns.

— Dar cum este posibil? întrebă ea. Este o reacţie psihologică, la fel ca şi mâinile?

Luă paharul şi sorbi din whisky.

— Presupun că da, într-un fel. Ieri ai trecut prin şocul emoţional al unei naşteri şi pentru unele femei este de ajuns ca să stimuleze glandele. Oamenii nu-şi dau seama că sânul este o adevărată maşină. Nu este nevoie întotdeauna de o sarcină şi o naştere ca să înceapă să producă. Ştii, unele mame adoptive şi-au alăptat copiii. Oricum, nu trebuie să te îngrijorezi. Este perfect normal. Nu te preocupa şi o să vezi că fenomenul va dispare într-o zi sau două.

Sam se aplecă să mai toarne whisky. Îi tremura mâna.

— Căţeaua noastră a avut o sarcină falsă când era mică. Aşa mi s-a întâmplat şi mie? întrebă fata.

Reuşi să zâmbească. Bărbatul izbucni în râs.

— Cam aşa ceva. Doar că nu trebuie să te aştepţi să faci vreun căţeluş.

— Eşti sigur că Nick nu era acasă?

Zâmbetul ei dispăruse deja când îşi întoarse faţa.

— Te-ai uitat la el în cameră?

Se plimba prin bucătărie, cu braţele strânse în jurul corpului, ca să-şi oprească tremuratul, cu paharul strâns între degete.

— Încă îl mai iubesc, Sam. Asta-i nenorocirea. Îl iubesc pe ticălosul ăla!

Se opri în faţa chiuvetei, uitându-se la muşcata roz de pe dulap. Se aplecă distrată să rupă o frunză moartă, fără să vadă faţa lui Sam. Corzile gâtului îi ieşiseră în afară în timp ce studia spatele lui Jo.

Fata zâmbi şi continuă nepăsătoare.

— Sper că n-o să-i spui, da?

— Sigur, Jo.

Îşi reveni cu mare efort şi clătină din cap.

— N-o să-i spun. De asta poţi să fii sigură!

Sam fluiera când salută portarul de la Lynwood House, unde se afla apartamentul lui Nick şi se urcă în lift. Nu era nici ora opt. Deschise uşa şi se opri pentru o clipă, ascultând.

Nick apăru în pragul camerei de baie, cu aparatul de ras în mână.

— Toarnă-mi nişte suc, te rog. Vin într-un minut.

Sam zâmbi.

— Cum spui, tu, frăţioare. Sper că ai dormit bine.

Îşi scoase haina şi o atârnă în cuier.

Nick se uită la ceas.

— O s-o sun pe Jo, să văd dacă se simte bine. Mă aşteptam să mă caute noaptea trecută. Era într-o asemenea stare...

— Nu! spuse Sam pe un ton tăios.

Luă de sub braţ ziarul *Daily Mail* şi se uită la titluri.

— Las-o în pace, Nicholas, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă tot ce mi-ai spus noaptea trecută despre şedinţa de hipnoză a lui Bennet a fost adevărat, nu cred că are chef să fie trezită la ora aceasta, de telefonul tău.

Nick se întoarse în baie şi scoase din priză aparatul de ras.

— Presupun că ai dreptate.

Sam ridică pentru o clipă ochii din ziar şi îşi privi fratele pătrunzător.

— Îţi sugerez s-o vizitezi pe mama, aşa cum ai plănuit şi s-o laşi în pace pe Jo câteva zile. De fapt, las-o până te întorci din Europa. Ştie că pleci, nu?

Nick ridică din umeri. Îşi încheie cămaşa.

— Trebuie să mă duc neapărat în Scoţia, dar călătoria în Franţa poate fi amânată.

— N-ai de ce.

Sam intră în bucătărie şi căută borcanul de cafea pe raft.

— Nu merită. Jo ţi-a spus foarte clar că s-a terminat totul între voi. Nu te lăsa înşelat de sentimente doar pentru că ai văzut-o acum supărată. O să înnebuneşti de tot.

— Atunci de ce m-a rugat s-o însoţesc ieri dacă nu vrea să mă vadă?

Nick îl urmă în bucătărie, băgându-şi cămaşa în pantaloni.

— Zău, aşa a făcut?

Sam îi aruncă o privire.

Luă o pâine şi începu să taie meticulos felii subţiri pentru prăjit.

— N-ai marmeladă? Eu unul n-am găsit pe nicăieri.

Nick se aşeză la masa din bucătărie. Luă ziarul şi-l răsfoi absent.

— Totuşi, n-ar trebui să stea singură, Sam, zise în cele din urmă.

— N-o să stea, răspunse Sam. O s-o sun mai târziu. Nu uita! Sunt medic şi prietenul ei în acelaşi timp. Dacă-i necesar, o s-o consult şi o să-i fac morală că nu ne-a ascultat sfaturile.

— Şi mă suni dacă are nevoie de mine?

— N-o să aibă, Nicholas.

Sam îl privi îngrijorat.

— Trebuie să-ţi intre odată în capul ăla sec înainte să te rănească!

Judy se uita posomorâtă prin ferestrele indigo ale barului, la şoseaua Pimilco, spălată de ploaie.

— Nu ţi-am mulţumit până acum că ai scris aşa de frumos despre expoziţia mea, îi zise lui Pete Leveson, care stătea vizavi.

Se întoarse cu spatele la fereastră.

— Cred că datorită ţie am avut atâta succes.

— Prostii. Este meritul tău.

Pete o urmărea atent, constatând că era încordată.

— Acum, că s-a terminat, presupun că îţi lipseşte, spuse el.

Judy oftă. Ridică paharul şi se zgâi de jur împrejur, dispreţuitoare.

— Probabil.

— Şi ce mai face Nick?

O întrebase special cu un ton indiferent. Judy se înroşi la faţă.

— A plecat în Scoţia, într-o călătorie de afaceri.

— Şi Jo? Se ocupă tot de fenomene paranormale?

Fata bău Buck's Fizz şi apoi îl întrebă strâmbându-se:

— Numele de Carl Bennet îţi spune ceva?

Pete ridică din sprânceană!

— Posibil. De ce?

— Jo s-a dus să-l vadă vineri după-amiază şi gândul că se afla acolo l-a speriat de moarte pe Nick. A alergat după ea, de parcă ar fi aflat că ia masa cu Scaraoţchi în persoană. Pot să mai comand încă un pahar?

Pete ridică mâna să cheme chelnerul, fără să-şi dezlipească ochii de la Judy. Dădu comanda şi puse pe masă o bancnotă de cinci lire.

— Bennet este un hipnoterapeut. Cred că unul dintre cei mai buni. Şi, printre altele, ajută oamenii să se întoarcă în existenţele lor anterioare pentru a-i vindeca de diverse fobii.

Judy rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că asta face Jo? Doar nu crede în aşa ceva, nu-i aşa?

— Presupun că nici tu nu crezi.

Pete o privea amuzat.

— Nu, bineînţeles. Nu-i de mirare că Nick este îngrijorat. Oricine crede în asemenea prostii este nebun de legat. Cred şi eu că s-a supărat când i-am spus că Sam o consideră schizofrenică.

Pete se aşeză, urmărind-o în continuare foarte atent.

— Face cercetări pentru un articol, Judy, zise el împăciuitor. Ştii, cred că ar trebui să fii atentă ce vorbeşti.

Judy râse din nou. Cel de-al treilea Buck's Fizz pe stomacul gol i se urcase la cap.

— Da, dar sper că nu şi de faţă cu tine, îl apostrofă ea. Sau crezi că sub masă stă ascuns un gazetar amator de senzaţii? Dar cine are nevoie de ei când beau un pahar cu unul dintre cei mai prestigioşi reporteri din Fleet Street?

— Tu şi Jo aţi fost prieteni mai demult, nu-i aşa?

Pete se sprijini de scaun.

— Da, nu cred că am făcut un secret din asta.

— Şi încă o mai placi. Toţi care au fost intimi cu ea

continuă s-o placă. Ce persoană încântătoare trebuie să fie! adăugă ea sarcastic. De ce nu afli exact de ce se ocupă? Ar ieşi un articol bun, mai mult ca sigur!

— Jo îşi vede de cercetările ei, Judy! vorbise pe un ton neutru.

— Dar ar fi altfel dacă l-ai scrie tu, nu-i aşa?

Îşi băgă degetul în pahar şi apoi îl supse zgomotos.

— Al tău ar fi mult mai… senzaţional!

Avea ochi mari, cenuşii, cu dungi strălucitoare în irişi, mărginiţi de gene umbroase. Pete îi contemplă pentru o clipă, de parca ar fi reflectat la ce-i spusese. Da, Jo îi era prietenă şi încă mai ţinea la ea, dar povestea, dacă exista într-adevăr, n-o să-i facă rău. Dimpotrivă, o să contracareze articolul răutăcios din *Mail.* De fapt, de ce nu l-ar publica şi el tot în *Mail?* Să ofere versiunea reală la cele întâmplate! Senzaţional, spusese Judy. Era un cuvânt la care Pete nu rezista.

Se aplecă şi strânse blând mâna fetei.

— Nu vrei să-ţi mai comand unul? o întrebă el calm. N-o să mai fi nevoită să lingi paharul. Mai târziu te conduc acasă şi îţi promit că o să dezbatem acest subiect.

Peste două zile, Dorothy Franklyn sună la uşa apartamentului din Lywood House.

— Sper că nu te-am deranjat, Sam dragă. Voiam să te văd înainte să te întorci în Scoţia.

Lăsă în hol pe podea trei plase verzi-aurii de la renumitele magazine Harrods. Apoi se îndreptă şi-l privi pentru o clipă. Când se înălţă să-l sărute, îi răvăşi părul drăgăstoasă, înainte să intre în livingroom.

— Când pleci?

Sam o urmă.

— Mai am câteva treburi prin oraş şi Nick mi-a spus că pot să-i folosesc apartamentul cât este în Franţa, aşa că mai stau încă o săptămână şi ceva.

Se aşeză pe un scaun şi o admiră.

— Arăţi foarte bine, mamă.

Femeia zâmbi.

— Mulţumesc, dragul meu, zise ea. Şi acum spune-mi ce mai face Jo.

Sam înălţă din sprâncene.

— Ce ţi-a povestit Nick?

— Destul ca să mă îngrijoreze. Sper că trăsnaia asta cu reîncarnarea este o prostie, Sam. Nu-mi place deloc cum sună. Nu-mi convenea când lucrai pentru teza de doctorat sub îndrumarea omului aceluia îngrozitor, Cohen şi nu-mi convine nici acum. Cred că-i periculos. N-are de-a face nici cu medicina, nici cu ştiinţa. Şi când te gândeşti că Jo s-a amestecat cu escroci de genul ăsta!

Se cutremură vizibil.

— Nu poţi face ceva, Sam?

Sam se îndepărtă şi privi pe fereastră. Zărea în depărtare traficul aglomerat, blocat în Park Lane.

— Nu ştiu, zise el încet. Cred că Jo s-a implicat prea mult deja şi nu poate scăpa nici dacă ar vrea. Cred că are de-a face cu o retrăire a reîncarnării anterioare. Sunt prea multe fapte, prea multe detalii.

Oftă.

— Sunt prea multe potriviri uluitoare, mamă.

Aruncă o privire cărţilor de pe masă.

— În ultima săptămână m-am gândit foarte mult la toate acestea. Când am ascultat înregistrarea primei şedinţe a lui Jo, m-am lămurit în multe privinţe.

Îşi trecu degetele prin păr.

— M-a obligat să-mi schimb punctul de vedere. Acum cred că, poate din când în când, dacă o persoană – sau mai mulţi oameni – au lăsat lucrurile neterminate ori au făcut o greşeala în viaţă, este posibil să li se ofere o a doua şansă când se nasc din nou pe acest pământ.

— Şi crezi că lui Jo i s-a dat a doua şansă?

Faţa ei era de nepătruns în timp ce-l studia.

Sam zâmbi.

— Da, ei sau altcuiva.

— Doar nu crezi asta cu adevărat, zise ea după o clipă. Îţi

imaginezi că este un fel de reacţie karmică?

Se încruntă.

— Aceasta este filosofie orientală, Sam. Care nu se potriveşte vestului.

Se opri.

— Dar Jo cum se simte? Nick era foarte îngrijorat din pricina ei. Mai ales când ai sunat şi ţi-a spus că nu vrea să-l vadă înainte să plece în Franţa. A fost adevărat, nu?

Îl urmărea din nou atentă.

— Era foarte zguduită din cauza celor întâmplate vinerea trecută şi puţin confuză. Cred că şi-a dat seama că s-a făcut de râs în fata lui. Până se întoarce o să-i treacă şi vor fi încântaţi că nu s-au întâlnit să-şi prelungească stânjeneala.

— Această teorie a ta…

Veni lângă el.

— Şi-a însuşit-o şi Jo?

— Jo luptă încă împotriva ei.

Sam se încruntă.

— Şi până nu acceptă, nu poate înţelege că mai există şi alţii care s-au reîncarnat odată cu ea ca să-şi croiască destinul împreună. Aşa trebuie să fie.

— Deci crezi că Jo nu este singură?

Se întoarse gânditoare în livingroom.

— Dar Nick, şi el este implicat?

Îşi ridică brusc privirile spre ea.

— A avut vreun rol în viaţa ei anterioară?

— Oh, da, bineînţeles.

Vocea lui Sam îşi pierduse vioiciunea.

— De unde ştii? îl întrebă ea pe un ton aspru, punând ceaşca de cafea pe masă. Şi tu? exclamă ea după o scurtă ezitare. Eşti şi tu amestecat în toate acestea?

— Cred că da.

Sam se aşeză vizavi de ea.

— Ţi se pare o nebunie, nu-i aşa?

Îi zâmbi dezarmant.

— Ai vreo dovadă pentru teoria ta?

— Dovadă?

O privi uimit.

— Cum să existe o dovadă? Nu fii obtuză, mamă!

— Adică vreau să ştiu dacă tu sau Nick aţi fost hipnotizaţi ca să aflaţi.

Clătină din cap.

— Câteodată nu-i nevoie, ca să îţi aminteşti unele lucruri…

Se cutremură.

— Mă îngrozeşti, Sam! N-am auzit în viaţa, mea asemenea tâmpenie. Ţi-ai lăsat imaginaţia s-o ia razna. Îţi sugerez să te întorci în Scoţia şi să-ţi însuşeşti proverbialul bun simţ al scoţienilor!

Se uită la Sam.

— Cine crezi că eşti, sau ai fost, în povestea ei?

Sam zâmbi.

— Nu contează, mamă, cred că ar trebui să încetăm această discuţie.

Îşi schimbă tonul.

— Şi acum, ia să vedem ce ai cumpărat. Nu vrei să-mi arăţi?

Dar ea refuză să schimbe subiectul.

— Matilda asta a avut mulţi bărbaţi în viaţa ei?

Sam se strâmbă.

— Cel puţin doi. Probabil trei.

Dorothy îl urmărea concentrată.

— Erau fraţi? întrebă ea brusc.

Râse.

— Nu, nu erau fraţi. Zău, hai să încetăm!

Dar femeia continuă iritată.

— I-ai spus lui Nick despre ideea ta?

— Nu!

— Şi n-ai de gând?

Sam ridică din umeri.

— Depinde. Cred că ar fi mai bine să se concentreze pe moment asupra reclamelor sale – şi asupra încântătoarei roşcate din Fulham. N-are rost să răscolim lucrurile.

— Mă bucur să aud asta.

Dorothy se ridică brusc, încercând să se stăpânească.

— Sam, trebuie să plec. Mi-au mai rămas câteva lucruri de făcut înainte să prind trenul.

Se înălţă să-l sărute pe obraz şi apoi ezită.

— Dar mai întâi spune-mi un lucru. Spuneai că ţi-ai amintit de ceva din trecut. Ce idee înspăimântătoare. Despre ce este vorba?

— Mi s-a întâmplat când ascultam înregistrarea primei şedinţe de hipnoză a lui Jo, îi răspunse el. Mi-am amintit de un inel. Un inel pe degetul unui bărbat.

Privi în tavan.

— Îmi amintesc de el de opt sute de ani.

Se făcu linişte în cameră.

Dorothy îşi umezi buzele stânjenită.

— De ce? şopti ea în sfârşit.

— Pentru că a fost oaspetele meu. Şi eu l-am ucis.

După câteva zile sânii lui Jo revenira la normal. Muncea de zor, dactilografiind însemnările, folosindu-şi ultima rămăşiţă de putere şi voinţă pentru a-i alunga din minte pe Carl Bennet şi Matilda de Braose. Curăţase apartamentul, umpluse cămara, aranjase să se ducă la Suffolk cu trenul de dimineaţă pentru a-şi lua maşina şi uite aşa constată că trebuia să-şi schimbe tot mai rar şerveţelele din sutien. Sam îi spusese că Nick plecase în Franţa şi se bucurase. Nick reprezenta o complicaţie de care nu se putea ocupa deocamdată. Lua în fiecare seară cele două somnifere prescrise de Sam, se culca la ora unsprezece şi dormea adânc. Ciudat de adânc.

Îl mai văzu o singură dată pe Sam. O examină cu profesionalism, îi răvăşi părul de parcă ar fi fost un copil şi plecă. Ar fi vrut să stea mai mult.

Când Pete Leveson o sună din senin, acceptă încântată invitaţia lui la cină. O duse la Geswork şi se aşezară în uriaşa cameră de recepţie cu lumină difuză, jucându-se cu piesele ornamentale de şah dinaintea lor, în timp ce

aşteptau să li se pregătească masa. Pete o privea sorbindu-şi ginul cu tonic.

— Arăţi grozav, Jo. Pur şi simplu grozav. Cum mai merge cu munca?

Fata zâmbi.

— Destul de bine.

— Cum te-ai descurcat cu Carl Bennet? Sper că ţi-a folosit recomandarea mea!

Mişcă un pion fără să-şi ridice privirile de pe chipul ei, aşa că observă imediat că se schimbase la faţă.

— A fost foarte interesant. Îţi mulţumesc, Pete.

O aşteptă să-i explice când se rezemă de spătarul fotoliului şi se uită prin hol.

— Ai descoperit ceva concludent? zise el în cele din urmă.

Întinse mâna după pahar.

— Da, de prima oară.

— Prima oară?

O atinse din greşeală peste picioare.

— Deci ai mai fost? Te-a hipnotizat?

Mută unul din regi pentru ea, zâmbind maliţios.

— Da, de trei ori.

I-l luă înapoi şi-l puse la loc. În schimb, mişcă un nebun.

— Şi?

Râse stânjenită.

— Se pare că am un alter ego. Încă nu-mi vine să cred că sunt reîncarnarea ei, nu pot accepta asta, dar această femeie trăieşte undeva în creierul meu şi este aşa de reală! Mai reală într-un fel decât viaţa pe care o duc acum, aici.

— Şah!

Pete îşi goli paharul.

— Nu te-ai priceput niciodată la şah, Jo. De ce nu mă laşi să te ajut? Am fi putut prelungi jocul cel puţin încă zece minute. Povesteşte-mi despre ea, despre doamna din creierul tău.

Jo îi aruncă o privire.

— Sper că nu-ţi baţi joc de mine!

— NU. Doar ţi-am spus. Consider că este un subiect fascinant. Romantic şi reconfortant. Înseamnă că, dacă dai greş, ţi se mai oferă o şansă. Înseamnă de asemenea că există o explicaţie pentru frica mea de apă.

Jo zâmbi.

— Presupun că te-a scăpat maică-ta în cadă.

— Ea jură că nu.

Pete ridică mâna spre chelner şi comandă băuturi proaspete.

— Deci, dă-i drumul. Spune-mi despre celălalt eu al tău.

Se simţea uşurată că i se oferea ocazia să vorbească. Relaxată şi încurajată de interesul lui Pete, Jo începu să depene toată povestea. Terminară băuturile şi se aşezară la masă, în restaurant, dar ea tot nu isprăvise. Îi ascunse un singur lucru. Nu reuşi să pomenească de copil sau de cele întâmplate după naştere. Când îşi încheie, în sfârşit povestirea, Pete fluieră prelung, în surdină.

— Doamne Sfinte! Şi vrei să-mi spui că o să laşi totul baltă? Că n-o să te mai întorci în timp?

Jo clătină din cap.

— Dacă mă întorc, o s-o fac de o mie de ori. Trebuie să renunţ, Pete.

— De ce? Ce rău este să ştii ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, Jo!

Zâmbi.

— Eu nu m-aş opri. M-aş întoarce de câte ori trebuie, până când aş obţine toată povestea, indiferent cât m-ar costa. Nu contează de unde vine. Dacă este un spirit din trecut, o parte a personalităţii tale fragmentare sau chiar tu într-o existenţă anterioară. Rămâne o femeie fascinantă. Gândeşte-te la oamenii pe care îi cunoaşte mai mult ca sigur!

Jo zâmbi trist.

— De exemplu, îl cunoştea pe Regele John.

— Pe Regele John cel Rău?

Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce articol ar ieşi, Jo! Gândeşte-te! Dacă i-ai putea lua

un interviu lui prin ea?! Nu poţi să te opreşti tocmai acum! Este imposibil. Trebuie să înţelegi asta! Întoarce-te şi află ce s-a mai întâmplat!

Judy făcea duş când o sună Sam a doua zi de dimineaţă. Ridică receptorul înfăşurată în prosop, scuturându-şi părul ud şi privind picăturile de pe podeaua studioului. Îi curgea încă apa de pe picioare, formând mici băltoace în jurul ei. Lăsă prosopul să cadă şi rămase în picioare, în dreptunghiul de soare care bătea în fereastră.

— Da, doctore Franklyn, bineînţeles că-mi amintesc de tine, zise ea surâzând, ce pot să fac pentru tine?

Sam o auzi cum râdea în celălalt capăt al telefonului.

— De fapt, aş vrea să faci ceva pentru Nick, zise el încet. Era foarte deprimat săptămâna trecută. Sper că ştii. Şi acum este în Franţa şi nu i-ar strica puţină companie. Ce-ai zice să-ţi dau adresa lui? Cât de repede poţi ajunge la Heathrow?

— Vrei să spui că ar dori să mă vadă?

Judy căscă ochii mirată.

— Să zicem că sunt sigur că va fi încântat dacă vei apărea pe neaşteptate. Îi datorez o favoare lui Nick. Mă ofer să-ţi plătesc biletul. Un cadou pentru amândoi.

Judy ridică din sprâncene.

— Este foarte drăguţ din partea ta, doctore Franklyn şi află că de-abia aştept să plec.

Îşi privea trupul gol în oglinda mare de pe perete.

— Nu-i nevoie să mă convingi când este vorba să mă duc la Paris. Mai ales dacă drumul este gratis! Dar, dacă n-aş fi atât de inocentă, te-aş putea întreba care este adevăratul motiv din spatele acestei filantropii neaşteptate.

Bărbatul râse cu poftă.

— Atunci mă bucur că eşti inocentă, domnişoară Curzon. Ai mai mult farmec aşa.

Ceecliff se întâlni cu Jo sâmbătă dimineaţa, la gara din Sudbury şi o conduse acasă în vechiul ei Land Rover.

Locuinţa era scăldată în soare, cu uşile şi ferestrele deschise spre grădină. Jo se uită în jur calmă şi bucuroasă. Undeva, în adâncul fiinţei sale, se temea să nu revină tensiunea weekend-ului de acum două săptămâni.

Ceecliff scoase triumfătoare o sticlă de Pimms.

— Deci spui că Nick este în Franţa?

Turnă două pahare când se aşezară în spatele sălciilor.

Jo încuviinţă din cap.

— Şi v-aţi împăcat înainte să plece?

— Presupun că ne-am despărţit prieteni, zise Jo prudentă.

Ce rost avea să-i spună lui Ceecliff că o părăsise înspăimântat şi se dusese la Judy? Că nu fusese alături de ea când avusese nevoie de el şi că nu-l mai văzuse de atunci? Simţi că bunica ei o urmărea şi încercă să zâmbească.

— M-am hotărât să mă întorc la hipnoterapeut fără isterie sau implicare sentimentală din partea mea. Doar ca să aflu obiectiv ce s-a întâmplat.

Ceecliff îşi ţuguie buzele.

— Asta-i o viclenie, Jo! Cum ai putea fi obiectivă? Este practic imposibil!

— Pentru că aşa o să-mi comande doctorul Bennet. Acesta este avantajul hipnozei – faci ce ţi se spune. Se poate folosi de creierul meu de la distanţă.

Ceecliff ridică exasperată din sprâncene.

— Cred că eşti naivă, Jo. Extraordinar de naivă.

Oftă. Apoi, după ce se ridică de pe scaun, se întoarse cu faţa spre casă.

— Dar ştiu ce am de făcut. Aşteaptă-mă puţin. O să aduc hârtiile lui Reggie.

Veni cu o geantă diplomat, plină cu însemnări şi carnete de notiţe.

— Cred că ar trebui să fie ale tale, Jo. Documentele familiei Clifford. Nu-i cine ştie ce în comparaţie cu arhivele de familie, dar tot este mai bine decât nimic. Majoritatea sunt din secolul 18-19. Poţi să te uiţi la ele altădată. De

fapt, iată ce vreau să-ţi arăt!

Despături o scrisoare veche cu sigiliu. Adresa pălise.

Jo o luă reverenţios şi se căzni să descifreze scrisul. Era datată 12 iunie 1812. Citi cu voce tare.

„Dragă nepoate Godfon” – foloseşte s-uri lungi. „M-au interesat observaţiile tale în legătură cu castelul Clifford de lângă Whithney-on-Wye. L-am vizitat şi eu acum câţiva ani. Am găsit o legătură de familie cu Clifford-ii aceia – Rosa Mundi, după cum ştii, a fost închisă de cruda Eleanor, soţia lui Henric al II-lea şi aş fi vrut să dau de o eventuală conexiune cu această doamnă atât de tragică şi romantică. Sigur, există o legendă potrivit căreia suntem moştenitorii pământurilor din Wales, apropiate de Clifford. N-am reuşit să-i găsesc o explicaţie, deşi povestea s-a transmis din generaţie în generaţie şi susţine că suntem descendenţii lui Gruffydd, prinţ al Galiei de Sud – cu toate că nu se precizează când şi cum. Să ne împăcăm totuşi cu gândul că în venele noastre curge o picătură de sânge regesc…”

Jo puse jos scrisoarea, amuzată.

— Ah, nu, este grozav!

Ceecliff se strâmbă.

— Nu te agita, draga mea! Hai, las-o baltă! O s-o studiezi mai târziu. Şi acum vino la masă înainte să se răcească mâncarea.

În timp ce bunica ei se odihnea, Jo plecă cu maşina la Clare. Parcă lângă uriaşa biserică impozantă, împodobită cu parapete şi o admiră urmărind norii care pluteau deasupra ferestrelor arcuite. Oare şi Richard de Clare se oprise să se uite la aceeaşi biserică? Şi-l imagina acum. Ultima oară îl văzuse în solarul de la Abergavenny, cu ochii lui căprui plini de durere, dragoste şi curaj, înfăşurat în mantia verde, prinsă pe umăr de o broşa de email.

Îşi băgă mâinile în buzunarul blugilor şi o privi tristă. Apoi, trăgându-şi geanta pe umăr, intră pe poartă şi se îndreptă spre porticul de sud.

Richard de Clare nu stătuse niciodată în această biserică. O singură privire aruncată stâlpilor şi ferestrelor înalte îi

spuse că fusese construită mult după epoca în care trăise el. Dezamăgită, începu să se plimbe, uitându-se în jur. Mai erau şi alţi oameni care se învârteau cu ghiduri în mână, vorbind în şoaptă. Ignorându-i, urcă treptele spre altar şi se opri dinaintea lui, contemplându-l. Se gândea că ultima oară când stătuse într-o biserică fusese la Brecknock. Iar Gerald ţinuse slujba. Îşi aminti mirosul de tămâie şi lumânări, fumul lor negru şi acru în vântul rece care pătrundea prin toţi porii castelului. Îşi aminti că privise o statuie a Fecioarei Maria şi se rugase pentru copilul ei nenăscut cu o credinţă atât de intensă, încât, la vremea aceea, fusese sigură că rugile ei vor fi ascultate. Mă întreb cât timp şi-o fi păstrat credinţa Matilda – gândi ea tristă, cu ochii pe crucea din altar. O mai avea când murise? Nu-i spusese nici lui Pete Leveson, nici lui Ceecliff că ştia sfârşitul poveştii.

Îşi dădu seama deodată că o studia cineva în timp ce se uita la cruce şi se întoarse stânjenită. În această biserică puritană, aproape spartană, amintirile trecutului ei catolic păreau aproape indecente. Iar pentru agnostica Jo din secolul XX, dorinţa de a sta în genunchi şi de a se închina la ieşirea din sanctuar era o rămăşiţă primitivă a unei ciudate superstiţii.

Plecă grăbită şi ieşi în curtea bisericii. Merse cu maşina prin Clare, savurând frumoasele clădiri medievale ale oraşului din Suffolk şi coti, urmând indicatorul spre parc şi castel.

După ce parcă, se uită de jur împrejur. Unde se înălţase odată impunătorul castel al familiei de Clare, se întindeau acum rămăşiţele unei gări în ruină. Marea Linie de Cale Ferată Estică distrusese ultimele vestigii ale castelului şi dispăruse la rândul ei, lăsând numai scheletul gării, cu iarbă între peroane, acolo unde fusese şina. Din castel se păstraseră doar câteva fragmente de zid, care stăteau aşa de nouă sute de ani. Dar şanţul de apărare era încă acolo – la fel ca şi construcţia înaltă acoperită de copaci, unde se înălţase odată turnul original – şi Jo începu să urce

hotărâtă, urmând poteca spiralată, spre vârf. De acolo vedea întreaga aşezare Clare, întinsă dinaintea ei într-o panoramă strălucitoare. Aerul era plăcut. Mirosea a miere şi fân proaspăt cosit. Rămase acolo pentru o clipă şi îşi aşeză mâinile pe zid, de parcă s-ar fi putut întoarce în timp atingând pietrele, dar nu se întâmplă nimic. Nicio vibraţie din trecut. Absolut nimic.

În noaptea aceea, Jo studie hârtiile din geanta diplomat a bunicului ei. Stând în dormitor, cu ferestrele deschise spre grădina parfumată, se simţea liniştită. Veioza mică atrăgea moliile, dar ea nu le observă. Era absorbită de notiţele, jurnalele şi scrisorile vechi de secole. Până acum nu fusese curioasă să-şi cunoască strămoşii. Ca şi Ceecliff, interesul ei era înfipt în prezent, poate fiindcă bunicul său murise când era mult prea mică să-şi amintească de el. Acum, Jo se întâlnea foarte rar cu mama ei. Se vedeau din când în când, simţeau un val de emoţie când se sărutau şi apoi constatau că nu se puteau înţelege dacă încercau să caute un subiect comun. În momentul de faţă, Julia Clifford era la San Tropez. Un zâmbet blând înflori pe buzele lui Jo când se gândi la mama ei. Se vor întâlni din nou la toamnă sau de Crăciun, probabil aici, la Ceecliff, vor face schimb de cadouri, vor bârfi puţin şi apoi cărările lor se vor despărţi din nou. Jo se uita la scrisoarea din mână, întrebându-se deodată cât din propria ei rigiditate era o reacţie la indiferenţa mamei sale. Dar ştia că Julia n-ar avea timp de trecut. Pentru că trecutul ei era îngropat demult, ca şi tatăl lui Jo.

Exista o singură menţiune despre vremurile îndepărtate în scrisori. Misteriosul Clifford de Wales. Oare Matilda era unul din strămoşii ei pe această linie? Dar cum să fie posibil aşa ceva, când William era duşmanul înverşunat al galezilor? Acum îşi dorea să fi notat mai atent numele copiilor Matildei şi ce se întâmplase cu ei. Îşi amintea doar de unul singur. Micuţul William. Pruncul ei.

Duminică seara ajunse acasă foarte târziu, epuizată de drumul lung prin traficul aglomerat şi dormi adânc, fără

vise, fiind trezită doar de ţârâitul telefonului.

— Jo? Tu eşti?

Era Bet Gunning.

— Ce dracu’ ai avut de gând când i-ai oferit povestea pe tavă lui Pete Leveson?

— Care poveste?

Jo căscă şi se uită somnoroasă la ceas.

— Doamne! S-a făcut ora nouă. Îmi pare rău, Bet, am dormit prea mult!

— Înseamnă că n-ai văzut ziarele de azi.

— Nu, nu le-am văzut!

Lui Jo i se strânse stomacul.

— Mai bine mi-ai spune odată şi nu m-ai fierbe atât!

— *Daily Mail* în exclusivitate – o pagină întreagă – de Pete Leveson, intitulată „Viaţa secretă a lui Jo Clifford”. Descrie absolut totul, Jo. Toate şedinţele tale de hipnoză. Matilda de dracu’ s-o pieptăne cum o cheamă este… fir-ar să fie! Credem că ne-am înţeles. Mi-ai promis că îţi păstrezi articolul pentru WIA.

Bet era furioasă.

— Ştiu că revista noastră apare lunar. Ştiu şi că Pete este prietenul tău, dar ai fi putut cel puţin să mă anunţi…

— Bet, o întrerupse Jo. Nu ştiu nimic despre toate astea. Ticălosul de Pete m-a invitat la cină vineri seară. Am discutat neoficial, ca între prieteni.

— Neoficial? izbucni Bet. Tocmai că n-a fost aşa! Te-a citat cuvânt cu cuvânt, ascultă: „Îţi imaginezi groaza şi nedumerirea mea – mi-a spus Jo noaptea trecută – când m-am trezit singură, într-o lume necunoscută…”

Pe Jo o apucă tremuratul de furie.

— N-am spus aşa ceva! zise ea enervată la culme. O să-l dau în judecată, Bet. Cum a îndrăznit? Îl sun chiar cum şi pe urmă o să discutăm din nou.

Trânti telefonul şi formă numărul lui Pete. Răspunse abia peste câteva minute.

— Jo, ce drăguţ din partea ta! L-ai citit?

Vorbea laconic.

— Nu, ticălosule!

Jo bătu cu piciorul în podea ca un copil.

— Dar am aflat! Bet Gunning turbează de furie, dar eu sunt şi mai mânioasă. Tot ce ţi-am spus era strict confidenţial…

— Nu mi-ai precizat asta, Jo, încercă Pete s-o domolească. Îmi pare rău, dar n-ai menţionat nici măcar o singură dată că ar fi secret. Dacă aş fi ştiut…

— Puteai să-ţi imaginezi, Pete. Te-ai folosit de prietenia noastră. N-am mai întâlnit un om atât de cinic şi perfid ca tine. Şi faptul că nu mi-ai spus ce aveai de gând, dovedeşte că ai premeditat totul!

Se auzi un oftat exagerat la celălalt capăt al firului.

— Potoleşte-te, Jo. De fapt, contrabalansează articolul din Daily Mail de acum câteva zile. Dovedeşte că studiezi ceva interesant, care te menţine pe prima pagină. Sunt trei atuuri importante, după părerea mea. Când va apărea povestea ta, oamenii se vor năpusti s-o citească.

— Ai folosit numele lui Carl Bennet?

Jo nu se lăsa înduplecată.

— Bineînţeles…

— O să fie furios! N-aveai dreptul, fără să-l întrebi.

— Dacă doreşte, o să-mi cer scuze, dar nu se va opune unei reclame gratis. Marele Public se va înghesui la uşa lui. Ştii ce, Jo, mai bine am discuta la cină. Acum trebuie să mă îmbrac. Când te vei gândi mai bine, vei vedea că reprezintă o publicitate pozitivă. Pe curând!

Închise fără alte comentarii.

Încă furioasă, Jo îşi trase blugii şi un pulover. După ce îşi prinse părul cu o eşarfă, înşfacă geanta. În staţia de metrou Gloucester Road, cumpără un ziar şi apoi se întoarse în apartamentul ei.

Aşa cum spusese Bet, era o pagină întreagă, cu trei fotografii de-ale ei – una din ele, elegantă, ceţoasă, făcută acum trei ani, la un bal, cu Nick. El fusese scos din imagine. Poza îi dădea o înfăţişare visătoare, romantică, frumoasă. Era creaţia lui Tim Heacham.

Jo îl sună de trei ori până să reuşească.

— Îmi pare rău, Jo. Zău aşa. Nu ştiam la ce-i trebuie.

Tim era supărat.

— La dracu' ce era să cred? Pete îţi recăpătase favorurile, din câte observasem. N-aveam nici un motiv să nu-i satisfac rugămintea.

— Dar este o fotografie îngrozitoare! Mă face să arăt…

Nu-şi găsea cuvintele.

— Te face să arăţi încântător, Jo. Am încercat să te sun, să verific, dar nu erai acasă.

— Da, am fost la Suffolk. Am vizitat ţinutul Clare.

— Clare?

Vocea lui Tim deveni brusc agitată.

— De ce?

— N-ai citit articolul?

Jo se uita în ziar în timp ce vorbea.

— Frumosul bărbat care se îndrăgostise prea târziu… Pasionatul Richard, obligat să se întoarcă şi s-o lase pradă destinului pe doamna visurilor sale…

Se strâmbă.

— Am vrut să-i văd castelul.

— Şi l-ai găsit acolo?

Tim îi vorbea pe un ton ciudat.

— Nu, bineînţeles că nu. S-a întâmplat ceva, Tim?

— Nu, răspunse el încet. De ce dracu' să se fi întâmplat?

În noaptea aceea, copilul o trezi din nou. Dormea adânc, cu cearşaful dat la o parte şi ferestrele deschise, pentru că afară era o căldura umedă. Se deşteptă brusc şi rămase în pat, întrebându-se ce auzise oare? Apoi, se repetă – scâncetul unui prunc înfometat. Simţea cum înţepeneşte, cu ochii dilataţi în beznă. Nu mai îndrăznea să respire în timp ce sunetul umplea camera. Se ridică încet şi căută comutatorul. Când întunericul se retrase în colţuri, se uită de jur împrejur. Îl auzea. Sesiza răsuflarea lui între două urlete; ţipete ascuţite, patetice, pe măsură ce devenea din ce în ce mai disperat. Îşi astupă urechile cu mâinile, simţind

lacrimi în ochi şi începu să se legene nefericită. Până la urmă, nu mai putu să suporte. Se ridică din pat şi aleargă la uşă. O deschise şi o lăsă să se trântească în urma ei. Pe urmă alergă în bucătărie. În spatele celor două uşi nu se mai auzea niciun plânset. Cu mâinile tremurânde, umplu ceainicul, lovindu-l de robinet în agitaţia ei. Whisky-ul era în livingroom. Ca să-l ia ar fi trebuit să deschidă uşa de la bucătărie. Rămase cu mâna pe clanţă pentru o clipă şi apoi o deschise, inspirând adânc. Se făcuse linişte pe hol. Alergă în livingroom, înşfăcă sticla, ezită şi se uită la telefon. Oricând, spusese Sam. Sună-mă oricând.

Îngenunche şi-l trase spre ea, după care se opri. Apartamentul era cufundat în linişte, cu excepţia şuieratului ceainicului din bucătărie. Nu putea să-i ceară lui Sam să vină a doua oară la miezul nopţii, numai fiindcă avusese un coşmar.

Îşi făcu un ceai, luă o gură de whisky şi ultimele trei somnifere. Apoi se aşeză pe sofa în livingroom şi îşi trase o pătură peste umeri, deşi era cald. N-o să se mai întoarcă în dormitor până dimineaţă.

Tim era în studioul lui, studiind o copie a fotografiei lui Jo şi Nick. O mărise până când o făcuse de patru metri în diagonală şi o prinsese pe un panou. Un reflector le lumina feţele cu o strălucire rece, neutră, care îndepărta personalitatea, lăsând doar tehnica în sine.

Se îndreptă gânditor spre magnetofonul deck, apăsă pe un buton şi umplu încăperea de acordurile naiului lui Gheorghe Zamfir. Pe urmă se întoarse lângă fotografie. O contemplă cu braţele încrucişate pe marginea cercului de lumină, singurul punct viu din uriaşul studio cufundat în beznă.

În spate, pe masă, era o mică bucată de sticlă. Ochii lui deveniseră deja visători când puse praful alb pe ea şi-o înveli într-o hârtie. Trase pe nas şi se întoarse spre tablou.

Abia peste câtva timp, cu un rotring în mână, lucrând cu multă grijă, cu limba între dinţi începu să deseneze un văl

peste părul lung şi ondulat al lui Jo.

* * *

Era aproape ora zece a doua zi de dimineaţă când auzi o bătaie în uşă. Jo deschise şi o văzu în prag pe Sheila Chandler, una din vecinele de la etaj. Era o femeie înţepată, în jur de cincizeci de ani, cu un păr negru, făcut permanent, scos azi în evidentă de o rochie roz din şifon, fără mâneci. Jo o cunoştea vag.

Îi zâmbi stânjenită lui Jo.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnişoară Clifford, zise ea. Ştiu că sunteţi ocupată. Voiam doar să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

Jo surâse nedumerită.

— Să mă ajutaţi? se miră ea.

— Da, cu copilul. Eu am crescut patru şi ştiu cum este să ţipe toată noaptea. Stă cu tine, nu?

Lui Jo i se puse un nod în gât.

— El… l-aţi auzit?

Se sprijini de uşă.

— Da, dar nu-i nimic! se grăbi s-o liniştească Sheila Chandler. Doar că în nopţile fierbinţi, cu toate ferestrele deschise, zgomotul răzbate peste tot. Ştii ce vreau să spun! Şi Henry al meu suferă de insomnie…

Jo îşi luă inima-n dinţi.

— Nu-i niciun copil aici, zise ea încet. Probabil că plânsul vine din altă parte.

Femeia o privi mirată.

— Dar era aici. Am coborât noaptea trecută pe la unsprezece şi am ascultat lângă uşa ta. Era cât pe ce să bat. Uite ce este, draga mea, nu vreau să te acuz. Nu-mi pasă al cui este copilul sau cum a ajuns aici, doar că ar trebui probabil să închizi ferestrele. Ai încercat cu ceai contra colicilor?

Jo inspiră adânc.

— Îmi pare rău, doamnă Chandler – bine măcar că-şi

amintise cum o cheamă – dar indiferent ce vă imaginaţi, aici nu există niciun copil.

Nu există niciun copil.

Îşi repetă cuvintele când închise uşa. Noaptea trecută la ora unsprezece stătuse în linişte şi ascultase dar nu auzise nimic.

Se duse direct la telefon şi-l sună pe Sam, apoi intră în dormitor şi privi în jur. Ferestrele erau larg deschise. Camera părea goală. Singurul sunet era uruitul traficului printre casele din Cromwell Street.

Sam sosi la douăsprezece fără zece. O sărută pe Jo pe obraz şi-i dădu o sticlă de Liebfraumilch.

Se machiase, încercând să-şi ascundă cearcănele şi îşi pusese rochia albastră de mătase, pictată în culorile curcubeului. Îşi legase părul sever la spate cu o panglică neagră. O privi de sus până jos cu un ochi critic.

— Cum te simţi, Jo?

Machiajul nu reuşise să-l păcălească. Şi nici vocea ei veselă sau invitaţia binevoitoare. Părea gata să explodeze.

— Mă simt bine. Sânii mi-au revenit la normal, Slavă Domnului!

Zâmbi palid.

— Hai să deschidem sticla. Am băut tot whisky-ul, Sam. Cred că o să înnebunesc.

Sam ridică din sprâncene în timp ce căuta un tirbuşon în sertar. Până la urmă îl găsi ea.

— Este vorba de copil. L-am auzit din nou.

— Înţeleg.

Sam se concentrase asupra sticlei.

— Când, noaptea trecută?

Fata încuviinţă din cap.

— Sam, l-a auzit şi vecina de sus. A venit azi să se plângă.

Îi tremurau mâinile când scoase două pahare din dulap.

Bărbatul le luă şi îi strânse degetele între-ale lui.

— Jo, dacă a auzit şi femeia de sus, trebuie să existe o explicaţie logică. Probabil că este într-adevăr un copil pe

undeva.

— Nu!

Jo clătină din cap.

— Era William.

— Jo…

— Zgomotul venea din apartamentul acesta, Sam. Aşa a spus. Noaptea trecută. A stat afară pe hol, lângă uşa mea şi l-a ascultat.

Sam îi puse un pahar de vin în mână.

— Pot să arunc o privire prin jur?

Jo îl aşteptă în balcon, sorbindu-şi băutura şi contemplând copacii din grădină. Sam apăru peste cinci minute.

— Recunosc că-i ciudat, zise el în cele din urmă. Dar nu sunt convins pe deplin că nu există un copil – un copil adevărat – undeva în clădire sau poate alături.

Adusese sticla cu el şi-i umplu paharul.

— Dacă nu cumva s-a creat într-un fel o energie psihochimică, probabil cu aportul tău, care a proiectat plânsul unui copil. Dar nu, este imposibil. Este atât de puţin probabil, încât mi se pare imposibil. Îţi sugerez să nu te mai gândeşti la asta!

— Nu pot, strigă Jo. Îţi imaginezi cum mă simt să-l aud plângând pe micuţul Willy, să ştiu că-i este foame şi aşteaptă să-l iau în braţe? Mă întreb de ce nu-l hrăneşte altcineva dacă eu nu pot. Cineva care este acolo, în trecut, cu el.

— Jo, te-am prevenit doar, zise Sam blând. Trebuia să te fi oprit atâta timp cât mai era posibil.

Jo îl privi fix.

— Vrei să spui că acum n-o să pot să mă opresc?

Rupse un caprifoi.

— Nu, nu mai pot, ai dreptate.

Sprijinindu-se de balustradă, mirosi floarea roşie-aurie.

— Am vrut să iau legătura cu doctorul Bennet, dar a plecat în SUA. Sam, trebuie să merg până la capăt, nu-i aşa? Vreau să se termine odată! Iată de ce am de gând să

continui! Voi afla ce s-a întâmplat!

Se întoarse spre el.

— Te rog, Sam. Vreau să mă hipnotizezi; să mă întorci în timp.

Sam o urmărea atent. Îşi ridică paharul gânditor, sorbind din vin.

— Cred că-i o idee bună, Jo, zise el în cele din urmă.

— Vrei să spui că eşti de acord?

Se aşteptase să protesteze.

— Da, o să te hipnotizez.

— Când?

— După prânz. Dacă o să fii într-o stare corespunzătoare, vom încerca după-amiază.

Spre surprinderea ei, Jo nu se simţea agitată. Era relaxată în compania lui Sam, mulţumită că nu stătea singură în casă, aşa că prânzul în compania lui se desfăşură într-o atmosferă veselă. Se pomeni de câteva ori discutând despre Nick, de parcă nu putea să evite sunetul numelui său, dar sesiză de fiecare dată dezaprobarea lui Sam, aşa că schimbă subiectul. Ascultară muzică şi băură vin, iar într-un târziu se întinse pe canapea, în acordurile liniştitoare ale chitarei.

Fu cât pe ce să adoarmă, când simţi că Sam se aşezase pe canapea şi-i luase paharul din mână.

— Cred că este un moment foarte bun să începem, ce zici? o întrebă el.

Ridică braţul şi-l flutură deasupra ei, închizându-i ochii în timp ce vorbea.

Parcă plutea sub vraja lui. Era foarte diferit de Carl Bennet. Auzea vocea lui Sam şi era conştientă de toate din jur, la fel ca-n Devonshire Place, dar nu putea să se mişte. Ştia că se ridicase şi se dusese la uşă s-o încuie. Voia să-l întrebe de ce, dar simţea că o parte din mintea ei se detaşase, plutind liberă în beznă. I se făcu deodată frică. Ar fi dorit să se împotrivească, dar nu putea să se mişte sau să vorbească.

Sam se aşeză pe canapea lângă ea.

— Nu, Jo, zise el blând, nu poţi să faci nimic. Absolut nimic. Se pare că nu ţi-a trecut niciodată prin minte, Jo, că este posibil să nu fii singura în noua ta reîncarnare, că ai fost urmată probabil de alţii. Că vechile neînţelegeri trebuie soluţionate şi că rănile trecutului îşi vor găsi vindecare în prezent. În această viaţă, Jo.

O privi timp de câteva minute. Apoi îşi ridică din nou mâinile deasupra feţei ei.

— De aici înainte ne vom întâlni în trecut. Atunci ştiai cum trebuie să te comporţi. Erai o soţie tânără şi ascultătoare şi făceai ce-ţi spuneam. Iar acum, Jo, te vei întoarce în existenta ta anterioară, când erai Matilda, soţia lui William lord de Brecknock, Builth şi Randor, Hay, Upper Gwent şi Gower. Deci, te vei întoarce la Brecknock, în perioada următoare naşterii lui William, înapoi la ziua când trebuia să-l primeşti din nou în pat pe soţul şi stăpânul tău.

16

Restaurantul hotelului din strada St Honoré începuse să se golească. Nick se cufundase în nişte dosare, iar Judy se plictisea. Se ridică şi luă de pe o masă alăturată nişte ziare englezeşti. Apoi îşi turnă cafea şi începu să le răsfoiască.

— Doamne! Nici nu sunt măcar de azi! exclamă ea dezgustată după o clipă.

Nick îşi ridică privirile.

— Pe cele noi le ţin la recepţie. Poftim.

Puse câţiva franci pe masă.

— Adu-mi te rog, *Times*-ul!

Dar Judy se holba cu gura căscată la ziarul din faţa ei.

— Deci s-a ţinut de cuvânt şi a făcut-o, zise ea încet. Până la urmă a făcut-o!

Nick tresări când o auzi. Recunoscu fotografia lui Jo chiar şi cu capul în jos.

— Ce dracu' mai este şi asta? exclamă tăios şi-i smulse ziarul din mână.

— Nu-i nimic, Nick. Nimic, nu te deranja să…

I se făcuse frică. După o săptămână petrecută fără să pomenească numele ei, umbra lui Jo se ridicase din nou între ei. Se sculă brusc în picioare.

— Le aduc pe cele de azi, zise ea, dar bărbatul n-o auzi. Se uită la ediţia de ieri a *Daily Mail*-ului.

Citi articolul de două ori, apoi se uită la ceas, se ridică, puse ziarul sub braţ şi o porni spre ascensorul cu uşă de fier. Trecu de Judy în foyer, fără s-o vadă.

Aşteaptă nerăbdător să ajungă la etaj. Trecu prin uşile deschise şi se îndreaptă spre camera lor. Peste câteva minute suna la Londra. Se aşeză agitat pe pat, desfăşurând ziarul cu mâna liberă în timp ce aştepta să răspundă cineva.

Telefonul ţârâi monoton în apartamentul gol al lui Jo. Sus, la etajul superior, Henry Chandler o privi exasperat pe soţia lui.

— De ce nu-şi pune robot dacă-i ziaristă? Telefonul o să trezească iarăşi afurisitul ăla de copil.

— A plecat la cumpărături, zise încet Sheila Chandler. Am văzut-o ieşind mai devreme.

— Era cu copilul?

— Nu, singură.

Se priviră cu subînţeles.

La parter, ţârâitul se opri în sfârşit. Peste câteva secunde, auziră amândoi scâncete slabe.

— Pe cine suni?

Judy deschise uşa de la dormitor şi se propti în prag, holbându-se la Nick.

— Pe Jo.

— De ce?

Nick închise telefonul cu un oftat.

— Vreau să ştiu de ce a făcut tâmpenia să ofere povestea lui Pete Leveson. O să-şi piardă credibilitatea ca ziaristă dacă admite să se publice gunoaie de acest gen. Fii atentă ce scrie: „Am fost căsătorită cu un bărbat violent şi rău, dar inima mea aparţinea unui conte chipeş care m-a condus prin munţi, ferindu-mă de lupi cu sabia scoasă.” Doamne Sfinte!

Ridică telefonul şi bătu în furcă.

— *Madmoiselle? Essayez le numêro* à *Londres encore une fois, s'il vous plaît*[7].

— N-are nicio legătură cu tine, Nick, zise Judy pe un ton calm. Jo a făcut-o din motive cunoscute numai de ea şi pe noi nu ne priveşte.

Observă că i se albiseră degetele pe receptor.

— *Eh, bien, merçi. Essayer un autre numêro, je vous en prie, mademoiseille*[8].

— Te faci de râs, Nick.

---

[7] Domnişoară? Încercaţi din nou la numărul din Londra, vă rog! (fr.) (n.t.).

[8] Bine, mulţumesc. Vă rog să încercaţi alt număr, domnişoară. (fr.) (n.t.).

— Probabil.

Îşi încordă buzele şi trânti receptorul până la urmă.

— Nici Sam nu-i acasă. Uite, uite ce scrie: „N-o să am linişte – mi-a spus Jo – până când nu aflu toată povestea…” Chiar şi tu, Judy, ştii destul acum ca să-ţi dai seama ce periculos ar putea fi pentru ea.

Judy se întoarse cu spatele.

— Nu cred că vorbea serios.

Nick se ridică încet şi se îndreptă spre ea, apucând-o de umeri.

— Ştiai despre articol, nu-i aşa? Nu te-ai arătat prea surprinsă în restaurant. Dimpotrivă, păreai triumfătoare.

I se îngustară ochii în timp ce-o privea.

— Deci, ia spune, ce ştii despre toate acestea?

Judy rămase liniştită, privindu-l fix.

— Ba tu trebuie să-mi spui ceva mai întâi, Nick Franklyn! O mai iubeşti pe Jo? Fiindcă, dacă răspunsul este da, o să dispar chiar acum din viaţa ta. Poate că o să scriu şi un articol sau două. „Cum iubitul meu a provocat la duel pentru o femeie un bărbat de opt sute de ani”. Asta-i de fapt, nu-i aşa? Nu suporţi s-o ştii în braţele omului aceluia, Richard de Clare. Ai urmărit-o sub hipnoză, nu-i aşa? Săptămâna trecută, când ai fugit şi m-ai lăsat baltă, te-ai dus la dr. Bennet şi ai privit-o, visând cum făcea dragoste cu alt bărbat. Trebuia s-o vezi!

Scoase un ţipăt sugrumat când Nick ridică mâna şi o plesni peste faţă. Forţa loviturii o proiectă în perete şi rămase acolo, cu degetele pe obraz şi ochii plini de lacrimi.

— Ticălosule…

— Aşa-ţi trebuie!

Se albise la faţă de furie.

— Doar te-am prevenit s-o laşi în pace pe Jo!

Se întoarse spre pat şi îşi luă portofelul.

— Acum, trebuie să plec la o întâlnire de afaceri. Îţi sugerez că ar fi mai bine pentru amândoi să-ţi strângi lucrurile şi să pleci înainte să mă întorc.

— Nick!

Se agăţă de braţul lui, implorându-l.

— Nick, te rog, îmi pare rău. Zău, îmi pare rău. N-o să-i mai pomenesc numele, îţi jur..

— Mâine mă întorc oricum la Londra, Judy. La Jo!

Faţa lui Nick se îmbună puţin când observă figura ei răvăşită.

— Dar nu te vrea. Doar ţi-a spus-o de atâtea ori până acum!

— Chiar dacă ea nu mă vrea, eu o vreau.

Vorbise pe un ton feroce, privind-o sălbatic.

Judy se cutremură. De fapt, se uitase aiurea, dincolo de ea. Se dădu înapoi.

— Cred că eşti la fel de nebun ca ea, şopti fata. Nu poţi obliga o femeie să te iubească.

Acum o privea concentrat.

— S-o oblig? repetă el. Nu va trebui s-o oblig!

Râse trist.

— Şi acum trebuie să plec. Nu-ţi fă griji în privinţa notei de plată. O să aranjez eu. Pe curând, Judy.

Îi atinse încet obrazul înroşit încă de palma lui. Apoi se întoarse şi-o lăsă singură.

Judy nu se clinti din loc. Se uită de jur împrejur prin cameră. *Daily Mail* mototolit, aşa cum îl lăsase Nick stătea pe pernă. Se aşeză netezind pagina şi începu să citească încet, cu atenţie, sorbind fiecare cuvânt.

Sam stătea cu spatele la fereastră, cu mâinile încrucişate, ascultând-o pe Jo. Matilda se înzdrăvenise treptat după naştere şi veni în sfârşit ziua când, însoţită de sir Robert şi patru călăreţi înarmaţi încălecă pentru prima oară mica iapă murgă dăruită de William. Ieşiră din castel şi o luară către nord, urmând defileul stâncos al râului Hondu. Străbătură un câmp înverzit cu ovăz copt şi intrară imediat în pădure.

— Llanddeu este acolo, sus, milady.

Sir Robert arătă spre dealul din stânga.

— Cam la trei mile. O să mergem acolo când veţi fi mai

în putere.

Dar Matilda clătină din cap. Acum Gerald plecase la St. David, convins că va fi uns episcop, iar Llanddeu nu mai prezenta interes pentru ea.

Era uimită să constate că înţepenise, dar strânse din dinţi şi îşi mână iapa la galop, în spatele lui Sir Robert, pe cărarea şerpuitoare care străbătea pădurea deasă. Încetiniseră când Sir Robert se opri brusc în faţa ei, cu sabia scoasă.

— Stai pe loc! strigă el.

Cei patru oameni se strânseră protector în jurul Matildei, cu săbiile trase. Începuse să tremure şi iapa zvâcni înainte, nervoasă, sesizând pericolul. Dar nu văzu nimic prin frunzişul din jur. Auzea doar bătaia propriei sale inimi.

— Ce este? exclamă ea îngrozită.

— Uitaţi, o funie!

Sir Robert descălecase. Ridică sabia şi tăie frânghia legată deasupra potecii, la înălţimea gâtului unui om călare. Căzu pătată de verde în iarba de la picioarele lor.

— Dacă am fi mers mai repede sau n-aş fi fost atent, am fi căzut toţi de pe cai.

Sir Robert lovi pământul cu mânerul săbiei.

— Vedeţi urmele? Tâlharii au dispărut. Se ascunseseră în spatele acestor tufişuri. Probabil că au fugit înainte să ajungem noi. Acum pot fi oriunde în acest codru.

O porţiune de iarbă strivită indica locul unde stătuseră câţiva oameni.

— Oare erau hoţi?

Matilda încerca să-şi liniştească iapa, mângâindu-i gâtul asudat. Şi ea trebuia să se potolească. Să nu mai tremure atât. Ştia că i se întâmplase numai din cauza slăbiciunii fizice, dar era înspăimântată.

Sir Robert încuviinţă din cap în tăcere. Se oprise să ridice funia şi acum o strângea sub braţ.

— O să discut cu Sir William. Mă îndoiesc că galezii ar mai pune capcane dacă i-am fi învăţat minte. Nu ştia nimeni din ce direcţie venim.

Agăţă funia de şa şi încălecă din nou.

Matilda observă că nu-şi băgase sabia în teacă.

— Să-i învăţăm minte?

Inima începu să-i bată din nou cu putere.

— Exact. Tot trebuie să se întâmple până la urmă.

Îşi întoarse calul.

— O să ne întoarcem direct acasă, milady, cu permisiunea dumneavoastră. Am fost nebun că am plecat cu atât de puţini oameni. Pe viitor, când veţi dori să călăriţi, voi avea grijă să fiţi însoţită de o escortă.

Îl urmă, grăbită să-şi scurteze plimbarea. Uitase de reprimarea galezilor în lunile petrecute la Brecknock, ocupată cu copilul şi cu sosirea lui William şi a oamenilor săi. Galezii întâlniţi în ţinutul Brycheiniog se arătau destul de prietenoşi faţă de ea. Niciunul nu părea să-i poarte pică. Se cutremură. Haiduci. Probabil că voiau să fure şi să prade. Refuza să creadă că ar fi fost oameni din Gwent.

Oricum, se simţi uşurată când se văzu din nou în castel. Deşi William trimise soldaţi să prindă oamenii care întinseseră funia, nu reuşiră să-i găsească. Se topiseră în pădure, de parcă nu existaseră nicicând.

— A fost o prostie din partea ta să te avânţi aşa de departe de prima oară! zise Sam încet.

Se aşezase din nou lângă Jo.

— Dar, dacă te-ai simţit în putere să faci o plimbare, înseamnă că poţi să-ţi îndeplineşti şi îndatoririle de soţie.

Jo şuieră ameninţător.

— Este prea devreme, şopti ea.

— Nu, zise Sam, este timpul potrivit. Uită-te la mine, milady. Deschide ochii şi uită-te la mine!

Jo se zgâia în colţul îndepărtat al camerei. Apoi se întoarse încet spre el, privindu-l atentă.

— Mă recunoşti, Matilda, nu-i aşa?

Îi pronunţă numele cu un uşor accent franţuzesc.

— Sunt soţul tău. Trebuie să mi te supui.

— Te rog. Nu!

Jo se feri de el.

— Ţi-am spus că este prea devreme, milord.

Sam zâmbi. Întinse mâna şi-o prinse de bărbie, obligând-o să se întoarcă cu faţa spre el. Pe urmă se aplecă şi o sărută pe buze. Înţepeni încordată, dar nu protestă. Când se ridică şi-o privi, observă că ţinea ochii închişi.

— Uită-te la mine! zise el ameninţător. Uită-te la mine!

Deschise ochii. Erau reci, plini de reproş.

Sam simţi cum îl apucă furia. Oh, da, aşa îl privise întotdeauna pe William. Atât de superior, dispreţuitor şi indiferent, încât nepăsarea ei îl descumpănise întotdeauna, dar nu şi de data aceasta. Acum îi controla în întregime trupul şi mintea.

Se aşeză pe sofa şi o studie, încercând să se calmeze. Acum se uita la el docilă, dar i se păru că zăreşte şi frica ascunsă undeva, dincolo de pupilele mari, în timp ce se zgâia la soţul ei şi aştepta.

Jo zâmbi trist.

— Ridică-te, Matilda, zise el încet.

Îl ascultă, ezitând uşor şi se ridică liniştită în picioare. O fixă din priviri pentru o clipă iar apoi se întoarse spre casetofonul din colţ. Scoase o casetă şi o introduse în aparat. Apăsă pe buton şi ascultă primele acorduri ale unui fluier singuratic. Pe urmă, se aşeză pe scaun, faţă-n faţă cu Jo. Nu se clintise din loc. Îşi ţinea capul semeţ şi îl privea cu un dispreţ rece în timp ce el se sprijini de spătar, şi îşi aşeză braţele unul peste celălalt.

— Şi acum, milady, zise el pe un ton blând. Vreau să fii o soţie ascultătoare.

Matilda îl privi îngrozită pe soţul ei. În spatele lui, cântăreţul orb din fluier stătea pe podea cu picioarele încrucişate, în firida ferestrei. Auzea zgomotele obişnuite ale castelului în jurul lor; se aştepta să apară cineva din minut în minut în solar. Sesiză paşi pe scara în spirală din colţ şi foşnet de fuste pe piatră. Ezitară şi apoi se pierdură în depărtare, spre etajele inferioare.

— Scoateţi mantia şi rochia! îi repetă el ordinul.

Aruncă o privire omului care continua să cânte de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Milord, nu pot, am nevoie de camerista mea. Te rog, aşteaptă până la noapte...

— Nu pot aştepta până la noapte.

I se îngustaseră ochii şi observă cum îi pulsa vena de la gât.

Scoase din teacă pumnalul frumos împodobit şi încercă ascuţimea pe degetul cel mare.

— Dacă nu reuşeşti să-ţi scoţi rochia, o s-o tai.

Matilda înghiţi în sec. Ar fi putut să cheme un servitor, să ţipe, să se întoarcă şi să fugă. Nu putea s-o oblige. Nu aici. Şi totuşi o oprea ceva. Nu reuşea să-şi desprindă privirile de ale lui. Îşi desfăcu ascultătoare cordonul cu pietre preţioase şi-l lăsă să cadă pe podea. Urmă haina stacojie. Se opri nervoasă.

— Milord, nu aici, te implor!

— Aici, Matilda.

Îi simţi mâinile pe cap, trăgându-i filetul şi desfăcându-i părul care se revărsă pe umeri. Apoi îi deschise rochia şi-o trase în jos, până când alunecă pe podea. Rămase numai în cămaşă. Tremura în ciuda căldurii din după-amiaza de toamnă timpurie.

În spatele ei, cântăreţul din fluier se mişcă uşor şi notele se pierdură în aer. Urmă o pauză lungă, până când începu din nou să cânte.

— Scoate-o!

William se aşeză în spatele ei, cu braţele încrucişate. Matilda îşi duse mâinile la piept, strângând cămaşa brodată.

— Vrei să stau goală în faţa servitorilor şi oamenilor tăi?

Ochii ei deveniră brusc strălucitori. Spaima îi fusese eclipsată de un val de furie. Se trase de lângă el, dar bărbatul fu mai isteţ şi-o prinse de braţ.

— O să stai goală, legată de stâlp pentru a fi biciuită de faţă cu toată lumea, milady, dacă îndrăzneşti să mi te

împotriveşti, zise el calm.

Îi rupse cămaşa subţire şi o aruncă pe podeaua plină de paie. Cuprinsă de panică, îşi ridică mâinile şi îl zgârie sălbatic pe faţă, lăsându-i brazde roşii. Bărbatul o apucă de păr c-o înjurătură, îi acoperi gura cu a lui şi-i prinse degetele între-ale sale, în timp ce ea se lupta să scape. În spatele lor, cântăreţul din fluier îşi vedea de treaba lui.

William respira greoi; i se scurgea sudoarea pe faţă. Matilda se linişti, observând că se simţea excitat, mai ales că i se împotrivise. Ridicându-şi uşor bărbia, îl privi dispreţuitor. Atunci îi dădu drumul şi ea se dădu înapoi, mândră de goliciunea ei. Îi simţea ochii pe trupul ei, care, cu numai câteva săptămâni în urmă fusese umflat şi diform. Dar acum îşi recăpătase supleţea. Doar sânii umflaţi arătau că născuse recent. Când îşi clătină capul, părul des se revărsă peste ei, ascunzându-i de privirile lui. Bărbatul îşi umezi buzele şi începu să-şi scoată încet mantia.

Auzi din nou paşi pe scara în spirală din capătul camerei. Acum se apropiau. Sesiză un ciocănit din ce în ce mai insistent în uşă. Cineva începuse să strige. Nu băgă în seamă zgomotul; îl urmărea amuzată pe soţul ei, care se uita peste umăr spre arcada acoperită de o draperie. Îşi trăsese brusc mantia peste umăr.

— Deci aşa, răsuflă el. Suntem întrerupţi, însă doar pentru o clipă. Vei uita acest incident până vom avea ocazia să fim din nou singuri, ai înţeles?

O trase lângă el şi-o strânse cu putere, încleştându-şi degetele pe mantie.

— N-o să-ţi aminteşti nimic, absolut nimic, dar când îţi voi porunci să vii din nou la mine, mă vei asculta, ai auzit? Vei veni.

* * *

— Jo!

Nick bătu din nou în uşă. Încercă încă o dată cheia şi

înjură.

— Jo? Ştiu că eşti acasă. Deschide uşa!

Afară, pe scări, apăru o faţă. Se zgâia după balustradă.

— Da, este. Doar am văzut-o mai devreme.

Sheila Chandler coborî câteva trepte.

— Sunteţi domnul Franklyn, nu-i aşa?

Nick îi zâmbi reţinut.

— Se pare că nu mă aude.

— Probabil că a adormit. Este normal, cu copilul ăla care o ţine trează toată noaptea.

— Care copil?

Nick se holbă la ea. Se încruntă, observând mecanic părul ei aranjat şi bluza elegantă de mătase, iar apoi se întoarse spre uşă şi-o izbi cu pumnul.

— Jo, dacă nu deschizi uşa, să ştii că o dărâm.

Vocea lui răsună pe tot palierul, făcând-o pe Sheila Chandler să se zgâiască uimită. Zgomotele îl aduseseră şi pe bărbatul ei alături de ea.

Când uşa fu descuiată în sfârşit, se retraseră amândoi. Dar numai Shiela observă că fusese deschisă de un bărbat.

— Sam?

Nick îl privi mirat.

— Ce dracu' s-a întâmplat? Unde-i Jo?

Sam se dădu la o parte să-i facă loc. Închise uşa şi abia atunci Nick remarcă zgârietura lungă de pe obrazul fratelui său. Sam era în cămaşă şi-i lipseau doi nasturi din faţă.

— Ce dracu' se petrece aici? repetă Nick când intră în livingroom.

Camera era goală. Casetofonul stereo făcea să răsune acordurile unui fluier.

— A căzut într-un fel de hipnoză spontană.

Sam se sprijini de perete, urmărindu-şi absent fratele.

— M-a rugat să vin pentru că avea coşmaruri din cauza copilului.

— Femeia de sus vorbea de un copil…

Nick se încruntă.

— Tocmai asta este ciudat!

Sam se trânti pe canapea.

— Se pare că l-au auzit scâncind. Presupunând că zgomotele vin din acest apartament, nu pot decât să emit ipoteza că au fost produse de însăşi Jo.

— Vrei să spui că ea plângea?

— Da sau scâncetele au fost create de forţa emoţiilor ei. Cred că ai auzit de fenomenul poltergeist? Zgomote create de energia din organismul unui om.

Sam îşi şterse faţa cu o batistă. Observând sângele se încruntă.

— S-a aruncat asupra mea când am încercat s-o opresc, îi explică el calm, pipăindu-şi zgârietura. Nu, nu te îngrijora. Acum este bine. Doarme.

Nick îi aruncă o privire dură. Apoi se îndreptă către dormitor. Jo stătea în pat, îmbrăcată în halat, cu părul lăsat pe umeri.

— Jo?

Se aşeză lângă ea şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Jo?

— N-o atinge.

Sam îl urmase. Îi vorbise pe un ton aspru.

— Mă pregăteam s-o trezesc. Exact când ai început să bubui în uşă. N-ai vrea să pregăteşti ceva de băut până când mă ocup de ea?

Nick îşi îngustă ochii.

— Prefer să rămân aici.

— Sunt sigur că Jo preferă să n-o faci. Ar fi foarte stânjenită să ştie că ai văzut-o în halul ăsta.

Sam se duse la uşă şi-o deschise pentru el.

— Aşteaptă alături, te rog. Nu va dura mult.

Nick ezită şi apoi ieşi ridicând din umeri. Luă sticla de whisky. Era goală, aşa că începu să caute prin dulap, atent la cel mai mic sunet. Auzea în depărtare modulaţiile calme ale vocii lui Sam şi se strecură în vârful picioarelor, trăgând cu ureche la uşa dormitorului.

— Mă auzi, Jo?

Acum Sam se aplecase deasupra ei.

— Când o să te trezeşti, n-o să-ţi mai aminteşti nimic din ce s-a întâmplat azi sub hipnoză, ai înţeles? Îţi vei aminti doar că m-ai rugat să te ajut, ai înţeles? Te vei deştepta calmă şi fericită, dar, data viitoare când voi încerca să te hipnotizez, vei fi de acord. Îmi vei auzi vocea şi te vei supune. Ai înţeles, Jo?

Nick trânti uşa de perete.

— Ce-i tot îndrugi acolo, Sam?

Fratele lui nu-l băgă în seamă.

— Ai înţeles, Jo? repetă el. Şi acum o să te trezeşti până număr la trei. Unu-doi-trei.

Jo stătea liniştită pe pat şi, peste câteva clipe, îşi deschise încet ochii. Se uită în jur, ameţită, plimbându-şi privirile de la Sam la Nick.

— N-ai răspuns la întrebarea mea exclamă Nick furios.

Sam zâmbi rece.

— Şi nici n-am de gând. Metodele mele profesionale nu te privesc.

Se aşeză pe pat, lângă Jo.

— Cum te simţi acum? Ai leşinat din nou!

— Am leşinat?

Jo se săltă într-un cot.

— Nu înţeleg. Cât este ceasul?

Încercă să se ridice, dar Sam o împinse încet pe perne.

— Odihneşte-te puţin, Jo. O să-ţi fie bine în curând, îţi promit.

Îi dădu părul la o parte de pe faţă cu o mână rece.

Jo îl privi fix.

— Tu! exclamă ea brusc. M-ai făcut să mă dezbrac. Ai stat şi m-ai privit în timp ce omul acela cânta din fluier. Spuneai că-i orb, dar nu era şi s-a uitat şi el…

Sam se încruntă.

— Ai visat, Jo, o linişti el.

Se simţea o umbră de îngrijorare în tonul lui.

— Oh, nu, îmi amintesc foarte clar. Mi-ai poruncit să mă dezbrac.

Îi tremura vocea.

— Ai dat ordin să nu intre nimeni, nu-i aşa? Cred că toţi din castel ştiau ce ai plănuit pentru mine. Ei, te-ai simţit mai grozav aşa, milord? Hai, spune! Aşa eşti satisfăcut?

Jo se dădu jos din pat şi se ridică în picioare, strângându-şi cordonul în jurul taliei.

— Ce păcat că ne-a întrerupt cineva!

— Doamne Sfinte, este tot în trecut, murmură Nick. Sam, i s-a întâmplat din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-o ca lumea!

— Jo? insistă Sam fără să-l bage în seamă. Jo, calmează-te! Nu mă recunoşti?

— Bineînţeles că te recunosc! îşi trase părul de pe faţă.

— Eşti…

Se opri, încercând să-şi amintească. Peste câteva secunde, îşi puse mâinile pe obraji, clătinând din cap.

— Nu eşti William – şopti ea printre degete. Nu eşti William… Nu eşti… Nu eşti…

Sam o prinse de încheieturile braţelor.

— Atunci, cine sunt, Jo? o întrebă el, fixând-o din priviri.

— Sam, murmură ea, tu eşti Sam.

— Şi el cine este?

Încă nu-i dăduse drumul.

— Nick.

Răspunsul ei de-abia se auzi.

O eliberă.

— Bun. Vă propun să bem cu toţii câte o cafea. Nick, dragă, ai face mai bine să te ocupi tu de asta, în loc să ne încurci!

Se întoarse brusc spre fratele său, în timp ce Jo se îndreptă încet spre oglindă şi se opri dinaintea ei. Ridică pieptănul cu un gest automat şi-l trecu prin păr.

Nick săltă din umeri şi plecă în bucătărie. Îi tremurau mâinile când luă ibricul şi-l ţinu sub robinet.

Nu-l văzu pe Sam, care se strecură uşor în livingroom prin spatele lui şi băgă caseta în buzunar. Apoi ridică de pe covor rochia, sutienul şi chiloţii lui Jo şi le îndesă sub o pernă, pe canapea. Când apăru Nick, stătea la balcon şi

contempla piaţeta.

— Cum se mai simte?

Nick puse tava pe masa joasă.

— Confuză şi dezorientată.

Sam nu se întoarse.

— Mai las-o puţin, o să-i fie bine până la urmă.

— Are nevoie de ajutor, Sam. Dacă i se întâmplă spontan, pentru numele lui Dumnezeu?! Are nevoie de îngrijire psihiatrică? insistă el.

— Se pare că ai uitat Nick că tocmai de aceea mă aflu aici, zise Sam, privindu-l în sfârşit. V-am prevenit pe amândoi asupra consecinţelor în caz că se implică. Acum nu pot decât s-o ajut. Şi mai întâi, voi avea grijă să nu se mai apropie de escrocul ăla de Bennet!

— A plecat în SUA.

— Foarte bine.

Sam zâmbi enigmatic.

— De-ar rămâne cât mai mult acolo!

Ridică din sprâncene.

— Apropo, dar nu mi-ai spus ce cauţi aici! Credeam că eşti la Paris până după weekend!

— M-am răzgândit. Mi-ai jucat o festă urâtă, trimiţând-o pe Judy după mine. Ce-ai avut de gând, de fapt?

Sam se aşeză.

— A fost ideea ei. Eu i-am dat doar numele hotelului. Unde-i acum?

Nick ridică din umeri.

— Am trimis-o ia plimbare.

— Înţeleg.

Sam se încruntă.

— Şi crezi că Jo ar fi interesată să audă toate astea?

— Puţin îmi pasă dacă o interesează sau nu, mi-am făcut griji pentru ea. Am văzut articolul lui Pete Leveson şi m-am gândit că şi-a pierdut minţile dacă i-a oferit povestea pe tavă. Presupun că nu l-ai citit, nu-i aşa?

— Ba l-am citit. Şi ea nu i-a oferit nicio poveste, Nick. Şi-a luat-o singur.

Îşi întinse picioarele.

— Cred că a fost naiv din partea ei să-i vorbească, dar după cum vezi, nu s-a simţit prea bine în ultima vreme. Vreau s-o laşi în pace, Nick.

Se aplecă brusc.

— Ai înţeles? Vreau să stai departe de ea. Nu mai rezistă la atâta stres.

— Nu cred că ai dreptul să spui asta, Sam.

Jo apăru tăcută în prag, în spatele lor. Era îmbrăcată în blugi şi o cămaşă roşie de mătase, deschisă la gât. Era foarte palidă la faţă.

Sam se ridică în picioare. Se uita de la unul la celălalt.

— Am impresia că voi doi încercaţi să-mi dirijaţi viaţa, zise ea. Vă sunt foarte recunoscătoare, dar n-am nevoie.

— Ba, ai nevoie de ajutor, Jo.

Sam îi vorbise pe un ton blând.

— Şi cred că-ţi dai seama. Tocmai de asta m-ai şi chemat azi dimineaţă.

Sam zâmbi prietenos.

— Nu poţi să dispui de mine, iubito, cel puţin nu pentru mult timp. Dar vreau să te ajut, te rog să mă crezi. Mâine trebuie să mă întorc acasă. Vineri şi luni ţin câteva conferinţe de specialitate, dar după aceea pot să mă întorc şi vreau să ne întâlnim. Măcar ca să discutăm, atâta tot.

Fata se încruntă.

— Dar n-o să am nevoie de tine, Sam. Serios.

— Dacă n-o să ai, este în ordine, dar, dacă mai ai coşmaruri şi auzi copii plângând, promite-mi că o să mă suni!

Jo oftă.

— Bine, îţi promit.

— Îţi las numărul meu de la Edinburgh în caz de ceva. Şi nu vreau să-l mai vizitezi pe Bennet. Acum este plecat, din câte ştiu, dar nu poate să te ajute. Nu ştie să interpreteze reacţiile primite de la tine şi nici tu nu te pricepi. Sper că o să fii o fată ascultătoare.

Jo zâmbi.

— Eşti prima persoană care mi-a spus aşa ceva, zise ea. Se ridică şi-l sărută pe obraz. Apoi se încruntă.

— Ce-i cu zgârietura asta?

Sam îi aruncă o privire lui Nick.

— M-am rănit într-o sârmă, zise el repede. Nu te îngrijora. O să supravieţuiesc. Şi acum, trebuie să plec şi să mă apuc de împachetat. Te duc cu propria-ţi maşină acasă, Nick, nu vrei? Este parcată după colţ? Nu, atunci, dă-mi cheile.

Nick întinse mâna.

— Tu ia mai bine un taxi, Sam, dacă nu te superi. Vin mai târziu. Vreau să discut cu Jo.

— Ar fi mai uşor dacă ne-am întoarce împreună, insistă Sam.

Nick clătină din cap, încăpăţânat.

— Vin mai târziu.

— Jo, o rugă Sam. Eşti obosită. N-ai nevoie de Nick.

— Nu-i nicio problemă, Sam, mulţumesc. Dar şi eu vreau să discut cu tine, Nick.

Jo zâmbi împăciuitor. Se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută din nou.

— Ai fost un dulce, Sam. Îţi mulţumesc că ai venit.

Nick închise recunoscător uşa după fratele său şi o studie timp de câteva clipe. Yală, lanţ şi zăvor. De ce pusese zăvorul ziua în amiaza mare când Sam era înăuntru. Îl închise experimental.

— Ce tot faci acolo?

Jo veni în spatele lui; părea nedumerită.

— Mă întrebam de ce Sam a considerat necesar să tragă zăvorul. Dacă nu cumva ai făcut-o tu!

— Eu nu pun niciodată zăvorul. Ce vrei să spui?

Nuanţa roşu aprins a bluzei de mătase i se potrivea foarte bine. Ochii lui îi studiară sânii bine conturaţi sub cămaşa deschisă la gât. Arătau mai proeminenţi decât de obicei. Era foarte frumoasă.

— Înseamnă că Sam l-a închis, zise el. I-ai cerut să te hipnotizeze, Jo?

Plecă de la uşă şi luă cana goală, privind-o absent.

Fata încuviinţă din cap.

— Am auzit din nou plânsul copilului şi Carl Bennet nu era aici aşa că n-am ştiut ce să fac şi l-am chemat pe Sam. A fost grozav, să ştii.

Nick lăsă ceaşca jos.

— Da, am auzit că este destul de bun în meseria lui, zise el laconic.

Jo zâmbi.

— N-ai auzit nimic.

Înălţă din sprâncene.

— Deci cum a fost în Franţa? Am auzit că ai avut o companie foarte plăcută.

— Mi-am imaginat că Sam a considerat necesar să-ţi spună că a venit după mine, îi răspunse Nick cinic. Oricum, să ştii că am terminat, dacă te interesează. Din câte ştiu, a rămas la Paris.

Se uită la ea.

— Jo…

— Răspunsul este nu, Nick.

Se încordă.

Jo ieşi în balcon şi rămase acolo un timp, cu spatele la el. Apoi se întoarse.

— Nick, tu crezi în reîncarnare, acum după tot ce s-a întâmplat?

— Nu, nu cred.

— Atunci ce crezi că se petrece cu mine?

— Presupun că eşti victima propriei tale imaginaţii. Nimic mai mult.

— Mi se pare imposibil să trăim de mai multe ori. Nu crezi că s-ar putea să ne fi cunoscut dinainte, când eram Matilda…

— Nu, categoric nu!

Nick veni şi el în balcon şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu încerca să te amesteci în aşa ceva, Jo. Este nebunie curată.

— Da, şi când am leşinat la Ceecliff cum a fost? continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. În timp ce-mi reveneam, am

văzut faţa cuiva străin acolo în cameră. Cineva care semăna cu tine, dar nu erai tu. Cineva de lângă tine…

— Te rog, Jo, nu vreau să mai aud…

— Persoana a încercat să mă stranguleze. Nu puteam să mai respir. De asta am leşinat. Credeam că erai tu, dar nu erai. Ochii lui păreau diferiţi şi avea barbă…

Trecu pe lângă el şi intră.

— Nick, şi tu ai făcut parte din viaţa aceea care mă obsedează. Oamenii din trecut mă urmăresc în prezent. Sunt aici, în umbre!

Îşi ridicase tonul.

— William, soţul meu, William a fost aici, în dormitorul meu şi copilul, micuţul Will! Ştii, Nick, mi-a curs lapte din sâni! Iată de ce l-am chemat pe Sam. Nu ştiam ce să fac.

I se prelingeau lacrimi pe obraji.

— Şi bărbatul din casa lui Ceecliff, a venit din trecut şi a încercat să mă omoare. Toate acestea nu sunt rodul imaginaţiei mele. Au fost reale.

Nick o privea îngrozit.

— Jo, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-ţi revii. Nu vezi că vorbeşti tâmpenii?

— Serios?

Inspiră adânc.

— Şi atunci familia Chandler de ce a auzit copilul?

— Ar trebui să fii fericită că l-au auzit. Dovedeşte fără umbră de îndoială că a fost un copil adevărat.

Nick se aşeză, urmărind-o din priviri.

— Trebuie să pleci, Jo. Măcar câteva zile. Ascultă. Eu nu trebuie să mă duc la serviciu până luni…

— Îmi imaginez ce vrei să spui.

Îi zâmbi palid.

— Dar nu, mulţumesc.

— Nu ştii ce vreau să-ţi spun. Intenţionam să-ţi sugerez să vii cu mine, cu barca…

— Nick! Nu înţelegi? Mă tem de tine! De cealaltă persoană…

— Nu *există* cealaltă persoană, Jo!

Nick o prinse de braţe.

— Ai stat închisă prea mult în apartamentul acesta, înconjurată de toată povestea – benzi, cărţi, coşmaruri. Trebuie să pleci înainte să înnebuneşti. Vreau să merg cu *Moon Dancer* la Limington – nu am încercat-o ultima oară când am vizitat-o pe mama. Hai, vino cu mine! Ştiu că ţi-a plăcut întotdeauna barca, iar aerul de mare te va ajuta să-ţi limpezeşti gândurile. Ca de fiecare dată, îţi aminteşti?

Jo ezită. Avea dreptate. Trebuia să plece.

— Fără să ne implicăm sentimental? Cuşete separate?

Nick zâmbi.

— Căpitanul garantează cu onoarea lui. Atunci, o să-i sun pe cei de la Marină s-o pregătească. Trecem pe la Lynwood Haise să-mi iau echipamentul şi, peste câteva ore, vom fi la Shoreham.

Jo oftă. Privi prin cameră, gândindu-se la noaptea trecută, când stătea singură, aşteptând din clipă-n clipă să audă din nou plânsul copilului. Aşa că acceptă în cele din urmă.

— O.K. O să vin. Mulţumesc.

Bărbatul zâmbi.

— Fă-ţi bagajul în timp ce telefonez.

O urmări cum se îndreaptă spre baie, remarcând deja o mimă optimistă pe faţa ei. Vorbi la telefon, după care se trânti pe pernele de pe sofa. Se mişcară puţin, făcând să alunece pe covor o legătură de haine. Le adună şi le scutură uimit, apoi se întunecă la faţă.

Se ridică brusc şi o luă către baie.

— Ai făcut striptease pentru Sam la deschidere sau în final? o întrebă el, aruncându-i chiloţii pe pat.

Fata se uită la ei nedumerită.

— Nu înţeleg.

— Dacă tu nu înţelegi, eu ce să mai zic?

Nick trânti rochia şi sutienul.

— Ce ciudat. Era atât de evident încât ar fi trebuit să-mi dau seama. Face parte probabil din preţioasa legătură profesională la care Sam ţine atât de mult. Te-a dezbrăcat

probabil ca să-ţi ia pulsul şi pe urmă le-a ascuns sub pernă să fie ordine! Sau poate din cauza sosirii mele neaşteptate? Sigur, nu-i treaba mea să mă amestec.

— Exact, nu este! exclamă Jo furioasă.

Luă rochia şi o netezi. Simţea că-i vine rău.

— Probabil că le-am lăsat aici mai devreme. Nu ştiu... Poate noaptea trecută. Am avut o senzaţie ciudată atunci. Am băut şi am înghiţit ultimele somnifere...

— Jo, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu este nimic între Sam şi mine, Nick. Absolut nimic. Mă rog, dacă te interesează.

Îi sclipiră ochii.

— Nu mai sunt aşa de sigură că plimbarea cu barca este o idee bună!

— Ba o să plecăm!

Nick îi luă bagajul.

— Lasă-l pa Sam. O să discutăm mai târziu despre el. I-aţi o jachetă. S-ar putea să fie frig pe apă.

Fata ezită.

— Nick, este stupid. Nu putem s-o facem. Ar fi o nebunie să mergem împreună.

— Este o nebunie de care avem nevoie amândoi.

Tonul lui devenise ameninţător.

— Sunt gata să te duc în braţe până la maşină, Jo.

Era prea obosită să mai protesteze. Îşi înghiţi reproşurile şi-l urmă pe scări. Respiră uşurată doar când se închise uşa în urma ei fără să audă strigătele înfometate ale micuţului William.

Peste două ore şi jumătate, Jo îl apucă de braţ pe Nick.

— Nick, opreşte-te! Hai să ne întoarcem!

Porsche-ul frână brusc pe şoseaua acoperită de praf.

— Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Indicatorul acela, l-ai văzut?

— Jo, ai fi putut provoca un accident. Doamne Sfinte! Ce-i cu tine?

Întoarse maşina până la intersecţia arătată de Jo.

— Acolo!

Era palidă şi agitată.

— Uite! Indică drumul spre Bramber!

— Ei şi ce-i cu asta?

Nick se uită în oglinda retrovizoare şi-i făcu semn unui camion să treacă, apoi trase Porsche-ul pe porţiunea de iarbă.

— De ce te interesează Bramber-ul aşa deodată?

— Pentru că a fost proprietatea lui William. Acolo am stat după ce ne-am căsătorit.

Mâna lui Nick se încorda pe volan.

— Vrei să spui după ce s-a căsătorit Matilda?

— Da. Ah, Nick, putea merge acum? Te rog!

O maşină încetini în spatele lor iar apoi acceleră şi-i depăşi. Şoferul îi ameninţă cu pumnul, îi depăşi, dispărând după curbă.

— Jo, trebuie sa uiţi!

— Nu, te rog, Nick. N-o să-mi găsesc liniştea dacă nu mergem acolo. Doar câteva minute. Oricum, tot trebuie să fac nişte cercetări pentru articol. Trebuie să văd cât de mult s-a schimbat! Nick, nu înţelegi? Voi avea posibilitatea să-l compar. Poate dovedi că totul n-a fost decât în imaginaţia mea…

Se întristase brusc.

— Dacă nu recunosc absolut nimic, o să mă lămuresc în sfârşit. Ţinutul Downs sau râul nu puteau să se schimbe prea mult. Te rog, Nick.

Bărbatul băgă în viteză cu un oftat şi o luă pe drumul îngust de ţară.

— Am mai trecut pe aici de o sută de ori, Jo. De fiecare dată când ancoram barca în Shoneham, exploram Downs, în căutare de cârciumi şi restaurante…

— Dar n-am luat-o niciodată pe aici.

Se zgâia prin parbriz, cu mâna pe apărătoarea auto.

— Nu recunosc nimic, Nick. Ţinutul este aşa de pustiu.

Sesiză dezamăgirea din vocea ei.

— Este la fel ca şi ultima oară când ne-am întors de la

barcă, zise el blând. Uite…

Încetini.

— Spune „Spre castel”. Vrei să mă întorc?

Fata încuviinţă din cap. I se uscase gura de emoţie.

Nick îşi îndreptă maşina pe cărarea abruptă, prin două turnuri moderne şi opri într-o parcare noroioasă. Deasupra lor se ridica un deal împădurit cu o biserică micuţă pe o latură. Jo deschise portiera şi se ridică în picioare, cu ochii aţintiţi asupra bisericuţei. Nick nu se urnise din loc. Se sprijinise de spătar, urmărind-o atent.

Îl privi nefericită.

— Nick, trebuie s-o fac de una singură. Te superi?

— Eşti convinsă?

Îi făcu semn că da.

— Şi n-o să ţi se facă rău?

Se uită în jur.

— N-o să mi se întâmple nimic. Du-te şi găseşte una din cârciumile acelea de care vorbeai. Întoarce-te peste o oră.

Închise portiera.

Nick o văzu îndepărtându-se spre biserică. Doar când dispăru înăuntru, întoarse maşina şi o luă înapoi pe cărare.

Jo deschise uşa în naos şi privi de jur împrejur. Biserica era complet goală. Păşi înăuntru, trăgând uşa după ea, cu ochii pe arcada uriaşă din piatră albicioasă care susţinea acoperişul dinaintea altarului. Ţinea în mână un mic ghid turistic. Era capela lui William şi înaintea lui capela tatălui şi bunicului său. În ghid scria că fusese ridicată în anul 1073.

Merse încet spre altar. Spiritul lui ar fi trebuit să fie aici, între zidurile umede unde îngenunchease şi se rugase. Simţi că i se face pielea de găină pe ceafă în timp ce studia crucea simplă de lemn şi perdeaua portocalie din spatele ei. Nicio lumânare aprinsă, niciun miros de tămâie. Clopotul era tăcut. Dar sesiză prezenta cuiva.

Ar trebui să mă rog pentru sufletele lor, se gândi ea. Sufletele lor – sufletele noastre – care nu şi-au găsit odihna. Cutremurându-se sfidătoare, făcu semnul crucii şi îngenunche dinaintea altarului, dar nu-i venea nici o

rugăciune în minte. Credinţa şi încrederea Matildei în statuia Fecioarei Maria din secolul XII nu se transmiseseră lui Jo Clifford din secolul XX, îngenuncheată în cămaşă şi blugi pe dalele reci, cu aromă de săpun. Nu simţea absolut nimic.

Îşi dădu seama deodată ce tăcută şi goală era biserica. Când îşi ridică ochii spre cele trei ferestre arcuite de deasupra altarului, începu să tremure. Aerul din jur devenise apăsător şi liniştea atât de intensă încât îşi auzea propria inimă. Cuprinsă de panică, se ridică în picioare şi o luă la fugă spre uşă, oprindu-se de-abia în vestibul, cu răsuflarea tăiată. Se întâlni cu două femei care o priveau mirate. Şi ele cumpăraseră ghidul şi intraseră în biserică.

Stătu în cimitir tremurând, simţind căldura soarelui de seară pătrunzându-i în oase prin cămaşă. Aerul era foarte plăcut. Mirosea a caprifoi şi lemn ars de la un rug aprins mai jos de biserică şi a cimbru de la tufişurile care mărgineau Bramber-ul pustiu şi prăfuit sub cerul fierbinte al nopţii. La poalele dealului se întindeau acoperişurile străvechi ale satului Bramber. Deasupra lor, ca un deget plin de reproş, se înălţa un stâlp uriaş de zid – rămăşiţă a castelului în ruine.

Jo ieşi din cimitir inspirând adânc şi începu să urce treptele înguste, tăiate de deal, deasupra şanţului de apărare.

În vârful dealului se întindea o porţiune de iarbă, cu alt stâlp în mijloc. Pe postamentul lui se ridicase primul turn de lemn ai lui William De Braose, în vremea lui Wilhelm Cuceritorul. Acum era înconjurat de copaci, păzit de brazi bătrâni. Rămăsese foarte puţin din castel. Câteva ziduri dărâmate în jurul dealului, unde singurii locatari erau mestecenii şi platanii împodobiţi cu flori parfumate de viţă albă. Doar peretele înalt, ca un deget rămăsese proiectat pe cer, amintind vizitatorilor de gloria trecută a castelului.

Jo se uită în jurul ei pierdută. Nu recunoscuse nimic. Începu să meargă încet, observându-şi umbra proiectată în iarbă, spre sud, către mare. Undeva, acolo, în pădure,

fusese la vânat cu Richard de Clare şi căzuse la picioarele bărbatului, cu capul în poala lui. Codrul dispăruse. Acum copacii invadaseră dealul castelului, care înainte era sterp. Doar spaţiul liber rămăsese la fel. Râul era complet diferit. Atât de mic. Sigur, atunci fusese mult mai lat şi avusese un ponton chiar acolo, sub deal, unde ancorau vase şi se auzeau strigăte şi gălăgie. Acum, singurul zgomot era uruitul traficului de pe şoseaua îndepărtată din sud, purtat de aerul liniştit al verii.

— Te simţi bine, Jo?

Nick o urmărise în tăcere.

Îi zâmbi.

— Singurul lucru pe care l-am recunoscut este locul gol unde nu mai există Downs.

Râse tristă.

— Şi biserica. Cred că este acelaşi turn, numai că avea ceva în vârf. Şi era înconjurată de un şanţ de apă.

Îşi ridică braţul.

— Parcă am spus o oră.

Îl privi intens.

— N-am vrut să te părăsesc, aşa că am parcat mai jos, la poalele dealului. M-am temut…

Ezită.

— … că s-ar putea întâmpla ceva.

— Şi eu.

Puse mâna pe un fragment de zid, atingând uşor zidăria şi mortarul.

— Ar fi trebuit să fi simţit ceva. Ştiu că am fost aici – pe câţi nu i-am auzit vorbind aşa în glumă? Eu ştiu, dar nu simt absolut nimic. De ce?

— Poate că nu este nevoie.

Atinse şi el zidul.

— Sau este posibil să nu fi avut nicio afinitate deosebită pentru Bramber. Probabil că n-ai de ce să-ţi aminteşti. Matilda şi-a petrecut mai tot timpul în Ţara Galilor, nu-i aşa?

Jo încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Presupun că toate amintirile ei sunt acolo.

Oftă.

— Totuşi ar mai fi ceva – doar un minut, în biserică.

Se cutremură din nou.

— William era atât de obsedat de religie. Ştii că trebuia să-şi plătească dublu grămăticii pentru că insista să i se adauge în corespondenţă exagerate înflorituri religioase?

Se opri brusc.

— Probabil că am citit asta undeva.

Nick o luă de braţ.

— Vino, Jo. Hai sa plecăm la Shoreham.

Fata îl respinse.

— Ai avut dreptate. M-am dezbrăcat în faţa lui Sam.

Privea în gol.

— Credeam că era William. Mi-a poruncit s-o fac, Nick!

— Eşti sigură?

Nick se uită la ea îmbufnat.

— Eram în solarul castelului Brecknock şi stătea în fata mea, obligându-mă să mă dezbrac, în timp ce orbul cânta din fluier.

— Probabil că ţi-a poruncit William în visul tău, Jo. Sam n-ar face aşa ceva.

Nick înghiţi în sec stânjenit.

— Şi atunci de ce mi-am scos hainele? De ce? strigă ea. Dacă ar fi fost doar pentru William m-aş fi mulţumit doar să descriu, atâta tot.

Bărbatul se încruntă.

— Faci nişte acuzaţii cumplite, Jo.

— N-a înregistrat ce s-a întâmplat, şopti ea. N-a fost niciun martor. Doar Sam şi cu mine. Şi o grămadă de haine mototolite.

Se cutremură din nou, contemplând umbra ruinelor în iarbă.

— Ştiu că oamenii pot fi îndemnaţi să facă orice sub hipnoză, chiar şi împotriva voinţei lor. Dar eram Matilda şi am crezut că este soţul meu…

— Nu, este o prostie! Tot ce spui n-are niciun sens!

Nick îi întoarse spatele enervat.

— Accept că ai putea face orice. Doar te-am şi văzut. Dar Sam? Ar fi nebun să încerce aşa ceva! Şi în afară de asta, nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa? Soţul tău nu a profitat de tine?

Îi vorbea pe un ton dur.

Jo se îmbujoră la faţă.

— Nu, n-a profitat de mine pentru că a venit cineva – probabil chiar tu. Dar înainte m-a umilit, şi-a bătut joc de mine şi m-a ameninţat ca un porc desfrânat ce era. A spus că mă biciuieşte goală de faţă cu toţi din castel şi fără îndoială că, dacă ar fi avut timp, m-ar fi aşezat în genunchi şi m-ar fi culcat pe spate.

O porni încet, înapoi.

Nick o urmă.

— Ei bine, asta dovedeşte oricum că nu a fost Sam, zise el încruntat. Nu mi se pare aşa de trăsnit.

— Nu? îi replică Jo. Mă surprinzi!

Nick îi aruncă o privire lui Jo din cabina telefonică. Stătea în colţul restaurantului cu un pahar de whisky şi bere. Era gălăgie în jur. După ce îşi scoase agenda, găsi numărul pe care îl căuta şi-l formă sprijinindu-se de perete, în timp ce aştepta să sune, cu monezile pregătite în mână. Se gândea la Sam.

Carl Bennet se întorsese de la aeroportul Gatewhich cu numai trei sferturi de oră în urmă. Înjură în gând când soţia lui îl scoase din baie.

— Nick Franklyn? Ce dracu' vrea Nick Franklyn? murmură el, înfăşurându-şi un prosop în jurul taliei.

— Nu ştiu dragă, dar este la un telefon public – îi explică Melissa Bennet în timp ce încerca să-şi şteargă lentilele aburite.

— Scapă repede de el, dragul meu şi apoi vino la masă!

— Să vin la masă? pufni Bennet când soţia lui coborî pe scări. Dar ce dracu' am făcut în avion?

Ridică receptorul.

— Da? mormăi.

I se aburiseră din nou ochelarii.

Peste câteva secunde întinse mâna după carneţelul de notiţe.

— Ai dreptate. Trebuie s-o văd cât mai curând. Chiar mâine.

Ascultă câteva minute, încruntându-se enervat când Nick se opri să bage monezi în aparat.

— Bine, domnule Franklyn. Deci luni la ora zece. Sunt de acord că o schimbare de decor este binevenită. Dar, dacă se mai întâmplă din nou – orice manifestare îngrijorătoare – te rog să mă suni imediat.

Închise şi rămase nemişcat, sugându-şi obrazul. Oftă. Sugestia posthipnotică a fost întotdeauna foarte periculoasă. Nick Franklyn îi ceruse să şteargă definitiv amintirea Matildei. Ce păcat! Dar omul avea dreptate. Trecutul trebuia controlat. Trebuia trimis acolo unde-i era locul. Altfel, ameninţa s-o învăluie pe Jo Clifford şi s-o distrugă definitiv.

17

În seara aceea, Sam îi deschise uşa lui Judy cu un reproş în glas.

— Mă pregătesc să mă întorc la Edinburgh, zise el tăios. Mă tem că n-am prea mult timp la dispoziţie.

— Serios?

Judy se trânti pe un scaun.

— Foarte bine, pentru că nici n-am nevoie de mult timp. Ştii bineînţeles că Nick şi Jo sunt din nou împreună.

— Ştiu că au plecat cu barca.

O urmărea atent din fotoliul de vizavi.

— Nu-l vrea. Se foloseşte de el. Sper că ştii şi asta!

Judy purta un taior roz care nu se potrivea deloc cu tapiseria portocalie din apartamentul lui Nick. Se trânti la loc pe scaun cu mâinile în buzunare.

— Îl vreau înapoi pe Nick şi tu o vrei pe Jo.

Îi studie trăsăturile printre gene, dar rămase impasibil.

— Cred că ar trebui să ne unim forţele, nu? continuă ea după o clipă.

Sam se ridică şi se duse la bar.

— Să zicem că ai avea dreptate, spuse încet. De ce forţe dispui, mă rog?

Turnă câte un gin sec pentru amândoi şi începu să taie tacticos o lămâie.

Judy zâmbi.

— Deţin informaţii preţioase. Şi mi-a venit o idee. Ai o clinică sau ceva de genul ăsta, la Edinburgh, nu-i aşa?

— Vrei să spui că ar trebui s-o internez pe Jo undeva, eventual după gratii, ca să-ţi las loc să te manifeşti nestingherită?

— Da, cam aşa ceva.

— Din păcate n-am nicio clinică, Judy. Şi nici nu lucrez într-un spital!

Sorbi gânditor băutura şi se aşeză în poziţia lui favorită, lângă fereastră.

— Şi, în afară de asta, Jo n-are nevoie să fie internată.

— Deocamdată.

Se întoarse.

— Ce vrei să spui?

— Este pe cale să înnebunească.

Îi întoarse din nou spatele râzând.

— Nu, n-o să înnebunească. Este doar puţin confuză şi speriată atâta tot.

Luă felia de lămâie din pahar şi începu s-o sugă.

— Nu-i nevoie ca Jo să părăsească Londra ca să-ţi satisfacă planurile.

Se opri.

— Pot să ridic un zid între ea şi Nick, care îi va îndepărta definitiv, te asigur. Pot s-o fac pe Jo să-l urască. Să-i fie frică de el.

Nu ridicase vocea, dar Judy îi privea fix. Vorbise pe un ton plin de venin.

— Nu prea ţii la fratele tău, nu-i aşa? zise ea prudentă.

Bărbatul zâmbi.

— Ce te face să crezi asta? Vreau să te ajut, atâta tot.

Urmă o pauză lungă, timp în care se studiară reciproc.

— Nu cred, zise Judy în cele din urmă. Nu cred nici măcar că o faci pentru că o placi pe Jo. Am însă impresia că doreşti să-l răneşti pe Nick.

Sam râse cu voce tare.

— Poate că da. Poate că nu. Dar tu vei fi gata să-l ridici din cenuşă, nu-i aşa?

Nick stătea în cabina vasului *Moon Dancer* cu mâna pe cârmă. Soarele îi bătea în faţă în timp ce privea pânzele crem.

— Eşti fericită?

Se uită la Jo care se întinsese pe acoperişul cabinei. Purta nişte blugi albi, suflecaţi deasupra genunchilor şi un sutien în dungi. Îşi sprijinea bărbia în palme şi-i zâmbea cu părul răvăşit de vânt.

— Fericită? Ba chiar mai mult de atât. În deplinătatea

facultăţilor mele mintale, mulţumesc.

— Şi ţi-e foame?

Îi făcu semn că da.

— Ne oprim la Bosham?

— De ce nu? Prânzim la Anchor Bleu şi pe urmă ridicăm ancora. Sau putem rămâne acolo toată ziua. Şi plecăm mâine. Cum doreşti.

Mişcă puţin pânza, urmărind catargul în vânt.

Jo îşi linse buzele, simţind gustul sărat al brizei.

Zărea deja acoperişul ascuţit al turnului bisericii Bosham din capătul digului. Fluxul era ridicat, înspumând marginile valurilor, unde un cârd de rândunele dansau pe coamele alburii. Se întoarse să urmărească o şalupă rapidă care trecu în goană pe lângă ei.

— Nu ţi-am mulţumit pentru noaptea trecută, zise ea brusc.

— De ce? Nu s-a întâmplat nimic, din câte îmi amintesc.

— Tocmai de aceea.

Îşi trase în sus ochelarii de soare.

— Mi-ai oferit spaţiu, Nick. Era exact de ce aveam nevoie. O masă copioasă, destul whisky ca să poată pluti până şi Titanicul şi uitare.

Bărbatul zâmbi.

— Pari într-adevăr mai destinsă.

— Chiar sunt. Cum am ieşit din apartamentul acela am simţit că pot gândi normal. M-am purtat ca o idioată fiindcă m-am lăsat influenţată de toată povestea asta. Poţi să-ţi imaginezi? Recea şi imperturbabila Jo Clifford atât de afectată încât trupul ei reacţionează psihosomatic!

— O să scriu articolul săptămâna viitoare şi intenţionez să dau totul uitării.

Nick o privi.

— Mă bucur să te aud vorbind aşa. Bine ai venit, Jo Clifford!

Ancorară pe digul din Bosham şi se îndreptară spre ţărm în bărcuţa gonflabilă. După ce străbătură iarba luxuriantă de pe chei, trecură de biserică, sorbind aerul înmiresmat de

parfumul caprifoiului şi trandafirilor, atât de dulce în comparaţie cu briza sărată a mării, râzând în timp ce-şi scuturau petalele albe căzute din gardul viu. Mâncară copios la soare, în faţa hanului, apoi se plimbară prin sat, mână-n mână urmărind valurile care se retrăgeau, lăsând în urmă noroi şi alge. Vorbiră foarte puţin în timpul promenadei lor de-a lungul cheiurilor. Apoi se aşezară pe iarbă, moţăind în soare.

Era întuneric când se suiră în bărcuţă şi vâsliră sub stele spre *Moon Dancer* legănată de mare. Jo se sprijini de marginea de cauciuc şi contemplă cerul.

— Cunoşti numele tuturor constelaţiilor? îl întrebă ea alene.

Nick îşi ridică ochii.

— Înainte le cunoşteam. Îmi propun adesea să studiez astronomia în caz că o să mă hotărăsc să navighez cu *Dancer* în ape mai adânci.

— Serios?

Îşi înălţă capul şi-l privi.

— De ce nu? Mă gândesc chiar şi la lucruri mai rele. De exemplu să las afacerile în seama lui Jim pentru un an.

Fata îşi muşcă buza, urmărindu-l cum lega barca de parapet. Se urcară la bord şi Nick deschise chepengul cabinei. Jo nu-l urmă sub punte. Rămase un timp să privească suprafaţa strălucitoare a apei. Un frison îi zgâlţâi trupul.

Nick aprinse lumina.

— Ceva de băut înainte de culcare?

Nu-i răspunse. Urmărea linia portocalie a becurilor micuţe ca nişte mărgele, înşirate de-a lungul şoselei A27, în depărtare, în capătul digului. Briza mării o împiedica să audă traficul. Distingea doar plescăitul valurilor lovindu-se de carena vasului şi saltul peştilor în beznă. Privi din nou stelele sclipitoare de deasupra lor, Calea Lactee ca o eşarfă mototolită de brocard trasă peste cerul catifelat de la miezul nopţii.

Un curent rece de aer îi atinse obrazul şi auzi şi fâlfâitul

velei şi clipocitul apei la pupă. Când se stârni vântul, *Moon Dancer se* întoarse puţin contra curentului. Undeva, în întuneric, răsună ţipătul unei păsări.

Jo coborî în cabină. Nick pusese ceainicul pe sobiţă şi se aşezase pe prici, în spaţiul strâmt, studiind nişte hărţi.

— N-ai vrea să cauţi două căni?

Nu-şi ridicase privirile.

Pentru o clipă, rămase nemişcată, iar apoi începu să-şi descheie încet cămaşa. Întinse mâna şi stinse lumina. Nick tresări.

— Hei!

Se opri.

Îşi scoase bluza şi sutienul. Îi zărea sânii la flacăra sobei. Ţinându-şi respiraţia, o urmări cum îşi trage blugii. Pe urmă, veni şi îngenunche în faţa lui.

— Mi-e frică, Nick. Nu s-a terminat. Totul s-a întâmplat cu sute de ani în urmă, dar ecoul acelor fapte s-a transmis până în prezent.

Făcu semn spre cer.

— Destinul meu este legat într-un fel de cel al unei femei care a trăit şi a murit acum opt sute de ani. Nu pot să-i întorc spatele.

Nick începu să-şi deschidă şi el cămaşa. Îi atinse uşor sânii.

— Cred că trebuie s-o faci, Jo. Şi sunt sigur că vei reuşi.

O trase între genunchii lui. Trăsăturile bărbatului păreau aspre la lumina albăstruie a gazului.

— O s-o uiţi, îţi promit. Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face, te voi ajuta s-o uiţi.

— Eşti sigură că nu te deranjează să fii hipnotizată în prezenta domnului Franklyn?

Carl Bennet o privi atent pe Jo. Pe dinafară părea mult mai relaxată decât o văzuse până atunci. Era bronzată, zâmbitoare şi, totuşi sesiză o tensiune puternică înăuntrul ei, care-l îngrijora.

Încuviinţă din cap în timp ce se aşeza.

— Vreau ca Nick să stea aici, iar dumneata trebuie să înţelegi doctore Bennet că nu mai vreau să mă întorc în timp. Doresc să-mi ştergi totul din memorie. Să mă faci să uit.

Psihiatrul o aprobă.

— Da, cred că este cel mai bun lucru, draga mea. Deşi, trebuie să recunosc că-mi pare rău din multe motive. Voiam să te vadă şi un coleg de-al meu, american. Am discutat cu el în SUA şi avea de gând să vină aici…

— Nu.

Jo îşi încleşta pumnii.

— Şi mie îmi pare rău. Aş fi dorit să ştiu ce s-a întâmplat, dar nu mai rezist. Pur şi simplu nu mai pot.

Îl privi sinceră.

— Îmi afectează sănătatea şi munca şi, din câte îmi dau seama şi luciditatea, aşa că, vă rog. Ajutaţi-mă să se termine.

Bennet se arătă de acord.

— Foarte bine. Aşa voi face. Deci, hai să începem. Aş vrea să închizi ochii, Joanna şi să te relaxezi.

Îi studia mâinile strânse în poală.

— Complet relaxată; începem cu degetele de la picioare…

— Durează din ce în ce mai mult – remarcă Sarah când Jo căzu în sfârşit în transă.

Carl încuviinţă din cap.

— Se teme de ce i s-ar putea întâmpla şi luptă împotriva puterii mele. Mă îndoiesc că am mai fi putut continua cu ea aşa de stresată.

Jo stătea liniştită pe scaun, cu ochii închişi, cu mâinile atârnate pe braţele de lemn. Nick se aşezase discret într-un colţ, cu privirile aţintite asupra lui Jo.

— Credeţi că veţi reuşi? întrebă el.

Bennet ridică din umeri.

— Da, dacă asta doreşte cu adevărat.

Îşi trase taburetul lângă Jo şi o luă de mână.

— Joanna, mă auzi?

Jo îşi mişcă uşor capul. Parcă ar fi încuviinţat.

— Eşti relaxată? Te mai gândeşti la weekendul petrecut pe mare?

Zâmbi. De data aceasta îi făcu semn că da.

— Bun. Atunci vreau să mă asculţi, Jo. Au trecut două zeci şi cinci de zile de când ai venit aici şi ai fost hipnotizată prima oară. De atunci, întoarcerile în timp ţi-au provocat multă nefericire şi durere. Vreau să uiţi totul pentru că şi tu îţi doreşti asta. Când te vei trezi, nu-ţi vei mai aminti nimic. Doar ca ai avut nişte vise ciudate şi cu timpul vor pieri chiar şi acestea. Mă înţelegi, Joanna?

Se opri, privind-o intens. Jo stătea nemişcată, dar începuse să-şi agite mâinile. Deodată deschise ochii şi-i zâmbi.

— Nu pot să uit, zise ea încet dar foarte clar.

Bennet înghiţi în sec, stânjenit.

— Trebuie să uiţi, Joanna. Matilda este moartă. Las-o să se odihnească în pace.

Jo zâmbi trist.

— Nu se poate odihni. Nici eu nu pot… Povestea trebuie spusă…

Se uită undeva, dincolo de el.

— Nu înţelegi? Trebuie să mă întorc în trecut! Să aflu de ce s-au întâmplat toate. Trebuie să retrăiesc prima ei întâlnire cu John…

— Opreşte-o!

Nick sări în picioare.

— Opreşte-o! Se autohipnotizează! Nu vezi?

O apucă de umeri pe Jo.

— Jo! Trezeşte-te! Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te! Încetează!

— Las-o în pace!

Ordinul dur a lui Bennet depăşi strigătul. Jo înţepenise pe scaun, privind direct prin el.

— Jo!

Acum cel care o obligă să-şi întoarcă ochii spre el fu Bennet.

— Jo, vreau să mă asculţi…

— Ascultă-mă! Ascultă-mă, n-auzi?!

William de Braose stătea furios în faţa ei.

— N-o să spui regelui ce ni s-a întâmplat pe drum, ai înţeles? Absolut nimic!

Pentru o clipă, Matilda simţi dorinţa să-l înfrunte. Îi întâlni privirea, batjocorindu-i frica, apoi se uită în altă parte. Dacă se lupta cu el acum, va refuza s-o prezinte regelui şi îşi dorea asta mai mult decât orice. Aşa că îşi plecă ochii supusă.

— N-o să spun nimic, milord, şopti ea.

Gloucester era aglomerat. Tabăra supuşilor regelui se întinsese între castel şi palatul regelui, în nordul oraşului, unde suveranul Henric îşi ţinea de obicei curtea de Crăciun. Forma un amestec multicolor de corturi, cu steagul Angliei fluturând pe turnul central.

Când ajunseseră, zăriseră sclipirea râului Severn cu flota de galere aliniate pe chei, dar se făcuse seară înainte să sosească la castel şi să ridice corturile familiei de Braose lângă cele ale vecinilor lor de la graniţă, veniţi să asiste la logodna fiului cel mai mic al Regelui, pe nume John, cu Isabella, fiica ducelui de Gloucester. Oricum, ceasurile erau şi mai înaintate când William, îmbrăcat în cele mai bune haine, o duse în sfârşit pe Matilda în faţa regelui.

Îl găsiră într-una din camerele de sus ale palatului, aşezat la o masă mare, pe care erau desfăşurate câteva hărţi. Lângă el stătea William Fitzherbert, duce de Gloucester, sosit de la castelul său din Cardiff, doar cu două zile în urmă, escortându-şi soţia, fiica şi alţi nobili. Cupe de vin ţineau hărţile întinse în timp ce se aplecau asupra lor la lumina unei duzini de lumânări. Când făcu o plecăciune dinaintea regelui, cu inima bătându-i să-i iasă din piept, observă dintr-o privire că Richard de Clare nu era prezent. Sperase atât de mult să-l întâlnească acolo!

— Mă bucur că ai ajuns, Sir William! zise Henric ca răspuns la salutul lor ceremonios. Fiul meu îţi va fi vecin în

regiunea mlaştinilor, dacă planurile noastre reuşesc şi vom obţine o dispensă pentru căsătoria lor.

O studie pe Matilda, pe jumătate ascunsă în spatele soţului ei.

— Este soţia ta, Sir William? Prea bine. Atunci, s-o asiste mâine pe Isabella. Ai grijă să liniştească fătuca aia speriată.

Hohoti, întinzând mâna Matildei, care înaintă nerăbdătoare.

— Înălţimea voastră, murmură ea.

Îşi ridică privirile spre faţa zbârcită şi părul roşu, sârmos şi pudrat, remarcând că regele o studia atent cu ochii lui albaştri sclipitori. Sesiză imediat că o aprecia şi se trase nesigură spre soţul ei.

— Tatăl tău, Sir Reginald, a fost un om bun, draga mea.

Regele o apucă de mână.

— Cel mai bun intendent pe care l-am avut. Iar tu îi semeni, îi zâmbi lui William

— Norocosule! Este o fată minunată!

Matilda se înroşi şi făcu un pas înapoi când regele îi dădu drumul, privindu-l nervoasă, cu ochii plecaţi, dar îşi îndreptase deja atenţia asupra hărţilor dinaintea lui. William fu atras imediat în discuţia din jurul mesei, aşa că ea se retrase tăcută spre cămin, unde cei doi câini negri uriaşi ai regelui se lăfăiau la căldură. Se uita la flăcări, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să plece.

Peste câteva clipe, uşa de lângă ea se dădu de perete şi un băiat intră în cameră. Se opri brusc şi o măsură din priviri cu o figură arogantă.

— Te-am văzut azi după-amiază în grupul lui Sir William, zise el apropiindu-se de Matilda.

Părul lui blond era ciufulit şi umed fiindcă alergase călare prin ploaie.

— Iapa ta şchiopăta. Ar fi trebuit s-o descaleci şi s-o duci de căpăstru.

— Poftim?

Matilda se făcu roşie ca racul.

— Ba *nu* şchiopăta.

— Ba da.

Se strâmbă la ea.

— Am văzut-o cu ochii mei. De-abia mai mergea.

— Era obosită.

Matilda se enervase la culme.

— N-avea nimic altceva. Altfel n-aş fi călărit-o!

Îi aruncă o privire dispreţuitoare băiatului, observând tunica lui ruptă şi pantofii scâlciaţi.

— Oricum nu te priveşte! Cine eşti tu să-mi spui ce trebuie să fac?

Îşi ridicase puţin vocea, dându-şi seama că la masă se făcuse linişte dintr-o dată.

Se întoarse stânjenită, întâlnind ochii reci ai regelui care o priveau încruntaţi.

— Sper că fiul meu nu vă deranjează, lady de Braose, zise el cu o voce scăzută şi apoi mai tare:

— Vino aici, John!

Matilda rămase cu gura căscată şi se înroşi la faţă. Se uită la prinţ, dar el îi întorsese deja spatele şi se aşezase lângă tatăl său. Din această poziţie privilegiată, alături de rege, îi scoase limba sfidător.

Probabil că tatăl lui nu-l mai văzuse, dar alţii de la masă, inclusiv William, remarcaseră, mai mult ca sigur. Îl văzu uitându-se aspru la băiat şi ridicându-şi mâna de parcă ar fi vrut să-l plesnească. Apoi, amintindu-şi unde era, se aplecă din nou asupra hărţilor. Regele, stăpânindu-şi cu greu amuzamentul, îi făcu o plecăciune Matildei şi îşi coborî privirile. Roşie în obraji ca focul, femeia se întoarse spre foc. În clipa aceea şi-ar fi dorit să poată fugi din cameră.

— Este un puşti afurisit şi precoce, izbucni mai târziu, faţă de Ellen, când se întoarse în sfârşit în cort.

Se răsuci să-i desfacă rochia.

— Dumnezeu s-o păzească pe copila aceea, Isabella, dacă se vor căsători vreodată. Băiatul ar merita o bătaie zdravănă.

— Sst!

Ellen se uită înspăimântată în jur.

— Nu se ştie cine trage cu urechea, milady. Nu-i bine să-l criticaţi pe prinţ. Nu-i bine de loc!

— Prinţ? pufni Matilda, răsucindu-şi coada. Se poartă mai degrabă ca un grăjdar, doar că nu se pricepe la cai.

— Am auzit totuşi că ştie să călărească foarte bine!

Ellen adună faldurile bogate ale rochiei când stăpâna ei se dezbrăcă.

— Este la fel de îndrăzneţ ca şi fraţii săi, numai că ei sunt mult mai mari.

— O fi îndrăzneţ...

Zâmbetele ascunse ale oamenilor de la masă încă o mai enervau, la fel ca şi sclipirea amuzată din ochii lui Henric însuşi.

— Dar n-avea nicio treabă să mă acuze că mergeam pe o iapă şchioapă şi să mă facă de râs în faţa lui William şi a regelui.

Îi sclipi o lacrimă în ochi şi o şterse cu dosul palmei.

— A fost umilitor.

— Liniştiţi-vă, milady, este doar un copil!

Ellen deschise un cufăr şi cotrobăi după un pieptăne.

— Lăsaţi asta! Gândiţi-vă mai bine la ziua de mâine, la minunatele ceremonii şi la banchetele care vor urma. Va fi atât de frumos! N-am văzut în viaţa mea asemenea măreţie!

Matilda îi zâmbi blând, în ciuda supărării şi se aşeză pe un scaun pliant, s-o pieptăne. Obrajii rozalii ai fetei galeze străluceau de bucurie în aerul rece al cortului slab luminat. Matilda îşi aminti că şi pentru ea mâine va fi o zi mare. Participa prima oară la petrecerile curţii şi era o prostie să se lase influenţată de toanele unui copil răsfăţat – chiar dacă era fiul cel mic al lui Henric şi al formidabilei sale regine Eleanor. Iar dacă băiatul urma să fie eroul zilei, va fi probabil singurul moment din viaţa sa, cu excepţia căsătoriei în sine, după cum subliniase şi William. Ce şansă avea să strălucească vreodată cu trei fraţi splendizi şi grozavi, mult mai mari decât el?!

Eliberând-o în sfârşit pe Ellen, îşi scoase cămaşa, lăsând-

o unde căzuse şi, tremurând de frig, se urcă în patul jos şi se cuibări sub blănuri, ascultând strigătele şi zgomotele din tabără. Se apropia ora stingerii focurilor şi se va face şi mai frig. Ar fi vrut s-o cheme pe Ellen lângă ea, să se încălzească, dar nu îndrăznea. Poftele soţului ei fuseseră trezite de admiraţia sinceră a regelui, iar mângâierile sale aspre şi rânjetele deşănţate din timpul cinei o făcuseră să priceapă că în noaptea aceea trebuia să-l aştepte din nou în pat.

Focurile de-abia mai ardeau când William intră în cort şi începu să-şi desfacă mantia.

— Luna s-a ridicat ca un inel în noaptea aceasta, exclamă el cu voce tare. Va dispare până dimineaţă!

Îi făcu semn valetului să se retragă şi îşi trase singur cizmele.

— Ei bine, milady, l-ai impresionat pe alteţa sa Regele, chicoti el. Nu mulţi au îndrăznit să-i înfrunte odrasla, fără să fie admonestaţi.

Văzu ochii soţiei sclipind mânioşi la lumina opaiţului şi se opri, adăugând în grabă:

— Mă bucur că mâine o vei asista pe Isabella, draga mea, încercă el s-o liniştească. Este o mare onoare. Vei fi în centrul evenimentelor.

Îşi trase şi cealaltă cizmă cu o icnitură şi o aruncă pe podea.

— Pe Dumnezeul meu, Matilda, Regele era în toane bune azi. Poimâine are în plan o mare vânătoare la care o să particip şi eu. Este o distracţie grozavă în pădurile din apropiere. Va fi o zi plăcută!

Se dezbrăcă şi de restul hainelor şi, după ce stinse opaiţul, se îndreptă spre pat.

Strânse din dinţi când se urcă peste ea şi-i simţi mâinile pe sâni şi genunchiul între picioare.

— Regele te-a plăcut, Matilda, murmură el, îngropându-şi faţa în gâtul ei. Spunea că sunt un om norocos şi ştiu că se pricepe la femei, nu glumă. Va trebui să te păzesc, nu-i aşa?

Zicând aceasta, râse zgomotos şi o străpunse.

Dimineaţa se arătă îngheţată şi strălucitoare, iar perdeaua de ceaţă care se ridicase de pe râu dinspre estuar fu risipită în curând de soare.

Matilda stătu în cortul răcoros şi le lăsă pe Ellen şi Nell s-o îmbrace. Mai întâi cămaşa plisată, apoi bluza albastră verzuie şi în sfârşit, pe deasupra, rochia din stofă roşie, brodată la tiv cu fir de aur şi pietre preţioase. Pe şoldurile suple, fetele prinseră cordonul frumos lucrat, păstrat pentru ocazii speciale. O puse pe Ellen să-i mai prindă cozile lungi sub văl şi apoi se studie critic în oglinda din metal lustruit pe care i-o ţinea Nell. Se văzu palidă, cu părul castaniu, sub voalul de zăpadă. Firul auriu, care i-l ţinea strâns, sclipi în lumina unei raze de soare strecurată în cort printre umbre.

Pe faţa ei nu se vedea nici urmă din durerea proaspătă dintre picioare şi nici nu se plângea de vânătăile de pe piept. Era prea mândră să se vaite, dar noaptea se rugase ore-n şir să fie prea beat să părăsească banchetul şi regele să nu se uite în direcţia ei.

Camerele ocupate de contesa de Gloucester se aflau în celălalt capăt al palatului. Fără William, care plecase devreme să asiste la semnarea documentelor de logodnă, Matilda se simţea pierdută. Stătea în mijlocul curţii interioare, înconjurata de clădiri, asurzită de zgomote şi agitaţie. În spatele ei, Ellen privea uluită. De-abia se abţinea să n-o tragă de mânecă pe stăpâna ei, aşa era de entuziasmată.

Până la urmă trebuiră să găsească un băiat care să le conducă în apartamentele contesei. Îl urmară trecând printre clădiri de lemn, unele recent construite, altele în paragină, prin coridoare întunecate şi sus pe scări, până când ajunseră în sfârşit la o uşă grea, tapisată.

— Este aici, milady, zise băiatul, arătând cu degetul spre intrare.

Apoi se apropie de Ellen şi întinse mâna.

— V-am adus unde aţi dorit, doamnă.

Ellen îl privea nedumerită.

— Vrea să-i dai un ban, Ellen, îi explică Matilda în timp ce fata scotoci îmbujorată în punga de la brâu după un sfert de penny.

Lady de Braose inspiră adânc şi îşi ridică fustele, pregătindu-se să intre.

Solarul mare din spate era plin de femei. Hawise Fitzherbert, ducesă de Gloucester, masivă şi înfloritoare, stătea în mijlocul slujitoarelor obosite, împărţind ordine pe un ton ferm. Se întoarse când intră Matilda şi ridică sprâncenele subţiri până aproape de linia părului.

— Încă una. Oare toate femeile din ţara asta au fost trimise să ne asiste?

Ţuguie buzele înţepată.

— Lady Gloucester, Regele mi-a spus s-o ajut pe fiica dumneavoastră.

Matilda murmură câteva politeţuri cu obrajii aprinşi, conştientă că toate privirile erau îndreptate asupra ei. Femeia pufni.

— Pe tine şi pe mai cine oare? Ei bine, doamnă şi cine sunteţi, mă rog?

— Matilda de Braose, ducesă!

Matilda inspiră adânc, hotărâtă să nu se lase călcată în picioare.

— N-am auzit de tine!

Ducesa se încăpăţâna să-i vorbească nepoliticos. Se întoarse să ia o broşă de la ajutoarea ei şi apoi se opri când o doamnă păşi înainte.

— Lady de Braose este soţia lui Sir William, ducesă, Lord de Brackncok în ţinuturile mlăştinoase. Este o mare onoare că o va asista pe mica lady în timpul logodnei sale cu Prinţul John.

Vorbise destul de tare, intenţionând să se facă auzită de toţi din cameră. Matilda o văzu pe ducesă încruntându-se şi privind-o din nou binecuvântând-o în gând pe binefăcătoarea ei necunoscută.

Atunci se ridică.

— Unde este lady Isabella? Aş putea să-i dau bună ziua?

Ducesa se sculă în picioare, ţinându-şi respiraţia în timp ce i se punea rochia. După aceea ridică braţele ea să i se fixeze cordonul.

— Da, încearcă, îi răspunse ea îmbufnată. Smiorcăie în garderobă.

Aruncându-i o privire lui Bell, Matilda se îndreptă spre celălalt capăt al camerei. Femeile se dădură înapoi să-i facă loc şi simţea cum o urmăresc, dar atenţia ei era fixată spre încăperea micuţă, de unde răsunau suspine sfâşietoare.

În colţ, ghemuită pe podea, în spatele unui şir de portmantouri o fetiţă plângea de i se rupea sufletul, strângând la piept o păpuşă din cârpe. O doică grasă încerca s-o aline şi, lângă ea, două servitoare ţineau în braţe câteva rochii şi mantale micuţe, sperând că vor reuşi s-o îmbrace până la urmă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Matilda plecându-şi privirile.

Se îngrozi să vadă că fetiţa era murdară şi nearanjată. Avea iarbă în păr şi cearcăne negre sub ochi.

— A încercat să fugă, doamnă, asta s-a întâmplat.

Doica renunţă s-o mai alinte şi se ridică exasperată, cu mâinile în şold.

— Poftim, toată lumea este gata să plece la biserică şi ea refuză să se îmbrace. Spune că nu vrea pe niciunul din fiii regelui. Puteţi să vă imaginaţi aşa ceva? Cum îndrăzneşte, diavoliţa! Să vedeţi ce-o să fie când va afla tatăl ei! O să-i înroşească fundul, ce mai!

Fetiţa scoase alt suspin şi strânse păpuşa şi mai tare.

— Nu este cazul, pentru că n-o să afle, zise Matilda liniştită, încercând s-o calmeze pe femeia agitată.

Inima ei suferea alături de copilă. Îşi aminti deodată de propria ei logodnă cu William. Şi ea fusese o fetiţă, nu mai mare decât cea de faţă. Ea, care visase un cavaler înalt şi splendid fusese informată de entuziasmatul ei tată că familiei sale i se făcuse onoarea de a fi aleasă de baronul

îndesat şi bădăran, renumit chiar şi atunci pentru cruzimea şi destrăbălarea lui. Şi ei îi venise să fugă pe moment. Dar apoi se aşezase în locul ei preferat, pe deal şi se gândise ce datorie avea, judecând la rece că s-ar putea să nu mai primească o ofertă atât de bună. Aşa că se întorsese acasă, ceruse scuze mamei sale înspăimântate, îşi domolise tatăl înfuriat şi se resemnase, alinându-se cu gândul că va fi o mare doamnă. Dar cum putea s-o convingă pe această fetiţă să facă la fel? Copila a cărei lume era încă populată de păpuşi, căţeluşi şi poney albi ca zăpada.

— Te rog, doică, vrei să ne laşi puţin singure?

Se întoarse şi-i zâmbi cât mai încântător femeii.

— Vreau să discut puţin cu Isabella.

Femeia se ridică să protesteze, dar Ellen o împinse afară, laolaltă cu cele două servitoare arţăgoase. Apoi se aşeză cu spatele la uşă, gâfâind.

— Ce proaste! bombăni ea. S-au adunat ca nişte pui în jurul cloştii. Biata *cariad bach.*

Matilda îngenunche pe paie şi întinse braţele spre fetiţă.

— Hai, vino, Isabella, draga mea, spune-mi ce s-a întâmplat! De ce eşti atât de nefericită?

Fie că sesizase blândeţea din vocea ei, fie că văzuse o fată străină, Isabella se ridică în picioare suspinând şi se aruncă la pieptul Matildei.

— Gata, copilă, gata!

Matilda o legănă câteva clipe, impresionată de trupuşorul micuţ, atât de firav sub hainele subţiri. Apoi, când plânsul copilei se domoli, îi dădu părul la o parte de pe faţa înfierbântată şi-i zâmbi duios.

— Hai, draga mea, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Nu vreau să mă logodesc! izbucni Isabella. Îl urăsc pe John. Este un băiat rău şi nesuferit. Nu vreau să mă căsătoresc cu el.

— De ce Isabella? De ce? Cum ai ajuns la concluzia că este rău?

— Rupe aripile vrăbiilor.

Lacrimile izbucniră din nou din ochii fetiţei şi îşi sprijini

capul de umărul Matildei.

— Îi place să provoace suferinţă, aşa mi-a spus. Şi când o să-i aparţin, mi-a declarat că se va purta la fel şi cu mine. Mi-a promis că o să mă facă să plâng.

— Dumnezeu să-l pedepsească, îl blestemă Matilda în şoaptă.

Schimbă priviri cu Ellen peste capul copilului.

— Ascultă, Isabella, John ţi-a spus numai ca să te necăjească. N-o să te chinuie niciodată. N-are cum. După slujba de la catedrală va urma o petrecere minunată şi pe urmă vei sta cu mama şi tatăl tău până când o să creşti. Probabil că n-o să-l mai vezi pe John. Şi când te vei căsători cu el după ani şi ani, vei fi prinţesă. Cea mai frumoasă prinţesă din lume.

Îi zâmbi feţei palide şi trase.

— Nu uita că eşti o mare doamnă.

— O lady nu trebuie să se teamă niciodată.

Îi sărută părul încurcat.

— Şi acum o laşi pe doică să te pieptăne, să te spele şi să te pregătească?

— Dar l-am văzut.

Fetiţa tremura.

— A smuls aripile până când pasărea a început să strige.

Matilda se îngrozi.

— O să-l rog pe soţul meu să-i spună regelui. John ar trebui biciuit pentru asemenea cruzime.

— Îmi promiţi?

Isabella se frecă la ochi cu dosul palmei.

— Îţi promit.

Matilda o ridică uşor din poala ei.

— Şi acum grăbeşte-te, nu prea mai avem timp!

Doica apăru imediat, semn că ascultase după uşă. Se îndreptă spre copilă supărată pe Matilda şi în acelaşi timp mulţumită că-i uşurase munca de convingere.

— Îi dau dreptate băiatului, murmură ea în timp ce dezbrăca fetiţa şi freca trupuşorul plăpând cu o cârpă muiată într-un vas în care apa se răcise demult.

— Stăteau acolo, ieri, unul lângă altul, când înălţimea sa, Regele, le-a spus să se apropie. Erau amândoi pieptănaţi şi aranjaţi şi l-am văzut pe John şoptindu-i ceva. Apoi a luat-o de mână şi au plecat. Lady de Gloucester era atât de încântată. Pe urmă, fata a intrat zbierând. Ducele s-a înfuriat, la fel ca şi regele. În schimb, Prinţul John a venit foarte liniştit. Nu ştiu, zise el, nu-mi dau seama ce-a făcut-o să plângă.

Trase o cămaşă curată peste capul fetiţei. Apoi o îmbrăcă în rochia brodată şi începu să-i pieptăne părul blond şi delicat.

Afară, în solar, celelalte femei fuseseră prea preocupate cu mofturile ducesei de Gloucester ca să se mai intereseze de ce se întâmplă în garderobă. Aşa că, atunci când Matilda apăru ţinând-o de mână pe Isabella, curată, aranjată şi cu ochii uscaţi, se făcu linişte.

— Ei bine, zise mama ei, era în sfârşit timpul să apari.

Ignorând-o pe Matilda cu un dispreţ calculat, se duse s-o ia de braţ pe fiica sa. Dar Isabella se smuci, agăţându-se de Matilda şi ferindu-se de mama ei. Ducesa se văzu nevoită deci să renunţe, exasperată.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mergi cu copila dacă aşa vrea pufni ea. Stai în preajma ei şi ai grijă cum se comportă! Nu mai vreau alte necazuri!

Cu inima bătându-i entuziasmată, Matilda o luă din nou de mână pe Isabella şi ieşiră din cameră. Afară răsună trompeta, în timp ce procesiunea se alinie, în aşteptarea regelui.

Catedrala Sf. Petru era înţesată de oameni. Merseră încet printre coloanele impozante care dispăreau în fumul de deasupra unde culorile se înnegriseră din cauza incendiului dezastruos de acum cincizeci de ani. Matilda îşi ţinu respiraţia şi o strânse şi mai tare de mână pe Isabella. În catedrală ardeau sute de lumânări şi fiecare flacără se reflecta de douăzeci de ori în bijuteriile celor adunaţi la slujbă. Aerul mirosea puternic a tămâie.

Regele le aştepta alături de Prinţul John, splendid

îmbrăcat. Tot lângă ei se afla şi legiuitorul suveranului, Ranulf Glanville, care se ocupa de educaţia lui John şi ducele de Gloucester, tatăl Isabellei, înconjurat de episcopi şi clerici. Băiatul, John, stătea liniştit, privind mormântul lui Robert, duce de Normandia. Părea tare cuminte. Nu-şi ridicase nici măcar o dată ochii spre fetiţa din dreapta lui în timpul slujbei. Şi nici nu tresărise când corul intonase imnuri vesele de slavă.

Totuşi, o privise o dată pe Matilda. Femeia fu mirată să vadă o provocare directă în irişii lui albaştri. Îl studie pentru o clipă, surprinsă, crezând că nu vede bine. Privirea fusese mascată atât de repede! Probabil că mi s-a părut – gândi ea, concentrându-se din nou asupra slujbei şi atribuţiilor sale. Dar undeva, în adâncul minţii, simţi o umbră rău prevestitoare.

Petrecerile cu vânători şi ospeţe fără sfârşit durară câteva zile şi apoi veni în sfârşit timpul să plece. Richard de Clare nu venise, spre dezamăgirea Matildei.

Îl văzuse doar de două ori pe rege de la banchetul în cinstea logodnei. De fiecare dată se afla în mijlocul baronilor şi cavalerilor săi, printre care şi William, pregătindu-se de vânătoare.

O dată îl văzuse şi pe Prinţul John alături de el şi-i simţise din nou privirile. De data aceasta păruse gânditor, chiar calculat, iar Matilda se înfioră, îşi strânse mantia şi se întoarse în cortul ei. Dar nu înainte să zărească aceeaşi provocare în ochii lui albaştri, adânci.

A doua zi de dimineaţă privea cum se descărca un vas pe chei, înfăşurată într-o mantie de blană de veveriţă, s-o apere de vântul tăios dinspre munţii galezi, când se auzi strigată pe nume. Se întoarse.

— Richard!

Scoase un strigăt de bucurie, înăbuşit imediat, de frică să n-o fi auzit cineva. La câţiva metri de ea, Ellen se tocmea cu un negustor. Voia neapărat să-şi cumpere un fleac din desaga lui, care îi plăcea foarte mult.

— Nu speram să te mai văd.

Richard îi răspunse.

— Cum era să nu vin când ştiam că eşti aici?

Respira întretăiat, încercând să-şi domolească emoţiile care îl cuprinseseră în timp ce-o admira. Observă că se făcuse şi mai frumoasă – sau cel puţin aşa i se părea – de când se despărţiseră acum un an. Se maturizase, transformându-se dintr-un copil într-o tânără femeie cu părul arămiu sub capa de blană şi obrajii îmbujoraţi de vântul rece. Îşi încleştă pumnul pe mânerul săbiei.

— Am auzit că ai născut un prunc minunat, milady! zise el în cele din urmă. Felicitări!

Îi zâmbi. Nu ştia ce să-i spună. Inima îi bătea să-i sară din piept. De-abia mai respira. N-o atinsese – nici măcar nu-i sărutase mănuşa – dar simţea dorinţa înfiptă în sufletele lor ca un ghimpe.

— Milady!

Ellen se întorsese triumfătoare că reuşise să-şi cumpere ce-şi dorea.

— Nu mergem în sala de ospeţe?

Se uită la cavalerul înalt, blond, cu blazoane pe haină, care îi sorbea din ochi stăpâna şi se cutremură. Era foarte periculoasă, privirea aceea!

— Milady!

O trase de mânecă pe Matilda.

— Ar trebui să plecăm.

— Ne mai vedem?

Matilda nu reuşi să-şi desprindă ochii de pe faţa lui Richard.

Încuviinţă din cap neputincios, întinzând mâna spre ea. Căzu într-o parte, fără s-o atingă şi se îndepărtă, făcând o scurtă plecăciune.

Matilda aşteptă toată ziua, dar în zadar. Nu apăru nici la masa regelui din sala mare.

Dezamăgită şi măcinată de dor, se retrase devreme. O durea capul de la fum şi zgomot. Destupase o sticlă de sirop de mac şi-l amestecase cu puţin vin, când îşi ridică privirile şi sesiză o mişcare pe peretele cortului. I se opri

inima-n loc.
— Richard? şopti ea.
Dar nu-i răspunse nimeni. Fusese doar imaginaţia ei înfierbântată. N-ar fi îndrăznit să vină acolo. Ridică paharul şi sorbi din tinctură. Simţi cum îi picură în vene o plăcută amorţeală în timp ce se dezbrăca. Era prea obosită s-o cheme pe Ellen sau altă cameristă. Nu dorea decât să-şi aline durerea de cap. Deodată, observă o umbră, pe peretele cortului, proiectată de focul de tabără de afară. Se opri şi apoi se îndreptă spre intrare. Îşi ţinu respiraţia. Nu era Richard. Umbra era prea mică. Ceva o înspăimântă şi se ridică brusc, trăgându-şi cuvertura sub bărbie. Se auzi un clic, ca şi când s-ar fi frecat două pietre şi apoi linişte.
Umbra se mişcă repede şi se opri din nou. Se cocoşă de parcă ar fi lăsat ceva pe jos şi după aceea dispăru.
Matilda nu se clinti din loc, cu inima cât un purice, întrebându-se dacă nu trebuia cumva să cheme gărzile. Apoi se strecură afară din pat şi, înfăşurându-se în pătură, merse în vârful picioarelor până la intrare şi se uită afară. Nu era nimeni. Un cer înstelat lumina tabăra întunecată, unde mai ardea pe ici pe colo câte un foc. Îşi ţinu respiraţia în aerul rece, uitându-se în dreapta şi-n stângă, cercetând pământul deja îngheţat.
La picioarele ei zăcea o geantă. Se aplecă uimită şi-o ridică gândindu-se că Richard îi trimisese vreun mesaj. Desaga era grea şi aerul nopţii o înţepenise cu răsuflarea lui îngheţată. O duse în cort şi, aprinzând o lumânare, o examină mai atent. Materialul era legat cu o curea de piele.
O desfăcu curioasă să vadă ce conţinea. Despături pânza strânsă în valuri. Era multicoloră, pe jumătate purpurie, pe jumătate gri, în lumina tremurândă.
Descoperi deodată trei mâini tăiate, grele şi îngheţate de ger. Partea purpurie a pânzei era udată de sângele care se îmbibase prin ea, transformat într-o culoare veselă, batjocoritoare. Se holbă îngrozită, timp de aproape un minut, remarcând fiecare detaliu: unghiile cenuşii, degetele albite, inelul de cupru sfărâmat, fără să priceapă cumplita

grozăvie a acestei imagini. Se întoarse vomitând şi alergă spre ieşirea din cort.

— Veniţi! Ajutor! Ajutor!

Ţipetele ei răsunară în aerul rece şi, peste câteva secunde apăru paza. Un cavaler se strecură în cort, cu faţa albă sub coif şi sabia trasă. Se holbă dezgustat la grămada de pe podeaua cortului şi apoi atinse neputincios braţul Matildei.

— Ssst, milady! Acum nu mai este niciun pericol – servitoarele dumneavoastră au venit şi am trimis după Sir William.

Trase o tapiserie brodată de pe masă şi o aruncă peste grămada sângerândă. Dar Matilda continua să ţipe. Parcă i-ar fi plesnit ceva în creier. I se părea că se privea de sus, stând acolo desculţă, înfăşurată într-o mantie îmblănită, la lumina torţelor purtate de gărzi. Dar nu-şi putea opri ţipetele.

— Taci, Jo. Nu-i nicio primejdie. S-a terminat. Eşti în siguranţă.

Îi tremurau mâinile şi simţea ceva rece pe faţă. Auzea voci agitate lângă ea.

— Nu poţi să faci ceva, pentru numele lui Dumnezeu…

— Prinde-o de mâini. Ţine-o liniştită.

Oamenii din jur se luptau cu ea, încercând s-o calmeze…

O înţepătură în braţ – şi apoi nimic.

18

Camera era mică, umbrită de draperiile albe, veneţiene. Clipi încet, străduindu-se să-şi limpezească mintea. Simţea în gură un gust neplăcut de medicamente.

— Jo?

Un bărbat stătea pe pat. Se ridică şi se aplecă peste ea.

— Nick?

I se uscase gura şi-i venea greu să vorbească.

— Acum te simţi bine, Jo? Uite, am pregătit o ceaşcă de ceai pentru tine. Nu vrei să sorbi puţin?

Îi vorbea atât de blând cum nu-l mai auzise niciodată.

Jo se frecă la ochi.

Reuşi să se ridice şi bău puţin din cana ţinută de Nick. I se învârtea capul.

— Suntem tot la doctorul Bennet, Jo. Îţi aminteşti? Aceasta este o cameră de recuperare. Ai adormit.

— Am adormit? Am crezut că o să mă hipnotizeze din nou. Tăcu sprijinindu-se de perete. Descoperi brusc că era învelită cu o pătură moale.

— Voia să încerce să-mi şteargă totul din memorie, repetă încet.

— Ei, şi a reuşit?

Nick se aşeză din nou pe scaunul de lângă ea.

— Nu… nu ştiu.

Îşi dădu părul ia o parte de pe faţă cu ambele mâini.

— Mă simt aşa de ciudat. Parcă nu mai pot să gândesc ca lumea…

Zărea printre jaluzele linii orizontale strălucitoare care aruncau umbre pe nuanţele reci, măslinii ale pereţilor din jur. Camera mirosea a antiseptic. Era enervant de mică.

În spatele lui Nick se deschise o uşă şi Sarah aruncă o privire înăuntru. Zâmbi uşurată când văzu că Jo se trezise.

— Cum te simţi?

— Cam ciudat.

Jo reuşi să zâmbească.

— Lui Carl îi pare foarte rău, dar este ocupat cu programările de după-amiază. Se întreabă dacă puteţi reveni amândoi miercuri dimineaţă. Probabil că este mai bine să aşteptăm câteva zile, ca să vedem cum evoluează lucrurile.

Jo se încruntă.

— Programările de după-amiază? Dar nu înţeleg. Cât este ceasul?

— În jur de cinci, Jo.

Nick se ridică.

— Ai dormit câteva ore. Se va întoarce miercuri, zise el încet. O să am eu grijă de asta.

— Cum adică am dormit câteva ore? întrebă Jo uimită când Sarah ieşi. Ce s-a întâmplat? Am leşinat din nou?

— Te-ai enervat puţin şi doctorul Bennet a trebuit să-ţi facă o injecţie cu valium, ca să te calmeze, atâta tot.

— M-am enervat? Şi de ce mă rog?

Nick zâmbi palid.

— N-am de gând să-ţi povestesc, Jo. Doar ai spus că vrei să uiţi totul. Dacă hipnoza a avut efectul dorit, ar fi o nebunie din partea mea să-ţi explic ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Se făcuse cinci şi zece când Nick plăti taxiul şi o duse pe Jo acasă. Telefonul suna când deschise uşa.

— Este pentru tine.

Îi dădu receptorul zâmbind obosit.

— De la birou.

Ca de obicei, se duse mai întâi în balcon şi deschise uşa, inspirând aromele grele ale florilor. I se părea ciudat că foarte puţine balcoane aveau flori. În Germania şi Elveţia erau pline de ghivece, dar la Londra, garoafele, muşcatele şi caprifoiul ei, precum şi soiurile exotice, atât de îndrăgite, ieşeau în evidenţă pe balustrada de piatră. Nick o necăjea întotdeauna că avea un suflet de ţărancă dacă o pasionau atât de mult florile.

Se aplecă peste balcon, îşi simţea mintea răvăşită. Nu

reuşea să se concentreze. Figura lui Carl Bennet şi a lui Sarah îi plutea în memorie, dar mai erau şi alte feţe, pe care nu le distingea. Cineva vorbise despre un cal şchiop… îşi amintea că se înfuriase… şi apoi, mai târziu, fusese o mână cu un inel pe deget, cu unghii murdare…

— Era Jim.

Nick ieşi pe balcon.

— Se pare că *Desco* a refuzat prezentarea noastră şi a ameninţat că o să se ducă la competitorii firmei noastre. Fir-ar al dracului! Urma să fie cea mai bună afacere pe care am plănuit-o! Am lipsit doar zece zile de la serviciu – Dumnezeu ştie cum au reuşit să le zăpăcească pe toate!

Făcu un efort să zâmbească.

— Crezi că o să te descurci de una singură, Jo? N-aş vrea să te las, dar trebuie să-l opresc pe Jim înainte să-şi taie singur craca de sub picioare!

Fata încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău, Nick! Este vina mea – te-ai fi întors săptămâna trecută dacă n-aş fi fost eu…

— Jo… trebuie să se descurce şi ei!

Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Ştii ce, mă întorc seara târziu. Odihneşte-te până vin. O să bem împreună câte o cană de supă.

Îl conduse până la uşă şi-o închise după el. Se simţea obosită, înfierbântată şi puţin bolnavă. N-ar fi trebuit să plece!

Se întinse pe sofa îmbrăcată numai în halat, cu ochii închişi, după o baie reconfortantă, unde îşi amintise tot ce se întâmplase. Se uită un minut prin cameră, întrebându-se dacă avea energia să-şi prepare o cafea. Pe urmă se ridică în picioare. Parcă i se ridicase o perdea de pe creier. Auzi vocea lui Carl Bennet ca şi când i-ar fi vorbit chiar acum, lângă ea.

— O să-ţi aminteşti doar că ai avut nişte vise ciudate, dar lipsite de importanţă…

— Gloucester, murmură ea. Dar n-a fost un vis. La Gloucester l-am întâlnit pe John…

Se făcuse ora zece când Nick se întoarse prost dispus de la Berkley Street.

— Jim a stricat totul! exclamă el trântindu-se pe scaun.

Părea epuizat.

— Mă îndoiesc că o să pot aranja lucrurile. Dacă nu, va trebui să plec în SUA şi să aştept până o să obţin un contract la fel de important ca *Desco,* altfel s-a zis cu *Franklyn-Greerson.* Jim nu se pricepe deloc să lupte cu peştii cei mari. Este un naiv!

Închise ochii obosit.

— Dar credeam că sunteţi prieteni cu Mark Desmond.

Jo se aşeză lângă el.

Nick ridică din umeri.

— Când este vorba de afaceri, s-a terminat cu prietenia. Dar, înainte să renunţ, o să fac tot posibilul, te rog să mă crezi.

Îi întinse mâna lui Jo.

— La dracu', pe tine nu te interesează toate astea. Cum te simţi? Te mai doare capul?

— Sugestia posthipnotică n-a ţinut – îi răspunse ea îngândurată. Mi-am amintit tot. Drumul la Gloucester, întâlnirea cu Prinţul John, reîntâlnirea cu Richard.

Nick înjură pe înfundate.

— Trebuie să încercăm din nou, asta este.

Clătină din cap.

— Mă întreb dacă nu cumva Sam are dreptate şi Bennet nu se pricepe să se descurce cu tine.

— Nu cred că este vorba de aşa ceva. Probabil că în inima mea nu vreau să renunţ cu adevărat. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Dar lasă asta, vino încoace.

Îi dădu drumul lui Nick.

— Probabil că mori de foame. Am pregătit nişte cotlet de miel. Ai adus vreo sticlă de vin? Dacă nu, mai am câteva în cămară. Am făcut provizii.

Scoase dopul şi umplu două pahare în timp ce Jo puse cotletele pe grătar şi turnă piper negru peste ele. Începuse

să i se facă în sfârşit foame.

Nick îi dădu un pahar.

— Nu mai pot să rabd. Trebuie să beau ceva chiar acum.

Oftă.

— Şi de aici înainte ce-o să facem cu tine?

— Nimic. Mă descurc singură.

— Te descurci singură? Ai ţipat aşa de tare, încât s-au năpustit la uşă toţi oamenii din clădire. Pentru numele lui Dumnezeu, Bennet a trebuit să-ţi facă un calmant ca să te liniştească. Cum să te descurci de una singură?

Jo se încruntă.

— Faptul că am găsit mâinile acelea mi-a amintit că galezii erau prezenţi chiar şi în tabăra regelui. Până atunci nu mi-am dat seama ce primejdie ne pândea în Ţara Galilor – ne aşteptam din clipă-n clipă să se răzbune. La Gloucester mă simţeam în sfârşit în siguranţă şi eram singură în cort, visând la Richard, când au apărut deodată în noapte, în mijlocul oamenilor Regelui Angliei. Ar fi putut să-mi taie gâtul!

Se cutremură şi se apucă să aranjeze nişte roşii şi să le amestece cu frunze uscate şi busuioc. Apoi le turnă peste cotlete şi le băgă la cuptor. Se uită la cuţitul din mână şi-l puse grăbită în chiuvetă.

— Ale cui erau mâinile acelea? o întrebă Nick liniştit. Ştii cumva?

Îşi clăti degetele la robinet.

— Ale cavalerilor lui William.

Luă paharul şi sorbi gânditoare.

— Îmi amintesc foarte clar. Călăream de câtva timp în ceaţă, în drum spre Gloucester când am văzut o capelă mică – un altar pentru un zeu local. Era doar un morman de oase cu un acoperiş de stuf, dar William se opri să se închine cum îi era obiceiul.

Nick simţi un tremur de rău augur sub piele, în timp ce-o urmărea. Ochii ei priveau fix în depărtare când începu să descrie scena şi se întrebă dacă îşi mai dădea oare seama de prezenţa lui.

— Cineva lăsase o ghirlandă de trandafiri sălbatici şi caprifoi pe placa de piatră şi pe pământ fuseseră răspândite ierburi parfumate. Eu n-am descălecat, dar Will începuse să scâncească, aşa că m-am întors în şa şi am văzut că doica îl pusese la sân. Aş fi vrut să-l ţin chiar eu.

Se opri şi îşi muşcă buzele.

— Iapa ei îşi plecă botul, căutând iarbă şi băiatul care o ţinea de hăţuri o lăsă să pască pe o mică porţiune înverzită, la marginea drumului. Era tăcere, cu excepţia tropotului copitelor. Altă dată îl însoţeam pe William, dar, în ultima vreme, preferam să aştept pe drum ca şi ceilalţi – câteodată murmuram o rugă în gând.

Îi zâmbi lui Nick care o privea fix.

— După câteva clipe, William se ridică şi se închină. Apoi se opri. Asculta. După aceea am auzit cu toţii, în liniştea dimineţii o femeie cântând undeva pe deal, în spatele altarului. Ne-am întors capul într-acolo şi doi din cavalerii lui William s-au apropiat de el. Stătea acolo, cu mantia murdară de praf. Îmi amintesc că îşi încleştaseră amândoi degetele pe mânerele săbiilor. Cântecul răscolitor, melancolic, era în galeză, dar n-am reuşit să disting cuvintele. Mi-am strâns mantia în jurul meu şi am bătut calul pe gât. Începuse să se agite, gata de plecare. Nu scosese nimeni nicio vorbă. Cred că erau speriaţi… Deodată, William se întoarse spre unul din cavalerii săi. „Ia-ţi doi oameni şi găseşte-o. Fiţi atenţi, s-ar putea să fie o cursă”. Apoi încălecă la loc. Deşi era palid la faţă sub pielea tăbăcită de vreme, stătea drept în şa şi-i urmărea din priviri… După câteva minute, cântecul se îndepărtă, de parcă femeia s-ar fi urcat mai sus, pe deal… L-am văzut pe William înghiţind nervos, cu ochii fixaţi pe cărarea unde dispăruseră oamenii. Calul său se mişcă nerăbdător şi bătu cu copita în pământ, dar el îl linişti, trăgându-l de hăţuri. Nu se mişca nicio frunză; ceaţa ascundea complet poteca şi se făcuse rece… Aşteptă câteva minute, incapabil să-şi ascundă iritarea iar apoi lătră un ordin. Încă patru bărbaţi o porniră prin ceaţă, cu săbiile trase… Mi se făcuse pielea de

găină şi priveam în jur nervoasă, în timp ce soldaţii din escortă îşi încleştaseră mâna pe săbii. Doar doica cu pruncul care-i sugea liniştit la piept părea nepăsătoare… Deodată, cei patru cavaleri apărură pe potecă. Erau singuri. Primul dintre ei opri lângă William şi-l salută cu sabia:

— Nici urmă de ei, Sir William. Poteca se bifurcă, dar ceaţa este atât de deasă încât nu se distinge nicio urmă de copite. Este linişte acolo. Am încercat să strigăm, dar…

I se frânse vocea şi-i privi peste umăr pe tovarăşii lui, îndemnându-i să-l susţină. William se înroşi la faţă.

— Doar nu s-au pierdut – zbieră el. Luaţi mai mulţi oameni – luaţi douăzeci – şi cercetaţi dealul! Vreau să-i găsiţi pe cavaleri şi să mi-o aduceţi pe femeia care cântă.

Îşi trase spada şi-mi zâmbi sinistru.

— Este vreo înşelătorie de-a galezilor ălora afurisiţi! îmi zise el.

Dealul de deasupra noastră răsună de strigătele soldaţilor care-şi croiau drum cu săbiile printre copaci. Dar nu-i găsiră pe oamenii dispăruţi. William fu obligat să pornească fără ei… Abia când ne-am văzut dincolo de trecătoarea Bulch am reuşit să mă liniştesc. Atunci am înţeles senzaţia ciudată de până atunci. În sfârşit nu mai eram urmăriţi. Mâinile tăiate aparţineau celor trei cavaleri dispăruţi.

Jo îşi reveni brusc când simţi fumul gros care învăluia bucătăria. Puse paharul jos, strigând impacientată şi înşfăcă grătarul.

Nick o privea uimit.

— N-ai descris această scenă sub hipnoză, zise el încet.

— Nu?

Se uita la ea în timp ce întorcea carnea şi roşiile pe partea cealaltă. Pe urmă îşi turnă puţin vin.

— Slavă Domnului că nu s-a ars. S-a prins doar grăsimea. Bine că eram aici.

Nick nu se mişcase din loc.

— Ce altceva îţi mai aminteşti? o întrebă el după o clipă.

Deschise dulapul să ia două farfurii.

— Presupun că tot, până am plecat de la Gloucester. Cel puţin aşa mi se pare. Hai să mâncăm până nu se face scrum. Nu mai vreau să vorbesc despre Matilda. Spune-mi ce-o să faci ca să obţii contractul.

Se făcuse miezul nopţii când termină de strâns prin bucătărie şi făcu o cafea. Nick stătea pe podeaua livingroom-ului, sprijinit de sofa, cu capul pe perne, cu ochii închişi, în timp ce asculta ultima casetă cu „Pasiunea Sf. Matei". Când se risipiră acordurile finale ale corului, îşi înălţă capul şi o privi.

— Ce era cu muzica aceea de fluier în ziua când a venit Sam?

— Muzică de fluier?

Îngenunche lângă el şi întinse mâna după ceaşca portocalie.

— N-am înregistrări cu muzică de fluier.

— Imposibil, se încruntă el. Era un solo ciudat, cutremurător. Nu l-am mai auzit până acum..

Ridică din umeri.

— Poate că era la radio.

Îl privi stânjenită. Nick băuse de unul singur aproape toată sticla de vin, fără s-o savureze, contrar obiceiului său. Remarcase că era încordat şi nervos, în timp ce stătea acolo, sprijinit de perne.

— Ia spune-mi atunci, continuă el după o clipă, dacă-ţi aminteşti totul foarte clar despre vizita la Gloucester – când l-ai reîntâlnit pe Richard de Clare?

— Nick, nu vreau să vorbesc despre asta.

Îşi umplea cana aşa că nu se uită la el.

— Dar eu vreau să ştiu, Jo.

Vocea lui devenise insistentă.

— Da, l-am văzut. Era un consilier foarte apropiat regelui. Odată ajuns la Gloucester, se afla mai mult în compania suveranului.

— Dar l-ai întâlnit între patru ochi?

Jo zâmbi fără să vrea.

— A apărut a doua zi, după groaznica întâmplare cu

mâinile. A venit în cortul meu. William anunţase că ne vom întoarce la Bramber înainte să se strice vremea. Nu fusese deloc afectat de groaznicul episod şi poruncise să pornim în ziua următoare.

— Deci Richard a venit în cortul tău?

Jo îşi ridică privirile, sesizând enervarea din glasul lui.

— Da, ne-am luat la revedere, zise ea prudentă.

— Te-a sărutat?

Observă că i se îngustaseră ochii albaştri.

— Nick. Pentru numele lui Dumnezeu…

— Hai, spune, te-a sărutat?

Se ridică privind-o intens.

— Da, zise ea sfidător, dacă te interesează aşa de mult. A fost prima oară când m-a ţinut cu adevărat în braţe. Cortul se zgâlţâia în bătaia vântului, tapiseriile de pe pereţi căzuseră – şi era atât de frig! Băiatul nu se îngrijise cum trebuie de grătarul cu cărbuni, aşa că fumega în loc să dea căldură. Richard a intrat şi mi-am dat seama că Nell i-a dat voie. Ellen nu i-ar fi permis să mă vadă singur. William era cu ducele de Gloucester…

Se opri şi se aşeză pe podea, strângându-şi genunchii. Se uita fix la veioză. Se făcuse linişte. Nick nu-şi desprinsese ochii de pe faţa ei.

— Continuă, zise el în cele din urmă. N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat după aceea?

Îşi ridică privirile.

— N-a zis absolut nimic. A intrat, a lăsat să cadă perdeaua grea şi m-a luat în braţe. Era prima oară când ne sărutam într-adevăr şi îmi amintesc că, pentru o clipă, mi-a fost frică. Pe urmă am uitat de toate – de William, de micul Will în cortul de alături, de doicile lui, de spaima că ne-ar putea surprinde cineva… Până atunci nu mai cunoscusem dorinţa fizică; o percepeam aievea când Richard se afla în preajma mea, dar, deodată, m-am lăsat copleşită.

Se opri şi apoi continuă gânditoare.

— Cred că ne-am imaginat amândoi că sentimentul pe care îl avem unul pentru celălalt poate fi înăbuşit într-un

flirt curtenitor, dar ne-am înşelat. Pur şi simplu nu-mi mai păsa ce se întâmplă. L-am tras spre pat şi m-a împins pe blănuri…

Se opri brusc, observând faţa lui Nick şi râse stânjenită.

— Scuză-mă! M-am lăsat prinsă de evenimente! Oricum, a fost foarte bine, din câte îmi amintesc. Primul orgasm al Matildei…

Se întrerupse când se năpusti şi-o prinse de mână trăgând-o aşa de tare încât dărâmă tava de pe măsuţă. Ibricul de porţelan căzu pe podea şi îmbibă covorul cu cafea.

— Nick, încetează, strigă ea.

Simţi un ciob sub braţ. Sângele cald începu să i se prelingă pe încheietură.

— Nick, te rog – mă doare – te rog, uite m-am tăiat…

Furia oarbă întipărită pe chipul lui o înspăimântă.

— A fost doar un vis. N-a fost adevărat! Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine? Nick!

Îi înfipse mâna în gât cu o privire criminală. Jo se lupta înnebunită simţind că se sufocă. Apoi bărbatul se răzgândi brusc. Îi dădu drumul şi-o apucă în schimb de încheieturile mâinilor, ridicându-le deasupra capului, în timp ce, cu mâna liberă, începu să-i deschidă halatul. Pe urmă, se aplecă peste ea şi îi dezmierdă sânii, cu brutalitate. Îi zâmbi rece.

— Aşa-i mai bine? Îţi place puţină violenţă medievală, nu-i aşa? Îţi aminteşte de vremurile străvechi…

— Te rog, Nick! *Nick…*

Jo era îngrozită de sălbăticia zugrăvită pe chipul lui. Nu mai văzuse această expresie, doar o dată…

Pentru o clipă, încetă să se mai lupte şi stătu liniştită, împietrită de spaimă, în timp ce-şi amintea faţa bărbatului care încercase s-o stranguleze – cealaltă faţă a lui Nick – şi apoi, cu un efort disperat, se rostogoli într-o parte şi reuşi să se elibereze. Se rostogoli într-o parte şi se ridică în picioare, strângându-şi halatul în jurul ei.

— Ieşi afară! Ieşi afară! zbieră ea.

Îi sclipeau ochii de mânie.

— Să nu mai îndrăzneşti să ridici mâna la mine! Nu ştiu ce dracu’ ai de gând, dar ieşi afară! Nu admit să fiu tratată în asemenea hai! Niciodată, ai auzit?!

Se retrase spre uşă, înnodându-şi cordonul în jurul taliei.

— Ai auzit? repetă disperată.

Îi zâmbi când se ridică. Un zâmbet rece, arogant, care-i transformă mânia în groază.

— Nick, te rog. Ce-i cu tine?

Aproape ajunsese la uşa de la intrare. Se întorsese repede şi încercă s-o deschidă, dar Nick ajunse imediat în spatele ei. Trânti uşa, împinse zăvorul şi apoi o prinse de braţ. Când o privi, Jo ţipă. Dar nu ieşi niciun sunet. Fu astupat de mâna lui apăsata pe buzele ei. Aproape că o târî până în dormitor şi, fără să aprindă lumina, o trânti pe pat.

Rămase acolo pentru o clipă. Apoi, când se răsuci, încercând să se ridice din nou în picioare, simţi o lovitură groaznică în faţă. Căzu pe spate ameţită, iar Nick se lăsă peste ea cu toată greutatea.

— Şi acum, milady, exclamă el cu degetele pe cordonul halatului, cu obrazul atât de apropiat de al ei, încât îi zărea sclipirea ochilor în întuneric. Încă un sunet şi va trebui să iau măsuri ca să te amuţesc.

Vru să se întoarcă într-o parte în timp ce-i desfăcea picioarele cu genunchiul, dar nu reuşi. Înţelegând în cele din urmă că era mai rău să i se împotrivească, stătu liniştită, muşcându-şi buzele de durere când o străpunse. Gura lui i-o astupase pe-a ei. Deschise buzele neajutorată, lăsând să pătrundă limba lui nerăbdătoare. Şi deodată, în ciuda fricii, simţi un fior de plăcere. Nick râse încet, de parcă şi-ar fi dat seama şi o strânse şi mai tare de încheieturile braţelor.

— Deci îţi place violenţa, milady! şopti el. Cred că vei constata în multe privinţe că pot să te satisfac mai bine decât Richard de Clare.

Buzele lui coborâră pe gât şi apoi pe sâni.

Adormi în cele din urmă peste ea, cu capul între sâni, cu

mâinile lăsate pe pătură. Jo încercă să se mişte. Plângea încet, de frică să nu-l trezească. Se căznea să-i dea la o parte capul care o ţintuia în pat. În final renunţă şi rămase liniştită, uitându-se pe fereastră, unde draperiile grele umbreau primele semne ale zorilor.

Nick se trezi cu puţin înainte de ora şapte. Un timp, zăcu nemişcat, simţind sub el trupul amorţit al femeii; apoi se ridică încet. Îşi luă pantalonii şi se duse la fereastră, dând la o parte perdelele. Se făcuse ziuă. Se uită surprins la ceas şi se întoarse în pat. Lumina strălucea pe faţa lui Jo. Era întinsă goală pe cuvertură, cu părul răvăşit pe pernă, cu picioarele desfăcute. Avea vânătăi pe încheieturi şi pe sâni şi se vedeau urme de sânge pe pat. Antebraţul drept era acoperit cu sânge închegat şi se vedea şi mai mult sânge pe partea interioară a coapselor.

Simţi că i se face rău. Fata nu se clintise din loc. Parcă nici nu mai respira. Se aplecă peste ea.

— Jo? Jo! Pentru numele lui Dumnezeu, te simţi bine?

La început nu reacţionă, dar apoi deschise încet ochii, orbită de lumină şi se uită prin cameră. Începu să-şi amintească ce se întâmplase. Recunoscu sclipirea de spaimă din ochii ei şi-l cuprinse din nou greaţa. Încă nu se mişcase, dar observă că-şi umezeşte buzele, încercând să vorbească. Întinse mâna după halatul de baie aruncat pe un scaun şi-l îmbrăcă încet.

— O să fac nişte ceai, zise el blând.

În baie tresări când aprinse lumina şi se uită la imaginea lui în oglindă. Trăsăturile sale erau aceleaşi. Puţin obosite, întunecate, dar nimic deosebit. Avea o zgârietură pe umăr, în rest nu se vedea că se luptase cu Jo.

Se duse încet în bucătărie şi făcu ceaiul, calmat de sunetele familiare, în timp ce umplu ceainicul şi căută ceaiul în borcan. După aceea, trecu prin livingroom. Era rece. Balconul rămăsese deschis toată noaptea. Iarba din grădină sclipea de rouă. Închise uşa, apoi se întoarse şi îşi luă cămaşa. Avea pete de cafea pe mânecă. Se îmbrăcă şi

se întoarse în bucătărie. Se simţea amorţit.

Duse două căni în dormitor. Jo nu se clintise din loc. Se aşeză pe pat, lângă ea.

— Jo…

Fata îşi feri privirile şi închise ochii.

— Jo, te rog, lasă-mă să-ţi explic!

— N-ai ce să-mi explici!

Nu se uitase la el.

— Te rog să pleci!

Se ridică.

— Bine.

Se aplecă, ca şi când ar fi vrut s-o atingă pe umăr, dar se răzgândi.

— Mă întorc diseară, Jo. O să ne lămurim într-un fel, şopti el.

Lăsând cele două căni neatinse pe masă, se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi pe hol.

În timp ce se strecura pe hol, în vârful picioarelor, auzi scâncetele îndepărtate ale unui copil.

Jo nu se mişcă mult timp după ce plecase. Stătea încordată, ascultând plânsul lui Will. Cu pumnii încleştaţi, cu ochii uscaţi, se uita la perete, simţind o durere surdă în tot corpul, acolo unde o rănise Nick. Deodată se ridică. Sări din pat şi alergă în baie, dând drumul la maximum la robinetele de la cadă. Apoi îşi căută agenda. Cotrobăi în grabă în geanta de pânză, o scoase şi o răsfoi cu o mână tremurândă, încercând să nu bage în seamă petele de sânge care se îmbibaseră în covorul din cameră.

Se opri la staţia service Leigh Delamere de pe şoseaua M4, cotind în parcarea aglomerată şi îşi puse capul pe volan pentru o clipă. Îngrămădise în bagaj maşina de scris şi aparatul de fotografiat la numai un sfert de oră după ce o sunase pe Janet Pugh.

Trase spre ea oglinda retrovizoare şi îşi studie faţa. Avea încă buzele umflate, iar ochii se înroşiseră de cât plânsese noaptea trecută. Se machiase ca să-şi ascundă paloarea şi

se dăduse cu ruj şi cu rimei. O făcea să se simtă mai bine. Mânecile lungi şi gulerul înalt al bluzei victoriene mascau mare parte din vânătăi.

Ieşi greoi din maşină şi îşi atârnă geanta de umăr. Mai avea doar douăzeci de mile până la Severn Bridge. Apoi va fi în Ţara Galilor.

Tim stătea de multă vreme lângă casa din Church Road, zgâindu-se la acoperişurile cenuşii cu decoraţii din fier forjat. Casa era la fel cu cea a vecinilor, cu excepţia uşii de la intrare care era crem, cu o clanţă strălucitoare. La ferestre atârnau perdele urâte, din muselina demodată – gândi el când se hotărî în sfârşit să bată.

Îi deschise Sylvia Walton. Îşi împletise părul şi îşi aranjase cozile aurii în jurul capului. Semăna cu o ţărancă austriacă. Căută instinctiv aparatul de fotografiat, dar nu şi-l luase cu el. Îi zâmbi.

— A fost foarte drăguţ din partea ta şi a lui Bill că mi-aţi permis să mă întorc şi să discut cu voi.

Sylvia îi zâmbi în timp ce-l conducea în sus pe scări.

— A fost încântat că ai sunat. De data aceasta n-ai adus-o pe domnişoara Clifford?

Tim clătină din cap. O urmă în camera în care mai fuseseră, dar de data aceasta lipseau scaunele. În locul lor, stătea aproape de cămin o masă mică, aranjată pentru trei persoane. Bill Walton scria la birou. Se ridică atunci când soţia intră cu Tim şi întinse mâna. Ochii verzi, pătrunzători îl studiau atent pe noul venit.

— Deci, domnule Heacham, doriţi să fiţi hipnotizat, zise el zâmbind. Mă bucur că te-a impresionat ultima şedinţă.

Jo coti pe o potecă îngustă şi privi înainte, printr-o arcadă de piatră. I se încordă stomacul. Castelul Abergavenny. După ce ieşi din maşină, trecu pe sub arcadă şi se uită în jur.

Noaptea nedormită şi drumul lung de la Londra începeau să-şi facă simţite efectele. Se simţea epuizată. Din fericire,

mintea i se golea când se gândea la Nick. Nu ştia decât că nu trebuia să fie la Londra şi, că dacă putea într-adevăr s-o aline cineva, acela nu era Nick, ci Richard, pe care n-o să-l mai vadă niciodată, dar după care tânjea cu o durere aproape fizică. Inspiră adânc şi merse mai departe.

Şi acest castel se transformase într-o ruină, dar rămăsese mai mult din el decât din Bramber. Păşi pe o pajişte presărată cu margarete şi contemplă un turn gotic din piatră, care părea nepotrivit aşa cum stătea pe piedestal, în centrul curţii interioare unde se ridicase odată un foişor normand. Era înconjurată de ziduri roz-cenuşii, mâncate de vreme, în timp ce râul curgea alene la vale. Dincolo de el se întindeau dealurile galeze tocite, cufundate în pâclă. Unul din pereţii masivi era susţinut de un eşafodaj. Fata auzi susurul blând al conversaţiei, sus în vârf, pe o scară, unde un copac îşi arunca umbra asupra pietrei.

Tremurând, începu să se învârtă de colo-colo. Undeva, aici, în curtea interioară fuseseră îngrămădite cadavrele galezilor, cu Seisyll şi fiul său în mijloc. Se păstrase precis ceva din oroarea aceea. Duhoarea sângelui? Ţipetele? Simţi cum vântul blând dinspre sud îi ridică părul de pe gât. O pasăre roşie tresări lângă ea, dar nimic mai mult. Nu se auzea niciun sunet. William de Braose murise, iar Seisyll fusese demult răzbunat.

Îşi parcă maşina în dreptul căsuţei albe a lui Janet şi David Pugh şi sună la uşă, contemplând strada pustie în timp ce asculta paşii coborând pe scări în drum spre uşă. Pentru o clipă, după ce-i deschise, ea şi Janet se uitară una la cealaltă, fără să le vină să creadă. Janet văzu o femeie tânără, elegantă, cu păr lung, negru, îmbrăcată într-o bluză cu mâneci şi guler înalt, asortată cu nişte pantaloni frumos croiţi, cu fata acoperită de ochelari de soare. Jo, la rândul ei, văzu o femeie gravidă, blondă, într-o rochie de vară fără mâneci şi sandale Scholl. Îi zâmbi.

— Doamne Sfinte, ce mult te-ai schimbat de când am terminat şcoala.

— Şi tu la fel.

Janet se înălţă şi o sărută pe obraz.

— Intră. Cred că ai avut mult de condus de la Londra.

Din dormitorul din vârful casei, Jo zărea ruinele castelului. Se uită pe geam, înainte să se întoarcă spre gazda sa care se oprise în prag.

— Ce drăguţ din partea ta că m-ai lăsat să vin aşa pe nepregătite, zise ea. Uitasem că locuieşti în Abergavenny, apoi, când ştiam că trebuie să vin aici, mi-am amintit de felicitarea ta de Crăciun.

— Mă bucur că ai venit. Spuneai că lucrezi la un articol.

Janet aruncă o privire maşinii de scris care stătea în cutie la piciorul patului.

— David a fost impresionat când l-am sunat la şcoală şi i-am spus că o să ne vizitezi. Eşti renumită!

Jo râse.

— Mai bine zis repudiată, în ultima vreme. Scoase o perie din geantă şi şi-o trecu prin păr.

— Sper că nu te superi dacă mă aranjez puţin!

Janet clătină din cap. Ochii ei sclipeau entuziasmaţi.

— Sunt fascinată. *Serios.* Eşti cel mai grozav eveniment care ni s-a întâmplat de luni de zile!

Se aşeză oftând pe marginea patului, cu mâna la spate.

— Ei, ce părere ai despre Ţara Galilor?

Jo veni lângă ea.

— N-am văzut prea multe până acum, dar mi se pare frumoasă. Cred că o să-mi placă foarte mult.

Cum să-i explice oare că se simţea deja ca acasă. Lăsă la o parte sentimentalismul şi îşi scoase în sfârşit ochelarii întunecaţi. Era palidă la faţă.

David Pugh sosi acasă în jur de şase. Era un bărbat îndesat, vesel, cu păr blond şi ochi sclipitori.

— Deci ai venit să vezi unde s-a întâmplat, zise el vesel şi-i dădu un pahar cu sherry. Ne-am mirat când am citit în ziar articolul despre tine.

Se opri pentru o clipă cu sticla în mână.

— Ştii, nu semeni cu ea. Mă rog, nu cum mi-am imaginat-

o eu.

— Cu cine?

Jo studia curioasă micul livingroom. Cărţile şi discurile umpleau rafturile, şi o parte din podea.

— Cu Moll Walbee a noastră.

O privea atent.

— Doar ştii cine este, nu?

Jo se încruntă. Sorbi puţin sherry. Afară, pe fereastra din spate se zărea un gard viu şi câteva acoperişuri, iar dincolo de ele se vedea piatra roz-cenuşie a ciudatului donjon gotic al castelului.

— Moll Walbee, repetă ea. Ce ciudat. Mi se pare cunoscut numele, dar nu-mi dau seama de unde.

— Aşa îi spuneau cei de la mlaştini lui Maude de Braose. Se pare că tu preferi s-o numeşti Matilda, mai pompos, dar cred că era cunoscută ca Maude.

Turnă un pahar de sherry pentru soţia lui şi i-l dădu, deschizând uşa de la bucătărie. Janet toca pătrunjel. Îşi acoperise rochia cu un şorţ de plastic.

— Taci din gură, David, şopti ea, aruncându-i o privire lui Jo.

— Nu!

Jo zărise provocarea din ochii lui David.

— De ce să tacă? Mă interesează. Povesteşte-mi ce ştii despre ea. Am observat că eşti sceptic şi nu te învinuiesc. Eşti istoric, nu-i aşa?

Bărbatul pufni.

— Predau istorie la şcoala din localitate. Asta nu înseamnă că sunt istoric, dar am citit câte ceva despre Mlaştinile Galeze. Familia Braose este renumită pe aici. Iar Maude s-a transformat aproape într-o legendă. Moll este diminutivul de la Mallt, care în galeză înseamnă Maude, bineînţeles. Presupun că Walbee vine de la St. Valerie, care era numele tatălui ei.

Jo zâmbi.

— Da, Reginald, cel puţin atâta ştiu şi eu.

Bărbatul o aprobă.

— Sau ar putea fi derivat din Haie – era asociată adesea cu Hay-on-Wye, dar sunt destule parohii de-a lungul graniţelor care au ţesut poveşti în jurul personalităţii sale. Ştii, se spune că era vrăjitoare.

Jo ridică din sprâncene.

— N-am ştiut.

Se aplecă, îi luă sticla din mână şi umplu ambele pahare.

— Eu nu am studiat istoria, Dave. Nu ştiu decât ce-mi amintesc din – ezită, văzând că o privea neîncrezător – visele mele, dacă vrei să le numim aşa. Am căutat în *Dicţionarul Biografiei Naţionale,* dar n-am consultat şi alte cărţi despre Istoria Ţării Galilor. Poate că ar fi trebuit s-o fac.

Janet apăru cu o farfurioară cu alune, pe care o aşeză pe braţul fotoliului lui David.

— Soţul meu este un expert în legendele locale, zise ea ca să se scuze. Trebuie să-l oprim, pentru că, dacă se porneşte, o s-o ţină aşa toată noaptea.

— Ba nu, protestă el încruntându-se. N-am spus decât că Joanna nu seamănă cu ea. Era renumită pentru înălţimea ei. Se spune că, în timp ce stătea în biserică la Hay găsise o piatră în pantof şi o aruncase peste râul Wye, aterizând direct la Llowes.

Rânji.

— Cică piatra avea cam zece metri lungime. Şi, bineînţeles, a construit singură castelul Hay într-o noapte. Şi, desigur, ea era Mallt y Nos, pe care o vedeai călărind peste munţi cu ogarii iadului, în mijlocul furtunii.

Râse cu voce tare, văzând mutra lui Jo.

— A fost probabil o femeie de temut, Jo. Dominatoare ca o amazoană. Probabil că îl îngrozea pe bietul William. Cel puţin aşa se povesteşte.

Jo rămase tăcută pentru o clipă. Apoi începu să se plimbe încet, de-a lungul covorului.

— Nu cred că era deosebit de înaltă, zise gânditoare. Da, mai înaltă decât William. Şi decât majoritatea galezilor, dar ei sunt un popor de oameni scunzi…

Se întrerupse stânjenită, uitându-se spre gazda ei. Bărbatul râse în hohote.

— Am un metru şaizeci draga mea şi sunt mândru de asta. Nu uita că la rugby contează forţa, nu înălţimea.

Jo luă câteva alune, zâmbind.

— Este greu de explicat cum te simţi în pielea altcuiva, fie chiar şi în vis. Parcă aş fi închisă în trupul ei. Gândesc, vorbesc şi simt ca ea. Dar nu-i cunosc viitorul. Şi acum când stau şi-ţi vorbesc, ştiu în mare ce i s-a întâmplat, dar, în timpul hipnozei, uit. Încă nu aflasem că i se spune Moll Walbee şi nici că va ajunge să-l domine pe William. Ca tânără femeie măritată doar de un an şi ceva, îi era frică de el. Şi singura ei apărare era dispreţul.

Se făcu linişte. Janet se aşezase pe braţul unui scaun lângă bucătărie.

— Chiar crezi într-adevăr că eşti reîncarnarea ei? o întrebă ea uimită. Din tot sufletul?

Jo încuviinţă din cap.

— Da.

— Şi te vei lăsa hipnotizată în continuare ca să afli ce s-a întâmplat?

De data aceasta, Jo ridică din umeri.

— Ca să fiu sinceră, nu-mi convine să fiu hipnotizată. Câteodată cred că trebuie, altădată sunt prea speriată şi jur că n-o să mă mai întorc. Am încercat să-l fac pe hipnoterapeut să-mi şteargă totul din memorie, dar n-a reuşit, aşa că acum nu mai ştiu.

— Ei bine, cel puţin eşti cinstită.

David se îndreptă către bibliotecă şi luă un volum greu.

— Oamenii apţi să fie hipnotizaţi intră de obicei în vieţile mai multor personaje, zise el gânditor. Nu cred că am mai auzit despre un asemenea caz în care să fie aleasă o singură viaţă.

Îi zâmbi misterios.

— Este foarte pasionant. Şi crezi că mai există şi alte reîncarnări din viaţa Matildei?

Jo ezită.

— Eu cred doar în propria mea persoană, răspunse ea încet, dar câteodată, mă întreb…

Îi reveni brusc în minte faţa lui Nick. Un Nick pe care nu-l mai văzuse. Un Nick contorsionat de gelozie şi furie, care o trântise în pat şi-o violase şi, dincolo de chipul lui, altă faţă – cu păr roşu şi barbă… omul care încercase s-o stranguleze.

— Jo, ce este?

Şoapta lui Janet o trezi brusc la realitate.

Zâmbi şi ridică din nou din umeri.

— Mă gândeam la cineva care s-a comportat cam ciudat în ultima vreme.

Îşi mişcă degetele pentru o clipă.

— Dar, dacă este reîncarnarea cuiva din trecutul meu – al Matildei – cine o fi oare?

David chicoti.

— Nu-ţi fă griji în această privinţă. Sunt sigur că-ţi vei aminti până la urmă. Sau vei termina cu toată povestea. Şi acum să luăm o sticlă de vin şi să-ţi sărbătorim venirea. Pe urmă, în timp ce mâncăm, o să te ajut să compui un itinerar pentru a urma paşii Matildei, începând cu Hay, unde se concentrează de fapt legenda ei. Pentru asta ai venit în Ţara Galilor, nu?

— Presupun că da, zise Jo pentru o clipă.

— Ştii, spuse el calm, cu mâna la obraz. Într-un fel îi semeni. Eşti o persoană foarte hotărâtă.

— Sunt vestită pentru încăpăţânarea mea.

— Şi nu eşti superstiţioasă, nu-i aşa? continuă el.

— Nu, deloc.

— Bun.

Îi înmâna cartea.

— Ca să ai ce citi înainte de culcare. Cred că o să ţi se pară interesantă, Jo.

Nick intră la el în apartament cu un oftat. Îşi lăsă geanta pe podea, luă corespondenţa de la uşă şi apoi se opri să asculte.

— Este cineva aici? strigă el.

Se deschise o uşă interioară şi apăru Sam, ridicându-şi mâna în semn de salut.

— Sam!

Nick aruncă scrisoarea.

Sam ridică cinic din sprâncene.

— Nu cred că am mai avut demult o primire aşa de entuziastă.

— Taci din gură şi ascultă.

— Nick trecu pe lângă el şi intră în livingroom.

— Am lovit-o pe Jo.

Sam îl urmase şi se pregătea să-şi toarne ceva de băut. Dar când îl auzi, se răsuci şi se uită fix la el.

— Ce-ai făcut?

— Am lovit-o, Sam. Noaptea trecută. Discutam despre hipnoză şi a început să-mi povestească despre ce s-a întâmplat în cealaltă viaţă. Amănunte pe care nu le menţionase sub hipnoză. A început să vorbească despre de Clare, descriind cum făcuseră dragoste…

Se duse spre tava cu băuturi.

— M-am repezit în ea, Sam. Am văzut roşu în faţa ochilor şi m-am repezit în ea. Voiam s-o pedepsesc. S-o rănesc. Aş fi putut chiar s-o ucid.

Sam rămase foarte liniştit.

— Unde este acum?

Nick înălţă din umeri.

— Nu ştiu. Am sunat de zeci de ori azi dimineaţă şi m-am întors la ea la prânz. Maşina nu mai era în parcare. Am intrat în apartament şi am aruncat o privire înăuntru. Luase maşina de scris şi o valiză. N-a lăsat niciun bilet, absolut nimic.

Sam îl dădu la o parte şi umplu două pahare cu whisky. Îi oferi unul apoi se opri să-l privească gânditor.

— Ce i-ai făcut?

Nick se strâmbă.

— A dărâmat tava de pe masă şi s-a rănit la braţ. A fost un accident, dar m-am purtat cam dur…

— Ai violat-o?

Nick simţea că Sam îl urmărea atent, aşa că îl înfruntă sfidător.

— Tehnic, presupun că da.

— Cum adică tehnic?

Răceala din vocea lui Sam îl făcu pe Nick să dea înapoi.

— Noi doi trăim de ani de zile împreună, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu contează.

Sam se aşeză încet.

— Deci ai obligat-o. Ai şi bătut-o?

— Am lovit-o. Era plină de vânătăi. Nu ştiu ce m-a apucat, Sam. Parcă nu mai eram eu. N-am putut să mă opresc. Ştiam că îi fac rău, dar nu mai aveam niciun control asupra acţiunilor mele.

Căută un pachet de ţigări în buzunarul hainei, scoase una şi apoi o aruncă înjurând.

— Cristoase! Totul este o porcărie. Sam, eram gelos pe un om care a trăit acum Dumnezeu ştie câte sute de ani. La început, credeam că Jo a înnebunit. Acum cred că eu sunt acela!

Se trânti pe un scaun, vizavi de fratele său.

— Trebuie să mă ajuţi! Ce dracu' o să mă fac?

Sam se sprijini de spătarul scaunului. Învârtea încet paharul între degete.

— Chiar vrei să te ajut?

Tonul lui se îmblânzise puţin.

— Eu pot s-o fac, Nick. Dar va trebui să ai încredere în mine. Te-ai gândit vreodată că Jo s-ar putea să nu fie singura reîncarnată dintre noi?

Nick pufni.

— Doar nu vrei să spui că sunt reîncarnarea soţului ei sau a mai ştiu eu cui?

— Nu, nici gând. Dar ai putea fi cineva apropiat de ea în trecut.

Nick îl privi fix.

— Vorbeşti serios?

— Sigur.

— Hai, isprăveşte! Nu-mi spune mie asemenea tâmpenii! Jo este convinsă. De fapt, m-a întrebat dacă n-am impresia că am mai trăit…

— Poate că te-a recunoscut!

— Nu! Oh, nu, nu te cred. Am destule probleme pe lumea asta şi credeam că ai mai multă minte să n-o încurajezi. Mai ales tu, care ai văzut pericolul de la început!

— Da, am văzut pericolul.

Sam îşi întinse picioarele până la măsuţa de cafea..

— Dar la fel cum Jo nu l-a depăşit, n-o sa reuşim nici noi!

Nick îl privi aspru.

— Cum adică?

Sam închise ochii.

— Putem afla foarte uşor dacă ai fost implicat în trecutul ei, Nick! zise el.

— Cum?

Nick se opri.

— Oh, nu! Crezi că o să mă duc la Bennet să mă hipnotizeze?

— Nu este nevoie.

Sam sorbi din pahar.

— Pot s-o fac eu, dacă mă laşi.

Nick rămase cu gura căscată.

— Îmi sugerezi să mă las hipnotizat de tine? îl întrebă uluit.

— De ce nu? Pot s-o fac, Nick. Şi presimt că vei fi surprins de ce vei afla.

Sam îi zâmbi blând.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce Jo şi cu tine v-aţi simţit atraşi unul de celălalt de cum v-aţi văzut? Oare nu pentru că aţi fost amanţi în altă viată? Oare Richard, pe care l-a iubit atât de mult n-o fi alter-egoul tău de acum opt sute de ani?

Îl urmărea atent pe Nick.

— Ar fi nostim să afli, continuă el convingător. Nu-ţi face niciun rău şi îţi poate lămuri multe lucruri în privinţa

legăturii tale cu Jo.

Nick se aşeză pe marginea măsuţei cu un picior pe covor şi celălalt bălăngănindu-i în aer.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Îţi imaginezi că sunt cu adevărat reîncarnarea lui Richard de Clare?

Sam ridică din umeri.

— Când am de-a face cu astfel de lucruri, renunţ la prejudecăţi. Cred că aşa ar trebui să faci şi tu, de dragul lui Jo. I-o datorezi, măcar ca să afli de ce ai rănit-o.

Îşi îngustă ochii.

— Atunci de ce aş fi gelos pe ea, dacă sunt Richard de Clare? îl întrebă Nick încet.

Sam zâmbi.

— Bună întrebare. N-ai vrea să aflăm?

— Vorbeşti serios?

— Sigur. Dacă nu pot să te hipnotizez, vom renunţa. Nu este posibil întotdeauna. Cel puţin, vom şti că am încercat. Dar, dacă da, va fi foarte interesant.

— Nu ştiu dacă să am sau nu încredere în tine!

Nick îl privi suspicios.

— Mai ales după ce i s-a întâmplat lui Jo!

— Şi ce i s-a întâmplat, mă rog? Ea este un subiect foarte bun pentru hipnoză, Nick, tu nu eşti. Cu tine va fi altfel.

— Mă bucur, îi răspunse Nick rece. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-ai explicat, Sam.

I se albiseră degetele pe pahar.

— Ca de exemplu de ce a fost nevoie ca Jo să se dezbrace în noaptea când ai hipnotizat-o!

Sam înălţă din sprâncene.

— Aşa ti-a spus ea?

— Da.

Nick îl studia nerăbdător.

Sam surâse.

— Îşi trăieşte atât de viu propriile experienţe, încât îi vine greu să deosebească visul de realitate, cel puţin pentru un timp, după cum ţi-am explicat.

— Dar a fost real, Sam. Eu i-am găsit hainele ascunse în

livingroom în noaptea aceea…

— Poate că le-a pus acolo înainte să vin.

Sam îşi încrucişă picioarele relaxat.

— Nu ştiu ce vrei să insinuezi, Nicholas, dar îţi amintesc că tu ai violat-o pe Jo, nu eu! Şi tot tu mi-ai cerut ajutorul, iar eu ţi-l ofer pentru că sunt medic. Şi cred că ar trebui să te laşi hipnotizat.

Nick ezită.

— Presupun că n-o să-mi facă niciun rău dacă încerc. Şi prefer să fiu cu tine, decât cu Bennet, zise el în sfârşit. Dar mă enervează ideea în sine. Şi oricum, mă îndoiesc că va fi posibil cu mine.

— O să încercăm.

Sam se aşeză gânditor.

— De fapt, am putea începe chiar acum! Eşti îngrijorat, obosit. Cel puţin, o să te relaxezi.

Zâmbi.

— Hai, aşează-te, frăţioare! Aşa, cu faţa spre fereastră! Şi acum, destinde-te! Pune jos paharul, te rog! Te ţii de el ca de un colac de salvare! Vom face câteva experimente. Să începem cu veioza!

Sam se aplecă şi trase lampa de la cotul lui Nick.

— Nu, nu te uita la lumină! Vreau să priveşti dincolo de ea, în colţul camerei.

Nick râse brusc.

— Seamănă cu jocurile noastre de la şcoală. De ce nu foloseşti un ceas cu lanţ?

— Poate că n-ai remarcat, Nicholas, dar port un ceas cu lanţ!

Sam se foi pe scaun şi puse degetul cel mare şi arătătorul pe pleoapele lui Nick.

— Şi acum uită-te din nou spre veioză şi numără înapoi de la o sută. Încet!

Sam se ridică peste câteva minute. Zâmbea. Se îndreptă spre fereastră şi o deschise, contemplând câteva clipe strada îngustă şi traficul din Park Lane. Apoi, se întoarse spre Nick, care stătea pe scaun, cu ochii închişi.

— Te simţi bine, frăţioare? îl întrebă el blând. Nu, nu încerca să-mi răspunzi. Oricum nu poţi. Nu vreau să vorbeşti deloc. Vreau doar să asculţi!

19

Janet bătu la uşa lui Jo târziu, noaptea, în timp ce se pregătea de culcare. Deschise şi se opri o clipă în prag, privind-o pe Jo, care stătea pe marginea patului în sutien şi chiloţi.

— Doamne, îmi pare rău! N-am ştiut… să vin mai târziu?

Janet se retrase roşie la faţă.

— Am adus nişte cacao. Credeam că vrei să stăm puţin de vorbă. Ştii, aşa se obişnuieşte pe aici.

Jo râse.

— Hai, intră!

Îşi trase capotul subţire de mătase şi se îmbrăcă. Janet se aşeză pe taburet, în faţa noptierei în formă de rinichi, mişcându-se cu mare greutate.

— Jo, vreau să-mi cer scuze pentru David. Este cam certăreţ câteodată. N-ar fi trebuit să-ţi ţină prelegeri. Consideră că istoria Ţării Galilor este domeniul lui şi nu suportă să fie contrazis. Oricum, cred că ai observat ce naţionalist este!

— Ca să nu mai spun că mă crede nebună! zâmbi Jo. S-ar putea să aibă dreptate. Mă bucur că nu m-a dat afară din casă. Vreau să aflu tot despre Matilda – sau Moll Walbee a lui.

Luă cana şi sorbi încet.

— Mi se părea aşa de ciudat să-l aud vorbind cu atâta siguranţă. Ştie mai multe despre ea decât mine, şi, totuşi, pe de altă parte, n-a înţeles-o deloc.

Janet izbucnim râs.

— Acest lucru este valabil pentru David în multe privinţe.

Tăcu pentru o clipă, urmărind-o pe Jo care îşi bea cafeaua

Mâneca bleu de mătase i se ridicase până la cot, descoperind vânătăile din jurul încheieturilor şi zgârietura lungă de pe braţ.

— Jo, zise ea, am observat fără să vreau vânătăile şi

tăietura.

Se îmbujoră puţin.

— Ştiu că nu este treaba mea, dar păreai aşa de agitată când ai sunat azi dimineaţă!

Gemu şi îşi duse mâna la spate.

— Vizita aceasta înseamnă mai mult decât o simplă cercetare, nu-i aşa?

Jo puse cana jos şi îşi strânse halatul.

— Da, este şi un bărbat la mijloc, recunoscu ea tristă.

— Şi el ţi-a făcut asta?

Jo oftă.

— Era beat. Mai mult decât mi-am dat seama. Nu l-am mai văzut niciodată pe Nick în asemenea hal.

— Nick?

Jo râse uşor.

— Bărbatul din viaţa mea. Pardon, care a fost în viaţa mea. Ne-am certat şi ne-am despărţit de nu ştiu câte ori. Credeam că totul va fi bine. Apoi, ca din senin…

Se opri la jumătatea propoziţiei.

— A fost ceva în legătură cu şedinţele mele de hipnoză. Nu este de acord şi a devenit gelos din cauza unui iubit pe care eu – Matilda – l-a avut în trecut…

— Richard de Clare? o întrebă Janet. Îmi amintesc de el din articol. Suna cam exagerat. Visul oricărei femei!

Se întrerupse cu o exclamaţie.

— Vrei să spui că acest Nick te-a lovit pentru că i-ai povestit despre un iubit dintr-o existenţă anterioară în timp ce erai hipnotizată?

Jo se întinse pe pat cu braţul pe faţă.

— Cred că da. Cel mai îngrozitor este că doream să-i spun despre Richard. Doream să afle!

— Şi tot el este cel la care te-ai referit mai-nainte când spuneai că se comportă ciudat şi te întrebai dacă n-o mai fi trăit pe pământul acesta?

Jo încuviinţă din cap. Se întoarse s-o privească pe Janet.

— Nu-i curios? Noi două discutam adesea cum o să fie după ce vom termina şcoala. Şi tu erai cea care susţinea că

n-o să se mărite niciodată şi n-o să aibă copii. Şi acum, uită-te la tine! Iar eu ar fi trebuit să fiu o femeie singură, fără bărbaţi.

— Mi s-a părut întotdeauna o idee stupidă, o anunţă Janet plină de umor. O femeie trebuie să aibă iubiţi!

Jo privi gânditoare în tavan.

— Eram atât de idealiste, de naive! Ştii, am aflat datorită Matildei cum este să fii obligată să te căsătoreşti cu un om pe care-l urăşti. Forţată de propriul tată care îţi dă zestre, dar, conform obiceiului, pentru că eşti doar o femeie, trebuie să te dea altuia, împreună cu moştenirea ta. Am devenit proprietatea unui om, Janet. Putea face ce pofteşte cu mine. Să mă ameninţe, să mă închidă, să mă trateze ca pe o sclavă, să mă cheme în patul lui şi să fiu nevoită să mă supun. Femeile au păţit aşa secole de-a rândul şi doar acum luptăm să ne eliberăm. Este de necrezut!

Se ridică.

— Singurul mod prin care eu – adică Matilda – a reuşit să-l ţină departe de ea, a fost să-i spună că este însărcinată şi că o vrăjitoare îi prezisese necaz copilului dacă se va atinge de ea.

Janet chicoti.

— Aş fi curioasă să văd mutra lui David dacă aş proceda la fel. Dar să nu crezi că nu-mi place să mă atingă, chiar şi acum.

Îşi bătu burta plină de afecţiune, apoi îşi ridică privirile.

— Ai – adică Matilda – a avut copilul până la urmă?

Jo încuviinţă din cap.

— Vrei să auzi detaliile cumplite ale obstetricii medievale? Poate că nu este momentul potrivit. Aveam tot ce-mi trebuie: o grămadă de paie să-mi absoarbă sângele, o moaşă care duhnea a bere şi-i lipseau toţi dinţii din faţă – rupţi probabil de vreo clientă. Şi nu mi se dăduse sa ţin între degete decât nişte mătănii. Le-am rupt, ceea ce se considera semn rău şi atunci mi-au atârnat de gât o piatră magică. Eram în pielea goală, bineînţeles şi muncile au ţinut o zi şi o noapte şi aproape toată ziua următoare.

Janet se cutremură.

— Scuteşte-mă! Eu o să nasc fără dureri. A fost aşa de groaznic?

Jo dădu din cap.

— La sfârşit eram prea obosită să-mi dau seama ce se întâmplă. Şi după aceea, în viaţa reală, a început să-mi curgă lapte pentru copilaşul acela care existase doar în vis.

— Sper că nu vorbeşti serios!

Janet părea şocată.

— Oh, nu a durat decât o zi sau două, Slavă Domnului, dar a fost dezgustător.

Janet o privea fix.

— Dar este imposibil.

— Ba nu este.

— Şi Nick al tău? A aflat despre toate astea?

— Oh, da. Aş putea spune chiar că a fost prezent la naştere. Mă urmărea în timp ce descriam totul sub hipnoză.

— Atunci nu mă mir că este cam zguduit.

Janet se cutremură din nou.

— Bietul om! O să-ţi spun ceva. Dacă aceste lucruri mi s-ar fi întâmplat mie, nu m-aş mai fi lăsat hipnotizată cât aş fi trăit. Niciodată!

Se înfioră exagerat.

— N-ai vrea să afli ce s-a întâmplat?

— Dar ştii ce s-a întâmplat, Jo. Doar ţi-a arătat David în cartea aceea. A murit. Oribil.

Jo îşi strânse genunchii la gură.

— Da, a murit în 1211. Evenimentele pe care le descriu se petrec în 1176. Deci cu treizeci şi cinci de ani înainte.

— Şi ai de gând să retrăieşti treizeci şi cinci de ani?

Janet se lumină la faţă.

— Înţeleg că este un proiect de durată, Jo.

Zâmbetul păli brusc.

— Cred că ai înnebunit. Nimic din lume nu m-ar putea convinge s-o fac. Parcă Dave spunea că a avut şase copii? Vrei să suporţi încă cinci sarcini şi naşteri ca prima? Pariez că nu inventaseră nici măcar morfina la sfârşitul secolului

XIII.

Jo surâse binevoitoare.

— Poate că ai dreptate. Şi este destul de trist când nu-ţi rămâne niciun copil în final…

Clipi repede, conştientă că i se pusese un nod în gât. Janet se ridică în picioare şi îi puse un braţ după gât.

— Îmi pare rău, Jo. N-am vrut să te supăr…

— Nu-i nicio problemă.

Jo se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— De fapt, ca să fiu sinceră, am un motiv deosebit pentru care vreau să mă întorc. Nu numai ca să-l văd pe Will, deşi îl doresc atât, încât uneori mă doare.

Îi zâmbi stânjenită.

— Trebuie să mă întorc ca să-l revăd pe Richard. Am nevoie de el, Janet. Mi-a intrat sub piele. Mi se pare real.

— Şi dacă Matilda nu s-a mai întâlnit cu el? o întrebă Janet gânditoare după o clipă.

— Atunci va trebui să învăţ să trăiesc fără el. Dar până nu ştiu sigur, simt că trebuie s-o fac. Şi acum, gata.

Luă pătura şi-o întinse.

— Am nevoie să mă odihnesc ca să arăt bine. Mâine mă duc la Hay, Brecon şi în alte locuri, să văd dacă pot linişti sufletul Matildei. În caz că reuşesc, s-a terminat cu hipnoza. Şi cu Richard. Doar un articol în revista *Women în Action,* care va prezenta oarecare interes pentru unii, în timp ce pentru alţii va fi o mare plictiseală şi pe urmă se va da totul uitării.

După ce plecă Janet, se urcă în pat şi se întinse încordată, cu ochii în tavan, pe întuneric, pe jumătate speriată că discuţia lor despre copii va deştepta copilul în camerele castelului îndepărtat, dar nu auzi nimic decât suflarea blândă a vântului.

Afară norii acoperiră luna, revărsând raze argintii peste ruine. Dacă fantoma lui Seisyll se trezise, ea n-o văzuse, în orice caz. Adormise în câteva minute.

Briza din Sussex sufla blând după dimineţile geroase din

vest iar copacii erau încă înfrunziţi şi neatinşi de brumă. Când lunga procesiune parcurse ultimele mile spre Bramber, văzu din depărtare donjonul înalt al castelului, stând ca o sentinelă deasupra râului Adur. Călăriră la pas, de-a lungul cărării prin micul sat împrăştiat la poalele dealului. Biserica parohială şi castelul dădeau spre mlaştini, iar râul se revărsa în mare. Era vremea fluxului şi şanţul din jurul castelului se umpluse cu apă când trecură podul, înconjuraţi de pescăruşii care plonjau în valurile de dedesubt.

Iubita ei doică Jeanne îi întâmpină cu lacrimi de bucurie, dar avea veşti triste.

— Ce este, Jeanne dragă? S-a întâmplat ceva cu bătrânul lord?

Matilda descălecă şi privi în jur, temându-se de orice semn de boală care l-ar putea afecta pe fiul ei. Era atât de mic şi vulnerabil. Uneori tremura de dragoste pentru prunc şi era îngrozită să nu i se întâmple ceva.

— Nu, este vorba de mama lui Sir William, lady Bertha.

Faţa zbârcită a lui Jeanne deveni deodată solemnă.

— A căzut pe scări şi şi-a fracturat şoldul acum două luni. A trăit zile întregi în dureri cumplite, biata de ea şi a murit în sfârşit săptămâna trecută, Dumnezeu s-o aibă-n pază. Oasele ei erau prea bătrâne să se mai lege.

Doica se închină şi apoi o privi şireată pe sub pleoapele grele.

— Mă mir că n-aţi întâlnit mesagerii trimişi după Sir William. Acum vei fi stăpână peste tot, *ma p'tite,* mă bucur pentru tine.

Matildei nu-i părea rău pentru dominatoarea bătrână, dar regreta durerea lui William, care, în felul lui, îşi iubise mama.

William plecase de la Gloucester cu regele, luând cu el aproape toţi soldaţii, cu excepţia escortei ei, după ce întreprinsese o cercetare inutilă în privinţa morţii celor trei cavaleri dispăruţi. Va trece destul timp până să se întoarcă la Bramber.

Matilda se strădui să nu zâmbească. I se ridicase o mare greutate de pe inimă. Se gândea cu groază la întâlnirea cu lady Bertha. Limba ascuţită a bătrânei ar fi apostrofat-o că părăsise Bramber-ul anul trecut şi nu i-ar fi permis să conducă gospodăria soţului ei. Îi aruncă o privire lui Bernard, care stătea în spate, în aparenţă cufundat în gânduri. Şi-ar fi pierdut tot respectul faţă de ea dacă ar fi auzit-o pe Bertha. Acum nu mai exista niciun pericol. Bramber-ul era al ei. Murmurând o rugă de mulţumire, ridică mâna şi procesiunea epuizată de cai şi căruţe trecu încet pe sub poartă, pe caldarâmul curţii interioare.

După ce descălecară, Matilda o urmă pe Jeanne în bezna răcoroasă a holului mare şi privi în jur, oftând satisfăcută, frumoasele ferestre arcuite, ornate cu decoraţii din piatră şi sculpturile ca o broderie, care împodobeau stâlpii şi uşile. Bramber-ul era frumos în comparaţie cu Brecknock-ul. Frumos, civilizat şi sigur.

Se strădui să se uite la socrul ei, îmbătrânit şi cocoşat. Din cauză că trăia, Bertha rămăsese stăpână la Bramber. Dacă ar fi murit aşa cum ar fi trebuit de altfel, Bertha ar fi plecat la proprietăţile sale şi ar fi lăsat-o pe Matilda să aibă grijă de castel. Şi tot fiindcă trăia, William era confruntat cu o situaţie delicată – era baron, dar îi lipsea titlul. Privi faţa bătrânului William. Nu se schimbase deloc de când nu-l văzuse. Poate că avea pielea mai zbârcită şi ochii mai înfundaţi în orbite, în timp ce se zgâia în tavan, fără să zărească nimic. Singurul semn de viaţă era mâna ca o gheară, care strângea cearşaful tras peste piept. Îl sărută uşor pe obrazul maroniu ca un pergament. Nu dădu niciun semn că ar fi recunoscut-o şi, după câteva minute, plecă de la căpătâiul lui.

În singurătatea solarului, o îmbrăţişă din nou pe Jeanne. După ce-l luă pe Will de la doică, îl desfăşă şi-l arătă bătrânei. Jeanne examină faţa adormită a copilului. Apoi, spre uşurarea Matildei, încuviinţă din cap şi zâmbi.

— Un băiat pe cinste, zise ea. Poţi să te mândreşti cu el, *ma p’tite.* Oricum, mă aşteptam să aduci pe lume copii

zdraveni.

Îi aruncă o privire Matildei.

— Văd că mai aştepţi încă unul. Foarte bine. De data aceasta o să fiu lângă tine.

Matilda zâmbi. Bănuise că era gravidă din nou, deşi talia ei suplă nu se îngroşase niciun milimetru, aşa că se întreba cum de ghicise Jeanne. Dar era fericită. Acum va rămâne la Bramber. Nimeni şi nimic n-o s-o mai facă să plece după William ca data trecută. Şi pruncul ei nenăscut nu va putea fi blestemat. Îi luă mâinile lui Jeanne şi o sărută din nou pe obraz. Munţii întunecaţi, acoperiţi de ceaţă ai Ţării Galilor şi amintirile lor nefericite păreau departe acum.

Giles, cel de-al doilea fiu al ei s-a născut în aprilie, anul următor, când aerul parfumat al Sussex-ului intra pe ferestrele deschise ale castelului Bramber, aducând aroma sărată a mării şi parfumul florilor de măr de pe câmpiile din Downs. În timp ce copilul era aşezat în leagăn, Jeanne se strecură tăcută lângă foc şi aşeză vin, apă şi prosoape pentru ursitori. Cu binecuvântarea lor, copilul va creşte puternic şi plin de noroc. Matilda se cutremură îngrozită. Pentru Will nu făcuse nimeni aşa. Îşi aminti vag un vis rău din trecut, pe care-l avusese la naşterea fiului mai mare şi se închină speriată. Apoi, încercă să-şi amintească mai bine, dar viziunea se risipi şi o văzu pe Jeanne privind-o încruntată. Matilda încercă să se uite în altă parte, dar nu se putea mişca. I se întunecă memoria şi zări razele soarelui în apa de lângă foc. Apoi adormi din nou.

În patul ei de la Abergavenny, Jo se răsuci în somn când visul pieri. Razele lunii îi atinseră faţa cu degetele lor reci şi îşi trase braţul peste ochii închişi, tremurând înainte să se liniştească.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie.

Sam se aşeză pe marginea măsuţei, în faţa lui Nick, cu ochii pe chipul fratelui său.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Nick dădu din cap imperceptibil.

— Bun. Deci ştii că nu ţi-aş putea face niciun rău şi cred că n-ar fi bine să te întorci prea curând în trecut. Mai întâi trebuie să te pregătesc. Trebuie să te previn cine ai fost în existenţa anterioară.

Sam se opri amuzat.

— Nu erai Richard de Clare, Nick şi ai toate motivele să fii gelos pe el. Era prietenul, sfătuitorul şi rivalul tău. Amândoi o iubeaţi pe Matilda de Braose. Dar Richard a câştigat-o. Spre el s-a întors. Pe tine te dispreţuia. Era duşmanca ta, Nick! Îţi aminteşti?

Se opri, urmărindu-l sumbru pe Nick, care se mişca agitat pe scaun. Se uita la veioză, cu irişii albaştri dilataţi. Atârnată într-o parte, pe covor, una din mâinile sale se încordă involuntar în timp ce încleşta şi descleşta pumnul.

Sam zâmbi, întrebându-se pentru o clipă dacă ce spunea el nu avea oare un sâmbure de adevăr. De unde venea violenţa ascunsă în sufletul fratelui său? Într-o zi o să afle, mai mult ca sigur, dar nu azi. Acum pregătea scenariul.

— Cred că-ţi aminteşti, Nick, continuă liniştit. Erai prinţ când ai văzut-o prima oară pe Matilda. Ea îţi apăruse dinainte frumoasă, înaltă şi încântătoare. O lady. Iar tu erai doar un puşti răsfăţat. Îţi aminteşti? Te născuseşi prea târziu. Era prima femeie pe care o doreai şi devenise deja soţia altui bărbat şi mama copilului său, iar tu nu te copseseşi îndeajuns nici măcar ca să regulezi servitoarele prin colţurile palatului. Atunci te mulţumeai să le ciupeşti de sâni şi să le bagi mâna pe sub fustă, dar mai târziu a fost altfel. Mai târziu puteai avea orice femeie doreai. Şi le-ai luat pe toate la rând. Fie ele ţărănci sau cucoane. Fie că acceptau sau nu. Pe toate în afară de Lady de Braose. Dispreţul ei te scotea din sărite. Când se uita la tine, simţeai că vedea tot puştiul răzgâiat. Şi iubirea ta a început să se înăcrească. Ţi-ai pus în gând s-o îngenunchezi, îţi aminteşti, Nick? I-ai spus soţului ei s-o ţină din scurt, dar era prea slab…

I se încorda bărbia pentru o clipă.

— Avea nevoie de ajutorul lui William, dar el n-a reuşit să i-l dea. Când ar fi trebuit s-o biciuiască şi să-i smulgă limba arţăgoasă, o lăsase să vorbească. Da, o lăsase să-ţi cadă în cursă, când ar fi putut s-o salveze.

Se opri incapabil să continue, ştergându-şi sudoarea de pe frunte în timp ce-l studia pe Nick.

— Atunci te-ai hotărât s-o faci să plătească cu propria-i viaţă pentru dispreţul el.

Se instală mai bine pe marginea măsuţei, scoţându-şi cravata în timp ce, în spatele său, cerul îşi pierdea culoarea şi amurgul pălea pe măsură ce luminile se aprindeau pe stradă.

— Şi acum, Nick , continuă după o pauză, tu şi cu ea v-aţi născut în alt secol şi altă lume, iar tu nu mai eşti un copil de data aceasta. Te priveşte ca pe un bărbat atrăgător, căruia i s-a supus deja. Dar tu nu poţi avea încredere în ea. Ura ta rămâne. Nu ai uitat, Nick! Şi nici n-ai iertat-o. Acum opt sute de ani ai jurat să te răzbuni împotriva Matildei de Braose şi n-ai încetat nici acum.

Se ridică brusc şi întoarse spatele fratelui său.

— Şi de data aceasta, prietene, murmură, când va cere ajutorul soţului ei, voi fi acolo. N-o s-o dezamăgesc din nou. Am acceptat această şansă şi acum o am în sfârşit. Acum sunt cu toţii pe aceeaşi scenă.

Se întoarse la loc.

— O să-ţi placă rolul pe care ţi l-am încredinţat, Nick. Ai fost întotdeauna un ticălos încrezut. Inteligent. Şi convins că toate femeile îţi cad la picioare. Şi aşa s-a şi întâmplat, nu? Dar Jo a început să vadă prin tine. Acum îţi cunoaşte violenţa. Nu mai are încredere şi, dacă o s-o loveşti din nou, Nick, va veni la mine. Va veni întotdeauna la mine, voi avea grijă de asta. Iar eu o s-o alin. Sigur, se va întoarce din când în când şi la tine, pentru că are ceva masochist în ea. Violenţa o excită. Ar putea încerca chiar să te ucidă, Nick. Dar eu voi sta la pândă.

Zâmbi blând.

— Şi de data aceasta voi avea grijă de toate. De data aceasta voi avea oameni care să mă ajute. Iar tu te vei târî, frăţioare. Îţi vei linge rănile şi vei cere îndurare, aşa cum a făcut William în faţa regelui său. Şi eu o să te trimit departe, nu să te ascunzi în Franţa şi să mori în dezonoare ca William, nu, te voi băga în balamuc, dragul meu frate. Acolo trebuie să stea oamenii care trăiesc în lumea lor şi pretind că sunt regi. Şi Jo se va întoarce la mine. Jo va fi a mea. Se va căi că m-a dispreţuit şi îşi va cere iertare, iar eu o voi consola, aşa cum trebuie să facă un soţ.

Se îndreptă spre tava cu băuturi şi îşi turnă un pahar cu whisky. Îl bău dintr-o înghiţitură şi îşi mai turnă unul.

— M-ai ascultat cu atenţie, Nick?

Se întoarse încet.

Pentru o clipă, Nick nu dădu niciun semn, dar apoi încuviinţă din cap.

— Şi ai înţeles ce ţi-am spus?

Nick îşi umezi buzele.

— Am înţeles, zise el în cele din urmă.

Sam zâmbi.

— Bun! exclamă calm. Deci, Nicholas, spune-mi cum te numeai în existenţa ta anterioară?

— John.

Nick îl privi drept în ochi.

— Şi ştii ce trebuie să faci?

Nick se foi pe scaun. Se uita în continuare la Sam dar avea o expresie uimită.

Sam se încruntă. Lăsă paharul în jos.

— Deocamdată ajunge, zise încet. Eşti obosit. O să te trezesc imediat. O să-mi mai ceri să te hipnotizez, frăţioare. Vei constata că hipnoza este odihnitoare. O să te facă să te simţi bine. Vei uita tot ce ţi-am spus azi, dar, în subconştientul tău îţi vei aminti, aşa că, atunci când vei fi din nou cu Jo, vei şti cum să acţionezi. Mă înţelegi?

Îi vorbise pe un ton poruncitor.

Nick încuviinţă.

— Şi încă ceva.

Sam îşi trase mânecile cămăşii.

— O favoare pentru o prietenă. Înainte să se întoarcă Jo, du-te s-o vezi pe domnişoara Curzon. Împacă-te cu ea, Nick! Îţi place Judy, mai ţii minte? Este bună la pat. Te calmează şi te face să te simţi fericit. Nu ca Jo, care te înfurie. Du-te s-o vezi pe Judy, Nick. Cât mai repede.

Zâmbi.

— Şi acum, vreau să te relaxezi. Eşti încântat şi liniştit. Chiar odihnit. Foarte bine. Vreau să numeri încet de la unu la zece. Când o să ajungi la zece, o să te trezeşti.

Nick începu să numere.

— Abergavenny, Crickhowell, Tretower – murmură Jo a doua zi de dimineaţă când coti de pe autostrada M6 pe drumul naţional A40.

Privi linia dealurilor şi sclipirea râului Usk în stânga. Se cutremură, amintindu-şi gheaţa şi zăpada de sub picioarele goale şi liniştea dealurilor. Se concentră asupra unui tractor care apăruse înaintea ei pe drumul îngust, mulţumită că-i distrăsese atenţia. Apoi se aplecă şi deschise radioul. Acum nu mai putea privi dealurile; nu putea să le contemple şi să conducă maşina în acelaşi timp. Dădu muzica la maxim, şi, depăşind tractorul, trecu pe lângă el spre nord, către Hay, refuzând să se gândească la întinderea nesfârşită a mlaştinilor şi munţilor din partea dreaptă, proiectaţi în depărtare.

Se apropia de Thalgarth, la picioarele micilor dealuri care mascau umerii uriaşi ai Peny Beacon şi Twmpa – munţii negri pe care David îi arătase pe hartă – dar le simţea mirosul prin acoperişul deschis al maşinii, aroma dulce, caracteristică munţilor din Ţara Galilor, pe care şi-o amintea din visul ei.

Oraşul Hay, adăpostit într-o meandră a râului Wye, consta dintr-un labirint de străduţe înguste, îngrămădite în jurul impunătorului castel, pe jumătate ruinat. Când trase în parcarea din piaţetă, imediat după castel, Jo se opri să-l contemple mirată. În faţa ei, spre stânga era un morman de

ruine străvechi, în timp ce spre dreapta, în capătul edificiului, se înălţa o porţiune mai recentă, care părea că se află în curs de restaurare. Arăta ca şi când fusese locuită de curând. Coborî din maşină, puţin cam dezorientată; ieri pe vremea aceasta, stătea în apartamentul ei de la Londra şi îi telefona lui Janet Pugh. Iar acum se afla la o aruncătură de băţ de castelul construit de Matilda. Inspiră adânc şi se întoarse spre străzile aglomerate din spatele ei. Mai întâi trebuia să facă rost de un ghid.

Pe străduţele înguste din Hay-on-Wye se înşirau o mulţime de librării. Rafturile se revărsau pe caldarâm. Cărţi de cinci penny stăteau alături de lucrări vechi, nepreţuite. Jo colindă fascinată, rezistând impulsului să se oprească şi să le studieze, atrasă în permanenţă de ruinele cenuşii. Îşi cumpără ghidul, o istorie a oraşului şi o hartă micuţă. Apoi, după ce luă un pateu şi o sticlă de bere, o porni în jos pe deal, către Wye; departe de castel. Era prea devreme să-l studieze – dorea mai întâi să-i cunoască împrejurimile.

Dincolo de podul modern peste râu, găsi o cărare care ducea printre copaci către malul apei, acoperită pe alocuri cu flori albe, care o ascundeau complet. Se opri pentru o clipă, privind râul curgând încet spre est, în direcţia ţinutului Herefordshire, trecând peste pietre şi stânci, prin văi cu apă puţină, departe de munţi; apoi, observă o bucată de lemn scăldată în soare şi se aşeză pe ea. Deschise sticla şi se sprijini de un mesteacăn, în timp ce contempla apa. Văzu cu colţul ochiului o sclipire de culori strălucitoare şi recunoscu un pescăruş albastru. Îi privi încântată, dar dispăru la fel de rapid cum venise.

Cotrobăi în geantă după cărţi şi se aşeză să mănânce în timp ce le răsfoia, uitându-se din când în când la oraşul de dincolo de râu, unde zărea în centru castelul sau biserica adăpostită sub pod, printre copaci. De fiecare dată, privirea ei era atrasă de râul în care se reflectau norii. O pană sclipi în soare şi, departe, în mijlocul curentului, ţâşni un peşte cu burta argintie, formând văluraşe de jur împrejur.

După amiaza era foarte caldă şi liniştită. Jo moţăi şi-i

căzu cartea în poală. Încercând să-şi ţină ochii deschişi, se uită din nou la apă, străduindu-se să rămână trează, dar sclipirile valurilor îi dansau în priviri, obligând-o să închidă pleoapele, încet, imperceptibil, susurul apei se estompă. Abia după un timp, îşi dădu seama că auzea tropot de copite.

Anglia era învăluită în praf. Soarele de vară ardea fierbinte sub un cer de cupru. În aer se răspândise un miros acru şi briza încinsă care flutura din când în când pe feţele călătorilor aducea miresme grele.

Matilda îşi opri în sfârşit calul. Băiatul care mergea în frunte ridică mâna şi toată procesiunea stătu în loc. În spatele lor, pădurile şi dealurile unduitoare din Herefordshire clipeau în pâclă. Border March, o zonă întinsă de pădure, munte şi mlaştini, se desfăşura dinaintea lor, spre vest. Zăriră în sfârşit râul Wye, care scăzuse pe alocuri, transformându-se într-o panglică îngustă, printre malurile late de piatră albă. Întâlniră lacuri adânci, umbrite de arini, aluni şi de stânci uriaşe, înnegrite, aduse de inundaţiile de primăvară. Doar ele rămăseseră reci şi verzui, ultimul refugiu al somonilor şi lipanilor.

William îl însoţea din nou pe rege, de data aceasta în Normandia. Matilda primise un mesaj de la el, puţin înainte să părăsească Bramber-ul. Stătuse prea mult acolo, reducând proviziile la zero, dar, cu toate acestea, nu fusese încântată să-i urmeze instrucţiunile şi să pornească spre Ţara Galilor. Spunea în mesaj că intenţionează să se întâlnească acolo cu ea, în jurul sărbătorii Sf. Martin, ca să se bucure de ultimul sezon de vânătoare în pădurea Hay.

Cai şi oameni înaintau unul câte unul prin văile uscate, argintii. Dinaintea lor se întindea micul oraş Hay. Se îngrămădise în jurul bisericii St. Mary şi a castelului de lemn din vecinătate, înălţat pe piedestalul său de piatră, înconjurat de un gard viu de gherghină, presărat cu muri. Dincolo de gard, câmpiile înguste, cu holde roşcate de grâu se întindeau la liziera pădurilor. Undeva, în apropiere, se

aflau munţii întunecaţi, dar acum se retrăseseră în pâcla care acoperise totul, cu excepţia pantelor împădurite de la poalele dealurilor.

Trecură agale prin deschiderea din gardul înalt şi o luară spre castel, pe poteca bătătorită. Era doar puţin mai mare decât un turn din lemn, ridicat pe un piedestal, cu faţa spre râu. Mai jos, se întindeau apele liniştite şi adânci ale eleşteului bisericii, cu suprafaţa acoperită de ierburi verzi. Spre est, susura Pârâul Login, limpede şi înfierbântat de dogoarea soarelui.

Matilda opri din nou procesiunea înainte de zidurile castelului şi privi în jur. Administratorul o aştepta lângă biserică, iar alături de el, arşi de soare, stăteau vicarul şi castelanul, încercă să le zâmbească. Se săturase de supuşii care locuiau în castele şi conace îndepărtate; şi-ar fi dorit să meargă la Brecknock, unde îi avea cel puţin pe credincioşii Robert şi Hugh, dar William insistase să vina la Hay, aflat la o depărtare de numai unsprezece mile spre nord-est.

Era conştientă că oamenii o priveau de după colţuri. Un bătrân paralitic, proptit de zidul unei case din apropiere îi zâmbi cu gura fără dinţi când se uită la el. Câţiva copii alergau chicotind în spatele calului ei. Unul avea un picior de lemn pe care-l târa oribil în timp ce se străduia să ţină pasul cu ceilalţi.

— Lady Matilda, eşti binevenită la Hay.

În timp ce ea descăleca, administratorul înainta grăbit câţiva paşi. Se plecă adânc, dezgolindu-şi chelia şi cicatricea din vârful capului. Se prezentă drept Madoc. Apoi continuă cu ceilalţi: castelanul era Tom Lupul, iar vicarul subţiratic şi cadaveric – Philip. Se închinară toţi, la unison. Pe urmă, Madoc se îndreptă şi o privi pe Matilda fără urmă de servitudine în ochi.

— Castelul este gata să vă primească, milady. Trebuie doar să aduceţi mobila şi să puneţi bucătăriile pe treabă. Am aprins focurile din zori. Să ştiţi că aveţi un vizitator, milady.

Se feri de lumina orbitoare a soarelui.

— Contele de Clare a venit ieri. Vă aşteaptă în castel.

— Contele de Clare?

Matildei i se opri inima-n loc. Trecuseră luni de zile de când nu se mai gândise la el. Şi acum, deodată, pe neaşteptate, apăruse aici! Renunţă să mai încalece pe calul ei epuizat. Cu hăţurile în mână, îşi croi drum prin iarba uscată, presărată cu scaieţi şi intră entuziasmată pe poarta castelului.

Richard tocmai se întorsese de la o vânătoare cu şoimii. Stătea gol până la brâu în capătul scărilor care duceau spre turn, în timp ce unul din oamenii săi îi turna în cap găleţi cu apă rece. Nu se arătă deloc stânjenit când o văzu.

— Milady!

Primi un şuvoi de apă drept în faţă şi se întoarse să se repeadă după servitor. Lungul cârd de animale, căruţe şi servitori se îngrămădea în curtea interioară din jurul lor, stârnind praful în timp ce se opreau şi începeau să descalece şi să despacheteze, înainte să pornească spre grajduri şi locuinţele înşirate dincolo de zidul înalt. Matilda stătea în mijlocul lor, fără să observe nimic, urmărindu-l pe Richard care se ştergea cu prosopul. Şi îşi punea tunica. Inima îi bătea să-i sară din piept.

Bărbatul îşi fixă cureaua şi îşi trecu degetele prin părul ud.

— Unde este Sir William, milady, văd că nu vă însoţeşte?

Alergă înaintea ei, urcând câte două trepte odată spre donjon. Înăuntru era cald şi apăsător. Fumul din cămine îşi răspândise duhoarea acră peste tot. Matilda îl urmă încet şi se opri brusc, încercând să se acomodeze cu întunericul, după soarele orbitor de afară. Când putu să privească în sfârşit, îl văzu pe Richard prinzându-şi sabia.

— William îl însoţeşte pe rege. Ce cauţi aici la Hay, Richard?

Se simţea stânjenită.

— Te aşteptam, bineînţeles.

Înălţă din sprâncene şi se apropie de ea să-i sărute

mâna.

— M-am întors de la Gloucester, aşa că am trimis soldaţii înainte şi m-am oprit să vânez în frumoasa ta vale. Auzisem că trebuie să vii. A durat atât de mult!

Continua s-o ţină de mână. Încercă în zadar să se îndepărteze.

— Lord de Clare…

Se uită în spatele ei, la uşă.

— Am vrut de nu ştiu câte ori să te vizitez, îi zise el în şoaptă, dar evenimentele au fost potrivnice. Am fost în Franţa, cu regele, în nord sau pe mlaştini, dar niciodată aici sau în Suffolk.

O ţinea de braţe şi o privea solemn.

— Doamne Sfinte, ce dor mi-a fost de tine!

— Nu, Richard, te rog!

Îl întrerupse, eliberându-se în sfârşit.

— Te rog să nu spui aşa ceva.

Ezită, lăsându-şi mantia uşoară să-i cadă de pe umeri şi-l măsură din cap până-n picioare. Rămăsese acelaşi tânăr lipsit de griji care o escortase de-a lungul Angliei. Era înalt, puţin mai înalt decât ea, cu umeri laţi, suplu şi ochi veseli, căprui. Îşi muşcă buza şi se întoarse.

— Ei, ce s-a întâmplat?

Îşi puse mâna pe sabia de la şold.

— De ce eşti atât de tristă? Credeam că o să te bucuri să mă vezi!

— Mă bucur, Richard!

Înghiţi în sec şi se strădui să-i zâmbească.

— Nici nu ştii ce mult mă bucur. Doar că… sunt obosită, atâta tot. A fost un drum groaznic.

— Milady…

Observă că Jeanne o trăgea de mânecă. Citi mustrarea pe faţa bătrânei.

— Cei mici au adormit deja, milady. Şi tu ar trebui să faci la fel.

Se aplecă să ridice mantia.

— Camera ta este pregătită. Sunt convinsă că lordul

Clare o să te scuze după o călătorie aşa de lungă.

— Ba nici nu mă gândesc.

Richard o luă din nou de mână pe Matilda.

— Vino, milady! Porunceşte să ne aducă mâncare, vin şi muzică. Vom sărbători sosirea ta. În noaptea aceasta nu te las să dormi cu copiii. Trebuie să te veseleşti, nu să dormi.

Voioşia lui era molipsitoare şi Matilda râse împreună cu el, cu ochii pe chipul lui zâmbitor. Dorea să se distreze puţin. Oboseala şi tristeţea începeau să se risipească. Se întoarse spre Jeanne.

— Du-te la copii. Ei au mai multă nevoie de tine decât mine. O să mă odihnesc mai târziu.

— Milady, eşti foarte neînţeleaptă. Trebuie să te odihneşti.

Jeanne se proptise încăpăţânată lângă cotul ei.

— Ţi-am spus să pleci, Jeanne, o apostrofă Matilda, Lordul de Clare şi cu mine avem multe de discutat.

Jeanne ezită, cu mâinile înfipte în fustele negre, apoi se retrase bombănind şi dispăru după paravanele din capătul holului.

— Femeia asta te urmăreşte îndeaproape, şopti el când plecă.

Matilda izbucni în râs.

— A fost doica mea, înainte să fie a copiilor mei. Câteodată îmi face impresia că uită că nu mai sunt o fetiţă. Şi acum, milord, spune-mi toate veştile şi înveseleşte-mă. Îţi poruncesc s-o faci.

Bătu din palme să-şi cheme pajul.

— Simon! Adu lumânări, mâncare şi scaune. Să vedem ce bucate ştiu să pregătească aici la Hay!

Richard, cu piciorul sprijinit pe taburetul de lângă foc, o privi pentru o clipă, cu capul într-o parte.

— O să ascultăm muzică, poezie, o să bem vin şi o să conversăm. Exact în ordinea aceasta. Crezi că o să te înveseleşti?

Ridică din sprânceană şi zâmbi.

— Dacă nu, sunt sigur că o să găsesc încă vreo două

lucruri care să-ţi facă plăcere.

Se uită în podea pentru o clipă. Când îşi ridică privirile, observă că se îmbujorase. Stăteau amândoi în mijlocul pregătirilor şi se zgâiau unul la altul, fără să vorbească. Simţi cum o cuprinde agitaţia şi înghiţi în sec, nervoasă. Se gândea că şi el avea aceeaşi senzaţie şi o apucă tremuratul. Matilda fu prima care îşi desprinse ochii.

— William va veni în curând, pentru vânătoarea de toamnă, zise ea în şoaptă.

— Mai este mult până la toamnă, milady.

Îi luă mâna şi-o ridică la buze. Apoi, o lăsă să cadă.

— Haide, unde este muzica? Trebuie să avem muzică în timpul mesei!

Matilda rămase trează mult timp în noaptea aceea, ascultând bufniţele care urlau în brazii de lângă Pârâul Login. Simţea atingerea mâinii lui Richard şi pricepea mesajul din ochii lui. Mâncaseră împreună din aceeaşi farfurie şi ascultaseră băiatul care cântase din fluier. Lumina focului îi juca pe faţă când se sprijini de spătarul scaunului şi îl văzu cum o urmărea, fără să-şi dezlipească ochii de pe faţa ei. Stătea liniştită şi încerca să-şi alunge dorul care o copleşea, gândindu-se la cei doi bebeluşi adormiţi alături de doicile lor.

Râul clipocea peste pietre, murmurând sub zid. Castelul se cufundase în tăcere. Se uită în tavan, la baldachinul de deasupra patului şi se zgâi în beznă, gata să izbucnească în plâns.

Undeva, în camera întunecoasă, dincolo de perdele, răsună o trosnitură. Îşi mişcă uşor capul, încercând să zărească ceva printre faldurile materialului greu. Poate că una din servitoare se foise în somn. Afară nu adia nicio boare de vânt. Încremeni. Distinse un râcâit, urmat de o linişte profundă. Ca şi când mai era cineva care asculta în întuneric.

Înghiţi nervoasă, încercând să uite umbra care se strecurase în cortul ei de la Gloucester. Dacă scotea un

strigăt, ar fi sărit întreaga garnizoană, dar nu puteau fi duşmani în castel. Închise ochii, strângând între degete cearşaful subţire.

Apoi auzi foarte clar zăngănitul draperiilor de la pat. Cineva se apropiase. Se gândi la Richard. Nu putea fi atât de imprudent. Rămase încordată, aşteptând, fără să îndrăznească să-şi deschidă ochii.

Draperiile se dădură la o parte şi simţi o atingere uşoară pe pat, de parcă cineva se aplecase peste ea. O cuprinse panica şi se strădui cu disperare să rămână liniştită. Ceva ud îi căzu pe păr, apoi pe faţă şi pe umăr, ca o ploaie de primăvară. Apoi auzi şoapte. Îşi ciuli urechile atentă, întrebându-se de ce oare nu ţipa. Era o voce de femeie. Vorbele ei semănau cu o rugă. Sau cu o vrajă. I se răciră mâinile. Sigur, o recunoscuse pe Jeanne; Jeanne îi făcuse o vrajă. Încercă să se ridice, să strige la bătrână, s-o cheme pe Ellen, să deştepte gărzile, dar o împiedica ceva. Deschise gura dar nu ieşi niciun sunet. Vocea amuţi şi draperiile se traseră la loc. Bătrâna plecase. Vraja se înfăptuise. Era prea târziu să lupte împotriva ei. Matilda vru să-şi ridice mâinile, să-şi facă semnul crucii, dar erau prea grele să le clintească din loc. Sigur, se gândi ea somnoroasă, Jeanne nu-i dorea răul. Îşi închise încet pleoapele. Îi era somn. Relaxată şi liniştită, se întoarse pe-o parte şi adormi imediat.

Se deşteptă în zori şi Ellen o îmbrăcă în rochia ei verde deschis; îşi împleti părul gros sub un voal subţire, fixat cu un fileu. Era prea cald să-şi pună coiful, gulerul şi mantia şi n-o chemă pe Jeanne. De fapt, nici n-o zărise pe bătrână. Richard era deja în curtea interioară, înconjurat de oameni, cai şi câini.

— Sper că vii la vânătoare! îi strigă el vesel când o văzu. Şoimii sunt pregătiţi.

Cerul era limpede. Va fi o zi caniculară.

Când îşi strânse rochia şi alergă pe scări, grăbindu-se să încalece, uită de spaimele din noaptea trecută. Era doar un coşmar de care nu-şi mai amintea foarte bine.

Călăriră dincolo de Hay şi de vârful Pen y Beacon, care se ridica ascuţit pe cer, ca o lamă de cuţit. Traversară apele puţin adânci ale râului Wye, luând-o spre nord, către colinele care înconjurau dealul Clyro. Valeţii şi gonaşii cu preţioşii lor şoimi, împreună cu maestrul de vânătoare al lui Richard – în total vreo douăzeci de oameni – tropăiau după ei pe cărarea pietroasă, urmaţi de încă douăzeci şi ceva de slujitori, pe jos. Un ploier mare ţipă în depărtare.

La un moment dat, încolţiră un bâtlan, într-un tufiş de trestii din apropiere. Richard scoase piedica păsării şi-i dădu drumul în aer. Îşi opriră caii, urmărind silueta cocoşată a bâtlanului, care zbură razant cu râul, dar era prea târziu. Şoimul îl doborî în câteva secunde. Entuziasmată, Matilda se întoarse şi îşi strigă propria pasăre, un erete maroniu, mic, dar iute. După aceea, îi zâmbi lui Richard.

— Te provoc la întrecere.

Îşi puse mănuşa grea şi întinse mâna după pasăre, simţind ghearele ei puternice. Apucă de hăţuri şi îşi împunse poney-ul la galop.

Poteca începu să urce şi, după un timp, intrară în pădurile sudice ale Elfaelului. Aşteptară să înainteze gonaşii cu câinii lor. Calul lui Richard se mişcă agitat când bărbatul se întoarse zâmbind spre Matilda. Îşi mângâia şoimul prins de încheietura braţului.

— Cred că va fi o vânătoare pe cinste. Este încă devreme şi nu s-a lăsat căldura.

Se încordă brusc când gonacii stârniră o becaţă dintre mlaştini. După ce scoase din nou gluga de pe capul păsării, Richard îi dădu drumul şi aşteptă. Şoimul se ridică în înaltul cerului, gata să se repeadă asupra prăzii.

Ochii contelui sclipiră entuziasmaţi când o doborî.

— Gata! murmură el.

Îşi îmboldi calul înainte, prin ferigile înalte până la piept. Matilda îl urmă cu ochii aţintiţi asupra umerilor săi laţi. Inspiră aerul proaspăt şi râse când poney-ul o luă la galop, fluturându-şi vălul subţire în vântul care ameninţa să-i

desfacă părul.

Era o distracţie bună în zori de zi. Când se opriră la prânz, toţi erau obosiţi şi înfierbântaţi. Richard descălecă şi dădu hăţurile unui valet. Apoi se întinse pe iarbă, cu faţa-n jos, lângă un izvor susurător. Îi zâmbi, scuturându-şi apa de pe faţă.

— Vino să te răcoreşti. Este foarte plăcut.

Însoţitorii lor se retrăseseră cu păsările la umbra unor copaci, iar Matilda, care dăduse calul în primire pajului, se aşeză în genunchi lângă el şi îşi băgă degetele în apă. Izvorul de munte era rece ca gheaţa şi, peste câteva clipe, simţi că-i amorţeşte mâna. Bărbatul râse de ea.

— Ce indecent! Lady de Braose să se bălăcească în apă ca un copil!

Zâmbi puţin vinovată.

— Aş vrea să-mi scot hainele şi să mă arunc în apă.

— Chiar te rog, doamnă. Eu unul n-am nimic împotrivă.

Îi rânji obraznic. Nu putea să se supere pe el.

— Doamne, Matilda, continuă Richard, devenind brusc foarte serios, cât mi: aş fi dorit să nu fi fost soţia lui de Braose!

Vorbele lui o înspăimântau. Îşi ridică privirile şi observă că o studia. I se citeau foarte clar gândurile în ochi.

— Hai să ne plimbăm puţin prin pădure, departe de toţi oamenii ăştia care se ţin pe urmele noastre. Vreau să-ţi vorbesc. Singur.

— Nu!

Vocea ei sună hotărât, deşi inima îi bătea repede. Îşi dorea aşa de mult să renunţe la prudenţă şi să facă ce-i cerea.

— Nu, nu se poate. N-o s-o mai facem niciodată cât trăieşte soţul meu.

Se ridică, scuturându-şi iarba de pe fustă.

— Te rog, nu vreau să mai discutăm despre asta. Sunt în stare de multe lucruri, dar nu trebuie să-l dezonorăm din nou pe William.

Se întoarse spre copaci, muşcându-şi buzele nefericită.

Ar fi vrut tare mult ca el să nu fi adus vorba, dar se năpustise după ea şi o apucase de mână.

— Este prea târziu să vorbim despre dezonoare, Matilda. Eşti a mea în inima ta, în ochii tăi şi în visele tale. O ştiu prea bine.

Fără să-i pese că ar putea s-o vadă cineva, o trase spre el, căutându-i gura şi dezmierdându-i umerii în timp ce o strângea în braţe.

Tremura de dorinţă.

— Nu trebuie, murmură ea cu buzele lângă ale lui. Astfel de dragoste va fi blestemată.

— Prostii!

Îmbrăţişarea lui devenise mai insistentă acum. Se aplecă şi, punându-i un braţ sub genunchi, o ridică de pe pământ. Scoase un strigăt de protest, dar el n-o băgă în seamă. O duse de-a lungul pârâului şi, sărind peste apa susurătoare, o aşeză la adăpostul unor tufişuri. Îşi deschise cureaua, punându-şi sabia de-o parte şi apoi se aplecă peste ea, acoperindu-i faţa cu sărutări. Mâinile lui îi dezmierdau sânii prin decolteu. Gemu de plăcere, încolăcindu-şi braţele de gâtul lui, simţind cum se lupta cu fustele ei lungi. N-o mai interesa nimic. Nu-i păsa dacă-i urmărea cineva. Era preocupată doar de senzaţia minunată care i se răspândise în tot trupul, aducând-o până la momentul culminant. Odată când îşi arcui spatele şi îşi mişcă şoldurile odată cu ale lui, deschise ochii, orbită de soarele strălucitor de deasupra lor. Pentru o clipă, înţepeni când se mişcă ceva – ca o umbră – apoi plăcerea puse din nou stăpânire pe ea, lăsându-se în voia valurilor pasiunii.

Când Richard îşi ridică în sfârşit capul, zâmbea.

— Deci, milady, eşti a mea.

Îşi plecă bărbia să-i dezmierde gâtul. Ea îi mângâie uşor părul, tremurând încă.

— Dacă află, William o să mă omoare, şopti ea.

— William este în Franţa. N-o să afle nimic, zise el ridicându-se încet. N-a remarcat nimeni plecarea noastră. Dacă da, o să spunem că ne-am ascuns de căldură. Hai,

vino!

Îi dădu mâna.

— Să mergem la masă, milady. Dragostea trezeşte pofta de mâncare!

Se îndreptară încet spre luminiş. Când ajunse lângă copaci, Matilda se opri şi făcu semn să li se aducă coşurile cu mâncare, conştientă că o priveau zeci de ochi, care remarcaseră probabil plecarea lor. Îşi dădea seama de asemenea că Richard o contempla arzând de dorinţă. Doar bujorii din obraji trădau zbuciumul ei interior. În rest, se străduia să stea dreaptă, aşteptând să se întindă masa pe iarbă.

Se uită din nou la Richard. Părea calm. Stătea pe malul stâncos, cu tunica deschisă la gât, întinzând indiferent mâna să ia cupa de vin de la pajul său. Când îi prinse privirea, zâmbi şi ridică paharul.

— Pentru vânătoarea din după-amiaza aceasta, milady.

Se întoarse brusc şi se uită cum servitorii aranjau coşurile păsărilor la umbră. Şoimii se aşezaseră somnoroşi la locurile lor. Oamenii se întinseseră pe iarbă, ferindu-şi ochii de razele soarelui strecurate printre crengile pinilor scoţieni şi începuseră să mănânce. În aer pluteau aromele acelor de brad şi ierbii uscate.

Călăreţii îi înconjurară deodată, fără să prindă cineva de veste. Erau mai mult de douăzeci, înarmaţi uşor ca velşii – arcuri pe umăr şi spadele trase, cu lamele sclipind. Conducătorul lor se opri dinaintea Matildei şi a lui Richard. Copitele calului solid tropăiau la câţiva centimetri de faţa albă de masă, aşternută pe iarbă. Îi salută şi îşi puse sabia în teacă, zâmbind grav. În spate, ceilalţi stăteau neputincioşi, păziţi de săbiile trase.

— *Henpych gwell, arglwyddes. Yd oedd gennwch y hela da? Balch iawn yw dy hebogen.*

Bărbatul era oacheş. Avea păr ondulat şi era îmbrăcat în purpuriu.

— Salutări! V-a plăcut vânătoarea? continuă el într-o franceză perfectă. Cred că acest sport din munţii mei îmi

face cinste. Văd că aveţi o mulţime de trofee.

Făcu semn cu mâna spre păsările ucise. O privi atent pe Matilda, studiindu-i figura înaltă, zveltă şi părul auriu, ascuns sub văl.

— Milady de Braose, dacă nu mă înşel. Eu sunt Einion ap Einion Clud, Prinţ de Elfael.

Făcu o plecăciune în şa.

— Mi s-a spus că v-aţi instalat la Hay. Îmi permiteţi să vă întreb când va veni şi soţul dumneavoastră?

Ochii lui verzi ca razele soarelui oglindite în muşchiul din apele izvorului, păreau amuzaţi.

Matilda se făcu roşie ca racul. Acest om îi văzuse. Ştia, mai mult ca sigur. Îi văzuse făcând dragoste. Observă dintr-o privire că Richard rămăsese liniştit, cu cupa în mână, fără arme. Buzele şi sclipirea din ochi erau singurele semne care-i trădau supărarea.

— A fost frumos din partea ta să ne ieşi în întâmpinare, Prinţe Einion – zise ea, păstrându-şi calmul cu un suprem efort, de voinţă. În prezent, soţul meu se află în serviciul regelui. Îmi permiţi să te întreb ce doreşti de la el? I-aş putea transmite un mesaj.

Îl privea solemn. Amuzamentul de pe faţa lui dispăruse. Fusese înlocuit de ceva dur, înspăimântător. Matilda refuză să-şi plece ochii înfricoşată.

— Este vorba de o datorie, milady. Rudele lui Seisyll de Gwent n-au fost răzbunate. Să nu vă imaginaţi că am uitat, oricât de neînsemnată vi s-ar părea vouă această problemă.

Vocea lui era calmă, în ciuda ironiei din glas.

— Gândiţi-vă la asta când hoinăriţi pe dealurile mele şi spuneţi-le oamenilor voştri să se păzească. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei şi-ar jertfi braţul de bunăvoie să apere graţioasa dumneavoastră persoană.

Matilda înghiţi în sec, încleştându-şi pumnii ca să-şi oprească tremuratul. Mlaştinile rămaseră tăcute pentru o clipă, apoi răsună brusc chemarea unui corn. Calul lui Einion îşi săltă capul şi necheză. Bărbatul îşi schimbă brusc

atitudinea. Zâmbi şi ridică mâna.

— Vânătoare plăcută, milady – murmură el înclinând capul. Sper să aveţi la fel de mult noroc şi după-amiaza. La revedere. *Duw a ro da it!*

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Apoi, făcând un semn oamenilor săi, se întoarseră toţi şi galopară în sus, pe deal, într-un nor de praf. Treptat, se pierdură la orizont, lăsând mlaştinile pustii.

Richard înşfăcă sabia care stătea pe o piatră, la câţiva metri de mâna lui.

— Dumnezeule, credeam că ne-a sunat ceasul.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Am auzit că i-a succedat la domnie tatălui său. Este un dur, tânărul acesta. Pus pe scandal. Mă îndoiesc că Rhys o să reuşească să-l ţină sub ascultare. Se pare că preţuieşte răzbunarea sângelui.

— *Galanas,* aşa îi spun ei, zise Matilda încet.

Se uită pentru o clipă la izvorul care gâlgâia la vale.

— Ne-a văzut, Richard. Ne-a văzut când făceam dragoste.

Richard o privi întunecat.

— Vino. Mergem acasă. Încalecă. Ne întoarcem imediat la Hay.

Împărţi porunci peste umăr cetei speriate, adunate la adăpostul copacilor.

— Se pare că tu nu eşti inclusă în această răzbunare, zise el încet, studiind-o cu o figură gravă, în timp ce un valet le aducea caii.

— Am fost acolo când a murit Seisyll, dar n-am ştiut nimic despre planurile lui William, continuă ea. Un băiat galez m-a condus peste dealuri, la Tretower. Spunea că n-au nimic de împărţit cu mine, dar…

Se cutremură.

— Richard, ai auzit ce-a spus despre mâini. Probabil că oamenii lui au intrat în cortul meu la Gloucester.

Ridică din umeri.

— Posibil. Prinţii ăştia galezi sunt toţi înrudiţi între ei. Îşi

aduc aminte de răzbunare când le convine.

O ajută să încalece şi apoi se ridică în şa.

— Dar te-a prevenit. Pacea este numai de formă. Nu trebuie să te aventurezi pe aceste dealuri fără o escortă corespunzătoare. Ţine minte!

Călăriră încordaţi de-a lungul mlaştinilor, prin păduri şi tufişurile de ferigi, peste dealuri, către fort. Voioşia dimineţii pierise.

Pâcla de căldură învăluise din nou munţii, iar la orizont se adunau nori ameninţători.

Matilda răsuflă uşurată când intră în curtea castelului Hay. Se dădu jos de pe cal, fără să-l bage în seamă pe Richard care sărise s-o ajute şi alergă în camera copiilor. Îi venise un gând groaznic în timp ce se îndreptau spre casă. Copiii lui William pentru cei ai lui Seisyll. Oare n-ar fi o răzbunare dreaptă?

— Will se simte bine?

De luni de zile fusese măcinată de o frică inexplicabilă pentru fiul ei mai mare. Băieţelul se juca în praf, la picioarele lui Jeanne, cu alţi puşti de vârsta lui.

— Sigur că da, milady, de ce nu?

Bătrâna o privi liniştită.

Matilda oftă fericită. Poate că fusese cruţată de *galanas,* la fel ca şi Gwladys, soţia lui Seisyll. Dar doi din copiii lui Seisyll muriseră şi ea ştia că galezii vor fi scrupuloşi în răzbunarea lor.

Auzi pasul grăbit al lui Richard în urma ei.

— Ce este? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

Clătină din cap.

— Sunt bine cu toţii.

Îi zâmbi.

— Înţelege şi tu grija exagerată a unei mame.

Căzu în genunchi şi-l strânse pe Will în braţe, simţind părul lui moale lipit de buzele ei.

Băieţelul se eliberă imediat, se bălăbăni câţiva paşi şi după aceea se aşeză din nou, jucându-se fascinat în praf.

Matilda ridică privirile surâzând. Dar îi pieri veselia când observă că Jeanne îl studia pe Richard. Faţa bătrânei se transformase într-o mască şi Matilda recunoscu suspiciunea şi ura din ochii ei. Îşi aminti brusc evenimentele ciudate din noaptea trecută. De dimineaţă fusese gata să le considere un simplu vis. Dar nu era adevărat. Fusese Jeanne – oftă ea. Dacă vraja bătrânei ar fi trebuit s-o împiedice să se îndrăgostească de tânărul înalt şi chipeş, înseamnă că dăduse greş – se gândi cu tristeţe. Pentru prima oară vraja ta n-a fost destul de tare ca să mă salveze, Jeanne, draga mea prietenă.

Se ridică scuturându-şi fustele palid verzui. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre camera ei, lăsându-l pe Richard singur în soare.

În spate auzi o voce care o chema. Se opri ezitând. Ar fi vrut să se întoarcă, dar se temea că Richard o s-o urmeze înăuntru. Glasul devenise insistent. Cineva alerga după ea. Simţi o atingere pe umăr şi auzi unduirile blânde ale accentului galez, strigând-o…

— Te simţi bine? Hai, trezeşte-te, draga mea!

Vocea răsună dintre umbre, ca apoi să dispară din nou.

— Mai bine ai căuta un doctor, Alen.

Cineva se aplecase asupra ei. Jo deschise încet ochii. Stătea întinsă pe prundişul râului. Se ridică înspăimântată şi ameţită. După-amiaza lăsase loc înserării. Soarele apunea ca un glob auriu şi lângă ea îngenuncheaseră doi necunoscuţi.

20

Îi plăcea brânza goală. Judy stătea şi mânca o bucată de brânză. Structura tabloului i se conturase deja în minte şi de-abia aştepta s-o reprezinte. Îşi schimbase puţin poziţia, studiind conul de lumină, când ceva îi distrase atenţia şi se întoarse spre uşa studioului încruntându-se. Era cineva afară, pe hol, şi se sprijinea cu toată puterea de uşa apartamentului ei.

— Cine este? strigă ea.

Băgă în gură ultima bucată de brânză şi îşi şterse mâinile de fundul pantalonilor.

Nu primi niciun răspuns. Se îndreptă înfuriată spre intrare.

— Este cineva acolo? întrebă ea.

Deschise, enervată că fusese întreruptă.

Nick stătea la fereastră şi contempla acoperişurile clădirilor din apropiere. Se întoarse încet şi o privi fără să spună niciun cuvânt.

— Oh, nu se poate, tu erai? Ce vrei?

Judy se uită la el, hotărâtă să ascundă durerea şi dorul stârnite de vederea lui.

— Am trecut să mă conving că ai ajuns cu bine din Franţa, zise el fără să zâmbească.

— După cum observi, n-am păţit nimic.

Îşi înfipse mâinile în şold.

— Judy…

Se îndreptă deodată spre ea.

— Îmi pare rău, nu trebuia să te fi părăsit aşa. A fost urât din partea mea, după ce ai venit să-mi ţii companie. Ne-am distrat bine, să ştii.

— Până când cineva a pomenit de Joanna.

Judy rămase în pragul uşii în timp ce el intră în studio.

— Apropo, ce mai face Jo?

Nick ridică din umeri.

— A plecat nu ştiu unde. Acesta va fi noul tău tablou?

Stătea în faţa pânzei goale.

— Nu, va fi o sculptură în bronz.

Vocea ei suna sarcastic.

— Deci Jo lipseşte şi tu te-ai hotărât să vizitezi rezerva. Draga de Judy, gata oricând să te aline şi să te pună din nou pe picioare.

Nu se clintise din uşă.

— Îmi pare rău, Nick, dar aş vrea să pleci.

Se întoarse spre ea.

— N-aş putea să beau ceva mai întâi?

Îi vorbise aspru şi se repezise la uşă s-o închidă, smulgându-i mâna de pe clanţă.

— Ceva de băut, Judy?

Se dădu înapoi uimită.

— Bine! Linişteşte-te. Cât de mult alcool ai înghiţit deja până acum?

— Nimic. Am stat la birou toată dimineaţa, încercând să salvez cea mai bună afacere a noastră, distrusă de Jim Greerson şi o să mă întorc după amiază. Mi-am permis această vizită – dădu din mână arătând spre studio – la ora prânzului.

— Atunci, o să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Ţi-am zis să-mi dai ceva de băut!

O privea dur.

— O.K.

Judy îl urmărea în timp ce scotocea în dulap după o sticlă de whisky.

— O să aduc nişte pahare.

— Te rog.

Nick nu se clintise din loc. Se uita la pânza goală cu aceeaşi intensitate cu care ar fi trebuit să contemple un tablou. Îl durea capul. Ştia că este încordat şi nervos şi că fusese o greşeală să vină aici. Dar nu ştia de ce o făcuse. Dorinţa lui pentru Judy dispăruse. Totuşi se trezise chemând un taxi şi dând adresa ei automat. Nu pricepea de ce ţinuse neapărat să fie cu ea.

— Deci ce s-a întâmplat? Vreau să spun în afară de

problemele de la serviciu?

Judy turnă o măsură într-un pahar şi i-l dădu.

Îl bău repede şi i-l întinse din nou. În timp ce turna, o prinse de încheietură şi o forţă să i-l umple.

— Încet! Uite ce-ai făcut! strigă ea.

— Taci din gură, Judy! zise el plictisit. Este mai uşor să faci plinul decât să-mi pui mereu câte puţin.

— N-aveam de gând să-ţi pun câte puţin. Dacă bei pe stomacul gol, o să cazi pe spate.

— Foarte bine. Cu tine în braţe?

— Nu!

Îi luă paharul din mână şi-l trânti pe masă.

— Şi acum te rog să pleci, Nick.

— Hai, termină!

— Vorbesc serios.

Îşi înghiţi lacrimile de mânie.

— Te rog să-ieşi din casa mea. Du-te la tine la birou şi rezolvă-ţi problemele acolo, nu în casa mea!

Deschise uşa şi se propti în prag.

— Îţi repet că vorbesc serios.

Pentru o clipă, ezită. Apoi luă paharul de whisky, sorbi câteva guri, îl puse jos şi se îndreptă spre ea.

— Credeam că vrei să mă întorc la tine, zise el blând, studiind-o pentru o clipă.

— Ieşi afară, Nick! insistă ea.

Bărbatul ridică din umeri şi ieşi în sfârşit pe hol, râzând ciudat. Judy trânti uşa în urma lui. Ascultă pentru o clipă zgomotul paşilor pe scări şi apoi se întoarse în cameră.

— Oh, da, vreau să te întorci, Nick Franklyn, îşi spuse ea, dar când o să doresc eu, nu tu.

Ridică paharul şi turnă whisky-ul la loc în sticlă, constatând că-i tremura mâna.

Cei doi străini amabili care o găsiseră pe Jo pe malul râului, o duseră la o pensiune din apropiere. Acolo fu condusă într-o cameră curată, la mansardă, cu vedere spre vale. Când se văzu singură în sfârşit, se întinse epuizată pe

pat. Ultimul ei gând înainte să adoarmă fu închinat micuţului Will. În timp ce se juca în noroi în curtea castelului, căzuse şi îşi julise genunchii. Va avea grijă să-l cureţe şi să-l dea cu dezinfectant; totul era aşa de murdar...

Se trezi a doua zi de dimineaţă, în miros de şuncă prăjită. Se uită prin cameră uimită, observând perdelele rozalii, umflate de vântul strecurat pe fereastra deschisă şi mobila pe care n-o mai văzuse până acum. Mintea ei era înceţoşată de somn. Se ridică încet şi îşi frecă ochii. Era îmbrăcată. Cineva o acoperise cu o pătură când adormise. Geanta şi maşina de scris stăteau pe podea, lângă uşă, iar cheile de la maşină fuseseră aşezate pe noptieră. Îşi aminti vag că dăduse cheile străinilor. Probabil că tot ei îi adunaseră şi lucrurile.

Acum, începeau să-i revină şi celelalte imagini. Stând pe malul râului Wye, contemplând silueta sfărâmată a castelului, căzuse în transă. Fără să vrea, se întorsese în epoca Matildei şi, timp de două-trei ore rămăsese întinsă pe prundişul albicios, uitând de lumea din jurul ei. Îşi îmbrăţişă genunchii cutremurându-se; şi-ar fi dorit ca Nick să fi fost cu ea. Apoi, îşi îngropă capul în mâini. Oare uitase? Nu ştia că nu putea să-l mai revadă pe Nick? Îşi muşcă buza, încercând să-şi oprească lacrimile. Relaţia ei cu Nick se terminase, iar Richard se afla prea departe. Era singură.

Ridicându-se slăbită, se uită la ceas. Se făcuse nouă şi zece. Se duse la fereastră şi privi dealurile joase, dincolo de copaci. Undeva, acolo, ea şi Richard călăriseră împreună cu şoimii lor.

Constată că îşi încleştase pumnii violent, copleşită brusc de frică. Oare dorinţa de a-l revedea pe Richard o făcuse să se întoarcă singură în timp sau era altceva? Nu cumva Matilda începuse să pună stăpânire pe ea? Inspiră adânc. Fusese nebună să vină în Ţara Galilor şi să-şi imagineze că putea rezolva totul de una singură. Avea într-adevăr nevoie de ajutorul lui Carl Bennet. El declanşase totul şi tot el

trebuia s-o elibereze acum. Trebuia să se întoarcă la el, să-l convingă s-o facă să uite, cât mai curând posibil.

Margiad Griffiths era în bucătărie când Jo coborî proaspăt îmbăiată, într-o rochie bleumarin din bumbac. Se întoarse şi-i zâmbi.

— Te simţi mai bine, nu-i aşa? zise ea. Tocmai am făcut nişte cafea, sau preferi ceai?

— Nu, cafea este excelent, mulţumesc.

Jo se aşeză la masa de bucătărie.

— Nu mi-am dat seama că eram aşa de obosită. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri.

— Nu-i nicio problemă.

Margiad scoase din dulap două căni de lut.

— Familia Peters a plecat. Le pare rău că nu şi-au luat la revedere. Îţi transmit salutări.

— Aş fi dorit să le mulţumesc. Nu înţeleg ce s-a întâmplat ieri, pe malul râului.

— Prea multă oboseală, probabil.

Margiad turnă cafeaua.

— De obicei, oaspeţii mei mănâncă în sufragerie, dar, dacă nu te deranjează...

Jo se strâmbă.

— Nu, prefer să stau aici, dacă se poate. Presupun că ceilalţi au plecat de nu ştiu când. Este foarte târziu.

Margiad ridică din umeri şi-i dădu zaharniţa.

— N-am decât trei camere. Una a fost ocupată de familia Peters, iar cealaltă de un tânăr profesor. Era pasionat de cărţi. Toţi vin la Hay pentru cărţi.

Jo zâmbi.

— Eu mă aflu aici ca să cercetez istoria oraşului.

Cafeaua era foarte tare şi parfumată. Simţea cum fierbinţeala ei i se răspândeşte în vene.

— Da, este un oraş străvechi, la fel ca şi castelul. Sigur, mai este şi cel al lui Richard Booth. L-ai vizitat?

Jo ridică din umeri.

— Deocamdată mă interesează mai mult castelul vechi. Primul. Era lângă biserică.

— Da?

Margiad o privi fix.

— Ei bine, n-am ştiut asta. Habar n-aveam că mai există încă un castel. Presupun că te duci să-l vezi mai târziu?

Jo oftă cu regret.

— Azi nu pot. Trebuie să mă întorc la Londra.

Se uită cam dezgustată la ouăle şi şunca pregătite de Margiad.

— Nu mi-am dat seama că sunt pentru mine…

— Hai, mănâncă! O să fac şi nişte pâine prăjită. Ai nevoie de o mâncare bună.

Margiad o urmărea atentă, în timp ce tigaia sfârâia pe sobă, în spatele ei.

— Deci o să te întorci sau ţi-ai terminat cercetările?

Jo luă cuţitul şi furculiţa. Sparse oul şi privi cum se revarsă gălbenuşul pe farfurie.

— Nu ştiu, zise după o clipă. Cred că mai degrabă cercetarea trebuie să se termine cu mine.

Când se întoarse în oraş, trecu pe lângă vechiul castel. Nu rămăsese decât şanţul de apărare, acoperit cu iarbă şi presărat cu flori sălbatice. Nu se vedea nici urmă din foişorul din lemn sau curtea interioară de care îşi amintea. Se opri să-l privească pentru o clipă, pe jumătate speriată să nu se întâmple ceva, dar nu erau niciun fel de stafii sau umbre. Doar un căţel vesel, alb cu negru îşi ridică piciorul lângă zid şi dispăru după copacii de lângă biserică.

Era zi de târg şi se uită fascinată la standurile colorate, apărute peste noapte în jurul maşinii ei, întrebându-se cum Dumnezeu o să reuşească să iasă de acolo. Remarcând-o pe femeia care vindea produse din propria ei fermă lângă MG, ridică din umeri şi încercă să se scuze.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că va fi zi de târg. Ieri nu m-am simţit prea bine, aşa că am lăsat maşina aici.

Femeia îi zâmbi la rândul ei.

— Înseamnă că a doua oară n-o să mai faci aşa ceva, zise ea binedispusă şi se întoarse.

Jo scoase limba în spatele ei. Îşi trânti bagajele în maşină

şi se aşeză la volan. Va trebui să facă nişte manevre prudente până să iasă din aglomeraţia aceasta.

Lăsă geamul, se aplecă şi băgă cheia în contact. În faţa ei, zidurile castelului se ridicau cenuşii pe cerul de safir. Când fusese construit oare? – se întrebă în timp ce pornea motorul. Va afla vreodată? Ochii ei priviră pereţii înalţi, cu spaţii goale, unde odinioară fuseseră ferestrele. Într-una din firide, un porumbel alb se agita de colo-colo sub razele soarelui, cu gâtul umflat, ca o cravată de mătase albă ca zăpada, în timp ce gungurea. Fără să ştie de ce, se trezi privindu-l concentrată, pe măsură ce zarva din piaţă scădea în intensitate. Se cutremură. Ce linişte ciudată în mijlocul atâtor oameni. Ciudată şi înspăimântătoare.

William sosi neanunţat, într-o noapte urâtă de toamnă. Apăru dinaintea porţilor de la Hay cu oamenii şi caii săi, epuizat, murdar de noroi şi îmbibat de ploaie, cerând furios să fie primit în castel.

— Râul va fi în curând prea adânc ca să mai poată fi traversat, mormăi el când soţia lui veni să-l întâmpine. Pe oasele lui Cristos, mă bucur că am ajuns teafăr şi nevătămat. Nu-i vreme de călătorii.

Desfăcu broşa care-i prindea mantia udă şi o lăsă să cadă pe podea.

— Cum merge vânătoarea, milady?

Obrajii lui roşiatici căpătaseră câteva riduri în plus – se gândi ea – şi burta era ceva mai pronunţată, dar în rest, părea la fel de în formă ca întotdeauna.

— Mâine o să avem ce vâna.

Matilda râse.

— Dar nu vrei să te odihneşti, milord? Sezonul de vânătoare merge bine. Dar am fost ameninţaţi de Elfael.

Îi cercetă faţa, atentă.

— Noul prinţ ţine minte vechile dispute.

William îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Serios? Ei bine, am planuri mari pentru acest tânăr şi teritoriile lui.

O luă de umeri pe Matilda şi o sărută zgomotos pe obraz.

— Einion al nostru mi-a împărţit pământurile în două. Dacă l-aş fi îngenuncheat pe Elfael, aş fi stăpânit mlaştinile de mijloc, de la Randor, la Abergavenny. Dar să rămână aşa, deocamdată! Regele Henric vrea pace cu Rhys ap Gruffydd. Şi eu sunt mulţumit să mă odihnesc. Sunt lucruri mult mai plăcute de făcut iarna, decât să plănuieşti o campanie noroioasă. Cum ar fi de exemplu să vânez şi să mă culc cu frumoasa mea soţie.

Râse din nou.

Şi se ţinu într-adevăr de cuvânt. Până la Crăciun, cămările erau pline cu porci mistreţi şi căprioare, iar Matilda rămăsese din nou însărcinată. Dar nu cu copilul lui William. I se oprise ciclul înainte ca William să vină în patul ei.

Strângând din dinţi de durere şi dispreţ, se lăsa frământată de el noapte de noapte, rugându-se la Dumnezeu să nu ghicească niciodată adevărul. Era sigură că Jeanne bănuise, dar bătrâna păstra o linişte desăvârşită în privinţa prematurei creşteri a burţii stăpânei sale. Se încăpăţâna să nu se mai gândească la Richard. Auzise că plecase spre Irlanda şi apoi, nicio veste.

Jeanne veghea acum asupra ei cu o grijă exagerată, dând-o la o parte chiar şi pe credincioasa Ellen, care se retrăsese jignită şi umilită, bombănind că bătrâna era vrăjitoare. Matilda era convinsă de acest adevăr şi, într-o zi, plictisită să fie ţinută în casă din cauza vremii, o căută pe Jeanne în grădină.

— Jeanne, împărtăşeşte-mi arta ta, îi şopti ea când o găsi pe bătrână înfăşurată într-o mantie îmblănită, punând zăpadă într-un vas, în timp ce rostea incantaţii magice.

Jeanne tresări vinovată, apoi se întoarse zâmbind viclean. Îşi pierduse ultimii dinţi din fată, dându-i un aspect şi mai ciudat. Matildei i se opri respiraţia în loc când o văzu, dar se stăpâni şi-i zâmbi agitată.

— Vreau să învăţ şi eu. Te rog, destăinuie-mi vrăjile tale!

Jeanne îi evită privirile.

— Nu ştiu niciun fel de vrăji, lady Matilda. Mă pricep doar să vindec cu ierburi şi rugi. Dacă doreşti, îţi arăt cu plăcere cum să faci.

Matilda încuviinţă din cap.

— Da, şi de-abia aştept să deprind meşteşugul, dar mai sunt şi celelalte lucruri, Jeanne…

Se uită drept în ochii bătrânei.

— Ce şopteai deasupra patului în noaptea când Lordul de Clare a venit la Hay?

Strângându-şi pumnii între faldurile fustei, se simţi brusc înspăimântată, în timp ce aştepta răspunsul.

Pentru o clipă, Jeanne rămase nemişcată. Apoi, ochii ei se opriră asupra burţii Matildei.

— Ştiinţa mea n-a fost destul de puternică să te salveze, murmură ea. Acum este prea târziu. Evenimentele îşi urmează cursul lor. Nu mai pot face absolut nimic.

Matilda se cutremură.

— Nu-i nimic, Jeanne. Soţul meu nu va bănui niciodată, zise ea. Am fost foarte discreţi. De atunci n-am mai rămas niciodată singuri.

Jeanne ridică din umeri.

— Adevărul iese până la urmă la iveală, *ma p'tite.* Sir William va afla într-o zi. Lordul Clare va fi nevoit să plătească.

— Nu!

Matilda o strânse de braţ.

— Nu, nu te cred. Cum să afle William? Nu ştie nimeni. Absolut nimeni. Doar n-o să-i spui tu…

Jeanne clătină din cap.

— Nu eu, *ma p'tite,* nici prinţul galez care te-a văzut în braţele lordului Clare…

Nu băgă în seamă groaza întipărită pe faţa Matildei când se trase de lângă ea şi îşi strânse mantia în jurul ei.

— Însuşi copilul îţi va trăda secretul. Ştiu din visele mele. Şi totul pentru *nimic!*

Se întoarse brusc şi exclamă vehement.

— Lordul de Clare nu este pentru tine, Matilda. Aparţii

altuia.
Îşi întinse mâinile noduroase şi apoi clătină din cap.
Matilda înălţă din umeri.
— Ştiu, şopti ea cu o voce stinsă, astupată de urletul vântului.
Cerul începuse să cearnă fulgi de zăpadă care se prindeau în blănurile femeilor.
Jeanne îşi ţuguie buzele.
— Ba nu ştii, *ma p'tite,* zise ea blând. Şi mă rog lui Dumnezeu să mă fi înşelat. Nu pe soţul tău l-am văzut alături de tine.
— Nu pe soţul meu? repetă Matilda. Atunci pe cine?
Alergă după Jeanne şi-o prinse de braţ.
— Ce ai văzut? Spune-mi.
Jeanne se opri.
— Am văzut un rege, murmură ea, uitându-se nervoasă peste umăr. *El* este destinul tău. Şi eu nu voi mai fi aici ca să te salvez!
Matilda o privi uimită.
— Ce vrei să spui?
I se uscase gura de frică.
— Trebuie să aflu!
Aproape că o scutură de nerăbdare pe bătrână.
— Spune-mi!
Dar Jeanne clătină din cap cu degetul la buze.
— Poate o să-ti spun într-o zi, *ma p'tite,* fu tot ce-i promise şi oricât s-a străduit Matilda s-o convingă, nu mai deschise acest subiect.
Dar o duse pe stăpâna ei în cămară şi-i arătă ierburile şi florile uscate, pomezile şi cremele pe care le ţinea închise într-un scrin. Mai avea de asemenea pietre şi crengi de copaci aromaţi, din ţinuturile îndepărtate şi bucăţi de pergament acoperite cu simboluri ciudate. Pe acelea, Jeanne le ascunse sub un şerveţel şi când Matilda se uită din nou în scrin, constată că dispăruseră. Trebuia să se mulţumească cu meşteşugurile explicate de Jeanne: cuvintele simple care aduceau somnul unui copil agitat,

cititul în stele pentru vindecarea bolilor, prepararea ierburilor când o vor apuca durerile facerii, în vară. Dar refuză cu încăpăţânare să pomenească ce văzuse în visele ei.

Într-o seară, Matilda asculta cântecul unui menestrel rătăcitor care hoinărise prin nămeţi în zdrenţe când îl văzu pe William aplecat asupra unor pergamente, întinse pe masă, încruntându-se în timp ce se căznea să distingă literele la flacăra tremurătoare a lumânării. Afară vântul vâjâia în valea Wye, izbindu-se de pereţi şi zguduind ferestrele. I se păru la un moment dat că auzise urletul unui lup şi se cutremură.

Soţul ei îşi ridică brusc privirile şi rânji.

— Azi am obţinut trofee frumoase, nu-i aşa, draga mea, nu-i aşa?

Îşi freacă piciorul înţepenit de la călărie şi se ridică încet, venind lângă scaunul ei.

— Este cel mai bun loc pentru vânat din câte ştiu. Îmi place Hay-ul. Totuşi, aş vrea să ridicăm un turn mai solid. Ce spui? Să-l dărâmăm pe acesta şi să facem unul din piatră? Aşa te-ai simţi mai în siguranţă.

O privi ridicând din sprâncene şi apoi luă un pergament de pe masă.

— Am drămuit banii cu Madoc şi Bernard. Câştigurile sunt bune iar zona trebuie să fie mai bine apărată.

Împunse pergamentul cu degetul lui murdar.

— Din punct de vedere strategic, ne situăm aici. Ar trebui să profit mai mult de această poziţie. Chiar dacă galezii sunt liniştiţi deocamdată, nu se ştie când o să lanseze un atac surpriză. Nu putem să-i ţinem mult timp în loc şi doar am fost preveniţi de prietenul nostru Einion.

Îşi frecă bărbia gânditor.

O rafală de vânt zgudui obloanele şi stinse una din lumânări, împrăştiind ceara pe masă. William înjură pe înfundate, în timp ce un paj alergă să ia o creangă din foc s-o aprindă.

— O să fie mult de lucru şi va fi o reşedinţă bună dacă

intenţionăm vreodată să-l atacăm pe Elfael.

O privi şi ridică din nou din sprâncene.

— Ei bine, femeie, ce spui despre această idee?

Matilda zâmbi.

— Pare grozavă. Este adevărat că m-aş simţi mai apărată cu un turn solid de piatră, dacă trebuie să stăm la Hay.

William încuviinţă din cap.

— O să ne întoarcem un timp la Brecknock. Pe urmă vei veni să supraveghezi construcţia când o să mă alătur regelui la primăvară. O să ai o preocupare până o să naşti.

Râse zgomotos şi îşi turnă vin.

Şi uite aşa, fata lui Richard, Matilda, se născu la Hay, într-o noapte răcoroasă de vară, limpede ca un cristal, sub un cer luminat de stele, împrumutate parcă din gerurile iernii. Jeanne o ajută să aducă pe lume copilul, un ţânc cu păr cânepiu şi puse ofertele pentru ursitoare lângă foc. Pruncul era mititel; semăna mai degrabă cu un copil născut la şapte luni, în comparaţie cu băieţii solizi dinaintea lui. William o acceptă fără niciun cuvânt de îndoială, închinându-se când o văzu pe Jeanne murmurând deasupra leagănului şi se grăbi să se întoarcă la caii şi şoimii lui. Singură din nou, cu excepţia lui Jeanne, Matilda întinse braţele să ia copilul, contemplând trăsăturile sale delicate, perfecte. Crezuse că o să nutrească un sentiment aparte de rodul iubirii sale, dar nu simţea absolut nimic.

— Te simţi bine?

Femeia de la standul cu produse agricole întinse mâna în maşină s-o scuture de umăr pe Jo.

Fata strângea volanul cu degetele albe de concentrare. Motorul mergea iar soarele bătea în parbriz. Îşi sprijini fruntea în palme pentru o clipă, având brusc o senzaţie de frig şi rău.

— Te simţi bine? repetă femeia. Stai aşa de ore-n şir – parcă nu auzeai ce spun.

— Îmi pare rău.

Jo îşi ridică privirea cu mare greutate.

— Cred că am adormit…

Femeia se arătă neîncrezătoare.

— Te zgâiai la castel de parcă erai în transă.

Jo se strădui să râdă, inspirând adânc.

— Poate că eram. Îmi pare rău. Am parcat exact în drum. Dacă aţi fi aşa de amabilă să mă ajutaţi să ies de aici…

— Eşti sigură că te simţi bine?

Femeia nu părea deloc convinsă când se depărtă de maşină.

— Da, foarte sigură, răspunse Jo hotărâtă.

Dorothy Franklyn îşi dădu seama deodată că era a treia oară când venea la Londra în mai puţin de o lună. Se simţea foarte obosită.

Nick comandă sandwich-uri şi cafea pentru amândoi în biroul lui.

— Îmi pare rău, mamă, dar azi, după cum vezi, sunt cufundat în treburi până peste cap… Îţi promit că data viitoare o să mergem la restaurant.

Îi zâmbi afectuos.

— Şi acum, spune-mi te rog cu ce te pot ajuta. La telefon mi s-a părut că este ceva serios.

O privea îngrijorat de când Jane o poftise în biroul lui. Era trasă la faţă şi arăta îmbătrânită şi neputincioasă când îşi scoase mănuşile.

Se aşeză pe canapeaua joasă, lipită de perete, sub un aranjament multicolor al realizărilor firmei Franklyn-Greerson.

— Vreau să discutăm despre Sam – zise ea fără niciun fel de introducere.

Nick închise încet uşa de la birou şi se sprijini de ea.

— Ce-i cu Sam? se miră el.

— Ce impresie îţi face?

— Bună. După cum ştii, Sam n-a fost niciodată bolnav.

— Nu mă refeream la aspectul lui fizic, Nick.

Învârti între degete încuietoarea genţii.

— Atunci la ce te refereai?

Nick ridică din sprâncene, se aşeză lângă ea şi-o luă de mână.

— Ce s-a întâmplat?

Oftă.

— Zilele trecute am avut o discuţie lungă cu Sam despre Jo şi mi-a spus nişte lucruri foarte ciudate. Pur şi simplu n-am reuşit să mi le scot din minte.

Nick îşi încleştă fălcile imperceptibil.

— Jo face nişte lucruri ieşite din comun în ultima vreme.

Îl strânse de mână şi ridică privirile spre el.

— Nick, ştii, nu-i aşa, că Sam ţine foarte mult la Jo?

— Bineînţeles, o cunoaşte de ani de zile.

Nick se aplecă şi luă un sandwich cu somon afumat. Doamna Franklyn se încruntă.

— Cred că este mai mult decât atât, zise prudentă.

— Doar nu vrei să insinuezi că este îndrăgostit de ea?

Observă sclipirea mânioasă din ochii lui Nick, dar el şi-o ascunse imediat.

— Nu! exclamă grăbită. Dar cred că s-a implicat ceva mai mult decât ar fi trebuit în această problemă cu întoarcerea în timp. Mi-a spus nişte lucruri aşa de ciudate! Cred că tu şi Jo n-ar trebui să-l mai lăsaţi să discute despre acest subiect. De fapt, cred că ar fi mai bine să-l convingeţi să se întoarcă în Scoţia şi să lase totul baltă. Să plece odată de lângă ea.

Nick îşi privi uimit mama.

— Chiar eşti îngrijorată, nu-i aşa? o întrebă gânditor, după câteva clipe. Şi nu-ţi stă în fire să te bagi. Ce încerci de fapt să-mi spui.

— Nu încerc să-ţi spun nimic, îi răspunse enervată. Dar ia zi, tu şi Jo v-aţi împăcat?

— Nu.

Oftă din nou.

— Of, Nick!

Îşi păstrase un ton prudent.

— Atunci poate că nu contează.

Luă un sandwich şi muşcă din margine.

— Te iubesc atât de mult şi pe tine şi pe Sam şi am început s-o îndrăgesc şi pe Jo. N-aş vrea ca vreunul dintre voi să păţească ceva.

Nick se ridică brusc. Întorcându-se cu spatele la ea, se duse la fereastră şi se uită pe geam.

— N-o să se întâmple nimic rău.

— Aş vrea tare mult să cred asta, îi răspunse ea blând.

Îşi privea fiul cel mic cu nespusă tristeţe. Dacă ar fi putut să-i mărturisească lui Nick de ce se temea de fapt, dar nu îndrăznea, din cauza firii lui agitate. Lăsă sandwich-urile pe farfurie şi întinse mâna după cafea.

— Promite-mi ceva, zise prudentă. Dacă Sam îţi propune să te hipnotizeze ca pe Jo, refuză-l.

Se întoarse brusc.

— De ce?

— Am un motiv întemeiat, Nick. Nu trebuie să-l laşi niciodată pe Sam să te hipnotizeze.

— Este prea târziu. A făcut-o deja.

Zâmbi indiferent.

— Un gest de bunăvoinţă frăţească – şi n-a durut deloc.

Dorothy se ridică agitată. Încercând să-şi ascundă adevărata stare, luă cana lui Nick şi i-o duse la fereastră.

— Când a făcut-o? şopti ea.

— Ca să fiu exact, alaltăieri!

Puse mâna pe cană.

— Ce-i cu tine, mamă? De ce te temi?

Doamna Franklyn clătină din cap şi zâmbi.

— Nimic. Presupun că mă înspăimântă necunoscutul, atâta tot. Dar nu mi-am imaginat vreodată că o să accepţi. Când erai mic, îţi era frică să şi adormi…

— Nu seamănă cu somnul. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-a spus.

Ezită.

— Sau cel puţin, cred că îmi amintesc.

Îl privi drept în ochi.

— Ah, Nick…

— Totul este O.K. N-ai de ce să te îngrijorezi. Sam ştie ce

face.

Se întoarse cu spatele la el.

— Tocmai de asta mă tem şi eu, zise ea atât de încet încât n-o auzi.

Îşi luă sandwich-ul distrată şi contemplă peretele pe care atârna o fotografie în ramă de oţel cu doi copii care se jucau cu mingea. Abia peste câteva minute reuşi să vorbească din nou.

— Şi ai aflat cine erai în viaţa Matildei? îl întrebă în cele din urmă. Sau ţi-a spus că n-ai avut niciun rol?

Se răsuci încet, privindu-l drept în faţă.

— Ei, Nick? Ce te-a lăsat să-ţi aminteşti?

21

Jo n-ar fi vrut să se oprească. Ar fi vrut să meargă continuu cu maşina. Să se îndepărteze cât mai mult de Mlaştinile Galeze, unde numele fiecărui oraş sau sat o trimitea în trecut. Se temea că, dacă o să se oprească, i se va întâmpla din nou. Trecutul era colo, plutind la marginea subconştientului său şi, odată cu el, venea umbra spaimei care o însoţea pe Matilda.

Conducând orbeşte spre sud, trecând de Abergavenny, îşi dădu deodată seama că o luase pe un drum greşit. Opri în sfârşit şi despături harta, încercând să se concentreze asupra reţelei de drumuri din faţa ei. Trasă o rută cu arătătorul spre Londra, în timp ce soarele îşi revărsa razele asupra maşinii.

Trase în cele din urmă la Monmouth, mult prea obosită să meargă mai departe fără pauză. Grădina dinspre han era răcoroasă şi umbroasă. Reuşi să se relaxeze. Mancă o chiflă proaspătă şi o farfurie de salată Stilton, sorbind dintr-un pahar de cidru. Panica începea s-o părăsească. Ajunsese în cele din urmă s-o găsească pe Matilda. Ce se întâmplase pe malul râului Wye sau lângă castelul Hay nu era mai mult decât ceea ce crezuse că o să i se întâmple la Bramber sau când pipăise zidurile străvechi de la Clare. Într-un fel reuşise să cadă în transă şi locul îşi desăvârşise vraja.

Atunci de ce se temea oare? Se sprijini de spătarul scaunului, uitându-se cu ochii pe jumătate închişi la umbrela vărgată de la masa ei. Trebuia să accepte acest talent ciudat cu care se descoperise înzestrată şi să-l supună voinţei sale, pentru a descoperi dacă Matilda urmase sfatul lui Jeanne.

Se ridică încet şi se întinse ca o pisică în soare. Oare Matilda venise vreodată la Monmouth? se întrebă ea. Şi dacă da, avea curajul să încerce să afle?

Nehotărâtă, ieşi pe şoseaua liniştită. Se uită cu dispreţ la maşina ei parcată la curbă; gândul că va trebui să conducă

încă patru ore într-o dădură insuportabilă, nu-i surâdea deloc, aşa că se întoarse şi porni la plimbare. Soarele era acum astupat de pâclă, dar ardea la fel de rău, în timp ce mergea pe poteca dintre casele vechi din piatră. Se îndreptă spre râul Usk, unde se aşeză pe un zid dărâmat şi privi o şopârlă care se ascundea sub muşchiul uscat, dispărând într-o crăpătură.

După ce îşi scoase pantofii, îşi băgă picioarele în apa rece ca gheaţa. Avea nevoie doar de câteva momente de odihnă. Pe urmă se va hotărî dacă o să-şi continue drumul sau o să încerce să se întoarcă în trecut.

Apa lovea pietrele acoperite de muşchi de pe podul vechi, măturând buruienile şi ierburile. Din când în când, o rază de soare străpungea pâcla şi transforma suprafaţa întunecată într-un bazin sclipitor, care tremura pe râul maroniu.

Deodată, constată că îşi încordase mâinile, încercând să-şi mute privirile. În timp ce simţea în ochi o fâlfâire ciudată, ireală, îşi scoase picioarele din apă şi vru să se urce pe mal.

— Nu – şopti ea – nu, n-am vrut asta. Nu încă. Nu sunt gata. Nu vreau să se întâmple din nou.

Îi revenise greaţa. Matilda îşi sprijini capul de pernă şi aşteptă să-i treacă. Ellen îi puse uşor o cârpă pe frunte după ce o înmuie în găleata cu apă rece ca gheata. Degetele fetei se albăstriseră de frig, dar nu se plângea. Cufundă din nou cârpa, mângâind tâmplele înfierbântate ale stăpânei sale.

— Nu veţi putea pleca azi de la Monmouth, milady. Trebuie să-i spuneţi lui Sir William.

Alergă să ducă ligheanul când Matilda începu din nou să vomite.

— Nu!

După ce împinse vasul, se ridică în picioare.

— O să merg cu Sir William. Am o presimţire ciudată aici.

Îşi apără stomacul cu mâna.

— Simt primejdia, Ellen. Sunt sigură că este nevoie de

mine la Hay. N-ar fi trebuit să lăsăm copiii să plece înaintea noastră.

— Dar, milady, sunteţi bolnavă!

Ochii lui Ellen o priviră blând şi înţelegător.

— Nu sunt bolnavă, o repezi Matilda, doar ţi-am mai spus. Am rămas din nou gravidă.

— Dar nu v-a fost niciodată rău dimineaţa, doamnă. Niciodată în atâţia ani de când vă cunosc…

Se opri brusc când văzu faţa Matildei.

— Ei bine, îmi este acum, aşa că taci din gură.

Matilda se dădu jos din pat şi întinse mâna după rochie.

— Ceva nu este în regulă, Ellen. Nu-mi explic ce, dar am impresia că o să se întâmple un lucru îngrozitor şi sentimentele mele nu m-au înşelat niciodată. Trebuie să fiu cu copiii mei. Trebuie…

Se întâmplase din nou noaptea trecută, când privise focul, pe jumătate trează. O umbră, ceva nedefinit.

— Moartea s-a cuibărit aici, Ellen, şopti ea. Da, moartea se află printre noi.

Se îndoi din nou, iar Ellen alergă s-o ajute cu ochii dilataţi de frică. Pentru o clipă, cele două femei rămaseră înlănţuite. Apoi Matilda se îndreptă încet, dându-şi la o parte şuviţele negre de păr de pe fruntea umedă.

Matilda constatase dezamăgită că rămăsese din nou gravidă. Trecuseră doi ani de când îl născuse pe cel de-al treilea fiu al ei, Reginald şi sperase că Dumnezeu o cruţase de povara altor copii.

Fără să-şi imagineze că sarcina îi va slăbi puterile în câteva săptămâni, acceptase, în timp ce se aflau la Gloucester să lase copiii să pornească spre Hereford cu doicile, servitorii şi bagajele, iar de acolo, către castelul construit la Hay, înălţat pe deal, deasupra vechii biserici St. Mary. Ea urma să-l însoţească pe William într-un tur al castelelor sale din Gwent. Îşi luase inima-n dinţi să viziteze din nou Abergavenny, în caz că va fi nevoie, deşi William nu pomenise deocamdată de el.

Trecuseră şapte ani de la noaptea aceea cumplită, dar

era convinsă că şi soţul ei îşi amintea uneori cu groază în visele lui. Şi, de când se despărţise de copii, i se făcuse frică. Parcă îi vedea dinaintea ochilor. Will, înalt, suplu, călărind drept în urma servitorului, cu trăsăturile sale delicate şi solemne ascunse de părul creţ, cenuşiu; Giles, atât de diferit de fratele său, încrezător, cu păr arămiu strălucitor, îngrijit aranjat şi mult mai sclipitor decât al el. Apoi, Matilda, o fetiţă firavă, care nu acorda niciun fel de dragoste şi nici nu se aştepta să primească. Şi în sfârşit, micul Reginald, un puşti solid de doi ani, blond ca şi sora lui, dar complet deosebit de micuţa Matilda şi ceilalţi doi băieţi. Se întorseseră cu toţii şi îi făcuseră cu mâna, strigând, în timp ce lungul convoi de cai şi căruţe se puse în mişcare. Nell plecase cu ei. Biata Nell. Se măritase şi rămăsese văduvă în numai câteva luni. Se reîntoarse la Matilda cu inima sfâşiată de durere, recunoscătoare că o pusese să se ocupe de copii. Acum când bătrâna Jeanne murise în sfârşit, îi îngrijea cu dragoste şi blândeţe, câştigându-şi afecţiunea doicilor şi băieţilor deopotrivă. Cu fetiţa nu avusese mai mult succes decât Matilda.

Lady de Braose îi urmărise până se pierduseră în pădure şi apoi se întorsese tristă.

Acum începuse să se îmbrace cu greu, trăgându-şi cămaşa, rochia şi tunica pregătite de Ellen. La sfârşit, întinse braţele să-i prindă mantia groasă, îmblănită. Vânturile reci de toamnă te tăiau până la os, răvăşind frunzele maronii înmuiate de ploaie şi pisate de copitele cailor în lungile drumuri dintre castele. Se cutremură când îşi aduse aminte. Dar, în general, era bucuroasă că William hotărâse să-şi petreacă iarna la Hay anul acesta. Hay era al ei. Orice ar fi, Bramber aparţinea fantomelor Berthei şi bătrânului Sir William. La Hay n-avea cum să-l întâlnească pe rege.

Reflectase adesea la profeţia lui Jeanne, imaginându-şi din nou faţa dură a lui Henric. Ţinea în mână destinele tuturor oamenilor, dar de ce pe al ei în mod deosebit? Se înfioră – în ultimele luni se închinase mereu, simţind uneori

cum micuţa Matilda o fixa cu ochii ei uriaşi.

— Totuşi, cred că ar trebui să-i spuneţi lui Sir William că nu vă simţiţi bine, milady.

Ellen îşi împinse bărbia înainte cu încăpăţânare.

— Cel puţin să pregătească o caleaşcă.

— Nu! o apostrofă Matilda. Mai taci din gură, Ellen! N-am nevoie de caleaşcă. Şi n-o să-i spun încă lui Sir William. O să mă simt mai bine de îndată ce o să călăresc. Porunceşte să mi se aducă nişte borş fierbinte înainte să cobor.

Ellen făcu semn servitoarei care se ţinea după ea şi-i spuse supărată Matildei după ce dispăru:

— Ce fată leneşă! N-ar mişca niciun deget dacă s-ar putea. Pun pariu că a trimis pe altcineva.

Începu să strângă lucrurile şi să lege cufărul mic de la capătul patului. Într-adevăr, când sosi în sfârşit, borşul fu adus de altcineva. Ellen se duse să-l ia.

— Lasă, o servesc eu pe milady. Poţi să pleci.

Servitoarea i-l dădu fără să protesteze. Părea gata să iasă, dar apoi ezită, uitându-se la femeia înaltă care stătea pe pat înfăşurată într-o mantie îmblănită.

— *Arglwyddes!* Milady!

Îi vorbise pe un ton scăzut, lălăit.

— Ţi-am spus să pleci.

Ellen o privi cu ochi sclipind de mânie.

— Milady nu vrea să fie deranjată. Las-o în pace!

Cealaltă femeie ridică mâna de parcă ar fi vrut s-o dea la o parte pe Ellen. Fata făcu un pas înainte, enervată.

— Taci din gură, *bach.* Trebuie să vorbesc cu lady Matilda. Trebuie.

Părea îngrijorată.

Matilda se întoarse brusc, lăsând mantia să cadă în urma ei.

— Cine este?

Se uită la femeie iar inima ei începu să bată nebuneşte. Vocea îi deşteptase o amintire de demult.

— Ce vrei?

Când îşi ridică privirile, o recunoscu speriată.

— Megan, şopti ea, tu eşti?

— Deci, nu m-aţi uitat, milady?

Megan se opri pentru o clipă cu mâinile strânse în faţa ei, privind-o pe Matilda.

Lady de Braose se uită la paiele de pe podea, mişcate de curent.

— Am încercat să uit, Megan. Am încercat să şterg cu buretele amintirea tuturor celor întâmplate la Abergavenny.

Megan încuviinţă din cap.

— Da, mi-am închipuit.

— Ce este?

Ellen se apropie.

— Ce se petrece aici, milady? Cine este... această persoană?

O privi de sus pe Megan.

— Această persoană *cariad,* a venit să discute cu stăpâna ta, o apostrofă Megan. Şi acum du-te să-ţi vezi de treabă. Pune borşul jos să nu-l verşi. *Oy a duw.*

Îşi agită mâinile când Ellen răsturnă câteva picături de borş pe paie.

— Hai du-te, am spus! Şi tu la fel, băiete!

Se întoarse spre pajul care se aşezase în spatele ei, sprijinit de perete, urmărind discuţia cu mult interes, cu un pai în gură. Matilda ridică din sprâncene.

— Ellen este prietena mea, Megan. Doar eu îi spun când să plece.

— Ei bine, milady, atunci spune-i mai repede. Dacă e aşa de grozavă, de ce te aşteaptă aici? Ar trebui să fie în hol.

Matilda îşi ascunse zâmbetul. Cele două galeze semănau foarte mult – la fel de înalte şi solide, doar că părul lui Ellen era roşcat, pe când al lui Megan albise. Se priveau ca doi cocoşi frumoşi.

— Te rog, Ellen, fă ce-ţi spune, zise pe un ton ferm. O să mănânc borşul cât timp stau de vorbă cu Megan.

Întinse mâna să ia castronul.

Ellen îi aruncă o uitătură furioasă rivalei sale, apoi, aşezând vasul pe jumătate gol acum, dinaintea stăpânei

sale, se întoarse şi ieşi.

Imediat cum dispăru, Megan păru că-şi pierde încrederea. Stătea cu ochii pironiţi în podea, frământându-şi mâinile, în timp ce Matilda se aşeză pe scaun şi luă lingura sculptată de os. Nu se auzi niciun sunet cât timp mâncă. Apoi, înăbuşindu-şi greaţa care îi revenise imediat cum terminase ciorba, ridică privirile şi încercă să zâmbească.

— Mă bucur să te revăd, Megan.

— Ei bine, vom vedea dacă o să te bucuri.

Bătrâna stătea în picioare lângă foc. După aceea, păru că se hotărăşte brusc să vorbească. Se lăsă pe vine, alături de Matilda şi-i zise în şoaptă:

— Am venit să-ţi spun să nu te mai duci la Abergavenny, milady. Atâta tot. Nu trebuie să te duci.

Matilda se cutremură.

— Nu, nu vreau, Megan, crede-mă! Dar, dacă soţul meu spune că...

Spre uimirea ei, Megan se ridică şi se întoarse să scuipe în foc.

— Dacă soţul tău spune că trebuie, lady Matilda, n-are decât. Lasă-l singur!

— De ce, Megan?

Matilda îşi feri privirile, devenind brusc suspicioasă, în timp ce femeia se uita la ea împietrită şi sfidătoare.

— Poate să ştiu de ce, poate că nu, îi răspunse ea, ţine minte că te-am prevenit. Acum, o să mă întorc la oamenii mei, înainte să descopere că am plecat.

Se ridică să iasă, dar Matilda se dovedi mai iute. Uitând de greaţă, sări de pe scaun şi o înşfacă de braţ.

— Îţi interzic să te retragi. Spune-mi mai întâi ce ştii.

Megan se uită speriată peste umăr.

— N-are rost, milady, pentru că n-o să-ţi spun nimic. Am vorbit deja prea mult. Nici n-ar fi trebuit să vin aici.

Se smulse din strânsoarea Matildei şi fugi pe uşă. Pantofii ei de piele tropăiră pe scările late.

Matilda se ridică s-o urmeze, apoi se opri şi se aşeză din

nou pe scaun, ridicând din umeri. Dacă femeia refuza să vorbească, n-avea ce-i face. Stătu să se gândească. Megan riscase foarte mult venind aici s-o prevină de dragul prieteniei lor. Îşi duse mâna la spate, ridică mantia de pe jos şi se înfăşură în ea. Trebuia să-l înştiinţeze pe William, bineînţeles. Scutură clopoţelul de argint s-o cheme pe Ellen. Trebuia să-i spună neapărat. Se rugă în gând ca Megan să fi părăsit deja castelul. N-ar fi vrut să cadă victimă mâniei lui William. Dacă ar fi refuzat să vorbească, ar fi aruncat-o mai mult ca sigur într-una din temniţele întunecate, sub turn.

Dar, când oamenii lui William porniră în căutarea ei, nu găsiră nici urmă de Megan şi nici nu pricepură pe unde se strecurase. N-o cunoştea nimeni la Monmouth şi nici n-o văzuse cineva, cu excepţia fetei speriate care o pusese să aducă ciorba.

— Am trimis deja mesageri la Abergavenny, o anunţă William, intrând în camera Matildei peste o oră. O să mergem amândoi până la Dingestow, să vedem cum se descurcă Ranulf Poèr cu reconstrucţia castelului. Poate că o să rămân cu el până termină. Tu, poţi să pleci la Hay.

Îşi frecă mâinile.

— Iarna vine devreme anul acesta. Dacă o ţine aşa, peste câteva săptămâni va începe să ningă. Ce-i cu tine, Moll? o apostrofă iritat. Te-a întristat blestemata aia de femeie?

Se pare că remarcase pentru prima oară faţa ei palidă şi spatele curbat.

Încercă să zâmbească

— Nu, William, nu-i vorba de asta. Mă tem că am rămas din nou gravidă. Mă simt rău, atâta tot.

Vorbele ei reuşiră să-l liniştească. Nu voia să creadă că Megan avea dreptate şi nici nu-i convenea să vadă că Matilda se speriase.

— Drumul o să te învioreze. Mi-era frică să nu te fi îmbolnăvit cumva, mormăi el şi îi puse mâna stângaci pe umăr.

În ultima vreme începuseră să apară între ei, din când în când adevărate momente de tandreţe.

— Este bine că o să mai faci un copil. Aşa o să ai şi tu o preocupare.

Râse grosolan.

— Şi acum, hai să mergem! Caii sunt pregătiţi. Femeia astă galeză ne-a întârziat şi aşa destul de mult.

Se răsuci pe călcâie, iar Matilda îl urmă încet, înfăşurată în mantie.

Reconstrucţia vechiului castel de la Dingestow se terminase aproape complet. În timp ce călăreau spre el, pe poteca proaspăt curăţată, în fruntea soldaţilor, Matilda văzu zidurile joase, pe care mişunau o mulţime de oameni. Era evident că Poèr se străduia să termine pereţii exteriori înainte ca vremea să se strice de tot. Când trecu podul susţinut încă de un eşafodaj de schele, observă că şanţul de apărare se acoperise cu o pojghiţă subţire de gheaţă.

Ranulf Poèr se aşezase în turnul pustiu, lângă un foc vesel, cu planurile castelului desfăşurate dinaintea lui pe masă. Se ridică cu greu în picioare când îi văzu. Trăsăturile sale de vulpe se ascuţiseră şi mai mult, iar părul îi albise complet. Îi salută distant, absorbit în studiul său.

— Trebuie să ridicăm zidurile cât mai repede, zise el, atrătându-i lui William o bucăţică de pergament. Galezii au început să se agite. Nu-mi place. Am fost înştiinţaţi că vom avea neplăceri. Mă bucur să-i am aici pe oamenii tăi până terminăm. Ai mei muncesc toţi şi nu prea are cine să stea de pază.

O privi dispreţuitor pe Matilda.

— Soţia ta rămâne aici?

— Nu! mulţumesc, îi răspunse ea rece.

Nu putea să-l sufere pe bătrân.

— Intenţionez să plec la Tretower, dacă îmi puteţi da o escortă.

Încercă să nu pară prea sarcastică. Oricum, lui Poèr puţin îi păsa.

— Dă-i-o pe cea mai mică, de Braose. Avem nevoie de toţi oamenii.

Făcu semn spre planuri înainte să se întoarcă.

— Presimt că o să avem necazuri şi vreau să fiu pregătit.

— Se pare că şi el este îngrijorat.

William îşi aruncă mănuşile după ce Poèr ieşi din încăpere şi îşi încălzi mâinile la foc, uitându-se la pereţii de piatră goi şi la mormanele de bucăţi neşlefuite, îngrădite într-un colţ îndepărtat, sub postament.

— Nu-i bine să rămâi aici, Moll. Oricum, nu este de loc confortabil. Ia-o cât mai repede spre Gwent şi Brycheinieg.

Se gândi pentru o clipă, scărpinându-se în cap.

— Cred că trebuie să renunţi la ideea de a merge la Tretower. Este prea aproape de Abergavenny, în caz că femeia a avut dreptate. Du-te pe traseul direct, prin munţi, de la Llantilio la Llanthony. Călugării o să te adăpostească pentru o noapte. De acolo, şi până la Hay nu mai este decât o zi de mers călare, chiar şi pe vremea aceasta.

Se uită peste umăr.

— Poèr a fost întotdeauna nervos ca o pisică. Nu crede că Rhys poate păstra pacea în Gwent, la fel ca în restul Ţării Galilor de Sud. Eu personal cred că va reuşi. Dar…

Matilda se cutremură. Bănuia că Poèr avea dreptate, dar îşi păstră temerile pentru sine. William părea încrezător şi ea dorea să ajungă cât mai repede lângă copiii. Dacă se speria, ar fi în stare să-i refuze mica escortă şi să insiste să rămână cu el. Îşi petrecură noaptea îmbrăcaţi, îngrămădiţi pe paie, lângă foc, iar Matilda plecă de la Deigestoe de cum se lumină. Vântul se schimbase pe măsură ce noaptea se retrăgea, aducând o căldură umedă, care topi gheaţa, umplând de noroi potecile şerpuitoare. Matilda porni împreună cu Ellen şi cele două ajutoare ale sale, Gwennys şi Nan, păzite de o escortă de doisprezece soldaţi. Călări repede, uitând de răul ei, înviorată de vântul puternic şi înspăimântată de ţinutul pustiu, în timp ce copitele cailor tropăiau în mocirlă, pe potecile dealurilor, prin noroiul gros al pădurilor umbroase. Matilda avea un cuţit la cingătoare

şi, în timp ce mergeau, îl strângea nervoasă între degete.

Se opriră devreme la turnul pătrat din Llantilio, dominând împrejurimile în vârful dealului şi, în ciuda nerăbdării ei să continue drumul, Matilda acceptă să-şi petreacă noaptea acolo. Nu prea reuşi să adoarmă. Răul trecuse, dar mintea ei era chinuită de frică şi agitaţie, aşa că porniră la drum de cum se lumină de ziuă.

Urmară vechea cărare spre nord, ce şerpuia printre munţi, pe lângă râul Honddu, în valea Ewias, spre mânăstirea Llanthony. Caii alunecau şi se împleticeau în ploaie. La jumătatea zilei, ploaia se opri în sfârşit şi Matilda mână caii cât de tare putu sub cerul ameninţător.

Trecură de mica biserică Cwmyay. Drumul care ducea spre ea era marcat de una din crucile de piatră care semnalizau cărările pelerinilor prin munţi. Din obişnuinţă, Matilda fu cât pe ce să oprească, aşa cum făcea când era cu William. Apoi îşi aminti şi, spunând o rugăciune scurtă în gând, trecu mai departe. Norii negri vesteau că va mai ploua, ceea ce va însemna că drumul peste munţi va deveni impracticabil. Avea în permanenţă dinaintea ochilor imaginea copiilor ei rămaşi singuri cu servitorii, la Hay, păziţi doar de o mică garnizoană, cu porţile larg deschise, lăsând orăşenii să se perinde în voie.

Odată, Ellen o imploră să se oprească, dacă nu de mila ei, cel puţin de mila cailor asudaţi şi a lui Gwenny, care se plângea de o durere cumplită de spate, dar nu-i luă în seamă rugăminţile. Norii tăcuţi umbreau ambele părţi ale râului Honddu. Până şi ulii părăsiseră valea. Geamătul vântului în copaci era singurul sunet, cu excepţia fâlfâitului hainelor şi plescăitului copitelor în noroi. Se uită peste umăr şi observă că oamenii care o escortau îşi trăseseră săbiile. Acest fapt o sperie şi mai mult.

Se înserase când caii epuizaţi intrară în livezile bătute de vânt care se întindeau în valea adâncă, la sud de stăreţia Llanthony. Erau semne de activitate febrilă. Llanthony, nu demult aproape părăsit în perioada războaielor timpurii, aflat foarte aproape de graniţă, primise ajutoare

substanţiale pentru reconstrucţie din partea bătrânului Hugh de Lacy, lord de Ewias; superbul turn central şi biserica se înălţaseră deja aproape complet sub schelele de lemn!

Matilda răsuflă uşurată când se dădu jos de pe cal. Aici cel puţin, printre livezi, grădini şi vii se aflau în siguranţă şi puteau petrece noaptea în camera de oaspeţi a călugărilor, fără să se teamă de vreun atac.

— Deci Ellen, am ajuns la jumătatea drumului spre casă. N-am simţit că am fi fost urmăriţi şi, cu toate acestea, m-am temut.

Ellen pufni.

— Dumneavoastră să vă temeţi, milady? Şi apropo, îmi permiteţi să vă întreb dacă vă mai este rău? Da de unde, vă simţiţi bine, în timp ce noi suntem epuizaţi ca nişte pisoi.

Făcu semn spre cele două femei care descălecaseră în spatele lor.

Matilda zâmbi.

— Biata Ellen! Poate că mi-am imaginat că aş fi bolnavă. Poate că nici măcar nu sunt gravidă.

Îşi puse mâna pe stomac, plină de speranţă.

— Ba eu cred că sunteţi, doamnă.

Ellen zâmbi trist.

— Dar va fi un miracol dacă n-o să-l pierdeţi, călărind în asemenea hal.

Intră indignată înaintea stăpânei sale în camera de oaspeţi nou construită.

La lumina focului şi a lumânărilor, cu o hrană suculentă din bucătăriile stăreţiei, stropită cu vin din pivniţele de la Honddu, Matilda se simţea mai bine.

— Doar câteva ore de mers până ajungem la copii.

Îi zâmbi lui Gwenny care o ajuta să-şi scoată rochia. Era pentru prima oară când se dezbrăca după trei zile. Gwenny încuviinţă din cap timidă.

— Sunt în siguranţă, doamnă. Nell are grijă de ei.

— Ce ar putea să facă Nell împotriva unei armate? o repezi Matilda.

Apoi îi păru rău, când văzu că fetei îi tremura bărbia.

— Of, iartă-mă, Gwenny. Ştiu că nici eu n-aş fi de vreun folos, dar aducem doisprezece soldaţi cu noi.

Se aşeză pe pat şi luă peria din mâna lui Gwenny.

— Du-te să te odihneşti. Spune-le lui Nan şi Ellen să facă la fel.

Se uită în jurul camerei micuţe, atât de diferită de încăperile ei uriaşe.

— Dacă te chem, o să mă auzi de alături. Hai, du-te la culcare.

Oftă când se închise uşa şi rămase singură. Poate că la noapte va reuşi şi ea să adoarmă, legănată de siguranţa şi singurătatea marii stareţii, alinată şi protejată de glasurile călugărilor care cântau în corul noii lor biserici.

De-abia aţipise, sau cel puţin aşa i se părea, când fu trezită de o bătaie furibundă în uşă. Pe moment, nu-şi aminti unde era. Apoi sări din pat, căutând în întuneric halatul ei îmblănit, încercând să găsească în beznă zăvorul. Se blestemă în gând că stinsese lumânarea înainte să adoarmă. Era foarte obosită.

Uşa fu deschisă de unul din tinerii soldaţi, cu ochii cârpiţi de somn, strângând sabia între degete.

Chiar stareţul intră grăbit înăuntru, urmat de doi călugări în robe negre. Era tras la faţă şi agitat.

— Scuzaţi-mă că v-am trezit atât de devreme, milady.

Puse un om să închidă uşa şi aşeză o lumânare pe masă, care umplu camera de umbre. Soldatul se duse la foc, agitând jăraticul şi alimentându-l cu crengi uscate de măr din coşul de alături. Peste puţin se ridicară flăcările. Stareţul se aşeză greoi pe taburetul de lângă masă, frământându-şi nervos mâinile albicioase.

— Tocmai celebram slujba când a sosit un mesager.

Înghiţi în sec.

— A galopat de la Abergavenny, peste dealuri, milady. Castelul a căzut. Din câte se ştie, nu a scăpat nimeni.

Matilda simţi braţul lui Ellen în jurul ei, în timp ce se uita la bătrânul călugăr. Îşi dădea seama că Gwenny şi Nan se

aflau în spatele ei.

— Soţul dumneavoastră, doamnă.

Vocea stareţului sună blând.

— Era în castel?

Matilda clătină din cap amorţită.

— Nu, este la Digestow, părinte stareţ. Am fost preveniţi să nu mergem la Abergavenny şi am trimis mesageri garnizoanei de acolo.

Clătină din cap enervată

— Ar fi trebuit să fie pregătiţi.

— Nu cred că a ajuns vreun mesaj până la ei.

Stareţul se întristă.

— Băiatul care a venit să ne prevină a spus că galezii s-au ascuns în tufişul de lângă şanţul de apărare, I-au luat prin surprindere ieri, în zori.

Se închină.

— Castelul a fost ars din temelii. Se pare că un galez a vorbit cu şeful pazei cu o seară în urmă şi i-a dat de înţeles că vor cuceri castelul. Pentru un timp, garnizoana a luat ameninţarea în serios şi a aşteptat. Apoi, au renunţat şi s-au dus la culcare. Nu-mi vine să cred, dar au făcut-o! Cum au putut fi atât de imprudenţi?

Îşi frânsese mâinile.

— Au lăsat câteva santinele dar... Galezii şi-au prins scările şi au escaladat zidurile. Şeful gărzii şi soţia lui, la fel ca mulţi alţii, au fost luaţi ostateci. Mulţi oameni au murit. N-a scăpat nimeni. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, mai ales că au fost preveniţi de galezi.

Se aşeză clătinând din cap deprimat, cu faţa încreţită de durere.

— A trimis cineva mesageri lui Sir William? Trebuie să fie prevenit în caz că se duc după el la Digestow.

Matilda se aşeză în faţa bătrânului, fără să-şi dea seama că i se deschisese halatul, dezgolindu-i sânii pe jumătate acoperiţi de părul ei lung, arămiu. Stareţul îşi feri privirile stânjenit.

— O să trimit cei mai iuţi cai ai mei.

Puse mâna pe crucea mare de argint care-i atârna de gât.

— Totuşi, sunt sigur că a aflat deja: Digestow este doar la câteva mile de Abergavenny, dar o să-l anunţ dacă doriţi.

— Te rog, Părinte, trebuie prevenit.

Matilda se cutremură.

— Se ştie cine a condus expediţia?

— Fiii lui Seisyll de Gwent. Doi au murit din ordinul soţului dumneavoastră, dar ceilalţi au trăit şi sunt acum bărbaţi în toată firea. Au aşteptat mult timp să răzbune moartea tatălui lor. We in Ewias şi Gwent au auzit adesea de jurămintele lor, în ciuda ordinelor Lordului Rhys, care susţine că pacea este cea mai importantă. Au aşteptat doar să crească şi apoi au pornit împotriva familiei de Braose.

Ridică din nou din umeri şi Matilda simţi un fior de-a lungul coloanei vertebrale.

Când stareţul plecă, începu să se învârtească nervoasă prin cameră, sugându-şi degetul mare. Apoi se hotărî brusc.

— Îmbrăcaţi-vă! le porunci ea lui Ellen şi celor două femei.

— Aveţi grijă să fie pregătiţi caii, zise gărzii. Acum vom pleca la Hay. Poate că galezii l-au atacat deja. Este posibil să se îndrepte într-acolo chiar acum. N-avem timp de mâncare.

Alergă în camera ei şi începu să-şi tragă lucrurile, prinzându-şi părul în ace. Era atât de grăbită, încât se înţepă în broşă când vru să-şi prindă mantia de umăr.

Adânca vale Honddu era cufundată în beznă, iar lumina dimineţii atingea doar pantele vestice ale Munţilor Negri când începură să urce prin pădure, spre mlaştinile tăcute, trecând de micuţa capelă de la graniţă şi mai departe de Brycheiniog, către trecătoarea înaltă din munţi. Caii lor erau încă obosiţi după marşul din ziua precedentă, dar Matilda îi mâna nerăbdătoare, cu ochii fixaţi pe porţiunea liberă dintre vârfuri. Odată ajunşi acolo, se opriră pentru o clipă să privească peisajul din jurul lor scăldat acum în

razele ruginii ale soarelui de dimineaţă. Nu se mişca nimic în tufişuri şi-n iarbă. Chiar şi păsările şi oile părăsiseră cărarea. Îndemnară caii epuizaţi la galop prin noroiul gros şi începură să coboare de pe dealuri.

În timp ce grupul sleit de puteri parcurgea ultima milă spre Hay, soarele dispăru şi începu din nou ploaia, o perdea neagră şi deasă, care astupă munţii şi valea orbind călăreţii şi îmbinându-se în hainele lor şi-n coamele cailor asudaţi. Oraşul Hay era pustiu. Doar fuioarele de fum care ieşeau pe coşuri arătau că gospodinele îşi vedeau de treabă în casele lor. Castelul era liniştit. Gărzile de la poarta principală prezentară onorul când stăpâna lor intră în curtea interioară şi trase în sfârşit de hăţuri. Totul era bine. Nu-i atacase nimeni. Se rugă în gând să fie la fel şi la Dingestow.

22

Umbra de pe pod se mişcase. Jo se uită la ea uimită, apoi privi în jur. Malul râului era pustiu. Spatele caselor de vizavi îşi schimbaseră culoarea – piatră cenuşie presărată ici-colo cu ghivece de muşcate şi lobelia, alintate de soarele strălucitor. Pâcla se risipise, împrospătând aerul.

Se mişcă încet şi se încruntă. Îi amorţise piciorul. Aplecându-se să-l frece uşor constată că era desculţă – pantofii ei se aflau la câţiva metri, pe prundişul râului. Apoi se uită la ceas îngrozită. Stătea acolo de o oră.

Se ridică şi merse şchiopătând să-şi recupereze încălţările. Nu-şi mai amintea nimic din clipa în care îi scosese să-şi răcorească picioarele în apa maronie, care curgea încet la vale. Oare aţipise sprijinită de zid, sau se întorsese din nou în trecut? Mintea ei era complet goală. Se îndreptă ameţită spre maşină, pe cărarea îngustă. Undeva, la marginea conştiinţei ei, o râcâia ceva; o amintire care încerca să se strecoare. Dar ce amintire? Se desfăşurase oare un episod din viaţa Matildei în visele ei, la fel cum se întâmplase la Hay – dar atunci de ce nu-şi amintea? O nelinişte ciudată i se strecură în suflet în timp ce deschise MG-ul şi se urcă la volan. De ce Matilda voia acum să se ascundă de ea? Muşcându-şi buza, se aşeză pentru o clipă adâncită în gânduri, dar în zadar.

Nick o aştepta în apartamentul ei.

Se ridică în picioare când intră.

— Unde ai fost?

— Departe.

— Şi presupun că n-ai de gând să-mi spui, zise el indiferent.

— Nu.

— Ai lipsit de la şedinţa de hipnoză, Jo.

I se îngustară ochii.

— Ieri trebuia să te întâlneşti cu Bennet şi n-ai apărut.

— O să-l sun să-mi cer scuze.

Se înfuriase.

— Nu trebuia să mă aştepţi ca să-mi spui toate astea.

— Azi după-amiază am pierdut contractul cu Desco.

— Îmi pare rău. Dar aici nu este locul potrivit să te gândeşti la viitorul tău.

Nick se aşeză pe scaunul victorian de lângă cămin şi îşi întinse picioarele.

— O să plec, zise el. Când o să fiu gata. Dar aştept mai întâi nişte răspunsuri din partea ta.

Se opri pentru o clipă.

— L-ai revăzut pe Richard de Clare?

Jo îngheţă. Îl privi fix.

— Ai înnebunit. Vorbeşti de parcă ar fi un bărbat adevărat. Şi chiar dacă ar fi, nu este treaba ta! Noi doi am terminat, Nick! Am terminat! De câte ori trebuie să ţi-o spun?

Se repezi la uşa de la intrare şi o deschise de perete.

— Te rog să ieşi!

Nick nu se clinti din loc.

— L-ai revăzut?

— Zău că ai înnebunit!

Se uită la el îngrozită.

— După cum ai precizat, am lipsit de la întâlnirea mea cu Carl, aşa că n-aveam cum să-l văd. Cum crezi că ar fi fost posibil?

Nu voia să-i spună lui Nick ce se întâmplase la Hay.

— Ştii, dacă nu pleci o să…

Scoase un strigăt când se îndreptă spre ea deosebit de agil şi închise uşa cu o bufnitură. Îi zâmbi plictisit.

— Nu te îngrijora, Jo, n-o să te ating!

Tot uitându-se la el, o apucă mila când recunoscu nefericirea din ochii lui în spatele figurii dure, de nepătruns.

— Nick, zise ea încercând să nu se arate impresionată. Ce-i cu tine? Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta?

— Poate că înainte nu mă înşelai!

Se duse în mijlocul camerei, cu spatele la ea şi mâinile

încrucişate.

— Şi poate că nici nu pierdusem pe cel mai important client. Acest eşec ne-ar putea aduce în pragul falimentului. Desco susţinea firma.

— Ţi-am mai spus, îmi pare rău, şopti ea. Dar vei găsi alţi clienţi. Ştii ceva, sunt obosită. Ar fi mai bine să discutăm mâine. Ne-am putea întâlni la prânz sau mai vedem noi.

— Mergem să cinăm împreună astă-seară. Te rog să vii, Jo.

Fata ezită. Apoi ridică din umeri.

— O.K. Dă-mi cinci minute să mă schimb.

Când apăru în sfârşit, Nick o aştepta cu o carte în mână. O recunoscu imediat şi se uită spre geanta ei. Stătea în prag, acolo unde îl lăsase. Broşura era deschisă şi din ea se revărsau ghiduri şi hărţi.

— Ai fost la Hay-on-Wye? o întrebă Nick, închizând încet cartea şi lăsând-o să cadă pe măsuţă.

Îi făcu semn că da.

— Şi de ce Dumnezeu n-ai spus aşa? Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

— Mai nimic. Am fost mai întâi la Abergavenny, unde – ezită – unde Matilda a petrecut atât de mult timp. Am stat la o veche prietenă de şcoală. M-au sfătuit să mă duc la Hay. Am vrut să fac nişte cercetări pentru articolul meu.

— Şi ai recunoscut ceva?

— Absolut nimic. Totul s-a schimbat aşa de mult!

Îl urmărea în timp ce vorbea. Nu mai părea încordat. Se îndreptă spre balcon. După ce trase draperiile, deschise uşa şi ieşi.

— Peste o săptămână sau două va trebui să plec în SUA, îi zise el peste umăr, să văd dacă pot câştiga celălalt contract pe care îl avem în vedere. Dacă reuşesc, va compensa poate pierderea lui Desco. Şi, oricum, n-am renunţat complet la Mike Desmond – dacă aş putea să mă concentrez!

Se încruntă.

— Oh, Doamne, Jo. Ce s-a întâmplat cu mine? Ştiu că mă

comport ca un nebun.
Îşi trecu degetele prin păr.
Jo veni după el.
— Cred că eşti obosit, zise ea în cele din urmă.
Nick clătină din cap.
— Este mai mult decât atât. Ca şi când…
Îşi ţuguie buzele nervos.
— Nu, n-are rost să-mi găsesc scuze. Eu sunt de vină. Partea rea din mine. O parte pe care n-o cunosc.
Distrat, luă un boboc din floarea pasiunii care se revărsa dintr-un ghiveci, împletindu-se pe balcon. Îl cercetă atent.
— Este ceva oribil cu mugurii aceştia, zise gânditor după o clipă, seamănă cu ceara. Au o simetrie atât de perfectă, încât nu par reali. Şi tot simbolismul care se deduce! Unghii, bice, sânge şi răni.
Îi lovi cu degetul. Apoi îşi ridică brusc privirile şi schimbă subiectul.
— Îţi aminteşti de întâlnirea ta cu Prinţul John?
Jo încuviinţă din cap, încercând să ignore senzaţia de greaţă care o cuprinse când îi pomeni de acest nume. Îl privi pe Nick cum se apleca peste balcon şi lăsă floarea să cadă. Se învârti nebuneşte în gol, se lovi de zăbrele şi dispăru în beznă.
— Din câte îmi amintesc, nu-ţi plăcea prea mult.
— Nu mie, Nick, Matildei, îl corectă Jo cu blândeţe. Era un copil enervant.
Nick rupse altă floare.
— Uite, încep să se închidă pentru noapte.
O ţinu în palmă pentru o clipă, înainte s-o arunce, la fel ca şi pe prima.
— Te-ai mai întâlnit cu el?
— Cu cine?
— Cu John.
Jo clătină din cap.
— Te rog să nu mai discutăm despre Matilda. Ne răscoleşte pe amândoi.
Jo se uită la ceas.

— Mai bine să mâncăm. Sunt moartă de foame.

* * *

Era foarte obosită. Se uită la Nick, aşezat vizavi la masă, urmărind umbrele care-i jucau pe faţă în timp ce mânca.

Bărbatul întinse mâna după pahar. Îl ridică la flacăra lumânării. Răspândea sclipiri rubinii de valpolicella.

— Să bem pentru un nou început, zise el privind-o în sfârşit.

Fata zâmbi.

— Pentru noul tău contract. Să dea Dumnezeu să fie atât de mare încât să-ţi mai iei două Porsche-uri.

Nick izbucni în râs.

— Da, şi pentru asta. Dar eu mă refeream la noi doi. N-am vrut să-ţi fac rău noaptea trecută, Jo.

Fata întoarse capul.

— Totuşi mi-ai făcut, fir-ar să fie!

— Îmi mai acorzi o şansă?

Ochii lui îi căutau pe ai ei. Erau aproape transparenţi. Lăsă jos furculiţa şi aproape fără să-şi dea seama că o făcuse, îl mângâie. Nick o apucă de mână, cu privirile întipărite pe faţa ei.

— Poţi să mă ierţi, Jo?

Atingerea degetelor lui o înfioră. Întoarse capul cu greu. Între ei, lumânarea pâlpâia violent deasupra arhitecturii ciudate de ceară topită.

— Nu ştiu, zise ea după o clipă, Nick, nu ştiu ce să fac.

— O să te ajut, Jo. Nu încerc să mă scuz. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat.

Îşi mişcă degetul cel mare de-a lungul palmei ei.

— Dar o să mă revanşez dacă mă laşi.

Era zguduită de duioşia care o cuprinsese când mâna lui o mângâie pe braţ, atingând cicatricea care se formase din cauza tăieturii.

În cele din urmă, clătină încet din cap.

— N-o să meargă, Nick. Nu aparţinem unul altuia, şopti

ea.

Mâna ei rămase pe masă, sub a lui.

— N-a fost să fie.

Desprinzându-şi ochii de pe faţa ei, se uită din nou la lumânare, concentrându-se asupra porţiunii albe din mijlocul flăcării.

— Ba nu, Jo.

Cuvintele lui plutiră tăcute în conştiinţa ei.

— Lupţi împotriva destinului tău, nu-ţi dai seama?

Fata nu-i răspunse. Se uită fix la flacără, fără să clipească. Liniştea se strecură între ei.

— Ce vezi, Jo?

Auzi vocea lui Nick ca de la mare distanţă.

— Poate este Prinţul John. De ce nu-l laşi pe Richard de Clare ca să te gândeşti puţin la Prinţul John…

În curtea exterioară a castelului Winchester, sub turnul mic al noii catedrale, William trase de hăţuri şi descălecă.

— Ar fi bine să ne odihnim câteva zile înainte să mergem la Bramber unde bătrânul baron, tatăl lui a murit în sfârşit. Ai cui sunt oamenii aceştia? se interesă el pe un ton aspru văzând câţiva bărbaţi fără livrea, când pajul lui aleargă să-l ajute.

— Ai prinţului John milord. Fiul regelui a venit să vâneze în Pădurea cea Nouă.

William pufni.

— Ogarul ăsta tânăr. Este timpul să lupte în Franţa.

Îi dădu braţul soţiei sale şi o conduse spre sala cea mare.

— Dar, dacă urmează să vânăm în pădurea regelui, atunci o să-l iert!

Zicând aceasta, se duse să-şi salute gazda.

Prinţul John crescuse considerabil de la logodna lui de acum trei ani. Era încă îndesat şi mic de statură pentru vârsta lui, dar faţa i se alungise – nu mai era grăsună – iar părul se făcuse roşcat ca al tatălui său.

Păru încântat să-i vadă pe noii veniţi la cina din sala cea mare în noaptea aceea.

— Sir William, ne bucurăm că aţi venit, exclamă el, aplecându-se spre vecinul său şi studiindu-l atent. Sper că te-ai refăcut în urma rănilor. A fost groaznic când oamenii lui Gwent au atacat Dingestow şi l-au ucis pe Poèr.

Zâmbi trist şi continuă.

— Să fie blestemaţi! Ai fost norocos că ai scăpat! Sper că o să ne însoţeşti mâine la vânătoare. Vom avea ocazia să-ţi vedem vitejia! exclamă el.

Apoi, luă o bucată de carne de pe farfurie şi o mestecă gânditor. Inelele de pe degete sclipeau la flacăra lumânării.

Matilda, aflată în spatele soţului ei care părea măgulit de atenţia băiatului, nu prea îl vedea pe prinţ şi nici nu dorea să fie văzută. Nu-i păstra o amintire prea plăcută. Se gândise adesea la Isabella şi auzise despre călătoriile mezinului regelui prin Anglia. Se distra prin castele, câteodată în compania lui Ranulf Glanville, iar altădată singur, numai cu servitorii şi valetul său preferat, William Franceis. Soţul ei, care-l întâlnise adesea, îl plăcea pe băiat şi vorbea frumos despre el, dar ei îi reveneau mereu în minte scenele neplăcute care avuseseră loc înaintea logodnei. Ştia că biata copilă se afla în siguranţă la Cardiff, cu mama ei, dar amintirea fusese exagerată de zvonul care ajunsese la Hay, potrivit căruia Contele de Clare intenţiona să se însoare cu Amicia, sora mai mare a Isabellei. Disperată, încercă să-l alunge pe Richard din mintea ei. Dând la o parte farfuria, se concentră asupra activităţii din centrul sălii, unde se instala sub baldachin un cântăreţ din harpă. Nu reuşea întotdeauna să-l uite pe Richard, dar, pe de altă parte, de-a lungul anilor, evitase să-l vadă între patru ochi.

Mulţimea strălucitoare de nobili şi servitori, se adună a doua zi de dimineaţa la răsăritul soarelui în afara castelului. În aer plutea entuziasmul stârnit de caii nervoşi şi ogarii nerăbdători. Matilda îşi mâna înainte iapa neagră; calul făcuse deja spume la gură, bătând cu copitele pământul alunecos.

Prinţul John, splendid îmbrăcat în brocard tivit cu

hermină, călărea un armăsar maroniu, cu două palme mai înalt decât i-ar fi trebuit lui, dar îl stăpânea bine, avântându-se printre ceilalţi călăreţi. William era deja lângă prinţ. Îl văzu pe John întorcându-se şi rânjind spre soţul ei. Apoi, când reuşi să-şi domolească armăsarul, zise cu voce tare câteva cuvinte glumeţe. Se pare că băiatul îl îndrăgise pe William. Matilda observase că prietenilor prinţului nu le convenise deloc când de Braose se aşezase în dreapta lui John.

Apoi, caii, ogarii, călăreţii şi gonaşii ieşiră pe porţi şi pătrunseră pe terenul sterp din vestul oraşului, care separa castelul de marginea pădurii. O porniră la galop. Matilda se aplecă peste coama iepei, incitată de perspectiva unei curse palpitante, hotărâtă să ţină ritmul cu cei din faţă. Aproape imediat, ogarii dădură de o urmă şi mârâiturile lor se transformară în lătrături furioase.

— Vânătorii sunară din cornuri şi călăreţii se năpustiră după ei.

Era prima zi a vânătorii şi uciseseră din belşug, înainte să se întoarcă acasă cu caii lor istoviţi. Grupul principal de călăreţi se împărţi în două, în timp ce înaintau prin frunzişul luminat de razele soarelui la apus. Matilda era epuizată şi îşi lăsase iapa să meargă la pas pe sub potecile de sub copaci, când auzi un ropot de copite în spatele ei. Când se întoarse să se dea la o parte din drumul călăreţului grăbit, îl văzu pe prinţul John, care trase de hăţuri şi-i zâmbi.

— Am început bine sezonul de vânătoare, milady. Sper că v-a plăcut ziua de azi!

Era plin de sânge pe tunică, iar lama cuţitului prins la brâu se năclăise de cheaguri negre.

Îi zâmbi la rândul ei, prudentă.

— Da, a fost o vânătoare grozavă, Înălţimea Voastră. Mă bucur că v-am găsit la Winchester. William spune că aici se vânează cel mai bine.

— Oh, da, bunul Sir William.

Băiatul o privi gânditor.

— Este un bărbat grozav, un bun arcaş şi a avut noroc că

şi-a luat o soţie aşa de frumoasă.
Se uită la ea cu coada ochiului.
Poteca se îngusta şi, pentru o clipă, se atinse de ea. Femeia simţi un val de silă. Oare acest băieţel prostuţ încerca să flirteze cu ea? Se căzni să zâmbească
— Sunteţi prea amabil, Înălţimea Voastră, vă mulţumesc.
— Sir William vă ţine prea mult în castelele lui de la graniţă, continuă John serios. Ar trebui să veniţi împreună cu el la Curtea tatălui meu.
Matilda se gândea că de multe ori preferase să nu meargă, de frică să nu-l întâlnească pe Richard şi să nu-l vadă pe rege. Se opri brusc, observând că prinţul se înfuriase şi blestemă pentru lipsa ei de tact.
— Dar, bineînţeles, se grăbi ea să-şi îndrepte greşeala. Sunt onorată când primesc câte o invitaţie specială.
— Onorată dar nu încântată, cel puţin aşa mi se pare, o întrerupse el sarcastic.
Se ridică în şa şi rupse o creangă înfrunzită, lăsând-o apoi să cadă pe jos. Calul său se împiedică iar John râse.
— Cred că eşti o femeie care ştie ce vrea.
Îşi trase din nou calul lângă al ei.
— Şi mult prea tânără şi frumoasă să se mulţumească uşor cu un bărbat mitocan. Mă întreb dacă nu ţi-ar plăcea mai mult un prinţ plin de pofte?
Se aplecă şi-i puse mâna pe şold.
Matilda se înfuriase de-a binelea.
Fără să se gândească, ridică biciul şi-l lovi cu mânerul peste încheietură.
— Nu cred că vă daţi seama ce-mi sugeraţi, milord, îl repezi ea. Vreţi să dezonoraţi soţia unuia dintre cei mai loiali supuşi ai tatălui vostru?
Mânia ei se domoli când văzu fata roşie congestionată a lui John şi încercă să-şi stăpânească râsul. De fapt, nu era decât un puşti.
— Îmi pare rău, prinţe, dar eraţi un copil când v-am văzut ultima oară, iar acum…
Cuvintele îi amuţiră pe buze când remarcă ce enervat

era.

Se albise la faţă în timp ce-şi căuta hăţurile şi încerca să vorbească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, reuşi el să spună în sfârşit, nu chiar atât de copil, doamnă, încât să nu pot deflora o femeie sau zămisli un ţânc, vă asigur!

Trase sălbatic de hăţuri. Calul său plonjă în tufişurile de la marginea potecii şi-i aruncă o privire criminală. Apoi, se întoarse şi o porni la galop.

Matilda rămase pe loc o clipă, tremurând din cap până-n picioare. Ştia că nu procedase bine. Ar fi putut să-l ţină la respect cu tact, nu să-şi facă un duşman din el.

— Un duşman pe viaţă, murmură ea, privind cum iapa îşi ciulise urechile când îi auzise vocea.

Clătină din cap, încercând să-şi alunge senzaţia inexplicabilă de frică.

Ce stupid să-şi strice ziua din cauza unei asemenea întâmplări. Inspirând adânc, luă hăţurile şi se întoarse să-i urmeze pe ceilalţi călăreţi, în drum spre Winchester.

Îi spuse lui William ce să întâmplase, când rămase singură cu el în camera lor, în noaptea aceea. Spre mirarea ei, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Micul căţeluş! exclamă el. Nici nu l-am lăsat bine singur că şi-a şi încercat şansele cu soţia mea. Ar trebui să te simţi fericită draga mea. Prinţul John se pricepe la femeile frumoase.

— Dar este doar un copil! izbucni ea. Dacă n-ar fi atât de nostim, mi s-ar părea dezgustător.

— Da de unde, eu mă culcasem cu o mulţime de femei la vârsta lui.

William îşi desprinse mantia şi-o aruncă pe jos.

— Nu-l băgă în seamă, Moll. Ia-o ca pe un compliment. Este răsfăţat ca orice odraslă de rege; puţine femei l-au refuzat. Bietul de el, este singurul beneficiu de care are parte. N-a învăţat încă ce înseamnă discreţia şi cu care nevastă poate să se culce. Data viitoare o să ştie!

Râse din nou.

În restul zilelor petrecute la Winchester, John o ignoră ostentativ pe Matilda şi îi acordă toată atenţia soţului ei. Baronul îndesat fu mereu solicitat lângă el. Îl instruia, glumea şi chiar îi făcea observaţii băiatului, bătându-l pe umeri şi chiar râzând zgomotos de comentariile lui. Matilda privea în tăcere, în timp ce John asculta şi zâmbea, fără să se supună complet, dar lăsându-i mereu impresia că se bucură de încrederea şi prietenia lui. La un moment dat, se trezi întrebându-se dacă băiatul era chiar aşa de naiv pe cât îşi imagina William.

La următoarea expediţie vânătorească, avu grijă să rămână în centrul unui grup de femei şi să nu se îndepărteze de una singură. Dar precauţiile ei se dovediră inutile. John făcea totul s-o evite, călărind alături de lorzii săi, de William şi de vânători.

Când plecară spre castelul Bramber, John îşi luă călduros la revedere de la William. În schimb Matildei îi întinse o mână ostilă, iar când se înclină şi rosti cuvintele potrivite de rămas bun, îi întoarse spatele fără niciun cuvânt.

— Mai serviţi doamnă?

Jo tresări. Chelnerul stătea lângă ea, cu mâna pe farfurie. Nici nu se atinsese de mâncare.

— Îmi pare rău, zise ea. A fost foarte bună, dar cred că nu mi-e foame!

Se uită la Nick. O urmărea cu ochii mijiţi, învârtind paharul gol între degete.

— M-ai hipnotizat! exclamă ea.

Clătină din cap.

— N-am făcut absolut nimic. Am stat pur şi simplu aici şi am ascultat. Două cafele, vă rog şi nota de plată.

Îşi ridică privirile spre chelner. Apoi, îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jo. Îi zâmbi blând

— Cred că visai cu ochii deschişi. Vedeai imagini la flacăra lumânării. Bănuiesc că le-ai fi zărit şi într-un glob de cristal. Probabil că eşti un mediu bun.

Jo se albise la faţă.

— Ce prostie!

— Zău? Presupun că se obişnuieşte mai mult să vezi viitorul decât trecutul, dar, oricum, cu trei sute de ani în urmă, ai fi fost arsă pe rug pentru mai puţin de atât.

— Şi azi mi-aş putea câştiga existenţa ghicind viitorul. Of, Doamne!

Îşi îngropă capul în palme.

— Mi-e frică, Nick!

— De ce?

Ridică sticla şi turnă restul vinului în paharul ei.

— Este evident că eşti înzestrată cu un dar deosebit. Şi, dacă vei insista să cercetezi trecutul, abilitatea de autohipnoză te va scuti cel puţin de taxele exorbitante – presupun ale lui Bennet.

Îşi ţuguie buzele.

— Îţi aminteşti ce-ai spus?

Fata sorbi din pahar, uitându-se la ceilalţi oameni din restaurant. N-o urmărea niciunul. Nu observase nimeni ceva deosebit.

— Cred că tu ai declanşat totul, pentru că m-ai întrebat mai devreme de Prinţul John, zise încet. L-am văzut din nou. Doar că de data aceasta era mai mare, un adolescent.

— Dar l-ai considerat la fel de imposibil ca şi până atunci.

Nick continuă să învârtească paharul între degete.

Jo încuviinţă din cap gânditoare.

— Se pare că m-a găsit atrăgătoare, dar aprecierea lui este cam grosolană. Mulţumesc!

Îşi ridică privirile când chelnerul îi puse ceaşca cu cafea dinainte.

— Poate că tu ai reacţionat fără tact.

Lui Nick îi apăruse un tic nervos în colţul ochilor. Fata se miră.

— Vorbeşte din nou despre mine, zise ea blând. Nu am fost eu ci Matilda.

— Indiferent care dintre voi a fost, ar fi trebuit să tratezi situaţia cu discreţie.

Nick luă nota de plată şi începu s-o studieze.

— De ce eşti aşa de furios? zise Jo brusc. Parcă te-ai referi la tine, personal. Doar n-am pomenit de Richard, nu? Sau doar fiindcă am vorbit despre trecut? Sau pentru că n-am apreciat cum se cuvine această masă grozavă? Sau am strigat şi am zbierat şi m-am dat în spectacol?

Clătină din cap şi scoase portofelul.

— Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Hai să mergem!

Îşi trase scaunul şi se ridică.

Era o noapte superbă, caldă şi parfumată. Se întoarseră spre Victoria Road. Majoritatea caselor erau cufundate în beznă. Ici-colo se vedea câte o lumină la fereastră şi umbre care mişunau în spatele perdelelor.

Nick n-o atinse. Mergea în linişte. Doar când ajunseră acasă deschise gura.

— Mă laşi să intru?

Îi studie trăsăturile la lumina felinarului.

— Nu, Nick.

— Te rog, n-o să-ţi fac niciun rău, îţi promit!

Îi puse mâinile pe umeri şi o trase spre el.

Îl dorea din tot sufletul. Simţi că-i bate inima mai tare când gura lui o astupă pe a ei şi simţi că-i slăbeşte rezistenţa când mâinile bărbatului îi dezmierdară sânii, masându-i senzual prin materialul subţire al cămăşii, apăsând-o cu spatele de uşă. Căută cheia în buzunar, înlăturându-i protestele palide cu alt sărut, în timp ce deschidea uşa. Înăuntru, holul era întunecat. Nu se agită să găsească comutatorul. Ţinând-o strâns în braţe, o sărută sălbatic, în timp ce uşa se închise în urma lor, lăsându-i în întuneric.

— Nick! exclamă Jo. Te rog, nu…

— De ce?

Sesiză timbrul ciudat din voce când îi rupse cămaşa şi îşi înclină capul să-i dezmierde sânii.

— Te rog, ţi-am spus să nu vii…

— Dar mă doreşti, Jo, mormăi el. Mă doreşti!

O prinse de braţ şi o trase cu el pe scări. Descuie în

grabă uşa de la apartamentul ei şi o împinse înăuntru. Abia atunci îi dădu drumul. Jo încercă să aprindă lumina, străduindu-se să-şi închidă cămaşa şi s-o bage în fustă.

— Nick, te rog, sunt obosită!

Plecă de lângă ea.

— Promiţi că te duci la tine acasă dacă prepar nişte cafea…

— Fără cafea. Te întristează.

Intră în cameră şi trase perdelele, aşezând măsuţa într-un colţ.

— Avem nevoie de vin şi nişte muzică.

Lăsând-o în uşă, dispăru în bucătărie şi reveni cu o sticlă.

— Văd că ţi-ai reîmprospătat colecţia!

Îi zâmbi.

— Dă drumul la muzică, Jo, şi relaxează-te!

Fata stătea la uşă, cu mâna pe zăvor.

— Închide luminile mari şi îmbrăcă-te cu ceva sexy – continuă el, cu o voce blândă. Doar ţi-am spus că n-o să-ţi fac niciun rău. Hai, relaxează-te!

Se întoarse să ia tirbuşonul. Apoi scoase dopul şi turnă vinul.

Încă ezitând, Jo se duse la raft şi scotoci prin teancul de casete.

— Piaf? întrebă ea, dându-şi seama că lăsase sticla şi se îndreptase spre uşă.

Se uită la el, crezând că o s-o încuie, dar se mulţumi doar să închidă luminile mari, lăsând doar o veioză mică, într-un colţ. Încercând să-şi domolească nervii, dădu încet drumul la casetofon.

— Poftim vinul!

Veni imediat în spatele ei.

— N-o să mă loveşti din nou, Nick! Ai promis, şopti ea când îi atinse faţa.

Nick zâmbi.

— De ce să te lovesc?

Îi luă paharul şi-l aşeză pe raft, apoi o trase spre el. Încruntându-se, începu din nou să-i deschidă cămaşa. I-o

scoase şi începu să-i desfacă sutienul.
— Aşa-i mai bine – murmură el când îl aruncă pe podea – Şi acum de ce mai eşti încălţată cu pantofii?
Se ridică şi îşi încrucişă braţele, privind cum Jo îşi trăgea sandalele cu tocuri înalte, stânjenită de privirile lui calme. Râse nervos când se întoarse să-şi ia paharul.
— Tu nu te dezbraci?
— Bineînţeles.
O urmări cum bea.
— Ti-a plăcut când te-am violat noaptea trecută, zise el brusc.
— Nu-i adevărat, se înfurie ea.
— Ba cred că da. Am simţit. O femeie nu poate să se ascundă când este excitată.
Jo se opri şi îşi luă în grabă cămaşa, strângând-o în jurul ei.
— Sper că nu-ţi trece prin cap că-mi place să fiu bătută, pentru că nu-i adevărat! Te rog. Nick, încetează…
Nick făcu un pas spre ea. Îi smulse cămaşa din mână şi o azvârli în spatele lui. Apoi o prinse de umeri şi o trase spre el.
— Frumoasa, independenta domnişoară Clifford! Mă îndoiesc că a mai îndrăznit vreun bărbat să-ţi spună ce să faci până acum, nu-i aşa? O singură privire din ochii tăi luminoşi şi se retrag în colţul lor! Cum era Pete Leveson în pat, Jo? Mie mi se pare un ursuleţ. Mă îndoiesc că te-a bătut vreodată! Probabil că de asta aţi terminat aşa de repede.
— Nick…
— Sau Sam. Sam te-a dorit întotdeauna, nu-i aşa? Mama a venit azi şi mi-a spus câte ceva. A îndrăznit vreodată să te atingă? Mă îndoiesc! Fratele meu se teme de fetele deştepte.
— Te rog, Nick!
Încercă să se îndepărteze de el.
— Mă doare. Ai promis că…
— O să fac ce poftesc cu tine, Jo.
Îi zâmbi.

— Violenţa te excită. Îţi plac bărbaţii puternici. Îţi doreşti un bărbat care să te îngenuncheze.

Se luptă disperată.

— Eşti beat, Nick…

— Nu cred. De fapt, nu sunt niciodată suficient de beat.

Îi dădu drumul atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă.

— Hai să bem puţin!

— Nu. Ai turnat deja prea mult pe gât.

Se desprinse de el şi îşi adună cămaşa mototolită.

— Nick, dacă nu ieşi de aici în zece secunde, chem poliţia.

Luă sticla de vin şi, ţinând-o pentru o clipă la lumina lămpii, turnă în pahar.

Se îndreptă spre ea sorbind cu plăcere.

— Este un soi bun, murmură el. Mă bucur că te pricepi la vinuri. Majoritatea femeilor nu…

Jo se retrăgea spre telefon. Când ajunse, Nick trase de fir şi-l scoase din priză. Vărsă vinul pe braţ, în timp ce încerca să fugă de el, strigând înspăimântată.

— Ştii, de fapt îmi place să-mi opui rezistenţă, Jo, zise el nepăsător. Acum înţeleg de ce bărbaţii preferă ceea ce se cheamă femeile aprige.

— Termină cu porcăriile astea şi ieşi afară.

Jo tremura din cap până-n picioare.

Împinse sofaua între ea şi Nick în timp ce se îmbrăca.

— Discutam despre bărbaţii care ţi-au poruncit ce să faci, nu-i aşa? continuă el relaxat. Dar Matilda? Să-l luăm de exemplu pe William de Braose. Pariez că n-a cerut niciodată permisiunea ca să-şi reguleze nevasta. Îţi plăcea? Când te obliga să-l asculţi? Trebuia să te supui soţului tău, nu-i aşa?

Acum se îndreptă încet spre ea, cu trăsăturile încordate.

Jo se trase spre balcon.

— Te rog, Nick, pleacă!

— Încă nu mi-ai spus, William te excita?

Clătină din cap.

— Nu niciodată. Era dezgustător.

— Totuşi, i-ai făcut şase copii.

— Nu eu, Nick. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am fost eu. Ştii ce, hai să plecăm. Este o noapte minunată. Ar fi grozav să ne plimbăm cu maşina. Îţi aminteşti că odată am mers până la Brighton? Am putea înota în zori şi am lua micul dejun acolo...

— Povesteşte-mi despre Richard de Clare, continuă Nick de parcă n-ar fi auzit-o. Povesteşte-mi despre frumosul Richard. El te-a excitat, nu-i aşa?

— Da!

Deodată, o cuprinse frica şi mânia şi începu să ţipe la el.

— Ei bine, da, la toţi dracii! M-a excitat, cum ai spus tu! A fost plăcut. Era vesel şi îţi făcea plăcere să fii cu el. Nu avea idei misogine deşi era un cavaler medieval şi conte pe deasupra. Ce mai, un adevărat gentleman, Nick! Cred că în zilele noastre nu mai există aşa ceva! Ei da, află că era bun la pat. Şi în tufişuri şi oriunde în altă parte. Foarte, foarte bun. Mult mai bun decât vei fi tu vreodată!

Se opri gâfâind.

În liniştea care se aşternuse între ei, vocea timbrată a lui Edith Piaf începu să cânte „Milord”. Nick izbucni în râs.

— Deci, am aflat în sfârşit adevărul.

Dădu volumul mai tare.

— *Allez dansez, milord!*[9] Singura mea consolare, *milord,* este că eşti mort, *milord!* Mort de opt sute de ani! Biata Jo. Să fie regulată de o fantomă! O fantomă imaginară!

Învârti volumul la maximum, apoi făcu o plecăciune în bătaie de joc. Sunetul se împrăştie în apartament, făcând pereţii să vibreze. Jo îşi astupă urechile cu mâinile.

După ce îşi înşfacă haina de pe scaun, Nick o agăţă pe umăr, se îndreptă spre uşa din faţă şi apoi se întoarse.

— Şi tu, Jo? Şi tu eşti o fantomă? strigă el. Gândeşte-te la asta, milady! Gândeşte-te bine!

Zicând acestea, deschise uşa şi ieşi pe hol.

Jo se repezi s-o închidă şi să pună laţul. Tremura din tot

---

[9] Hai să dansaţi, milord! (fr.) (n.t.).

corpul. Apoi se târî până la magnetofon şi-l opri. Abia atunci, în liniştea instalată deodată auzi bocăniturile furioase ale vecinilor de deasupra.

23

Biroul din cabinetul lui Bet era acoperit de diapozitive. Se uită la Jo când intră şi zâmbi răutăcios în timp ce închidea uşa.

— Doamne! Se pare că ai avut o noapte grea. Ce vrei, cafea sau brandy medicinal?

— Cafea, te rog!

Jo se trânti în fotoliul portocaliu de lângă fereastră şi îşi lăsă geanta să cadă pe podea.

Un ibric fierbea în permanenţă într-un colţ al biroului, mascat de rafturi de cărţi şi mormane de reviste. Bet luă o cană de pe tavă o umplu cu cafea neagră neîndulcită şi i-o dădu lui Jo.

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— M-am certat cu Nick.

— Nu mi se pare o noutate.

Jo duse ceaşca la gură cu o mână tremurândă.

— Se comportă atât de ciudat, Bet. Parcă nu mai este el însuşi.

— N-aş putea spune că mă surprinde. Ai auzit că Jim Greerson a ratat contractul cu Desco? A pus un necunoscut să se ocupe de campania publicitară. Presupun că Nick nu s-a preocupat deloc, aşa că Jim a aprobat proiectul care trebuia prezentat lui Mike Desmond. Mike a sărit în sus şi a spus că este o porcărie. Apoi s-a aruncat direct în braţele competitorului companiei Franklyn-Greerson.

Bet scrută faţa lui Jo cu ochi reci:

— Dar cred ca ştiai toate acestea.

Jo zâmbi trist.

— Da. Poţi să-mi torni nişte brandy în cafea?

Bet se duse la birou, deschise sertarul şi scoase o sticlă plină de Courvoisier.

— Sper că nu te-a agresat, Jo?

Se uită la vânătăile palide de pe încheietura ei.

Jo ridică din umeri.

— Doar verbal, azi-noapte.

— Vrei să spui că altădată a făcut-o?

Bet era furioasă.

Jo zâmbi.

— Nu chiar. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Bet. Dar m-a speriat cu adevărat. Parcă nu mai era el. Nu cred că doar eşecul de la serviciu este de vină. Ce dracu', doar eram împreună când el şi Jim s-au asociat. Au trecut prin tot soiul de crize. Ori necazul acesta nu putea să-i schimbe personalitatea!

Se cutremură.

— Se poartă de parcă ar fi bântuit!

Bet se aşeză pe scaun, în spatele biroului şi îşi încrucişă picioarele elegante, îmbrăcate în pantaloni.

— Îl mai iubeşti?

Jo sorbi din cafea.

— Dumnezeu ştie!

— Atunci îţi sugerez să laşi totul în voia lui Dumnezeu, deocamdată.

Bet îşi studie cizmele roşii din piele, lungi până la gleznă.

— Ce-ar fi să te concentrezi în schimb asupra muncii tale. N-am mai văzut un rând scris de tine de săptămâni în şir! În ultima vreme ai apărut doar în articolele altora!

— Bet, ţi-am spus că sunt îngrijorată pentru că…

— Las-o baltă!

Bet îşi sprijini coatele de birou.

— Jo, vreau povestea aceasta pentru WIA. Toată povestea, întreaga viaţă a Matildei. Nu doar tâmpeniile romantice pescuite de Pete Leveson. Vreau versiunea reală. Adevărul adevărat. De aici înainte, vreau drepturi exclusive de editare. Sigur, o să te plătesc aşa cum trebuie! De fapt, o să prezint materialul în serial. Până la sfârşit!

— Nu ştiu dacă mai pot să continui, Bet…

Jo întinse mâna după sticla de brandy şi o deschise încet.

— Mă îngrozeşte. Intenţionam să mă întorc la Bennet şi să-i cer din nou să mă ajute s-o uit pe Matilda. Am fost în Ţara Galilor, în locurile ştiute de ea. Când am ajuns acolo,

m-am întors în timp de una singură, fără să mă hipnotizeze cineva. Ca şi când aş fi fost preluată de ea. N-am putut să mă opresc.

Îşi muşcă buza.

— Am intrat în panică şi m-am întors acasă. A fost îngrozitor, Bet. N-am reuşit să mă descurc. Simţeam că-mi scapă de sub control. Viaţa ei mi se desfăşura dinainte oră după oră, zi după zi, infiltrându-se în existenţa mea…

Lui Bet îi sclipeau ochii.

— Exact! Jo, trebuie să te laşi condusă de destin. Doar nu vrei să-mi spui că nu te interesează? Va fi cea mai mare realizare a anului. Sunt curioasă să ştiu ce simte o femeie din secolul douăzeci când trece bariera în epoca întunericului!

— Nu prea este epoca întunericului. Secolul XII a fost o perioadă de renaştere.

Jo zâmbi trist.

— Şi nu *eu* m-am întors în timp. La momentul acela, mă simţeam Matilda. Abia după aceea fac comparaţii.

— Atunci, fă-le!

Bet luă un creion şi-l ţinu dinaintea ei cu ambele mâini.

— Haide Jo, nu-ţi sta în fire să renunţi la o provocare. Dedică-ţi toate energiile. Zici că ai fost în Ţara Galilor?

Jo încuviinţă din cap.

— Atunci întoarce-te acolo. Întoarce-te chiar acum! Concentrează-te asupra poveştii! Nu lupta împotriva ei! Ia-l şi pe hipnoterapeut cu tine, dacă vrei. WIA o să plătească toate cheltuielile. O să facem un contract prin care îmi rezerv drepturi exclusive. O să apari în revistă timp de trei luni. Bineînţeles, vei beneficia de maximă publicitate şi reclamă. Poate o să apară şi un serial TV, cine ştie! O să vorbesc cu unul sau doi cunoscuţi de la BBC să văd ce părere au! Haide, Jo! Este vorba de o mulţime de bani, în afară de celelalte avantaje!

Se opri, privind-o cu coada ochiului.

— O să te desparţi de Nick pentru o vreme. Cred că o să-ţi priască.

Jo inspiră adânc.

— Într-adevăr, recunoscu ea.

Nu ştia ce să facă. Era sfâşiată de două tendinţe contradictorii. Ziarista din ea dorea s-o facă; dar cealaltă jumătate, fiinţa ei interioară, care se revolta în faţa propunerilor lui Bet, se temea încă. Privi gânditoare pe fereastră, spre râu.

— Şi ce-o să se întâmple cu restul articolelor mele dacă o să fiu de acord?

— O să le scoatem de sine stătătoare. Şi pe celelalte le lăsăm pentru mai târziu.

Bet se ridică. Înconjură biroul şi luă sticla de brandy din mâna lui Jo.

— Haide, te invit la prânz. Trebuie să recunoşti, Jo, este o poveste al naibii de bună! Eşti o ziaristă mult prea experimentată ca să nu-ţi dai seama de asta! Îţi aduci aminte ce mi-ai spus odată? Că ţi-ar fi plăcut să fii corespondent de război? Acum ai şansa s-o dovedeşti: Sigur, îţi asumi unele riscuri, dar gândeşte-te ce experienţă o să capeţi! Jo o să iasă o carte din toate astea! O s-o scrii pe baza articolelor.

Îşi atârnă geanta pe umăr, apoi se opri.

— Ascultă, ce-ar fi să vedem dacă Tim Heacham n-ar putea să se întâlnească în Ţara Galilor cu tine?

Lăsă geanta să cadă şi trase telefonul spre ea.

— Îl sun chiar acum.

— Încă n-am spus da, Bet!

Jo se ridică.

— Ba ai spus.

Bet zâmbi şi începu să formeze numărul.

— N-ai fi venit să mă vezi acum de dimineaţă dacă ai fi vrut într-adevăr să te opreşti. Te-ai fi dus direct la hipnoterapeut. Uite – îi întinse receptorul – Sună!

Luni, a doua zi, Bet se întâlni la prânz cu Pete Leveson, la restaurantul Langan. Se aşezară la parter, salutându-şi cunoscuţii, înainte să se instaleze la masă. Pete zâmbi.

— Perrier cu o felie de lămâie, nu-i aşa?

Bet ridică din sprâncene.

— Da, pentru început.

Se aşeză pe un scaun şi-l privi în ochi.

— Pariez că ştii de ce te-am rugat să vii aici!

— Da, s-o las în pace pe Jo Clifford?

Pete se sprijini de spătar, încrucişându-şi picioarele. Se uita în tavan.

— Intenţionezi să-mi oferi ceva în schimb?

— Vrei să spui că eu negociez articolele?

Bet îl privi întrebător.

— Posibil. Dacă afli ceva palpitant, pe care eu nu-l ştiu deja.

Bet râse cu voce tare.

— *Touché.* Să presupunem că îţi promit că voi ciuli urechile?

Luă lista de menu-uri şi o studie atent.

— Totuşi ai putea să-mi faci o favoare, Pete, zise ea fără să-şi ia ochii de la *hors d'oeuvres.* Fă-ţi puţin timp pentru *la petite* Curzon. Vei constata că îţi va fi recunoscătoare.

— Vrei să spui de fapt că Jo va fi recunoscătoare dacă Judy va mai avea puţin timp pentru Nick.

Bet îşi ascunse zâmbetul.

— Nu la asta mă refeream, zise ea.

Ridică mâna să salute un coleg care tocmai intrase. Pete o privi aspru apoi rânji.

— Înţeleg… când pisica nu-i acasă… Parcă spuneai că a plecat în Ţara Galilor?

Bet încuviinţă din cap.

— O însoţeşte Tim. O să fotografieze zona – ruinele, munţii şi alte locuri şi, de asemenea, o să încerce s-o prindă pe Jo când cade în transă. Mai să nu-ţi vină să crezi ce repede a acceptat să meargă. A renunţat la toate aranjamentele – şi-a lăsat treburile în seama tipului ăluia, George şi mai nu ştiu cum îl cheamă pe asistentul lui, şi-a făcut bagajele şi a pornit la drum.

Pete fluieră în surdină.

— Deci aşa merg treburile? Nick ştie ce-o să se întâmple?

Bet ridică din umeri.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Nick Franklyn este cel mai mare duşman al lui Jo în multe privinţe. O distrage de la munca ei. O dezarmează când eu vreau să fie incisivă şi răzbătătoare. Ciunteşte latura ascuţită care marchează personalitatea lui Jo.

— Şi, în afară de asta, tu ţi-l doreai pentru tine pe Nick de ani de zile! interveni Pete.

Bet îi zâmbi enigmatic.

— Ai încercat ouăle de prepeliţă pregătite aici? întreabă ea inocentă. Dacă nu, ţi le recomand cu căldură.

Se auzi un ciocănit la uşa dormitorului lui Jo. Lasă valiza şi privi o clipă pe fereastră copacii care umbreau râul Wye.

— Vino, Tim. Sunt aproape gata.

Tim apăru şi se opri sub tavanul înclinat.

— Ai avut dreptate în privinţa doamnei Griffiths, zise el în şoaptă. Ce aglomeraţie! Bine ca a avut camere pentru noi!

Purta o cămaşă deschisă la gât şi blugi. Îşi atârnase de umăr un aparat de fotografiat.

— Mergem pe jos până la Hay?

Jo încuviinţă din cap. Îşi puse agenda în geantă şi-l urmă pe Tim pe scara care scârţâia, ieşind în strada scăldată de soare.

O luară încet pe drum, trecând de biserică. Se opriră să se uite la movila acoperită de iarbă, unde se înălţase odată primul castel de la Hay. Apoi, se îndreptară spre podul de peste râu. Aplecându-se peste parapetul vopsit în albastru, contemplară apa de dedesubt.

— Spui că s-a întâmplat aici, prima oară? întreabă Tim.

Jo încuviinţă din cap.

— Stăteam pe prundiş, acolo, jos.

— Şi totul a fost spontan?

— Cred că mi-am dat seama că se petrecea ceva cu mine. Totul a devenit ciudat – parcă mă cuprindea o migrenă. Apoi, deodată, m-am trezit în altă lume.

— Vrei să încerci din nou?

Jo înghiţi în sec.

— Bineînţeles. Doar pentru asta am venit, de fapt, îi zâmbi lui Tim. Dar aş prefera să am pe cineva aproape. M-aş simţi în siguranţă. Când m-am trezit şi i-am găsit pe oamenii aceia aplecaţi asupra mea… Parcă aş fi fost în pielea goală.

Tim o aprobă serios.

— Te înţeleg. Vino.

Tocmai voia să plece când se încordă şi se aplecă mai mult peste parapet, cercetând apa sclipitoare.

— Uite, acolo, printre trestii!

Pe Jo o cuprinse un fior. Îşi încleştă mâna pe bară, aşteptându-se să zărească o umbră din trecutul îndepărtat.

— Acolo! Ai văzut? exclamă Tim entuziasmat. Un peşte uriaş.

Jo se linişti. Îi zâmbi uşurată.

— Este un râu vestit pentru pescuit. Ar fi trebuit să-ţi fi adus undiţele.

— Nici vorbă.

Bărbatul o urmă în partea cealaltă a podului.

— Nu-mi place să ucid pentru distracţie. Acesta este un sport al zeilor. Şi, în afară de asta, împuşc ce doresc cu aparatul meu de fotografiat!

Se întoarse când ajunse la porţile batante care duceau spre cărare.

— Da, mi se pare foarte filosofic.

— Poate.

Zâmbea în timp ce mergea după ea, printre copaci, pe fâşia îngustă de prundiş, de-a lungul râului. Jo îl conduse încet spre locul unde stătuse data trecută, croindu-şi drum peste pietrele netede de pe mal. Se opri în sfârşit pe marginea nisipoasă.

— Aici era, zise ea.

Tim o urmărea.

— Nu trebuie s-o faci chiar acum, Jo. Putem aştepta.

— Nu, vreau să încerc.

Îşi puse geanta jos şi se aşeză nervoasă pe un bolovan,

înghiţi în sec, uitându-se la apă fără să clipească. Trebuia să-şi golească mintea.

Tim se lăsă pe vine, în spatele ei, studiind-o atent. Era foarte relaxat. Îşi încrucişase picioarele şi o contempla detaşat. Jo, în schimb, părea încordată. O văzu din nou înghiţind în sec şi încordându-se.

— N-o să se mai întâmple, spuse ea în cele din urmă.

— Te străduieşti prea mult, zise Tim. Încearcă să te relaxezi.

— Nu pot.

Îşi îndreptă privirile spre el.

— Presupun că în adâncul sufletului meu nu doresc să se întâmple. Mi-e frică. Ultima oară când am stat aici, am fost foarte destinsă. Era ultimul lucru la care mă aşteptam. În plus, mă simţeam complet epuizată, aşa că mintea mi s-a eliberat de toate gândurile şi cred că atunci s-a produs regresia.

— Când erai cu dr. Bennet te temeai?

Tim zâmbi blând.

Fata încuviinţă din cap.

— Mă temeam, dar nu puteam lupta împotriva hipnozei lui. Ştia cum să mă liniştească.

— Spuneai că ai citit o carte despre autohipnoză. Ce te învaţă să faci?

Jo rânji.

— Este foarte complicat. Trebuie să-ţi separi cele două jumătăţi ale creierului. Una va rămâne detaşată, iar cealaltă stimulată. Recunosc că n-am citit instrucţiunile prea atent la vremea aceea. Mi se păreau prea grele.

Tim râse.

— Ar fi fost bine s-o fi adus cu tine. Aş fi citit-o cu voce tare. Mie mi-e greu să fac faţă creierului meu chiar şi când lucrează la unison.

Întinse leneş braţele deasupra capului.

— Spune-mi în ce punct a ajuns acum povestirea Matildei?

— Ei bine, aici a fost foarte palpitant.

Jo zâmbi.

— L-a reîntâlnit pe Richard. Au vânat cu şoimii lor peste mlaştini, undeva în spatele nostru, dincolo de Clyro şi au reuşit să se îndepărteze de ceilalţi. Au făcut dragoste pe iarbă, lângă un izvor de munte. Tim? Ce este?

Bărbatul se ridicase în picioare. Se dusese pe malul pârâului şi începuse să lovească pietricelele cu piciorul.

— Nimic.

Se aplecă şi ridică una s-o arunce în apă.

— Vino! Haide să mergem până la castel. Putem încerca altădată.

— Bine. Dacă vrei!

Jo se încruntă, uimită de reacţia lui.

Tim se întoarse să-i zâmbească şi-i întinse mâna s-o ridice.

— O să fac nişte poze cu soarele sclipind şi pe urmă ce-ai zice să găsim o cârciumă şi să mâncăm ceva?

— Da, ar fi bine.

Îşi luă geanta şi-l urmă.

— Tim. Crezi că sunt nebună dacă mă ţin de toată povestea asta?

Bărbatul ridică din umeri.

— Cine ştie? Dacă te simţi obligată s-o faci, atunci trebuie.

— Obligată s-o fac? Vrei să spui de Bet?

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Mă refeream la ceva dinăuntrul tău. Poate Matilda, care încearcă să-şi spună povestea.

Jo se cutremură.

— Crezi că mă domină? Nu mă simt posedată, nici măcar obsedată. Cred că sunt doar curioasă.

— Atunci poţi să alegi.

— Tu ai continua dacă ai fi în locul meu?

Nu-i răspunse imediat. Tim se uită la podul înalt.

— Nu-mi dau seama. Vezi, eu cred în karma.

— Adică în destin?

— Cam aşa ceva. Chiar dacă îmi cunosc trecutul, n-are

cum să schimbe viitorul. Poate că este mai bine să nu ştiu.

— Dar eu ştiu, zise ea în şoaptă. Am aflat din cărţi.

Tim clătină din cap.

— Nu ştii adevărul, Jo. Ai prins doar câteva fapte disparate. Presupuneri. S-a petrecut prea demult. Nu s-a studiat îndeajuns. Singurul mod de a te lămuri cu adevărat este să retrăieşti viaţa Matildei o dată cu ea.

— Până la sfârşit?

Jo reflectă pentru o clipă.

— Nu cred că am curajul. Mă tem de moarte.

— Chiar şi acum când ai dovada că nu înseamnă sfârşitul?

Fata zâmbi.

— Păi, tocmai aici este problema. Presupui că Matilda a fost o reîncarnare anterioară.

— Ştiu că a fost, zise Tim blând.

Îl privi fix.

— Ştii? Sau aşa ţi-ar place să crezi?

— Ştiu.

— De ce eşti atât de sigur?

Pentru o clipă fata avu impresia că o să-i spună, dar apoi clătină din cap.

— Într-o zi, o să-ţi explic, Jo. Sigur, nu acum. Haide. O să se întunece. Să trecem la treabă.

Făcură turul castelului, fotografiindu-l din toate părţile. În unele locuri de aproape, în altele de la depărtare, pe fundalul copacilor şi acoperişurilor.

— Nu vrei să intri? întrebă Tim scoţând alt aparat de fotografiat din geantă.

Jo clătină din cap.

— Nu cred. Cel puţin nu deocamdată. S-a schimbat atât de mult, Tim! Chiar dacă unele ziduri datează din epoca Matilda, chiar dacă a pus câteva pietre cu mâna ei, nu este acelaşi lucru. Majoritatea sunt de dată recentă. Nu, nu vreau să intru.

Tim o aprobă.

— Vrei atunci să căutăm un han confortabil?

Jo se îndepărtase de el câţiva paşi, studiind peretele înalt de piatră. Erau pe Castle Lane, o stradă îngustă, unde clădirile din partea de nord-est se înălţau sub zidurile înalte ale ruinei din faţa lor. Le privea, contemplând arcada goală a unei ogive.

Tim ridică încet aparatul de fotografiat. Nici nu-l observase, concentrată să privească piatra cenuşie.

— Jo? zise Tim după o clipă.

La început, nu părea să fi auzit apoi se întoarse şi-i zâmbi nesigură.

— M-am gândit la un moment dat…

Lăsă aparatul în jos.

— Nu te îngrijora. O să se întâmple din nou. Bill Walton susţine că autohipnoza este adesea mai eficientă decât cealaltă, dar nu poţi să ţi-o impui, Jo. O să înveţi sau o să vină de la sine…

— Nu este vorba de autohipnoză, Tim. Ţi-am mai spus, n-am încercat niciodată s-o fac voit, decât acum, pe malul râului.

Se opri brusc.

— Când ai discutat cu Bill Walton despre asta?

— Acum câteva zile.

Se îndreptă spre zid.

— Eu…

Se apropie de ea.

— Adică… am vrut să văd cum este!

Jo îl privi mirată.

— Vrei să spui că te-ai întors în timp?

Încuviinţă din cap.

— Şi?

— N-a mers.

Îşi atârnă aparatul pe umăr.

— Hai. Vreau să mâncăm.

Cum să-i mărturisească ce se întâmplase în camera întunecată din Richmond? Bezna, disperarea, frica şi mânia care îl cuprinsese, sentimentul de frustrare şi, în sfârşit, conştiinţa eşecului care îl urmărise în fiecare existenţă, în

timp ce se rotise fără identitate de-a lungul secolelor.

Clătină din cap şi-o urmă cu Jo în jos, pe strada care lega High Town de râu. Da, se întorsese în trecut. De două ori. Şi nici prima nici a doua oară nu fusese coerent. Ştia că n-o să mai încerce.

Biserica era foarte rece după căldura de dimineaţă. Când intrară, Jo şi Tim o cercetară din priviri.

— Uite-o, şopti Jo.

Lângă peretele de vest, se aflau rămăşiţele unei uriaşe statui de piatră mâncate de vreme, care devenise aproape de nerecunoscut. Se apropiară încet, iar Jo se aplecă şi puse mâna pe piatră.

— Moll Walbee, spuse fata. Mă întreb dacă o fi *ea.*

Tim răsfoia broşura pe care o luase la intrare.

— Aici nu spune aşa! exclamă el. Zice că reprezintă un călugăr necunoscut.

Stăteau amândoi în linişte, privind figura lipsită de expresie din faţa lor, care-şi odihnea capul pe o pernă de piatră.

Tim râse.

— Dacă este, poţi să înţelegi de ce i s-a dus vestea că ar fi o femeie gigant. Doar bucata aceasta trebuie să aibă patru metri lungime şi este doar jumătate din ea sau el.

Ridică aparatul şi o prinse pe Jo în timp ce îngenunchease lângă statuie, sprijinită cu mâinile de piatra rece, cu ochii plecaţi, cu părui atârnându-i pe umeri.

Închise ochii, încercând să-şi imagineze căldura în locul materialului tare şi rece de sub palmele ei. Biserica era cufundată în tăcere. Tim rămăsese nemişcat. O urmărea pe femeia, care, în rochia ei răcoroasă de pânză verde era la fel de neclintită ca şi statuia de lângă ea, reflectând pe faţa bronzată umbrele din altar. Constată că îl cuprinseseră frisoanele şi îşi încheie cămaşa până la gât.

Jo ţinea ochii închişi. Tim se uită la genele negre de pe obraji ei şi rezistă cu greu dorinţei de a-i atinge umărul.

— Of, Doamne, de ce nu se întâmplă nimic? exclamă Jo deodată, lovind cu pumnii în statuie. Trebuie să ştiu, Tim.

Trebuie. Dacă aici nu se poate, atunci unde?

Îşi roti privirile prin biserică.

— Va trebui să mă întorc la Carl Bennet. Am crezut că pot să mă descurc fără el – voiam s-o fac singură...

— Poate că asta este, Jo, zise Tim încet. Poate că ai nevoie să fii singură. S-ar putea să nu reuşeşti din cauza prezenţei mele.

— Da, s-ar putea.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Sau fiindcă doresc să aflu urmarea acestei poveşti. Am vrut să urmez sfatul lui Bet şi să scriu articolele. Când a pomenit despre o carte şi un serial TV m-am entuziasmat. Intenţionam să mă folosesc de toate acestea, Tim. Şi am stricat totul.. La fel cum ai făcut şi tu, cu aparatul tău de fotografiat. N-ai ce căuta aici, Tim!

— Ba da, Jo.

Se întoarse şi se aşeză în strană, contemplând altarul arcuit, cu spatele la ea.

— Am ce căuta.

— Nu te cred, îi zise ea străfulgerându-l din priviri. N-ar fi trebuit să-ţi cer să vii!

Se ridică în picioare şi alergă spre uşă. Apoi, o deschise şi dispăru afară, în soare.

Tim rămase nemişcat, ascultând ecoul lacătului răsunând sub bolta arcuită.

Jo păşi încet pe iarbă, legănându-şi geanta care scutura seminţele păpădiilor, în timp ce se îndrepta spre pajiştea neîngrijită din partea de nord a bisericii. Undeva, în apropiere, auzea susurul unui izvor. Era foarte cald, într-adevăr. Pâcla de dimineaţă se risipise şi soarele îşi revărsa dogoarea din înaltul cerului.

Simţea că transpirase pe spate şi între sâni când se opri şi privi în jur. Cimitirul era pustiu. Nici urmă de Tim. Îşi croi drum oftând printre buruienile înalte până la genunchi, presărate cu guşa porumbului, piciorul cocoşului şi creţuşcă şi se aşeză pe un mormânt străvechi, acoperit cu muşchi, sub un brad, lăsând geanta în iarbă. Deschise primii nasturi

de la cămaşă şi îşi ridică gulerul, contemplând verdele copacului proiectat pe albastrul metalic al cerului. Undeva aici, sau foarte aproape, a fost îngropată Jeanne. Auzi gunguritul unui porumbel.

Închizându-şi ochii, se lăsă pe spate, cu soarele jucându-i pe faţă.

Holul castelului era aglomerat, plin de fum, în timp ce mesenii se aşezau pe scaune. Era toamna lui 1187.

Matilda stătea la masa mare, lângă soţul ei şi la dreapta era Gerald, arhiepiscop de Canterbury.

Gerald se aplecă spre ea zâmbind.

— Înălţimea Sa pare obosit. Nu s-a aşteptat ca predica lui pentru cea de-a treia cruciadă să fie întâmpinată cu scandal la Hay.

Matilda zâmbi.

— Bărbaţii din Hay se grăbesc să urmeze crucea iar femeile lor nu ştiu ce să facă să-i oprească! Chiar şi aşa mă tem!

Se întrerupse, muşcându-şi buza. William îi uimise pe cei din Border March pentru că nu se oferise voluntar să elibereze oraşul sfânt din mâna lui Saladin.

Gerald remarcă imediat ce o frământa.

— Regele are nevoie de Sir William, milady, zise el blând. Soţul tău va da bani pentru cauza sfântă, ceea ce este la fel de important ca şi sabia sa.

— Chiar şi lord Rhys şi Einion de Elfael s-au oferit să plece în cruciadă! replică Matilda. Şi William îndrăzneşte să-i numească sălbatici…

Se opri, aruncându-i o privire soţului ei, să vadă dacă nu auzise şi schimbă în grabă subiectul.

— Povesteşte-mi despre tine, arhidiacone! Eşti fericit? Se pare că arhiepiscopul te preţuieşte foarte mult.

Ochii lui scrutători nu-şi pierduseră agerimea şi continua să măsoare oamenii din jur, dar acum o cerceta cu atenţie, în timp ce-şi ştergea buzele cu şerveţelul şi întindea mâna după vin.

— Nu sunt fericit niciodată, lady Matilda. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum. Servesc regele şi arhiepiscopul, dar mărturisesc că mă simt neîmplinit.

Puse jos cupa aşa de brusc, încât pătă faţa de masă.

— Dumnezeu are nevoie de mine ca episcop al catedralei Sf. David! zise el pe un ton vehement. Ţara Galilor are nevoie de mine aici. Şi totuşi, eu stau să aştept.

Inspiră adânc, stăpânindu-se cu greu.

— Dar mi-am continuat munca şi am scris fără încetare. Asta mi-a adus multă linişte.

Îl privi pe arhiepiscop.

— Mâine mergem la casa mea de la Llanden. Arhiepiscopul a acceptat să-şi petreacă noaptea acolo înainte să meargă la Brecknock şi m-am hotărât să-i arăt lucrările mele despre topografia Irlandei. Ştiai că am fost acolo acum trei ani cu Prinţul John?

Clătină din cap.

— Expediţia aceea s-a dovedit un fiasco şi nu-i de mirare, dar cel puţin am revăzut Irlanda. Iar cartea mea a fost bine primită.

— Se pare că nu-l agreezi pe mezinul regelui, zise Matilda prudentă, coborându-şi din nou vocea.

Gerald ridică din umeri.

— Nu-i vorba de asta. Mi-a oferit două episcopii acolo. Dar eu vreau să stau la St. David, aşa că l-am refuzat.

Zâmbi vesel.

— Este tânăr, dar cam răsfăţat. Cred că-i inteligent şi isteţ, dar nu se pricepe să conducă o campanie. Poate că în Normandia o să înveţe câte ceva.

Se întoarse şi chemă un paj să-i umple cupa cu vin.

— Iar acum, când doi din fraţii săi mai mari au murit, John a devenit un om important. Este mult mai aproape de tron decât a fost vreodată. Tatăl lui este bătrân, fiul lui Geoffrey este un copil.

— Şi prinţul Richard nu s-a căsătorit încă? John poate deveni în curând o forţă.

Matilda se cutremură.

— N-am încredere în el.

Gerald îi zâmbi şiret.

— Nici eu, draga mea. Sper că o dată cu vârsta va deveni mai înţelept.

Îşi împături şerveţelul şi-l puse pe masă.

— Şi acum hai să discutăm despre lucruri mai plăcute. Spune-mi ce-ţi mai face familia?

Matilda se încruntă.

— Am nevoie de sfatul tău. Ieri ai vorbit cu Prinţul Rhys ap Gruffydd. Crezi că este un om bun?

Gerald se posomorî.

— Ce întrebare ciudată! După cum ai spus, s-a oferit voluntar să apere crucea.

Îi zâmbi.

— La fel ca şi ginerele lui, Einion.

Îşi puse mâna pe a ei.

— Dar nu cred că asta te preocupă. Ce te îngrijorează de fapt, milady?

— El şi William au discutat despre o alianţă.

Se uită încordată la faţa albă de masă.

— Vrea ca micuţa mea Matilda să fie soţia fiului său Gruffydd.

— William mi-a declarat că indiferent ce părere are despre galezi, va fi de acord. Este dorinţa regelui, spuse Gerald ridicând din umeri. Gruffydd este moştenitorul tatălui său. Nu-i la fel de arătos ca fratele său Cwnwrig, dar este înalt, puternic şi va face faţă luptelor cu fraţii săi. Ştii, fiii lui Rhys se războiesc tot timpul. I-au scos peri albi bietului om. Probabil că va fi un soţ bun pentru fetiţa ta.

— Mă tem pentru ea, Gerald. Mi-am apărat copiii de Einion şi de restul rudelor lui Seisyll, iar acum mi se cere s-o dau lui Rhys cu mâna mea.

Se întoarse spre el agitată.

— Jură-mi că o să fie în siguranţă, arhidiacone!

Gerald ridică mâna împăciuitor.

— Cum să jur? Ştiu că Rhys este un om de onoare. Cinstit, discret şi sincer în dorinţa lui de pace. Mai mult de

atât nu ştiu, deşi este vărul meu. Vrea ca această căsătorie să pecetluiască pacea nesigură de la frontiere şi să se asigure că vestitele *galanas* nu vor mai apare între familiile noastre. Bănuiesc că puterea de Braoseilor este cea mai importantă provocare pentru el, aşa că-i nerăbdător să asigure pacea cu voi. Şi cum se poate realiza mai bine acest lucru decât printr-o căsătorie? Dar nu poţi obţine mai mult decât promisiunea lui. Oricum, alte mame nu au parte nici măcar de atât.

Îi aruncă o privire micuţei Matilda de zece ani, care stătea la o masă mai joasă, cu doică ei. Cei doi fraţi mai mari, William şi Giles erau paji în castelele vecine, aşa cum era obiceiul, în timp ce Reginald, cel de-al treilea frate îl servea mândru pe arhiepiscop. Cei doi bebeluşi ai Matildei, Isobel şi Margaret erau în leagănele lor din turnul de vest. Avea nişte copii fericiţi şi sănătoşi. Pe unii dintre ei îi botezase chiar Gerald. Arhiepiscopul o privi cu bunăvoinţă pe mama lor. Era o femeie tânără, nu mai mult de douăzeci şi şase – douăzeci şi şapte de ani, frumoasă şi suplă, deşi zămislise atâtea odrasle. Se uită la ea în timp ce o studia pe micuţa Matilda. Era un miracol că nu-i murise niciun copil până acum. Se rugă lui Dumnezeu să n-o împovăreze niciodată cu asemenea durere.

Privirea Matildei ajunse până la fiica ei prin sala plină de fum. Micuţa Tilly îşi ridică ochii de parcă ar fi simţit că mama ei o urmărea. Erau limpezi, cenuşii. Pentru o clipă, se studiară amândouă. Apoi, Tilly se întoarse.

Matildei i se strânse inima. Întotdeauna această indiferenţă, această respingere tăcută.

Îşi aminti ce-i spusese Jeanne cu atâţia ani în urmă, *Copilul însuşi îţi va trăda secretul.* Dar cum ar fi putut când nu ştia.

Matilda îşi muşcă buza. În ultimii zece ani avusese grijă să nu mai rămână singură în prezenţa lui Richard. Ignorase dorinţa din ochii lui şi rezistase feroce pasiunii arzătoare din trupul ei. Tilly n-ar fi putu ghici ce mult iubea mama ei pe chipeşul vizitator care trecea din când în când pe la

castelele lor.

— Oftezi, milady!

Gerald îi atrase blând atenţia.

— Nu are rost. Sunt sigură că Gruffydd se va purta frumos cu ea.

Matilda încercă să zâmbească. Încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, bineînţeles, arhidiacone.

Observă că o cerceta atent şi se îngrozi că i-ar putea citi gândurile; că ar putea bănui că Tilly nu era copilul lui William. Se strădui disperată să-i distragă atenţia.

— Spune-mi, arhidiacone, intenţionezi să scrii o carte despre călătoria ta în Ţara Galilor cu Înălţimea Sa Arhiepiscopul? îl întrebă ea. Sunt sigură că va fi fascinantă. Poţi include şi scena ruşinoasă de azi după-amiază din cimitirul bisericii St. Mary.

Surâse, văzând că prinsese momeala. I se aprinseră ochii şi se aplecă spre ea entuziasmat.

Matilda se uită pe furiş spre masa fiicei sale. Ochii ei mari cenuşii îi studiau din nou pe cei ai mamei. Dar, de data aceasta nu mai văzu indiferenţa pe faţa copilului ci frica – poate chiar dor?

Flacăra lumânării îi sclipi în ochi. Furioasă, îşi duse mâna la frunte când se întoarse spre Gerald, dar nu era acolo. Cineva îngenunchease lângă ea, în lumina soarelui, cu aparatul de fotografiat ridicat. Clipi.

— Tim!

— Bine ai venit printre noi!

Îi făcu încă o poză şi apoi lăsă în jos aparatul.

— De când stăm aici?

— Cam de o oră.

— Am cinat…

— Cu Giraldus Cambrensis. Sunt foarte impresionat de prietenii tăi.

Jo se uită la el.

— De unde ştii?

— Te-am întrebat unde erai. Se pare că mă auzeai foarte

clar. Ai vorbit foarte logic; mi-ai descris ce se întâmpla în cimitir – îmbulzeala şi felul în care arhiepiscopul a trebuit să se refugieze în castel, incidentul caraghios când un bărbat a încercat să treacă pe poartă pentru a se înrola în cruciadă şi şi-a pierdut pantalonii…

Chicoti.

— Ştii bineînţeles că Gerald ţi-a urmat sfatul. A scris despre călătoria sa prin Ţara Galilor – *Itinerarul* – aşa se numeşte. Se găseşte şi azi în librării.

Zâmbi.

— Şi m-ai fotografiat?

— Doar de asta sunt aici, Jo.

Îşi muşcă buza.

— Mă face să mă simt vulnerabilă.

— Am surprins doar expresia ta pierdută.

— Am vorbit despre fiica mea?

— Da.

Tim se ridică brusc, scuturându-şi iarba de pe genunchi.

— Copilul care l-a încornorat pe de Braose.

Jo tresări vizibil.

— Am spus eu asta?

— Probabil, draga mea, altfel cum să fi ştiut?

Vocea lui suna sec.

— Imaginează-ţi-o pe micuţa Tilly căsătorită cu un prinţ galez.

— Dacă s-a căsătorit într-adevăr cu el.

Jo se ridică înţepenită de pe mormânt.

— Bunicul meu susţinea că familia Clifford se trage dintr-un prinţ galez… Poate că aşa s-a întâmplat. Poate că Matilda a fost un strămoş de-al meu. Matilda şi Richard de Clare!

Se opri pentru o clipă, savurând gândul. Tim zâmbi înţelept.

— Şi eşti încântată că poţi să te întorci în trecut?

Încuviinţă din cap.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Dacă Tilly s-a măritat cu fiul lui Rhys. Într-un fel, sper că da. Încep să ţin cu

galezii – îmi place ideea că descind dintr-un prinţ. Poate o să-l sun pe David Pugh şi o să-l rog să se uite în cărţile lui. Am promis că o să-l sun cât suntem aici. Dar, Doamne Sfinte! Să sacrifici un asemenea copil pentru o ambiţie dinastică? A fost o hotărâre crudă.

— Spuneai că era o fetiţă ciudată?

Jo încuviinţă din cap.

— Era rezervată. Rece. Reţinută. Cu totul altfel decât băieţii care mişunau peste tot ca nişte căţeluşi. Şi cu totul altfel decât Richard.

Se uita la el zâmbind veselă.

— William a aflat vreodată că nu era a lui?

Jo ridică din umeri.

— Nu pot să ghicesc viitorul, Tim. În cărţile pe care le-am citit, nu se precizează nimic, dar nu-mi vine să cred că n-a bănuit. Era atât de diferită de ceilalţi. Atât de blondă.

— Şi Richard era blond?

Jo îl aprobă.

— Da, foarte blond.

— Şi încă mai ţii la el?

— Te referi la Matilda, nu? Da îl iubea.

Vocea ei trăda durerea.

— Iată de ce simţea ceva deosebit pentru Tilly.

Rupse un fir de guşa porumbelului din iarba înaltă şi-l răsuci între degete.

Tim o urmărea cu ochii pe jumătate închişi.

— Şi Nick unde se potriveşte în toate acestea, Jo? o întrebă el deodată.

Îl privi mirată.

— Nick? Dar el n-are nicio treabă.

— Eşti sigură?

O porni prin iarbă, spre porţile din fier forjat care dădeau în şosea.

— Cred că şi el este implicat – mai bine-zis reîncarnat. La fel ca şi mine, Jo.

Se opri uimită.

— De asta te-ai dus la Bill Walton? Să vezi dacă ai trăit în

aceeaşi perioadă cu mine?
Tim încuviinţă din cap.
— Dar ai spus că n-a mers.
— Am minţit, Jo. Nu am căzut într-o transă adâncă, aşa cum ai făcut tu, dar ceva s-a întâmplat totuşi. Ştii, nu era prima oară. Simţeam demult că am mai trăit. Nu doar o dată, ci de mai multe ori. Am citit o mulţime despre acest subiect – mai ales despre Buddhism – şi am fost învăţat să meditez şi să încerc să intru în contact cu reîncarnarea mea prin meditaţie. Faţa necunoscută a lui Tim Heacham!
Zâmbi trist.
— Credeam că o să mă ajute să mă împac cu prezentul dacă o să mă regăsesc în trecut. M-am dus la Bill să văd dacă nu poate să limpezească puţin lucrurile.
— Şi le-a limpezit? şopti Jo.
Bărbatul făcu semn că nu.
— M-am dus de două ori după ce am fost cu tine, sperând că o să mă ajute. Dar alter-ego-urile mele sau cum vrei să le spui erau prea furioase, prea neiertătoare ca să se lase domolite.
Rupse un con de brad când trecură pe lângă el.
— Reîncarnările mele anterioare erau pline de mânie, Jo, de eşec şi trădare.
— Dar cine ai fost?
Jo îl privea fix.
— De ce nu te recunosc?
Tim zâmbi amar.
— Poate fiindcă nu ne-a fost scris să fim împreună. Nici atunci, nici acum.
— Şi crezi că lui Nick i-a fost scris?
Tim o privi în tăcere, apoi încuviinţă din cap.
Jo înghiţi nervoasă.
— Nick a început să se comporte foarte ciudat. Mă întreb dacă bănuieşte ceva.
— Ar trebui să fie prea lipsit de imaginaţie ca să n-o facă.
— El cine a fost, Tim?
Tim ridică din umeri.

— Tu ai distribuţia, nu eu. Singurul lucru pe care-l ştiu despre amândoi este că nu semeni prea mult cu Matilda. Oricum, nu eşti dublura ei, nu-i aşa?

Jo zâmbi.

— Sigur, n-am doi metri jumătate, aşa cum susţinea David că fusese ea.

— Dar părul, ochii? Dacă ai face un film, rolul tău şi al ei ar fi jucat de aceeaşi actriţă?

— Nu ştiu. Cred că eu sunt mai brunetă. Părul Matildei era mai deschis. Aproape castaniu. Nu ştiu nimic despre ochii ei. Nu-mi amintesc să mă fi uitat într-o oglindă. Oricum nu erau prea bune pe atunci. Se făceau din metal, nu din sticlă. Ar trebui să întrebi pe cineva.

— Pe cine? Pe Richard de Clare?

Zâmbi grav.

Fata râse fără poftă.

— Oricum, nu pe William. Ah, Tim, nu sunt persoana potrivită să mi se întâmple asta. N-am conştiinţa destinului. După părerea mea, karma şi kismet sunt nişte prostii. Nu cred în afirmaţia că nu te poţi împotrivi destinului.

— Şi, bineînţeles, n-ai avut sentimentul că ai mai trăit pe acest pământ.

— Niciodată! Nu cred în romantisme zaharisite. Sunt Jo Clifford, nu uita!

— Cum aş putea să uit?

Îi dezmierdă părul.

— Deci ai de gând să lupţi împotriva destinului dacă îndrăzneşte să te înfrunte?

Jo îl aprobă. Apoi se încruntă.

— Şi crezi că o să mă înfrunte?

Bărbatul încuviinţă din cap fără să zâmbească.

— Cred că a făcut-o deja, Jo. Cred că distribuţia este în curs de completare. Ştiu că Matildei i s-a întâmplat ceva groaznic. A fost trădată de soţul ei şi ucisă, probabil din ordinul regelui. Poate – am spus poate – sufletul ei vrea să se facă dreptate.

— Tim!

Jo îl privi uimită şi se cutremură.

— Sper că nu vorbeşti serios!

Pentru o clipă nu-i răspunse, cu ochii fixaţi în depărtare, în timp ce înaintau spre centrul oraşului, iar apoi îi zâmbi.

— Este un subiect al naibii de dramatic pentru cartea ta!

— Este oribil. Grotesc. Crezi că vreau să mă răzbun pe tine? Pe tine sau pe altcineva, pentru numele lui Dumnezeu? Cine crezi că era Nick?

— Ţi-am mai spus că nu ştiu! Mai bine uită totul, Jo. Calmează-te! Glumeam, atâta tot!

— Nu-i adevărat. Vorbeai foarte serios. Aşa că spune-mi, cine dintre noi mai este implicat?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu pot să ghicesc. Poate Judy? Poate Sam? Poate Bet? Oameni pe care-i cunoşti. Pete Leveson?

— Şi Nick?

Încuviinţă din cap.

— Da, şi Nick.

— Crezi că Matilda vrea să se răzbune prin mine?

Tim se opri. O prinse de braţ şi o întoarse. Acum, soarele îi bătea direct în faţă. O privi câteva secunde şi apoi îi dădu drumul.

— Nu, nu cred. După părerea mea, eşti la fel de neajutorată ca toţi ceilalţi în această poveste.

O atinse uşor pe obraz cu degetul.

— Îmi pare rău pentru contractul cu *Desco.*

Bet îl privi provocator pe Nick în lumina difuză a barului. În spatele lui, deasupra robinetelor de bere, sclipeau câteva căni de cositor. Se întoarseră amândoi când un tip înalt se atinse de una dintre ele, făcându-ie să zăngăne.

Nick plecă uşor capul.

— Sper să găsesc altceva. Imediat.

Bet zâmbi.

— Sunt sigură că o s-o faci. Dar trebuie să-ţi ţii în frâu partenerul.

Nick se încruntă. Avea cearcăne de oboseală în jurul

ochilor. Părea palid şi obosit.

— Am avut ghinion, Bet. Atâta tot.

— În afaceri nu trebuie să existe ghinion, Nick. Ştii la fel de bine ca şi mine. Dar ia spune-mi, schimbă ea brusc subiectul, ce mai face Jo?

Îl urmărea atentă, dar expresia feţei lui nu trăda nimic. Îşi ridică paharul înainte să răspundă.

— Din câte ştiu, este bine.

— Cu câtva timp în urmă, mi-ai cerut să renunţ la un articol propus de ea.

Nick sorbi băutura şi puse paharul jos, aşezându-l meticulos în cercul umed lăsat pe faţa de masă. Apoi îi zâmbi rece.

— O rugăminte pe care ai găsit potrivit s-o ignori.

— Nu uita că sunt editoarea lui Jo; nu dădaca ei. Dacă vrea să scrie ceva şi mi se pare bun, îl public şi gata. Iar ce face ea este foarte bun. Al dracului de bun. Şi tu ştii asta foarte bine.

— Da, bun pentru tirajul revistei WIA.

Nick se încruntă brusc. Bet se înfioră când îi întâlni privirea.

— Eşti o egoistă afurisită, Bet Gunning, continuă Nick.

Nu-i vorbise veninos, dar femeia se suci stânjenită pe scaun.

— Ba nu, sunt o editoare de excepţie.

— Poate. Oricum, mă bucur că nu sunt unul din scriitorii tăi.

— Ai putea fi.

Îl privi serioasă.

— Versiunea ta despre ce i s-a întâmplat lui Jo.

Un moment, i se păru că n-o auzise. O străpungea cu privirile. Dar peste câteva clipe, făcu semn barmanului şi comandă încă un rând de băuturi.

— Unde este Jo? o întrebă el, în cele din urmă.

Îşi trase paharul lângă ea.

— A plecat din Londra.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Între voi doi? Da.

— Şi ai crezut-o, bineînţeles.

— Da, sigur.

— Şi n-ai de gând să-mi spui unde este?

— Nu.

— Dar ştii că voi încerca s-o găsesc.

— Lucrează, Nick. Las-o în pace. Este o ziaristă de prima mână şi munca ei este foarte importantă pentru ea. Urmăreşte destinul acestei Lady Matilda. Nu poţi s-o opreşti. Merge până la capăt, aşa că, ori te împaci cu această situaţie, ori îţi găseşti altă femeie.

Nick o urmărea gânditor.

— Şi tu eşti disponibilă, nu-i aşa?

Îi zâmbi.

— Aş putea fi.

— Dar cu Tim Heacham ce faci? Credeam că voi doi trăiţi împreună.

Clătină din cap.

— Ne întâlneam din când în când sâmbăta şi duminica. Ne amuza pe amândoi. Dar acum are alte aranjamente.

Surâse cu subînţeles. Apoi se aplecă şi-i puse mâna pe genunchi.

— N-ai vrea să ne vedem astă-seară?

— Nu, Bet.

Îi zâmbi palid.

— Sigur, mă simt măgulit şi tentat, dar deocamdată am alte planuri, care o includ pe Jo.

Bet se îndreptă.

— Deci o iubeşti?

Nu-i răspunse imediat.

— Este cu Tim. Oricum, cred că ţi-ai dat seama.

Îi studie reacţia cu ochii îngustaţi.

Bărbatul se strâmbă.

— N-o interesează Tim. Dacă este cu el, înseamnă că lucrează. Sunt la Hay?

— Doar nu te gândeşti să pleci acolo?

Bet îl privi drept în ochi. Devenise din nou dur şi o făcea

să nu se simtă în largul ei.
— Poate.
Dădu paharul la o parte. De-abia se atinsese de băutură.
— Nu ştiu ce-o să fac.
Se ridică şi puse uşor mâna pe încheietura lui Bet, în timp ce pipăia marginea paharului.
— Era cât pe ce s-o ucid pe Jo, noaptea trecută. Ţi-a spus asta, domnişoară Gunning? Nu jucăm jocurile tale sofisticate. Nu i-a plăcut ce i-am făcut, dar mă ironizase. A luat-o pe un drum greşit şi periculos. Aşa că, dacă o vezi înaintea mea, ar fi bine s-o previi.
Bet clătină din cap.
— Ba nu, Nick, sunt sigură că…
— Eşti sigură?
Făcu un pas spre ea.
— Ai trimis-o cu Tim Heacham ştiind prea bine că ar fi în stare să-şi taie mâna dreaptă ca să se culce cu ea.
Bet încercă să se stăpânească.
— Jo nu se culcă cu cine se nimereşte, o ştii prea bine!
— Mi-a povestit totul, Bet.
O privi satisfăcut.
— S-a lăudat.
Bet se holbă la el.
— Despre cine este vorba? şopti ea.
I se albiseră mâinile încleştate în pumni.
— Richard, zise el blând. Îl cheamă Richard.
Se uită după el în timp ce dispărea prin uşile batante. Locul lui fusese ocupat deja şi cineva o aştepta nerăbdător să se ridice.
— Richard, repetă ea în şoaptă. Doamne sfinte, Nick! Dar Richard este o fantomă!
Luă un taxi până la birou şi plăti şoferul cu mâinile tremurânde. Apoi se urcă în lift, fără să audă glasul ironic al unuia dintre colegi. Când ajunse în birou, trânti uşa şi întinse mâna să ia telefonul. Numărul pe care i-l dăduse Jo era scris în spatele agendei.
Îşi muşcă buza când sună şi se cocoţă pe birou.

— Doamna Griffiths? zise în cele din urmă. Vă rog, aş vrea să vorbesc cu domnişoara Clifford. Este acolo?

— Îmi pare rău, a plecat cu domnul care o însoţeşte.

Vocea cu accent galez răsună clar în camera tăcută.

— Au plecat la Raglan.

— La Raglan?

După ce puse jos receptorul, Bet se uită în gol.

— Doamne Sfinte, sper că este cât mai departe!

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră, îndoindu-şi degetul cel mare în timp ce privea banda strălucitoare a Tamisei. I se făcuse frig, deşi era o după-amiază foarte caldă.

Tim se zgâia la ruinele cenuşii, masive, ale castelului Raglan.

— Mă bucur că prietenul tău Pugh ne-a spus să venim aici, zise el impresionat. Este minunat.

Îi aruncă o privire.

— Dar n-are rost să-ţi spun. Doar este castelul tău.

Jo râse blând.

— A trecut prea mult timp de atunci, Tim. Bineînţeles că s-a schimbat totul. Hai să stăm aici, pe iarbă. Se uită la castel peste umăr.

— Dar aş putea să dau o raită între timp.

Fata îl aprobă.

— Ce idee bună!

O privi afectuos în timp ce se aşeza pe iarbă. Apoi se întoarse cu aparatul de fotografiat în mână şi o luă de-a lungul malului abrupt, spre zidurile uriaşe.

Jo închise ochii. Îi tremurau uşor mâinile, în timp ce încerca să-şi golească mintea. Era foarte cald. Se strădui să-şi deschidă încet ochii ca să privească iarba. Simţea cum oboseala şi căldura puneau stăpânire pe ea şi încerca să nu adoarmă.

Tim se întorcea. Îl vedea cu coada ochiului înaintând spre ea înalt, cu picioarele lui lungi. Se încruntă. Era prea devreme. Ar fi trebuit să zăbovească cel puţin câteva ore; o

găsise nepregătită. Zări în spatele lui sclipirea unui fulger, dincolo de zidurile impunătoare ale castelului, luminând ferestrele ca şi când acolo, înăuntru, ar fi ars lumânările. Apoi, auzi acordurile unei harpe.

24

Matilda stătea în picioare, sprijinindu-se cu mâinile de pietrele noii săli a castelului Radnor. I se părea ciudat că putea privi corturile galeze înşirate afară – o imagine care ar fi înspăimântat-o în mod normal – ştiind că n-avea de ce să se teamă. Steagul pictat cu un leu roşu al Prinţului Rhys flutura vesel în vântul rece, în timp ce se uita la fiica sa care tremura alături, înfăşurată în mantia îmblănită.

— Ei bine – zâmbi lady de Braose – nu-mi vine să cred că fetiţa mea va deveni prinţesă.

Tilly o luă de mână, mai degrabă ca s-o încurajeze decât ca să fie încurajată.

— Îmi place lordul Rhys. Mi-a trimis un colier de cristale.

Copilul privi în direcţia corturilor răspândite pe vale cu ochii sclipind de bucurie.

— Şi o să am un poney alb cu şa roşie, iar John Spang, nebunul Prinţului, mi-a promis că o să-mi dăruiască doi pui când o să-i fete căţeaua. Îl plac foarte mult.

Matilda se uită la norii grei care pluteau deasupra munţilor cu inima strânsă, în timp ce Tilly trăncănea mai departe. Apoi se aplecă şi o sărută pe fetiţă în creştetul capului.

— O să fii fericită în noua ta casă, Tilda. Lordul Rhys îţi va fi ca un tată.

Vocea i se frânse şi întoarse capul ca să nu-i vadă lacrimile.

— Acum pot să mă duc să mă joc cu Sbell şi Margret?

Copilul vroia să plece. Nu se simţea bine când o vedea pe mama ei atât de tristă şi nici nu pricepea de ce. Matilda încercă să zâmbească.

— Bineînţeles, draga mea. Du-te. O să vin mai târziu să-ţi spun noapte bună.

Nu suportă să vadă căpşorul drăgălaş fugind pe scări, în schimb, contemplă dealurile întunecate sub cerul ameninţător.

Abia târziu luă o lumânare şi urcă încet, cu caftanul greu în mână spre dormitorul fetelor, sub acoperişul de piatră al turnului principal. Tilly adormise deja, epuizată de atâta agitaţie, în patul mare, pe care-l împărţea cu surorile ei. Matilda înaintă în vârful picioarelor şi o văzu pe Elenor, dădaca copiilor, stând în umbră, lângă focul aproape stins şi suspinând în tăcere.

Matilda se opri cu inima bătându-i să-i iasă din piept.

— Ce este? De ce plângi?

Tonul ei era mai aspru decât ar fi vrut. Elenor tresări şi îşi ridică faţa roşie din poală.

— Oh, milady!

Îşi scoase batista şi se şterse la ochi.

— Milady, nu vreau să te părăsesc şi să mă duc la păgânii aceia.

Îşi strângea braţele în jurul corpului, în timp ce lacrimile continuau să curgă.

Matilda se întristă. I se pusese un nod în gât.

— Nu vorbi prostii, Elenor. Rhys este un prinţ creştin. Şi este un om bun. Crezi că altfel aş fi lăsat o odraslă de-a mea să intre în casa lui?

Îşi coborî vocea.

— Sper că n-ai plâns de faţă cu Tilda.

— Bineînţeles că nu, milady, pufni Elenor indignată. N-o s-o dezamăgesc, este atât de fericită…

Izbucni din nou în lacrimi.

Matilda se apropie de pat, privind cele trei căpşoare adormite: Tilda – senină şi palidă; Margaret cu coama ei de păr arămiu răspândită pe pernă – semăna atât de mult cu mama ei şi micuţa şi fragila Isobel, aproape un bebeluş, fericită că fusese trecută în pat cu surorile sale, fără să-şi dea seama că îşi câştigase această poziţie pentru ca Margaret să nu rămână singură. Margaret o îmbrăţişase protector. Dar Tilly dormea cu spatele la ele. Matilda se întreba dacă îşi dădea seama oare că mâine le va părăsi. Se lăsă în genunchi lângă pat, înghiţind cu greu nodul din gât. Se închină şi începu să se roage, alungându-şi gândul

oribil că departe, în Deheubath, Tilly n-o să-şi poată trăda nici mama, nici adevăratul tată.

Ceremonialul de căsătorie se încheiase şi banchetul durase deja prea mult. Matilda îşi privi nerăbdătoare fiica aşezată la loc de onoare lângă soţul ei. Gruffydd era un tânăr arătos, cu păr blond, ondulat. Bea şi mânca din farfuria pe care o împărţea cu soţia lui, în timp ce Tilly de-abia se atinsese de bucate. Se uita în jur cu ochi sclipitori, îmbujorată în obraji. Cristalele de la gâtul ei străluceau la lumina candelabrelor, iar diadema de aur din păr lucea pe vălul de mătase. Părea o zână micuţă şi delicată printre bărbaţii şi femeile de la masă. Matilda o privi agitată pe Prinţesa Gwenllian, mama lui Gruffydd, o femeie osoasă, cu ochii prea apropiaţi deasupra nasului coroiat. Dar observă că se aplecase şi o bătuse protector pe umăr pe Tilda, aşa că zâmbi şi-i veni inima la loc.

Petrecerile ţinură câteva zile şi apoi veni în sfârşit dimineaţa când galezii începură să-şi strângă corturile. Matilda şi William îşi sărutară solemn fiica şi ginerele cel înalt sub pavilionul cel mare al lui Rhys şi priviră cum încălecau împreună cu Prinţul Rhys şi suita sa, pregătindu-se să plece spre palatul lui din Llandovery, în Cantref Bychan.

— Deci această nuntă garantează pacea cel puţin atât cât va trăi Regele Henric, zise William încordat când se îndepărtară.

Matilda se întoarse spre el speriată.

— Şi dacă regele moare, ce se întâmplă?

William ridică din umeri.

— Cine ştie? Să ne rugăm lui Dumnezeu să-i dea zile. Dacă moare, iar Rhys şi fiii săi nu-l recunosc pe urmaşul lui, înseamnă că mi-am jucat cartea greşit.

Se încruntă.

— Oricum, Tilda nu va păţi nimic. N-o s-o amestece în conflict dacă va izbucni într-adevăr. Dar, pe Dumnezeul meu, dacă încearcă s-o folosească împotriva mea…

Îşi lăsă ameninţarea neterminată.

Matilda se uită la el disperată. Renunţase să-i mai pese de copilă de cum ieşise de sub acoperişul lui? Pentru el nu reprezenta decât un pion care scăpase fără să vrea într-un joc mult mai important?

Privi în ochii lui William şi se cutremură. Dacă nu-i era milă de fiica lui mai mare, atunci la ce să se aştepte de la el? Se rugă în gând ca niciunul din copiii ei să nu ajungă vreodată la mâna lui; nici măcar ea.

Se uită nefericită peste umăr, către vest, unde soarele cobora ca un nimb de foc după munţii lordului Rhys. Undeva, acolo, Tilda era singură.

— Jo, draga mea, nu mai plânge!

Vocea era blândă. Simţi un braţ în jurul umerilor. Tim o aducea în prezent, dar ea nu voia. Se opuse cu încăpăţânare, încercând să se întoarcă în cealaltă existenţă. Vedea şi acum dinaintea ochilor pădurea de la poalele castelului, unde stătuse, iar în clipa de faţă, suprapuse peste el, apăreau ruinele altui castel. Un fulger sclipi pe cer şi imaginea păli, peretele de care se sprijinea cu mâna dispăruse şi constată că-şi înfipsese degetele în iarbă.

— Vreau să ştiu ce mai face Tilly, strigă nefericită. Trebuie să ştiu. Trebuie să aflu ce i s-a întâmplat…

— O să afli, Jo.

Tim o trase spre el.

— Dar mai târziu. Nu acum. Ridică-te, iubito! A început să plouă. Ne întoarcem la maşină şi căutăm un loc unde să ne adăpostim, da?

O ridică în picioare grijuliu.

Ameţită încă, se agăţă de el, simţind că i se înmuiaseră genunchii. Începuse să tremure din tot corpul.

Tim o duse aproape în braţe şi o aranja în maşină, în timp ce ploaia se stârnise de-a binelea. Apoi, se sui la volan.

— O să găsim un hotel, da? zise el blând. Ai nevoie de o

baie fierbinte şi o cină gustoasă.

Îi aruncă o privire când se apleca să pornească motorul. Se sprijinea de spătarul scaunului, cu ochii închişi, palidă şi epuizată.

— Gata, Jo! exclamă el. Te-ai istovit prea mult!

Îi zâmbi.

— O să fie bine. Un somn bun o să mă refacă. Sunt foarte, foarte obosită.

Conduse timp de douăzeci de minute pe şoseaua îngustă, prin ploaie şi opri în sfârşit lângă un han de piatră, zugrăvit în alb. Se uită prin parbriz şi rânji.

— Mi se pare grozav. Parcă simt deja mirosul mâncării.

Jo zâmbi.

— Atunci să mergem! zise ea.

Dar coborî cu greu din maşină.

Proprietarul era un bărbat înalt, binevoitor, în jur de cincizeci de ani, care-i salută mai mult decât prietenos.

— Pot să vă ofer cea mai bună cină din Gwent, îi spuse el lui Tim când se aşeză în fotoliul din hol. Şi am o pivniţă care ar face hotelurile din Londra să se înverzească de invidie. Este o singură problemă. Am liberă doar o cameră dublă.

Tim se uită la Jo apoi încuviinţă din cap.

— Da, o luăm.

Fata nu protestă.

După ce făcu o baie fierbinte şi îşi puse alte haine în dormitorul proaspăt văruit cu tavan înclinat, Jo începu să-şi revină şi-i surâse lui Tim.

— O să dăm mai târziu cu banul să vedem cine doarme pe canapea.

Bărbatul se strâmbă.

— Nu-i nevoie. Mă ofer voluntar, aşa cum trebuie să facă orice gentleman.

Se uitară amândoi la sofaua micuţă de lângă fereastră, acoperită cu o cuvertură uzată. Jo izbucni în râs.

— Da, la cei un metru nouăzeci ai tăi, o să scapi tocmai bine. Poate ar fi mai indicat să punem o pernă între noi.

— Nu va fi necesar. O să fac un jurământ temporar de

abstinenţă. Orice este de preferat decât acest pat al lui Procust, zise el izbind braţul canapelei.

— Atunci am încredere în tine, îi răspunse ea zâmbind. Hai! Vino la masă!

Cina se dovedi excelentă, depăşind toate aşteptările. Tim se uită prin încăpere şi gemu satisfăcut.

— O să-i recomand localul acesta lui Egon Ronay.

Jo se aplecă să-şi umple paharul.

— Ba să nu-i recomanzi nimic. O să strice totul. Trebuie să rămână secretul nostru.

Căscă.

— Dar oricât ar fi de plăcut, Tim, cred că o să mă duc la culcare. Sunt complet epuizată.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Da, ai dreptate. Pari terminată. Du-te sus, Jo. Eu o să ies puţin la plimbare dacă tot s-a oprit ploaia.

Jo urcă scara îngustă în spirală spre dormitorul lor. Aprinse lumina şi cercetă camera. Avea puţină mobilă. Un pat mare, bătrânesc, acoperit cu o cuvertură gălbuie, în stil edwardian, un scaun şi canapeaua de la fereastră. Îşi scoase hainele oftând şi îşi puse capotul subţire de mătase, îşi perie părul încet şi, după ce scoase o carte din geamantan, se aşeză lângă fereastră.

Era crăpată şi dădea spre o mică grădină. Dincolo de peretele din piatră, dealul se întindea în umbrele văii. I se părea că distinge în linişte susurul pârâului. Deschise cartea alene şi se încruntă când o molie se strecură pe geam şi zbură pe veioza de lângă cotul ei. Volumul era o biografie a Regelui John. Îi studie poza de pe copertă. Arăta o statuie impunătoare de piatră, cu coroană pe cap. Răsfoi ilustraţiile, cercetând atent efigiile, lampadarele şi chiar monezile. John fusese un bărbat arătos. Nas drept, gură fermă – acoperită adesea de barbă – şi ochi pătrunzători, aroganţi. Se cutremură şi închise volumul pe jumătate. Acesta era omul care poruncise moartea Matildei.

Se uită din nou pe fereastră, privind picăturile uriaşe de ploaie care se prelingeau pe pervaz. Încercă să-şi ţină ochii

deschişi în timp ce cartea îi alunecă din mână pe podea. Nu încercă s-o ridice. Se uită prin cameră din nou. Parcă se mişcau pereţii în umbre şi podeaua se unduia. Se ridică pe sofa şi îşi duse mâinile la ochi, frecându-i cu putere. Voia să-şi pună picioarele pe covor, dar parcă n-o ascultau. Le simţea grele, ca şi când n-ar fi fost ale ei. Îi uruia capul şi ceva clipi dinaintea ochilor. Epuizată, se lăsă pe spate, cu capul pe braţul canapelei şi închise ochii.

Malurile sclipeau sub cerul de august, în timp ce Matilda, William şi escorta lor se îndreptau spre Marlborough, să asiste la căsătoria regală. Trecuse mult timp de când Matilda nu se mai gândise la fata care urma să devină soţia lui John. O durea să-şi amintească de copilă. Mică, fragilă şi foarte speriată, legată pentru totdeauna de prinţul nestatornic; un prinţ care era acum moştenitor la tron după moartea tatălui său şi succesiunea la tron a fratelui său Richard.

Râul Downs reflecta razele soarelui, pe măsură ce caii îşi croiau drum spre tabăra din jurul mănăstirii, în afara zidurilor cetăţii Marlborough. Steagurile şi blazoanele atârnau nemişcate de corturi. Peste tot, cai şi oameni stăteau epuizaţi de căldură. În centru, pavilionul regal era deschis şi gol. Prinţul John luase câţiva însoţitori şi plecase în pădure la răcoarea copacilor.

În apartamentul contesei de Gloucester, târziu noaptea, după ce William plecase să se distreze cu prinţul şi tovarăşii lui, Matilda o găsi pe Isabella, tăcută şi palidă, aşezată dinaintea unei oglinzi lustruite, privind mirată în timp ce servitoarea îi peria părul blond. Îşi mângâia cozile mătăsoase de parcă nu le mai văzuse până atunci. Lângă ea, pe un taburet, stătea altă fată, aproape la fel de blondă şi delicată, puţin mai înaltă, cu ochi negri, atenţi. O bătea încurajator pe braţ pe sora ei când intră Matilda. Lady de Braose observă imediat în oglindă că îi arunca priviri ostile, suspicioase. Aceasta era Amicia, sora Isabellei, cea care – ştia sigur – urma să se mărite cu Richard de Clare.

Refuzând să înfrunte provocarea din ochii ei, Matilda îmbrăţişă umerii fragili ai Isabellei şi o sărută pe părul blond. Isabella ridică privirea şi îi zâmbi palid.

— Mă bucur că ai venit.

— Doar ţi-am promis.

Matilda luă pieptenul din mâna servitoarei şi continuă s-o pieptene încet, dându-i la o parte părul de pe faţa încinsă.

— Şi vei sta cu mine mâine la catedrală?

— Bineînţeles.

Matilda încercă să-i zâmbească Amiciei.

— O însoţeşti şi tu pe sora ta? o întrebă ea.

Fata îşi plecă imediat pleoapele şi încuviinţă din cap.

— Îmi fac datoria, doamnă, aşa cum îmi cere mama mea.

— Unde este lady Gloucester?

Matilda se întreba de ce nu stătea cu fiica ei într-un asemenea moment.

Amicia ridică din umeri.

— Nu prea o vedem pe mama noastră, doamnă. De când a murit tata, preferă compania bărbaţilor şi, bineînţeles, a prinţului.

Îi tremura vocea. Matilda remarcă în oglindă că sora mai mică se albise la faţă şi îşi încleştase mâinile în poală. Îi era milă de ea. Ce păcat că această fetiţă delicată va deveni soţia unui om atât de dur şi lipsit de maniere ca Prinţul John.

— Sper, lady Matilda, continuă Amicia, fără să-şi desprindă ochii din oglindă, că îmi vei face şi mie onoarea să mă asişti la nuntă. Ştiu că Sir Richard ar fi încântat. Doar sunteţi prieteni atât de vechi.

Matilda se înfurie şi vru deodată să-i plătească cu aceeaşi monedă.

— Aş fi încântată, draga mea. Oricum, nu te compari cu sora ta care se căsătoreşte cu un prinţ.

Îi păru rău imediat ce rostise aceste cuvinte. Isabella se miră, privind-o rugător pe sora ei, în timp ce Amicia se ridică mânioasă şi se întoarse să se uite drept în ochii Matildei, pentru ultima oară.

— Prinţul John este o brută, doamnă şi se poartă crud cu femeile, după cum ştie toată lumea.

Se uită cu un aer rece la sora ei care tremura din cap până-n picioare.

— Îi doresc numai binele Isabellei, dar eu voi avea un bărbat bun şi blând. Oricum, exclamă ea, cred că ştiţi prea bine ce fel de om este Sir Richard, doamnă!

Zicând acestea, îşi adună fustele şi ieşi din cameră, lăsându-le să se privească mirate. Isabell avea ochii plini de lacrimi.

— Nu-mi dau seama ce-a apucat-o pe Amicia. Credeam că mă iubeşte.

— Este geloasă pe tine, copilă.

Matilda se aşeză pe scaun, în locul surorii mai mari şi o îmbrăţişa pe Isabella.

— Nu-ţi dai seama? Sora ei mai mică se mărită cu un prinţ! Nu poate să suporte.

— Da şi este geloasă pe tine pentru că eşti atât de frumoasă şi lumea spune că Sir Richard te-a iubit odată.

Odată.

Matilda îşi lăsă braţul să cadă de pe umerii copilei. Da, a iubit-o odată. Crezuse că o mai iubeşte şi acum. Acest sentiment îi luminase nopţile când trebuia să se supună atenţiilor brutale ale lui William şi o alinase, ajutând-o să-i suporte grosolăniile când era beat. Se înfioră brusc. Nu-şi dăduse seama că dragostea dintre ei fusese remarcată. Mai ales de aceste două femei. Isabella care va fi soţia prinţului şi Amicia care se va căsători cu Richard. Şi dacă ele îi cunoşteau secretul, înseamnă că mai erau şi alţii.

Stelele enorme străluceau deasupra câmpului, pe cerul de catifea. Se opri o clipă să le privească, în drum spre cortul familiei de Braose, conştientă de imensitatea universului. O adiere uşoară de aer cald, aproape ca o boare, îi mişcă faldurile rochiei şi apoi, noaptea rămase la fel de neclintită.

— Nu reuşeşti să adormi, lady Matilda?

Tresări când auzi vocea timbrată, iar apoi, când

recunoscu în umbră figura lui John, făcu o plecăciune.

— Am vizitat-o pe mireasa voastră, Sir şi acum mă întorceam în cortul nostru.

John se încruntă. Îi zărea destul de clar trăsăturile la lumina stelelor – puternice şi hotărâte, cu nasul coroiat al Plantageneţilor. I se lăţiseră umerii, iar soarele Normandiei îi bronzase faţa. Îi zâmbi, dezgolindu-şi dinţii albi şi drepţi.

— Şi ce mai face micuţa mea mireasă? Mai tremură oare la gândul că se va căsători cu un căpcăun?

Matilda strânse pumnii când îl auzi vorbind aşa de batjocoritor.

— Este foarte tânără, Înălţimea Voastră şi foarte timidă. Trebuie să-i lăsaţi timp să se obişnuiască.

— A avut destul timp. Zece ani sunt suficienţi.

— Au fost de asemenea zece ani în care s-a gândit la cruzimea arătată la Gloucester.

John îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— N-am ştiut că am impresionat-o în vreun fel la Gloucester. Dar cu atât mai bine. Văd că îţi pare rău pentru ea, lady Matilda. Cred însă că ar trebui să-mi acorzi şi mie puţină înţelegere. Imaginează-ţi cum e să fii căsătorit cu o smiorcăită ca ea. O vezi făcând dragoste? Sau zămislind fii?

John rânji sarcastic.

— Pun pariu că bunul Sir William nu-şi făcea asemenea griji în ajunul căsătorie sale!

O privi cu coada ochiului.

— Dar, continuă el, urmărindu-şi firul raţionamentului, *trebuie* să am urmaşi. Este necesar să-mi asigur descendenţa…

Se opri brusc.

— Vii la încoronarea fratelui meu, doamnă?

Surâse, încântată de neaşteptata lui schimbare de atitudine.

— Cred că ştiţi că femeile nu sunt invitate, Înălţimea Voastră. Se pare că regele nu împărtăşeşte aprecierea Voastră pentru sexul opus.

John pufni.

— Într-adevăr. Vrea să fie un moment sacru. Eu aş chema femei, dacă ar fi încoronarea *mea.* Femei peste tot! Dacă o să fiu încoronat vreodată, Matilda, o să asişti, îţi promit!

Îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei şi vru s-o sărute. Apoi, înainte să apuce să protesteze, îi dădu drumul imediat şi-i întoarse spatele.

— Ştiţi că fratele meu se căsătoreşte în sfârşit? S-a stabilit înainte să moară tata. Se va însura cu Alice, fiica regelui Franţei.

Râse cinic.

— Tata nu mai are nevoie de atenţiile încântătoarei Alice, aşa că poate s-o cedeze moştenitorului său de drept şi să onoreze înţelegerea cu regele Ludovic.

— Sir!

Matilda era şocată.

— Nu pot să cred că tatăl Vostru a iubit-o pe Alice. Dar este aproape un incest... logodnica propriului său fiu! Sunt sigură că nu puteţi da crezare bârfelor!

John ridică din umeri.

— Tatăl meu era un bărbat plin de pasiune. Un om mare, în multe privinţe.

Rămase gânditor pentru o clipă, contemplând cerul sclipitor.

— A fost un rege bun, tatăl meu.

Matilda se foi stânjenită. Voia să se întoarcă în cortul ei. Toanele prinţului o enervau; tabăra părea pustie. Se întreba ce căuta acolo, de unul singur, iar el, ca şi când i-ar fi citit gândurile, îi zâmbi din nou şi se trezi din reverie.

— Sala de petreceri devenise prea fierbinte pentru mine. O orgie este binevenită, dar, dacă mirele se topeşte înainte să ajungă la mireasă, nu mai are niciun farmec, aşa că am ieşit. Jumătate din meseni adormiseră, printre care şi soţul tău. Celorlalţi le era prea cald să le pese şi, oricum, bănuiau că îmi caut un culcuş pentru la noapte.

Râse prost dispus.

— Ultima mea noapte cu o femeie adevărată înainte să

comit adulter pentru a obţine satisfacţie în dragoste.

Altă briză fâlfâi blazoanele atârnate de corturi, învolburând fusta Matildei pe pământul care se acoperise de rouă. Simţi că o cuprinsese frigul. Îndepărtându-se puţin de el, îşi strânse rochia, gata s-o ia la fugă. Inspiră adânc.

— Este târziu, Înălţimea Voastră şi mâine trebuie s-o asist pe mireasă cu noaptea-n cap. Dacă vreţi să mă scuzaţi…

— Încă nu ţi-am mulţumit pentru darul tău de nuntă, continuă el de parcă n-ar fi auzit-o. Trei sute de vaci şi un taur solid de Hereford, parcă aşa am auzit.

Zâmbi cu ochii lui albaştri, şireţi, ridicând din sprâncene.

— Pariez că a fost ideea ta, Lady Matilda. Am sesizat ironia. Nu milady, încă nu-ţi permit să te retragi.

Întinse mâna şi-o atinse pe umăr.

— De ce te temi de mine? o întrebă el blând. Nu ţi-am făcut niciun rău.

Mâinile lui o strângeau. Erau puternice. Mâini de bărbat.

Îşi ridică ochii să-l privească. Nu rămăsese nici urmă din băieţelul răsfăţat pe care-l dispreţuise şi nici din adolescentul care o acostase inoportun la Winchester. Aceste trăsături delicate, arogante erau cele ale unui adult şi, îşi dădu seama alarmată că le găsea atrăgătoare.

— Înălţimea Voastră!

Încercă să se desprindă, dar o strângea prea tare. Îşi îngropase degetele în braţul ei. Faţa lui era lângă obrazul Matildei.

— Încă nu ţi-am permis să pleci, milady, zise el, şi n-am de gând s-o fac deocamdată.

Vrăjită de ochii lui albaştri, intenşi, îşi contopiră buzele. Pentru o clipă, trupul ei se încleştă de-al lui, dar vraja fu întreruptă brusc de o voce, care răsună distinct în beznă, aproape de ei.

— Bună seara, Înălţimea Voastră, milady.

John îi dădu drumul, blestemând în gând şi se întoarse, ducându-şi mâna la pumnal.

O figură apăru din umbrele unui pavilion şi înaintă făcând

o plecăciune adâncă. Când se profila înalt şi palid alături, de silueta prinţului, Matilda îşi dădu seama uimită că era Richard de Clare.

Richard se înclină formal spre ea şi apoi se întoarse din nou spre prinţ, zâmbind.

— Vă simţeam lipsa în sala de banchete, sir şi unii dintre noi s-au îngrijorat.

— Într-adevăr, Lord de Clare.

John vorbea pe şoptite, vădit enervat.

— A fost drăguţ din partea ta să te oferi să mă cauţi. Deoarece o să fim în curând cumnaţi, nutreşti probabil un sentiment protector faţă de familie.

Richard se înroşi puţin, sesizând sarcasmul din glasul lui, dar se înclină politicos.

— Vreţi să vă însoţesc, sir? Lady Matilda pare obosită. Sunt sigur că de-abia aşteaptă să se odihnească.

Venindu-şi cât de cât în fire, Matilda făcu o plecăciune adâncă prinţului şi apoi se întoarse. Când se îndepărtă suficient, îşi adună fustele şi o rupse la fugă spre cortul ei, fără să-i pese că nu se cădea să alerge.

Se întunecase deja a doua zi şi nunta era pe sfârşite când Richard o căută pe Matilda printre oaspeţi şi o duse la adăpostul unui gard viu, presărat cu caprifoi şi trandafiri sălbatici. Era negru la faţă de supărare.

— Sper că îţi dai seama că te joci cu focul când flirtezi cu John? începu el furios.

Matilda se înroşi.

— Dar nu flirtez. M-a urmărit. Nici nu vreau să vorbesc cu el, te rog să mă crezi. Nu pot să-l sufăr!

Richard se uită peste umăr.

— Nu vorbi aşa de tare, zise agitat. Ei bine, dar el te place şi n-are rost să ţi-l faci duşman, arătându-i că nu-i împărtăşeşti sentimentele.

O privi cu coada ochiului.

— Doar nu sugerezi să…

— Nu sugerez nimic, Matilda. Te rog doar să ai grijă!

Îi puse mâna pe braţ.

Matilda îşi apăsă degetele de ale lui şi înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— O să am grijă, Richard. Ştiu că este periculos.

— Mâine plec să asist la încoronare, îi spuse el pe şoptite. Pe urmă mă duc la Cardiff. Peste o lună mă căsătoresc cu Amicia de Gloucester.

Îi simţi privirile şi îşi înăbuşi lacrimile.

— Ştiu, Richard. Îţi doresc să fii fericit.

Inspiră adânc şi se întoarse pentru o clipă, încercând să-şi ascundă nefericirea care o copleşise. Când se uită din nou la el, zâmbea. Rupse un trandafir roz şi i-l prinse de mantie.

— Hai să rămânem prieteni, Richard dragă!

Era aproape la fel de înaltă ca şi el. La un moment dat, se aplecă şi-l sărută pe buze, după care o rupse la fugă.

În seara aceea, îşi trimise servitoarele la culcare devreme şi, stingând lumânarea, rămase în beznă, ascultând larma îndepărtată a petrecerii. Ştia că William era cu prinţul. Probabil şi Richard; cei trei bărbaţi de care viaţa ei părea legată în mod inexplicabil chefuiau împreună.

Stătu mult timp, ascultând chicotelile celor două fete care-şi făceau patul de partea cealaltă a cortului, apoi îşi simţi pleoapele din ce în ce mai grele şi aţipi.

Gwenny, cea mai mare dintre ele, o trezi mai târziu, zguduind-o de umăr în beznă. Tabăra era liniştită şi tăciunii se stinseseră demult.

— Milady, trebuie să veniţi imediat.

Fata tremura de frică.

Matilda se ridică.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Întinse mâna să-şi ia halatul, în timp ce fata aprindea lumânarea de lângă pat.

— Sunteţi aşteptată, milady. Repede. În cortul contesei de Gloucester.

Gwenny gâfâia şocată. Şi ea fusese trezită brusc de

servitoarea speriată a contesei. Faţa durdulie şi transpirată se vedea la flacăra lumânării, în timp ce căuta papucii din piele ai stăpânei sale.

— Ah, milady, am auzit că este supărare mare.

— Ce supărare, fetiţo? Hai, spune!

Matilda se încălţă cu papucii şi se ridică în picioare, înşfăcând lumânarea.

— Ce se întâmplă?

Dar Gwenny clătina din cap prostită. O îngroziseră ameninţările celeilalte fete care-i interzisese să sufle vreo vorbă despre evenimentele din noaptea aceea. Văzând că stăpâna ei era gata de plecare, o conduse afară.

În cortul familiei de Gloucester, plin de mătăsuri şi luminat de zeci de lumânări, un grup agitat de femei se adunaseră în jurul contesei. Când apăru Matilda, strângându-şi halatul în jurul ei, se dădură la o parte, descoperind-o pe Hawaise de Gloucester, îmbrăcată încă, dar răvăşită şi plină de lacrimi. Stătea în picioare, aplecată asupra unei fete îngenuncheate. O trăgea de păr, scuturând-o cu violenţă.

— Doamne Sfinte!

Matilda se opri uimită.

— Ce se întâmplă? Ce faceţi aici?

Cu ochii sclipindu-i de furie, se repezi la Hawaise şi o dădu la o parte. În momentul acela, distinse figura de la picioarele ei. Era Isabella.

Matilda se dădu un pas înapoi, simţind că înţepeneşte pe loc. Acum, când n-o mai smulgea nimeni de păr, fata îşi îngropase obrajii în palme. În spatele ei, Amicia o privea îngrozită.

Uitând de celelalte femei, Matilda căzu în genunchi şi o îmbrăţişa pe Isabella, punându-i capul blond pe piept.

— Trebuie să te întorci la el imediat, Isabella.

Vocea tremurată a mamei ei despică liniştea.

Matilda o strânse şi mai tare pe Isabella. Fata nu scotea nicio vorbă; nu plângea şi nu suspina. Rigiditatea ei era parcă şi mai cumplită. Când auzi glasul mamei sale nu

reacţiona în niciun fel.

— Vreţi să rugaţi aceste doamne să se retragă?

Matilda îi făcu semn lui Hawaise, privind-o prin perdeaua de păr care i se revărsase din coc.

— Amicia, adu o mantie pentru sora ta.

Pielea fetei se învineţise de frig, deşi era o noapte caldă.

O văzu pe Amicia întorcându-se iar femeile începură să plece una câte una, deşi Hawaise nu vorbise încă. Apoi, păru în sfârşit că-şi recapătă vocea.

— Nimeni nu trebuie să afle ce s-a întâmplat în noaptea aceasta, şopti ea răguşit. Să nu audă nimeni, aţi înţeles? O să vă tai limba dacă îndrăzneşte cineva să vorbească.

Ridică tonul, cuprinsă de isterie.

— Nu s-a certat cu prinţul. Doar nervii din noaptea nunţii, atâta tot. O să se întoarcă la soţul ei. Lady Matilda o va conduce în cortul regal.

Şoptind stânjenite, femeile se strecurară afară, lăsând-o pe Matilda şi pe contesă faţă-n faţă. Amicia aduse o mantie de samur şi o aşeză blând pe umerii surorii sale, cu mâini tremurânde. Apoi se retrase şi ea.

Hawaise îşi privea fiica cu lacrimile şiroind pe faţă.

— Ce ruşine! Ce umilinţă! Ne-a făcut de râs în faţa întregii lumi!

Îşi caută batista de dantelă şi o duse la ochi.

— Cum a putut să facă aşa ceva? Dar el de ce a lăsat-o să plece?

— Ce s-a întâmplat? şopti Matilda la urechea fetei. Poţi să ne spui?

Dar Isabella clătină din cap. În timp ce o strângea în braţe, Matilda observă că trupul încordat al fetei începuse să se încălzească.

— Mama ta are dreptate. Trebuie să te întorci la prinţ. Ştii, de fapt, ceea ce ţi se va întâmpla nu este chiar atât de rău. O să te obişnuieşti.

Zâmbi trist.

— Până la urmă o să-ţi placă, draga mea. Dar, oricum, este de datoria ta să te duci la el. Hai, vino!

O luă de mână şi o ridică în picioare.

Isabella rămase supusă dinaintea ei, cu ochii în pământ. Cămaşa somptuoasă de noapte, brodată cu fir de aur, îi cădea în falduri. Matilda observă uşurată că rămăsese intactă.

O conduse spre pavilionul regal, trecând pe lângă focurile stinse şi corturile cufundate în tăcere. Gărzile le salutară când intrară, privindu-le curios pe cele două femei în halate. Matilda, cu braţul pe umerii Isabellei, o trase repede înăuntru. Servitorii lui John făcură o plecăciune şi dădură la o parte draperiile spre dormitor.

— Du-te la el, şopti Matilda.

Se uită în jur nervoasă. N-ar fi vrut s-o vadă prinţul, dar, în timp ce vorbea, apăru dinaintea lor o femeie grăsuţă.

— Bine aţi venit, Înălţimea Voastră, se adresă Isabellei, care o privea lipsită de expresie.

— Prinţul, soţul vostru, mi-a spus să vă ţin companie şi să vă aduc un posset[10] fierbinte.

O luă de mână pe Isabella şi o duse după draperii.

— Înălţimea Sa a plecat să călărească. Spunea că n-o să se întoarcă până în zori, aşa că poţi dormi fără grijă în noaptea aceasta.

Femeia avu grijă să-şi păstreze un ton neutru, dar se uită la Matilda peste capul Isabellei şi o privi cu subînţeles. Lady de Braose pricepu atunci că prinţul spusese de fapt cu totul altceva. Neputincioasă, se mulţumi să ofteze şi o împinse blând pe Isabella.

— Noapte bună, draga mea. Somn uşor!

O urmări un timp, observând că femeia adusese o cană aburindă şi turnase lichidul parfumat într-o cupă, iar apoi, când Isabella se urcă indiferentă în patul înalt, ieşi din cameră, sufocată de zăpuşeală.

O luă repede spre corturile familiei de Braose, temându-se să nu fie oprită din nou de prinţ. Remarcă umbrele negre din spatele pavilioanelor şi crângului de copaci cu frunze

[10] Băutură făcută din lapte cald cu vin sau bere şi mirodenii (n.t.).

nemişcate şi sentinelele moţăind sprijinite în săbiile lor.
Dar de data aceasta, Richard fu cel care îi aţinu calea. Ieşi din beznă cu degetul la buze şi o trase la adăpostul copacilor.
— Nu puteam să plec aşa! şopti el. Trebuia să stăm singuri de vorbă. Doamne Sfinte! De ce nu ne-am cunoscut când trebuia?
Vântul învolbura flacăra torţei de lângă ei şi văzu umbrele jucându-i pe faţă.
— N-a fost să fie, draga mea.
Îi puse mâinile în jurul umerilor.
— Poate, într-o zi, cine ştie…
Îi apucă mâinile şi le duse la pieptul lui.
— Da, într-o zi! exclamă el pe un ton amar. Imposibil! Acum aparţii lui de Braose şi prinţul a pus ochii pe tine!
— Nu-i adevărat!
Se desprinse de el.
— John nu înseamnă nimic pentru mine şi nici eu pentru el. Absolut nimic!
O privea cu ochii strălucind ciudat la lumina torţei.
— Nimic? repetă el.
— Nimic. Jur pe tot ce am mai sfânt.
Clătină din cap.
— Nu jura! Nu se ştie ce se poate întâmpla. Prinţul are multă putere, Matilda.
O atinse uşor pe păr.
— Doamne Dumnezeule! Aş vrea să te iau pe calul meu şi să fugim.
Pentru o clipă, se simţi atrasă de pasiunea din glasul lui. Dacă i-ar fi cerut-o, ar fi plecat cu el, dar îi căzură mâinile în lături şi ridică din umeri.
— Se pare că o să fiu cumnatul prinţului.
Ochii Matildei se umplură de lacrimi.
— Aşa cum se cade unui mare conte, şopti ea încercând să zâmbească.
— Trebuie să mă întorc, Richard!
— Sigur.

Îi luă mâna şi o duse la buze.

— O să ne vedem curând.

Dădu din cap şi se retrase strângându-şi mantia în jurul ei, în timp ce dispăru în beznă.

Când Tim urcă la etaj, se întunecase deja. Se plimbase de-a lungul văii, ferindu-se de picăturile calde de ploaie şi era obosit. Deschise uşa încet şi se uită în dormitor. Cartea căzuse pe podea. O ridică zâmbind şi o puse pe masă, fără să se uite la titlu, apoi se întoarse şi, luând o pătură de pe pat, o înveli grijuliu. Se opri încruntându-se şi-i studie faţa. Părea neliniştită când o mângâie pe mână; avea pumnii încleştaţi.

— Jo? şopti el. Jo? Mă auzi?

Nu-i răspunse. Respira întretăiat.

— Unde eşti, Jo? murmură el în zadar.

Îi atinse uşor faţa, apoi se aplecă să stingă lumina.

Se dezbrăcă repede în întuneric şi se strecură în pat, ascultând atent, dar Jo era complet tăcută. Nu scoase nici măcar un oftat în timp ce stătea în lumea ei, în celălalt capăt al camerei.

Probabil că aţipise un timp, pentru că, atunci când se trezi brusc, văzu luna pe fereastră. Se uită la ceas. Era trei şi zece. Apoi îşi dădu seama ce îl deranjase. Jo se mişca agitată pe sofa. Gemu încet şi observă că se ridicase. Pătura alunecase pe podea. Se sculă în picioare şi se uită prin cameră.

— Să nu-mi spui că-i rândul meu să trec pe canapea, îi zise el din umbră.

Nu-i răspunse. Înaintă spre el, uitându-se fix în lumina lunii.

— Credeam că ai plecat, şopti ea în cele din urmă.

— Am fost puţin la plimbare.

Se sprijini într-un cot.

— Nu te-ai dus după prinţ?

Tim înţepeni în loc.

— Jo? zise el blând. Jo, mă auzi?

Zâmbea cu ochii pe faţa lui.

— Nu-i nimeni aici, murmură ea. Ah, Richard, te rog. Fă dragoste cu mine încă o dată. Nu cred că este un păcat când ne iubim atât de mult. Mâine o să pleci. Vei fi cumnatul regelui. Vei fi pentru totdeauna al Amiciei. Mai dă-mi câteva ore.

Voia să-şi desfacă halatul. Tim îşi umezi buzele uscate.

— Jo, spuse el răguşit, Jo, cred că ar fi mai bine să te trezeşti…

Îşi deschise capotul şi-l lăsă să cadă pe podea. Nu mai avea nimic pe dedesubt. Se holbă la trupul ei, argintiu în lumina lunii şi se încordă când fata se aruncă în pat şi se cuibări sub cearşaf în braţele lui.

— Richard! Ah, Richard!

Gura ei i-o căută pe-a lui.

— Doamne Sfinte, te rog, ţine-mă în braţe!

Tim se întinse gemând, strângând-o la piept. Simţea cum părul ei mătăsos îi alunecă pe faţă şi pe gât, astupându-i ochii de razele lunii.

O sărută de nu ştiu câte ori, trecându-şi degetele prin părul ei, cu obrajii apropiaţi, în timp ce corpul ei moale se întinsese peste al lui. Îi dezmierdă gura şi ochii, gâtul şi sânii. Apoi, prinzând-o de umeri, o răsturnă pe spate, băgându-i limba între buze, simţind cum îşi desfăcea picioarele gata să-l primească.

Se luminase când adormi în sfârşit, înlănţuind-o cu braţele, cu un şold cocoţat posesiv peste ea.

Dormise un somn greu. De-abia se mişcase când Jo se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi fugi în baie.

O găsi îmbrăcată când fu deşteptat de o bătaie în uşă. O urmări somnoros cum luă tava de la gazda lor şi o puse pe noptieră. Apoi se aşeză în pat, lângă el şi-i zâmbi.

— Deci te-ai trezit!

Tim surâse.

— Nu prea! Ceea ce văd eu este ceaiul de dimineaţă?

Se ridică încet şi o privi plin de remuşcare.

— Jo, a fost vina mea. Am profitat de tine, noaptea

trecută. Ar fi trebuit să spun nu. Ar fi trebuit să încerc să te trezesc într-un fel…

— Dar eram trează.

Era trasă la faţă şi încordată.

— Credeam că erai Richard. Nu eram în transă, Tim. Ştiam că sunt în camera aceasta. Ştiam că ne aflăm într-un han. Ştiam că suntem în secolul XX.

O apucă brusc tremuratul şi îşi strânse mâinile.

— Dar eu eram Matilda. Şi tu – tu erai Richard.

Tim zâmbi amar.

— Matilda a fost o femeie pe cinste. Nu mă surprinde că Richard n-a reuşit să şi-o scoată din minte.

Îi zâmbi blând.

Jo se înroşi violent. Ridică ceainicul şi reuşi să umple două căni, ţinând cu ambele mâini mânerul de porţelan.

Îşi luă ceaşca grăbit şi se uită la ceai.

— A fost ultima oară când au făcut dragoste, continuă el în şoaptă.

Fata îşi ridică privirile.

— De unde ştii?

— Uite aşa, pur şi simplu. Nu erau făcuţi unul pentru celălalt.

Îi rânji vesel.

— Păcat, nu-i aşa?

Acum îl privea fix.

— *Tu* erai Richard de Clare, zise ea în cele din urmă. Deci Bill Walton te-a lămurit totuşi.

Pentru o clipă crezu că n-o să răspundă, apoi încuviinţă din cap, fără să vrea.

— Totuşi, nu-i chiar aşa de simplu. Jo… Jo? Ce este?

Izbucnise deodată în plâns; suspina în tăcere şi i se prelingeau lacrimile pe obraz.

— Am crezut că este Nick, zise ea distrusă. Ah, Tim, îmi pare rău, dar aş fi vrut să fie Nick.

25

Nick stătea întins pe sofa, în apartamentul lui, cu ochii închişi, ascultând acordurile liniştite ale muzicii lui Debussy, când Sam intră, îşi scoase pelerina de ploaie şi o scutură, înainte s-o atârne în cuier. Apăru în prag şi se uită mirat la fratele lui.

— Credeam că azi eşti la New York!

— Am amânat întâlnirea până pe doi ale lunii.

Nick nu-şi deschise ochii.

— Vreau să mă întâlnesc cu toţi oamenii importanţi de la bun început. N-are rost să merg de două ori.

Sam ridică din sprâncene în timp ce se îndrepta spre tava cu băuturi.

— Nu prea pari în apele tale. Vrei un Scotch?

Nick clătină din cap.

— Sunt energic când trebuie să fiu, zise el. Dar există câteva lucruri pe care aş vrea să le pun la punct înainte să plec.

Vorbise pe un ton deprimat. Sam îşi turnă un gin mare.

— Şi unul din ele este Jo, nu-i aşa? întrebă el.

Nick îşi schimbă puţin poziţia capului ca să-l poată urmări pe Sam care se dusese la fereastră. Afară se pregătea altă furtună de vară. Norii se adunaseră furioşi, dinspre vest, deasupra Londrei.

— Mă gândeam că ţii la ea, zise el. Dar nu-i adevărat, nu?

Sam încremeni.

— Ce te face să crezi asta?

— O simplă constatare, atâta tot.

— Înseamnă că nu eşti în stare să observi nimic.

Sam se uita la norii negri. Un fulger lumină cerul deasupra parcului, îmbrăcând copacii într-o lumină fluorescentă pentru o fracţiune de secundă.

— Se pare că tu nu ştii ce sentimente nutresc faţă de ea. Cred că ai nevoie de ajutorul meu.

Se întoarse în cele din urmă şi-l privi pe Nick.

— Nu ţi-a dispărut ostilitatea, nu-i aşa?

— Ostilitatea pe care trebuia s-o vindece hipnoza ta? Da, n-a mers! N-am crezut niciodată că o să poţi s-o faci. Mă îndoiesc că ai reuşit să mă hipnotizezi.

Sam zâmbi.

— Ba te-am hipnotizat. Numai că nu-ţi aminteşti. Poate ar trebui să repetăm tratamentul.

Sam se aşeză pe marginea măsuţei şi-l privi drept în ochi.

— De ce nu încercăm să vedem ce se întâmplă?

Nick îl privi suspicios, amintindu-şi brusc de vorbele mamei sale.

— Sam, de ce eşti atât de nerăbdător să mă hipnotizezi? îl întrebă el după un timp.

— Nu sunt nerăbdător, îi răspunse Sam. Pur şi simplu m-am oferit.

Nick puse jos paharul. Spre surprinderea lui, renunţă să-şi mai facă griji.

— Poate am nevoie de puţin masaj mental.

Nick se aşeză pe scaun şi îşi sprijini umerii de pernele portocalii. Peste câteva minute, Sam zâmbea triumfător.

— Bravo, Nicholas, murmură el, aşa. Acum eşti complet relaxat. Adormit. Dar m-auzi, nu?

Nick încuviinţă din cap.

— Bun. Deschide ochii şi uită-te la mine. Aşa. Vreau să-ţi aminteşti cine ţi-am spus că ai fost acum opt sute de ani. Cine, Nick?

Fratele lui îl privea nemişcat.

— John, zise el.

Sam zâmbi din nou.

— Bun.

Sorbi din pahar.

— Şi acum, alteţa voastră regală – exagera cuvintele în bătaie de joc – vom discuta despre Matilda de Braose, da?

Nick încuviinţă din cap şi se încruntă.

— Femeia pe care aţi iubit-o, Sir, continuă Sam. Femeia

care v-a respins avansurile, care v-a acuzat de crimă în faţa lumii întregi.

Nick se ridică brusc, cât pe ce să dea peste Sam. Era furios, cu pumnii încleştaţi.

— M-a tachinat în legătură cu nepotul meu, Arthur…

— Şi atunci ai hotărât că trebuie să moară, zise el blând, dar acum s-a întors să te tachineze din nou. Chiar şi în viaţa asta te dispreţuieşte. Se consideră superioară. O vei pedepsi, nu-i aşa, Sir? şopti el. Dar, înainte s-o faci, îmi vei mărturisi ce ai de gând.

— Da, o să-ţi mărturisesc.

Sam zâmbi.

— Mă întreb cine erai de fapt în viaţa anterioară, zise el gânditor, dacă ai fost totuşi cineva. Hai să aflăm, frăţioare!

Se ridică şi-l luă pe Nick de umăr, sucindu-l pe scaun.

— Vreau să te gândeşti la vremurile când erai copil. Înainte să ajungi în pântecul unei femei, înainte de întuneric, la sfârşitul secolului al XII-lea, când Richard Inimă de Leu se afla pe tronul Angliei. Spune, ai trăit pe atunci? Mă cunoşti ca William de Braose?

Nick nu se clintise. Părea dăltuit în piatră.

— Ei bine?

Sam îl apucă de păr pe Nick şi-i trase capul spre el.

— Cine erai?

Ochii lui Nick îl priveau rece. Gura i se deschise într-un rânjet şi, pentru prima oară îl privi pe Sam drept în ochi.

— Oare ai uitat aşa de repede? exclamă el încet.

Sam se trase brusc.

— Deci aşa! înjură pe şoptite.

— Transa n-a fost suficient de adâncă. M-ai păcălit. Totuşi, aş fi putut să jur…

Se dădu înapoi câţiva paşi.

— Nick? Nick, mă auzi?

Nick încuviinţă din cap. Îl urmărea zâmbind pe Sam

— M-da…

Sam băgă mâna în buzunar şi scoase un briceag.

— Atunci, hai să facem un test! O să-ţi ating mâna cu

degetul.. N-o să te doară şi mă îndoiesc că o să simţi ceva.
Îşi desfăcu briceagul. După ce înşfăcă mâna lui Nick, o ţinu o clipă, uitându-se la palmă. Nick nu părea să fi observat. Sam înfipse lama cuţitului în încheietura lui Nick. Se scurse un mic firicel de sânge dar fratele său nu se clinti.
— Deci, există o transă adâncă, murmură Sam punând briceagul la loc, şi îndrăzneala îţi vine din alt veac. Da, frăţioare, am uitat cine eşti. De ce nu-mi spui?
Nick îşi îndreptă umerii şi se ridică încet,
— Îndrăzneşti să mă numeşti frate? îl întrebă el.
— Spune-mi cum te cheamă! exclamă Sam. Spune-mi numele tău ca să ştiu cum să mă adresez.
— Sunt John Plantagenet, strigă Nick deodată. Sunt fratele regelui. Acum domnesc în Anglia în locul fratelui meu, zise încet, şi, într-o zi, de Braose, o să te fac să îngenunchezi dinaintea mea. Pe tine şi pe vrăjitoarea de nevastă-ta.
Îi zâmbi rece.
— Ce, ai înnebunit, omule? Nu-l mai cunoşti pe prinţul tău?
Se îndreptă spre Sam şi îl apucă de cămaşă. Sângele din tăietură i se prelinse pe palmă şi pe mâneca lui Sam.
— Uită-te la mine! zbieră Nick. Uită-te bine, de Braose! Aminteşte-ţi faţa viitorului tău rege!
Pentru o clipă, niciunul din ei nu reacţiona la auzul soneriei. Nick nu sesizase nimic, dar Sam se întoarse furios şi privi spre hol.
Ţârâi din nou. Sam înjură. Trebuia să scape de musafirul inoportun, indiferent cine ar fi.
— Mă întorc imediat, Sir, zise el stăpânindu-şi mânia şi nerăbdarea care-l cuprinsese.
— Stai jos, sire, adăugă el. Vom continua mai târziu conversaţia.
Se opri, dar Nick, după o scurtă ezitare, îi întoarse spatele şi se postă în mijlocul camerei, cu braţele la piept.
Sam alergă în hol, închizând uşa în urma lui când soneria

sună pentru a treia oară şi deschise. O figură răvăşită stătea pe hol, în lumina difuză, îmbrăcată într-o pelerină de ploaie. Era Judy Curzon.

— Slavă Domnului! exclamă ea, dându-l la o parte să intre. Am crezut că eşti plecat. Sunt muiată de ploaie.

— Judy!

Sam ţinea de uşă.

— Aşteaptă! Nu poţi să intri. De ce n-a sunat portarul să mă anunţe că urci?

Îşi dezlegase cordonul şi îşi atârnase pelerina pe un scaun.

— Nu era la locul lui, aşa că am profitat de ocazie şi m-am suit în lift. Nu-mi place să fiu luată la întrebări de portar. Mă face să mă simt ca o hoaţă. Cum adică nu pot să intru, pentru numele lui Dumnezeu? De ce nu?

— Am un pacient, Judy…

— Prostii. Tu n-ai pacienţi. Faci experienţe pe bietele animale.

Judy deschise uşa de la livingroom.

— Adu-mi ceva de băut şi un prosop şi lasă-mă să aştept până se termină furtuna. Pe urmă o să plec…

Se opri cu gura căscată în prag.

— Nick?

Îi pierise buna dispoziţie.

— Credeam că eşti în SUA.

Nick se întoarse încet spre ea, dar nu spuse nimic şi, după o clipă, se uită din nou către fereastră, unde continua să fulgere şi să toarne cu găleata.

Judy se strâmbă.

— Bună Nicholas, scumpule!

Se apropie de masă şi luă sticla de gin.

— Spuneai că eşti cu un pacient, Sam. Te refereai cumva la fratele tău?

Sam o urmă în cameră şi închise uşa.

— Stai jos, Judy şi taci din gură.

Vocea lui suna ameninţător.

— Nick este sub hipnoză. Nu ştie că eşti aici.

Îl privi uimită pe Sam, apoi se întoarse spre Nick.

— Vorbeşti serios? Nu poate să mă vadă? L-ai întors în trecut ca pe Jo?

Judy ridică mâna de parcă ar fi vrut să atingă faţa lui Nick, apoi se răzgândi.

Sam încuviinţă din cap.

— Am încercat, dar nu este un subiect la fel de bun ca Jo. Nu intră destul de adânc în transă.

Judy îşi turnă un deget de gin.

— După părerea mea, este o transă destul de adâncă dacă am intrat în cameră şi nu m-a recunoscut. Ce are la mână?

Sam zâmbi enigmatic.

— L-am tăiat.

Lui Judy nu-i venea să creadă.

— De ce? exclama ea.

— Să văd dacă transa este suficient de adâncă.

Lui Judy începu să i se facă rău. După ce se uită la sângele de pe mâna lui Nick, se întoarse să-l privească pe Sam.

— Eşti sigur că nu v-aţi bătut? îl întrebă cu jumătate de glas.

Sam clătină din cap.

— Bineînţeles că nu.

— Trezeşte-l, te rog.

Se speriase.

— Tocmai mă pregăteam când ai venit tu.

Sam îşi turnă ceva de băut. O studia pe Judy foarte atent, observând sentimentele contrare care o invadaseră. Frică, dezgust, interes, entuziasm şi un fel de calcul meschin. Dar niciun pic de afecţiune.

— Nu ne aude deloc? zise ea după o clipă.

Nick se uita pe fereastră, la picăturile de ploaie.

— Poate să ne audă, dar nu ne ascultă. Este în lumea lui, nu-i aşa, frăţioare?

Se îndreptă spre Nick şi-l lovi în joacă peste umăr. Nick se întoarse. Avea o expresie îngheţată.

— Te comporţi ca un ţăran, de Braose! zise el.

Sam se înroşi.

— Ţăran sau nu, frăţioare, eu sunt cel care deţine puterea acum. Pot să te eliberez sau să te las încuiat în trecut. Ştii ce s-ar întâmpla unui om care se crede Prinţul John? Ar fi încuiat undeva pentru tot restul zilelor sale.

— Sam! exclamă Judy.

Alergă spre el şi-l prinse de braţ.

— Sam, pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-l. Termină odată cu prostiile astea.

Sam îi zâmbi.

— Te temi să nu-l vezi pe drăguţul tău Nicholas pe mâinile celor cu halate albe?

Fata se agăţă de el.

— Trezeşte-l! Faci un lucru groaznic! Răutăcios! Îl manipulezi.

— Nu, nu!

Sam se desprinse uşor de ea.

— O să fie totul bine. Nu i-am făcut niciun rău.

— Dar sugestia posthipnotică?

Judy îl studia atent pe Nick.

— Ce i-ai spus să facă atunci când o să se trezească?

— Ah, da. Singurul lucru de care a auzit orice avocat – sau femeie.

Sam îşi încrucişă braţele.

— Poate ai şi tu câteva sugestii post hipnotice?

Se uită la ea cu sprâncenele ridicate, vădit amuzat.

Judy îl străfulgeră cu privirile.

— De exemplu, i-ai putea spune pentru început s-o lase în pace pe Jo, pufni ea. Dacă vrei într-adevăr să faci ceva pentru mine.

Clipiră amândoi când alt fulger lumină camera.

Sam contempla profilul lui Nick.

— Nu sunt pregătit să fac asta.

— Credeam că urmărim acelaşi scop. Te lăudai că poţi să-i desparţi. M-ai trimis după el în Franţa, să-l ţin departe de Jo!

— Şi s-a dovedit a fi o idee nefericită.

Se întoarse spre ea dispreţuitor.

— Nu-l pot obliga să te placă, îi zâmbi palid.

— Deşi cred că ţine la tine, în ciuda faptului că purtările tale îl îndepărtează, aşa cum ţi-am mai spus. De exemplu, nu-i bine că te ţii după el.

Se trânti pe sofa, cu glezna pe genunchi.

— Cu toate că, din câte îmi amintesc, nu te aşteptai să-l vezi când ai venit aici, astă-seară. Presupun deci că mă căutai pe mine sau voiai doar să te adăposteşti de ploaie?

Judy îl repezi.

— Indiferent pentru ce am venit, se pare că am făcut o mare greşeală.

Sam ignoră cuvintele ei indignate.

— Deci ai venit să discutăm despre Nick.

— Poate.

Judy îşi privi stânjenită prietenul.

— Dar nu pot să vorbesc despre el ca şi când n-ar fi aici! Nu-i drept. Este de-a dreptul grotesc!

— Atunci o să-l trezesc, ca să-i spui direct în faţă ce te frământă.

Sam se ridică. Se îndreptă spre Nick şi-l întoarse.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus, frăţioare? îl întrebă el. O să ţii minte doar ce trebuie să faci. Dar vei uita restul. Indiferent ce experienţă ai trăit, vei uita deocamdată. Vei uita tot până număr la trei, cu excepţia faptului că eşti odihnit, relaxat şi gata să-ţi prin eşti vizitatoarea. Gata, unu-doi-trei.

Judy îşi ţinu respiraţia în timp ce-i privea. Nick îşi recăpătase treptat vigoarea şi se uită drept în ochii ei.

— Judy? Când ai sosit?

Fata încercă să zâmbească.

— Acum câteva minute. Voiam să scap de furtună.

Nick se întoarse spre fereastră, uimit, apoi îşi duse mâna la cap.

— Ce s-a întâmplat? Am adormit?

Sam zâmbi.

— M-ai rugat să te hipnotizez, nu-ţi aminteşti? Tocmai începusem când a venit Judy.

Nick gemu.

— Am spus ceva ciudat?

Judy îşi feri privirile.

— Bineînţeles că nu.

Apoi se uită drept în ochii lui. Pentru o clipă, se uitară unul la altul şi, în cele din urmă, Judy zâmbi.

— Mă pricep să păstrez un secret, Sam, zise ea. Aşa că spune-mi cine am fost în cealaltă existenţă pe care voi o împărtăşiţi atât de nostim? Mi-ar plăcea să ştiu.

Medicul clătină din cap.

— Nu dau spectacole şi nu sunt hipnoterapeut.

— Dar pe Nick l-ai hipnotizat! zise ea înroşindu-se la faţă.

— Da, cu un anumit scop. Şi pentru că este fratele meu. Îmi pare rău, Judy. Pentru tine n-ar fi etic s-o fac. Şi oricum, n-ar avea niciun rost.

Fata rămase cu gura căscată.

— Vreau să spun că, după părerea mea n-ai mai trăit altă viaţă.

Judy izbucni în râs.

— Înţeleg. Vreţi să vă păstraţi în familie, nu? Totul aranjat şi drăgălaş! Ce grozav! La fel cum l-ai păcălit pe Nick!

— Ce tot spui acolo? tresări Nick deodată.

— Vreau să spun că nu este decât o mare înşelătorie! Nu te-ai întors în altă existenţă. El ţi-a spus cine eşti şi ce să faci.

— Judy!

Vocea lui Sam suna ameninţător.

— Ai auzit şi ai văzut doar sfârşitul şedinţei noastre!

— Ce insinuează, Sam?

Nick se ridică.

— Că ţi-am spus să uiţi toate grijile şi să te relaxezi. Ei bine, ei i s-a părut straniu.

— I-ai spus…

— Nu i-am spus nimic, o întrerupse el furios. *Nimic,* Judy,

ai priceput? Dar, într-un fel, ai avut dreptate. N-a fost o întoarcere în timp aşa cum trebuie. După cum ţi-am mai explicat, Nick era prea încordat.

Ţârâitul telefonului puse capăt cuvintelor lui Sam, care stătea lângă aparat. Ridică receptorul. Pentru o clipă ascultă încruntându-se, apoi zâmbi deodată.

— Ah, Jo! Ce bine îmi pare că te aud! Ce mai faci?

Îl îndepărtă pe fratele său care încerca să se apropie de telefon.

— Nu, de fapt n-a plecat încă. Abia pe doi ale lunii... Da, înţeleg. Biata Jo, unde eşti?... Nu, n-o să-i spun. Bineînţeles că nu. O.K. Ţinem legătura.

Puse jos receptorul.

— Era Jo, preciza el inutil. Este la hotelul Black Lamb de lângă un oraş numit Talgarth.

Ochii lui Judy sclipiră furioşi.

— Ticălosule! exclamă ea. Am auzit foarte clar când i-ai promis lui Jo că n-o să-i spui lui Nick unde se află.

* * *

Tim luase un taxi de la Paddington până la Covent Garden. Urcă greoi scările spre studio şi se uită în jur. Încăperea era puternic luminată; o maşină de produs vânt îşi îndrepta jetul spre o fată care stătea acolo, îmbrăcată numai într-o rochie de şifon, printre baloturi de paie.

George Chippen, asistentul lui Tim era ocupat să fotografieze făptura zâmbăreaţă, dar se opri când apăru maestrul său îndreptându-se spre el. Tim schimbă puţin poziţia unui reflector şi-i zâmbi lui George.

— Fac alergie la fân dacă mai stau aici, îi declară el, încercând să zâmbească. Dă-i înainte, George, te descurci bine. *Ciao,* copii, ne vedem mai târziu.

După ce-şi trânti într-un colţ geanta de voiaj, sui scara în spirală spre dormitor. Ştia că îl studiau amândoi, dar nu-i păsa. Când ajunse, încuie uşa şi se trânti în pat, cu ochii pironiţi în tavan.

Fusese ideea lui să plece. Ea nu se împotrivise. Supusă, fără să scoată aproape niciun cuvânt, îl conduse până la gara Newport. Acolo îi dăduse un sărut prelung, afectuos, dar lipsit de pasiune.

— Îmi pare rău, Tim, şoptise ea. Aş fi vrut să fi fost adevărat.

— Şi eu la fel, draga mea.

O mângâiase uşor pe păr, încercând să-şi întipărească în minte atingerea şuviţelor mătăsoase sub mâna lui.

— Şi eu la fel.

Îşi vârî capul sub perne gemând, să-şi ascundă lacrimile şi începu să suspine înăbuşit ca un copil.

Peste câteva clipe, îi auzi pe George alergând pe scara în spirală şi bătând la uşă.

— Tim? Tim, pot să intru?

Bărbatul părea vesel şi entuziasmat.

Tim nu-i răspunse. Îşi trase pernele peste cap şi, după un timp, sesiză paşii lui George coborând pe scara din fier forjat. Tim oftă. Apoi se ridică, îşi suflă nasul zgomotos şi întinse mâna să ia telefonul.

— Doamnă Griffiths? Sunt Tim Heacham. Spuneţi-mi, domnişoara Clifford s-a întors?

La capătul celălalt al firului, Margiad Griffiths îşi dezlegă şorţul cu mâna liberă şi-l atârnă de uşa bucătăriei.

— Vai, domnule Heacham, îmi pare rău, dar nu eram aici când s-a înapoiat. Era doar fiica mea. Ştiţi, domnişoara Clifford n-a spus că mai doreşte să păstreze camera şi a plecat. Mi-a părut aşa de rău. Mă tem că nu ştiu unde s-a dus. Şi trebuia să-i transmit un mesaj...

Tim închise ochii.

— Nu contează, zise el. Oricum, vă mulţumesc. Sper să ne revedem într-o zi.

Închise şi se aruncă din nou în pat, în timp ce la parter, uşa de la intrare trântită cu zgomot răsună în studioul gol. George plecase.

Tim se holbă câteva clipe la ferestrele înalte care nu arătau nimic decât acoperişuri proiectate pe fundalul

norilor vineţii, de furtună. Cel puţin, încetase ploaia. Îl durea capul şi i se umflase gâtul. Se simţea groaznic de singur.

Însă, până la urmă, se ridică. Se întinse pe pat şi deschise un sertar de la noptieră. Apoi scoase o cutie. O studie o vreme şi, în cele din urmă, desfăcu capacul şi scoase din ea o seringă hipodermică şi un pachet de pulbere.

Nu era uşor să pierzi o femeie de două ori – fie din cauza destinului sau a altui bărbat. Cum îi spusese odată? Că semăna cu un ogar afgan! Râse amar, făcând să răsune camera pustie. Cel puţin îi dăruise o noapte; o noapte pe care nu putea s-o ia înapoi.

Se pregăti metodic, sterilizând acul. Nu recurgea prea des la acest remediu. Cel puţin nu deocamdată. Prizatul era suficient sau ţigările. Orice reuşea să îndepărteze umbrele. Dar astă seară voia să uite de toate. Să se cufunde în adâncurile minţii sale.

Biroul era plin de lucruri ciudate noaptea. Nick se întinsese pe canapeaua elegantă, holbându-se la jaluzelele veneţiene trase la fereastra fără perdea. Felinarele de afară trimiteau umbre orizontale printre crăpături, proiectându-se pe covorul alb ca nişte trepte. Închise ochii pentru a cincea oară şi încercă să adoarmă. I se învârtea capul, dar continuau să-i răsune în minte cuvintele lui Judy. *Totul este o farsă... Ţi-a spus cine eşti... Ţi-a spus ce să faci...* Judy şi toanele ei stupide! Se răţoise la Sam şi apoi la el, din acelaşi motiv, apoi îşi înşfăcase pelerina udă şi fugise în ploaie.

După ce plecase, el şi Sam se certaseră cumplit.

Nick oftă şi se foi. Nu fusese doar vina lui Judy. Mama lui îl prevenise chiar în această cameră; iubitoarea şi blânda lui mamă, care-l diviniza pe Sam, încercase să-i spună ceva apropo de faptul că era periculos. Nick clătină din cap. De ce ar vrea Sam să-i facă un rău? Nu părea logic.

De ce se certaseră? Nici măcar nu-şi mai amintea. Îl

întrebase pe Sam în legătura cu hipnoza, dar refuzase să se lase înduplecat, susţinând că Judy era nevrotică şi obsedată sexual. În momentul acela, Nick hotărâse să plece la plimbare. Hoinărise pe Constitution Hill, uitându-se la felinarele electrice care-şi împrăştiau razele prin ploaie, mirosind florile ude şi pământul din grădina palatului Buckingham. Apoi, o luase spre Victoria Memorial, lăsând în urmă palatul uriaş şi trecuse de Bridge Walk, observând că fulgera în spatele lui Big Ben. Şoseaua era goală; gheretele gărzilor fuseseră măturate de ploaie iar ferestrele din Haymarket erau luminate, dând un aspect nefiresc străzii pustii. O luă înapoi, spre Piccadilly şi apoi, ştiind că nu mai era în stare să dea ochii cu Sam în seara aceea, venise în Berkley Street şi deschisese uşa biroului.

Începuse să se plimbe de-a lungul covorului. Bet îi spusese că Jo era în Ţara Galilor cu Tim Heacham. Era ultima persoană care şi-ar fi dorit să fie cu Jo, dar acum trebuia să se ducă s-o vadă, mai ales că-i aflase şi adresa.

Aprinse lumina oftând şi scutură filtrul. Mai avea ceva cafea în el, aşa că îl băgă în priză.

Simţea nevoia s-o vadă pe Jo; să se împace cu ea într-un fel. Se uită încruntându-se la sticla vasului. Urmărea picăturile care se formau, pe măsură ce cafeaua începea să se încălzească. Se simţea sfâşiat în două. O parte din el voia s-o vadă pe Jo, s-o ţină în braţe, s-o aline, s-o roage să-l ierte. Nu pricepea nici acum de ce o lovise sau ce-l înfuriase. Dar era încă supărat şi-i stârnea accese de gelozie. Da, cealaltă parte voia să-i facă rău.

Se fâţâi de câteva ori de-a lungul covorului, ascultând uruitul ocazional al maşinilor pe stradă şi apoi se uită la ceas. Era aproape trei. Se aşeză la birou, aprinse lampa şi trase o hartă. Nu era nicio nenorocire dacă studia drumul spre Wales. De dimineaţă va lua decizia finală.

Când Jim intră în birou la ora opt, Nick muncea din plin.

— Doamne Sfinte, Nick! Mă faci să mă simt de două ori vinovat. La ce oră ai venit aici, pentru numele lui

Dumnezeu? întrebă Jim, aşezându-şi servieta.

Nick îşi ridică privirile.

— Am stat toată noaptea.

Îi zâmbi şi întinse mâinile deasupra capului.

— Dar nu mai fă pe martirul, ajunge! Şi să ştii că am venit mai mult ca să stau în linişte. Vreau să fii aici pentru întâlnirea cu Mika Desmond. Pe urmă eu o să plec câteva zile.

Jim gemu.

— Nick, pentru numele lui Dumnezeu, am nevoie de tine la birou!

— Dar mai eşti şi tu! O să te descurci!

— Mai crezi asta? îl întrebă Jim pe un ton amar.

— Toţi am mai dat greş din când în când.

Nick se sculă în picioare şi ridică ibricul. Era gol.

— Totul este să continui lupta. Altfel eşti mort.

Se întoarse spre Jim.

— Am sentimentul că o să te descurci grozav la întâlnire, tocmai de aceea vreau să asist. Şi hai să recunoaştem cinstit – nu mai avem nimic de pierdut! De fapt, dacă recâştigăm *Desco* şi eu pun mâna pe contractele de la New York, va trebui să ne extindem.

Se duse la fereastră şi trase jaluzelele, după care îl privi pe Jim şi zâmbi.

— Acum mă simt în stare să construiesc un imperiu, aşa că te-am prevenit!

Era şapte şi douăzeci seara când intră în sfârşit în barul Black Lamb de lângă Talgarth. Se uită în jur. Era gol.

— Ce doriţi, domnule?

În timp ce Nick se aşeză pe taburet, barmanul apăru în spate dând la o parte o perdea de mărgele.

Comandă un whisky cu sifon, cercetând curios încăperea. Nu vedea nici urmă de Jo.

— Este cam linişte pe aici. Omul ridică din umeri.

— Apar mai târziu, pe vineri. Atunci se umple.

Îi împinse băutura.

— Pentru dumneata!

Îi puse o bancnotă de cinci lire pe tejghea.

— Spune-mi, domnişoara Clifford mai stă aici?

Luă paharul.

Bărbatul rânji.

— Mulţumesc foarte mult. Da, încă o noapte. Acum a plecat la Radnor, parcă aşa spunea azi dimineaţă.

Umplu o halbă înainte să dea restul.

— Sunteţi prieten cu ea?

Nick încuviinţă din cap.

— Presupun că n-ai nicio cameră disponibilă.

— Pentru o singură noapte?

— Da.

— Dacă nu vă deranjează, aş putea să vă găsesc ceva, da nu prea grozav. Sunt atâţia vizitatori în această perioadă…

— Nu mă deranjează atâta timp cât pot să dorm.

Nick termină băutura şi dădu paharul barmanului.

— Ia spuneţi-mi, o aşteptaţi cumva la cină pe Jo – domnişoara Clifford?

— De fapt, nu prea servim cina, domnule. Un pui şi ceva garnitură, nimic mai mult.

Se aplecă deodată, uitându-se pe fereastră.

— Dar, parcă i-am auzit maşina.

Nick se întoarse. Îşi încleştă bărbia în timp ce-o urmărea pe Jo parcându-şi MG-ul într-un colţ, în spatele hanului. Se dădu jos din maşină şi se uită un timp la Porsche-ul lui Nick, după care privi peste umăr, spre han. Deşi era destul de departe, observă că era neliniştită. Se îmbrăcase cu o bluză roz şi blugi şi se trezi sorbind-o din ochi, în timp ce fata se aplecă să-şi ia geanta, închise portiera şi se îndreptă către ei.

Deschise uşa.

— Ce cauţi aici, Nick? strigă ea. N-am vorbit destul de clar? Nu vreau să te mai văd!

În spatele lor, barmanul îşi încrucişase braţele şi se sprijinise curios de tejghea.

— L-am rugat pe Sam să nu-ţi spună unde sunt, continuă ea, trântind geanta pe un scaun.

— Un gin tonic, vă rog, domnule Vaughan.

— Imediat!

Întinse mâna zâmbind să ia sticla.

— Plăteşte domnul, nu?

— Da!

Nick observă că-i tremura mâna când ridică paharul şi, spre surprinderea lui, constată că îi făcea plăcere s-o vadă în asemenea hal.

— Ar fi trebuit să ştii că nu poţi avea încredere în Sam. Absolut deloc.

Fata nu-i răspunse imediat.

— S-a terminat, Nick. Gata!

Încercă să-şi desprindă ochii de pe faţa ei. Trăsăturile lui frumoase erau umbrite de oboseală. Îşi coborî brusc privirile.

— Te rog să nu faci o scenă aici, Nick.

— N-o să fac nicio scenă. Vreau doar să-ţi vorbesc.

Nick se strâmbă la gazda lor care asculta cu neruşinare.

— Apropo, unde este talentatul domn Heacham, credeam că te însoţeşte?

Se încordă şi se înroşi în obraji.

— A trebuit să se întoarcă în oraş. A venit doar să facă nişte fotografii.

Nick încercă să-şi ascundă satisfacţia.

— Cu atât mai bine. Putem vorbi în linişte. Uite, Jo, mâine mă întorc la Londra, aşa că nu mai este nevoie să intri în panică. Dar mai întâi stai să mâncăm ceva şi să bem o sticlă cu vin. Este tot ce-mi doresc. Te rog…

Jo ezită. Apoi se ridică, străduindu-se să zâmbească.

— Bine. Merg să mă schimb şi cobor în zece minute. Dar numai pentru cină.

Îşi luă geanta.

— Să înţeleg că rămâi aici pentru noapte?

Încuviinţă din cap.

— Da, presupun că domnul Vaughan o să-mi găsească un

culcuş pe undeva.

— Cu atât mai bine, zâmbi ea, pentru că în camera mea n-am decât un singur pat.

— Ah! exclamă Vaughan când Jo dispăru. Să înţeleg că aţi ofensat-o pe domnişoara?

Nick râse acru.

— Cam aşa ceva, recunoscu el.

În camera ei din capătul scărilor, Jo închise uşa şi se rezemă de ea. Îşi plecă pleoapele şi inspiră adânc. Apoi se îndreptă încet spre noptieră şi se uită în oglinda pătrată, în timp ce-şi desfăcea bluza. Îşi imaginase că Sam o să-i spună fratelui său unde se află. Atunci de ce o făcuse? Îşi scosese bluza şi o aruncă pe pat, după care începu să-şi desfacă încet blugii. Se înfăşură în halat.

Avea timp să stea sub duş şi să se întindă puţin înainte să coboare.

— Te-ai mai întors în trecut de când ai venit aici? o întrebă Nick.

Acum, sufrageria se aglomerase şi se umpluse de fum de ţigară.

Învârtea în farfurie grătarul. După un minut, încuviinţă din cap.

— Ştii, atunci când am încercat să cad în transă cu Tim alături, ca să mă fotografieze, n-am reuşit! Dar, mai târziu, mi-a venit uşor.

— Şi te-ai speriat, nu-i aşa?

— Da, m-am speriat fiindcă nu eram stăpână pe situaţie.

Îl privi pe sub gene.

— Azi, mergeam spre Radnor; dar m-am oprit la jumătatea drumului şi am intrat în panică. Nu voiam să se întâmple din nou; nu mai îndrăzneam să merg unde fusese Matilda. Mi-era frică să declanşez altă întoarcere în timp de una singură.

Se priviră drept în ochi. Expresia lui Nick era dură.

— Deci nu te încântă trecutul. Intenţionezi să uiţi totul despre Matilda?

— Cum aş putea? M-a prins în capcană.

Renunţă la mâncare şi întinse mâna după paharul cu vin.

— Ştiu, o să-mi spui că m-ai prevenit.

Nick nu-i răspunse.

— N-ar fi trebuit să vii în Ţara Galilor.

— Nu-i adevărat. Lucrez ia un articol şi vreau să-l termin.

— Deşi te temi.

— Da, deşi mă tem, repetă ea, zâmbind. Doar ştii ce spuneam apropo de corespondentul de război.

O urmărea atent. Îşi lăsase părul pe umeri şi se îmbrăcase cu o rochie de pânză, fără nicio podoabă, cu excepţia lanţului de aur de la gât. În timp ce vorbea, îi alunecase o buclă pe piept.

Puse jos paharul.

— Ai venit aici ca să te scuzi, Nick?

— Pentru ce?

Îşi îngustă ochii.

— Pentru ce? se miră ea. Pentru că era cât pe ce să mă omori iar ultima oară m-ai speriat groaznic.

Îl privi fix.

— Să nu-mi spui că nu-ţi aminteşti!

Îi zâmbi sumbru.

— Îmi amintesc foarte clar. Ia zi, Tim te-a fotografiat cumva în timp ce făceai dragoste cu una din fantomele tale imaginare? Vor exista poze erotice în presa de scandal?

Jo se înfurie.

— Ştii foarte bine că nu, ce dracu'! Ascultă Nick, dacă ai venit aici să-mi faci necazuri…

— Necazuri?

Înălţă din sprâncene.

— N-o să provoc niciun fel de necazuri.

Se uită mirată la el. O studia cu o privire ciudată – pe jumătate amuzată, pe jumătate dură.

— Nick, te-ai comportat ca un nebun, şopti ea. M-ai îngrozit!

— Pe bună dreptate!

Ridică sticla de vin şi umplu paharul.

— Văd că nici măcar nu-ţi pare rău.

Nu-i venea să creadă.

— N-am vrut să-ţi fac rău, Jo.

— Atunci de ce m-ai lovit? Erai beat?

— Poate.

Îi sclipi un zâmbet în priviri. Fata înghiţi în sec.

— Nu te mâi înţeleg, Nick. Te-ai schimbat.

Râse stânjenit.

— Evident că în rău, din moment ce te îngrijorează.

— Da, în rău! exclamă ea furioasă. Poate că lui Judy Curzon îi place noua ta imagine de mascul feroce, dar mie nu. Ai devenit un mitocan. Ce dracu' se întâmplă cu tine?

Se ridică brusc.

— Sunt obosită. Cred că o să mă duc la culcare. Ne vedem mâine dimineaţă, înainte să pleci.

Pentru o clipă, crezu că o să continue, dar se răzgândi şi ieşi din bar fără să întoarcă privirea. Nick nu se mişcă din loc. Luă sticla şi îşi umplu din nou paharul, uitându-se pe fereastră, la grădina întunecată, cu spatele la ceilalţi meseni. Ce dracu' se întâmplă cu el? Habar n-avea şi începuse să i se facă frică.

Jo se întinse în pat, cu ochii în tavan. Nu se întunecase de tot. Auzea murmurul conversaţiei de la bar, râsete ocazionale, trântitul portierelor în parcare. Afară, pe fereastră, un liliac fâlfâia în amurgul gălbui.

Îşi încleştă deodată pumnii.

— Of, Doamne, nu. Nu aici. Nu vreau să se întâmple aici.

Se ridică brusc. Transpirase pe faţă şi îşi dădu la o parte cearşaful. Respira întretăiat. Puse picioarele pe duşumea, simţind răcoarea scândurilor şi se sprijini de pat, încercând să se liniştească.

Cineva striga sub fereastra ei. Se întoarse pe jumătate, fără să dea drumul zăbrelelor patului şi îşi ridică ochii prudent spre lumina înserării. Era mai puţin strălucitoare acum. Râsete, urmate de zgomotul portierelor trântite. Undeva se auzi un motor. Răsuflând uşurată, se târî până la geam şi se aplecă în afară, simţind pe faţă aerul rece. Şi

mirosul dulce al florilor.

Deci nu se întâmplase nimic. În secolul XII nu existau maşini. În spatele ei, sunetul unor paşi care urcau scările înguste, o făcu să se întoarcă. Se uită la ceas. Era zece şi un sfert.

Paşii se opriră la uşa ei.

— Jo? Eşti acolo?

Îngheţă. *Nick.* Buzele ei îi şoptiră numele şi se uită imediat la cheia din broască. Oare încuiase înainte să se suie în pat? Alergă la uşă şi se sprijini de ea.

— Jo? sună nerăbdător de data aceasta. Pentru numele lui Dumnezeu, deschide!

Mânerul zăngăni. Şi simţi lemnul mişcându-se uşor, dar cheia era întoarsă.

— Jo! Nu te mai comporta prosteşte!

Îşi muşcă buza, fără să scoată niciun cuvânt.

— Bine, n-ai decât, Joanna dragă!

Vorbise pe un ton înţepat.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

Îl auzi urcând scara de lemn dinspre pod, în capătul holului întunecat, apoi se făcu linişte.

I se umplură ochii de lacrimi.

— Nick. Ah, Nick, ce s-a întâmplat cu tine? murmură când se aruncă pe pat. Ce s-a întâmplat cu noi doi?

— Sper că nu te superi că am venit, Tim?

Judy stătea nesigură în mijlocul studioului întunecat.

— Ştiu că este târziu, dar am fost la expoziţia de la Barbian şi n-aveam chef să mă întorc acasă. Cel puţin nu deocamdată.

Se uită la el.

— Viaţa asta este o mare târfă!

Vorbea pe un ton disperat.

Tim se încruntă mirat.

— Sunt convins că o să găsesc ceva pe aici ca să-i venim de hac acestei târfe. Băutură. Droguri.

Se trânti pe scaunul de pânză.

— Pe mine, dacă doreşti.

Judy se aşeză pe marginea postamentului cu braţele strânse în jurul genunchilor.

— Aş vrea ceva de băut, zise ea.

Tremura uşor.

Bărbatul râse.

— Şi mai ce?

Se ridică în picioare şi intră în bucătărie. Apoi, scoase o sticlă de şampanie din frigider.

Judy îl urmă.

— Ai fost într-adevăr în Ţara Galilor?

Se întoarse brusc.

— Cine ţi-a spus?

— Nick. Ştii, s-a dus acolo, după Jo.

Tim se aplecase, căutând două cupe în dulap, dar când o auzi, se îndreptă, schimonosindu-se de durere.

— Aparţin unul celuilalt, Judy, zise el după o clipă, stăpânindu-se cu mare efort.

Îi luă paharele din mână.

— Ah, ştiu că l-am pierdut. Deocamdată. Dar într-o zi o să-l iau înapoi. Trebuie să-l iau înapoi, Tim.

Bărbatul clătină din cap.

— Jo şi Nick au o întâlnire cu destinul, Judy.

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Prostii! Văd că te-ai îmbătat deja. Nu m-ai aşteptat!

Tim luă sticla şi rupse ambalajul de poleială din jurul gâtului.

— Da, draga mea, ajută mult!

După ce aruncă sârma în chiuvetă, scoase dopul.

Judy puse mâna pe paharul cu spumă şi se duse gânditoare în studio.

— Chiar aici i-am spus lui Nigel Dempster că Jo a înnebunit, zise ea peste umăr. Atunci credeam că am câştigat. Că Nick a terminat definitiv cu ea.

Răsuci comutatoarele şi inundă încăperea în lumină. Apoi scoase un strigăt când descoperi un şevalet mare într-un colţ, acoperit cu cearşaf.

— Te-ai apucat de pictură?

Se îndreptă spre el.

— Nu-l atinge, Judy!

Tim stătea în pragul bucătăriei, cu paharul în mână, clătinându-se uşor.

— De ce? Ţi-e ruşine?

Râse răguşit.

— Ţi-am spus să nu-l atingi.

Veni în fugă spre ea.

— Dacă tragi pânza, te sugrum!

Judy se dădu înapoi.

— Tim. Pari stânjenit! Stropi podeaua cu şampanie când trecu pe lângă el, apucă de colţul cearşafului şi-l aruncă pe jos.

Studie în linişte trupul suplu şi înalt al femeii, remarcând rochia verde, lungă până-n pământ, mantia tivită cu blană, vălul.

— Este Jo! exclamă ea în cele din urmă.

— Bravo! Ai nota zece la spiritul de observaţie.

Luă cearşaful de pe jos.

— Dar cum ai convins-o să-ţi pozeze în această postură?

Tim râse.

— Da fapt, nu mi-a pozat.

— Vrei să spui că ai aranjat-o? Dar pare atât de reală…

— Ce remarcă naivă, mai ales din partea ta!

Fata nu-l băgă în seamă.

— Ochii ei au altă culoare. Şi părul, continuă, atingând încet fotografia. Este Jo şi parcă n-ar fi. Ai prins pe altcineva. La fel de real ca tine sau ca mine. Nu este vorba numai de haine…

Se făcu linişte în timp ce se uitau unul la celălalt, apoi Judy se întoarse.

— Şi tu o iubeşti!

Făcuse această declaraţie pe un ton sec, nefericit. Tim se uită aspru la ea.

— Ce pereche grozavă suntem noi doi! îi răspunse el.

Acoperi din nou tabloul, aranjând meticulos cearşaful.

— Tu îl iubeşti pe Nick, iar eu o iubesc pe Jo. Şi ei se iubesc unul pe celălalt.

— Ţi-a spus cum arată în cealaltă existenţă? îl întrebă Judy deodată.

Bărbatul clătină din cap.

— N-a fost nevoie. O văd foarte clar în mintea mea, exact cum era.

Se îndreptă spre perete oftând şi închise luminile una câte una.

— Mă întreb dacă o vede şi Nick, zise ea cu un glas răguşit.

Tim ridică sticla de şampanie.

— Şi eu mă întreb, murmură el.

— Era foarte frumoasă, Matilda de Braose, spuse Judy, în timp ce întindea paharul.

Tim i-l umplu până dădu pe dinafară, scurgându-i-se pe pantofi.

— Cea mai frumoasă femeie din lume, o aprobă el nesigur. Cea mai frumoasă femeie din lume!

Nick citea ziarele la o măsuţă de lângă balcon, în sufrageria hanului, când Jo veni să ia micul dejun. Se îmbrăcase din nou în blugi, cu o bluză largă de mătase albă.

Se ridică în picioare când apăru.

— Vine şi cafeaua. Cum ai dormit?

— Nu prea bine. Dar tu?

Îl studie prudentă, în timp ce se aşeza pe scaun, vizavi de el. Nick zâmbi.

— A fost foarte cald acolo sus, la mansardă.

Părea că-şi recăpătase umorul lui caracteristic când se deschise uşa şi Dai Vaughan apăru cu o tavă plină cu ceşti de cafea, porridge şi pâine prăjită, aşezând-o pe masă, lângă ei.

— Vreţi să mai rămâneţi încă o noapte? îl întrebă pe Nick în timp ce aranja farfuriile. Aş vrea să ştiu, pentru că s-a eliberat o cameră.

Nick clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc la Londra.

Jo îi aruncă o privire aspră.

— Trebuie să pleci chiar acum, de dimineaţă? zise ea fără să vrea.

Îi făcu semn că da.

— Cred că ar fi mai bine, nu?

— Presupun că da.

Forţa magnetică dintre ei era la fel de mare ca întotdeauna. Ar fi vrut să-l atingă, dar reuşi să se stăpânească.

— Poate, ezită Nick, poate ar fi bine să rămân până după-amiază. Am merge la plimbare sau... mai ştiu eu? Mi-ar plăcea să mai vizitez puţin Ţara Galilor înainte să plec.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând-o să-i răspundă.

— Da, ar fi o idee, zise Dai Vaughan vesel după ce puse ibricul cu cafea în faţa lui Jo. N-aţi vrea să vă pregătesc un picnic? Nu cred că o să se strice vremea.

Se uită pe fereastră.

— Unde aţi vrea să mergeţi? Pot să vă împrumut o hartă. Lacul Langrose? Cascadele? Castelele? Sau sus în munţi – la Cetatea Dinas? Nu-i prea departe şi de acolo se desfăşoară o privelişte grozavă.

Jo se încruntă. Îl urmărea atentă pe Nick.

— Nu vreau să merg într-un loc care să-mi amintească de trecut, zise ea încet. Nu auzi. N-aş rezista. Castelele mă fac nervoasă.

Dai râse.

— Oh, dar nu seamănă cu Broullys sau Hay. Este făcut din pământ. Cred că datează din perioada celtică.

Luă tava.

— Şi dumneavoastră plecaţi azi după-amiază, domnişoară Clifford?

Jo încuviinţă din cap.

Nick ridică din sprâncene.

— Te întorci la Londra? o întrebă el, încercând să-şi ascundă satisfacţia din voce.

Fata aşteptă să iasă Dai Vaughan înainte să-i răspundă.

— Nu. Mă întorc la Hay.

— Deci, îţi continui cercetările.

Îşi sprijini bărbia în palme.

— Trebuie, Nick. Doar ţi-am spus. Nu pot să renunţ. Nu încă.

Se încruntă.

— Dar n-ai putea renunţa măcar azi?

Jo îl aprobă.

— Ba da. Hai să vizităm castelul acesta, Dinas. Nu cred că familia de Braose era interesată de arheologie.

Îi zâmbi destinsă.

— Ce zici, Nick, facem pace pentru moment?

— Facem!

Se aplecă şi îşi puse mâna peste a ei.

Munţii se învăluiseră în pâclă când parcară Porsche-ul pe poteca îngustă şi începură să urce. Nick ţinea harta în mână.

— Nu cred că are rost să luăm mâncare cu noi, zise el. Acum este frumos, dar vremea o să se strice, sunt sigur. Vrei neapărat să ajungem acolo?

Fata încuviinţă din cap, uitându-se la coamele Munţilor Negri, înălţate deasupra lor, clare şi ascuţite în lumina strălucitoare a soarelui, cu excepţia piscurilor învăluite în ceaţă.

Nick se cutremură.

— Doamne, ce loc singuratic! Probabil că este – se uită pe hartă – Waun Fach. Dumnezeu ştie cum se pronunţă.

— Ce minunat!

Jo se uită de jur împrejur.

— N-am mai inspirat demult un aer atât de proaspăt. Sute de mile de iarbă, lămâiţă sălbatică şi afine – şi o mulţime de tufişuri. Caprifoi, trandafir sălbatic, muşeţel, degeţel roşu, mii de flori – nici măcar nu ştiu cum se numesc… Nick!

După ce lăsă harta pe capota maşinii, îi puse mâinile pe

umeri şi o trase spre el, simţind căldura trupului ei prin cămaşa subţire de mătase. O strânse în braţe şi îşi îngropă gura în părul ei. Pentru o clipă, rămase nemişcată, cuprinsă de pasiune, în timp ce se agăţa de el fericită, uitând de griji. Îşi ridică gura să-l sărute, băgându-i mâinile pe sub cămaşă, să-i dezmierde pieptul.

Se îndepărtă puţin zâmbind şi se uită la el.

În momentul acela, încremeni. Cel care o privea nu era Nick. I se încordă stomacul când recunoscu ochii albaştri, aroganţi, atingerea dură şi neputinţa ei când acest bărbat o luase atunci în braţe.

— Nu!

Ochii lui Jo se dilatară de groază când se desprinse de el.

— Ah, nu! Nu! Nu, Doamne, te implor!

Se smulse de lângă el şi o rupse la fugă.

— Jo! o strigă Nick furios. Întoarce-te, Jo! Ce s-a întâmplat?

Dar fata nu-l băgă în seamă. Când ajunse la poartă, o escaladă, privind poteca abruptă din faţa ei. Deasupra capetelor lor răsuna ţipătul singuratic al uliului. Nick veni lângă ea.

— Jo, stai puţin!

Dar începuse să alerge, dându-şi părul la o parte din ochi. Îi bătea inima să-i iasă din piept, în timp ce aluneca pe iarba umedă, presărată din loc în loc de excremente de oaie.

Nick o urmări din priviri pentru o clipă. Îi pierise buna dispoziţie. Inspiră adânc, încercând să-şi domolească furia care-l cuprinsese. Jo se opri din nou. Se răsuci gâfâind, uitându-se fix la el, din capătul potecii. Se vedea că îi era frică.

În spatele ei, se lăsa ceaţa de pe munţi. O rază de soare sclipi şi dispăru. Se făcuse cald. Nu mai adia nici o boare de vânt.

Începu să urce încet, în urma ei.

Jo ajunse prima, respirând întretăiat. Se uită în jur la

grămada de stâlpi şi pietre abandonate a fortăreţei celtice, cocoţate pe deal, printre munţii din jur. Ceaţa se îngroşa. Se cutremură îngrozită când răsună un tunet în depărtare, în valea Wye.

Nick se oprise la câţiva metri în urma ei, gâfâind. O privea zâmbind ciudat.

— Nu mai fugi, Jo, îi zise el încet, n-are rost!

Fata simţea cum îi pulsează sângele în tâmple. Se dădu înapoi dinaintea lui, cu mâinile întinse.

Nick... ajută-mă...

Aşa ar fi vrut să-i strige. Dar lui Nick! Nu celuilalt om, lui Nick! Din păcate, nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Vorbele îi răsunau în minte învăluite în ceaţă, şi în zâmbetul implacabil al lui Nick care o urma.

Se întoarse şi o rupse din nou la fugă, poticnindu-se pe malul abrupt al unui şanţ. Dealurile se închideau în jurul ei; ceaţa se lăsa pe iarbă şi, spre est, bubui alt tunet.

Doamne Sfinte, mai fusese aici. Recunoscuse acest loc; i se întipărise foarte clar în memorie.

Nu trebuia să se întâmple acum. Nu de faţă cu Nick – nu voia să îngenuncheze dinaintea unui om care o ura...

— Jo! Încetează, pentru numele lui Dumnezeu.

Îi vorbea pe un ton iritat.

— *Jo, Jo, întoarce-te!...*

Vocea lui suna nefiresc în liniştea dealurilor.

— Jo...

26

Fu anunţat un vizitator, în timp ce Matilda verifica registrul de plăţi şi cheltuieli. Se arătă mirată şi alarmată să-l vadă pe fratele regelui, pe care-l crezuse la Gloucester, cu William. John n-avea nimic pe cap şi se îmbujorase la faţă. Se cunoştea că galopase în goană prin aerul rece al dimineţii.

— Ce mai face graţioasa lady Matilda într-o zi aşa de frumoasă? se interesă prinţul, plecându-se ironic.

— Sunt onorată că aţi venit la Hay, Înălţimea Voastră. Mă simt bine mulţumesc.

Îi vorbise pe un ton reţinut şi îşi duse mâinile la cordon, fără să-şi dea seama. Observă că o măsura insolent din cap până-n picioare.

— Bun. Am venit de la Horeford, milady. Cred că aţi auzit fără îndoială că fratele meu regele mi-a poruncit să supun prinţii galezi.

Se opri.

— Dar fiica ta este căsătorită cu unii dintre ei, nu-i aşa?

Zâmbi rece.

— Ai vreo veste de la ea?

Matilda se albi şi îşi feri privirile. De când se împliniseră cele mai cumplite temeri ale ei şi Gruffydd se alăturase tatălui său în revolta împotriva regelui Richard, nu mai ştia nimic de Tilda.

— Nu, Înălţimea Voastră, îi răspunse ferm.

John se încruntă, ca şi când şi-ar fi dat seama de neliniştea ei.

— Sunt sigur că n-a păţit nimic, lady Matilda, zise el pe un ton mai blând. Dacă vrei, aş putea trimite mesageri să mă interesez.

Îi zâmbi prietenos când se întoarse din nou spre el, cu ochii plini de speranţe.

— Dar, deocamdată, milady, intenţionez să vizitez unul din castelele soţului tău, Dinas, aflat undeva la vest de

Munţii Negri.

John luă cupa de vin din mâna unui servitor şi o sorbi dintr-o înghiţitură.

— Am aflat că are un izvor fermecat, înzestrat cu puteri magice de vindecare.

Matilda se gândi repede.

— Cred că am terminat construcţia clădirii. Încă n-am fost acolo, milord, dar am auzit şi eu că izvorul ar avea proprietăţi miraculoase. Sper că nu aveţi nevoie de puterile lui, Înălţimea Voastră?

Nu putuse să reziste să nu pună această întrebare, dar regretă imediat, când observă că-i pierise buna dispoziţie şi se întunecase la faţă.

— Mă interesează astfel de locuri.

Tăcu pentru o clipă, cu cupa goală între degete şi ochii fixaţi pe peretele din spatele ei.

— Presupun că ai aflat, continuă el deodată, că fratele meu, regele, a refuzat să vină la Oxford să-l întâlnească pe lordul Rhys? Eu i-am împăcat pe prinţii galezi pentru el. Au fost de acord să înceteze lupta, atâta timp cât regele este în cruciadă şi l-am convins pe Rhys să vină cu mine şi să-şi prezinte omagiile lui Richard. Dar el este prea mare şi grozav ca să se întâlnească la jumătatea drumului, aşa cum ar fi făcut tatăl nostru.

Îşi înălţă cupa să-i mai toarne vin.

— Lordul Rhys – aprig, ca orice galez, a hotărât acum, că a fost insultat de moarte, aşa că refuză să-l mai întâlnească pe fratele meu sau pe trimişii lui.

John îşi duse mâna la sprânceană.

— Pe Dumnezeul meu, nu se poate spune că n-am încercat!

Tăcu din nou, după care, revenindu-şi din supărare la fel de repede cum îl apucase, îi zâmbi:

— Aşa că, doamnă, mi-am luat câteva ore libere ca să mai uit de necazuri.

Matilda încercă să-i surâdă la rândul ei.

— Sunt sigură că o să găsesc nişte oameni care să vă

escorteze în munţi, milord.
— Dar am propria mea escortă, gesticulă el nerăbdător. Am nevoie doar de un ghid şi aş vrea să mă însoţeşti chiar tu, lady Matilda. Este de neconceput că n-ai vizitat castelul până acum. Sir William ar dori desigur să vă achitaţi de această datorie. Apropo, îţi trimite salutări. S-a hotărât să treacă pe la Wignore la întoarcere. Oricum, trebuie să apară cât de curând.
Se trânti pe un scaun şi îşi sprijini glezna de genunchi, privind-o din nou batjocoritor.
— Am auzit că vă pricepeţi să călăriţi ca un bărbat, aşa că sunt convins că nu veţi refuza să veniţi cu mine în această mică aventură.
Îi aruncase provocarea atât de uşor, încât îşi aminti fără să vrea cum o insultase când era doar un băieţel.
— Bineînţeles! Nu sunt mai mult de douăzeci de mile…
Sesiză pericolul prea târziu, iar următoarele lui cuvinte îi deşteptară presentimentele.
— Un grup mic, călare, poate ajunge într-o oră şi ceva, mai mult ca sigur. Doar tu şi cu mine, doamnă. Ghidul şi oamenii mei. Nu-i loc de servitori.
Îl privi prudentă, dar el urmărea desenele de pe cupă cu degetul cel mare, aşa că nu-i văzu ochii.
— Găsiţi cai odihniţi pentru Prinţul John şi soldaţii săi! porunci ea.
Servitorul se înclină şi se retrase spre uşă.
— Puneţi şaua pe iapa mea neagră şi spuneţi-i lui Ifor, vânătorul, sa ne conducă la castelul Dinas. Plecăm imediat şi ne întoarcem până se lasă întunericul.
— Sunteţi satisfăcut, milord?
Sări în picioare, zâmbind ştrengăreşte, îşi luă mănuşile şi îşi prinse sabia la brâu.
— Chiar foarte satisfăcut, milady.
Vântul se înteţise în timp ce se îndepărtau de Hay, spre vest.
Ifor, bărbat mic de statură, cu păr creţ, călărea înainte pe murgul lui îndesat, urmat de patru cavaleri care-l însoţiseră

pe John de la Hereford. Matilda se îngrijoră când văzu o escortă aşa de mică, dar mândria o împiedica să se plângă. Dacă prinţul considera că n-avea nevoie de mai mulţi oameni, atunci, nici ea n-o să insiste.

Galopau rapid, urmând poteca îngustă, dar bine mascată, care şerpuia la piciorul dealului, spre mica aşezare negustorească Talgarth. Copitele cailor se înfundau în pământul moale, roşcat. John călărea în linişte, dar ei i se păru că zăreşte o sclipire triumfătoare în ochii lui. Îşi biciui calul să-l aducă la pas cu al lui.

— Ifor este un om bun, Înălţimea Voastră. Ne va duce pe drumul cel mai direct. Sunteţi familiarizat cu Brycheinieg?

— Nu.

Se uită la dealul împădurit din stânga lor.

— Dar mă gândeam că o să cunosc în acest fel proprietăţile familiei de Braose.

Oare nu se citea ceva în glasul şi privirile lui?

O cuprinse tremuratul.

Drumul era anevoios după ultima ploaie şi călătoria dură mai mult decât s-ar fi aşteptat. O parte din cărare alunecase la vale, aşa că Ifor fu nevoit să-i conducă prin pădurea deasă. Îşi plecară capetele pe gâturile cailor, ferindu-se de crengile copacilor. Deşi porniseră de la Hay înainte de prânz, începuse deja să se întunece când intrară în Talgarth. Simţi din nou presentimentul acela ciudat. Cum să se întoarcă noaptea pe un asemenea drum?

Observă că John îşi trăsese mantia întunecată peste cămaşa de zale, ascunzând blazoanele de pe broşă şi curea. Priviri curioase îi urmăriră pe strada principală a oraşului. Era bucuroasă că-l aveau pe Ifor cu ei. Striga salutări prietenoase în galeză în timp ce treceau podul peste apele roşii, furioase ale pârâului Enig. Faptul că prinţul eşuase în negocierile sale de pace cu lordul Rhys, o îngrijorase foarte mult şi nu numai, din cauza Tildei. Ştia, spre deosebire de John, că mânia galezilor se putea face simţită în văile ţării sălbatice din jurul lor.

Caii urcară încet, îndepartându-se de Talgarth şi turnul

pătrat care păzea podul. Dinaintea lor se întindeau munţii. Matilda se blestemă în gând că acceptase să vină. Timpul trecea repede şi înaintau tot mai greu. Norii negri coborâseră deasupra vârfurilor stâncoase şi se întunecase. Dar aici era imposibil să înnoptezi. Tremurând, îşi trase mantia în jurul umerilor şi îşi îmboldi calul. Escorta se strânse şi călăriră în linişte, cu excepţia zăngănitului harnaşamentelor şi ropotul copitelor. Matilda observă că John ţinea mâna pe sabie. Se pare că şi el devenise nervos. Dinaintea lor se înălţa bariera înaltă, ceţoasă şi întunecată a *mynydd-dir.* În spate, valea largă a râului Wye se pierdea dincolo de păduri.

Galopau repede, fără să-şi cruţe caii, pe poteca abruptă care urmărea năvalnicul Rhian Goll, umflat de apele roşiatice din munţi. Începuse să cadă o burniţă măruntă. La stânga, marele deal triunghiular Mynydd Troed se înălţa ca un umăr masiv în faţa norilor.

Castelul Dinas păzea trecătoarea ca o sentinelă. Era un loc singuratic. Matilda îşi simţea calul tremurând. Probabil că sesizase propria ei spaimă. Cu urechile lipite de cap, cu ochii aţintiţi înainte, îi urmărea pe ceilalţi urcând cărarea abruptă care ducea la zidurile castelului.

— Deschideţi! strigă John în furtună. Lady de Braose doreşte să intre.

Dar nu le răspunse nimeni. Ghereta de lângă poartă era pustie.

Caii se opriră lângă intrarea dinspre nord. Un şanţ secat înconjura castelul. Dinaintea lor se profila o poartă solidă. Deci constructorii respectaseră ordinele lui William.

John îşi trase calul înspăimântat şi bătu cu sabia în lemn.

— Hei, daţi-ne drumul, zbieră el, dar vântul îi zbură cuvintele de pe buze.

În spatele lor, norii zburau peste trecătoare groşi şi cenuşii, învăluind copacii, munţii şi chiar şi oamenii. Matilda observă ceva care se mişca dedesubt, pe coama dealului. I se umeziră palmele de frică. Calul îi simţea agitaţia şi începu să se smucească, încercând s-o ia înapoi de unde

venise.

În cele din urmă, apăru o sclipire la una din ferestre.

— Deschideţi, netrebnicilor! strigă John din toate puterile. Lady de Braose vrea să intre în castelul ei.

Auziră în sfârşit cum se ridicau drugii de fier şi porţile se dădură la o parte, descoperind vreo zece bărbaţi cu săbii în mână şi torţe ridicate deasupra capetelor. Grămezi de piatră şi mortar, ciudat de albe în beznă erau împrăştiate peste tot, la adăpostul zidurilor din curtea interioară. În celălalt capăt, noul turn se profila palid şi pătrat – neterminat, bineînţeles – în întuneric.

— Cine este şeful pazei? întrebă Matilda. De ce nu aţi pus sentinele? Prinţul John şi cu mine am călărit ore în şir. Şi nu ne aşteptam să fim ţinuţi afară, ca nişte ţărani.

Frica i se transformase în furie. Strângând biciul în mână, îşi îmboldi calul.

— Şi acum, închideţi porţile, nătărăilor, înainte să se năpustească înăuntru cine nu trebuie! Unde este căpitanul gărzilor?

Patru oameni se repeziră să împingă porţile şi să tragă drugii de fier. Unul din soldaţi făcu un pas înainte şi se lăsă în genunchi.

— Este bolnav la fel ca mulţi din garnizoană, milady. Iată-l! Nu se aştepta să vină cineva.

Băiatul ezită şi se uită peste umăr la tovarăşii săi.

— Aici este greu să faci de pază.

Matilda nu se lăsă uşor domolită.

— Greu? Cum să fie greu? Atunci puneţi mai mulţi oameni. Vă puteţi trezi cu duşmanii în castel, fără ca măcar să vă daţi seama că aţi fost atacaţi.

— Aş putea să aflu şi eu de ce boală suferă cei din garnizoană, izbucni John deodată.

— Nu ştiu… nu ştiu, sir. Oricum, ceva obişnuit.

— Sunt toţi beţi, Înălţimea Voastră! zise unul din soldaţi.

Avea o cicatrice mare pe faţă de la sprânceană la bărbie.

— Aceasta este boala castelului Dinas. Dacă aţi mai fi întârziat o oră sau două, nici eu n-aş mai fi fost treaz, şi

probabil nici bravii mei tovarăşi. Niciun om nu poate rămâne treaz aici fără să-şi piardă minţile.

John se uită la Matilda şi înălţă ironic din sprâncene.

— Poate că ar trebui să urmăm exemplul, milady. Pe Dumnezeul meu, nu cred că va avea cine să ne servească la noapte. Hei, băiete!

Împinse cu piciorul omul îngenuncheat.

— Arată-ne splendorile noului vostru turn. Avem nevoie de mâncare, vin şi căldură.

Bărbatul se ridică, făcu o plecăciune şi alergă spre turn.

Era într-adevăr spartan. Pe un perete fusese construit un cămin, după moda cea nouă, dar era gol. În schimb, ardea în mijlocul podelei o grămadă de buşteni. Fumul împânzise camera, în jur, sforăiau vreo douăzeci de oameni. Cupe şi căni căzuseră pe podea, iar camera mirosea a vin şi vomă.

Matilda îşi astupă nasul cu mantia, dezgustată.

— Scoate-i afară, porunci ea.

— Dar, milady…

Omul rămăsese cu gura căscată.

— Scoate-i afară!

Îşi ridică puţin vocea.

— Oare sala de ospeţe a soţului meu s-a transformat într-o cocină? Scoate-i afară şi spală podeaua. *Acum!* zbieră ea bătând cu piciorul în podea.

Soldatul, care-i observase ochii mânioşi şi bărbia fermă, se înclină şi alergă la figurile adormite, împingându-le cu sabia.

John privi în jur şi apoi urcă scara fixată în perete.

— Poate că în solar va fi mai bine! zise el îmbufnat şi alergă pe trepte, cu pintenii clănţănind pe piatră.

Urmă un moment de linişte, după care îl auzi strigând.

— Este curat şi uscat. Vom înnopta aici. Avem nevoie de foc şi lumină.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton poruncitor.

Epuizarea şi frica, urmate de mânie şi ruşine când găsise castelul în asemenea stare deplorabilă o preocupaseră aşa de mult încât, pentru o clipă, nu-şi dădu seama de situaţia

în care se afla. Dar acum era evident că nu exista nicio castelană sau servitoare; femeile şi spălătoresele care îngrijeau probabil garnizoana reveneau noaptea în sat. Oricum, nu se vedeau pe nicăieri. Se opri în capătul scărilor şi privi umbrele aruncate pe pereţi de torţa omului din faţa ei. John îi aştepta sus. Planul lui – dacă existase într-adevăr – de a o atrage singură la Dinas reuşise mai bine decât se aşteptase. Începu să urce, cu inima strânsă.

Cu ajutorul câtorva soldaţi cu mintea mai limpede, solarul fu transformat într-o încăpere ospitalieră. Se aşezară scânduri pe lăzi ca să aibă unde sta şi pe podele se puse fân şi blănuri, ca să le încălzească. Vinul se dovedi bun. Iar friptura rece de oaie şi pâinea din secară – singura hrană disponibilă – era din belşug şi o serviră din farfurii de cositor, pe scândurile de lemn care ţineau loc de masă.

— Înţeleg de ce s-au îmbătat oamenii aceştia comentă John cu coatele pe genunchi, rozând un os de oaie. Doamne Sfinte, este un loc cumplit. Ce te-a făcut să crezi că s-a terminat construcţia?

Îi zâmbi glumeţ, în timp ce ducea cupa la buze. Matilda se înroşi la faţă.

— Am fost informaţi că este gata, sir. N-au mai cerut bani să cumpere piatră.

Sorbi vinul, mulţumită că reuşise s-o încălzească.

— Văd că piatra a fost adunată. Este depozitată în curtea interioară. Dar castelul nu este ridicat nici măcar pe jumătate.

John aruncă o bucată de zgârci în foc.

— N-are nici capelă, nici magazii, nici zid interior, nici alte clădiri, cu excepţia turnului. Au fost săpate doar fundaţiile. Le-am zărit în întuneric.

Matilda ridică din umeri.

— Sir William se va înfuria când o să afle. Şi ar trebui să fie biciuiţi cu toţii, drept pedeapsă că i-am găsit beţi.

John înălţă din sprâncene. Continua să bea; vinul greu îl îmbujorase în obraji.

— Ţi-ar place să asişti la un asemenea spectacol, nu-i aşa, doamnă? O să vedem ce putem aranja. Intenţionez să-i iau la întrebări de îndată ce se luminează şi vor fi destul de odihniţi să stea în picioare. Nu te îngrijora, vor fi pedepsiţi.

Se ridică brusc şi aruncă osul pe podea.

— Şi acum, să ne pregătim de culcare!

Matilda îşi încleştă pumnii.

— În noaptea aceasta, n-o să dorm milord. Nu pot.

N-avea cum să-i poruncească unui fiu de rege să doarmă jos, în sala infectă. Se baza doar pe bunul lui simţ.

Se sculă în picioare, îi întoarse spatele şi îşi încălzi mâinile la flăcări, hotărâtă.

— Zău, Matilda, nu-i prea frumos ce spui.

Stătea în spatele ei şi îi simţea degetele pe umeri.

— Ar fi mult mai cald dacă ne-am întinde împreună.

O răsuci spre el, căutându-i buzele şi înăbuşindu-i protestele.

Trupul lui era tânăr, suplu şi puternic şi, în ciuda silei de moment când o strânse în braţe, Matilda simţi că propriul ei corp reacţionează cu plăcere, tânjind după atingerea unui bărbat tânăr. Se săturase de atenţiile grosolane ale lui William. Fără să vrea, ezită, frământată de dorinţă.

John râse triumfător.

— Deci am început să progresăm puţin, milady! Hai, vino.

O prinse de mână şi o trase spre mormanul de rogojini şi blănuri adunat într-un colţ, pe podea.

— Până la urmă călătoria noastră nu s-a dovedit chiar aşa de dezastroasă…

— Nu!

Matilda se desprinse de el.

— Cred sire, că nu vă daţi seama ce-mi sugeraţi.

Îi vorbise pe un ton dur, sperând că n-o să simtă cum tremura când o luă din nou în braţe. Era foarte puternic. Mâinile lui o strângeau cumplit, iar faţa se afla la numai câţiva metri de a ei.

— Sunt soţia lui Sir William de Braose, nu o târfă, pufni Matilda, uitând de slăbiciunea ei de moment.

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi rămase împietrită în loc, aruncând flăcări din ochi.

— Cred, sire că v-aţi uitat tânăra soţie. Poate că ar trebui să vă rezervaţi atenţiile pentru ea şi să zămisliţi mai repede fiul pe care vi-l doriţi aşa de mult!

Se făcu linişte. Apoi John râse slab. Nu îndrăznea să-l privească drept în faţă. Era îngrozită de vorbele ei cutezătoare, aşa că se dădu înapoi. Prinţul respira sacadat, cu ochii îngustaţi şi pumnul încleştat pe mânerul pumnalului în timp ce-o studia. O apucă groaza când îl văzu că-şi desface încet cureaua. Puse pumnalul de-o parte, pe masa improvizată şi se întoarse din nou spre ea.

— Poate nu eşti o târfă, milady, deşi unii pun la îndoială inocenţa ta când este vorba de Lordul de Clare! Oh, da! o apostrofă el.

Râse zgomotos.

— Te înroşeşti şi îţi fereşti privirile. Câtă modestie şi timiditate, doamnă! Totuşi, ai o limbă de scorpie şi pe Dumnezeul meu că o să fac o târfă din tine! Îţi garantez că Sir William nu s-ar supăra prea tare pentru o singură noapte. Îmi urmează steaua îndeaproape. Şi aşa ar trebui să faci şi tu. Când voi fi rege, îmi voi aminti de prietenii mei, doamnă.

Se îndreptă spre ea.

— La fel ca şi de duşmani!

Încercă să se ascundă după blocurile de piatră şi s-o ia la fugă pe scara în spirală, dar John era acolo, gata să-i aţină calea.

— Tu ce eşti, Matilda! şopti el, respirând greoi. Prietenă sau duşmancă?

— Niciuna nici alta, Înălţimea Voastră. Sunt soţia unuia dintre cei mai loiali supuşi ai fratelui Vostru, Richard…

Se întrerupse, muşcându-şi buza. Observase cât de mult se înfuriase când pronunţase numele regelui şi se blestemă în gând pentru lipsa ei de tact.

— Şi vom fi la fel de loiali şi faţă de dumneavoastră, Sire când îl veţi succeda la tron, se grăbi ea să adauge, prieteni loiali…

Scoase un strigăt când o prinse de braţ şi o trase peste blănuri.

O răsturnă pe spate şi o privi triumfător câteva clipe.

— Atunci dovedeşte-ţi loialitatea, doamnă, exclamă el.

— Nu!

Încercă să se târască, încurcându-se în fuste.

— Înălţimea voastră, vă rog! Gândiţi-vă la Isabella! Vă încălcaţi jurămintele cavalereşti, sire…

Tânguielile ei se transformară în strigăte când se aruncă peste ea, astupându-i gura cu mâna.

— Taci, femeie! şuieră el. Doar nu vrei să se adune aici toată garnizoana şi să asiste la dezmierdările noastre!

Se lupta cu disperare, temându-se de degetele lui nemiloase strânse în jurul gâtului ei. Era conştientă doar de vuietul din urechi pe măsură ce-i slăbeau puterile. Apoi, i se înceţoşară privirile şi încetă să se mai zbată.

Simţi cum o dezbracă, până rămase goală, pe blănurile de lângă foc, încercând să respire. Distinse ochii lui albaştri ca cerul şi văzu părul şi barba lui blondă sclipind la lumina flăcărilor. Apoi se întunecă din nou totul în jurul ei.

Îi acoperi buzele cu ale lui şi-i umezi cu limba gura uscată, zdrobindu-i sânii între degete. Apoi îi dezmierdă corpul şi îşi croi drum spre coapsele ei. Nu protestă; de fapt, nici nu mai ştia ce se întâmplă cu ea. Avea impresia că acoperişul boltit de deasupra umerilor prinţului se învârteşte în beznă, sclipind la lumina focului şi se întunecă din nou. O străpunse de mai multe ori, fără să-i pese dacă mai trăia sau nu, vărsându-şi furia şi pasiunea asupra trupului ei chinuit. Apoi, o întoarse brutal cu faţa-n jos şi se trânti din nou peste ea. Strigătul ei agonizant de durere şi umilinţă când pătrunse adânc în ea se pierdu în pieile de oaie care-i astupau gura şi nasul.

Trecu mult timp până să-şi dea seama că o lăsase în pace. Corpul ei acoperit cu vânătăi, răstignit pe mormanul

de pături refuză la început să reacţioneze când încercă să-şi schimbe poziţia şi să se învelească. Acum, după ce bărbatul asudat se ridicase de pe ea, se făcuse frig. Se rostogoli într-o parte cu un geamăt şi trase o blană. Pe urmă rămase liniştită, cu ochii închişi, cu trupul zvâcnind de durere.

John îşi puse tunica şi mantaua. În timp ce-şi încheia cureaua de care era prins pumnalul cu pietre preţioase, se întoarse s-o privească. În cele din urmă, îi zâmbi.

— Te rog să mă scuzi, lady Matilda, zise el blând. Mă duc să văd dacă au hrănit caii.

Îl auzi traversând camera şi alergând pe trepte. Nu se mai întoarse.

La început nu se clinti din loc, apoi, tremurând de frig pentru că se stinsese focul, se sculă în picioare ameţită, întinse mâna să-şi ia hainele şi aruncă nişte lemne din coş peste jăratic.

Rămase nemişcată, lângă foc, până se aprinse din nou, după care se aşeză epuizată în genunchi şi, înfăşurându-se în rochie, îşi sprijini capul în braţe.

Dormi iepureşte, atentă la paşii lui John, dar nu se întoarse. În zori se cufundă mai adânc în somn şi apoi se deşteptă brusc când auzi cântatul unui cocoş jos, în curte. Înţepenise de frig. Focul se stinsese iar soarele dimineţii se strecurase pe podea, printre jaluzele. O baltă de lumină se formase lângă coşul lat.

Clătinându-se pe picioare, Matilda se duse la fereastră şi dădu obloanele la o parte. Afară plutea o ceaţă groasă deasupra munţilor, condensându-se în picături de ploaie pe geam. Se cutremură.

Sala cea mare fusese curăţată. Se aprinsese focul în cămin şi improvizaseră deja o masă pe postament. John stătea acolo, savurându-şi micul dejun. Se ridică pe jumătate când apăru, făcând o plecăciune ironică, apoi continuă să mănânce. Ochii lui erau reci şi indiferenţi.

Matilda îl studie câteva clipe, încercând să-şi învingă repulsia şi groaza în timp ce-şi strângea mantia în jurul

gâtului plin de vânătăi.

— Poftim la masă, milady, o invită el fără să-şi ridice privirile. Cred că ţi-e foame după o noapte atât de agitată.

Făcu semn unui servitor din umbră şi-i arătă cupa goală.

Matilda se îndreptă spre el, străduindu-se să-şi păstreze demnitatea. Se opri la postament şi se înclină. În timp ce se aşeză lângă prinţ, observă că în dimineaţa aceasta mişunau o mulţime de oameni prin castel. Un servitor umil îi aduse pâine şi vin, iar altul puse rogojini pe podea. De undeva, din curtea interioară se auziră ciocănituri. John îşi ridică din nou privirile.

— Unde este castelanul? îl întrebă el pe bărbatul cu rogojinile. Lady de Braose a apărut, aşa că adu-l imediat – să auzim ce are de spus.

Servitorul făcu o plecăciune şi o luă la fugă, revenind cu un bărbat înalt, îmbrăcat în cămaşă de zale şi complet înarmat. Căzu în genunchi dinaintea Matildei. John, aparent dezinteresat, continua să mănânce.

Matilda înghiţi cu greu.

— Bine, zise ea cu un efort, ce ai de spus?

Omul era cenuşiu la faţă.

— Sunt Bernard, milady’. Iartă-ne!

Îşi împreună mâinile rugător.

— Castelul acesta este un loc groaznic. Nu poate sta nimeni aici fără să înnebunească. Am implorat să fiu transferat, dar nu a venit nimeni să mă înlocuiască.

Se uită la prinţ.

— Milord, aveţi milă de noi!

John pufni.

— Milă? Când nu eşti în stare să suporţi o situaţie mai grea?

— Nu este vorba de greutăţi, sire!

Omul se aplecă înainte.

— Atunci ce? îl chestiona John. V-au speriat prinţii galezi?

Vorbea pe un ton dispreţuitor.

— Nu, sire. Nu ne temem de galezi.

Bernard se arătă indignat.

— Nu, milady, este cu totul altceva.

Îşi plecă privirile, stânjenit şi îşi mută greutatea de pe un genunchi pe altul.

— Hai, spune odată! exclamă John.

— Ne înspăimântă foştii locuitori ai acestui castel, Înălţimea Voastră, şopti el. Umblă pe metereze printre oamenii noştri. Calcă prin şanţuri de apărare, călăresc pe dealuri. Sunt peste tot în beznă.

Se înclină exagerat şi îşi pipăi amuleta de la gât.

Matilda se uită la el, tremurând fără să vrea.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă ea. Care locuitori vechi? Pe dealurile acestea nu sunt decât păstori şi triburi războinice galeze.

Matilda strângea cupa între degete. O picătură de vin i se prelinse pe încheieturi.

— Sunt umbrele, Înălţimea Voastră. Castelul Dinas a fost al lor acum o mie de ani. Sau poate chiar mai mult. Înainte să se nască Cristos pe acest pământ. Le-am găsit urmele pe fundaţii. Şanţurile au fost săpate de ei. Zeii lor sunt încă puternici. Cristos nu este binevenit printre ei. Pereţii capelei cad de fiecare dată când îi ridicăm…

Acum vorbea repede cu mâinile strânse şi sudoarea şiroindu-i pe sprânceană.

John se ridică şi se aplecă peste masă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să spui că această garnizoană este terorizată de o adunătură de fantome? îl întrebă el pe un ton îngheţat.

Omul îşi plecă privirile.

— Sunt adevărate, milord. Le-am văzut. Probabil că este vorba de spirite. Milady, te implorăm, lasă-ne să plecăm! Trebuie să lăsăm castelul în seama lor.

Se întoarse spre Matilda rugător.

— Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva? îl apostrofă John. Sper că ştii ce pedeapsă te aşteaptă dacă dezertezi. Cred că ar trebui să te gândeşti înainte să propui abandonarea unui punct strategic ca acesta.

— Ajunge!

Matilda se sculă în picioare şi îşi drese glasul.

— Acum poţi să pleci! zise ea prudentă. Nu veţi primi nicio pedeapsă până nu-l anunţ pe Sir William. Aveţi grijă între timp să nu se mai îmbete nimeni.

Omul se ridică, făcu o plecăciune şi ieşi din sală.

John se întoarse spre Matilda.

— Cum, nu vor fi biciuiţi, lady Matilda? Găseşti că este normal să fie leneşi de frica stafiilor?

Se înroşi la faţă.

— Poate au dreptate, milord, îi răspunse ea sfidător. Se simte o prezenţă malefică.

— Vrei să spui în afară de mine? exclamă el, studiind-o cu ochii lui verzi pentru o clipă.

Dar tot el îşi feri primul privirile.

— Într-adevăr, este un loc singuratic, recunoscu el în cele din urmă, ridicându-se în picioare, cu cupa în mână şi îndreptându-se spre cămin. Şi domneşte o atmosferă nefirească în ceaţa asta.

Îl urmări în timp ce se uita la tăciuni. Era palid şi tras la fată şi avea un trup agil de felină. Strângea între degete cupa de ceramică. Matilda se cutremură.

— Munţii par adesea ciudaţi celor sensibili, Înălţimea Voastră, zise ea blând. Cred că oamenii de aici au dreptate. Vechii zei continuă să bântuie aceste dealuri. Castelul este al lor şi nu-l vor ceda.

Se răsuci s-o privească întrebător.

— Şi tu eşti a lor, milady? se interesă el în glumă. Sper că nu. Din câte îmi amintesc, aceşti zei, fantome sau oameni, n-au sărit în ajutorul tău noaptea trecută.

Ignorând furia neputincioasă care-i sclipise în ochi pentru o clipă, sorbi vinul gânditor.

— Nu, sunt nişte prostii, atâta tot! Sunt gata să jur că, dacă ar fi biciuiţi câţiva şi aţi spânzura vreo doi dintre ei, n-ar mai pomeni de zei sau spirite. Te închini, milady? Nu cumva te temi şi tu de fantome?

Ochii lui sclipiră din nou.

— Sper că nu, când sunt aici să te protejez, chiar dacă

zeii tăi nu vor s-o facă.

Făcu un pas înainte spre ea. Matilda simţi că se albeşte la faţă.

— Nu-mi acordaţi nicio protecţie, milord, zise ea. Dumnezeu să-i ajute pe oamenii din ţara aceasta dacă veţi deveni vreodată rege!

Îi întoarse spatele, încercând să-şi domolească tremurul mâinilor.

Nu-i răspunse imediat, dar o atinse uşor pe umeri cu degetele.

— Te gândeşti, prea departe, milady, îi şopti el la ureche.

— La fel ca şi Înălţimea Voastră, murmură ea. Dumnezeu să vă ierte.

Îşi îndepărtă mâinile şi rămase nemişcat pentru o clipă.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt, Matilda. Nu putem lupta împotriva destinului hărăzit de Dumnezeu.

— *Dumnezeu,* îl înfruntă ea. Credeţi că *Dumnezeu* v-a pus să abuzaţi de mine noaptea trecută?

Îi zâmbi.

— Poate că a fost mai mult sursa de inspiraţie decât metoda, de vină. Oricum, rezultatul este acelaşi. Eşti a mea.

La început îl studie în linişte cu ochii ei uriaşi, străduindu-se să găsească vreo urmă de bunătate dincolo de cuvintele sale. Dar nu era nimic.

Îi luă deodată mâna şi-o duse la buze.

— Trebuie să accepţi inevitabilul, milady, zise el blând. Chiar stelele ne-au trasat vieţile…

— Nu!

Îşi trase mâna violent.

— Nu! Nu vă cred!

Surâse palid.

— Cum doreşti, dar vei avea o lecţie grea de învăţat. Vino, hai să cercetăm izvorul sfânt. Pe urmă, putem să ne întoarcem la Hay. Nu sunt prea impresionat de ospitalitatea ta, doamnă!

Trecând pe lângă ea, trase mantia de pe taburet şi

alergă pe scări în ceaţa rece. Pentru o clipă, nu se mişcă, copleşită de frică şi scârbă, apoi îl urmă afară.

Valea măturată de vântul tăios era luminată de un soare palid, în timp ce, în jurul lor, munţii se ridicau duşmănoşi, păzind secretele castelului Dinas. Se trezi tremurând violent din nou.

Izvorul Dinas curgea la poarta de nord. Era mic, înconjurat de trestii ascuţite. Un mic zid de pietre fusese ridicat să-l protejeze. Se vedea că aduseseră ofrande păzitorilor apei sfinte – cine or fi fost ei – iar pietrele erau împodobite cu ghirlande de margarete.

John se uită la apă şi apoi trase încet mantia şi începu să-şi dezgolească pieptul. Matilda îşi ţinu respiraţia îngrozită. Avea o rană urâtă, supurândă, în formă de semilună.

Îngenunche, ezitând pentru o clipă la marginea izvorului înspumat, iar apoi, încleştând din dinţi, se aplecă şi începu să-şi stropească buba cu apa rece ca gheaţa. În timp ce-l privea, îi veniră în gând vorbele lui Jeanne despre virtuţile pârâului sfânt Dinas. Doar această apă putea vindeca rănile incurabile, cauzate de vrăjitorie; iar omul din faţa ei descindea din Melusine – fiica râului. Închinându-se, Matilda se întoarse cu spatele şi mai înfricoşată şi scârbită. Trecu mult timp până îndrăzni să-l privească. Se aplecase pentru ultima oară şi luând apa în palme, şi-o aruncase pe gât. Pe urmă, azvârli o monedă de aur în apele verzi, opace ale izvorului.

În cele din urmă, se ridică în picioare.

— Să vedem de ce-i în stare – zise el, înfăşurându-se la loc în mantie. Poate îmi va îmbunătăţi părerea despre acest loc uitat de Dumnezeu. Şi acum, n-ai vrea să plecăm? Oricum, nu mai avem ce face! Ne-am lămurit cât de splendidă este apărarea cetăţii!

Zâmbi prietenos Matildei, dar ea clipi, sesizând dublul înţeles al vorbelor sale.

— Vino, o îndemnă el. Am vizitat izvorul. Vreau să mă întorc la Hay. S-a luminat demult de ziuă şi n-am chef să petrec încă o noapte aici.

La Londra nu fusese furtună. Cerul era albastru deasupra bolţii înalte a Sălii de Lectură din Muzeul Britanic. Sam Franklyn se întinse şi se aşeză pe scaun, uitându-se gânditor în sus. Se hotărî brusc şi începu să închidă cărţile din faţa lui. Luă carnetul de notiţe şi se întoarse să-l vâre în buzunarul hainei atârnate pe scaun. Zâmbea când înmână teancul de volume la ghişeu.

Ieşi din muzeu, croindu-şi drum prin mulţimea de vizitatori, împinse uşile batante şi coborî în grabă treptele late. Dogoarea îl lovi ca un ciocan, determinându-l să caute umbra copacilor din strada Great Russel. Apoi o porni spre sud-vest, către Long Acre.

Tim se zgâia prin vizorul aparatului de fotografiat la postamentul luminat din studioul său. Lângă el, George potrivea reflectoarele fixându-le asupra unui bărbat tânăr, care ţinea în lesă un dalmaţian elegant şi plictisit.

Sam se opri în prag, supraveghind scena peste umărul celuilalt asistent al lui Tim, Caroline, care alergase pe scări să deschidă când sunase. Îl studie pe Tim şi se încruntă.

Tânărul de pe postament se întinse ostentativ.

— Tim, bătrâne, în curând va trebui să duc câinele afară. Aşa că grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Tim îl ignoră. Îi făcu semn lui George să se dea înapoi câţiva paşi spre stânga şi se aplecă din nou asupra aparatului de fotografiat.

Sam se aşeză pe un scaun din capătul studioului şi-i urmări atent. Tim se declară satisfăcut abia peste o jumătate de oră, spre bucuria tânărului şi câinelui, care plecară imediat. Atunci, Caroline îi şopti ceva la ureche şi fotograful se întoarse, recunoscându-l pe Sam cufundat în umbre.

— Îmi pare rău, doctore Franklyn. Nu mi-am dat seama că este cineva aici.

Se uitară prudent unul la celălalt, în timp ce George şi Caroline închiseră lumina şi începură să deretice. Tim se

îndreptă încet spre Sam. Se simţea foarte obosit.

— Cu ce pot să te ajut?

Sam se ridică şi-i întinse mâna relaxat.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Joanna. Am înţeles că ai fost cu ea în Ţara Galilor.

Tim se duse în bucătărie. Luă două cutii de bere din frigider şi-i dădu una lui Sam.

— Jo este o veche colegă şi prietenă de-a mea, doctore Franklyn. Nu-mi place să-mi discut prietenii pe la spate.

Sam se arătă amuzat pe moment. Pe urmă se stăpâni imediat.

— Mă interesa doar dacă se simte bine. După cum ştii probabil, am încercat s-o ajut.

— Da, mi-a spus,răspunse Tim tăios.

— Deci, cum se simte?

Sam îl privea cercetător.

Tim deschise cutia de bere şi o puse într-un colţ, evitându-i privirile.

— Foarte bine.

— A reuşit să se întoarcă în timp cât aţi stat acolo?

— Sigur, doar de asta am şi plecat!

— Da, şi de câte ori?

Tim se duse în celălalt capăt al studioului şi trase jaluzelele, inundând camera cu lumina soarelui.

— De două sau de trei ori.

Sam îşi îngustă ochii.

— Şi s-a arătat deprimată?

— Toată această situaţie o deprimă, doctore Franklyn. La început a stresat-o faptul că n-a reuşit să se autohipnotizeze de prima oară. Pe urmă, când s-a întâmplat, a speriat-o experienţa în sine. Îi este greu să lase în urmă cealaltă lume şi să se întoarcă în prezentul care o îngrozeşte de asemenea.

— Înseamnă că este speriată. Dar n-a manifestat alt simptom după aceea? Vânătăi, de exemplu? Tăieturi, zgârieturi, dureri inexplicabile?

Tim se gândi pentru o clipă.

— Nu.

— Ai fotografiile pe care i le-ai făcut?

Tim se încruntă.

— Nu ştiu dacă pot să ţi le arăt fără permisiunea ei.

— Nu uita că sunt doctor şi mă ocup de cazul ei.

— Cazul ei?

Tim îl privi aspru.

— Nu mi-am dat seama că Jo a devenit un caz.

— Tim, îl strigă George din spate. Pot să mă apuc de lucru?

Se uită mirat la Sam care-l ignora complet.

Tim îi făcu semn că da, nerăbdător.

— Să te ajute şi Caroline!

Aşteptă până când cei doi asistenţi ai săi lăsară aparatele şi ieşiră din studio, apoi se întoarse spre Sam.

— Mai este în Ţara Galilor?

Sam încuviinţă din cap.

— Fratele meu s-a dus după ea.

Pe Tim îl cuprinse o durere aproape fizică şi încercă să-şi ascundă faţa, conştient că Sam îl urmărea atent. Avea impresia că acest om putea să-i citească gândurile.

— O să aduc fotografiile, zise el.

Se mişcă repede prin studio, deschise un dulap şi scoase un plic. Îl trânti pe-o masă mare, aprinse lumina de deasupra şi-l împinse spre Sam.

Doctorul îl deschise încet. Îşi luă o figură impasibilă în timp ce întorcea fiecare fotografie. Trecu repede peste imaginile reprezentând peisaje, castele şi munţi, concentrându-şi atenţia doar asupra lui Jo.

Tim se retrase nefericit. Aruncă într-un coş cutia goală de bere şi se duse în bucătărie să mai aducă una. Observă că oaspetele lui nici nu se atinsese de ea. Bucătăria îi părea deodată pustie; dulapurile albe sclipeau suprarealist în lumina oblică filtrată în studio de razele soarelui. Parcă era la morgă.

Se opri în prag, înghiţind berea. Urmărea trăsăturile lui Sam scoase în evidenţă de reflectoare. Ca într-un tablou de

Rembrandt, se gândi el deodată şi se cutremură violent.

— Zicea că se simte prost s-o surprind în aceste ipostaze, îi spuse el lui Sam.

Sam nu-şi ridică privirile.

— Expresia ei este foarte grăitoare, comentă el prudent. Fotografiile sunt edificatoare în privinţa subiectului.

Se opri.

— Şi a fotografului.

Se uită la Tim, făcându-l să se dea înapoi, îngrozit de ura care se citea în ochii celuilalt bărbat.

Pentru o clipă, se holbară unul la celălalt, apoi Sam izbucni în râs.

— Poate m-am înşelat, deşi nu cred.

Băgă pozele în plic.

— Este tot ce ai?

— Da! răspunse Tim sec.

Nu îndrăznea să privească spre portretul de pe şevalet, ascuns în spatele pânzei.

Sam îşi împreună braţele şi se îndepărtă.

— Ştiam că mai este cineva, zise el blând. N-am ştiut exact cine, până acum. Ai fost hipnotizat?

Tim nu-i răspunse imediat. Instinctul îl avertiza să fie prudent. Sam era un om periculos. Şi-ar fi dorit să fie mai treaz.

— Da, recunoscu în cele din urmă. Am fost hipnotizat.

Sam dădu încet din cap.

— Deci, exclamă el vorbind ca pentru sine, acum sunt trei.

— Trei? repetă Tim.

Sam zâmbi.

— Cei trei bărbaţi care au iubit-o pe Lady Matilda.

Tim îl privi mirat.

— Şi tu eşti unul dintre ei, spuse el gânditor, după o clipă.

— Eu? zise Sam. Să spunem că sunt un simplu observator.

Luă cutia de bere şi o duse la buze.

— Cel puţin deocamdată.

27

Jo căzuse mai întâi în genunchi şi apoi se întinse încet pe iarbă, cu capul lângă o piatră neşlefuită. Nick se lăsă pe vine lângă ea.

— Jo o strigă el îngrijorat. Jo, pentru numele lui Dumnezeu, mă auzi?

Îi dispăruse furia. Îşi scoase cămaşa şi i-o puse sub cap, îngrijorat că nu se mişca. Îi luă pulsul. Era foarte slab. În timp ce stătea acolo, o văzu ridicând braţul cu un strigăt de durere.

— Jo? şopti el. Jo, unde eşti? Mă auzi?

Nu primi niciun răspuns. Nu-şi deschisese ochii, iar faţa îi rămăsese imobilă.

O mângâie încet pe mână în timp ce tunetele bubuiau în vale.

— Jo, iubito, trebuie să te trezeşti!

Nick o scutură din nou, ceva mai dur de data aceasta.

— Haide, Jo! Ascultă-mă!

Oftă şi o atinse cu degetul pe obraz.

— Eşti din nou cu el, Jo? Lordul de Clare este cu tine?

I se încorda bărbia.

— În clipa aceasta, stai în braţele lui, nu-i aşa?

Îşi strânse pumnii.

— De ce stai, Jo? Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să cazi în transă?

Nu-i răspunse. Departe, în ceaţa celeilalte furtuni, Matilda se uita la torţele aprinse ale soldaţilor înspăimântaţi.

O picătură de ploaie căzu pe spatele gol al lui Nick. Tresări, conştient că se stârnise vijelia. Cerul se făcuse indigo sub norii plumburii. Încă două picături căzură pe bluza albă a lui Jo în timp ce se uita la ea, încercând să-şi stăpânească emoţiile contradictorii.

— Cristoase! exclamă el brusc. Isuse Cristoase!

Se aplecă asupra ei şi o sărută feroce, cu ochii închişi,

măcinat de furie, frustrare şi dorinţă. Apoi îi trecu, la fel de repede cum îi venise şi îşi dădu seama că îngenunchease pe muntele întunecat, lângă o femeie inconştientă, în plină furtună. Se ridică în picioare, trase uşor cămaşa de sub capul ei şi se îmbrăcă. Apoi se aplecă şi o ridică în braţe. Începu să coboare spre maşină, păşind atent pe pământul alunecos. Parcursese cam o jumătate din distanţă când auzi un strigăt. Acum începuse să plouă tare. Clătină din cap, să-şi alunge stropii, simţind că transpirase pe frunte. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Jo era suplă dar înaltă şi greutatea ei îl copleşise deja.

— Stai, omule! Stai puţin! Vreau să te ajut.

Figura gesticula în ploaie. Da, îl vedea foarte clar. Era un bărbat cu un câine alb-negru după el.

— Un accident, nu-i aşa?

Ajunsese acum lângă Nick. Tipul era îmbrăcat într-un hanorac şi purta o şapcă impermeabilă. Nick o aşeză pe Jo cu picioarele pe pământ, sprijinind-o de umeri, să-şi tragă sufletul.

— A leşinat, spuse el după o clipă, remarcând uşurat statura solidă a salvatorului lor. Încercam s-o adăpostesc de ploaie.

— Trece-i braţul în jurul gâtului meu, aşa. O să-ţi dau o mână de ajutor.

Omul vorbea calm şi autoritar.

— O ducem la maşina mea. Este acolo, jos.

Făcu semn spre poteca pietroasă. Nick distinse un Land Rover argintiu, tras pe iarbă, imediat sub ei.

O aşezară pe Jo pe bancheta din spate, cu capul pe o pătură. Apoi, Nick se urcă lângă şofer, cu câinele alături. Afară începuse să toarne cu găleata, răpăind pe acoperişul maşinii. Îl învăluise într-o perdea de apă care izbea în parbriz şi-n geamuri.

Bărbatul se întoarse, sprijinindu-se în cot.

— Sunt groaznice furtunile astea. Izbucnesc ca din senin. Porsche-ul pe care l-am văzut la vale este al tău?

Nick încuviinţă din cap.

— Ne-am avântat mai departe decât ne-am dat seama.

Omul o studia pe Jo.

— Se întâmplă. Mai ales la munte şi pe o asemenea vreme. Ce face? O ducem la spital? Cred că-i mai uşor cu maşina mea!

Nick se uită la Jo. Era palidă la faţă şi îşi sucea capul dintr-o parte în alta, în timp ce bărbatul de la volan se zgâia prin parbriz, conducând încet maşina. Jo avea mâinile reci ca gheaţa şi respira întretăiat. Nick îi frecă palmele. Căută altă pătură şi, după ce găsi una plină de păr de câine, o înveli grijuliu.

— Da, vă rog, spuse el. V-aş fi foarte recunoscător dacă ne-aţi duce la spital.

Jo se trezi în spital, dezorientată şi speriată. Acceptă să facă nişte analize, după care doctorul îi dădu drumul, nedumerit. Nu găsi altă explicaţie decât alergie la furtună. Încântat că se simţea bine, Nick îi telefonă lui Margiad Griffiths şi-i spuse că se întorc la Hay în seara aceea.

— Biata de tine! Hai, vino! Te duc în camera ta!

Doamna Griffiths o întâmpină pe Jo în prag, în timp ce Nick aducea bagajele de la maşină.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă primesc miercuri, dar n-aveam niciun loc liber.

O luă pe Jo de cot şi o duse pe scări.

— Logodnicul tău spunea că staţi în aceeaşi cameră. Sper că nu te deranjează?

Jo dădu din cap.

— Nu-i nicio problemă, doamnă Griffiths, mulţumesc.

— Şi simpaticul domn Heacham? întrebă doamna Griffiths curioasă când se opri pe hol gâfâind.

— S-a întors de la Londra. V-am spus că este doar un coleg.

Cealaltă femeie pufni zgomotos.

— O fi el coleg, draga mea, dar este îndrăgostit de tine până peste urechi. Oricum, cred că ştii.

Jo se desprinse uşor de braţul protector al doamnei Griffiths.

— Da, ştiu, recunoscu ea posomorâtă.

— Puteţi să ne arătaţi camera?

Jo tresări vizibil la auzul vocii lui Nick. Căra bagajele pe scară.

Măgulită, doamna Griffiths deschise uşa de vizavi.

— Poftim exclamă ea. Sper să-ţi placă!

Jo îi aruncă o privire nervoasă lui Nick.

Încăperea era spaţioasă. Două paturi despărţite între ele erau aşezate cu faţa spre fereastra care dădea în stradă. Cuverturile şi perdelele erau galbene iar covorul verzui. Jo deschise geamul şi se uită afară. Tremura uşor.

— Este o cameră minunată. Mulţumesc.

Doamna Griffiths se umflă în pene.

— De data aceasta am vrut să vă dau ce am mai bun, draga mea. Domnul Franklyn spunea că doriţi să luaţi masa aici. Aşa că am pus la cuptor o bucată de miel. Va fi gata în jur de opt, dacă nu vă deranjează.

Le zâmbi la amândoi.

— Lui Ted al meu îi plăcea cum gătesc. Şi acum…

Se uită în jur încântată.

— … cred că aveţi tot ce vă trebuie. Puteţi să mă chemaţi dacă doriţi ceva.

Se uită din nou nervoasă la Nick, care-i deschise uşa şi o conduse pe coridor. Pe urmă, o închise ferm în urma ei.

Se întoarse spre Jo.

— Deci, până şi ea a observat că Tim Heacham te iubeşte.

Jo încremeni. Apoi se răsuci să-l privească.

— Tim s-a întors la Londra, Nick. A venit doar să facă fotografii. Atâta tot.

— Te-ai culcat cu el?

Se îndreptă spre patul cel mai apropiat şi îşi ridică valiza.

— Nu, nu m-am culcat cu Tim.

Era Matilda când se cuibărise în braţele lui Tim, nu-i aşa? Iar el? Probabil că fusese Richard, conte de Clare, timp de

câteva ore. Îşi ridică ochii şi întâlni privirile lui Nick înainte să-şi scoată lucrurile din geamantan. Faţa aceea dură, suspicioasă, bărbia încordată, ochii reci, mânioşi. Devenise din nou celălalt Nick. Nick, care o înspăimântase, pentru că îi amintea de arogantul prinţ Plantagenet. Înghiţi în sec, încercând să-şi alunge gândul din minte. Scutură două rochii, sperând că n-o să observe ce rău îi tremurau mâinile.

— Sunt portmantouri în dulap, Nick?

Încerca să vorbească pe un ton cât mai normal.

— Cred că ar trebui să mă schimb pentru această cină somptuoasă, nu?

Îi zâmbi nesigur.

— Fac un duş, să-mi scot din pori mirosul de spital.

Bărbatul îşi luă valiza şi o trânti pe celălalt pat.

— Bun, după aceea intru şi eu în baie.

Îi zâmbi vesel în timp ce-şi scotea o cămaşă curată. Redevenise el însuşi.

Jo îşi puse halatul şi deschise uşa, bucuroasă să scape de el. Voia să fie singură, să se gândească; să cugete la groaznica idee care-i încolţise în minte în ultima vreme. Avea tot mai mult impresia că Nick fusese John, Regele Angliei, omul responsabil de moartea ei.

Închise încet uşa în urma ei şi inspiră adânc. O auzi pe doamna Griffiths urcând scările. Femeia se opri brusc când o văzu pe Jo cu mâna pe clanţă.

— Domnişoară Clifford, am uitat să vă spun. După ce aţi plecat miercuri, a sunat o anume domnişoară Gunning din Londra. M-a rugat să vă anunţ s-o sunaţi de urgenţă. Dacă vreţi, puteţi folosi telefonul din hol.

Jo se încruntă. Se uită la ceas şi apoi la uşa dormitorului.

— Poate reuşesc s-o prind înainte să iasă. Vă mulţumesc. O sun chiar acum.

O urmă pe doamna Griffiths la parter.

— Într-un fel, este şefa mea, se scuză când doamna Griffiths o conduse în salon.

— O să plătesc pentru convorbire.

Bet era în baie.

— Jo! Slavă domnului că ai sunat! Unde eşti?

Jo aruncă o privire prin încăperea dichisită, cu fotolii adânci, acoperite cu feţe impecabile. Simţea aroma fripturii de miel.

— Înapoi la Hay. Ce s-a întâmplat, Bet?

— Jo, dragă, nu ştiu cum să-ţi spun, dar miercuri am luat prânzul cu Nick. Am discutat puţin. Uite ce este, Jo, cred că o să încerce să vină după tine. Ştiu că pare caraghios, dar cred că este periculos. Parcă a înnebunit. Te urăşte, Jo. Dumnezeu ştie ce i-a intrat în cap, dar este în stare să te omoare!

Se făcu linişte şi apoi vocea lui Jo răsună din nou în camera tăcută.

— Jo? Jo, unde eşti? Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit, răspunse Jo încet.

— Şi ce ai de gând?

— Sper să te fi înşelat, zise Jo tristă. Sper din toată inima să te fi înşelat.

La Londra, Judy Curzon cerceta curioasă micul livingroom al casei din Gloucester Avenue. Totul era aranjat cu meticulozitate. Sofaua albă, cu două pernuţe geometrice, singura mobilă în afară de o masă la fel de albă şi o bibliotecă prinsă în perete, care adăpostea pe lângă sute de volume, o staţie stereo, un video recorder, un televizor şi un şir de cutii numerotate.

— Vrei să bei ceva, Judy?

Pete o urmă înăuntru, închizând uşa.

— Mulţumesc.

Studia în continuare camera, foarte interesată.

Bărbatul observă şi zâmbi vesel.

— Este tot ce mi-a rămas după ce primele două soţii m-au golit de mobilă. Nici n-am nevoie de mai mult. Ceva pe care să mă aşez, cărţi şi muzică.

Îi luă paharul din mână.

— Acesta este şi principiul meu. Doar că oaspeţii mei

stau pe taburete tari sau pe podea.

Se trânti pe sofa.

— Eşti sigur că nu te deranjează că am venit aici?

Pete se duse la fereastră, trase transperantul şi se aşeză în firida vopsită în alb.

— Nu, chiar mă bucur. Aveam nevoie de companie. Deci, ce mai este nou în Fulham?

— Pregătesc o nouă expoziţie.

— Aşa de repede?

Puse piciorul pe scaun şi îşi strânse mâinile pe genunchi.

— N-o să fie la fel de grozavă. Oricum, prima oară am avut material cât pentru două expoziţii. Însă va fi deosebită. O deschid la Paris. Dar n-am venit sa vorbesc despre asta. Pete, am nevoie de ajutorul tău.

— Ba nu ai nevoie de ajutorul meu, Judy. Dar o să-l ai oricum. Mi-a plăcut să scriu despre cea precedentă, iar gândul că voi face o călătorie la Paris ca să scriu despre următoarea nu-mi displace deloc.

Zâmbi.

— Poate că de data asta o să cumpăr şi eu un tablou.

— Nu mă refeream la expoziţie.

Sări plină de neastâmpăr şi se aşeză în faţa bibliotecii studiind titlurile.

— Vreau să... adică...

Se întoarse spre el.

— Îl cunoşti pe Tim Heacham, nu-i aşa?

Pete surâse.

— Bineînţeles.

— Ştiai că este îndrăgostit de Jo Clifford?

— Am auzit ceva, da.

— Nu-i doar un sentiment întâmplător, Pete. Este mai mult decât atât...

Pentru o clipă, Pete observă compătimirea din ochii fetei şi o privi cu mai mult interes. Părul roşu, tuns scurt îi venea bine, cămaşa verde şi blugii aveau o tăietură frumoasă şi, de data aceasta nu erau pătaţi de vopsea. Degaja o atracţie care nu reuşea să ascundă hotărârea din mişcările

ei. Îi studie mâinile mari, aproape masculine, cu unghii frumos tăiate. El le prefera pe cele mari şi stacojii, dar era înzestrată mai mult ca sigur cu sex-appeal. Se ridică şi-i luă paharul.

— Îţi mai aduc unul, zise el amabil. Cu alte cuvinte, ai dori să întreţinem într-un fel legătura lor.

Fata îşi îngustă ochii.

— Da. Şi pentru început ai putea să spui tuturor cum şi-a bătut joc Nick de afacerile sale.

Pete rămase cu gura căscată.

— Stai puţin. Credeam că ţii la Nick.

Ochii ei verzi se înnourară.

— S-a terminat. Motivul pentru care nu se mai preocupă de serviciu este că a fost hipnotizat, la fel ca şi Jo. Şi a constatat că o cunoştea în existenţa lui anterioară. Când a urât-o suficient de mult ca s-o ucidă.

Luă paharul plin şi-i zâmbi atoateştiutor.

— Cred că ai putea folosi aceste informaţii în articolele tale nu-i aşa?

Jo stătu câteva minute după ce închise telefonul, uitându-se pe fereastră la acoperişul turnului bisericii Hay, aproape mascat de copaci. Se simţea amorţită.

— Ai terminat, draga mea?

Margiad Griffiths îşi vârî capul pe uşă.

— Dacă faci repede o baie, poţi să mănânci. Friptura este gata într-un sfert de oră.

Jo se uită la trusa de baie de pe scaun şi-o ridică încet.

— O să vă plătesc pentru convorbire, zise răguşită.

— Veşti proaste, nu-i aşa?

Doamna Griffiths intră în cameră.

— Te-ai albit la faţă.

Îi zâmbi înţelegător.

— Nu vrei un pahar cu sherry? O să te întremeze. Poţi să-l duci sus dacă vrei.

Jo luă recunoscătoare păhăruţul de cristal plin cu băutura dulce şi urcă la etaj. Uşa de la dormitor era închisă. Se

încuie în baie trase perdeaua în jurul căzii, deschise robinetul cu apă caldă, îşi scoase blugii pătaţi de noroi şi bluza, iar apoi se băgă sub duş, lăsând apa să-i şiroiască pe faţă şi sâni, udându-i părul până când se transformă într-o coamă mătăsoasă.

Cina fu gata peste zece minute. Margiad Griffiths apăru agitată.

— Ştiţi, este vorba de vin. Am trimis-o pe Doreen a mea peste drum, să cumpere de la Swen, dar nu ştiu dacă este bun. Răposatul meu soţ se pricepea, dar eu nu mă omor de loc cu băutura.

Îi arătă sticla lui Nick, timidă şi-i dădu tirbuşonul. Nick studie eticheta.

— Foarte bun. Vă rog să-i mulţumiţi fiicei dumneavoastră pentru deranj, zise el zâmbind.

După ce gazda lor se retrase, îi explică lui Jo.

— *Chambrë* este un soi bun, dar a fost agitat prea mult pe drum.

Jo reuşi să zâmbească.

— Aşa cum mă simt eu acum, puţin îmi pasă. Totul este să fie alcoolizat.

Îl privi cum scoate dopul.

— Mâncarea pare grozavă, zise ea după o clipă.

— La fel este şi vinul, în ciuda aventurilor sale. Să toastăm pentru întreprinzătoarea Margiad? Nu-i aşa că-i un nume frumos?

Nick sorbi pofticios.

— Şi pentru tine, Jo.

Îi întâlni privirile.

Jo se aşeză pe un scaun.

— Astă seară mă aştepta un mesaj telefonic din partea lui Bet Gunning, zise, fixându-l cu ochii ei verzui. Am vorbit chiar acum.

— Zău?

Nick luă cuţitul şi furculiţa.

— Spunea că a luat masa cu tine săptămâna trecută.

Nick zâmbi.

— De asta te-a sunat? Să-ţi spună ce s-a întâmplat?

— Şi ce s-a întâmplat de fapt, Nick?

— Mi-a spus să mă feresc de tine! Mi-a atras atenţia că-ţi ruinez cariera şi-ţi stric stilul literar. Apoi, mi s-a oferit drept compensaţie. Când am refuzat amabila ei sugestie, s-a supărat puţin. Dar nu suficient de mult ca să nu te informeze. Care este versiunea ei?

Jo surâse palid.

— Cam la fel. Bet este cel puţin o femeie sinceră. Poate că n-ar fi fost totuşi, dacă i-ai fi acceptat propunerea.

Băgă în gură o bucată de miel.

— Mi-a spus de asemenea, că, după părerea ei, mă urăşti, continuă ea fără să-l privească.

Nick nu comentă nimic.

— Da, că mă urăşti atât de mult încât ai fi în stare să mă ucizi, spuse fata încet, făcându-l să creadă că nu auzise bine.

— Jo!

O luă de mână peste masă.

— Bet este o încurcă-lume şi o ticăloasă. Chiar şi ea recunoaşte asta. Pentru numele lui Dumnezeu – îşi luase o figură jignită – doar nu-i dai dreptate!

Îşi trase degetele şi lăsă cuţitul şi furculiţa pe farfurie.

— Nu, bineînţeles că nu.

Întinse mâna după sticla de vin şi îşi umplu paharul.

— Dar te-ai comportat ciudat, Nick, ştii prea bine!

Îi tremura mâna când ridică ochii spre el, încercând să-i zâmbească.

Nick se încruntă. Se ridică brusc de la masă şi împinse scaunul.

— Jo, trebuie să ne lămurim odată! Te iubesc!

Surâse stânjenit.

— Nu-i uşor pentru un englez s-o spună în plină zi, dar uite că am făcut-o! Cred că te-am iubit de cum te-am văzut!

Se făcu linişte, în timp ce se gândeau amândoi la implicaţiile vorbelor sale. Jo se uită în farfurie

cutremurându-se. I se încordase gâtul încât de-abia putea să respire.

— Atunci de ce ai preferat-o pe Judy? şopti ea în cele din urmă.

Bărbatul gemu.

— Dumnezeu ştie! Probabil fiindcă mi-ai spus să mă duc la dracu!

Se opri.

— Pentru că mă înfuriai câteodată şi…

— Doreai să-mi faci rău, completă ea.

— Nu! exclamă el. Este ca şi când…

Se întrerupse la jumătatea propoziţiei, uitându-se pe fereastră.

— Ca şi când aş avea ceva în minte care se închide ca un oblon. Când mă apucă, nu-mi dau seama ce fac. Sigur, nu este o scuză, Jo. Nu este o scuză pentru faptele mele. Dimpotrivă, este cu atât mai înfricoşător. Nu înţeleg.

Se încruntă.

— Dar nu trebuie – şi nici nu se mai poate întâmpla.

Lui Jo îi venea să se ridice în picioare şi să-l ia în braţe, dar se abţinu, uitându-se în farfuria ei.

— Stai jos, Nick şi savurează cina. Doamna Griffiths se va simţi jignită dacă nu o apreciem aşa cum merită, zise încet. Presupun că ai muncit prea mult şi ţi-ai făcut griji din cauza afacerii *Desco,* adăugă liniştită. Aceste evenimente ar putea explica totul.

Se aşeză vizavi de ea.

— Da, într-adevăr ar putea! recunoscu el zâmbind.

— De ce ai venit aici, Nick?

— Unde, în Ţara Galilor?

Se opri.

— Ca să te văd. Să fiu cu tine.

— Dar de ce?

Îşi încleştase pumnii în poală, aşteptând răspunsul lui.

— Fiindcă eram îngrijorat, zise el după o clipă.

— M-da.

Îşi muşcă buza.

— Şi mai vrei să pleci mâine?

— Trebuie. Am rezervat un loc pentru miercuri la zborul de New York şi am de rezolvat o mulţime de treburi. Dar o să aştept, să văd cum te simţi. Mă îngrijorează foarte mult aceste regresii spontane ale tale. Dacă n-ar fi fost nimeni lângă tine? Sau dacă ţi s-ar fi întâmplat pe stradă sau la volan, pentru numele lui Dumnezeu?

— N-are de ce să se întâmple din nou, Nick!

Jo renunţă să mai mănânce, şi puse jos cuţitul şi furculiţa.

— Oricum, nu cred că azi a fost vorba despre o întoarcere în trecut. Pur şi simplu am leşinat. Aşa cum am păţit şi la Ceecliff. Doctorul spunea că are legătură cu furtuna. Ţi-aduci aminte, şi atunci tuna şi fulgera? Crede că este o reacţie alergică la descărcările electrice sau cam aşa ceva.

Râse amuzată.

— Zicea că sunt probabil genul de persoană care vomită sub antene.

Nick încercă să zâmbească.

— Dar nu le-ai pomenit despre întoarcerile în timp, nu-i aşa?

Fata clătină din cap.

— M-ar fi băgat în balamuc, Nick. Şi m-ar fi ţinut o lună să-mi facă investigaţii psihiatrice. Oricum, dacă trebuie să mă testeze cineva, acela va fi Carl Bennet.

Îl privi pe sub sprâncene.

— Ce zici, Nick, vii cu mine dacă mă întorc la el?

Nick se încruntă. Observă că îşi încleştase mâna pe cuţit.

— În ce calitate, Jo? o întrebă el după o pauză lungă. Ca observator sau pacient?

Jo se duse la culcare la ora nouă. Nick n-o opri. Şi nici nu-i sugeră s-o însoţească. În schimb, ieşi pe stradă şi începu să meargă încet spre biserică.

Cimitirul era cufundat în umbre. Amurgul mirosea a iarbă proaspătă cosită. Se aşeză pe zid şi îşi aprinse o ţigară,

simţind cum roua îi îmbiba pantofii. Zărea liliecii fâlfâind în brazii din jur şi, o dată sau de două ori, auzi ţipetele lor ciudate. Treptat, se întunecă. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă. Probabil că doamna Griffiths aştepta să închidă, dar nu se îndura să lase noaptea înstelată. Strivi în iarbă cu călcâiul cea de-a treia ţigară, pătruns de umezeală. Moliile se lipiseră de felinarul din apropiere, fâlfâind disperate. Văzu liliecii plonjând în baia de lumină, să înşface insectele, retrăgându-se din nou în beznă, să-şi pregătească un nou atac. În depărtare, ceasul bătu de unsprezece.

Se ridică în sfârşit, deşi ar mai fi vrut să stea.

Jo adormise. Aprinse veioza de lângă pat, dar fata nu se clinti şi, pentru o clipă, se opri s-o privească. Îi descrisese lucrul ciudat din mintea lui ca pe un oblon. De fapt, semăna mai mult cu un duh rău adormit, care zăcea în creierul său şi se trezea din când în când. Iar atunci trebuia să i se supună. Simţi cum îl cuprindea frica, în timp ce mintea lui căuta să scape de suspiciunea care îl bântuia. Dar trebuia să recunoască un lucru. Indiferent ce era, Bet avea dreptate – această parte întunecată din el o ameninţa pe Jo.

Îi trase uşor cearceaful peste umeri, atingându-i o buclă de păr. Când dormea, părea vulnerabilă. De ce să-i dorească răul? Bet îşi dăduse seama. Spiritul ei încetase când zărise cealaltă fiinţă în privirile sale. Şi Judy la fel. Oare ce-i spusese? *Nu te-ai întors în timp. Sam ţi-a spus cine erai şi ce să faci.* Se aşeză pe pat gânditor. Dar când o atacase prima oară pe Jo, Sam nu-l hipnotizase încă. Şi doar Sam nu voia ca el s-o brutalizeze pe Jo. Îşi alungă furios din minte cuvintele mamei sale. *Nick, nu trebuie să-l laşi pe Sam să te hipnotizeze... Ai aflat cine ai fost în viaţa Matildei? Ce te-a lăsat să-ţi aminteşti?*

Parcă vedea expresia de pe chipul lui Judy când se îndreptase spre ea în livingroom-ul din propriul său apartament, intenţionând să-i ia paharul din mână şi să i-l umple. Se dăduse înapoi şi zărise în ochii ei aceeaşi frică şi

nesiguranţă pe care le observase şi în ai lui Bet; deci şi Judy sesizase duhul rău dinăuntrul lui.

Jo se mişcă în pat şi întinse un braţ, dar nu se trezi. Nick o privi şi apoi se duse în partea cealaltă a camerei. Nu îndrăznea s-o atingă.

Jo se trezi în zori. Ochii ei somnoroşi cercetară camera necunoscută, concentrându-şi pentru o clipă atenţia asupra ferestrei deschise, după care începu să tremure.

Se ridică strângându-şi perna la piept, cu faţa îngropată în ea, în timp ce încerca să-şi stăpânească groaza care o cuprinsese. Îşi aminti totul, la fel ca altădată. Castelul Dinas în furtuna ameninţătoare, Prinţul John, soldaţii beţi, propria ei frică şi vulnerabilitate când fratele regelui îşi precizase intenţiile.

Strânse şi mai tare perna, văzând din nou chipul distorsionat de băutură de deasupra ei. Parcă îi simţea mâinile brutale de pe sâni, înţelegând ce neputincioasă era faţă de avansurile lui hotărâte.

— Te simţi bine, Jo?

Îşi înăbuşi un strigăt când mâna lui Nick îi cuprinse încheietura. Se smulse din strânsoarea lui şi se trase în partea cealaltă a patului.

— Nu mă atinge!

Se dădu jos cu perna în braţe, retrăgându-se dinaintea lui. Tremura violent, din cap până-n picioare.

— N-o să te ating, Jo.

Nick se duse la locul lui. Se aşeză pe pat, urmărind-o din priviri.

— Ai avut un coşmar, atâta tot.

— Un coşmar!

Se uită în oglinda de pe noptieră şi observă că se albise la faţă.

— Crezi că un coşmar putea să-mi lase asemenea urme?

Îi arătă braţele şi apoi umerii prin cămaşa subţire de mătase. Erau acoperite de vânătăi şi avea o zgârietură lungă lângă decolteu. Îşi simţea gâtul roşu şi umflat.

Nick se uită la ea îngrozit. I se răciseră mâinile.

— Jo! Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-ţi imaginezi că eu sunt de vină! Nu-i adevărat!

— Zău?

Îşi apăsase spatele de perete ca un animal încolţit.

— De unde să ştiu că nu minţi?

— Nu mint, Jo, crede-mă!

Nick îşi umezi buzele cu limba, din cale afară de nervos.

— Azi noapte, când m-am întors de la plimbare, dormeai. Nu m-am atins de tine. Am dormit aici, în patul acesta, până acum, când m-ai trezit. Pentru numele lui Dumnezeu, Jo! Îţi imaginezi că aş fi putut să te maltratez în somn fără să te trezesc?

Respira sacadat.

— Ai visat. Te-ai întors în trecut. Eu n-am niciun amestec, Jo!

Acum se calmase puţin. O văzu cum strângea perna în braţe, albă la faţă.

— Nu, zise ea în cele din urmă. Acum îmi amintesc, era la castelul Dinas.

Inspiră adânc.

— Am călărit până acolo cu oamenii prinţului. Izbucnise furtuna şi gărzile de la castel erau groaznic de înspăimântate – se temeau de zeităţile străvechi. Nu mai ştiu care anume. Presupun că celţii sau druizii, care mai bântuie încă dealurile acestea. John şi cu mine am fost acolo singuri.

— John? şopti Nick.

I se făcuse pielea găină.

Jo îl privi drept în faţă pentru prima oară.

— Prinţul John, zise ea.

Se uitară unul la celălalt în linişte.

Nick încercă să înghită nodul amar care i se ridicase în gât.

— El ţi-a făcut asta?

Fata încuviinţă din cap. Îi citea reproşul din priviri.

— *Tu* ai fost, Nick…

— Nu!

Sări în picioare.

— Jo, încearcă să gândeşti realist. Nu am fost eu. Ai căzut în transă. Nu te-a atins nimeni, decât poate în imaginaţia ta. Te-am dus la spital şi te-au ţinut acolo ore-n şir să te examineze. N-aveai niciun semn. Nici atunci şi nici ieri sau azi noapte. S-a întâmplat în somn, Jo!

Îi luă uşor perna şi o puse pe pat, iar apoi o prinse de mâini. Erau reci ca gheaţa.

— Jo. Cred că ar trebui să mergem la Bennet cât mai repede.

O aşeză pe pat.

Se uită la el. Ridică mâna şi-i atinse uşor degetele, ochii şi nasul. Deodată, i se umplură ochii de lacrimi şi îşi aruncă braţele de gâtul lui.

— Ah, Nick, nu poate fi adevărat! Te rog! strigă disperată. Nu poate fi adevărat!

Fumul trabucului se încolăcea în jurul candelabrelor de argint, ridicându-se în tavanul înalt, împodobit cu ornamente de ipsos. Sam se ridică greoi, cu un pahar de porto în mână şi se îndreptă spre scaunul liber din capătul mesei lungi. Lăsă jos paharul şi întinse mâna.

— Doctor Bennet? Mă numesc Samuel Franklyn.

Bennet îşi ridică privirile şi îl studie pentru o clipă, după care îl invită să se aşeze.

— Vă rog să luaţi loc, doctore Franklyn. Speram că o să ne întâlnim aici, astă-seară.

Întinse mâna după sticla de vin.

— Mi se pare că avem o pacientă comună. Se uită din nou la el, îngustându-şi ochii.

— Unul dintre cele mai interesante cazuri pe care le-am întâlnit vreodată. Doriţi un trabuc?

Sam clătină din cap.

— Până la urmă s-a răzgândit şi mi-a permis să ne consultăm, ştiaţi? Oricum este prea târziu ca să vă mai opresc s-o hipnotizaţi!

Bennet ridică din sprâncene.

— Nu, nu ştiam. Dar trebuie să recunosc să intenţionam oricum să discut cu dumneavoastră.

Studia foarte interesat trăsăturile lui Sam.

— Când aţi consultat-o ultima oară?

— Pe doisprezece. Mi se pare că eraţi plecat.

Bennet îl aprobă.

— Eu am văzut-o peste o săptămână. Am avut o şedinţă grea, în care am încercat la rugămintea ei, să-i şterg din minte informaţiile din existenţa ei anterioară. A respins sugestia hipnotică şi s-a arătat foarte deprimată. A fost nevoie să-i fac un sedativ. De atunci n-am mai vorbit cu ea. A lipsit de la următoarea întâlnire.

Îşi fixase privirile gânditor pe faţa lui Sam.

— A plecat în Ţara Galilor.

Sam sorbi din pahar.

— S-a hotărât să verifice de una singură câteva întâmplări şi locuri din regresiile ei. Iar acum, înţeleg că poate să se întoarcă singură în trecut.

Bennet oftă.

— Autohipnoză. Mă temeam că aşa o să se întâmple.

— Şi, după părerea mea, nu complet involuntar. Înţeleg că această reîncarnare vi se pare plauzibilă.

Bennet zâmbi prudent.

— Încerc să fiu obiectiv cu pacienţii mei. De fapt, am luat legătura cu vreo doi oameni cu care aş vrea s-o confrunt pe Joanna. Un istoric medieval şi un lingvist, care ar putea să aprecieze galeza pe care a început s-o vorbească din când în când. Este vorba de un coleg, Stephen Thomson – probabil că aţi auzit de el. Vor putea să judece mai bine informaţiile furnizate de ea. Dacă am convinge-o să se reîntoarcă ne-am lămuri.

Sam zâmbi.

— O să revină, sunt sigur. Acum fratele meu este cu ea în Ţara Galilor şi cred să el o să aibă grijă într-un fel s-o aducă înapoi în cabinetul dumitale. Am înţeles că l-aţi întâlnit pe fratele meu? adăugă el gânditor după o clipă.

— Da, de mai multe ori.

Bennet râse bine dispus.

— Nu are încredere în mine şi nici în meseria mea.

— Nu, într-adevăr!

Sam tăcu enigmatic. Îşi turnă porto şi împinse sticla mai încolo.

— Eu unul aş fi interesat să cunosc părerea dumneavoastră. La fel ca şi Nick, de altfel.

Se aplecă înainte, cu coatele pe masă.

— Ştiţi, fratele meu mă îngrijorează câteodată, zise el, îngândurat.

Bennet se abţinu de la comentarii. Îl urmărea atent pe Sam.

— Devine din ce în ce mai instabil, continuă Sam. Are toane violente. Dacă ar fi pacientul meu, m-ar îngrijora. Dar aşa, ca frate, mi-e greu să fiu obiectiv.

Zâmbi dezarmant.

— Mie nu mi s-a părut nimic deosebit.

Bennet se sprijini de spătarul scaunului.

— Este îngrijorat pentru femeia de care este îndrăgostit, atâta tot.

Se opri.

— Cred de asemenea că este un subiect foarte bun, el însuşi. Mi-ar plăcea să-l hipnotizez. Presimt că voi găsi un suflet chinuit de veacuri. Mi-aş permite să spun că şi dumneata eşti de aceeaşi părere.

Sam îşi încleşta pumnul.

— Nu sunt aşa de sigur că împărtăşesc credinţa dumneavoastră în reîncarnare, doctore Bennet.

— Mă surprinde.

Bennet zâmbi palid.

— Mă mândresc că am un nas fin pentru astfel de lucruri şi am observat să aveţi multe în comun cu fratele dumneavoastră.

— Posibil.

Sam îl privi rece.

— Dacă reuşesc să-l conving s-o aducă pe Jo la

dumneata, promiteţi că veţi aduna experţii? Dar n-o mai sugestionaţi să uite de Matilda! Trebuie să-şi urmeze povestea.

Bennet se încruntă.

— Chiar aşa?

— Oh, da.

Sam se ridică. Întinse mâna.

— Mă bucur foarte mult că v-am întâlnit, doctore Bennet. O să iau legătura cu Nick şi Jo când se întorc la Londra…

Înclină din cap şi se întoarse, îndreptându-se spre masa lui. Bennet îl privi când se îndepărtă. Se încruntase. Sam Franklyn avea ceva ciudat.

Jo şi Nick ajunseră în camera de consultaţii a lui Carl Bennet joia următoare. În afară de Carl şi Sam mai erau încă trei străini. Bennet o luă pe Jo de mână când intră.

— Permite-mi să te prezint colegilor mei! Acesta este Stephen Thompson, medic practicant la Barts – expert în blazoane şi lucruri de genul acesta.

Îi zâmbi destins.

— Iar dânsul este Jim Paxman, istoric medieval, care ştie o mulţime de lucruri despre Ţara Galilor. Şi acum, să v-o prezint pe doamna doctor Wendy Marshall, expertă în dialectele celtice. Va încerca să interpreteze cuvintele şi frazele pe care le rosteşti din când în când. Îşi va da seama imediat dacă sunt reale – şi le va încadra în perioada potrivită.

Jo înghiţi în sec.

— O adevărată reuniune de experţi.

Bennet se încruntă.

— Dacă nu eşti de acord, le spun să plece, Jo.

O urmărea nerăbdător.

— Nu vreau ca această şedinţă să semene cu inchiziţia.

— Nu!

Jo se aşeză hotărâtă.

— Dacă nu este adevărat, sunt prima care vreau să aflu.

Îi zâmbi încordată lui Sam. Stătea într-un colţ, urmărindu-

i pe ceilalţi. Îi făcu semn cu capul şi apoi se uită la Nick.

Bennet îi aruncă o privire lui Sarah, care pregătise magnetofonul. Ceilalţi începură să se aşeze, lăsând-o pe Jo singură, pe sofa, în mijlocul camerei.

— Putem începe? întrebă blând, aşezându-se lângă ea.

Jo dădu din cap. Se întinse cu mâinile încleştate în poală, cu ochii aţintiţi pe faţa lui Bennet.

— Bun, spuse el după o clipă. Ai învăţat să te relaxezi. Foarte bine. Am auzit că ai exersat în ultima vreme.

Îl urmăreau cu toţii, în timp ce o hipnotiza pe Jo. Peste câteva minute, se declară mulţumit. Îl privi pe Sam peste umăr.

— Autohipnoza despre care am discutat a ajutat-o să se întoarcă în trecut. De fapt, nu are nevoie de mine, decât ca s-o ţin sub control.

Se îndreptă de spate şi se uită ia ceilalţi.

— Este gata pentru întrebările dumneavoastră. Cine ar vrea să înceapă? Ce spuneţi, doctore Marshall? N-aţi vrea să-i spuneţi ceva în galeză? Ea susţine, după cum ştim cu toţii, că nu cunoaşte această limbă în prezenta reîncarnare şi bănuiesc că va fi foarte uşor să ne lămurim. Mult mai simplu, în orice caz decât verificarea detaliilor istorice.

Wendy Marshall încuviinţă din cap. Era o femeie înaltă, suplă; în jur de patruzeci de ani. Părul ei castaniu era strâns la ceafă şi se revărsa în bucle pe spate. Exuberanţa coafurii contrasta cu expresia severă şi simplitatea puritană a rochiei sale de pânză. Ridicându-şi carneţelul de pe genunchi, se sculă în picioare şi se îndreptă spre Jo.

— *Nawr te, argiwyddes Mallt.*

Apoi se lansă într-un torent de cuvinte.

— *Fe faswn i'n hoffi gofyn ichwi ychdig cwestiyman, os ca i...* I-am spus că o să-i pun câteva întrebări, le zise ea peste umăr.

În cameră se lăsase o linişte electrizantă. Nick observă că-şi încleştase pumnii, la fel ca ceilalţi, urmărind reacţia lui Jo.

— *A ydych chi'n Yyn deall i? Pa rydw in dwend? Fyng*

arglwyddes – continuă Wendy după o clipă.

Urmă o lungă pauză. Jo nu părea s-o fi auzit. Atenţia ei era îndreptată în altă lume, nu în camera din Devonshire Place. Wendy se cutremură şi îl privi pe Bennet.

— Am întrebat-o dacă mă înţelege, zise ea în şoaptă. Se pare că habar n-are. Mă tem că şi-a bătut joc de toţi.

Nick se ridică brusc. Se duse spre fereastră şi se uită afară, încercând să se calmeze. Sam îl urmărea din spate, gânditor.

Nick se întoarse.

— Credeţi că a minţit? izbucni el. Că totul a fost o mare înşelătorie? O şaradă glorioasă ca să ne amuzăm?

— Nicholas, te rog!

Carl Bennet se ridică.

— Sunt convins că doctor Marshall n-a insinuat aşa ceva.

Se uită la Jo.

— Mă auzi, lady Matilda? vorbise pe un ton dur.

Jo îşi ridică încet privirile spre el. După o clipă încuviinţă din cap.

— Ne-ai spus că vorbeşti limba delurilor, zise el ferm. Vreau să răspunzi ia întrebările acestei doamne. O vezi alături de tine nu-i aşa, Matilda?

Jo se întoarse spre Wendy fixând-o cu nişte ochi pierduţi.

— Vorbeşte-i din nou, acum, îi şopti Bennet.

Wendy ridică din sprâncene neîncrezătoare.

— *Fyng arglwyddes, dywedwch am y Cymry sy'n drigo o gwmpas, y Gelli, os gwelych chi'n dda* – spuse ea încet, rostind cuvintele foarte clar – *Ydych chi'n fyn deall i?*

Jo se încruntă. Se foi pe scaun, cu ochii concentraţi pe faţa lui Wendy.

— *Y…. Y Cymry o gwmpas y Gelli?* murmură ea.

— Asta este! I-am cerut să-mi povestească despre oamenii din Hay-on-Wye, zise Wendy încet peste umăr, entuziasmată.

— *Eves ych araith* – răspunse Jo căutându-şi cuvintele – *Eissoes mi a wn dy veddwl di. Managaf wrthyt yrhynn a ovynny ditheu… pan krchn y Elfael a oruc Rhys….*

— O să vă spun ce doriţi despre atacurile lui Rhys împotriva lui Elfael, murmură Wendy notând în carneţelul ei.

— Mai încet. *Yn araf.*

Când Jo începuse să vorbească, Wendy uitase că Bennet şi Nick o enervaseră. Se aşeză lângă ea şi aşteptă.

— *Siaradwch e, yn araf, os gewelich chi yn dda* – repetă ea în cele din urmă – Încet, te rog. *Yn araf iawn.*

Jo zâmbi reţinut. Acum se uita dincolo de Wendy, spre fereastră, de parcă l-ar fi privit pe Nick.

— *Rhys a dyeawt y caffei ef castell Fallat a gyrrei ef Wilym gyt a'y vibion o Elfael a Brycheiniog meggs ry-e yrrassei wynteu y ywdeith Maes-y-fed.*

Se opri gânditoare. Era linişte în cameră, întreruptă doar când Sarah scăpă creionul pe masă; se rostogoli pe suprafaţa lustruită şi de acolo pe covor.

— Să nu-mi spui că nu vorbeşte în geleză! exclamă Bennet triumfător. Acum ce spune?

Wendy clătină din cap.

— Da, este geleză, recunoscu ea, dar se înţelege foarte greu. Pronunţia este neobişnuită, la fel ca şi sintaxa… utilizarea perfectului vechi *dywawt* mă uimeşte. Este o formă medievală care a dispărut. Şi mă miră de asemenea utilizarea particulei verbale *ry* cu pronumele – *e* după ea, ceea ce se traduce prin „lor”. Aşa se vorbea în epoca medievală.

Se uită în jur la ceilalţi.

— Nu găseşti aşa ceva nici în galeza din secolele XIII – XIV. Mi se pare foarte, foarte interesant.

— Îţi vorbeşte din secolul XII, doctore Marshall, preciză Sam. Trebuie să te gândeşti la frazeologia de atunci.

Wendy se întoarse să-l privească.

— Dar până acum a vorbit în engleza modernă, îl apostrofă ea. După părerea dumitale, ar trebui să ni se adreseze în limba lui Layamon sau în franceza normandă. Oricum, nu engleza anilor optzeci.

Sam ridică din umeri.

— Creierul ei aparţine secolului douăzeci, doctore Marshall. Amintirile care-i revin includ dialectele vorbite în perioada aceea. Dar sunt redate de o femeie din secolul nostru, căreia i s-a cerut până acum să se exprime în limba modernă actuală. De ce nu-i puneţi câteva întrebări în franceza veche? Sau chiar în latină? Să vedem ce se întâmplă!

— *Pan dducpwyt chwedyl o'n orchyfygn vi bydwn yngastell Paen* – izbucni Jo fără să-i pese de schimbul de cuvinte care se continua deasupra capului ei. *Gwybuum minheu yna yriladd a wnaem ninneu. Nyt oed bryd oed bryd inni galw eymhorthiaid…*

— Acum ce spune?

Bennet se aplecă înainte curios.

— Stai puţin! Încerc să pricep, pufni Wendy.

Se încruntase.

— Spune că va trebui să lupte. Că nu mai avea timp să ceară ajutoare…

— Unde? Unde este?

— Castelul Pain? O să apere castelul Pain?

— *Y glawr mawr – y bu yn drwmm etto* – continuă Jo.

— Plouă torenţial, traduse Wendy cu răsuflarea tăiată.

— *Oed goed twe ymhob cyfer…*

— Se întinde o pădure deasă de jur împrejur…

— *Y clywssam fleiddyen pellynnig…*

— Auzim urletul lupilor în depărtare.

Jo se ridică deodată şi începu să vorbească foarte repede, din ce în ce mai fluent, pe măsură ce limba ei se familiariza cu sunetele pe care le rostea. Privea fix şi devenise din ce în ce mai agitată.

— Spune-i să vorbească în engleză! o întrerupse Bennet. Cred că ne-am lămurit! Spune-i mai repede!

— *Dyna igud. Siaradwch Saesneg yn nawr, os fues dim ots gyda chi.*

Wendy se aplecă şi o atinse pe Jo.

Fata se trase înapoi. Se uita în depărtare, dincolo de oamenii care stăteau în cameră, strânşi în jurul ei, unde

vedea un foc arzând mocnit. Fumul acru se încolăcea în jurul castelului în timp ce buştenii se mistuiau unul câte unul.

Auzea liniştea nopţii aceleia reci, dezolante, sfâşiată de strigătele oamenilor şi clinchetul săbiilor, în timp ce primul val de asediatori era aruncat de pe ziduri cu scări cu tot. Trebuia să preia comanda. Acum, când castelanul era mort, vieţile tuturor din castel depindeau de ea. Se ridică încet, îşi strânse mantia şi se îndreptă spre uşă. Într-un fel, trebuia să găsească în ea atâta putere încât să ia sabia.

— *Seasneg, fyng argiwyddes – nid ydyn ni ddim i'n eich deall chi!* strigă Wendy.

— Vorbeşte în engleză! Nu înţelegem nimic!

Jo se opri brusc, la jumătatea frazei.

— *Avynnwch chwi y dywettwyt i Saesneg?* repetă ea uimită. *Saesneg...* engleză... trebuie să vorbesc în engleză?

Pe urmă, începu să povestească din nou, în limba pe care o înţelegeau cu toţii.

28

Bennet puse mâna pe fruntea lui Jo.

— Gata! Linişteşte-te acum! îi porunci el blând.

Se uită la Nick.

— Deci acum ştii despre asediul castelului Pain. Matilda ta era o femeie curajoasă, care a rezistat până a primit ajutoare. Nu pare foarte obosită. Să continuăm?

Nick îl aprobă.

— De ce nu? Nu cred că este răvăşită deocamdată. Mai doreşte cineva să-i pună întrebări?

Îi aruncă o privire lui Jim Paxam, care clătină din cap.

— Încă nu m-am lămurit. Mai târziu, poate.

Ţinea un creion în mână.

— Îmi notez ce vreau s-o întreb. Până acum, detaliile ei au fost foarte exacte.

— Şi reale? răsună vocea lui Sam din colţ.

— Da, aşa se pare, răspunse Jim prudent. Dar ne furnizează foarte multe amănunte pe care nici eu nici altcineva nu le-ar putea lămuri, chiar dacă am studia minuţios cronicile. Nu, Carl, las-o te rog să continue. Vreau să aflu cât mai multe despre familia ei. Şi despre campanie. Ştiţi, Rhys n-a câştigat. A fost nevoit să se retragă!

Carl se arătă de acord şi se întoarse spre Jo.

— Matilda, zise el blând, povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

Se întunecase. Matilda stătea la fereastră, încercând să brodeze în solarul ei din castelul Hereford, unde William era acum şerif. Luă nerăbdătoare o bucată de aţă aurie şi se căzni s-o bage în ac. Ciocănitul în uşă o întrerupse şi o făcu să înjure pe înfundate. Îi plăcea să stea în linişte, după ce-şi gonise fiicele şi servitoarele, şi dorea să prelungească la nesfârşit aceste clipe. O durea capul şi o usturau ochii, dar atâta timp cât zărea firul dorea să rămână singură.

Ciocănitul răsună din nou, mai tare, iar de data aceasta se auzi scârţâitul clanţei grele.

— Milady?

Ellen îşi vârî capul pe uşă.

— Ellen ţi-am spus doar că vreau să rămân singură. Cel puţin până se înserează de tot.

— Ştiu, milady, zâmbi femeia nepăsătoare, dar aveţi un oaspete şi m-am gândit că ar trebui să aprind opaiţele şi să deretic puţin pe aici. Pe urmă, uitaţi-vă la dumneavoastră, îi reproşa ea. Încercaţi să lucraţi pe întuneric să vă stricaţi ochii!

Deschise uşa şi intră grăbită în cameră. În spatele ei, în prag, stătea Richard de Clare. Era singur.

Matilda simţi fără să vrea că i se accelerează pulsul.

Când o văzu, se înclină, luminându-se la faţă. Apoi îi întinse mâinile.

Matilda îi aruncă o privire lui Ellen care aprindea lumânările nepăsătoare, cu spatele la ea, după care dădu draperia la o parte şi intră în garderobă.

— Richard!

Nu mai putea să se stăpânească.

Alergă în braţele sale, lipindu-şi buzele de ale lui. Apoi el o împinse uşor, cam prea repede, sărutând-o pe frunte.

— Ah, Richard, dragul meu! Iubirea mea! A trecut atâta timp!

— Într-adevăr.

O studie din cap până-n picioare, remarcând că-şi păstrase silueta. Părul ei era la fel de frumos, pe când al lui albise aproape complet.

— Richard, ce s-a întâmplat?

Întinse mâna să-l atingă, măcinată de dorinţă.

Bărbatul zâmbi.

— Nimic deosebit. Duc o viaţă obişnuită. Ca orice om însurat, am început să îmbătrânesc prematur. Mă lupt cu vremea din estul Angliei şi sunt păstorit de fiul tău. Apropo, a venit cu mine.

Ellen îşi drese glasul în spatele lor înainte să apară în prag.

— Milady, Sir William a terminat cu procesele pe ziua de

azi. Cumnatul lui, Adam Porter se află aici şi este cu el în momentul de faţă dar cred că vrea să vină sus.

Ţinea în braţe un caftan brodat.

Matilda se uită neajutorată la Richard, care se mulţumi să zâmbească şi să ridice din umeri.

— Ştii, nu te-a iertat niciodată că l-ai susţinut pe William Longehamp împotriva prinţului John, şopti ea.

Apoi începu să discute oficial.

— Eşti mulţumit de Reginald? Mă bucur că a devenit protejatul tău. Ar fi trebuit să-l aduci cu tine să mă vadă. Presupun că a crescut atât de mare încât nici nu l-aş recunoaşte, la fel ca şi ceilalţi băieţi ai mei.

Oftă.

— Îmi vine greu să mă gândesc că sunt mama atâtor copii, Richard! Ştii, nu mă simt deloc bătrână!

Bărbatul dădu capul pe spate şi hohoti.

— Nimănui nu-i vine să creadă! Ai talia la fel de subţire ca şi atunci când ne-am întâlnit prima oară. Îţi aminteşti? Chiar după nuntă când ai venit la Bramber şi te-am văzut călărind cu William. Stăteai atât de dreaptă pe calul tău, cu părul strâns sub voal, gata să-ţi cadă pe umeri ca unei fecioare.

O mângâie pe tâmple şi apoi îşi retrase mâna vinovat. Auziseră amândoi paşii greoi pe scări şi se îndepărtaseră.

William părea bine dispus şi gata să uite neînţelegerile sale politice cu Richard. Pe parcursul anilor nu făcuse niciodată aluzie la dragostea ei pentru de Clare, iar acum, ca întotdeauna când îi găsise împreună se întrebă dacă bănuia sau nu. Oricum, Matilda se alătură soţului ei cu un sentiment de vinovăţie. William, la rândul lui, îşi deschise braţele expansiv şi îl strânse la piept pe oaspetele său.

— Am auzit că ai sosit. Cum se comportă Reginald? Moll, ajută-mă să-mi scot tunica! Unde sunt pajii?

Îşi trase haina grea de pe umeri.

— Doamne Sfinte, de-abia aştept să termin treburile la Hereford. Este plăcut să fii şerif, dar te asigur că-i destui de greu să împărţi dreptatea în numele regelui. Aş vrea să-mi

dezmorţesc oasele într-o bătălie.

Richard zâmbi.

— Am auzit despre îndatoririle tale suplimentare, William. Felicitări! Eşti un om cunoscut în tot ţinutul.

William se umflă în pene şi întinse mâinile să-şi îmbrace noua tunică adusă de Ellen.

— Cred că ai dreptate!

A doua zi de dimineaţă, când William se întoarse la treburile sale, Matilda şi Richard îşi luară caii şi şoimii călărind spre sud-est, către marea pădure din Aconbury. Frunzele deveniseră ruginii, iar copitele animalelor frământau covorul foşnitor, răvăşind mirosurile amărui care le iritau nările şi o înecau pe Matilda. Richard mergea înainte, scrutând zările, dar, după un timp, i se alătură.

— Spune-mi ce-ai mai făcut, draga mea? o întrebă el încet. Mai ai vreo veste de la micuţa Tilda?

Matildei i se opri inima-n loc. Oare Richard ştia? Bănuise că ciudata ei fiică blondă ca o zână era a lui? Înghiţi cu greu nodul din gât şi reuşi să zâmbească.

— A văzut-o Gerald în primăvară. Sunt bunică, Richard.

Ochii ei sclipiră pentru o clipă şi Richard se stăpâni din răsputeri să n-o atingă.

— Are un fiu, continuă ea. Rhys Ieuauc, tânărul Rhys, după numele bunicului său, Dumnezeu să-l pedepsească!

Richard o studie atent.

— Până la urmă, Rhys a cucerit castelul Mallt!

Matilda se înroşi la faţă mânioasă.

— După cum spui, s-a întors după ultima zăpadă, cu o forţă zdrobitoare, iar şeful pazei n-a mai avut timp să ceară ajutoare. William plecase să lupte în Aberteifi cu Will – Rhys a fost de acord să cruţe castelul numai dacă soţul meu abandonează campania din ţinuturile lui şi se înapoiază la Hay.

— Şi el a acceptat, zise Richard în şoaptă. Nu pricep de ce. Această atitudine nu-l caracterizează deloc pe William.

Zâmbi veselă.

— Cine îl mai înţelege pe William, dragul meu? Poate

doar el însuşi.
Se făcu linişte un timp după care Richard vorbi din nou.
— Am venit la Hereford cu o propunere care sper să-ţi placă. O să discut şi cu William, dar vreau să cunosc mai întâi părerea ta. O să ne lege foarte mult.
Se uita la hăţurile din mână. Ea îi urmări privirile, observând cât de mult i se subţiaseră încheieturile.
— Aş vrea ca fiica mea, micuţa Martie să se mărite cu unul din fiii tăi. Dacă eşti de acord, cred că William ar accepta.
Nu-i răspunse imediat. Razele soarelui pătrundeau prin frunzişul copacilor, aruncând o lumină aurie pe harnaşamentele cailor. Un câine începu să latre la picioarele iepei sale, amuţit deodată de strigătul furios al unui vânător. Când vorbi din nou, se înecă.
— Mi-ar plăcea, Richard. Chiar foarte mult.
Se opri din nou.
— Presupun că te-ai gândit la Reginald. S-au ataşat unul de altul. Foarte bine! Giles intenţionează oricum să devină preot după ce se va instrui la Oxford şi apoi la Paris. Dar Reginald – oh, da, William va fi încântat să se alieze cu casa de Clare.
Îl privi zâmbind.
— Da, este exact ce am sperat, Richard. Pentru cele două fete ne-am gândit deja. Margaret se va căsători cu Walter de Lacy, iar William speră într-o alianţă cu familia Mortimer pentru micuţa Isobel, dar nu am stabilit încă nimic pentru cei doi băieţi. Cred – îşi plecă ochii stânjenită – cred că William a devenit foarte ambiţios. Are planuri mari pentru viitor.
Richard plecă peste două zile. Matilda stătea în solar şi dădea ordine administratorului când Ellen veni cu el. Era îmbrăcat deja de drum.
— Milady, zise el formal. Am venit să-mi iau la revedere.
Strânse mâna pe condeiul cu care verifica listele dinaintea ei. Abia peste o clipă îşi ridică privirile.
— Trebuie să pleci aşa de curând, lord De Clare?

În spatele ei, administratorul făcu o plecăciune şi se retrase, iar Ellen adună fetele care coseau lângă foc. Peste câteva clipe, rămaseră singuri.

Când uşa grea se închise în urma lor, îi luă mâna şi o duse la buze. Condeiul îi căzu pe jos.

— Nu ştiu cât va trece până să ne vedem din nou.

— Richard, şopti ea neliniştită.

Se agăţă de el, căutându-i buzele cu lacrimi în ochi.

— Credeam că o să-mi treacă dacă o să îmbătrânesc, murmură ea.

— M-am gândit că va fi mai uşor să suport.

O strânse atât de tare încât i se tăie respiraţia.

— Nu va fi uşor niciodată, draga mea. Aceasta este pedeapsa dragostei noastre interzise.

Îi atinse uşor buzele cu ale sale.

— Dacă doi dintre copiii noştri se vor iubi, poate că durerea va scădea. Cel puţin, William a fost de acord în principiu.

Încuviinţă din cap, incapabil să vorbească, agăţându-se de el cu disperare.

— Trebuie să plec, zise el în cele din urmă.

Încercă să se desprindă din braţele ei.

— Ştiu.

Se încleştă şi mai tare.

— Ah, Richard, ai grijă de tine, dragul meu!

Se înălţă să-l sărute pentru ultima oară. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Richard se dădu înapoi.

— O să ne întâlnim, vei vedea!

Încercă să zâmbească.

— Cine ştie, poate chiar la nunta lui Mattie şi Reginald, cu voia lui Dumnezeu!

O prinse de mână şi o sărută în grabă. Apoi se întoarse şi dispăru din încăperea boltită. Îi răsunau pintenii pe scara de piatră în timp ce cobora spre ieşirea din turn. Matilda izbucni în plâns.

— Ajunge!

Nick traversă camera din doi paşi. Îi sclipeau ochii.

— Trezeşte-o. Repede!

Lui Jo i se prelingeau lacrimile pe faţă în timp ce vorbea. Cuvintele deveniseră de neînţeles.

Se aşeză lângă ea şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Trezeşte-o omule! A suferit destul!

Sam se desprinse de peretele unde stătuse până atunci.

— Nu te băga, Nick! Suferinţa face parte din viaţă. A păcătuit. Las-o să sufere.

Vocea lui suna ironic.

— Cred că sunteţi de acord cu toţii!

Nick îl străfulgera din priviri, în timp ce Bennet şi colegii lui remarcau cum grija şi neliniştea sunt înlocuite de furie.

— Plânge pentru Richard de Clare! exclamă Nick printre dinţi. Unul din sfătuitorii şi prietenii lui John. Doamne Sfinte! Îşi bate joc de mine chiar şi acum. Mă respinge. Pe mine! Ca şi când n-aş exista!

Se uitară uimiţi la el. Se făcuse vânăt la faţă de furie. Nick cel adevărat nu se comporta aşa.

Bennet se ridică în grabă.

— Calmează-te, prietene! zise el, aşezându-şi mâna pe braţul lui Nick. Jo nu şi-a bătut joc de nimeni. Nu vezi cât este de agitată?

Nick se smulse şi îşi desprinse privirile de la Jo, luptându-se cu el însuşi în mod vizibil, în timp ce se uita la Bertnet cu bărbia încleştată. Privea de fapt dincolo de el, fără să-i pese că ceilalţi îl urmăreau. Îi apăruseră picături de sudoare pe frunte. Bennet i se adresă lui Sam.

— Ce s-a întâmplat cu el? Pare posedat?

Sam clătină din cap.

— După cum v-am mai spus, bănuiesc că fratele meu suferă de o dereglare mintală incipientă, zise el liniştit. Se face tot mai mult remarcată…

— Prostii! exclamă Bennet. Este în transă ca şi Jo. A fost hipnotizat – dar nu de mine. Cred că este un fel de reversie! Ştii cumva dacă s-a supus unei şedinţe de hipnoterapie? Sau dacă a încercat să se întoarcă în trecut

de unul singur?
Sam ridică din sprâncene.
— V-ar surprinde dacă ar fi făcut-o?
— Nu.
Bennet îl cercetă atent şi îşi trase ochelarii peste cap..
— Mă tem să nu se fi lăsat cumva pe mâna unei persoane incompetente.
Cei doi bărbaţi se uitară fix unul la celălalt, timp de câteva clipe. Sam fu primul care coborî privirile.
— Sunt sigur că nu s-a întâmplat aşa ceva!
Sam nu se ferea să-şi arate amuzamentul.
— Mai bine întrebaţi-l pe el.
Se întoarse spre Nick.
— Nicholas, te faci de râs, frăţioare, spuse el pe un ton aspru. Trezeşte-te! Te-ai dat în spectacol de faţă cu toate aceste personalităţi!
Nick îşi roti privirile în jur. Pentru o clipă păru uimit. Apoi zâmbi blând. Îi pierise orice urmă de supărare.
— Îmi pare rău. Nu-mi dau seama ce m-a apucat. Nu ştiu ce-am spus…
— Nu-i nimic, îl linişti Bennet.
Îl studia pe Nick îndeaproape.
— N-ai de ce să te îngrijorezi. Şi acum să vedem ce putem face pentru Jo. De fapt, pentru ea ne-am adunat cu toţii.
Se uită la ceilalţi.
— Vrea cineva să-i mai pună vreo întrebare înainte s-o trezesc. Nu? Bine atunci.
Jo se uită prin cameră în timp ce îşi revenea. Avea nasul umflat şi ochii lăcrămoşi. Sarah luă o cutie cu şerveţele şi le puse pe sofa lângă ea. Jo luă unul.
— Îmi pare rău, zise ea tristă. Ştiu că este o prostie, dar nu pot să-mi opresc plânsul.
— O să fac nişte cafea, zise Sarah. Pentru toată lumea. Cred că este foarte important înainte ca cineva să pună vreo întrebare.
— Dar aş vrea să ştiu! exclamă Jo suflându-şi nasul. Chiar

vorbeam în galeză? Aţi înţeles ce-am spus?

Se uită la Wendy. Doctoriţa încuviinţă din cap.

— Da, te-ai adresat într-o versiune a galezei medievale. Nu cred că ai fi putut s-o prinzi accidental, fără un studiu aprofundat, aşa că n-avea cum să fie criptoamnezie. Pronunţia a fost fluentă, deşi neobişnuită – bineînţeles, n-am de unde să ştiu dacă totul s-a petrecut cu adevărat, dar eu aşa cred. Nu găsesc altă explicaţie.

Bennet zâmbi.

— Înseamnă că tot nu te mulţumeşti cu explicaţia mea!

Wendy râse.

— Îmi păstrez rezervele mele. *A ydych chi'fyn dealli? Pa rydw i'n dwend?* zise ea deodată, întorcându-se spre Jo.

Fata ridică din umeri.

— Inutil. S-a dus. Nu mai pricep nimic.

Îşi duse mâinile la cap.

— Ce-aţi spus?

— Te-am întrebat dacă mă înţelegi.

Wendy se ridică şi puse carnetul de notiţe pe masă.

— Este extraordinar! Pur şi simplu extraordinar!

Se răsuci să-l privească pe Carl.

— O fi posedată? Sau este un caz de personalitate multiplă?

— Nici vorbă! spuse Carl. Când a venit la mine, Jo nu avea probleme mintale. Indiferent ce este, sunt convins că aceste informaţii vin din trecutul ei.

— Şi acum au devenit o parte din prezentul ei, interveni Sam. Presupun că n-a reuşit să rezolve totul în cealaltă experienţă. Poate că se va lămuri în viaţa aceasta.

Jo se cutremură violent.

— Dar Sam! Este oribil! Ce tot spui acolo?

— Jo, oamenii nu se reîncarnează fără un scop. Se reîntorc să facă progrese sau să-şi ispăşească păcatele.

— Prostii!

Jim Paxman îl privi dispreţuitor pe Sam.

— N-am mai auzit niciodată asemenea tâmpenii. Dacă este un ecou din trecut, atunci rămâne doar atât, un ecou.

Fără alt înţeles sau scop decât reluarea accidentală a unui disc vechi. Într-un fel, această femeie funcţionează ca un instrument, un… un…

Căuta cuvântul potrivit.

— Un mediu? zise Wendy gânditoare.

— Într-un fel, dar cu nişte conotaţii psihice pe care nu le accept. Aici nu ne ocupăm de ectoplasme sau globuri de cristal. Nu despre asta este vorba.

— Nu? se miră Nick.

Toţi se uitară la el. Se făcuse brusc linişte. Sarah deschise uşa în spatele lor. Avea pe tavă opt ceşti de cafea.

Sam şi Nick o conduseră amândoi la Cornwell Gardens pe Jo. Nu scoaseră nicio vorbă în taxi, iar când se văzură în apartamentul ei Nick se duse direct la dulap să caute o sticlă de whisky.

Jo se trânti pe sofa.

— Mă simt ca şi când aş fi trecut printr-un mixer mintal, zise ea.

Îşi puse braţul peste ochi.

— Nostim, nu-i aşa? Credeam că ziua de azi va dovedi ceva – fie că am halucinaţie, fie că inventez lucruri, fie că totul este real şi sunt reîncarnarea Matildei de Braose. Cu toate acestea, deşi s-au adunat atâţia experţi, nu s-a dovedit nimic. De fapt, acum este şi mai rău. N-am reuşit decât să ajung la concluzia că există o mulţime de teorii referitoare la condiţia mea, la care nu m-am gândit niciodată. Aşa că sunt şi mai nedumerită.

— Las-o baltă, Jo.

Nick se aşeză lângă ea oftând.

— De ce vrei să te transformi într-un specimen sub microscop pentru oamenii aceia sau pentru mine?

Se încruntă.

— Ştim ceea ce vedem. Doar asta contează!

— Şi ce vedem mă rog? zise Sam.

— Tocmai aici este problema!

Jo se ridică. Îi revenise culoarea în obraji după ce băuse

whisky-ul.

— Nu mai ştiu. Doar că nu sunt numai eu. Suntem implicaţi toţi trei, nu-i aşa?

Se uită de la unul la celălalt.

— Poate.

Sam ieşi pe balcon şi se uită în grădină. Un grup de copii se jucau pe iarbă cu o uriaşă minge de plastic în dungi. Se întoarse, rezemându-se de balustradă.

— Trebuie să respectăm aceste trăiri fără prejudecăţi şi să comentăm cu luciditate cele întâmplate. Mai ales tu, Jo, dacă intenţionezi să scrii o carte importantă, ştiinţifică, ocultă, istorică, lingvistică sau mai ştiu eu ce. Să lăsăm aceste delimitări pe seama experţilor lui Bennet cu mintea lor analitică. De aici înainte o să renunţăm la ele fiindcă n-avem nevoie. Tipul este un imbecil, bineînţeles. Sper că ţi-ai dat seama? În ciuda biroului său elegant şi a panopliei de diplome medicale, nu este un psihiatru calificat.

Nick înălţă din sprâncene.

— Nu s-ar putea numi doctor dacă n-ar fi calificat.

— A absolvit studiile la Viena, imediat după război, dar, din câte am văzut, n-a practicat niciodată meseria până când nu s-a stabilit în Anglia! Aici s-a specializat în hipnoterapie şi s-a lansat ca expert în nişte activităţi cu adevărat marginale.

Nick zâmbi.

— Mi se pare că nici el nu are părere prea grozavă despre tine.

— Tăceţi din gură amândoi!

Jo se ridică.

— Mai bine v-aş prepara o salată. Vreau să mă gândesc şi la altceva. Creierul meu este atât de obosit din cauza asta!

Îi tremura uşor vocea.

Nick o urmă în bucătărie după ce-i aruncă o privire lui Sam.

— Jo, ce s-a întâmplat cu mine la Bennet? o întrebă el în şoaptă. Am căzut şi eu într-un fel de transă?

Jo îl privi uimită.

— Tu?

— Da, eu, Jo.

Se uită peste umăr în grabă.

— Încep să cred că Sam mi-a făcut o sugestie post-hipnotică…

— Sam? tresări Jo. L-ai lăsat pe Sam să te hipnotizeze?

— Cine ia numele meu în deşert?

Sam adusese sticla cu el în bucătărie.

— Nimeni.

Jo îl privi stânjenită. Se întoarse spre frigider şi scoase o farfurie cu mezeluri, un castron cu salată şi o sticlă cu vin.

— Sam, tirbuşonul este în sertarul din spatele tău. Lasă whisky-ul şi toarnă în schimb nişte vin. Nick, la ce oră spuneai că ai avionul mâine? continuă ea.

Nick îl urmărea pe fratele său care introdusese expert tirbuşonul în capătul dopului. Se încruntase.

— La unsprezece. Jo, va trebui să plec imediat după ce mâncăm. Am multe de rezolvat la birou înainte să mă duc acasă să-mi fac bagajele.

Jo se uita la sticla de ulei de măsline din faţa ei.

— N-ai spus cât timp o să lipseşti, zise ea.

Probabil îşi dădea seama că se simţea pierdută.

— Cel puţin zece zile, îi răspunse el pe un ton blând.

— Zece zile, timp în care Jo va trebui să se lămurească în privinţa lui Richard de Clare – zise Sam în timp ce umplea cu vin trei pahare, aplecându-se meticulos, cu ochii la nivelul lichidului, să vadă dacă turnase cantităţi egale.

— Sam!

Jo se uită la Nick, temându-se că acest nume o să-l transforme din nou în fiinţa teribilă pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine. Se încordase, dar rămăsese Nick cel adevărat. Spiritul rău nu reapăruse în ochii lui.

— A terminat cu de Clare, zise Nick după o clipă, ridicând unul din pahare. Şi o ştie şi el.

— Vorbeşte la trecut, Nick, sări Jo. Totul s-a petrecut cu secole în urmă. Uite, mestecă salata!

Sam o privea în timp ce scotea farfuriile din dulap.

— Ai de gând să urmăreşti povestea până la capăt, nu-i aşa, Jo? o întrebă el blând când Nick ieşi.

Fata se ridică brusc.

— Nu fii absurd. Ştii prea bine că nu. Şi cunoşti motivul.

— Eu unul cred că o s-o faci. N-o să te poţi opri când va sosi momentul.

— Ba nu, Sam, îţi garantez că o să pot.

Jo îşi încleştă pumnii.

— Îţi imaginezi că voi merge mai departe când John se va întoarce împotriva lor? Nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat atunci. Crezi că aş suporta să trec prin tot ce a fost – să văd cum Richard n-a mişcat niciun deget s-o salveze deşi o iubea atât? Şi William! William, după atâţia ani de căsătorie, după ce i-a dăruit şase copii – William a trădat-o!

— Ea l-a trădat mai întâi pe William, zise Sam pe un ton aspru. L-a împins prea departe.

— Era un laş, îl contrazise ea, o brută şi un laş!

Sam tresări vizibil.

— A plătit pentru fapta lui, zise el. Doamne Sfinte, cât de mult ar fi dorit să fie totul bine. Doar nu-ţi imaginezi că n-ar fi vrut să se întoarcă s-o salveze?!

Nick deschise uşa.

— Haideţi, n-aţi pregătit încă cina?

— Nu!

Jo nici nu-l auzise măcar.

— Nu cred că ar fi vrut. Nu-i păsa decât de propria lui piele. Nu uita că şi-a lăsat fiul să moară. Fiul lui cel mare!

Sam îşi îngustă ochii.

— Fiul lui, zici? Ei bine, află că nu era. Îl făcuse cu nătărăul de conte. Un bastard incestuos!

— Sam! zbieră Nick. Încetează!

Sam nu-l băgă în seamă. Continua s-o privească pe Jo.

— Ştii cu cine s-a măritat mica Matilda de Clare? Nu cu Reginald. Nu cu bunul, cinstitul, remarcabilul Reginald, atât de asemănător tatălui său. Nu, ai lăsat-o să-l ia pe Will! Ai lăsat-o să se mărite cu propriul ei frate!

— Nu! urlă Jo. Nu, este o minciună! Will a fost fiul lui William.

— Nu te cred. Matilda a fost o târfă. A meritat să moară aşa cum s-a întâmplat!

— Taci din gură Sam! îl apostrofă Nick. Ticălosule! Las-o în pace, n-auzi?

Sam zâmbi deodată.

— Bineînţeles! Îmi pare rău. Ce lipsit de tact sunt!

Respira întretăiat.

— Da, mai bine să mâncăm! Oricum nu mai contează ce s-a întâmplat acum opt sute de ani!

Serviră cina în linişte. Aproape fără să se atingă de mâncare, Jo dădu farfuria la o parte şi învârti paharul de vin între degete. După ora opt, Nick se ridică.

— Trebuie să plec, Jo.

O luă de mâini.

— Ai grijă de tine!

Îi zâmbi.

— Sigur. Nu-ţi face probleme!

— Dacă vrei să comunici cu mine, o să-i comunic numărul de telefon lui Jim. În orice caz, voi lua legătura imediat cum ajung la New York. Vrei să te sun?

Clătină din cap.

— Uită de mine zece zile, Nick. Concentrează-te asupra muncii tale. O să ne vedem când te întorci.

O privi câteva clipe cu ochii lui albaştri pătrunzători şi o sărută pe frunte.

— Nu uita că Sam este aici, dacă ai nevoie de ei.

Sam nu se ridicase de pe scaun. Îşi umpluse încet paharul, urmărind-o pe Jo care se aruncase de gâtul lui Nick. Se încruntă.

— Ne întâlnim mai târziu, la tine acasă, Nick, spuse Sam.

— Nu pleci acum, cu mine?

Nick se desfăcu uşor din braţele lui Jo. Îşi studia fratele cu prudenţă.

— Vreau să discut ceva cu Jo.

— Nu!

Violenta intervenţiei lui Jo îi miră pe amândoi, inclusiv pe ea.

— Adică nu acum, Sam, te rog. Sunt obosită. Aş vrea să fiu singură în seara aceasta, dacă nu te superi.

— N-o să te reţin mult, îi spuse Sam fără să se clintească din loc.

Nick puse mâinile pe spătarul scaunului.

— Haide, nu vezi că Jo vrea să plecăm!

— O să se răzgândească!

Sam îşi înălţă privirile spre Jo, zâmbind.

— O ceaşcă de cafea şi pe urmă plec dacă vrei, îţi promit.

Fata se agăţă de Nick pe hol şi apoi îl urmări cum cobora pe scări. Abia mai târziu se întoarse în cameră.

— Chiar vrei o cafea?

— Te rog.

Sam strânsese farfuriile. Le dusese la bucătărie. Acum se sprijini de perete, uitându-se la Jo care începuse să pregătească Ness-ul.

— Deci nu cafea? o întrebă el leneş.

Îi înflorise un zâmbet în colţul gurii.

— Durează prea mult, îi răspunse Jo peste umăr. Vorbesc serios, Sam. Sunt prea obosită să discutăm.

Se întoarse brusc şi-l privi.

— Sam…

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Nick, ezită ea, l-ai hipnotizat?

Sam rânji.

— Ce întrebare ciudată!

— Ai făcut-o?

— Lasă ibricul şi uită-te la mine!

— Dar fac cafeaua…

— Lasă-l jos, Jo!

O făcu extrem de lent. Apoi îl privi.

— Sam…

— Aşa, Jo. Închide ochii pentru o clipă. Relaxează-te! N-ai încotro, nu-i aşa? Ai adormit deja şi călătoreşti spre trecut.

Foarte bine..

Sam o studie un timp. Apoi o luă de mână şi o scoase pe hol. La dreapta ajungea în livingroom-ul cu balconul deschis. La stânga era dormitorul şi lângă el, baia.

Se întoarse la stânga. Odată ajunşi în dormitor, o aşeză pe Jo pe marginea patului, trase draperiile şi aprinse veioza. Arunca umbre ciudate în camera luminată încă de razele soarelui la amurg, care se strecurau printre faldurile grele, lăsând o dungă aurie pe covorul trandafiriu.

Sam îşi încrucişă braţele.

— Deci, milady, ştii cine sunt?

Jo clătină din cap.

— Sunt soţul tău, doamnă!

— William?

Îşi mişcă uşor bărbia, ca şi când ar fi vrut să se ferească de o lumină prea puternică.

— Da, William, zise el. Iar noi doi avem toată noaptea la dispoziţie ca să-ţi aminteşti de îndatoririle tale de soţie.

Jo îl privi fix.

— Îndatoririle mele? La ce îndatoriri te referi, milord?

Îi vorbise ironic.

Sam zâmbi.

— Toate la timpul lor. Dar mai întâi aş vrea să-ţi pun o întrebare. Aşteaptă. Trebuie să aduc ceva. Aşteaptă aici până mă întorc.

Matilda privi spatele lui William. Trântise uşa grea de stejar de la dormitorul lor şi acum auzi clănţănitul pintenilor săi pe treptele de piatră. Se cutremură. Ferestrele înguste ale încăperii dădeau spre nord, iar obloanele trase nu reuşeau să oprească frigul. Se apropie de căminul uriaş, strângându-şi mantia în jurul ei. O dureau oasele iarna şi sufletul ei tânjea după miresmele primăverii. Probabil că îmbătrânea. Oare ce căuta William? Se aplecă să ia o creangă uscată de măr şi-o aruncă în foc. Parfumă imediat camera şi închise ochii, încercând să-şi imagineze că se încălzise.

William se întoarse foarte repede. Închise uşa şi se postă dinaintea ei încordat. Matilda oftă şi încercă să zâmbească.

— Ce doreşti să mă întrebi, William? Hai, spune-mi mai repede. După aceea, vreau să cobor în sala cea mare unde este mult mai cald.

Ce ţinea la spate? Se uită curioasă, simţind acum faţă de el, ca întotdeauna, un amestec ciudat de frică, dispreţ, înţelegere şi poate puţină afecţiune. Dar era aşa de greu să-l placi pe acest om cu care trăise atâţia ani!

William întinse încet mâna pe care o ascunsese până atunci. Ţinea o cruce sculptată de fildeş. Matilda se trase înapoi, cu respiraţia tăiată când o recunoscu. Locul ei era într-o nişă din capelă, unde era păstrată într-un sarcofag de pietre preţioase. Se spune că fusese sculptată din oasele unui sfânt celt.

— Ia-o!

— De ce?

Se înfăşură şi mai strâns în mantia ei.

— Ţine-o în mână!

Întinse degetele şi luă crucea. Era neobişnuit de rece.

— Şi acum, şopti el, aş vrea să faci un jurământ.

Se albi la faţă.

— Ce fel de jurământ?

— Un jurământ dintre cele mai sfinte, doamnă. Vreau să juri pe acest crucifix că William, cel mai mare dintre fiii noştri este al meu.

Îl privi uimită.

— Bineînţeles că este al tău!

— Poţi să juri?

Se uită la fildeşul dantelat din mâna ei – crucea decorată, degetele torturate ale Cristului atârnând de ea în agonia morţii. O ridică încet la buze şi o sărută.

— Jur, şopti ea.

William inspiră adânc.

— Deci, zise el, spui adevărul. Nu este bastardul lui De Clare.

Matilda se înroşi brusc, dar numai pentru o clipă. Apoi se

făcu din nou albă ca crucifixul de pe buzele ei. Îşi îngustă ochii.
— Ai jurat!
— Da, William, este fiul tău. Jur dinaintea lui Dumnezeu şi a Sfintei Fecioare!
— Şi ceilalţi?
Făcu un pas spre ea şi o prinse de încheietura mâinii, ridicând crucifixul.
— Jură. Jură pentru toţi!
— Giles şi Reginald sunt amândoi ai tăi. Nu-ţi dai seama după tenul şi firea lor? Sunt fiii tăi!
— Şi fetele? o întrebă el cu un glas îngheţat.
— Margaret este a ta. Şi Isobel.
Îşi coborî privirile, incapabilă să se uite în ochii lui.
— Dar Tilda nu? şopti el. Micuţa Matilda este a lui de Clare?
Îi apăsă degetele de crucifix până când i se îngropa în piele.
— Nu-i aşa? zbieră el deodată.
Încercă disperată să se smulgă din mâinile lui.
— Da! ţipă Matilda. Este copilul lui Richard, Dumnezeu să mă ierte!
William îi dădu drumul. Se dezechilibră şi crucifixul căzu între ei, pe ierburile uscate de pe podea, făcându-i să tresară îngroziţi.
William râse. Era un sunet vicios, lipsit de umor.
— Deci marea alianţă cu Rhys se bazează pe o înşelăciune! Descendenţii lui Gruffydd ap Rhys nu vor fi descendenţii mei!
— Să nu-i spui!
Matilda se repezi şi-l apucă de braţ.
— Pentru numele lui Dumnezeu, William, nu trebuie să-i spui! gemu ea.
Îi dădu drumul şi se aplecă să ia crucifixul. Îl înşfăcă agitată şi i-l întinse.
— Promite-mi! Promite-mi că n-o să spui! O s-o omoare dacă află!

William zâmbi.

— Într-adevăr, aşa ar face – fructul preacurviei tale. Cu de Clare.

Matilda se cutremură. I se desfăcuse mantia.

— Te rog, William, promite-mi că n-o să-i spui lordului Rhys! Promite-mi!

— Deocamdată ar fi o nebunie să-i spun! zise el gânditor. Aşa că o să-mi ţin gura pentru binele nostru. De aici înainte, rămâne un secret între mine şi soţia mea.

Surâse rece.

— Cât despre viitor, vom vedea!

Îi luă crucifixul din mână. După ce îl sărută, îl puse reverenţios pe masă. Apoi se întoarse spre ea şi-i luă mantia îmblănita de pe umeri.

— Ne vedem atât de rar între patru ochi, milady. Cred că este timpul să-mi arăţi şi mie ceva din pasiunea pe care o dăruieşti cu atâta dărnicie celorlalţi.

Îi scoase haina albastră şi o aruncă peste mantie, după care începu sa-i desfacă rochia.

Matilda tremura violent.

— Te rog, William, nu acum. Este prea frig.

— O să ne încălzim imediat!

Se întoarse şi strigă peste umăr.

— Emyrs! Ţi-l aminteşti pe Emyrs, cântăreţul meu orb, nu-i aşa?

Lady de Braose nu se clinti din loc, dar auzi uşa deschizându-se şi închizându-se încet în spatele ei, în timp ce-şi trăgea rochia peste sâni. Peste puţin timp, liniştea fu întreruptă de primele acorduri ale fluierului, care se ridicară spre bolta înnegrită de fum.

Se cutremură când mâinile reci ale lui William îi smulseră rochia şi o trântiră pe podea.

— Aşa, şopti el. Ţi-ai dezgolit sufletul şi trupul dinaintea mea.

Inspiră adânc.

— Desfă-ţi părul!

Trebuia să-l asculte. Îşi ridică mâinile spre văl şi îşi

scoase acele. Îşi întinse cozile lungi şi castanii presărate doar cu câteva fire albe şi începu să le despletească. Simţea pe sub uşă curentul de aer rece care-i stârnea fiori de gheaţă pe şira spinării. Încă nu se uitase la cântăreţ.

William o urmări în tăcere până îşi răsfiră părul. Îi atârna pe umeri, peste sânii palizi, luminaţi de flăcările focului.

Inspiră încă odată şi începu să-şi desfacă broşa care îi prindea mantia.

— Ai încă un corp de fecioară, deşi ai născut şase copii, zise el blând. Indiferent că au fost legitimi sau bastarzi, nu te-au marcat.

Îşi puse mâna pe burta ei.

Matilda se trase înapoi cu ochii plini de ură, făcându-l să izbucnească în râs.

— Oh, da, mă dispreţuieşti – dar trebuie să mă asculţi, iubito! Sunt soţul tău!

Îşi scoase cămaşa.

— Trebuie să mă asculţi, Matilda pentru că am cheia minţii tale!

Lady de Braose înghiţi în sec.

— Ai înnebunit, milord!

Ca şi când s-ar fi eliberat dintr-o vrajă, constată că putea să se mişte. Se întoarse şi se înveli în mantia lungă de blană maronie.

— N-ai nicio cheie!

— Ba am.

Muzica se opri brusc. William îşi ridică mâna în faţa ei.

— Lasă mantia, Matilda. Aşa!

Zâmbi când văzu că-l asculta.

— Şi acum, îngenunchează!

Deschise gura furioasă să protesteze, dar nu ieşi niciun sunet. Fără să-şi dea seama, îngenunche pe blana moale şi se uită la el. Flăcările îi jucau pe pielea palidă în timp ce soţul ei începu să se dezbrace. Îi văzu trupul solid, pieptul acoperit de păr până la burtă, coapsele muşchiuloase, cicatricele albe, urâte, una pe coapsa dreaptă, cealaltă pe umărul stâng. Îl văzuse foarte rar în pielea goală. Deşi

dormeau dezbrăcaţi, înfăşuraţi în blănuri sau în cearşafuri de pânză vara, se învelea peste cap şi ţinea ochii închişi. Acum însă, n-avea încotro. Puterea lui lăuntrică o obliga să-l privească. Nervoasă, îşi plecă ochii, observând penisul rigid şi apoi se uită din nou spre braţele încordate, care puteau s-o strângă atât de tare. Îşi încleştă pumnii sfidătoare, uitându-se drept în ochii lui.

William zâmbi.

— Întinde-te femeie, acolo, pe podea!

— Nu, protestă ea, adunându-şi ultimele puteri să-l înfrunte. Nu, milord, n-o s-o fac. Te încântă să mă tratezi ca pe o târfă, dar nu uita că sunt soţia ta şi ţi-am fost credincioasă atâţia ani! Dacă trebuie să mă supun, o s-o fac numai în patul nostru.

— Credincioasă, zici? pufni el deodată. M-ai înşelat cu de Clare. Mă întreb cu cine altcineva?

O privi gânditor.

Matilda îşi plecă ochii şi William izbucni în râs.

— Se vede că te simţi vinovată. Câţi au mai fost? Unul? O sută?

— Încă unul, milord!

Oare de ce-i răspundea? Parcă ar fi atras-o o forţă necunoscută.

— Şi cine a fost, mă rog?

— Un bărbat căruia m-ai fi dăruit de bunăvoie, milord, izbucni ea. Şi nu m-am culcat cu el pentru că aşa am dorit. Jur dinaintea lui Dumnezeu. M-a luat cu forţa.

William înălţă din sprâncene.

— Şi cine a fost acest bărbat atât de doritor, doamnă?

— Prinţul John, şopti ea.

— Aşa deci!

Se înroşi în obraji.

— Deci eşti o târfă regească. Şi unde te-a posedat? Într-un pat tivit cu cearşafuri aurite? Da, bineînţeles. Dar pentru mine o să te întinzi pe podea, unde ţi-e locul!

Se apleacă şi luă cureaua de piele pe care o aruncase pe jos, împreună cu celelalte lucruri.

— Întinde-te, Matilda, sau vrei să fii biciuită aşa cum ai merita de fapt.

În spatele lor, muzica răsună din nou, subţire şi diafană, în contrast cu încăperea întunecată, cu torţele fumegânde şi focul acru, înecăcios. Afară, vântul începuse să geamă peste dealuri, ciudat, înfricoşător, ca ţipătul înfometat al unui uliu, plutind pe curenţii de aer de sub nori.

Matilda nu se mişcă. Îşi îngustase ochii, plină de ură.

— Apelezi imediat la violenţă. Eşti ca un animal, milord. Ceea ce nu poţi lua cu forţa, distrugi.

Îl văzu încordându-şi mâna pe curea şi o apucă frica, dar tot nu se clinti din loc.

— M-am întrebat adesea de ce nu m-ai bătut niciodată, zise ea gânditoare. Ai dorit s-o faci de multe ori! exclamă zâmbind. Dar probabil n-ai îndrăznit.

Îi privi ochii batjocoritori. Vrăjitoarea! Oare ştia că se temea de ea? Îşi încleştă pumnul pe curea, rezistând impulsului să se închine cu mâna liberă. Trebuia s-o posede acum, cât dorinţa era încă fierbinte, cât îl susţinea mânia. S-o biciuiască, s-o străpungă şi, pe Dumnezeul lui, nu era chiar aşa de bătrân să n-o poată lăsa din nou gravidă. Da, un copil legitim, care să înlocuiască bastarda pe care o dăruise galezilor.

Făcu un pas înainte cu braţul ridicat şi o plesni între umeri. O auzi icnind când căzu lovitura, dar nimic mai mult. Pentru o clipă văzu frica din ochii ei, apoi ura. Şi, în sfârşit, când îşi ridică braţul a doua oară, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Sunetul răsună sălbatic şi batjocoritor. În clipa aceea, îl părăsiră puterile. I se făcuse pielea de găină. Trânti cureaua blestemând şi îşi căută tunica.

— Foarte bine, zise el. N-ai decât să râzi, milady şi să chemi toţi demonii în ajutor, dar tot eu voi râde la urmă. Rămâi aici! În castelul tău, milady! Stai să-ţi lingi rănile! Stai *acolo!*

Îşi trase mantia pe umeri şi ieşi din cameră.

Matilda se ridică în picioare cu ochii uscaţi. Se înfăşură în blană, încercând să-şi oprească tremuratul. Pe urmă, se

urcă în pat şi se acoperi cu păturile.

Abia atunci îşi dădu seama că muzica răsuna încet într-un colţ lângă fereastră.

29

Undeva, în depărtare, răsună o bătaie persistentă în uşă. Judy se trezi şi întinse mâna după ceasul de la capul patului. Era trei şi un sfert.

Se ridică gemând şi îşi luă halatul. Ameţită, aprinse veioza şi deschise uşa de la studio. Era întuneric acolo. Mirosea a ulei şi ceară. Pufni; mirosurile erau întotdeauna mai puternice şi mai bine definite în beznă.

După ce aprinse un reflector într-un colţ, se întoarse spre intrare. În spatele ei, noile pânze, aproape terminate, stăteau singure în mijlocul podelei. Fata le privi posesiv când trecu pe lângă ele. Lucrase până aproape de ora două.

— Cine este? strigă ea.

Puse lanţul.

— Încetează cu zgomotul şi spune-mi ce vrei.

— Sunt eu, Sam Franklyn.

— Ai idee cât este ceasul?

Crăpă uşa prudentă.

Sam se sprijinea de perete. Era deschis la cămaşă şi ţinea haina pe umăr. Obosit, dărâmat, însă la fel de frumos ca fratele lui, îşi dădu ea seama deodată.

Împinse uşa, înjurând brutal când se propti în lanţ, rănindu-şi degetele.

— Deschide, Jud, pentru numele lui Dumnezeu. Vreau să discut cu cineva!

— Cu cineva? Cu oricine?

Se uită la el indignată.

— Eşti beat, Sam?

Învârti comutatorul şi inundă studioul în lumină. Îl lăsă înăuntru şi închise uşa după el.

— Nu, nu sunt beat.

Sam trecu pe lângă ea.

— Dar aş vrea să fiu. Ai ceva pe aici ca să creezi efectul?

Judy ridică din sprâncene sarcastic.

— Dacă ar fi după Franklyn, nu mi-ar mai rămâne niciun strop de băutură. Oricum, credeam că preferi cafeaua.

Îi surâse lipsit de umor.

— Cafeaua până la două, poate, după aceea, whisky.

Ridică din umeri.

— Doar unul singur. Pe urmă te duci acasă! M-am săturat şi de tine şi de Nick! Îmi confundaţi apartamentul cu un bar de gară. Dar, ia spune, ce s-a întâmplat?

— Păi de ce trebuia să se întâmple ceva?

Judy găsi sticla cu whisky în dulapul de bucătărie şi o aduse în studio.

— De obicei, oamenii nu dau buzna în casa mea la trei dimineaţa să-mi ceară de băut, zise ea tăios. Nick mai este în Ţara Galilor?

Sam clătină din cap.

— S-au întors în weekend. Fratele meu pleacă mâine în SUA.

Goli paharul şi-l puse pe masă.

— De fapt, acum de dimineaţă.

— Şi se mai crede Prinţul John?

Judy îşi turnă o măsură şi sorbi îmbufnată băutura. Sam zâmbi. Se aşeză pe scaun şi puse coatele pe masă.

— Chiar *a fost* Regele John.

— Prostii. I-ai băgat în cap în mod voit această poveste şi aş vrea să ştiu de ce? Nu-l prea agreezi pe fratele tău, nu-i aşa, Sam?

— Ce simţ de observaţie ai!

Sam ridică paharul gol şi-l privi dintr-o parte.

— Tu ai înscenat totul.

— Posibil. Mai dă-mi un dram de whisky şi îţi povestesc tot.

Judy ezită. Nu era beat, dar o făcea să se simtă stânjenită.

Degaja un aer ciudat, ba chiar înspăimântător – cum stătea acolo, nemişcat. Mocnea în el o forţă care se putea degaja oricând. Tremurând încă, luă un pulover vechi, atârnat de spătarul unui scaun de lemn şi-l înfăşură în jurul

gâtului ca pe un fular.

— O.K. Încă un pahar şi spui tot, aprobă ea.

Îl privi în timp ce bea, apoi se aşeză, aşteptând să înceapă.

Sam puse jos paharul.

— Sunt un păpuşar, Judith. Un circar. Un făuritor de regi. Nicholas dansează în capătul sforilor mânuite de mine.

Întinse mâna ca şi când ar fi ţinut o marionetă.

— Chiar şi în SUA? îl întrebă ea pe un ton sec.

— În SUA, draga mea, regele care trăieşte în capul lui va dormi. O să aştepte să se întoarcă în ţara lui natală şi apoi o să lovească.

— Să lovească? îl îngână Judy privindu-l nerăbdătoare. Cum adică să lovească?

— Cine ştie? zise Sam. Doar este rege!

Râse brusc şi se uită la ea.

— Ştii, a sedus-o pe soţia mea.

— Soţia ta? se miră Judy. Îmi pare rău, Sam, nu ştiam că eşti însurat.

— Oh, da.

Se legănă pe scaun sprijinindu-se cu degetele de marginea mesei.

— Pentru că este rege, crede că poate face ce vrea cu vieţile oamenilor. Nu-şi dă seama cât de mult se înşală.

Judy îl urmărea nervoasă. Era la fel ca Nick; putea să fie beat mort şi nu se cunoştea. Se uită la sticlă. Se afla la mai puţin de doi metri de mâna lui. Se golise pe jumătate.

Fata se ridică.

— Nu ştiu ce vrei, dar eu simt nevoia să beau o cafea, indiferent cât de târziu este.

— Pentru mine nu este nevoie.

Se întoarse s-o privească.

— Am venit la tine direct de la Joanna, continuă el după o clipă. Mă rog, m-am mai plimbat puţin.

— Oh?

Îşi ascunse surprinderea, în timp ce se duse în bucătărie să aprindă lumina.

— Este o târfă mincinoasă, spuse el gânditor fără răutate în glas, o târfă frumoasă şi mincinoasă.

— Să înţeleg că i-ai făcut avansuri?

Tresări violent când se întoarse şi-l văzu în spatele ei. Se mişcase în tăcere, cu o rapiditate extraordinară.

Sam nu-i răspunse. Se uită la ea un timp, după care zâmbi din nou.

— Şi tu eşti o femeie frumoasă, Judith. Fratele meu se pricepe la femei, fără îndoială.

Îi atinse braţul.

— Uită-te la mine!

Îşi ridică ochii şi, pentru o clipă, fu atrasă de irişii lui aproape transparenţi. Simţea că mintea ei se grăbea s-o întâlnească pe a lui, să se contopească. Rămase liniştită o fracţiune de secundă, apoi îşi desprinse cu greu privirile.

— Oh, nu, doctore Franklyn! Pe mine nu mă poţi hipnotiza. Sunt imună! exclamă ea furioasă. Altă dată n-ai vrut s-o faci, îţi aminteşti? Ai refuzat să mă incluzi în mica voastră familie fericită de ticăloşi medievali. Şi acum, că te-ai răzgândit, cine crezi că aş putea fi? Eleanor de Aquitania? Sau o servitoare umilă, gata să-şi salte fustele şi să-şi golească dosul ori de câte ori ai nevoie de un regulat rapid, mai ales acum, după ce Jo te-a respins! Îţi dai seama că ai putea să-ţi pierzi dreptul de a practica medicina pentru asta? Şi pentru ce-i faci lui Nick!

Se dădu repede înapoi când înaintă spre ea.

— Nu mă atinge, Sam. Te previn. Ar fi mai bine să pleci!

Sam o apucă de încheietura braţului.

— Hai, Judy!

O trase spre el.

— N-are rost să faci pe virgina timidă cu mine. Am nevoie de tine. Crede-mă, am nevoie de tine!

N-avea loc să fugă de el în bucătăria mică, prinsă între masă şi dulap. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Sam îi astupase gura cu a lui, băgându-i limba printre dinţi. Pentru o clipă, fu prea şocată să se mişte. Apoi, smulgându-se din braţele lui, se întinse şi-l plesni peste fată.

— Îţi dau două minute să ieşi din casa mea, strigă ea furioasă, pe urmă chem poliţia.

Bărbatul izbucni în râs.

— Încearcă numai!

Se clătină în timp ce se îndrepta spre ea.

Fu cât pe ce s-o prindă, dar Judy reuşi să scape. Alergă în studio şi de acolo în dormitor, închizând uşa cu cheia în urma ei. Cu răsuflarea tăiată, se opri să asculte. Sam venea după ea. Se lovise de ceva în studio.

— Doamne, de n-ar fi tablourile! se gândi ea.

Se aruncă în pat şi apucă telefonul de pe masă, formă 999 şi aşteptă cu răsuflarea tăiată, în timp ce Sam zgâlţâia mânerul uşii.

Poliţia veni în patru minute.

Când sună soneria, deschise uşa, prudentă, îşi strânse cordonul în jurul taliei şi se uită în studio. Apăruseră deja doi poliţişti în uniformă. Se uitau de jur împrejur, cu şepcile sub braţ. Sam le dăduse drumul înăuntru.

— Sunteţi doamna care a telefonat? o întrebă unul din ei pe Judy.

— Bineînţeles. Acest ticălos este beat mort şi vreau să plece imediat.

Îşi suflecă mânecile hotărâtă.

— A încercat să mă seducă.

— Aşa este domnule?

Unul din poliţişti se întoarse spre Sam.

— Se pare ca aţi zăbovit cam mult. N-aţi vrea să vă întoarceţi acasă?

Sam se uită la el.

— Dacă mă crezi beat, înseamnă că nu te pricepi la oameni.

— N-am spus că sunteţi beat, îl linişti poliţistul. Doar că doamna vrea să plecaţi.

Sam se răsuci spre ea.

Judy îşi ţinu respiraţia.

— Doamna pictează lucruri pornografice, continuă el

gânditor. Ar trebui s-o arestaţi.

Făcu semn spre pânza lată, multicoloră.

— Mie nu mi se pare nimic pornografic, domnule, zise celălalt ofiţer. De fapt, arată destul de bine.

— *Destul de bine?*

Ieşirea lui Sam depăşi indignarea lui Judy.

— Este oribil! Oribil, răsucit şi agonizant ca o minte de femeie.

Înainte să-l poată opri cineva, smulse pânza de pe şevalet. Strigătul lui Judy nu-l împiedică s-o rupă pe genunchi, aruncând-o în colţul studioului. Apoi se îndreptă spre perete, râzând.

— Mai multe picturi! Te doare, nu-i aşa, Judith? Te doare când le distrug. Fac parte din tine. Sunt copiii tăi! Bastarzi? Ca cei pe care mi i-a dăruit Matilda?

Cei doi ofiţeri îl încercuiră înainte să ajungă la perete.

— Ajunge, domnule!

Pentru o clipă, Sam ezită şi privi cu regret pânza sfâşiată. Apoi îşi reveni.

— Ajunge? zbieră el. Cum să ajungă? Tocmai am aflat că fiica mea este un bastard! *Cristoase!*

Îşi trase braţul din strânsoarea poliţistului şi-i crăpă buza; un firişor subţire de sânge se prelinse pe bărbie.

— Să nu-mi spui mie că ajunge! zbieră el din nou, năpustindu-se asupra ofiţerului. De-abia am început!

* * *

Pete dactilografie ultimul rând al povestirii sale, scoase foaia din maşină, o închise şi oftă mulţumit. Se uită la ceas. Era aproape patru dimineaţa.

Ridică paharul şi sorbi încântat brandy-ul cu sifon în timp ce recitea articolul. Era la obiect; nu visător ca cel anterior. Totuşi îşi păstrase nota romantică. Rânjea maliţios. Asta o să-i arate lui Bet Gunning ce gândea despre drepturile ei exclusive! Şi, dacă va avea efectul secundar de a-i uni odată pentru totdeauna pe Nick şi Jo, cu atât mai bine!

Însemna că el va rămâne cu atrăgătoarea şi informata domnişoară Curzon.

Se apleca să închidă lampa. Apoi se întinse leneş, se ridică şi se duse să deschidă fereastra. Contemplând strada liniştită, inspiră adânc aerul cald, înmiresmat. Acum, când traficul se potolise, simţeai în sfârşit mirosul florilor din Regent Park.

Era foarte rece în cameră. Jo tremură violent, încovrigându-se în aşternut. Trase păturile, încercând să se încălzească. Nu era nimeni înăuntru. Deschise ochii uimită şi se uită în jur.

Nu era în pat. Stătea pe covorul din dormitorul ei. La început, rămase liniştită. Apoi, se ridică încet. Afară auzea zângănitul tomberoanelor de gunoi şi uruitul îndepărtat al traficului din Cromwell Road. Un jumbo-jet uriaş zbura deasupra Londrei, în drum spre Heathrow. Se sculă încet, înţepenită şi dezorientată. Pe urmă îşi dădu seama brusc că tremura pentru că era dezbrăcată. Îşi puse capotul. O dureau umerii şi simţea o arsură pe spate.

Trase obosită draperiile grele, lăsând lumina să pătrundă în cameră. Patul era neatins. Lucrurile ei zăceau pe podea. Se aplecă să le ridice. Rochia era ruptă în faţă aproape până jos. Se uită la ea îngrozită. Fusese în castel? – care castel? Acum nu reuşea să-şi amintească; şi William fusese acolo – un William mânios care o forţase să se dezbrace şi o lovise cu cureaua.

I se uscase gura. Se întoarse şi alergă în baie. Aprinse lumina, îşi scoase halatul şi îşi privi spatele în oglindă. Avea o dungă roşie, de la umărul stâng până la coaste. Înghiţi în sec, stăpânindu-se să nu vomite. Îi tremurau mâinile aşa de rău, încât de-abia reuşi să deschidă robinetul şi să-şi dea cu apă pe faţă. Acum avea nevoie de sfatul lui Carl Bennet în privinţa manifestărilor isterice şi psihosomatice. Ieri nu se întâmplase nimic, dar în momentul de faţă...! Îşi înăbuşi suspinele, îngropându-şi faţa în prosop. Da, acum era prea de tot!

Se îmbrăcă gemând de durere. Apoi se duse la fel de ameţită în livingroom. Uşile de la balcon erau deschise şi resturile cinei împrăştiate pe măsuţa de cafea. Probabil că intrase în transă imediat după plecarea lui Nick. Ridică trei şerveţele şi se încruntă. Sam. Fusese şi el acolo. Oare când plecase. Nu ieşise cu Nick. Îi făcuse o cafea – nu mai ştia sigur. Duse vasele în bucătărie şi se uită în jur. Toate ustensilele pentru pregătit cafea stăteau împrăştiate pe masă. Borcanul de ness rămăsese deschis. Îl acoperi cu un gest mecanic; în mod normal, nu-l lăsa niciodată aşa. Deci se întâmplase în timp ce era ocupată? Nu era logic. Şi nici nu pricepea ce căutau linguriţele de cafea aşezate în fiecare ceaşcă, ibricul plin, nebăgat în priză, laptele acrit, scos din frigider. Oftă, şi băgă ibricul în priză. Apoi se îndreptă gânditoare spre telefon.

Formă numărul lui Nick.

Nu răspunse nimeni. Se uită la ceas. Era trecut de nouă. Probabil că Nick se afla în drum spre aeroport, iar Sam ieşise pe undeva. Trânti receptorul, săgetată de durerea din umăr.

După ce-şi pregăti o ceaşcă cu cafea, se duse în dormitor. Cel puţin nu mai plângea niciun copil: dispăruse, la fel ca şi visul ei ciudat, acum când copiii crescuseră.

Puse cana jos, pe scrinul de mahon şi se încruntă. Casetofonul stătea peste un teanc de reviste, dar ea îşi amintea foarte clar că îl pusese în sertarul din livingroom cu o zi înainte, după ce se întorseseră din Devonshire Place. Scoase caseta necunoscută şi o studie curioasă. Apoi o puse la loc şi-i dădu drumul. La început nu se auzi nimic, însă după aceea, încăperea se umplu treptat de acordurile unui fluier.

— Nu!

Îşi astupă urechile cu mâinile.

— Nu! Nu este posibil! Era în castel, nu aici! Nimeni n-ar fi putut să-l înregistreze! Nu din visul meu!

Sunetul vibra în cameră, acelaşi sunet scos de bătrânul din colţul dormitorului, în timp ce William o umilise. Sunetul

care nu încetase nici când ridicase cureaua de piele şi o lovise între umeri. Clătină din cap, încercând disperată să-l oprească. Apoi, înşfăcă aparatul şi-l închise. Scoase caseta şi o răsuci cu mâini tremurânde. Nu era o înregistrare obişnuită. Cineva scrisese pe eticheta neagră *perpetuum mobile.* Nimic altceva. Nu se preciza cine era interpretul. Scăpând caseta, ca şi când ar fi ars-o, îşi roti privirile prin cameră, străduindu-se să se calmeze. Oare era o glumă de-a lui Sam? Un artificiu care s-o facă să cadă în transă chiar dacă nu voia? Un mod de a o hipnotiza direct – fără ca ea să-şi dea seama? Îşi înlătură părul din ochi cu ambele mâini şi inspiră adânc. Dar Sam nu putea să-i facă aşa ceva! Ce motiv ar fi avut? Şi oricum, ar fi trebuit să rămână lângă ea, s-o aştepte să se trezească! La un moment dat, observă rochia ruptă din colţ, acolo unde o aruncase şi simţi cum i se opreşte respiraţia.

— Oh, nu! zise cu voce tare. Nu, Sam, nu! Tu voiai să mă ajuţi! De ce să-mi faci rău, Sam? De ce?

La început crezu că ciocăniturile persistente răsunau în capul ei şi se strâmbă, ducându-şi palmele la urechi. Apoi, îşi dădu seama că zgomotul venea de fapt din hol. Bătea cineva la uşă. Pe moment, îi fu imposibil să se urnească. Apoi, se întoarse încet.

Era Sheila Chandler, vecina de sus. Femeia îi zâmbi reţinut.

— Ce mai faci, draga mea? În ultima vreme n-am mai auzit copilul!

Jo încercă să surâdă la rândul ei.

— Copilul a plecat, zise ea.

— Da, înţeleg. Ştii, n-aş vrea să crezi că mă plâng, dar…

Sheila îşi plecă privirile stânjenită.

— …şi nici n-am zis nimic dacă era weekend, dar este miercuri şi s-a auzit foarte tare… devreme de dimineaţă!

Jo înghiţi în sec.

— Ştiu. Îmi pare rău. Nu prea îmi dau seama cum s-a întâmplat.

Sheila încuviinţă din cap.

— Presupun că prietenul tău a băut cam mult. Nu prea a fost în apele lui în ultima vreme, zise ea înţepată.

Încerca să arunce o privire în apartamentul lui Jo.

— Harry spune că l-a auzit când a plecat. Se pare că s-a împiedicat pe scară. Probabil fiindcă a blestemat atât de urât! A răsunat pe tot holul. Draga mea, ştiu că blasfemia nu înseamnă mare lucru pentru voi tinerii, dar chiar aşa, să juri pe oasele lui Cristos! Ce mai este şi asta? Te simţi bine?

Jo se sprijini de uşă, cât pe ce să leşine. Se albise la faţă şi-i ţiuiau urechile. Simţi degetele celeilalte femei pe cotul ei şi apoi un braţ în jurul umerilor, în timp ce Sheila o conduse încet înăuntru şi o aşeză pe sofa. Îşi dădu seama că Sheila se aplecase deasupra ei îngrijorată. I se mişcau buzele; vorbea. Cu mare efort Jo încercă să priceapă ce spunea.

— Vrei să-ţi aduc nişte apă?

Cuvintele veneau parcă de la mare depărtare. Jo clătină din cap slăbită.

William! William fusese acolo, în apartament cu ea! Îl auziseră vecinii, la fel ca şi pe copil. Devenise o prezenţă reală. Se ridică adunându-şi toate puterile.

— Îmi pare rău.

Inspiră adânc.

— Ieri am fost la doctor din cauza ameţelilor. Sunt aşa de neplăcute! O să… o să am grijă să nu mai fie gălăgie de aici înainte. Îmi pare rău că v-a deranjat, William…

Îşi înăbuşi un râs isteric.

— William nu ştie ce înseamnă să stai la bloc, înţelegeţi? De fapt, nu este obişnuit să aibă vecini.

Sheila se ridică şi îşi aranja fusta.

— Înţeleg. Locuieşte la ţară, nu-i aşa? Bine, n-o să mai pomenim nimic despre asta.

Se uită prin cameră.

— Te rog să mă chemi dacă nu te simţi bine. Sunt întotdeauna acasă. N-ai vrea să-ţi pregătesc un ceai?

Jo clătină din cap.

— Vă mulţumesc, dar mi-am făcut nişte cafea şi tocmai

mă pregăteam sa mă îmbrac.

Se îndreptă de spate.

— Vă rog încă o dată să mă scuzaţi!

Deşi nu prea avea chef să plece, Sheila ieşi pe hol şi Jo închise uşa în urma ei.

Apoi se întoarse în dormitor şi îşi luă o ceaşcă rece de cafea. Se aşeză pe marginea patului; nici măcar n-avea putere să se ducă s-o încălzească.

Piciorul gol se atinse de ceva pe podea.

Uitându-se în jos, văzu o curea lată de piele, pe jumătate ascunsă între faldurile cuverturii.

— Uite, Jo, nu pot să fac decât o mică pauză.

Tim îşi duse receptorul la ureche în timp ce se uita la cele două fotomodele de pe postament. Oftă.

— O să-ţi spun cum facem. Ne întâlnim la douăsprezece la metroul de la Temple. Facem o plimbare pe Embankment. N-am mai mult timp, te rog să mă crezi. Eşti sigură că te simţi bine, Jo? adăugă el.

Părea foarte agitată.

— Sunt bine, Tim. Ne vedem la douăsprezece.

Îşi luă aparatul de fotografiat şi se întoarse spre George.

— Va trebui să plec peste câteva ore, aşa că hai să-i dăm drumul. Acum! zise el.

Jo stătea pe bancă în grădina Embankment, contemplând statuia lui John Stuart Mill şi porumbeii care ciuguleau grăunţe la picioarele ei. Ridică privirile şi-i zâmbi când îl văzu.

— Ai încercat vreodată să fotografiezi culoarea incredibilă de pe gâtul lor? Mi-ar plăcea să am o rochie de seară cu această nuanţă.

— Încearcă mătasea naturală, îi propuse Tim pe un ton sec. Ce s-a întâmplat, Jo?

— Putem să ne plimbăm puţin?

Se ridică şi observă că tresare când îşi puse geanta pe umăr.

— Mă simt mai bine când merg.

— Cum doreşti.

Privind cu regret trandafirii din spatele lor, o urmă în tăcere, uitându-se la ea din când în când. Era uimit şi puţin neîncrezător.

— Trebuia să vorbească cu cineva, Tim, îi zise în cele din urmă, în timp ce urcau treptele spre strada Essex. Am de gând să renunţ la tot. La carte, la articole, la toată povestea. Nu mai rezist.

Ezită.

— Mă gândeam să iau avionul până în SUA.

— Vrei să spui să te duci la Nick?

Avusese grijă să-şi păstreze o voce neutră, în timp ce se îndreptau spre Devereux Court. Apoi se întoarseră spre Temple.

— A plecat azi dimineaţă…

Se opri apoi începu din nou, căutându-şi cuvintele.

— Nu se mai poate, Tim. Noaptea trecută s-a întâmplat ceva.

Jo îşi mută geanta stânjenită şi se uită la fântână. Jetul înalt de apă sclipea în lumina soarelui, răspândindu-se dincolo de baza circulară. Acolo unde stăteau, iarba fusese călcată peste tot, dar, la umbra copacilor, aerul era proaspăt şi răcoros. În colţul bazinului apăruse un iris galben. Îl studie pentru o clipă.

— A venit Sam.

Tim îşi îngustă ochii.

— S-au întâmplat lucruri ciudate, Tim şi m-am înspăimântat.

Începu din nou să se plimbe iar el o urmă.

— Am căzut în transă, dar nu cred că s-a petrecut în mod spontan. Şi nici nu cred că eram singură.

— Bănuieşti că te-a hipnotizat Sam?

— A mai făcut-o şi altădată. Eu l-am rugat. Dar nu şi de data aceasta. Dimpotrivă, voiam să plece, dar nu cred că a făcut-o. Sunt convinsă că m-a hipnotizat fără să-mi dau seama. Azi dimineaţă am găsit…

Îşi muşcă buza.

— Am găsit o casetă cu muzică pe care mi-o amintesc din transă. Muzică de fluier şi nici nu cred că aveau fluiere în perioada aceea, cel puţin nu de felul acesta. Este singurul lucru anacronic care s-a întâmplat. Şi a mai fost ceva…

Se opri din nou. De data aceasta nu mai putu continua. Tim observă că era palidă la faţă. Părea obosită şi îngrijorată. Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, cu pumnii încleştaţi.

— Hai, spune, Jo! o îndemnă blând.

Clătină din cap.

— Tim, am impresia că Sam a regizat totul. Poate că de fapt, n-a fost nimic adevărat. Cred că se află în spatele întregii poveşti – inclusiv în ceea ce vă priveşte pe voi doi. Ne-a manipulat da, ne-a dat impresia că se întâmplă în realitate. Ştii, azi dimineaţă când vecina mea băgăcioasă a venit să se vaite că a fost gălăgie peste noapte, mi-a spus că a auzit pe cineva ieşind din apartament şi eu m-am gândit că era William! Credeam că s-a manifestat fizic, ca o fantomă! Abia pe urmă mi-am dat seama că îl auziseră de fapt pe Sam! Da, a fost Sam tot timpul. Sam prefăcându-se că este William…

Merseră încet spre biserica Temple şi Tim deschise uşa dintr-un impuls, făcându-i semn lui Jo să intre în spaţiul răcoros, ferit de razele fierbinţi ale soarelui.

— Presimt că totul este o teribilă înşelăciune, continuă ea fără să observe unde intraseră. Ba mai mult, cred că Sam a iniţiat toată această poveste cu ani în urmă, când eram studentă. Nimic nu este real Tim.

Cuvintele ei şoptite răsunau în biserica tăcută.

— Şi nu pot să suport. Aş fi dorit să fie real.

Inspiră adânc, încercând să se stăpânească.

— Ştiu că nu sunt obiectivă! Ştiu că sunt stupidă şi sentimentală şi ar trebui să mă controlez la cap, dar nu pot să accept că a fost un bluff! Pur şi simplu nu pot!

— Nu este un bluff, Jo! zise Tim timid. Într-un fel, îmi

doresc să fi fost. Dar ai dreptate, într-o singură privinţă. Sam este implicat, într-adevăr. A venit să mă vadă săptămâna trecută şi mi-am dat seama. Face parte din povestea aceasta, Jo.

Fata se uită la el.

— Cum? exclamă ea.

— Am fost trei, Jo. Trei bărbaţi care au iubit-o pe Matilda. Şi care toţi te iubesc pe tine, acum.

Tresăriră când un turist intră încet în biserică, îşi ridică aparatul de fotografiat şi făcu o poză peste umărul lui Jo. Apoi le zâmbi şi plecă.

Jo studie statuia de piatră a unui cavaler.

— Trei bărbaţi? repetă ea în şoaptă. Cine?

Tim ridică din umeri.

— Eu nu ştiu decât de Richard, zise el trist. Numai Sam şi Nick pot să-ţi spună cine au fost dacă nu ştii încă.

Se făcu linişte.

— Sam îl urăşte pe Nick, spuse Jo încet. Nu mi-am dat seama până nu mi-a spus doamna Franklyn. Pe urmă a devenit evident în tot ce face şi spune.

— Cât de bine îl cunoşti pe Sam?

Tim îi puse braţul pe umăr.

Jo se îndepărta uşor de el.

— Îl cunosc de aproape cincisprezece ani. Îmi place. Este nostim şi foarte atrăgător. Dacă n-ar fi apărut Nick, presupun că aş…

Se opri brusc.

— Ah, Tim…

Îi tremura vocea.

Tim inspiră adânc.

— Nu-l lăsa să te hipnotizeze din nou, Jo. Nu trebuie să ai încredere în el.

— Nu, şopti ea. Nu. Dar acum nu mai contează oricum, fiindcă s-a terminat. Şi am vrut să ştii, fiindcă… fiindcă eşti… ai fost… implicat…

Tim făcu o plecăciune.

— Mulţumesc.

Zâmbi vesel.

— Ce ciudat? Observi unde suntem, Jo? Arătă efigiile de la picioarele lor. Matilda le privi atentă.

Una din cele patru reprezenta figura sculptată a lui William Marshall, primul conte de Pembroke. Pe braţul stâng avea un scut şi în mâna dreaptă o sabie. Faţa lui cu mustaţă se uita pe sub vizieră, dincolo de ei, spre domul bisericii. Avea un picior rupt, iar celălalt se sprijinea pe un mic animal. O rază subţire de soare strecurată prin ferestrele din sud îi atingea faţa.

— Noi doi îl cunoaştem, zise Tim blând.

Pentru o clipă, nu se mişcă niciunul dintre ei, apoi Jo se întoarse şi fugi din biserică suspinând.

Tim o urmă încet, închizând uşa în urma lui. Scârţâitul clanţei tulbură liniştea bisericii.

Stătea afară, uitându-se la cer.

— Plec, Tim, zise ea furioasă. Plec în SUA. N-am de ce să mai stau aici.

Tim încuviinţă încet din cap.

— Bine. Şi când ai de gând s-o faci?

Ridică din umeri.

— Azi după amiază trec pe la Bet. Trebuie să reziliez contractul. O să-l rup.

Râse veselă.

— Cum rezolv asta, am şi plecat.

Se cutremură.

— Îmi este frig. Hai să facem ce-ai propus prima oară şi să ne plimbăm de-a lungul râului.

Fluxul era ridicat, navele ancorate pluteau pe valuri, iar apele adânci şi opace ale Tamisei clipoceau vesel pe piatra cenuşie. Se sprijiniră de perete şi se uitară la bărcile din centrul fluviului. Degetele lui Tim apucară aparatul de fotografiat, în timp ce contempla malul sudic de vizavi. Apa sclipitoare în lumina soarelui arunca pete aurii pe vechile baraje negre ale Tamisei, legate de stâlpi verzi.

Inspiră adânc. Dacă Jo putea renunţa la trecut, atunci de ce n-ar face-o şi el!

Începură să se plimbe încet spre vest, către Westminster. Se uită la ceas.

— La două trebuie să mă întorc, Jo, spuse el. Am programate alte fotomodele.

Fata îi zâmbi. Vântul îi dăduse părul la o parte de pe faţă, colorându-i obrajii.

— Nu-i aşa că sunt îndreptăţită să plec, Tim! exclamă ea, ca şi când l-ar fi implorat.

— Nu poţi fugi de destin, Jo.

Evitase s-o privească.

— Dar destinul tău este legat de cel al lui Nick.

— Da? întrebă ea în şoaptă. Tot ce ştiu este că vreau să fiu cu el.

Merse mai departe. Îşi feri ochii de lumina reflectată în apă, urmărind pescăruşii care se învârteau şi plonjau deasupra unei şalupe poliţieneşti în drum spre vest.

— Problema este că, din câte se pare, Nick m-a urât în existenţa mea anterioară.

— Deci ştii cine a fost!

Tim fu nevoit s-o ia aproape la fugă că să ţină pasul cu ea. Mergea din ce în ce mai tare. Apoi se opri, uitându-se fără să vadă nimic la Festival Hall, dincolo de apa strălucitoare.

— Dar nu este adevărat Tim, zise ea în cele din urmă. Partea aceea nu este adevărată.

Tim îşi încleştă pumnii în buzunare când o porni din nou, dar nu spuse nimic. Abia când ajunseră la Westminster se opri iarăşi. Acum se întoarse în sfârşit spre el.

— Va trebui să iei metroul înapoi dacă vrei să ajungi la ora două. Îmi pare rău, te-am făcut să întârzii.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Tim – îl prinse de mâini – Tim, în noaptea aceea, la Raglan. Mă bucur că s-a întâmplat.

Îi zâmbi.

— Şi eu, Jo.

Zâmbetul se lăţi.

— I-o datorezi destinului.

— Poate în cealaltă viaţă...

Râse zgomotos.

— Da, să nu uiţi că ne-am dat întâlnire!

O urmări cum se urca într-un autobuz şi apoi o luă pe scările care duceau la staţia de metrou de lângă Westminster Pier. Zâmbetul îi pierise la fel de repede cum venise.

— Nu! Nu! Nu!

Bet bătu cu pumnul în birou, făcând să sară în aer toate creioanele şi pixurile.

— Nu poţi rupe contractul! N-o să te las! Dacă nu te ţii de promisiune, s-a terminat cu cariera ta ziaristică.

Jo stătea în faţa ei cu buzele strânse.

— Fii înţelegătoare, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt foarte înţelegătoare. Ţi-am oferit cât timp doreşti. Ţi-am promis o răsplată monumentală. Ţi-am oferit toate posibilităţile să te documentezi. Am aranjat să te însoţească în Ţara Galilor unul dintre cei mai buni fotoreporteri din Londra. Aş face orice doreşti tu, Jo, numai să-ţi termini seria de articole. Ce s-a întâmplat de fapt? Este cumva din cauza lui Nick? El te-a convins, ticălosul, nu-i aşa? Sau te temi de părerea lui?

Ochii ei o studiau atent.

— Nu mi-ai spus cum a fost în Ţara Galilor!

Jo îşi feri privirile.

— N-a fost cine ştie ce, zise ea prudentă. Bet, te rog. Să ştii că n-o să mă răzgândesc...

— Atunci va trebui să aduci argumente serioase în sprijinul deciziei tale! Te-a ameninţat Nick?

Jo oftă şi clătină din cap.

— Dimpotrivă. Mi-a spus că mă iubeşte.

— Dar! Trebuie să existe un motiv.

Jo zâmbi.

— Ai dreptate, bineînţeles. Există atâtea motive. Dar eu vreau să fiu cu el, la New York.

Bet gemu.

— Jo, ştii ce temperatură a fost ieri la New York? Patruzeci de grade Celsius. Cu o umiditate de nouăzeci la sută. Chiar vorbeşti serios când spui că vrei să pleci? Acolo este de ajuns să atingi altă fiinţă umană ca să mori de fuziune nucleară.

Jo râse.

— Nu cumva este vorba de fisiune? Din câte îmi amintesc, au nişte sisteme de aer condiţionat foarte eficiente…

— Dar pasiunea înfloreşte pe stradă! adăugă Bet supărată. Se sculă de pe scaun cu nerăbdarea ei caracteristică şi se duse la fereastră, la locul preferat.

— Dacă n-a fost Nick, înseamnă că te-a speriat altcineva, îi spuse ea peste umăr.

— Da, într-adevăr.

— Şi n-ai de gând să-mi spui cine?

— Nu cred, Bet. Să zicem că mă tem să nu pierd contactul cu realitatea.

Bet râse.

— Nu zău?

— Da. Nu mai continui, Bet. Şi nu poţi să mă obligi. Contractul se referea doar la drepturile exclusive.

Bet se trânti pe scaun. Inspiră adânc.

— Bine. O să ne mai gândim şi între timp, te-aş ruga să-mi faci o favoare ca să mă bine dispui.

Jo se relaxă puţin, dar chiar şi aşa o privea suspicioasă pe Bet. Nu-i stătea în fire să renunţe uşor.

— Ce favoare?

— Mi-am planificat să scot nişte articole despre Ben Clements şi soţia lui. Tipii pe care era cât pe ce să-i discreditezi la început. Întoarcerea la natură, nostalgie – toate lucrurile moderne, chimice şi uşor de făcut sunt reale. În schimb, cele vechi, extenuante, sunt bune. Ce-ai zice să le iei un interviu pentru mine? Vreau trei pagini cu poze. Dar nu Tim Heacham de data aceasta. Nu pot să-mi permit.

— Am auzit de familia Clements, zise Jo gânditoare. Locuiesc undeva în Lake District, nu-i aşa?

Bet părea nedumerită.

— Am aflat că s-au mutat. Cer dosarul dacă te interesează.

Jo zâmbi.

— O.K. Dacă pot să fac imediat reportajul, s-a aranjat. În felul acesta, o să te îmbunez. Pe urmă plec la New York.

Bet se aplecă şi apăsă soneria de pe birou.

— Sue? Adu dosarul cu Ben Clements.

O privi pe Jo peste ochelari.

— Sper că n-o să renunţi şi la asta!

— N-o să renunţ.

Jo se ridică.

— Trebuie să mă înţelegi în legătură cu cealaltă problemă, Bet. Nu este vorba doar de o serie de articole. Este vorba de mine. Nu pot fi obiectivă în legătură cu cele întâmplate.

Se deschise uşa şi apăru secretara lui Bet cu un dosar. Îi zâmbi lui Jo şi-l puse pe birou.

Bet îl răsfoi. Erau una sau două povestiri decupate, câteva rânduri, o fotografie. Îi dădu poza lui Jo.

— Uite-l, un bătrânel simpatic din câte se pare.

Jo studie chipul dinaintea ei. Ben Clements părea să aibă în jur de şaizeci de ani, cu par şi barbă albă, faţă bronzată şi zbârcită, încreţită de râs.

— Am înţeles că are o soţie tânără şi că noi, suntem interesaţi mai mult de ea, bineînţeles, uite…

Bet îi întinse dosarul:

— Pune-l în geantă şi studiază-l când ajungi acasă. L-am programat pentru ediţia din decembrie, aşa că trebuie să fie gata cel mai târziu pe şaisprezece. Sigur, nu vreau să-l faci prea sumar, dar nici să baţi câmpii despre Moş Crăciun de la fermă. Am destule referinţe la sărbătoarea sfântă în restul numărului. Am încredere în tine, Jo. De obicei dădeam astfel de lucrări scriitorilor specializaţi în caracterizări.

Jo luă dosarul.

— Nu te îngrijora, Bet. M-ai făcut deja să mă simt

vinovată, aşa că n-o să te dezamăgesc. Îţi promit. De fapt, nu mă deranjează să fac o excursie în nord.

— S-au mutat, ţi-am mai spus. Dar o să găseşti toate detaliile.

Se uită la ceas.

— Doamne, peste trei minute am o şedinţă la parter. Succes cu articolul.

Jo nu deschise dosarul până nu ajunse acasă. Se trânti pe sofa, îşi scoase sandalele, puse picioarele pe masă şi abia după aceea scoase fotografia lui Sam Clements şi începu s-o studieze îndeaproape. După cum spusese Bet, părea un bătrânel simpatic.

Deşertă conţinutul dosarului în poală şi-l cercetă. Adresa şi numărul de telefon erau scrise pe o carte de vizită. Jo o ridică, se uită la ea şi apoi o puse jos. Pentru o clipă privi în gol şi apoi începu să râdă.

— Bet Gunning, mare şmecheră eşti, zise cu voce tare în camera goală, dar n-o să mă faci să mă răzgândesc!

Pe cartea de vizită scria:

Pen y Garth
Mynydd
lângă Brecon

Titlul din ziarul de dimineaţă, scris cu litere negre de-o şchioapă era: REGELE JOHN CEL RĂU ESTE BUN PENTRU JO. Judy se uită în linişte în timp ce stătea la semafor, fără să observe traficul din Fulham Road. Pete o făcuse! Tipărise tot ce-i spusese, cuvânt cu cuvânt!

> Directorul de publicitate Nick Franklyn se poate consola după marea sa dezamăgire din lumea afacerilor. Urmând exemplul prietenei sale, Jo Clifford, care a descoperit că a fost o „femeie fatală” medievală în existenţa ei anterioară, Nick, ca să nu fie mai prejos se lasă hipnotizat de fratele său, psihiatru de meserie. Imaginaţi-vă ce surprins este când descoperă că în cealaltă viaţă n-a fost nici iubitul, nici soţul lui Jo, ci regele ei.

Judy împături ziarul şi-l aruncă la coşul de gunoi de lângă felinar. Îi venea să vomite. Se întoarse şi începu să meargă încet, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor. Pete promisese că n-o să spună de unde aflase, dar oare o să se ţină de cuvânt? Îşi muşcă buza nervoasă. Nick era în SUA, dar tot o să-i spună cineva despre articol. O să aibă grijă, Jo. Şi Sam. Se cutremură.

Sam petrecuse restul nopţii când fusese arestat la închisoare. Apăruse miercuri dimineaţa dinaintea magistraţilor, sobru şi reţinut, ajutat de caracterul său impecabil şi calificările profesionale, ca să nu mai spunem de avocatul lui Nick, Alistair Laber. Drept rezultat, primise o amendă usturătoare şi i se spusese să se împace cu persoana pe care o deranjase. Dar, când o sunase mai târziu pe Judy să se scuze, îi trântise receptorul furioasă.

Fata cumpără un litru de lapte, nişte pâine, brânză şi alt ziar. După aceea, se întoarse acasă.

Pete răspunse imediat la telefon.

— Bună! Ai văzut articolul?

Judy se strâmbă.

— Este cam exagerat, nu crezi?

Pete râse.

— Credeam că aşa şi doreşti să fie. N-am găsit litere mai mari de atât. Editorul spunea că alte caractere ar fi fost vulgare! Victima n-a reacţionat încă.

— Ce faci, Pete, cauţi scandal?

— Nu. Nu. I-am făcut o favoare unei femei, atâta tot.

Judy oftă.

— Mai bine nu-ţi spuneam. Pare un lucru atât de ieftin! Nick a plecat în SUA. Doar Jo va fi afectată.

Pete chicoti.

— Şi redutabila domnişoară Gunning. De-abia aştept să văd ce mutră o să facă. Ştii ce, draga mea, hai să prânzim împreună. Bem ceva şi plănuim următoarea ta revelaţie. Până la urmă va trebui să-ţi dau un procent pentru

informaţiile pe care mi le furnizezi. Ce zici? Ne întâlnim la ora unu la Joe Allen?

— O.K. Mulţumesc, Pete, mi-ar plăcea.

Ezită deodată.

— Dar dacă ne vede cineva? Vor bănui că eu ţi-am spus.

— Neagă tot.

Pete zâmbea în timp ce mesteca laptele cu fulgi de porumb.

— Neagă tot, Judy. Eu aşa fac. Deci, ne vedem la ora unu.

Bet o sună pe Jo la opt şi patru minute.

— Ai văzut ce a făcut ticălosul de Pete Leveson?

Jo se aşeză, trăgându-şi telefonul pe genunchi.

— Mă mir că-l numeşti aşa. Nu, nu ştiu, ce s-a întâmplat?

— A tipărit schema povestirii tale.

Jo îngheţă.

— Schema?

— Da, se referă la Nick! Doamne Sfinte! Nu-i de mirare că se purta ciudat când l-am văzut ultima oară! Şi când te gândeşti că eram cât pe ce să…

Se opri brusc.

— Ce erai cât pe ce să faci, Bet? o întrebă Jo.

— Nimic, dragă.

Bet îşi schimbă brusc tonul.

— Jo, dragă, probabil că tu ştiai asta demult. Ar fi trebuit să-mi spui şi mie. Pentru numele lui Dumnezeu, dar asta explică atitudinea lui ciudată. Şi face povestirea şi mai palpitantă. Când te gândeşti că ţi-a făcut o declaraţie de dragoste! Trebuie să continui Jo! Trebuie! Îţi dai seama, nu?

— Bet!

I se încordaseră muşchii stomacului în timp ce stătea pe marginea scaunului.

— Ce a scris Pete de fapt?

— Ascultă, o să-ţi citesc!

Bet parcurse rândurile repede. Când termină, se opri nerăbdătoare.

— Ei?

La început, Jo nu spuse nimic. Îi transpiraseră mâinile. Simţea că-i alunecă telefonul din palmă. Se învârtea totul în jurul ei.

— Jo? Jo, mai eşti la telefon?

Vocea insistentă a lui Bet o adusese la realitate. Reuşi în sfârşit să murmure.

— De unde a aflat?

— Nu precizează. Spune de la un prieten apropiat de-al lui Nick. Şi-a planificat bine, acum, când Nick este în străinătate. Presupun că este adevărat?

— Nu ştiu, zise Jo. Nu mi-a spus că s-a lăsat hipnotizat. L-am întrebat dar a evitat răspunsul. Este… este grotesc, şopti ea.

Suspiciunile, spaima – deci aşa era şi acum ştia toată lumea. Fu cât pe ce să-i vină rău.

— Nu-l suni?

— Nu.

— Dar trebuie. Întreabă-l dacă-i adevărat!

— La telefon? Când se află la trei mii cinci sute de mile depărtare? Dacă-i adevărat şi dacă ar fi vrut să ştiu, mi-ar fi spus.

Jo inspiră adânc şi închise ochii.

— Las-o baltă, Bet. Nu mai pot să rezist. Nu acum! Te rog…

— Dar, Jo…

— Bet, mi-ai spus că Nick voia să mă omoare. El bine, n-a fost Nick, ci John. Da, John a ordonat moartea Matildei.

Se făcu linişte la capătul celălalt al firului. Ochii lui Bet începură să sclipească.

— Jo, continuă ea prudentă.

— Nu! exclamă Jo. Nu vreau să vorbesc despre asta!

Schimbă brusc subiectul.

— L-am sunat pe domnul Clements al tău la Brecon.

— Bine.

Bet îşi stăpâni cu greu entuziasmul provocat de revelaţiile referitoare la Nick.

— Când o să-i iei interviu?

— Marţi.

— Plec luni după-amiaza şi o să stau tot la doamna Griffiths. O să am o săptămână la dispoziţie să scriu articolul.

— Ştiam că o s-o faci, Jo. Şi, dacă între timp se întâmplă ceva…

— N-o să se întâmple.

Vocea lui Jo suna hotărât.

— Crede-mă, Bet. N-o să se întâmple. Mai ales acum.

Rostise ultimele cuvinte pe şoptite.

Bet îşi muşcă buza, încercând să pară indiferentă.

— Când intenţionează Nick să se întoarcă?

— Nu ştiu. Este în funcţie de cum reuşeşte să-şi aranjeze afacerile.

— Şi pleci după el când termini articolul?

Se făcu linişte.

— Nu ştiu, Bet, zise Jo în cele din urmă. Trebuie să mă mai gândesc.

Cărarea era abruptă şi denivelată – constată Jo când ajunse la Pen y Garth. Ambala nervoasă MG-ul, aşteptându-se să-l audă hârjâindu-se de pământul tare. În capătul dealului, panta cobora în capătul unui munte plin de flori şi se oprea în faţa unei ferme joase, văruită în alb. După ce parcă maşina, mulţumită că ajunsese cu bine, Jo coborî şi întinse mâna să-şi ia geanta. Mirosul familiar al ierbii, cimbrul sălbatic şi ferigii, amestecat cu cel al trandafirilor roz, atârnaţi pe verandă îi umplea plămânii. Deasupra pereţilor albi, se înălţa un acoperiş de ţiglă, presărat din loc în loc cu licheni verzi şi iarbă de şoaldină.

Jo se uită de jur împrejur. Ferma era aşezată spre est, cu fata către valea Wye. Peisajul pitoresc se întindea pe mile întregi.

— Îţi place panorama noastră?

Apăru o figură în prag.

Jo zâmbi.

— Este uimitoare.

Ben Clements râse.

— Într-adevăr. Hai, intră!

Îl urmă în camera mare, care reprezenta parterul fermei. Jumătate bucătărie, jumătate spaţiu locuibil, podeaua de piatră era acoperită cu rogojini colorate şi presărate cu jucării, iar pereţii gemeau de cărţi şi tablouri.

Jo cercetă încăperea uluită. Era foarte colorată şi dezordonată.

— Nu ştiam că aveţi copii mici! îndrăzni în timp ce se ferea să nu calce peste un trenuleţ de lemn.

— Nebunia bătrâneţii, ce să-i faci! M-am căsătorit la cincizeci şi şapte de ani şi, îngrozit de oroarea planificării familiale, m-am trezit însărcinat, cum s-ar spune. Haideţi să bem ceva! Nu obişnuiesc înainte de douăsprezece şi nici nu-mi place să mă prostesc cu cafea sau politeţuri de genul acesta. Pot să te servesc cu whisky sau bere.

Jo zâmbi. Simţea că o să-l placă pe omul acesta.

— Whisky, vă rog.

Dădu din cap încântat.

— Sper că n-ai cerut neapărat s-o vezi pe Ann sau copiii. I-a dus la Hereford, să-şi viziteze verii.

Jo oftă dezamăgită.

— Ar fi fost bine s-o găsesc acasă. Ştiţi, scriu pentru o revistă de femei. Şi opiniile feminine sunt deci foarte importante.

— Ah!

Se strâmbă.

— Am încurcat lucrurile, nu-i aşa? Ca un mascul încrezut ce sunt, mi-am închipuit că vrei să discuţi numai cu mine. Cei care mi-au luat interviu au fost mai întotdeauna bărbaţi. Te rog să mă ierţi.

Jo râse.

— Voiam să vă văd pe amândoi. Poate o să mă întorc când doamna Clements va fi acasă şi o să discut atunci cu dânsa. Iar acum, propun să încep cu dumneavoastră.

Însemna că va trebui să zăbovească mai mult la Hay.

Oare asta dorea de fapt? Alungându-şi gândul, Jo se concentră asupra chipului blând al omului din faţa ei. Îi zâmbea.

— Foarte bine. Deci, vrei să vizitezi ferma?

Jo băgă mâna în geantă şi scoase carneţelul şi aparatul de fotografiat. Încuviinţă din cap.

— O să fac nişte poze, dacă se poate. Pe urmă vom trimite un fotograf adevărat dacă ale mele nu sunt bune.

— Ba, o să fie bune, nicio grijă.

O conduse la uşă.

— Nu trebuie să fii defetistă, draga mea. Nu-i bine.

Se întoarse.

— Ann mi-a mai spus că eşti o femeie formidabilă şi scrii nişte articole incisive. Adevărat?

— Da, adesea. Vă îngrijorează?

— Niciun pic!

Se aplecă şi ieşi prin spatele casei, unde un perete de piatră înconjura grădina mare de legume.

— Fermierii cel puţin mă consideră nebun. Din fericire, tot mai mulţi oameni au ajuns în ultima vreme să judece ca mine.

Îi prezentă mica gospodărie rapid şi metodic, ajutând-o să ia nişte notiţe şi să facă fotografii. Apoi, intrară în camera de la parter şi îi umplu paharul.

— Ann ne-a pregătit un prânz rece. Vrei să mâncăm afară?

Se uită la ea.

— Te amuz, nu-i aşa?

Jo zâmbi.

— Nu. Mă gândeam că n-avea rost să vă pun atâtea întrebări. Sunteţi foarte obişnuit cu interviurile.

— O.K. Mi-am însuşit reproşul. Aştept să mă interoghezi.

Duse farfuriile afară, pe o masă de lângă uşă, unde soarele arzător bătea în bolta de caprifoi.

— Pune-mi toate întrebările la care n-am răspuns până acum.

Jo se aşeză.

— Soţia dumneavoastră nu se simte singură aici?

— N-ar fi mai bine s-o întrebi pe ea? exclamă el amuzat.

— Ba da. Doar că aş vrea să ştiu care este părerea dumneavoastră.

— Ei bine.

Îşi umplu gura cu mâncare.

— Ann este femeie remarcabilă. Are nişte resurse interne nebănuite. Sigur, îi place să locuiască la ţară. Dar este mai mult decât atât. Iubeşte munţii, râurile şi singurătatea. Pământul şi bucuria de a face totul cu mâinile ei, ca şi mine. Bineînţeles, îi plac oamenii, satele, oraşele – nu înseamnă că suntem antisociali doar fiindcă trăim izolaţi. Dar niciunul nici altul nu resimţim foarte acut lipsa colectivităţii. Nu aparţinem acestei zone galeze. Eu provin din nord, iar ea, Dumnezeu s-o ajute, este americancă. Însă am fost fascinaţi amândoi de regiunea asta, cu locuitorii, tradiţiile şi istoria ei. Poate că aceste dealuri ţi se par pustii, dar să ştii că sunt pline de viaţă. Vise şi amintiri. Fascinante! Ce este? Am spus ceva ce nu trebuia?

Ochii lui albaştri pătrunzători observaseră că Jo se încordase brusc.

Încercă să zâmbească.

— Nu, nimic. Continuaţi.

— Eşti o sceptică? O orăşeancă?

— Nu.

Jo îi întâlni privirea.

— Şi eu am trăit aici.

— Aha. Tocmai mă întrebam de ce te-au trimis pe *tine.* Şi pe unde ai locuit?

Jo ezită. Acum, după ce rostise aceste cuvinte nu putea să le nege şi, în afară de asta, simţea nevoia să se confeseze. După ce-l studie câteva clipe, privi munţii învăluiţi în ceaţă şi inspiră adânc.

— O să credeţi probabil că am înnebunit. S-a petrecut demult. Într-o existenţă anterioară.

Se opri, aşteptând să-l audă râzând. Dar nu spuse nimic. O privea intens, aşa că, după o clipă, continuă.

Îi povesti tot. Când tăcu în sfârşit, interlocutorul ei nu-i răspunse, contemplând priveliştea panoramică.

— Este o poveste uimitoare, zise el. Cu adevărat uimitoare. Am auzit bineînţeles de Moll Walbee, ca toţi cei de aici. Dar, ca să te contopeşti atât de mult cu viaţa ei este extraordinar.

— Deci, mă credeţi?

— Da, cred că ţi s-a întâmplat. Cât despre explicaţie – ridică din umeri – cred că trebuie să cauţi ceva mai obişnuit decât reîncarnarea.

Zâmbi enigmatic.

— Ceva în legătură cu relativitatea timpului, probabil. Bănuiesc că o parte din creierul tău este sensibil la ceea ce se cheamă ecoul timpului. Să spunem că te-ai comutat pe frecvenţa de undă a Matildei şi poţi s-o recepţionezi.

Îşi clătină capul.

— Cum ţi se pare această teorie?

Jo surâse. Se aplecă şi îşi trase din nou farfuria spre ea, luând o felie din pâinea fărâmicioasă a lui Ann Clements.

— Ca să fiu sinceră, creierul meu a încetat să se mai întrebe cum şi de ce. Ultima oară când s-a întâmplat, am încercat să mă împotrivesc. Nu vreau să se declanşeze din nou. Şi cred că acum ştiu cum s-o opresc. Nu trebuie să-ţi eliberezi mintea de gânduri. Devine receptivă doar când merge în gol, ca motorul maşini.

— Fascinant, zise Bennet. Ştii, ar trebui să discuţi cu Ann despre toate acestea! A studiat psihologia la UCLA şi rechemarea existenţelor anterioare o interesează foarte mult. Cu câtva timp în urmă, a scris un articol pe această temă pentru o revistă asemănătoare cu a voastră. Probabil că editoarea ta l-a văzut.

Jo se uită la el. Apoi zâmbi crispată.

— Da, mai mult ca sigur, zise ea. Altfel ar fi fost o coincidenţă prea mare să mă fi trimis aici.

Oftă.

— Dar mă bucur că am venit. Mi-a făcut bine să discut despre acest lucru. Poate că Bet a avut totuşi dreptate.

O privi pe sub pleoapele lui grele.

— Nu mă surprinde că eşti îngrijorată. Eu unul aş muri de frică.

Luă o felie de pâine, puse o bucată groasă de brânză peste ea şi începu s-o mestece gânditor, sprijinit de spătarul scaunului.

— Dar, din câte am înţeles, nu călătoriile în trecut te deranjează şi te fac să le repeţi, ci implicarea unor persoane din prezent. Dacă nu te superi, am impresia că te-ai lăsat prea mult folosită de nişte oameni care au vrut să demonstreze ceva pe spinarea ta, începând cu colegii tăi gazetari şi terminând cu prietenul tău.

— Dar sunt implicaţi…

— Poate.

Îi atinse mâna.

— Este o teorie frumoasă, dar nu te grăbi să crezi ce spun alţii, draga mea. Caută răspunsul în inima ta. Este singurul loc unde poţi găsi adevărul. Şi acum, dă-mi voie să te servesc cu nişte brânză. De care preferi – moale ca untul de la Afrodita şi fiicele ei sau tare, de la Polifema, capra cu un singur ochi?

Îi făcu cu ochiul ştrengăreşte.

— Trebuie să fii foarte atentă cât eşti aici, Joanna! Nu ştiu dacă pot să mă descurc cu doamna unui baron şi, în acelaşi timp să am grijă de mulsul vacilor!

30

Jo o luă pe un drum greşit la poalele dealului şi se trezi îndreptându-se spre nord, în loc să străbată valea Wye, către Hay. Era cât pe ce să se oprească şi să se întoarcă, când hotărî brusc să meargă mai departe, mânată de un impuls sfidător. Conduse încet maşina pe străzile înguste ale oraşului Brecon, oprind din când în când în traficul aglomerat. Găsi un loc unde să parcheze. Apoi, hoinări prin oraş, înainte să urce spre catedrala cu turnul ei îndesat. Până să ajungă acolo, se hotărâse.

După ce deschise uşa, intră şi privi în jur. Ghidul oferea informaţii foarte explicite. Partea estică a bisericii normande a lui Bernard de Newmarch fusese înlocuită de altarul, turnul, transeptele[11] existente şi azi, în timpul vieţii episcopului Giles de Braose şi a fratelui său Reginald. Ochii ei cercetară pereţii pictaţi. Reginald era singurul lord de Brechnock îngropat în biserică. Îşi muşcă buza. Reginald era înmormântat acolo. Acolo, undeva, sub bolta arcuită… Nu voia să ştie. Reginald, băiatul acela vesel şi solid, cel de-al treilea fiu al ei, pe care îl iubise fără rezerve şi o iubise la rândul lui. I se umpluseră ochii de lacrimi şi reuşi să-şi revină cu mare efort. De fapt, n-ar fi trebuit să intre în catedrală. Dacă nu mai voia să aibă de-a face cu familia de Braose, nu avea ce căuta la Brecon. Se uită la altarul înalt, sculptat şi la florile din ferestrele cu vitralii. Apoi privi ghidul care descria biserica de Braose-ilor.

Nu mai rămăsese mare lucru din castel. O colină şi un fragment de zid acoperit cu viţă sălbatică, atâta tot, dar acum se obişnuise. Urcă cu grijă scara deteriorată şi se uită peste acoperişuri la contururile vii al ţinutului Beacons. Da, îşi amintea această privelişte; zările ceţoase şi soarele care apunea dincolo de bastioanele munţilor. Îşi îngropă unghiile în blocurile de piatră ale zidului. Apoi, inspiră adânc şi încercă în mod voit să-şi golească mintea.

[11] Parte arhitecturală în formă de cruce (n.t.).

Camera era întunecată şi simţea cum îi zvâcnesc tâmplele, încercă să-şi ridice capul, dar îl lăsă să-i cadă pe perne, gemând. Îi sclipeau lumini pe sub pleoape. Zăcea epuizată de mult timp. Apoi, îşi dădu seama uimită că nu era singură. Cineva o ajuta să vomite şi se întinse din nou cu o cârpă umedă pe fruntea înfierbântată. Auzi vocea lui Ellen certând-o şi alinând-o în acelaşi timp; apoi, glasul unui bărbat intonând ceva. Ce era oare? O rugăciune sau incantaţia unei vrăji? Se strădui să se concentreze, dar mintea îi rătăcea aiurea.

Doi oameni din Aberhonddu muriseră de molimă, iar unul din administratorii lui William se stinsese de aceeaşi plagă, chinuit de bube supurânde la încheieturile braţelor. Îi vizitase, ţinând la nas un mănunchi de virnanţ şi-i pusese mâna pe frunte încercând să-i aline durerea, înainte să-şi dea seama ce boală îl doborâse.

Fusese o vară blestemată. Nu căzuse nicio picătură de ploaie. Recolta se distrusese. Căldura plutea deasupra munţilor ca un nor apăsător. Lordul Rhys murise. Fiii săi se luptau între ei fără încetare, iar Gruffydd era acum închis la Corfe. N-avea nicio veste de la Tilda sau fiul ei. Nicio veste… nicio veste…

Îşi strigă disperată doica, dar Jeanne nu veni. Matilda simţea lacrimile pe obrajii uzi, în timp ce delirul o cufunda din nou în beznă.

O vară blestemată. O vară în care William se certase cu Traherne Vaughan, bunul şi învăţatul ei prieten, vecinul lor de la Hay, omul care-i dăruise barda geleză, rudă cu prinţii localnici. Chipul lui plutea în visele ei, alături de cel al lui William. William care nu mai venea. William care se ţinea departe de castelul bântuit de molimă şi o lăsa în mâinile destinului.

Abia mai târziu se trezi şi privi în jur. O mai lăsase capul, dar îşi dădu seama de arsura groaznică dintre coapse. Gemu şi închise ochii. Afară era întuneric, dar flacăra torţei îi înţepa ochii. Camera mirosea a ierburi. Încercă să strige,

să le spună tuturor să plece, s-o lase singură, să-i salveze copiii, copilaşii – dar limba îi era umflată şi uscată. Nu reuşea să vorbească. Două, trei lacrimi fierbinţi i se scurseră în colţul ochilor înainte să se cufunde din nou în somn. Când se trezi iarăşi, constată că udase patul de vomă şi transpiraţie şi nu era nimeni s-o ajute.

— M-au lăsat să mor.

O durea toată partea stângă şi simţea o arsură agonizantă sub braţ.

— Cristoase! Fii cu mine, Cristoase!

De data aceasta reuşi să şoptească, dar veni cineva imediat şi o şterse pe faţă.

— Curaj, mamă dragă! O să te faci bine!

Era vocea lui Margaret, tremurată, rugătoare.

— Te rog, mamă, trebuie să te faci bine.

Fata se aplecase peste ea, încercând să-i aranjeze perna. Matilda se auzi ţipând când fata o ridică şi văzu teroarea din ochii lui Margaret. Apoi, nu mai ştiu nimic.

Când se trezi iarăşi, se luminase de ziuă. Torţele se stinseseră. O rază palidă se filtra prin fereastră şi auzea ciripitul vesel al unui sturz în scorbura copacului din curtea interioară. Rămase liniştită, tremurând sub aşternuturile umede, întrebându-se unde era. Camera mirosea groaznic. Încercă să-şi lângă buzele, dar limba era prea uscată. Simţea puroiul lipicios care i se scurgea sub braţ, pe umăr. Încă nu ştia, dar trupul ei fantastic reuşise să câştige bătălia împotriva molimei.

De îndată ce se înzdrăveni, se aşeză la fereastra arcuită a solarului, privind oraşul, râul şi munţii. O îngrijora că de-abia se ţinea pe picioare, dar era bine că se mai odihnea puţin contemplând panorama. O făcea să uite de registrele de evidenţă pe care le adusese la capul patului. Oamenii din Aberhonddu suferiseră groaznic din cauza molimei şi recoltei proaste şi ştia că, la fel ca şi ea, vor avea de înfruntat mari greutăţi. Ba chiar, puteau să moară de foame la iarnă. Cu mâna la frunte, încerca din nou să calculeze cât le ajungeau rezervele din grânarele castelului.

Observă deodată agitaţie lângă podul Honddu şi se aplecă pe fereastră, curioasă. Un mic grup de călăreţi părea să aştepte acolo, răvăşind praful de pe drum, în timp ce animalele nerăbdătoare frământau pământul. Apoi, se lămuri pe cine aşteptau. Câţiva soldaţi călăreau doi câte doi pe poteca dinspre est. Înaintea lor, William se distingea foarte clar sub stindardul său, îmbrăcat în haina cu blazonul familiei – vulturul ridicându-se spre soarele sclipitor. Calul negru pe care-l ţinea de hăţuri se smucea în strânsoare.

Oamenii de pe pod îi ieşiră în întâmpinare şi cele două grupuri se opriră faţă-n fată.

Matilda îşi duse mâinile la ochi, oftând. Îi slăbise vederea în urma bolii şi o apucase durerea de cap tot zgâindu-se în depărtare. La început, crezu că sclipirile de lumină erau doar o impresie, dar apoi îşi dădu seama uimită că veneau de la soarele reflectat de tăişul săbiilor trase. Se închină, cu inima bătându-i să-i iasă din piept, iar registrele îi alunecară de pe genunchi pe podea.

Grupul mai mic de bărbaţi era mânat înapoi şi se pare că luptau aprig pentru vieţile lor. Încercă să-l urmărească pe William, îl pierdu, apoi îl văzu din nou. Se bătea cu un bărbat care era se pare, conducătorul grupului. Pe urmă se termină totul. Omul fu dezarmat. Matilda observase cum îi zbură sabia din mână când William îl lovi năprasnic. Bărbatul fu trântit de pe cal şi-l legară cu mâinile la spate. Apoi soldaţii încălecară din nou şi porniră la galop spre pod la semnalul lui William. Omul încercă disperat să le ţină pasul, dar se împiedică şi căzu, fiind tras cu sălbăticie în spatele cailor. Matilda privi îngreţoşată până când dispărură dincolo de porţile oraşului, iar apoi se întoarse. Deci William sosise în sfârşit.

Ellen o îmbrăcă în rochia roşie, aşa cum îi ceruse şi se duse să-l caute pe Dai, un păstor care venise la oraş să-şi vândă pieile şi zăbovise un timp în grajdurile castelului. Fusese însărcinat s-o care pe Matilda pe scările abrupte în spirală până la solarul ei şi în grădină, ori de câte ori i se cerea. Se purta atât de blând, încât ajunsese să fie

dependentă de el în această lungă perioadă de slăbiciune, deşi ştia că tânjea după dealurile lui şi că ar fi plecat demult dacă nu l-ar fi implorat ea să rămână.

— O să-i aştept pe Sir William în sala cea mare, Dai bach, zise ea zâmbind şi fu răsplătită cu un surâs şi cuvintele:

— *Je fyng argiwyddes.*

Dar William nu veni în sală deşi îl aşteptă până pierdu noţiunea timpului. Când era cât pe ce să renunţe, sprijinindu-se cu ochii închişi de scaunul îngust cu spătar sculptat de lângă foc, auzi ropotul copitelor şi strigătele oamenilor în curtea interioară. Inspirând adânc să se liniştească, se ridică să-l primească pe William în picioare când va apărea.

— *Vom asista la spânzurarea unui om!* zbieră pajul pe coridoare, grăbindu-se să iasă afară.

Uitându-se peste umăr în direcţia ei, cei trei servitori care curăţau podelele îşi aruncaseră măturile şi fugiră după paj, împingându-se unul pe celălalt în graba lor.

Matilda îl căută din priviri pe Dai, dar şi el plecase. Omul pe care îl văzuse era probabil un tâlhar întâlnit de William în timp ce se întorcea de la Hay. Probabil că voia să-l judece înainte să vină s-o salute. Oftă, gândindu-se la bietul ticălos târât în urma cailor.

Încet, clătinându-se pe picioare, înaintă până la uşă şi, sprijinindu-se de ramă, se uită la scena care se desfăşura dedesubt, în curtea interioară. Zona deschisă dintre pereţii turnului şi clădirile exterioare se umpluse de oameni şi cai. Soţul ei era singurul care rămăsese călare. Îl zări imediat şi, lângă el, un soldat pe o scară fixa o funie de o creangă atârnată deasupra zidurilor.

Nu-l vedea nicăieri pe prizonier. Trăsăturile lui William o uimeau. Se schimonosise la faţă de ură şi răutate şi, cu toate că privea direct spre ea, ştia că n-o vede.

Se uită cutremurându-se la cerul senin şi la fructele din copacul cu scorbură înălţat în curtea interioară, deasupra oamenilor agitaţi. Femeile din castel se adunaseră lângă bucătării şi bârfeau în şoaptă, aşteptând curioase, cu ochii

aţintiţi asupra grupului masiv de bărbaţi. Matilda simţi o atingere pe braţ. Margaret stătea lângă ea.

— Vino, mamă! Nu te uita!

Matilda o împinse.

— Am mai asistat la astfel de orori, copilă! Mă uitam după tatăl tău.

Un zgomot brusc, pe jumătate oftat o făcu să se întoarcă spre scena de dedesubt. Suiseră prizonierul pe un cal costeliv şi-l duceau sub ştreang. Avea noroi şi sânge pe faţă, dar, în timp ce-l privea cu milă, Matilda tresări.

— Este Trehearne Vaughan din Clyro! Este Trehearne! zbieră ea disperată. Doamne Sfinte, oare William şi-a pierdut minţile? Trebuie să-l oprim. Margaret, ajută-mă, repede!

O apucă de braţ pe fiica ei.

— William, pentru numele lui Cristos, opreşte-te! strigă ea. Încetează! Mai gândeşte-te…

Dar strigătul se pierdu în urletul mulţimii când calul se desprinse, lăsându-l pe Trehearne atârnat de creangă. Dădea violent din picioare.

— Dă-l jos, pentru numele lui Dumnezeu! strigă ea din nou. Of, Doamne! Of, Doamne! Salvează-l!

Nu ştia de unde găsise puterea să traverseze curtea, dar, în cele din urmă, ajunse lângă soţul ei.

— William nu-ţi dai seama ce faci?

Apucă hăţurile calului şi animalul se zbătu agitat.

— Tăiaţi creanga, Doamne Sfinte!

Trăgea de el cu lacrimi în ochi.

William se uită în jos fără s-o vadă, contorsionat de ură. Apoi, îşi dădu brusc seama că îl înşfăcase de mantie. Zâmbi, iar Matilda se dădu la o parte înspăimântată.

— Tăiaţi creanga! Bună idee.

Îşi îndreptă calul spre ştreang şi-l dărâmă cu o singură lovitură de sabie. Trehearne căzu pe pietre zbătându-se, cu faţa umflată şi roşiatică sub masa de sânge închegat.

William izbucni în râs când se opri să-l privească.

— Cred că ar fi mai bine să-i tăiem capul, zise el atât de

încet încât Matilda de-abia îl auzi.

Doi soldaţi apucară trupul cuprins de spasme şi-l târâră spre butuc. Acolo, când William făcu semn, unul din ei despică ţeasta de trup cu barda. Un cor de strigăte se ridica din curte.

În jurul ei, oamenii şi caii începuseră să se mişte din nou. Spectacolul se terminase. Se întorceau cu toţii la treburile lor. Ignorând trupul căzut şi capul însângerat care zăcea pe jos, unde se rostogoliseră, William îşi trase înapoi calul şi trecu pe lângă Matilda, spre treptele sălii mari. Apoi descălecă, dădu hăţurile unui servitor şi păşi înăuntru fără să privească înapoi.

Matilda rămase unde era, în mijlocul curţii, ţinând-o pe Margaret de braţ. Fata era albă ca varul şi Matilda vedea cum i se zbăteau venele albastre de lângă tâmple. Înghiţi cu greu sucurile amare care-i veniseră pe gât şi începu să păşească încet spre turn, ţinându-şi spatele drept şi sprijinindu-se de umărul lui Margaret. Simţea că o priveau toţi curioşi.

Dai apăru când ajunse la trepte şi o duse înapoi la scaunul de lângă foc. William îşi turna vin din cana de pe masă.

— *Pyng argiwydde,* îmi permiteţi să mă întorc pe dealurile mele?

Îşi dădu seama că Dai îngenunchease dinaintea ei, galben la faţă.

— Nu mai vreau să vă servesc. Îmi pare rău, stăpână *bach. Dioer,* aţi fost bună cu mine, într-adevăr, dar nu pot să mai stau.

— Te înţeleg, Dai.

Oftă. Îi tremurau mâinile.

— Du-te cu Dumnezeu, prietene!

Îl privi cum se îndepărta, aşteptându-l să se întoarcă, dar n-o făcu şi nici nu-l băgă în seamă pe William, care se aşezase în spatele lor. Coborî pe scări şi alergă afară.

Margaret îi puse o cupă de vin în mână.

— Bea, mamă, eşti atât de palidă!

Se uită peste umăr la tatăl ei care continua să nu le bage în seamă, dând peste cap cupă după cupă. Matilda se întoarse în sfârşit şi-l privi.

— Oare Trehearne a meritat să fie tratat într-un mod atât de barbar, William? îl întrebă cu o voce tremurândă.

Trânti cupa furios.

— După părerea mea, doamnă, a meritat!

— Se pare că te-a aşteptat la Aberhonddu.

— Am aranjat să ne întâlnim acolo.

Coborî de pe postament.

— Îşi imagina că o să rezolvăm neînţelegerile dintre noi şi o să ne despărţim prieteni. Ha! M-a judecat greşit!

Matilda înălţă din sprâncene.

— La fel ca mulţi alţi oameni, William, murmură ea dezgustată. Te-ai gândit la repercusiunile care vor urma? Trehearne era foarte îndrăgit, inclusiv de mine. Şi are rude influente.

— Da, mă bătea mereu la cap cu asta. Îşi imagina că Gwenwnywny o să-i răzbune moartea şi că ţinutul March se va ridica cu mic cu mare pentru oasele lui prăpădite.

Se întoarse şi scuipă pe jos.

— Mă îndoiesc că este atât de important precum se credea.

— Paj! zbieră el către băiatul care asculta cu gura căscată. Ajută-mă să-mi scot cămaşa de zale, înainte să te trimit după Gwenwnywny, prăpăditule!

Îşi dădu capul pe spate şi hohoti. Apoi izbi cupa de pereţi, privind-o cum se rostogoleşte într-un colţ.

În noaptea aceea, în timp ce stătea încordată în pat lângă soţul ei care sforăia, Matilda nu reuşea să adoarmă.

Imaginea morţii groaznice a lui Trehearne i se ridica dinaintea ochilor şi parcă îi răsuna în urechi râsul soţului ei. Lui William nu-i păsa nici că şi-a ucis prietenul şi vecinul, călcându-şi cuvântul – fiindcă se pare că-i permisese lui Trehearne să străbată domeniile lui – nici că se putea aştepta la răzbunare. Înfumurarea şi aroganţa lui nu mai cunoşteau margini. Şi, cu toate că nu i se mai părea

important, observase că nu se interesase deloc de sănătatea ei şi nici nu se scuzase că fugise de la Brechnock astă vară. Când se urcase în pat în cele din urmă, era atât de beat, încât nu se mai putea discuta cu el.

Când îşi reveni, Jo avea lacrimi pe obraji. Rămase liniştită, sprijinită de perete, cu ochii fixaţi pe înălţimile vârfului Pen y Fan. La început, nu îndrăzni să se mişte întrebându-se dezgustată dacă nu cumva avea pe corp urmele molimei. Apoi auzi pe stradă râsul zglobiu al unor copii. Sunetul reuşi s-o liniştească, alungând duhoarea şi nefericirea experimentate în timpul transei. Îi zvâcneau tâmplele, iar transpiraţia care i se scurgea pe spate o făcea s-o usture şi mai tare rana, dar în rest nimic. Se cutremură violent. William trebuia să dea socoteală pentru multe lucruri.

Margiad Griffiths era în bucătărie când Jo se întoarse acasă. O privi îngrijorată pe fată.

— Pari bolnavă, zise ea. Vino şi stai jos. Şi ia un pahar cu sherry. Sunt singură, aşa că îmi place să-mi ţii companie. Ai mers prea mult cu maşina. De ce nu vrei să te odihneşti puţin?

Jo se aşeză recunoscătoare pe un scaun de bucătărie.

— Ba aş vrea s-o fac, spuse ea. Problema este că mă ocup de două lucruri în acelaşi timp.

Sorbi din sherry şi închise ochii.

— Mai bine te-ai culca puţin! Îţi aduc mai târziu cina.

Margiad o studia atent. Observase cât era de palidă şi epuizată. Pe faţa ei se citea o durere pe care n-o remarcase acum două săptămâni, când o văzuse prima oară.

Jo clătină încet din cap.

— Credeţi în destin, doamnă Griffiths?

— În destin?

Margiad se gândi pentru o clipă. Trase scaunul şi se aşeză vizavi de Jo.

— Te referi la soartă? Nu, nu cred. Viaţa este ceea ce

reuşeşti să faci din ea. Doar noi suntem de vină dacă dăm greş. Eşti deprimată, nu-i aşa?

Jo dădu din cap.

— Presupun că da.

Luă sticla fără să-şi dea seama şi îşi umplu paharul. Margiad, care nu-şi băuse încă sherry-ul nu spuse nimic.

— Cred că sunt bântuită, şopti Jo.

Margiad ridică din sprâncene.

— De cine?

— De o femeie care a murit acum opt sute de ani.

— Şi vrei să spui că poţi s-o vezi?

Jo se încruntă.

— Nu este o fantomă sau o manifestare externă. Se află înăuntrul meu. Undeva în minte, în amintirea mea.

Puse jos paharul şi duse mâinile la ochi.

— Îmi pare rău. Vă imaginaţi probabil că am înnebunit.

Margiad clătină din cap.

— I-am spus lui Doreen a mea că arăţi deosebit, de cum te-am văzut. Ai sânge galez, nu-i aşa, deşi vorbeşti englezeşte?

Jo căută un şerveţel în buzunar. Nu găsi, aşa că rupse puţină hârtie din sulul de deasupra chiuvetei.

— Probabil, încuviinţă ea.

— Aşa se întâmplă multor oameni cu descendenţă celtică, îi explică Margiad liniştită. Au darul previziunii. Nu este uşor pentru cei care nu ştiu cum să-l stăpânească, dar va trebui să te înveţi cu el. Nu lupta cu ce ai în tine, fetiţo! Acceptă-l ca pe un bun dat de Dumnezeu!

— Dar nu ştiu să prezic viitorul, protestă Jo. Deşi, Doamne fereşte, poate că ar fi şi mai rău. Eu mă întorc în trecut şi-l văd foarte clar.

— Atunci trebuie să existe un motiv. Un adevăr care se vrea cunoscut, o nedreptate care se cere răzbunată – cine ştie?

Margiad se ridică încordată. Dispăru în livingroom. Jo o auzi cotrobăind într-un sertar. Se întoarse imediat. Avea în mâini o Biblie veche, cu coperţi de piele.

— Pune-o sub pernă. Va izgoni visele rele. Şi acum, o să-ţi pregătesc o friptură gustoasă. Va fi gata într-o oră. Până atunci, du-te sus, fă o baie fierbinte şi scoate-ţi toate astea din cap!

Nick se întinse pe patul de hotel şi îşi scoase cravata. Cămaşa îi era udă de transpiraţie. Se simţea scăldat de sudoare dar era prea epuizat să se ridice şi să se bage sub duşul rece. Îşi puse braţul peste ochi. Prezentarea mersese bine; ar fi trebuit să fie încântat. Ascultă leneş vaietul unei sirene de poliţie, cu cincisprezece etaje mai jos, în Lenxington Avenue.

Aproape aţipise când sună telefonul. Se sprijini într-un cot şi ridică receptorul.

— Nick?

Era Jim Greerson.

— Cum a fost?

Nick se întinse la loc.

— O.K. Cred că sunt speranţe. Dar tu ce ai făcut?

— Am cinat cu Mike Desmond aseară, aşa cum am aranjat. Am trăncănit puţin şi apoi i-am spus ce măgar a fost să renunţe la cea mai bună firmă din Londra doar pentru că ne-am dispensat de un tip nou. I-am promis că vom supraveghea personal o nouă campanie publicitară pentru el.

Ezită.

— Când am spus noi, m-am referit de fapt la tine.

— Şi?

Nick îşi sprijini braţul de genunchiul ridicat. Se zgâia în tavan.

— Deocamdată nu este prea mulţumit de serviciile ştii tu cui. Presupun că se aştepta să sară în sus, când au simţit mirosul banilor, dar ei, în schimb, s-au mulţumit să trimită un copiator. L-am întâlnit într-un moment psihologic foarte prielnic. În plus, mi-a declarat că nu poate rata ocazia să fie servit de casa regală, rânji Jim.

— De Casa Regală?

Nick se aplecă să ia cana cu suc de portocale de pe noptieră.

— Care Casă Regală? Doar nu vrei să spui că Prinţul Edward s-a apucat de publicitate?

— Nu, bătrâne, se referea la tine.

— La mine?

— Ştii, viaţa ta secretă. Doar ai aflat că a explodat totul! Pentru numele lui Dumnezeu, toate ziarele sunt pline de povestea asta! *Mail a* publicat-o joi, iar *Standard* vineri.

Nick se ridică.

— Ce viaţă secretă? Ce dracu' vorbeşti acolo?

— Stai puţin. Găsesc imediat articolul şi ţi-l citesc. Înţelege-mă bătrâne, aici este miezul nopţii şi am avut o zi grea!

Nick rămase liniştit, cu ochii închişi, în timp ce Jim îi citi totul. Se simţea complet detaşat, de parcă persoana de care se discuta era cu totul altcineva. Nu era surprins, nici măcar indignat. Doar foarte, foarte obosit.

Când Jim termină, urmă un moment de tăcere.

— Este adevărat, bătrâne? îl întrebă prietenul lui după o clipă.

— Da, este adevărat că l-am lăsat pe fratele meu să mă hipnotizeze, zise Nick tăios. Cât despre ce s-a întâmplat, doar el poate să te lămurească. Ce aiureală!

Izbucni în râs.

— Presupun că Judy Curzon este de vină. O să-i frâng gâtul când mă întorc.

— Mai bine ai închide-o în turnul Londrei, bătrâne, ţi s-ar potrivi mai bine, hohoti Jim. Deci Jo nu te-a anunţat? îl iscodi el.

— Nu! exclama Nick. Nu mi-a spus niciun cuvânt.

Se făcu linişte, apoi Jim continuă.

— Ascultă, am o şedinţă la ora opt dimineaţa, aşa că ar fi mai bine să închid. Altfel n-o să reuşesc să mă trezesc de dimineaţă. Te sun mâine la aceeaşi oră, O.K.?

Nick puse jos receptorul. Se ridică. Se făcuse frig în cameră, din cauza aerului condiţionat. Se duse în baie, îşi

scoase cămaşa şi dădu drumul la duş. Apoi se întoarse la telefon.

— Aş vrea să sun la Londra, zise el brusc şi dădu propriul lui număr.

Margiad Griffiths o trezi pe Jo. Îi adusese o ceaşcă de ceai. Se aşeză pe marginea patului.

— Cum ai dormit?

Jo se întinse.

— Foarte bine. Aţi avut dreptate.

Băgă mâna sub pernă şi atinse Biblia.

Margiad dădu din cap.

— Ştiam că aşa o să fie. Te-a sunat cineva mai devreme, continuă ea.

Scoase o bucată de hârtie din buzunarul fustei.

— Domnul Clements. Te-a invitat la prânz, mâine la ora douăsprezece. Spunea să nu suni decât dacă nu poţi.

Jo zâmbi.

— Drăguţ din partea lui. De fapt, pentru domul Clements am venit. A scris o mulţime de cărţi despre gospodării, animale domestice şi istoria Northumberland-ului. Şi-a cumpărat o casă lângă Brecon.

Margiad se ridică.

— Este vestit, nu-i aşa? zâmbi ea. Şi tu o să faci un articol despre el, nu? Bun. Aşa o să uiţi de problemele tale.

Ezită în pragul uşii.

— Dar azi ce ai de gând să faci?

Jo se ridică şi îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Se uită pe fereastră. Un strat subţire de nori împânzise cerul.

— Cred că mai rămân aici încă o noapte sau două dacă se poate, zise ea. Trebuie să finisez povestirea despre Clements şi, pe urmă – se opri nesigură – pe urmă presupun că o să mă plimb puţin prin Hay.

Nori negri se învârteau pe cer, către vest, dar nu adia nicio boare de vânt. Matilda trase de hăţuri şi se uită în sus. Apoi le făcu semn călăreţilor din jurul ei să se grăbească, în

timp ce străbăteau poteca spre Hay, urmărind cursul unduitor al râului Wye, prin văile uscate. Ridicau în aer praf şi pământ care le intra în nări şi-n gât. Un fulger lumină bolta purpurie şi-i aruncă iapa peste cea a însoţitoarei sale, lady de Say, care înjură ca un bărbat şi se apucă de şa să nu cadă. Era groaznic de cald.

— Pariez pe un penny de argint că o să ne întoarcem înainte să înceapă ploaia, strigă Matilda peste umăr.

Devenise brusc agitată de ameninţarea furtunii.

Fusese un an amar şi nefericit. În timp ce călărea, se gândea la evenimentele groaznice care urmaseră după moartea lui Trehearne. Sfârşitul lui brutal servise drept scuză luptelor de pe dealuri şi intervenţiei rudelor sale – puternicul Prinţ Gwenwnywny, care, la rândul lui, asediase castelul Pain cu o forţă uriaşă. Ca ultimă încercare de împăcare, ginerele lor, Gruffydd, fusese scos din închisoarea Corfe la sugestia Matildei şi adus la Hay. Dar încercările sale de a face pace, eşuaseră, aşa că, pe 13 august, la praznicul Sfintei Hipolita, ostilităţile culminaseră cu o bătălie crâncenă, purtată pe dealuri, în spatele reşedinţei lui Trehearne de la Clyro. Baronii luptaseră cu disperare să-şi păstreze privilegiile în regiunea de graniţă şi câştigară cu mari pierderi de vieţi galeze.

Alt fulger sfâşie cerul, urmat de un bubuit îndepărtat. Alungându-şi gândurile triste, ridică biciul şi îşi îndemnă calul la galop, cu vălul fluturându-i în vânt. Şuviţele de păr i se desprindeau din coc, căzându-i peste ochi.

Pătrunse în goană în Hay, împrăştiind copiii şi păsările, fără să-i pese că oamenii clătinau din cap şi zâmbeau în timp ce intra în castel. Gărzile o salutară ceremonios şi Matilda trase de hăţuri. După ce aruncă o privire norilor grei, se întoarse să-şi primească câştigul pariului de la nefericita doamnă care încercase să ţină pasul cu ea, însă îi pieri orice poftă când zări o figură înaintând în curte.

Lăsând să-i scape hăţurile, rămase cu gura căscată. Nu-i venea să-şi creadă ochilor!

— Tilda? şopti în cele din urmă în timp ce descăleca.

Tilda, tu eşti?

Fata crescuse la fel de înaltă ca mama ei, cu păr şi ten deschis ca fildeşul unui crucifix sculptat.

— Sper că te simţi bine, mamă dragă, zâmbi Tilda şi făcu o plecăciune înainte să se lase sărutată de Matilda. Am venit să fiu alături de Gruffydd.

— Şi copilaşul tău, Tilda, l-ai adus cu tine?

Matilda o ţinea de mână, studiindu-i trăsăturile. Semăna atât de mult cu Richard – şi totuşi atât de puţin! Tilda îşi plecă pleoapele.

— Acum am doi copii, mamă. Rhys, care are doi ani şi Owain, de numai şapte luni. Ei…

Ezită, ferindu-şi privirile.

— Adică, ne-am gândit că ar fi mai bine să rămână cu mama lui Gruffydd şi doicile lor. Am venit singură.

— Vrei să spui că nu te-au lăsat să-ţi iei copiii cu tine? izbucni Matilda. Galezii ţin doi prunci ostateci?

— Nu, mamă, calmează-te! Nu era bine pentru ei să-i aduc aici. Sunt foarte apăraţi acolo unde se află.

Tilda îşi ridică privirile când începură să cadă primele picături de ploaie.

— Hai să intrăm înăuntru, mamă. Nu vreau să-mi trâmbiţez veştile în furtună, de faţă cu întreaga ta escortă.

Se îndreptă spre uşă, suplă şi dreaptă ca şi mama ei. Dar asemănarea dintre ele se oprea aici. În timp ce Matilda avea păr castaniu, Tilda era blondă şi palidă. Mama aparţinea soarelui, iar fiica lunii.

De când Margaret plecase acum o lună să se mărite cu Walter al ei, castelul părea pustiu. Dintre toţi copiii, cu Margaret se potrivea cel mai mult; Matildei îi lipsea foarte mult. Se temea că Walter putea s-o ducă oricând departe, pe domeniile sale din Meath, dincolo de Marea Irlandei. Isobel va pleca şi ea în curând să se căsătorească cu Roger Mortimer la Wigmore, a cărui soţie murise de ciumă, mai ales că William încuviinţase nerăbdător această alianţă. Iată de ce era o dublă bucurie s-o aibă acasă pe fiica cea mare.

Dar Tilda se dovedi o mare dezamăgire. Se arătă foarte rece faţă de mama ei, răspunzând întrebărilor sale însufleţite pe un ton plictisit, înăbuşind entuziasmul Matildei. Se aşeză ascultătoare lângă Gruffydd când William se întoarse cu el la castel şi o făcu pe Isobel să izbucnească în lacrimi din cauza criticilor sale aspre şi tăioase.

Matilda care avusese de gând s-o roage să vină la Bramber de Crăciun, se abţinu.

— Te-ai schimbat, Tilda. Altădată erai blândă şi ascultătoare faţă de familia ta, îi reproşă ea tristă.

Tilda pufni şi se întoarse spre mama ei cu ochii sclipind de mânie.

— Nu-ţi datorez niciun fel de ascultare, mamă. Datoria mea este să-mi respect soţul. Şi este greu să fi blândă când tatăl meu este considerat un căpcăun şi un ucigaş în tot ţinutul. Este renumit pentru trădarea şi înşelăciunea de care a dat dovadă. Cât despre tine…

Fata se opri cu nările fremătând.

— Se spune că eşti o vrăjitoare, şuieră ea. Copiii mei sunt speriaţi de poveşti cu Mallt, vrăjitoarea, care vine la ei dacă nu adorm şi când te gândeşti că este vorba tocmai de bunica lor!

Vocea ei se transformase într-un strigăt sfâşietor. Matilda o privi îngrozită pentru o clipă.

— De ce nu-i opreşti?

Se întoarse. Nu voia să-i vadă lacrimile de indignare încolţite în ochi.

— Pentru că, din câte ştiu, este adevărat, răspunse Tilda pe un ton plin de ură. Îmi amintesc. Cum bolboroseai vrăji când eram mică, tu şi doica ta bătrână. Îmi amintesc de fierturile de plante şi alte lucruri. Se spune că vorbeşti cu spiritele şi aduni o mie de diavoli la Dinas, că zbori pe aripile furtunii, aşa cum ai făcut, mamă – îi sclipiră ochii brusc – în ziua când am venit aici.

Matilda se aşeză pe un taburet sculptat şi contemplă jăraticul înroşit.

— Dacă crezi toate acestea despre mine, Tilda, de ce ai

mai venit la noi?
— Ca să-l văd pe Gruffydd. Nu ştiam dacă i se va permite să se întoarcă acasă. A trebuit să vin aici!
— Da, înţeleg.
Vocea Matildei era indiferentă.
— Atunci, draga mea, ai face mai bine să te duci la el! zise ea în cele din urmă, întorcându-i spatele Tildei.
Fiica ei rămase ezitând câteva clipe. Într-un fel, regreta că avusese asemenea ieşire. Apoi, aruncând o privire în urmă, trecu pe lângă mama ei şi plecă din cameră.
Matilda avu grijă să nu mai rămână niciodată între patru ochi cu fiica ei. Cu toate acestea, continuă să-i vorbească blând şi o trată cu respect. Răsuflă însă uşurată când plecă de la Hay împreună cu Gruffydd.
William, cu coatele sprijinite de masă, comentă în seara aceea ia cină:
— A fost o căsătorie bună. M-am îndoit adesea, din considerente de ordin politic. Legătura n-a fost destul de puternică să-l ţină în frâu pe bătrânul Rhys, dar Gruffydd este un bărbat destul de cumsecade, mai ales pentru un galez. Aş fi vrut să fie mai tare, dar recunosc că este un soţ potrivit pentru fiica noastră. Pare mulţumită şi fericită.
Îi aruncă o privire rânjind.
— Ştiu că n-ai fost încântată s-o vezi plecând în ţinuturile galeze, Moll, dar sper că vizita aceasta ţi-a risipit îndoielile.
Matilda se mulţumi să plece ochii şi să încuviinţeze din cap.

— Nu! Nu se poate!
Jo clătină din cap.
— William ştia! Ştia că nu este fiica lui! N-ar fi spus asta! Nu i-ar fi păsat!
Se clătină uşor pe picioare, cu mâna pe zidul rece al castelului. I se învârtea capul şi i se uscase gura. Simţea că-i vine rău. Se frecă la ochi, încercând disperată să-şi limpezească gândurile.
— Nu ar fi numit-o „fiica noastră”. Aflase de Richard între

timp. M-a obligat să-i mărturisesc...

Dar oare ştia într-adevăr? Simţea cum îi bate inima să-i sară din piept. Cine îi ceruse socoteală despre infidelitatea ei, William sau Sam? Sam, care a urmărit-o în trecut? Un Sam care îşi luase faţa lui William de Braose. Un Sam care o forţase să se dezbrace apoi o biciuise – un lucru pe care adevăratul William nu îndrăznise niciodată să-l facă.

Închise ochii, respirând anevoios.

Când îi deschise din nou, îşi dădu seama că o privea un bărbat. Îşi parcase Land Rover-ul în umbra zidurilor, lângă ea, urmărind-o atent în timp ce se urca la volan. Îi zâmbi stânjenită şi încercă să meargă încet, gândindu-se că o credea probabil beată.

Se poticni şi se sprijini de piatră. Trebuia să ia notiţe. Aşa va face. Cu un creion în mână se schimbă totul. Putea să lupte împotriva lui Sam, lui William, împotriva trecutului şi implicaţiilor sale.

Îşi căută hotărâtă în geantă carneţelul, încercând să-şi alunge sentimentul ciudat care o stăpânea în timp ce contempla Pen y Beacon şi ceaţa plutind în jurul vârfului său.

La Clare, în inima Angliei, Tim Heacham, cu o pagină decupată meticulos dintr-un ziar în buzunar, stătea lângă zidurile a ceea ce fusese odată un castel impunător. Taxiul care-l adusese de la Colchester plecase. Era singur. Merse încet pe iarbă, cu mâinile în buzunare şi ochii în pământ. Trebuia să facă ceva, dar nu ştia ce.

Nick şi Sam Franklyn. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama. Să se fi încrezut în instinctele lui. S-o fi prevenit pe Jo cât mai era încă timp. Acum nu mai conta. Evenimentele îşi urmau cursul şi nu putea face nimic. Absolut nimic.

Se uită la cer.

— Of, Doamne, Jo, îmi pare rău, şopti el. Îmi pare foarte rău!

31

Ann Clements, o femeie blondă, grăsuţă, cu dinţi mari şi zâmbet cald era cu cincisprezece ani mai tânără decât soţul ei. O sărută pe Jo de parcă ar fi cunoscut-o de ani de zile.

— Cum facem, îmi ei tu un interviu sau îţi iau eu ţie? întrebă ea veselă în timp ce intrau în casă, croindu-şi drum printre cei doi copii, beţigaşele de Lego împrăştiate peste tot şi un iepure mare, alb cu ochi roz.

Jo râse şi mângâie unul din copilaşi pe cap.

— Ar fi bine să mi-i prezinţi.

— O.K., surâse Ann. Cea pe care o mângâi este Polly. Celălalt este Bill, iar pe iepuraş îl cheamă Xerxes. Stai jos. O să prepar nişte cafea. Când se întoarce Ben, ne aşezăm la masă.

Se duse la grămada imensă de vase nespălate şi căută două căni.

— Ben mi-a povestit totul despre tine, bineînţeles. Termină, Polly!

Deşi stătea cu spatele la ea, observase că fetiţa cu bucle blonde ridicase cana cu lapte. Jo se gândi că avea probabil ochi la spate ca-n basme.

— În SUA am asistat la şedinţe de hipnoză – acolo e o adevărată industrie – dar cazul tău pare de-a dreptul uimitor. Ben mi-a spus că intenţionezi să scrii o carte pe această temă.

Jo încuviinţă din cap.

— Nu cumva te-ai răzgândit între timp?

Fata ridică din umeri.

— Aşa am crezut până să discut cu Ben. Acum nu mai sunt atât de convinsă. După ce am stat de vorbă marţi, m-am dus direct la Brecon. Am căzut în transă şi acolo, şi ieri la Hay. De fiecare dată în mod voit. Dar nu ştiu ce să mai cred. Dacă ar fi vorba doar de mine, aş merge mai departe. Totul mi se pare aşa de real! S-a dovedit că vorbeam într-

adevăr în galeză, dar, apoi s-au întâmplat nişte lucruri neplăcute.
— Şi ai descoperit că sunt implicaţi şi alţi oameni?
Ann clăti cănile.
— Am descoperit în cele din urmă că totul ar fi putut să fie dirijat de altcineva.
Jo îşi muşcă buza.
— Şi dacă este adevărat, motivele lui mă îngrozesc!
Ann îi aruncă o privire.
— Ai putea să-mi explici mai lămurit?
Jo dădu din umeri.
— Totul mi se pare atât de încurcat. Este vorba de un prieten… de fapt, un coleg. Tim Heacham. A fost hipnotizat – dar nu de acelaşi psihiatru. Reprezintă un personaj din povestea Matildei.
Ann îşi arcui sprâncenele.
— Ştii, ar putea fi adevărat. Sau o autosugestie puternică. A intrat în detalii?
Jo înălţă din nou din umeri.
— Nu cred. Experienţa lui pare complet diferită de a mea şi se teme să nu se implice şi mai mult. Nu vrea să aibă de a face cu probleme de genul acesta. Iar acum am descoperit că mai există încă cineva – un bărbat la care ţin foarte mult. Şi el a fost hipnotizat.
— Parcă ar fi o boală molipsitoare.
Comentariul sec fu astupat de strigătele lui Bill, în timp ce sora lui îl trăgea de păr. Ann luă calm câte un copil sub fiecare braţ.
— Dacă ai vrea să asculţi sfatul meu, ar trebui să-i laşi în pace pe prietenii tăi. N-au decât să-şi rezolve singuri neplăcerile. Tu concentrează-te asupra necazurilor tale!
— Deci să continui?
Ann se îndreptă de spate, dându-şi la o parte părul din ochi.
— Crezi că te poţi opri?
Jo luă cutia cu filtre de cafea din mâna lui Bill, îi răvăşi părul cu gândul aiurea şi i-o dădu mamei sale.

— Nu, nu cred, recunoscu ea stânjenită.

— Atunci, străduieşte-te să scoţi cartea.

Ann puse vasul pe sobă.

— Este o soluţie bună de abordare a problemei. După cum ştii, scrisul este cea mai bună terapie. Şi îţi oferă o justificare să continui povestea fără să te temi că va deveni o obsesie. Da, îţi motivează acţiunile, te obligă să stai şi să le analizezi şi îţi dă posibilitatea să le faci pe toate deodată. Iar în final, vei fi triumfătoare.

O privi atentă pe Jo.

— Este un fel de supapă de siguranţă. Ceva benefic. Dar trebuie să-ţi iei anumite precauţii – mă surprinde că medicul tău nu te-a avertizat! Trebuie să nu cazi în transă când eşti singură. Din două motive. Creierul preferă excursiile de acest gen. Şi tinde să se obişnuiască tot mai mult. Din câte am aflat de la Ben, îţi vine din ce în ce mai uşor să te întorci în timp. Îţi trebuie doar un element declanşator – un loc, o asociaţie de idei, sau, aşa cum i-ai povestit lui Ben, o furtună pentru a stimula celulele creierului. Doar nu vrei să ajungi la concluzia că trecutul este mai atrăgător decât prezentul! Cât despre celălalt motiv, este evident. Eşti singură, lipsită de control din afară. Ori acest lucru ar putea fi periculos.

Se uită la Jo şi zâmbi.

— Dacă intri în transă la volanul MG-ului, poţi să faci un accident!

Jo surâse palid.

— Mi s-a întâmplat, dar nu pot să rezist întotdeauna.

— Cred că aş putea să te învăţ cum să procedezi. Dacă îmi dai voie.

Ann luă ibricul de pe sobă şi umplu ceştile.

— Sper că nu te superi că ţi-am spus toate acestea, dar este un domeniu care mă interesează şi am sentimentul că o să-ţi vină mai uşor să discuţi cu un străin. Dar, dacă vrei să renunţi la acest subiect, te rog sa-mi spui. N-o să mă supăr…

Jo se uită pe fereastră, la munţi.

— Nu, zise ea încet. Ai dreptate. Am nevoie să vorbesc cu cineva. Şi este ciudat, dar mi se pare că te pricepi mai bine decât doctorul Bennet.

Ann clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Doar că reuşesc să mă pun mai bine în locul tău. Nu uita că el este bărbat. Îl entuziasmează probabil mecanismele dar a uitat că este vorba de o fiinţă umană!

Jo zâmbi obosită.

— Încă nu ţi-am spus ce-i mai rău. Ziarele au prins de veste – poate că le-ai citit. Dacă nu, o să-ţi arăt articolele decupate. Cred că le-a văzut toată Anglia.

— Dar aici nu este Anglia – o corectă Ann cu blândeţe. Mai ales tu ar trebui să ştii asta! Nu, nu le-am citit. Primim ziare prin poştă, dar vara n-avem niciodată timp să le deschidem.

Dădu fiecărui copil câte un pahar cu suc de mere şi apoi se trânti într-un fotoliu.

— Hai, stai jos şi arată-mi înainte să vină Ben.

Găsi nişte ochelari şi parcurse ambele articole ale lui Pete fără să comenteze. Pe urmă le dădu înapoi lui Jo.

— Dacă acest Pete Leveson ar fi un prieten de-al meu, l-aş tăia de pe lista de invitaţi pentru Crăciun! zise ea hotărâtă. N-ai nevoie de asemenea publicitate. Probabil că Nick Franklyn al tău scoate flăcări pe nări.

— Este în SUA, zâmbi Jo. Poate că nici n-a auzit.

Ann îi aruncă o privire pătrunzătoare peste ochelari.

— Nu lua toate acestea în serios, Jo. Isteria prinde cel mai repede. Aceşti bărbaţi, şi este destul de neobişnuit pentru sexul opus – se întrerupse ea gânditoare – ţin la tine. Te văd implicată în ceva la care nu au acces şi, conştient sau nu, încearcă să te urmeze în trecut.

— Deci nu crezi că au fost reîncarnaţi şi ei?

Ridică din umeri.

— Mi se pare puţin probabil. Nu i-am cunoscut, aşa că nu pot să-mi fac o idee. Dar îmi menţin părerea. Ignoră-i pe cât poţi. Vezi-ţi de propriul tău destin şi lasă-i şi pe ei să-şi

vadă de ale lor.

— Dar dacă nici visele mele nu sunt reale?

Jo se ridică impacientată.

— Câteodată mă cuprind îndoielile. Dacă Sam l-a implantat pe Regele John în mintea lui Nick? Dacă a făcut acelaşi lucru cu mine?

Clătină tristă din cap.

— În ultima vreme, Sam a devenit de-a dreptul malefic. Ciudat! Este foarte inteligent, Ann. Mă înspăimântă.

— Este chiar atât de inteligent să te fi învăţat galeza veche în trei şedinţe scurte?

Jo se uită în ceaşca ei de cafea.

— Nu prea văd cum.

— Nici eu.

Ann se sprijini relaxată de spătarul scaunului.

— Presupun că ai intrat într-un fel în altă viaţă. Poate că acest Sam Franklyn încearcă să te manipuleze pe tine şi pe fratele lui dintr-un motiv cunoscut numai de el, dar, dacă este aşa, construieşte pe baza unui lucru deja existent, cel puţin în ceea ce te priveşte, te rog să mă crezi!

Se întrerupse deodată.

— Auzi gâştele? L-au văzut pe Ben. Mai discutăm după prânz, O.K.?

La ora patru, Jo avea toate informaţiile necesare despre Ann. Făcuseră din nou turul fermei, fotografiaseră diverse aspecte şi Jo încercase să mulgă o vacă. Acolo, în staul, Ann se întoarse spre ea, sprijinită de pulpa animalului şi o întrebase:

— Mă laşi să te hipnotizez mai târziu, după ce se culcă copiii?

Jo ezită.

— Nu ştiu. Cred că m-aş simţi stânjenită…

Se uită la Ben care ungea ochiul unui viţel.

— N-ai de ce. Te interesează ce s-a întâmplat cu copiii şi nepoţii Matildei. Ai nevoie să vezi şi partea fericită a existenţei sale dacă a existat într-adevăr, biata de ea. Lasă-mă să te ajut! Oricum, este mai bine decât să te întorci la

Hay şi să ai halucinaţii în parcare, de una singură.

Jo se strâmbă.

— Dacă mă iei aşa…

— Nu poţi să mă refuzi. Bun. Atunci ascultă! Sun-o pe proprietăreasa ta şi spune-i că rămâi aici peste noapte. Suntem bucuroşi să te găzduim şi aşa n-o să te mai îngrijorezi că se face târziu. Îţi promit că o să te simţi bine.

Băură vin de casă, în timp ce Ann pregătea cina. Apoi, după ce mâncară, o aşeză pe Jo pe sofa şi veni lângă ea.

Ben se aşeză incomod într-un colţ, în timp ce-o urmărea pe soţia sa care o hipnotiza pe Jo.

— La dracu', Annie, n-am ştiut că poţi să faci asta! murmură el când Jo îşi ridică braţul ascultătoare şi-l ţinu suspendat deasupra capului.

— Am o mulţime de talente de care nu ştii nimic, Benjamin, îi replică ea. Şi acum la treabă!

Îngenunche la picioarele lui Jo.

— Matilda de Braose, vreau să mă asculţi. Povesteşte-mi despre fiul tău. Despre fiul tău cel mare, Will, pe care l-ai născut cu atâta suferinţă. Acum a crescut. Povesteşte-mi despre el.

— Will a fost bolnav din nou, toată iarna.

Jo clătină din cap întristată.

— Atât de bolnav. Voia să plece cu tatăl său să lupte cu regele şi prinţul John împotriva francezilor, dar a trebuit să rămână cu mine, la Bramber. Pe urmă, la sfârşitul lui mai s-a întâmplat, John s-a întors la noi.

Matilda aştepta în sala cea mare, înveşmântată în cea mai frumoasă rochie a ei, cu părul prins într-un filet de argint. Will, slab dar refăcut, stătea în dreapta ei când se anunţă sosirea noului lor rege.

Richard murise pe 6 aprilie la Limousin şi fusese succedat nu de Arthur, fiul fratelui său mai mare, adevăratul moştenitor de drept, cum spuneau unii, ci de fratele său mai mic, John. John, bărbatul matur de care avea nevoie ţara.

William fusese printre primii care îngenuncheaseră să-şi declare credinţa, înainte ca noul rege să pornească spre Anglia şi Bramber reprezentase prima oprire în drumul său spre Westminster, după ce debarcase la Shoreham.

Stând în uşă, Matilda simţi un nod în gât când apăru John, înconjurat de escorta sa. Dar îşi adună fiecare dram de curaj şi păşi înainte să-l întâmpine, aplecându-se până la pământ peste mâna pe care i-o întinsese să i-o sărute.

Ochii lui albaştri erau de nepătruns, dar îi reţinu degetele între ale lui mai mult decât era nevoie.

— Sper că-ţi aminteşti, doamnă, că te-am invitat la încoronarea mea cu mulţi ani în urmă.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, voi fi acolo.

Se uită la William, care nu mai putea de bucurie alături de rege. În spatele lui, membrii escortei se îngrămădiseră în sala mare, murdari de praf şi slăbiţi de traversarea Atlanticului. Dar de-abia aşteptau bucatele şi răcoritoarele pregătite încă din zori de bucătarii Matildei.

Când regele se aşeză pe locul de onoare, întinzând mâna după cupa de vin oferită de William într-un genunchi, Matilda oftă. Ar fi trebuit să fie un moment de mândrie şi fericire acum, când soţul ei se afla în favorurile noului rege. Atunci de ce avea această senzaţie ciudată? Îi aruncă o privire lui John şi observă că o urmărea peste marginea cupei. Simţi fără să vrea că se înroşeşte la faţă şi plecă ochii.

Apoi, începu să vorbească. Ştia, în ciuda vacarmului din jur, că John i se adresa ei.

— De-abia aşteptăm încoronarea noastră şi serviciile supuşilor noştri loiali şi devotaţi, aşa cum ştim că sunteţi. Ştim de asemenea că nu poate exista trădare printre prietenii noştri.

Se ridică şi înălţă cupa spre încântarea lui William care răspunse la fel de ceremonios.

Matilda se gândi la încoronarea de la Westminster Abbey, luminată de mii de lumânări, la mirosul greu de tămâie, la ceremoniile care vor urma şi încercă să-şi alunge

îngrijorarea din minte. Acum John era rege. Se va întoarce imediat în Franţa, aşa cum o asigurase Will. Anii următori vor fi buni, ţinând cont că William se va bucura de favorurile regelui. Străduindu-se să se calmeze şi să împărtăşească entuziasmul întregii adunări, ridică în sfârşit cupa să-i fie umplută.

— Foarte bine, o aprobă Ann, temându-se aproape să vorbească în liniştea care se lăsase în cameră. Dar nu vreau să te gândeşti prea mult la rege. Spune-mi despre copii. Despre căsătoriile lor. Povesteşte-mi despre Reginald, Giles şi Will. Despre momentele fericite, dacă poţi…

La început, Jo rămase tăcută şi Ben se fâţâi stânjenit pe scaun. Îşi desprinse privirile de pe faţa ei să se uite pe fereastră, unde luminile verzui ale apusului deveneau din ce în ce mai întunecate. Auzea pe deal glasurile oilor sale şi se trezi strângând braţele fotoliului, ca şi când ar fi vrut să se ancoreze mai solid în realitate.

Sărbătorile Crăciunului începuseră deja când William ajunse la Hay, plin de noroi şi îşi salută soţia. Era în toane bune şi o sărută. Ba mai mult, contrar obiceiului său, îi adusese un dar – o iapă albă ca laptele, cu o coamă şi-o coadă mătăsoasă, înşeuată în harnaşamente aurite.

— Este un cal de genul celor călăriţi de păgâni în Ţara Sfântă, se lăudă el mândru, în timp ce o conducea pe Matilda în curtea măturată de vânt să i-l arate. Vezi cum îşi ţine capul şi coada? O să facă o regină din tine, draga mea!

Iapa atinse cu botul mâinile femeii, strănutând când o mângâie. Matilda se aplecă să-i sărute nasul mătăsos. I se strânsese inima aşa cum i se întâmpla ori de câte ori venea soţul ei. Dar îndrăgi imediat calul.

În noaptea aceea, William puse să li se aducă vin fiert în dormitor. Matilda era îmbrăcată numai într-o cămaşă, dar William, înveşmântat până-n dinţi, se cocoţă pe marginea patului înalt, sorbind din cupă. O urmări cum îşi trimite femeile la culcare şi îşi despleteşte singură părul lung,

arămiu. Acum avea fire argintii în cozile care-i ajungeau până la pământ.

Favorurile regelui John îi aduseseră şi mai multă putere lui William şi Matilda îl privea ca de obicei, pe furiş, mirându-se de mândria şi încrederea în sine pe care le afişa.

Devenise foarte nepopular în ţară. Sigur, ea ştia că această lipsă de popularitate se baza în primul rând pe gelozie. Regele îl preferase pe el, un baron de la graniţă, ridicându-l peste alţi oameni, de rang mai mare. Se întrebase adesea, în secret, de ce John îi dăruia atâta încredere lui William. Îl favorizase de la primele lor întâlniri, când regele era doar un băieţel, părând să prefere baronul îndesat conţilor eleganţi. Şi, totuşi, se întreba dacă John îl plăcea într-adevăr. Văzuse ochii albaştri intenşi studiindu-l pe William în timp ce se îmbăta la banchete; abia după aceea privirea rece se abătea asupra ei, obligând-o să-şi plece ochii. Refuza să-l privească drept în faţă.

La scurt timp după încoronare, la care Isabella de Gloucester nu apăruse, John anulase căsătoria sub pretextul că el şi soţia lui erau veri de-ai doilea şi nu obţinuse dispensa papală. Matilda se înfuriase peste putinţă la început, dar îşi dăduse repede seama că doar sfârşitul unei astfel de căsătorii putea aduce alinare şi fericire bietei copile speriate. De aceea, se dusese la Cardiff s-o vadă pe Isabella şi s-o îmbrăţişeze pe sărmana făptură slabă ca un schelet, îmbrăcată într-o rochie de penitenţă din pânză de sac.

— Biata de tine, murmură ea. Regele te-a dezonorat groaznic. Ar fi trebuit să fii regina noastră.

Dar Isabella clătină din cap.

— Acum sunt fericită. De când mă rog lui Dumnezeu să mă scape de el. Ori aşa ori prin moarte!

Îşi plecă privirile, învârtind între degete mătăniile prinse de talie.

— Bucură-te pentru mine! mai bine ai plânge-o pe noua soţie, indiferent cine o fi!

Aceasta se dovedi a fi altă Isabella, şi anume Isabella de Angoulême, o femeie capabilă să facă faţă toanelor lui John.

Când regele află de vizita Matildei la Cardiff, explodă mânios.

— Soţiei tale, sir William, i-a intrat în cap să se amestece în lucruri care n-o privesc, şuieră el baronului înspăimântat, ignorând-o pe Matilda care stătea calmă lângă soţul ei.

Se albise la faţă de furie iar ochii îi sclipeau turbaţi.

— Doamna cu care am fost căsătorit nu necesită atenţiile ei.

— Isabella a fost şi rămâne prietena mea, Înălţimea Voastră, îl întrerupse Matilda, înainte ca William să apuce să se scuze umil. Îmi place să-mi vizitez prietenii când au nevoie de mine.

— Şi sunt sigur că ai descoperit că nu are.

John îşi coborî vocea.

— Într-adevăr. Era în sfârşit fericită, Înălţimea Voastră. Mai fericită decât fusese în ziua logodnei. Dar nu aveam de unde să ştiu. Nu mi-am dat seama că aţi cruţat-o de ceea ce pe mine aţi refuzat să mă cruţaţi.

Continuă să-i vorbească lipsită de tact.

— Ştiu ce formă pot căpăta atenţiile Înălţimii Voastre. Cunosc ce suferinţe provoacă.

Îl privi pentru o clipă drept în ochi, clocotind de furie, înainte să-şi dea seama ce prostie făcuse trădându-şi sentimentele. Când termină ce avea de spus, se întoarse brusc. Reuşi însă să observe cum obrajii palizi ai lui John se inundă de sânge, până devin purpurii.

Totuşi reuşi să se stăpânească, iar William şi Matilda fură expediaţi din faţa Alteţei Sale Regale fără niciun cuvânt. Abia când se pregăteau să iasă din cameră, făcând o ultimă plecăciune, aşa cum cerea eticheta, Matilda îşi ridică privirile spre faţa regelui. Expresia pe care o văzu îi îngheţă sângele în vine.

Ajunşi pe coridor, William explodă furios.

— Vrei să-mi periclitezi poziţia, femeie netoată ce eşti!

Ridică mâna, ca şi când ar fi vrut s-o lovească, dar se răzgândi.

— Nu-ţi dai seama ce importantă este prietenia regelui pentru mine? Cate servicii îmi poate face? Câţi bani îi datorez?

Rostise ultimele cuvinte în şoaptă. Devenise brusc îngrijorat de datoriile pe care le adunase. Începând cu cele cinci sute de mărci pentru Ordinul de Limerick, dăruit de rege după moartea unchiului său, Philip şi continuând cu onorurile şi marile proprietăţi feudale în valoare de o mie de lire fiecare, pe care va trebui să le plătească pentru căsătoriile celor doi fii ai săi. Era sigur că Matilda putea contribui foarte mult să-l menţină în graţiile monarhului şi, totuşi, ori de câte ori se afla în prezenţa suveranului, reuşea să-l înfurie.

William se întrebase adesea de ce între soţia sa şi John exista o relaţie atât de ciudată. Ştia că John era atras de ea. Ştia că odată îi făcuse avansuri în New Forest şi, cu toate că se amuzase, fusese flatat şi încântat de atenţiile prinţului. La vremea aceea, părea ceva nevinovat şi William se întrebase de-a lungul anilor dacă nu cumva datora favorurile Regelui Henry interesului manifestat de John pentru soţia sa. Pe urmă, acest interes se răcise, iar William răsuflase uşurat la vremea aceea. Se zvonea că John obişnuia să se poarte foarte libertin cu soţiile supuşilor săi. Acum însă nu mai era atât de sigur. Interesul regelui ar fi fost binevenit. William n-ar fi vrut în ruptul capului să trezească ostilitatea suveranului. Oare va reuşi să păstreze prietenia regelui după ieşirea Matildei? Ce mult o ura pentru asta! Nu cumva John amâna să-i acorde titlul de conte din cauza neînţelegerilor cu ea?

O trimisese înapoi la Brycheiniog, în timp ce el rămăsese plin de speranţă alături de rege.

Când Gwehwynwyn atacase din nou proprietăţile familiei de Braose din ţinuturile de graniţă, William fusese gata să riposteze datorită ei. Respinsese atacul cu furie şi în anul următor fusese răsplătit cu domeniile Glamorgan,

Gwnynwg şi Gower. Părea foarte apropiat de rege, deşi se zvonise că primise bogata moşie Gower după ce-l ameninţase pe John că-l părăseşte exact când avea mai multă nevoie de ajutorul baronului.

Matilda îl privi din nou, cu pieptenul în poală. Soţul ei îl urmase pe John în Normandia, dar care erau oare relaţiile dintre ei acum?

Îl urmări cum îşi duce cupa la buze.

— Ne întoarcem în Franţa la primăvară – comentă el brusc, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Dar atunci va fi prea târziu. Normandia va cădea în mâna regelui francez. Numai castelul Gaillard şi oraşele de coastă au mai rămas ale noastre. Doar că Philip Augustus şi-a pierdut motivaţia de a mai lupta.

Matilda ridică privirile.

— Cum adică şi-a pierdut motivaţia? îl întrebă dispreţuitor.

— Arthur. Prinţul Arthur a murit.

William goli cupa.

— Tânărul nepot al regelui?

Începu să-şi aranjeze părul cu pieptănul de fildeş, când simţi că i se încordează stomacul.

— Da, Arthur. L-am capturat la Mirabeau. Ticălosul de el! Îşi asediase propria bunică! Eleanor i-a dat de veste lui John şi am mărşăluit de la Le Mans în două zile. Ţine cont, numai în două zile! Şi peste câteva ore îi terminaserăm. John l-a trimis pe băiat la Falaise.

William tăcu pentru o clipă, scobindu-se între dinţi cu unghia degetului mare.

— Şi? îl încurajă ea.

Ridică din umeri.

— De atunci, Arthur n-a mai fost văzut.

— Deci nu ştii dacă a murit.

— Ba este foarte sigur că s-a întâmplat aşa, recunoscu el prudent.

— Dar regele ţi-a mărturisit cum a fost, nu? Ţi-a făcut întotdeauna confidenţe. Aşa că poţi să-mi spui şi mie, doar

sunt soţia ta.

Matilda continua să-şi pieptene părul.

William urmărea fascinat mişcările ritmice ale periei. Îşi linse buzele, uimit că încă o mai dorea după atâţia ani.

— Oh, da, regele mi-a făcut confidenţe, într-adevăr!

În momentul acela, se ridică fără să observe zâmbetul ei ascuns când se aşeză din nou pe marginea patului, vorbind în şoaptă.

— Dar de data aceasta n-a fost nevoie, Moll. Eram acolo. Am văzut tot. L-a ucis pe Arthur cu mâinile lui şi a aruncat trupul în Sena.

Matilda înţepeni.

— Cu mâinile lui? se auzi ea repetând cuvintele.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă.

William veni lângă ea să se încălzească la foc.

— Am fost la Rouen de Paşte. John băuse mult. Ca noi toţi, de fapt. S-a hotărât să interogheze prizonierii şi a trimis după Arthur. Băiatul stătea acolo, arogant, refuzând să se închine regelui. John ere înfuriat şi s-a repezit la el. Dar, fir-ar să fie, băiatul era lipsit de vlagă. L-a lăsat pe John să-l zgâlţâie de gât. A trebuit să jurăm cu toţii pe oasele sfinte ale lui Cristos că n-o să spunem nimănui. Regele îl voia viu.

William se ridică frecându-şi gâtul.

— Dăduse ordin să i se scoată ochii băiatului şi să fie ţinut ostatec de Hubert de Burgh la Falaise, dar Hubert refuzase ca o femeie fricoasă ce este. A fost vina lui. Băiatul ar fi fost un pion folositor, fir-ar să fie!

Se opri cu spatele la Matilda.

— L-am ajutat să lege pietrele de cadavru şi l-am azvârlit în râu, dar ne-a urmărit ghinionul. Corpul a fost găsit peste câteva zile de un pescar. Noroc că devenise de nerecunoscut. Nu puteai băga mâna-n foc, dar unii au ghicit.

Matilda ascultă în linişte, îngrozită, imaginându-şi furia oarbă a lui John şi atacul lui brutal asupra copilului singur şi înspăimântat, amintindu-şi noaptea când îşi înfipsese

mâinile şi în gâtul ei.

De ce William nu ridicase niciun deget să-l ajute? De ce nu-l domolise pe rege, cel puţin? Se uită la soţul ei şi se cutremură.

William se comporta incredibil.

— Băiatul era un trădător! Merita să moară! Numai bunătatea lui John îl menţinuse în viaţă…

— John nu este capabil de bunătate, William. A făcut ce era mai bine pentru el – până când s-a îmbătat şi şi-a ieşit din fire. Dintre voi toţi, doar Hubert a dat dovadă de compasiune şi înţelegere.

Se sui în pat, cu halatul strâns în jurul ei.

— Cheamă servitorii, William. Spune-le să facă focul şi să stingă torţele.

William veni lângă pat şi puse o mână pe umărul soţiei sale, dar ea se înfăşură în blană şi-i întoarse spatele, închizând ochii. William ridică din umeri şi se întoarse la foc.

Nu mai pomeni de Arthur, dar a doua zi de dimineaţă, chemă administratorii şi, după câteva ore petrecute în jurul pergamentelor, trimise după stareţul mănăstirii St. John din Brecknock.

— Intenţionez să-ţi construiesc o nouă biserică pe deal, Părinte! îi zise bătrânului plin de noroi după ce galopase ca vântul să ţină pasul cu mesagerul lui William.

Când omul mut de uimire şi recunoştinţă ieşise din cameră făcând o plecăciune adâncă, William se aşeză la masă şi-i zâmbi Matildei care fusese poftită în grabă să asiste la discuţii.

— Îţi aminteşti că vreau să fac demult asta, Moll? O biserică nouă şi frumoasă, pentru gloria lui Dumnezeu. Când va fi gata, va fi cea mai mare din ţinutul acesta.

Se clătină prin cameră şi îşi turnă o cupă de vin.

— Oamenii îşi vor aminti de mine şi peste sute de ani, admirând frumuseţea lăcaşului şi generozitatea ctitorului.

Se aşeză din nou, zâmbind. Matilda observă că se îmbătase deja.

Îşi frecă ochii cu mâinile. Dormise prost. O obsedase imaginea prinţului, singur şi terorizat, ori de câte ori încercase să închidă ochii. Încercă să-i zâmbească soţului ei. Oare William credea într-adevăr că putea compensa uciderea unui copil prin înălţarea unei biserici? Văzându-l cum îşi golea cupa şi se întorcea din nou la pergamentul de pe masă, îşi dădu seama că da.

32

Judy deschise uşa mirată.

— Deci tu erai. Cum a fost la New York?

Nick o urmă în studio.

— Foarte cald.

Se îndreptă spre şevalet şi studie schiţa.

— Am dreptate când mă gândesc că l-ai văzut pe Pete Leveson în ultima vreme?

Se întoarse spre ea, urmărind-o supărat.

Judy îl privi sfidător.

— Şi de ce să nu-l fi văzut?

— Ah, nu, nimic, te întrebam aşa!

Îşi strânse buzele.

— Ai o noţiune foarte ciudată despre loialitate, Judy!

O aştepta să izbucnească, încrucişându-şi braţele şi chiar aşa se şi întâmplă. Judy îşi îngustă ochii.

— Nu-ţi datorez niciun pic de loialitate, Nick. Şi nici credinţă! Nu fac parte din şarada voastră drăguţă. Sunteţi doar tu, Sam şi Tim. N-aveţi decât să vă descurcaţi între voi. Eu prefer să asist. Te-ai întâlnit cu fratele tău? adăugă ea brusc.

Nick clătină din cap.

— Încă n-am trecut pe acasă.

— Ei bine, a fost cam ocupat cât ai lipsit şi a avut mare noroc că nu l-au băgat la puşcărie. A venit aici beat şi a început să-mi distrugă studioul. Aşa că am chemat poliţia şi nebunul s-a repezit la unul din ofiţeri.

— Cristoase! se miră Nick. Ce s-a întâmplat?

— Prietenul tău, Alistair l-a scăpat numai cu o amendă. Dar vreau să te previn. Dacă ai venit să faci scandal, vei fi tratat la fel. Să ştii că am ţinut la tine Nick, pe cuvântul meu! Noi doi ne-am fi înţeles bine, dar nu acum. Cred că aţi înnebunit cu toţii. Jo o să-l primească cu braţele deschise pe cel care o va câştiga. Dacă va mai trăi să-l vadă!

Se duse la fereastră şi o închise cu o bufnitură, astupând

zgomotul traficului.

— Ce vrei să spui? o întrebă Nick pe un ton aspru.

— Sam te joacă pe degete, Nick, doar ţi-am mai spus. Cred că eşti orb să nu-ţi dai seama. O urăşte pe Jo şi este gelos pe tine. Te-a programat să-i faci rău. Ţi-a băgat în cap ideile astea stupide – doar nu crezi cu adevărat că eşti Regele John, pentru numele lui Dumnezeu! O să ajungi la balamuc, dacă nu te potoleşti!

Îl apucă de braţ.

— Nick, încă mai ţin la tine – şi nu-mi place să te văd în halul ăsta. Cât despre Jo în ciuda resentimentelor mele, n-aş vrea să fie victima lui Sam. Este nebun, Nick. Sunt convinsă că este nebun! Te rog să ai grijă.

Nick rămase înmărmurit pentru o clipă. Apoi o întrebă:

— Nu ştii, Sam mai este în apartamentul meu?

Ridică din umeri.

— Nu m-am interesat – a sunat după ce a ieşit de la tribunal, dar i-am spus să se ducă la dracu', aşa că m-a pus şi pe mine pe lista neagră, mai mult ca sigur.

— Şi Jo? Am încercat s-o sun de la New York, dar n-a răspuns.

Judy ridică din sprâncene.

— Să sperăm că n-a dat de ea. Oricum, ştiu că Sam, atunci când a venit la mine în noaptea aceea, se întorcea de la apartamentul ei.

Nick ajunse la Cornwall Gardens în şapte minute. Urcă scările în grabă. Apartamentul lui Jo era gol. Arăta părăsit de câteva zile. Trandafirii se ofiliseră în vaza de pe cămin, împrăştiindu-şi petalele pe covor; în rest, totul părea foarte ordonat.

Ieşi pe balcon şi observă că plantele se ofiliseră în ghivece din cauza căldurii. În bucătărie era de asemenea ordine. În dormitor, draperiile fuseseră trase pe jumătate. Observă casetofonul de pe scrin şi-l deschise, ascultând acordurile fantomatice ale fluierului. La început rămase liniştit, uşor nedumerit; mai auzise muzica aceasta când Sam fusese singur aici, cu Jo. Îl opri şi tocmai se pregătea

să iasă din cameră când observă cureaua de pe scaun. Recunoscu imediat catarama gravată. Era a lui Sam.

Alergă furios spre ieşire, trânti uşa, coborî scările câte două şi se urcă în maşină. Se angajă în trafic, aruncând o singură privire în oglinda retrovizoare. O luă pe Gloucester Road şi întoarse la dreapta, spre Queen's Gate.

Sam scria la biroul lui Nick. Îşi ridică privirile când auzi cheia fratelui său în broască.

— Deci fiul risipitor s-a întors în sfârşit. Ia zi, cum ţi-au mers afacerile?

Nick se îndreptă spre el.

— Unde este Jo?

— Jo? Habar n-am, Nicholas. Probabil că acasă.

Sam mirosea a whisky.

— Ştii foarte bine că nu este acasă.

Nick îşi desprinse mâna de la spate şi-i arătă cureaua.

— Ştii unde am găsit-o?

Sam se uită la el zâmbind.

— Instrumentul castizării, zise el gânditor.

— Ce?

Nick încremeni. Se aplecă peste birou şi-l înşfacă pe Sam de cămaşă, ridicându-l de pe scaun.

— Ce dracu' trăncăni acolo, ai înnebunit?

Sam surâse.

— Trebuia s-o bată cineva, Nick! Şi, oricum, a fost mult mai puţin decât merita. Mulţi bărbaţi şi-ar fi ucis soţia pentru ce a făcut. Ştii, până la urmă a recunoscut şi s-a supus pedepsei în genunchi. O dorea. A ajutat-o probabil să-şi uşureze conştiinţa.

Nick îi dădu drumul brusc. Se uita îngrozit la fratele său.

— Eşti nebun de legat, şopti el. Doamne Sfinte, ai înnebunit. Unde este, omule?

Ochii lui albaştri se întunecară.

— Dacă ai răpit-o, jur pe Dumnezeul meu că te ucid!

Sam izbucni în râs. Îşi trase puţin scaunul şi se frecă pe spate relaxat.

— John, zise el blând, John, Rege al Angliei. Şi pe tine te-a

trădat. Da, te-a trădat şi te-a ironizat. Şi-a bătut joc de tine în public. Regii nu suportă să fie trataţi în asemenea hal, mai ales de femeile pe care le iubesc. Ai ucis-o înaintea mea, frăţioare şi ai s-o ucizi din nou.

Se aplecă brusc.

— Ţii minte? Îţi doreai să sufere. Şi voiai ca eu s-o văd suferind. O să-mi spui ce-ai de gând să-i faci Nick şi o să mă rogi să asist la răzbunarea ta.

— Încetează cu tâmpeniile astea, Sam! Ştiu ce intenţionezi…

Nick îşi încleşta pumnii, îngropându-şi unghiile în carne.

— Ieşi din casa mea! Întoarce-te în Scoţia şi lasă-ne în pace! şuieră el.

Sam se ridică.

— Este prea târziu, Nick. Am început deja să implantez sămânţa în creierul tău din prima zi în care mi-am dat seama cine eram. Ştii, mi-am amintit de masacrul de la Abergavenny. Da, mi-am amintit că l-am înjunghiat pe galezul acela până când i s-a prelins sângele cald pe braţul meu. Ştiu că am fost William de Braose şi Matilda era a mea. *A mea,* Nick. Şi va fi din nou a mea. De data aceasta voi fi gata când va începe procesul.

Se ridică de la birou.

— Am pregătit foarte bine terenul.

Râse.

— Eşti un prost arogant. Ai căzut în mâinile mele. Ţi-ai încredinţat creierul în puterea mea.

Nick încerca să se stăpânească.

— Vorbeşti tâmpenii melodramatice, Sam. Ceea ce vrei să insinuezi este imposibil şi o ştim amândoi foarte bine. Strânge-ţi lucrurile şi şterge-o!

Sam încremeni pentru o clipă, uitându-se la el maliţios.

— Ştii, s-a culcat cu Heacham, zise el brusc. În Ţara Galilor. L-am recunoscut imediat. De Clare. Încă mai are un ascendent asupra ei, dar ştie că o s-o piardă.

Râse.

— Este slab. A fost prea slab s-o salveze atunci şi va fi

prea slab şi acum.

Luă câteva cărţi de pe masă şi puse mărunţişul în buzunar. Apoi ridică privirile.

— Nu mă crezi, nu-i aşa, Nick? Dar să ştii că este adevărat. Te-am hipnotizat. Ai fost – eşti John Plantagenet – zise el.

Nick nu se clinti. Simţi că transpirase când Sam ieşi din cameră. Se stăpâni cu greu, după care merse încet, ca prin vis să ia cartea de telefon. O deschise la litera H.

— Tim?

I se uscase gura.

— Sunt Nick Franklyn.

— Bună, Nick, îi răspunse Tim liniştit.

— Am motive să cred că ştii unde se află Jo.

Nick se stăpâni cu mare efort.

— N-am găsit-o acasă.

Se făcu linişte şi apoi vocea lui Tim răsună din nou.

— A plecat în Ţara Galilor. Bet Gunning a trimis-o să ia un interviu unui tip care se ocupă de fermele organice.

— Ce spui? explodă Nick.

— Te cred că ţi se pare incredibil, recunoscu Tim. A fost o manevră s-o aducă acolo. Dar nu cred că o să ţină. Ştii, vrea să renunţe la tot. A rupt contractul pentru povestea din WIA. S-a hotărât să termine cu Matilda şi trecutul ei. A speriat-o ceva foarte rău.

Ezită şi Nick simţi tremuratul din glasul său.

— Ai discutat cu fratele tău de când te-ai întors?

— Da.

Nick se uită la uşă. Auzea zgomote în dormitor. Sam îşi făcea bagajele.

— Te asigur că fratele meu n-o să se mai amestece în problemele lui Jo, zise el întunecat. Şi te-aş ruga şi pe tine să faci la fel.

Soarele străpunsese pâcla, încălzind pământul. Jo dădu la o parte maşina de scris pe masa de afară şi se ridică. Ann vopsea nişte lână, îmbibând bucăţile în apă cu foi de ceapă.

Îşi dădu la o parte părul de pe faţă cu dosul mâinii.

— Ai terminat articolul?

Jo zâmbi.

— În prima formă. Aş vrea ca tu şi Ben să-l citiţi şi să vă spuneţi părerea.

Inspiră adânc aerul fierbinte de munte.

— Este atât de liniştit aici încât mi-a pierit spiritul critic.

Ann râse. Agăţă lâna şi începu s-o netezească.

— Dacă povestirea ta este dulce şi amabilă nu crezi că editoarea ta o să te pună s-o înmoi în vitriol?

— Se vede că ai auzit de mine!

Jo se aşeză pe iarba proaspăt cosită şi, după un timp, începu să se întindă.

— Nu te îngrijora. Sunt destul de nepoliticoasă să vă necăjesc puţin dacă o luaţi razna.

Se ridică din nou şi îşi feri ochii de soare.

— Şi nu vreau s-o luaţi razna, Ann. Trăiţi o viaţă pastorală aici, dar nu puteţi pretinde că se compară cu cea reală.

Ann ridică din sprâncene şi puse lâna la scurs.

— Şi ce înseamnă mă rog viaţa reală?

— Este cea trăită de 99% din populaţie. Producţia de masă, ambalajele de masă şi conducerea de masă. Doar aşa se poate produce progresul! Este trist, dar adevărat.

— Deci ar trebui să ne conformăm? Să dăm o mână de ajutor la pârjolirea pământului, poluarea aerului, otrăvirea apelor? Nu, Jo. Noi suntem pionieri. Profeţi. Învăţăm oamenii ce înseamnă bunul simţ. Sănătatea fizică şi morală.

Ann hohoti amuzată.

— Dă-i drumul. Hai, scrie şi asta!

— Dar iarna cum este?

Ignorând comentariul, Jo îşi puse braţele pe genunchi.

— Dură. Întunecată. Uneori înspăimântătoare.

— La fel ca acum opt sute de ani! spuse Jo tristă. Plină de boli, greutăţi. Iată de ce a trebuit să evoluăm, Ann. Să punem capăt chinului. Să ne uşurăm viaţa. Ştii, eu… adică Matilda am acceptat asta. Era nefericită – o îndurerau

necazurile şi îşi folosea cunoştinţele medicale ca să aline suferinţele – dar nu punea întrebări. Nu căuta răspunsuri. Era aşa cum voia Dumnezeu.

— Bogatul în castel, săracul la poartă. Dumnezeu i-a creat şi pe unul şi pe celălalt, cită Ann în şoaptă. Îmi amintesc că ne punea să recităm aceste versuri la biserică.

— Doamne!

Jo îşi îngropă capul în palme.

— William a făcut totul în numele lui Dumnezeu.

— Jo, omul învaţă din greşeli, zise Ann cu blândeţe. Sigur, nu toţi, nu la fel de repede, dar învaţă. Şi progresează, aşa cum spui. Oare Will de Braose era bolnav de tuberculoză? Din câte mi-ai povestit, se pare că da! Ei bine, am eradicat-o. La fel ca şi molima din Aberhonddu. Nu mai bântuie omenirea. Aş fi prima persoană care să aprecieze acest progres, dar, în alte cazuri, omul nu s-a dovedit la fel de inteligent. A respins lucrurile bune laolaltă cu cele rele. Acum, va trebui să-şi înghită mândria şi să se retragă câţiva paşi. Atâta tot. Să înveţe să asculte pulsul universului, la fel cum făceau strămoşii lui. Să înveţe să asculte natura, să şi-o ia partener, nu să încerce s-o transforme într-un robot.

Jo ridică privirile, clipind sub razele soarelui.

— Ai dreptate, zise ea blând. Te rog să scrii asta, Ann. Vreau s-o public.

Ann zâmbi.

— Acesta este doar începutul.

Se întoarse să intre în casă, apoi se opri şi se uită la Polly şi Bill care se jucau în nisip, lângă ele.

— Dacă reuşesc să culc copiii după-amiază, te hipnotizez din nou, dacă vrei.

Jo ezită:

— Cred că va trebui să continui, Ann, recunoscu în cele din urmă. Până la capăt. Doar aşa o să scap de ea. Şi aş vrea să mă ghidezi tu.

Ann se încruntă.

— Doar nu vrei să spui că vei derula povestea până la

moartea ei?

— Cred că va trebui.

— Eşti sigură?

Ann părea neîncrezătoare.

— Ştiu că aşa se procedează, dar nu cunoşti circumstanţele exacte ale morţii ei. Scenele fatale pot fi destul de traumatizante, chiar şi sub cea mai profundă transă.

— Dar ştiu foarte bine cum a murit.

— Zău, cum?

Ann se aşeză la masă, lângă Jo, cu bărbia proptită în palme, cu ochii aţintiţi pe faţa interlocutoarei.

— John a aruncat-o în temniţă şi a lăsat-o să moară de foame.

— Doamne Sfinte!

Ann îşi ţinu respiraţia.

Jo zâmbi trist.

— Este groaznic să ştii, în timp ce ea habar n-are. O privesc cu o parte din mine. O privesc cum îl înfruntă pe John din prima zi când s-au întâlnit.

Îşi strânse pumnii.

— O iubea, Ann. Cred că o iubea şi o găsea atrăgătoare, dar, cu toate acestea n-au reuşit să se înţeleagă. Ieşeau scântei de fiecare dată când se vedeau.

— În articolele pe care mi le-ai arătat nu scria aşa ceva.

— Este clar că Pete habar n-are de povestea ei. S-a gândit doar că ar fi nostim să asocieze numele unui rege cu istoria Matildei. Să asocieze numele lui Nick…

Îşi muşcă buza şi se întoarse să admire priveliştea.

— Vreau să se termine odată, Ann, zise ea peste umăr, după o clipă. Doar aşa o să pot să-mi văd de viaţa mea. Matilda este o intrusă. Un parazit care se hrăneşte din mine. Îmi suge… nu sângele, ci altceva.

— Forţa ta vitală.

Ann se ridică din nou.

— Am o idee. Ajută-mă să prepar salata. Mai târziu o să încercăm altă abordare. Poate că ai pus degetul pe rană.

Vreau să facem o experienţă. Să ne lămurim dacă Matilda este o amintire sau un spirit care se foloseşte de tine într-un anume scop. Un spirit care nu şi-a găsit odihna.

Jo rămase cu gura căscată.

— Sper că nu vorbeşti serios? Insinuezi că sunt posedată?

Ann râse.

— Există şi această posibilitate. Hai, nu te mai îngrijora. O să aflăm mai târziu ce doreşte de la tine această biată doamnă.

Toropiţi de căldură, cei doi copii acceptară să se culce în dormitorul răcoros cu faţa spre nord, fără să mai protesteze. Ben puse masa afară, la umbra unui brad bătrân de lângă casă. Apoi se aşeză pe scaunul de lemn şi se uită solemn la soţia sa.

— Ai grijă, Annie. Eşti sigură că ştii ce faci?

Ann se aşeză vizavi de Jo.

— Da, sunt, zise ea. Ai încredere în mine, Jo, nu-i aşa?

Jo încuviinţă din cap, cu ochii pe faţa lui Ann.

Ann îşi puse încet mâinile reci peste cele ale lui Jo. Umbra se mişcă puţin şi Jo simţi razele fierbinţi ale soarelui. Închise ochii fără să vrea, conştientă de liniştea parfumată a după-amiezii.

— Matilda – vocea lui Ann deveni insistentă – Matilda, îţi poruncesc să vorbeşti. Matilda, dacă eşti un spirit din lumea cealaltă, spune-ne ce doreşti de la noi. Timpul tău a trecut, povestea ta s-a terminat, aşa că de ce vorbeşti prin Joanna?

Se făcu linişte. Jo rămase cu ochii închişi, relaxată. Ann repetă întrebarea de două ori şi apoi se uită la Ben.

— Ai avut dreptate, nu este un spirit. Sau dacă este, nu pot să ajung la el. Mă gândeam că Jo ar putea fi un mediu bun. Dar nu cred că este vorba de asta. Dacă este posedată, nu avem de-a face cu un procedeu obişnuit.

— Femeie ridicolă ce eşti! Mai bine ai trezi-o şi am bea împreună câte o cafea.

Ben părea stânjenit.

— Este prea cald pentru cafea.

Ann mângâie mâna lui Jo.

— Lady Matilda, povesteşte-mi despre copiii tăi. Cu cine s-au căsătorit?

Jo deschise încet ochii. Se trase puţin la umbră, privind dincolo de Ann şi Ben, către poteca abruptă unde grădina începea să coboare în vale. La orizont se zăreau munţii învăluiţi în pâclă.

* * *

Ziua căsătoriei lui Will cu Mattie de Clare apăru luminoasă şi veselă. La castelul Bramber era mare agitaţie, nu numai fiindcă se însura în sfârşit fiul cel mare al lui William de Braose, ci mai ales pentru că regele era oaspete de onoare.

Matilda se uită la apele umflate ale râului Adur, pierdută în gânduri în solarul pustiu. Dedesubt, soţul ei, împreună cu regele şi ceilalţi oaspeţi aşteptau să apară Mattie şi doamnele ei.

Mattie petrecuse mult timp alături de Matilda de-a lungul anilor, învăţând de la ea cum să devină o mare doamnă. Era o fată tăcută şi blândă care dădea semne de mare frumuseţe, pe măsură ce începea să se maturizeze. Will stătuse adesea alături de ele, obligat să rămână acasă în loc să-l însoţească pe tatăl său în bătălii din cauza tusei şi sensibilităţii sale constante. Iar Mattie ajunsese să-l adore nebuneşte, ceea ce, pe de-o parte îl încânta, iar pe de alta îl irita. Matilda nu mai putea de bucurie să-i vadă căsătoriţi, dar nu fusese aşa de uşor. Îşi aminti deodată de scena pe care o făcuse Reginald când aflase vestea.

— Dar credeam că eu o să mă însor cu ea! Doar aşa mi-ai promis, mamă! îi reproşase el cu sălbăticie. O cunosc şi pe ea şi pe tatăl ei de când am servit la castelul lor. Este dreptul meu!

Dar William, acum lord peste trei castele, pe lângă alte titluri şi din ce în ce mai înglodat în datorii faţă de rege

fusese ferm. Voia ca Reginald să se căsătorească cu Gracia de Burgh.

— Este o tânără înfocată. Are nevoie de un bărbat. Chiar acum. Ori Will este întotdeauna bolnav. Câteodată mă îndoiesc că va mai apucă încă o iarnă, spusese el brutal, Mattie este prea tânără să se mărite deocamdată, aşa că pot aştepta. Dacă Will va fi destul de puternic până ce ea va avea vârsta potrivită, o să se însoare. Dar eu am nevoie acum de alianţa cu de Burgh.

Avea nevoie – aşa cum ştiau toţi – de puterea familiei de Burgh. Dar, între timp, căsătoria cu domnişoara de Burgh fusese amânată şi Reginald se însurase abia după câteva luni cu moştenitoarea lui irlandeză. Ceremonia religioasă fusese oficiată de fratele lui, Giles.

Unul dintre primele favoruri făcute de John după ascensiunea sa la tron, fusese instalarea lui Giles ca Episcop de Hereford. Îşi amintea ce mândru îl privise William pe fiul său înalt, cu păr castaniu, care purta mitra şi crucea plin de demnitate. Chemarea tânărului îl descumpănea pe tatăl său, insuflându-i un sentiment ciudat, deşi se umfla în pene pentru poziţia conferită de titlul său.

Matilda zâmbi ca pentru sine. Fuseseră norocoşi cu copiii lor. Isobel şi soţul ei, Roger Mortimer îi făcuseră Matildei doi nepoţei. Margaret, măritată cu cinci ani în urmă îi scria în permanenţă scrisori lungi din Irlanda, unde îşi petrecea acum cea mai mare parte din timp. Şi ea părea fericită, deşi se citea printre rânduri că avea un singur necaz. Din căsătoria ei cu frumosul şi iubitul ei Walter, lord de Meath, nu rezultase până acum niciun copil.

— Am jurat, mamă dragă, spunea ea în ultima scrisoare, să ridic o mănăstire în memoria Sfintei Fecioare dacă îmi va împlini dorinţa să am un fiu. Şi Walter a făcut acelaşi legământ. Şi-a exprimat dorinţa să fiinţeze locaşul sfânt undeva, în Pen y Beacon, poate chiar la Craswall, unde stăpâneşte nişte moşii. Roagă-te pentru mine, mamă dragă să mă ajute Dumnezeu. Sper să ne întoarcem în curând la

Ludlow să te vedem…

Doar amintirea Tildei o făcea să se întristeze. Văduvă de patru ani, după ce Gruffydd murise de o gripă virulentă, îl îngropase în mănăstirea tatălui său de la Strata Florida. Dar când Matilda îi scrisese să se întoarcă la familia ei, îi trimisese o replică usturătoare, declarând că intenţiona să-şi crească băieţii ca pe nişte galezi adevăraţi iar după aceea, putea să moară liniştită. Pe urmă, nu mai corespondaseră şi Matilda îşi linsese rănile în tăcere, fără să arate scrisoarea nimănui. Preferase s-o ardă la flacăra lumânării.

Iar acum venise căsătoria lui Will şi soţul ei fusese onorat din nou de suveran. Scăpat în sfârşit de ameninţarea invaziei, regele John acceptase să participe la ceremonie.

Matilda îşi muşcă buza. Deci, încă odată, cei trei bărbaţi care îi conduseseră viaţa se aflau din nou sub acelaşi acoperiş: William, regele şi Richard de Clare.

Fusese şocată de apariţia lui Richard. Slăbise şi se cocoşase de la ultima lor întâlnire şi pielea căpătase o culoare gălbejită. Însă ochii îi rămăseseră aceiaşi – ageri şi pătrunzători.

Sosise singur la Bramber, cu Mattie şi fiul său, Gilbert. Trecuseră cinci ani de când se despărţise de Amicia, care preferase să nu vină la căsătoria fiicei sale, spre bucuria Matildei.

Deodată apăru o femeie în spatele ei şi îşi drese glasul.

— Milady, Sir William a trimis din nou după dumneavoastră. Înălţimea Sa este nerăbdător să înceapă nunta.

Matilda se întoarse încet. Zâmbi. Dacă fiul ei cel mare şi fiica lui Richard puteau fi fericiţi împreună, atunci poate că povestea lor de dragoste nu fusese zadarnică.

Ceremonia se termină prea curând. În capelă era sufocant din cauza lumânărilor, tămâiei şi oamenilor îngrămădiţi în număr mare. Când îngenunche pentru împărtăşanie, Matilda îi aruncă o privire lui Richard care stătea lângă ea şi-l făcu să tresară. În altar oficia Giles,

asistat de propriul său capelan de la Hereford, de capelanul castelului şi de preoţii de la biserica din Steyning, strânşi toţi în jurul lui ca nişte fluturi coloraţi.

— Acum suntem frate şi soră, iubirea mea? şopti Richard.

Stăteau atât de aproape încât îl simţi cum o strângea de degete printre faldurile rochiei.

I se umpluse inima de bucurie.

— Da, pentru totdeauna Richard, murmură ea, uitându-se unul în ochii celuilalt.

De partea cealaltă, William atent doar la misterul slujbei, îngenunche privind fix spre altar. În faţă, noii căsătoriţi stăteau împreună, pe o banchetă, cu feţe solemne, atenţi la cuvintele rostite de fratele lor, în timp ce regele îngenunche de asemenea pe o pernuţă de catifea, pe treptele altarului.

Matilda era atât de fericită încât fu şocată când observă că John se uita fix la degetele ei încleştate de cele ale lui Richard, în pliurile brodate de damasc.

John îşi ridică ochii spre ea şi văzu cât erau de duri şi duşmănoşi.

33

Porsche-ul coti prudent pe cărarea abruptă, zguduindu-se peste hârtoape, în timp ce Nick se zgâia prin parbriz. Pe urmă studie harta de lângă el. Era foarte obosit.

După ce parcă maşina lângă a lui Jo, în capătul pantei, se dădu jos, contemplând priveliştea în linişte. Apoi, ceva îl făcu să se întoarcă.

Jo stătea în pragul uşii. Era mult mai bronzată decât îşi amintea. Faţa şi braţele se făcuseră negre, ca ale unei ţigănci şi îşi prinsese părul la ceafă. Purta o rochie simplă, albă şi sandale cu toc jos. Părea supranatural de frumoasă – gândi el cu inima strânsă. Închise portiera.

— Ce mai faci, Jo?

Încă nu-i zâmbise.

— De unde ai aflat unde sunt?

— Mi-a spus cineva că ai plecat în Ţara Galilor, aşa că am mers până la Hay. Margiad. M-a anunţat că eşti aici.

Nu se mişcase din loc. Îl privea indiferentă. Era tras la faţă şi avea dungi de oboseală sub ochi şi în jurul gurii. Totuşi rămăsese cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Purta o cămaşă albastră, deschisă la gât şi pantaloni de catifea reiată.

— Ai văzut articolul? îl întrebă ea blând.

Încuviinţă din cap.

— Este adevărat?

Pentru o clipă nu-i răspunse, apoi îi făcu semn că da.

— Probabil.

Ann apăru în spatele ei din clădirea joasă. Îi privi tăcută un timp, după care întinse mâna.

— Bună. Eu sunt Ann, se prezentă ea.

— Nick Franklyn.

Nick făcu un pas înainte şi-i strânse degetele.

— Vă rog să mă scuzaţi că am sosit neanunţat. Voiam să sun de la Hay, dar pe urmă m-am gândit să vă fac o surpriză…

— Ca nu cumva să nu fug? îl întrebă Jo.

— Nu te-aş acuza dacă ai fi făcut-o.

Încercă să-i zâmbească lui Ann.

— Îmi pare rău că v-am deranjat…

— Nu ne-ai deranjat. Mă bucur că ai venit. Ai sosit la timp să bem ceva. Ben ne-a promis că o să avem gin astă seară după ce ieri am îndopat-o pe Jo numai cu bere, aşa că ţi-ai ales foarte bine momentul.

Ann se întoarse.

— Jo, le-ai promis lui Bill şi lui Polly că o să le construieşti câteva castele de nisip înainte să se ducă la culcare.

O privi pe Jo care dispăru în fermă.

— Spunea că nu-i plăceau copiii, zise gânditoare urmărind-o cum se îndepărta.

— Până când a aflat că a avut şase.

Râse veselă.

— Acum se împacă de minune cu ei. Mai bine ca mine.

Îl luă de braţ pe Nick şi-l duse spre peretele de piatră care mărginea grădina la vest. Se opriră şi se sprijiniră de el, contemplând munţii în depărtare. O pâclă fumurie se lăsa pe văi, la picioarele lor.

— Jo ne-a spus câte ceva din povestea ei, zise Ann după un timp. M-a rugat s-o ajut şi aş vrea tare mult s-o fac.

— Am înţeles că vrea să renunţe la tot.

— Nu poate, Nick.

Nick oftă. Nu-i răspunse. Rămăsese cu ochii pironiţi în depărtare.

— Mi-a arătat articolul despre experienţele tale, continuă Ann după un minut.

Nick lovi cu palma în perete.

— Experienţele mele, cum le numeşti tu nu sunt reale, spuse el forţat. Articolul a fost în mare o înşiruire de inepţii.

Se întoarse s-o privească:

— Cel puţin aşa cred.

Ann se uită la el serioasă, încercând să citească expresia din ochii lui – mânie, frustrare şi, da, frică. Erau toate adunate acolo, înainte să se lase obloanele.

— În mare? îl întrebă ea liniştită. Deci a existat şi un sâmbure de adevăr?

Se rezemă de perete, cu faţa spre ea.

— Mi se pare ciudat că Jo a acceptat să se confeseze unor străini, zise el ignorându-i întrebarea.

Ann zâmbi.

— Există un motiv. Ştiu câte ceva despre hipnoză – şi despre reîncarnare – dar sper că este mai mult decât atât. Sper că am devenit prietenii ei. Totuşi, nu pot să garantez. Aşa este Ben. Toată lumea are încredere în el.

Îl privi timid.

— Poate că vei avea şi tu.

Tocmai atunci, conform zicalei, Ben apăru din spatele casei cu un coş plin cu legume. Ridică o mână murdară de pământ şi dispăru pe uşa din faţă.

Ann se ridică.

— Vino să ţi-l prezint. Pe urmă o să aducem ceva de băut. Cred că Jo a reuşit să scape de copii până acum.

Mâncară afară, la lumina lumânării, sub un cer luminos, presărat cu stele. În vale răsună ţipătul unei bufniţe şi ţârâitul subţire al greierilor.

Ben împinse farfuria.

— Masa a fost minunată, Annie. Te întreci pe tine însăţi, draga mea.

Soţia lui îi zâmbi visătoare.

— Şi care este răsplata mea? Te lupţi cu filtru de cafea doar de data aceasta?

Ben râse. Se aplecă şi îi răvăşi părul.

— Bine, doar de data aceasta. Vino, Jo. Pari o femeie competentă. Te rog să mă ajuţi.

Ann se rezemă de scaun când Jo şi Ben dispărură în bucătărie şi închiseră uşa după ei, blocând lumina răspândită de lămpile de gaz.

— Presupun că n-ai chef să te confesezi unor străini? îl întrebă ea după un timp.

Nick se uita la stele.

— Cred că s-a stârnit un adevărat potop de meteoriţi, exclamă el încet. Este a şasea stea căzătoare pe care am văzut-o!

— Se spune că aduc noroc, zise femeia. Să ştii că mă pricep să ascult oamenii, Nick.

Zâmbi în beznă.

— Nu ştiu dacă este ceva de explicat.

— Eşti îngrijorat.

Dădu din cap.

— Şi ţi-e frică.

Se încordase şi, pentru o clipă, crezu că o s-o contrazică.

— Da, mi-e frică.

— Pentru Jo.

— Ce-ai spune dacă ai afla că încep să cred că am fost programat să-i fac rău lui Jo?

— Aş spune că este imposibil.

— Dar eşti sigură?

Simţea că o urmărea atent la flacăra palidă a lumânării.

— Da, aproape sigură.

Se aplecă în faţă.

— Cum adică programat?

— L-am lăsat pe fratele meu să mă hipnotizeze. Am avut încredere în el fără rezerve. S-a dovedit până la urmă că am greşit. Acum, el susţine – ezită – susţine că m-a fixat deja pe o direcţie de la care nu mai pot să mă abat. O direcţie care implică distrugerea lui Jo.

Luase o lingură curată şi o învârtea între degete. O îndoi şi apoi o privi mirat.

— Îmi pare rău…

— Nu-i nimic.

Ann nu-şi dezlipise ochii de pe faţa lui.

— Ascultă. Spune-mi cinstit. Ce simţi faţă de Jo? Ai încredere în ea? O dispreţuieşti? O urăşti? Te enervează?

— Nu, Doamne Sfinte, nu!

— Eşti convins?

— Da.

— Atunci nu cred că ai de ce să te temi.

— Şi dacă Sam a implantat în mintea mea o idee care nu-mi aparţine? De care nu-mi amintesc? A descoperit – sau a încercat să mă convingă de faptul că eu sunt – mai bine zis am fost John. În acelaşi timp, ştie şi el la fel de bine ca şi mine că Jo este – a fost – Matilda. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi dai seama ce se întâmplă? Vrea s-o ucid din nou!

Ann simţi o adiere rece pe piele. Se uită la flacăra lumânării, aşteptându-se să clipească.

— Ceea ce sugerezi tu, Nick nu se poate întâmpla în viaţa reală. Este ştiinţifico-fantastic. Dacă ar exista această posibilitate, oamenii ar avea o armă a crimei perfectă…

— Chiar crezi asta?

— Da, cred. Dar ce fel de om este fratele tău? Jo ne-a spus că l-a plăcut întotdeauna.

Nick se ridică brusc. Înaintă până la marginea terasei şi privi în beznă. În depărtare se zăreau farurile maşinilor pe şoseaua principală, ca două luminiţe, pentru ca apoi să dispară când drumul cotea.

— Am impresia că este îndrăgostit de Jo, zise el blând.

— Atunci de ce ar vrea s-o ucidă, pentru numele lui Dumnezeu?

Ridică din umeri, dar nu-i răspunse imediat.

— L-am divinizat pe Sam de când mă ştiu, spuse el în cele din urmă. Dar acum îmi dau seama că mă urăşte. Bănuiesc că dintotdeauna.

Ann se ridică şi veni lângă ei.

— Foarte neplăcut!

— Da, într-adevăr!

Vorbise pe un ton sumbru. Un timp nu mai zise nimic, dar apoi izbucni din nou.

— Te rog, Ann, n-o mai hipnotiza!

— Atunci o s-o facă ea, de una singură, Nick! Dorinţa de a afla ce s-a întâmplat este prea puternică. Nu poate să-i reziste. Poate că fratele tău i-a implantat ceva în creier. Nu-mi dau seama. Dar, dacă Jo doreşte să se întoarcă în trecut, este mai bine să se lase controlată de prieteni decât să

cadă în transă pe străzi sau în vârful munţilor.

Îi distingea foarte clar trăsăturile la lumina stelelor.

— Te temi s-o vezi din nou în persoana Matildei ca nu cumva să-ţi vină cheful să-i faci rău? îl întrebă ea în concluzie.

— Cred că da.

— N-ai de ce.

Ezită pentru o clipă şi apoi îi explică.

— Ne-am propus să ţinem altă şedinţă de hipnoză astă-seară. Dacă Jo vrea s-o facă, ar fi mai bine să continuăm. Mai ales acum, când eşti şi tu aici.

Călăritul peste dealuri se dovedi reconfortant. Matilda îşi mână iapa albă, simţind graţia şi viteza animalului care galopa înaintea cailor mai solizi ai rudelor sale Adam de Porter şi lord Ferrers. În ciuda fricii care se cuibărise în mintea ei şi a dorinţei de a străbate cât mai repede potecile înverzite, muiate de ploile de primăvară, îşi simţea inima veselă.

Dar, când intrară în Gloucester, starea ei de spirit se schimbă. O ceaţă albă, umedă, atârna deasupra râului, încolăcindu-se pe străzile înguste ale oraşului şi în jurul turnului catedralei. Ziua veselă, de primăvară, fusese stinsă de o seară rece, umedă şi spaima îi revenise şi mai intens. Doar ea trebuia să-l înfrunte pe rege şi să-l repună în drepturi pe William.

Căderea soţului ei fusese bruscă şi inexplicabilă. La numai două zile după ce John plecase de la nunta lui Will, sosiseră mesageri din partea vistiernicului regal, care-l înştiinţară pe William să restituie toţi banii datoraţi suveranului.

— Pe oasele lui Cristos, dar cum îşi imaginează că o să-i pot plăti? tunase William, fluturând pergamentul sub nasul lui Giles. Şi de ce acum? De ce vrea banii tocmai acum? N-a pomenit nimic de ei la nuntă. Părea chiar încântat.

— Dar îi datorezi chiar atât de mult, tată?

Giles reuşi să ia pergamentul din mâna tremurândă a

tatălui său.

— De ce ai lăsat să se adune atâtea datorii? se încruntă el.

— Fiecare nobil din ţară datorează bani regelui! Amenzi, taxe, impozite! Doamne Sfinte, cine poate să le acopere pe toate! Doar ştie că până la urmă va primi ce i se cuvine. Dacă nu de la mine, cel puţin de la moştenitorii mei. Şi, în afară de toate acestea, a trebuit să plătesc două taxe de căsătorie în şase luni. Câte o mie de lire de fiecare. Atâta m-au costat pe mine soţiile fraţilor tăi!

Giles citea încet pergamentul, urmărind cu degetul cifrele înşirate metodic.

— Tată, aici spune că n-ai achitat încă taxa pentru ordinul de Limerick după moartea unchiului Philip. Ori asta se întâmpla acum cinci ani!

— Cinci ani! explodă William. Alţii n-au plătit de cincizeci de ani! Ce i-o fi venit lui John să tabere pe mine dintr-odată? De ce nu se agaţă de preţioşii săi conţi?

— L-ai supărat cu ceva, tată? îl întrebă Giles studiindu-l atent cu ochii săi verzi.

— Bineînţeles că nu!

William se lovi cu pergamentul în palmă. Îi tremura bărbia.

— Fir-ar să fie, Giles!

Pentru o clipă, uită că fiul său era un om al bisericii.

— Doar a venit la nunta lui Will! I-a dăruit rubine şi smaralde! Oare ar fi făcut-o dacă l-aş fi necăjit?

Se fâţâia de colo colo agitat.

— Poate că este doar o cerere de rutină din partea vistiernicului. Este posibil ca regele să nu-şi fi dat seama la ce se referă.

Giles ezită.

— Sper că mama…

— Oh, da!

William se răsuci furios.

— Maică-ta! Are precis un amestec în toate astea! L-a înfruntat voit pe rege. Am bănuit că o să iasă prost. Dacă a

spus ceva să-l înfurie…

— Nu, tată!

Tonul rece al lui Will tăie răbufnirea lui William.

— Voiam să-ţi sugerez s-o întrebi pe mama dacă moşiile galeze pot furniza ceva bani ca să achiţi o parte din datorie. Ştii, este renumită în March pentru firea ei cumpătată.

Zâmbi.

— Este cel mai bun administrator al tău, tată. Cred că nu-ţi dai seama cât munceşte.

William pufni.

— Ei bine, dacă-mi drămuieşte banii…

— Nu-i drămuieşte, tată. Se mândreşte cu proprietăţile ei. Iubeşte dealurile galeze! Oamenii vorbesc despre ea cu dragoste şi respect.

Văzând expresia de pe chipul tatălui său, schimbă repede subiectul.

— Sunt sigur că poţi amâna aceste datorii dacă te duci să discuţi cu regele. De ce nu-l întrebi direct? Fă-i un dar – o nouă carte pentru biblioteca lui. Ştii la fel de bine ca şi mine că aşa o să-i recâştigi favorurile. Dovedeşte-ţi loialitatea cât mai curând.

William îl privi mai uşurat pe Giles, încurajat de vorbele sale calme. Cererea îl îngrijorase. Acum un an, ar fi râs amuzat şi ar fi aruncat-o printre celelalte sute de pergamente din biroul lui, sigur de bunăvoinţa regelui. Bineînţeles, nu se întâmplase nimic să-i clatine siguranţa şi, totuşi, nu se simţea în largul lui. Prietenii îl avertizaseră să fie prudent. Deşi nu i se reproşase ceva, pe William îl cuprinseră fiorii.

Matilda se îngrozi când văzu la cât se ridica datoria.

— N-ai plătit nimic regelui de la încoronare?

Cercetă pergamentul şi-l privi când pe William, când pe Giles şi Will sprijinit de fereastră, încruntat şi îngrijorat. În spatele lor, scribul şi administratorul lui William stăteau la birou, cu penele pregătite. De ce? De ce această cerere bruscă după toţi aceşti ani? Parcă vedea faţa lui John în capelă. Închise ochii încercând să-şi domolească spaima

care o cuprinsese şi gândul că cererea s-ar putea datora faptului că regele o văzuse ţinându-l de mână pe Richard de Glare.

— Trebuie să plătim imediat o parte, William.

Îşi chemă administratorul personal, care aştepta cu braţele încărcate de pergamente. Apoi se opri.

— Am crezut că ţi s-a ordonat să achiţi taxele pentru Limerick vistierului din Dublin. Acum de ce ţi se cere să le trimiţi la Westminster?

William ridică din umeri.

Matilda oftă exasperată.

— Uite.

Trase un pergament din mâna administratorului şi-l cercetă atentă.

— Pot să adun şapte sute de lire. Vor fi trimise imediat vistiernicului. Aveţi grijă – îi spuse ea administratorului lui William, care făcu o plecăciune şi se apucă să scrie.

Matilda îşi pipăi cheile de la brâu.

— Noroc că am avut un an bun la March. Am vândut vite şi am adunat bani în cufere.

Dădu o cheie administratorului şi îl trimise să aducă aurul.

— Nu este prudent să fii prea îndatorat regelui, William.

Îi puse mâna pe braţ.

— Trebuie să plătim!

Toată povestea îl speriase şi-l deranjase, iar reacţia familiei sale îl scosese din sărite, dar acum, când urmau să plătească atât de repede o parte din bani, se simţea din nou fericit.

— O să fie de ajuns pentru rege, răspunse el, dându-i mâna la o parte. O să discut cu el. Sunt sigur că este o greşeală.

Dar nu era o greşeală. Se pare că regele intenţiona să-şi recupereze datoriile de la William. Acceptase superbul volum „Istoria regatului britanic” de Geoffrey de Monmouth şi, peste două săptămâni, Willliam primi o nouă cerere din partea vistiernicului.

La începutul anului următor, căzu următoarea lovitură. Lui William i se ordonă să renunţe la proprietăţile de la Glamorgan şi Gwynliwg pentru noul favorit al regelui, un aventurier pe nume Fawkes de Breauté.

— Pe oasele lui Cristos, Moll, oare ce-o să mai vrea?

William alergase disperat să se consulte cu ruda sa, lordul Ferrers, care rămăsese în favorurile regelui şi se întorsese cu promisiuni vagi de prietenie din partea tânărului care-i dăduse acelaşi sfat ca şi ceilalţi – plăteşte cât mai mult poţi şi ţine capul plecat până când suveranului îi va trece supărarea!

— Vrea bani, Willliam. Trebuie să accepţi acest sfat şi trebuie să încerci să-ţi achiţi datoriile.

Matilda se strădui să se concentreze asupra broderiei, simţind cum o cuprinde spaima, ca o bandă de fier.

— N-ai cum să scapi. Nu se lasă înduplecat. John devine din ce în ce mai furios.

William îl rugă şi-l imploră de nu ştiu câte ori pe rege să prelungească timpul necesar plăţii datoriilor şi să-l repună în drepturi dar în zadar. Regele rămase surd la cererile sale disperate de a i se acorda noi audienţe şi se întoarse spre noi prieteni. Era clar că familia de Braose va fi ruinată dacă nu reuşeau să schimbe părerea suveranului. Aşa că, după ce se sfătuiră cu Giles şi Will care sosise cu Mattie şi pruncul lor John, numit diplomatic după rege, au ajuns la concluzia că Matilda trebuia să încerce de una singură, înainte ca regele să afle că Giles îşi ascultase conştiinţa şi hotărâse să susţină biserica în conflictul cu regele, referitor la alegerea noului arhiepiscop de Canterbury. După ce citise în catedrala din Hereford interdicţia papală prin care se suspendau serviciile religioase în tot regatul, Giles, prudent, urmase exemplul celorlalţi episcopi care-l sfidaseră pe rege şi fugiseră în Franţa.

Regele ţinea consiliu la castelul Gloucester. Când ajunse, Matilda dădu hăţurile servitorului cu inima strânsă şi-i urmă pe William Ferrers şi Adam în holul cel mare. Se pare că John era ocupat şi nu putea sau nu voia să-i primească

imediat, aşa că Matilda luă scaunul sculptat de stejar oferit de şambelanul lui John şi se aşeză nervoasă, strângându-şi mantia în jurul ei şi uitându-se la Adam, care stătea alături, cu braţul sprijinit protector de spătarul scaunului. Ferrers, mai degajat decât ceilalţi, se duse vesel să caute ceva de băut.

Matilda închise ochii şi îşi rezemă capul de un scaun pentru o clipă, simţind că lemnul ornamentat o apăsa pe ceafă. Pentru prima oară începea s-o lase curajul. Dacă regele refuza să-i acorde audienţa? Dacă îi refuza cererea? Dacă refuza să-l vadă pe William şi continua să-l ruineze laolaltă cu întreaga familie? Se cutremură în ciuda blănurilor din jurul ei.

Aşteptară mult timp în holul mare, urmărind forfota. Din când în când intrau câţiva oameni în camera regelui şi apăreau din nou, dar niciunul din ei nu chemă grupul de Braose.

Afară se lăsase noaptea rece. Matilda zărea prin uşa care se deschidea încontinuu ceaţa albă, adunată în jurul torţelor arzânde, în timp ce oamenii se agitau în faţa ei. Se aruncară mai multe crengi în cele două focuri uriaşe, împrăştiind în tavan rotocoale de fum parfumat.

Şi apoi uşa se deschise din nou şi ieşi un grup de oameni. Uşierul se apropie de şambelan şi-i şopti ceva, iar omul se întoarse şi începu să meargă în direcţia Matildei.

Stătea fără să se mişte, urmărind paşii lui de-a lungul holului, în timp ce-şi strângea degetele albe.

Ajunse în sfârşit dinaintea ei şi-i făcu o plecăciune.

— Înălţimea Sa o primeşte pe Lady de Hay, o anunţă el pe un ton grav. Pe dumneavoastră, domnilor, nu doreşte să vă vadă.

Făcu semn spre Adam şi Ferrers, iar apoi, fără să se uite înapoi să vadă dacă-l urmează, se retrase încet.

* * *

John o studie un timp fără să vorbească şi apoi, pocnind

din degete, eliberă camera de administratorii şi servitorii care o priveau pe înalta şi graţioasa femeie plecată dinaintea regelui.

Aşteptă până ieşiră cu toţi. După aceea, se sprijini de scaun şi zâmbi.

— Cred că ghicesc ce-o aduce pe Lady Matilda de Gloucester.

Femeia îşi plecă ochii.

— Înălţimea Voastră cunoaşte probabil motivul venirii mele. Nu aş fi făcut apel la lunga noastră prietenie dacă n-aş fi fost încredinţată că îmi veţi asculta rugămintea.

Înălţându-şi privirile, observă că suveranul era amuzat, aşa că îi dădu înainte cu mai mult curaj.

— Vă rog să-l primiţi încă odată pe William, Înălţimea Voastră. Daţi-i o şansă să vă explice dificultăţile noastre temporare în strângerea unei asemenea sume. Vom plăti. Dar vă rog, acordaţi-ne mai mult timp, Înălţimea Voastră. Şi vă rog, uitaţi-vă din nou cu bunăvoinţă la William. Ţine aşa de mult la Înălţimea Voastră, vă este aşa de devotat! I-aţi frânt inima de când a căzut în dizgraţie, izbucni ea observând încruntarea care luase locul notei de umor când pomenise numele lui William.

— William, milady este un om inconştient, şuieră el. A adunat averi şi proprietăţi pe credit, bucurându-se de favorurile mele şi apoi, când am încercat să recuperez o parte din bani, s-a zbârlit şi a început să schelălăie ca un câine lovit.

Se aplecă înainte cu ochii lui albaştri sclipind de mânie.

— Pe Dumnezeul meu, Matilda, eu l-am făcut pe William ceea ce este. Dintr-un baron de graniţă, l-am ridicat printre cei mai merituoşi din ţară. Şi pot la fel de bine să-l reduc la ce-a fost.

Izbi cu pumnul în palmă.

Matilda se cutremură.

— Soţul tău, doamnă, a devenit prea ambiţios, prea puternic, continuă el. Simt miros de trădare.

Matilda pufni indignată..

— Nu este adevărat, Înălţimea Voastră! William este un supus loial. Şi vă este prieten.

John coborî de pe postamentul unde era aşezat scaunul lui şi, aruncând un picior peste colţul mesei, se propti acolo, cu braţele încrucişate.

— A căutat să se alieze cu lorzii rebeli din Irlanda, milady. Lorzi care au sfidat omul meu de acolo. S-au plâns când am luat Limerick de la ginerele tău. Ştii de ce i l-am retras?

O privi fix.

— Ei bine, i l-am retras pentru că William n-a achitat taxele. Iarna aceasta, contele Marshall a pledat la curte cauza lorzilor irlandezi. Poate că nu ştiai că le-am dat înapoi pământurile în schimbul declaraţiei de loialitate. Da, inclusiv lui Waiter de Lacy. Dar bunăvoinţa mea nu se extinde şi asupra lui Sir William. A mers prea departe cu lăcomia lui. Pe onoarea mea! Visa chiar să-l fac conte!

Matilda îşi muşca buza şi-i spuse:

— Nu văd nicio trădare în asta, Înălţimea Voastră.

— Poate că nu! recunoscu John gânditor. Totuşi, prefer oameni care să mă servească din loialitate. N-am încredere în ambiţie. O calitate de care n-ai dat dovadă când stătea în puterea ta să-ţi iei amant un prinţ. Ai preferat în schimb să-ţi dăruieşti favorurile unui simplu conte.

Ochii lui insolenţi o studiau în mod voit din cap până-n picioare, făcând-o să roşească.

— Acum sunt o matroană în vârstă, Sire. Prea bătrână pentru astfel de aventuri, se bâlbâi ea.

John râse din nou şi, ridicându-se de pe masă, veni lângă ea şi-i atinse obrazul.

— Pari la fel de tânără, draga mea, deşi ai deja nepoţi, cum ar fi de exemplu prinţişorii tăi galezi.

Se opri.

— Pentru asta ai venit? Ai sperat să mă convingi să-l absolv de datorii pe soţul tău?

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă. Văzu provocarea din ochii lui şi încă ceva – ceva mascat atât de repede încât

se întrebă dacă observase corect.

Se dădu un pas înapoi, cu obrajii arzând. Interviul nu mergea aşa cum se aşteptase.

— Am venit aici să cer o păsuire de la Înălţimea Voastră în numele prieteniei care aţi nutrit-o pentru amândoi, atâta tot, sire, zise ea demnă.

John se întoarse brusc.

— Prea bine. O să-i mai dau încă o şansă. De dragul tău. Dar voi solicita o dovadă substanţială a intenţiilor sale. Castele, ostateci.

— Ostateci! repetă Matilda indignată. De ce ostateci? Cuvântul nostru nu este suficient?

— Nu, al lui William nu este.

Aruncă remarca peste umăr, în timp ce se cufunda din nou în jilţul său.

— Atunci luaţi-l pe-al meu, Milord, nu va fi nevoie de ostateci.

— Hai, Matilda, este un procedeu obişnuit. Te temi că o să te cer chiar pe tine?

Zâmbi.

— Sunt sigur că putem lua pe cineva care n-o să-ţi lipsească prea mult. Spune-i soţului tău să vină poimâine la Hereford să discutăm. Sunt dispus să-i ascult explicaţiile pentru ultima oară. Este unica lui şansă să mă convingă. Ai înţeles?

Apoi îi făcu semn să plece. Dar, în timp ce se înclina, îndreptându-se spre uşă, îi strigă:

— Apropo, milady. Sper că ai aflat că, drept urmare a interzicerii papale voi trece proprietăţile bisericii în folosinţa coroanei. Înţeleg că mă aşteaptă averi substanţiale la Hereford. Domenii episcopale.

Matilda înghiţi nervoasă, ţinându-şi respiraţia.

— Trebuie să recunoşti milady – vocea lui semăna cu torsul unei pisici – că am motive întemeiate să bănuiesc familia de Braose de trădare – chiar foarte întemeiate.

Când William se întoarse la Hay după întâlnirea cu regele, părea destul de încântat. Intră în sală, unde erau

toţi adunaţi la masă. Venise însoţit de doi ofiţeri ai regelui.

Matilda dădu la o parte şerveţelul, şi se ridică în picioare, scrutând nerăbdătoare faţa soţului ei. Îi întâlni privirile şi înghiţi nervoasă.

— Tată, ce s-a întâmplat? Ce-a spus regele? întrebă Will care sări imediat de la masă şi veni lângă tatăl său.

Se făcu linişte. La masa mare, toţi ochii erau aţintiţi asupra lui William, iar la cele mici, unde mâncau alţi membri ai gospodăriei, rămăseseră cu răsuflarea tăiată, aşteptându-l pe stăpânul lor să vorbească. Liniştea era întreruptă doar de trosnetul buştenilor în foc şi de un râset zglobiu de după paravane.

— Am ajuns la o înţelegere – zise William în cele din urmă.

Matilda îl văzu înghiţind din nou şi o apucă neliniştea. Îl aşteptară să continue.

— Regele a fost de acord să achit împrumuturile în mai mulţi ani, zise el.

Apoi, conştient pentru prima oară că-l urmăreau cu toţii, se urcă pe postament, coborându-şi vocea.

— Mi-a solicitat câteva garanţii.

Se uită peste umăr la cei doi ofiţeri şi apoi se întoarse, refuzând să întâlnească privirea Matildei. Femeia se aşeză la locul ei, plină de regret, încercând să-şi păstreze calmul.

— Ce garanţii doreşte regele, William?

Întinse mâna să ia cupa, stăpânindu-se cu mare efort.

— Am încuviinţat ca toate proprietăţile şi castelele mele galeze să treacă sub jurisdicţie regală până voi achita datoriile. A trimis deja ofiţeri să se ocupe de ele – cu excepţia Hay-ului, despre care spunea că este mai mult al tău.

Se încruntă.

— Şi apoi…

Îşi plecă din nou privirile în podea, îngrozindu-i pe toţi.

— Şi, William?

Matilda simţea încordarea lui Reginald aşezat lângă ea şi-l mângâie pe mână. Dinaintea lor, carnea se sleise pe

farfurie.
— Am fost de acord să-i dau ostateci, Moll. Multe alte familii au făcut la fel. Nu suntem numai noi.
Ezită.
— Îl vrea pe Will şi pe cei doi nepoţei ai noştri, micuţul John şi Ralph, bebeluşul Isabellei…
— Nu!
Will ţâşni în picioare să-şi înfrunte tatăl, alb la faţă de furie.
— Cum îndrăzneşti să dai regelui nişte prunci? Ralph are numai trei zile, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ştie că Isobel a venit aici de la Wigmore? De unde a aflat de existenţa lui Ralph?
Se întoarse şi o privi acuzator pe mama lui, dar William îl întrerupse.
— Nu, Will. Mama ta nu este de vină. Eu i-am spus. Trebuia să-i ofer mai multă siguranţă. Altfel nu m-ar fi păsuit. Credeam că o să mă aresteze.
O privi în sfârşit pe soţia Iul.
Matilda se ridică încet! Deci John îşi bătuse joc de ea când îi promisese că n-o să pretindă pe nimeni important. După ce dădu scaunul la o parte se duse prin spatele celorlalţi aşezaţi la masă şi înaintă până la marginea postamentului. Ochii ei erau duri când se întoarse spre ofiţerii regelui.
— Dacă regele doreşte ostateci, o să-i aibă – zise ea pe un ton sec. Voi merge chiar eu dacă este necesar, dar n-o să-mi dau niciunul din fii, niciunul. Puteţi să i-o spuneţi regelui. Dacă întreabă de ce, amintiţi-i de promisiunea pe care mi-a făcut-o şi sugeraţi să se gândească la modul *onorabil* în care l-a tratat pe copilul fratelui său, propriul său nepot, Arthur. Va înţelege atunci de ce nu-i încredinţez fiii mei!
— Matilda! izbucni William scandalizat. Nu trebuie să pomeneşti de aşa ceva. Era un secret. Am jurat să-l păstrez.
Matilda îl fulgeră din priviri.

— Cred că regele ar trebui să afle că supuşii săi ştiu ce se petrece. Nu i-aş încredinţa niciun membru al familiei mele. Mă lasă să cred că n-o să pretindă ostateci importanţi şi pe urmă uite ce se întâmplă.

William coborî grăbit de pe postament şi puse mâna pe umărul unuia din ofiţerii regelui.

— Spuneţi-i suveranului că îmi pare rău. Spuneţi-i că sunt dispus să ne împăcăm.

Ezită:

— Dar fără ostateci. O să mă prezint dinaintea judecăţii dacă doreşte... Dar nu pomeniţi de vorbele soţiei mele. Vă rog. Este foarte mâhnită.

Totuşi regele află tot ce spusese Matilda, cuvânt cu cuvânt.

Drept urmare, izbucni furios şi dădu ordin ca William, Matilda şi întreaga lor familie să fie arestaţi neîntârziat. Matilda ascultă cu răsuflarea tăiată mesajul călăreţului care alergase de la Hereford şi se aruncase la picioarele ei gesticulând sălbatic. Se afla în curtea interioară de la Hay cu contele Ferrers.

Matilda încremeni de spaimă când înţelese în cele din urmă că regele trimitea oameni să-i aresteze.

— Trebuie să pleci – îi zise ea grăbită tânărului nobil. Imediat! Este disputa noastră! Nu eşti implicat şi n-are rost să te pui rău cu regele.

Ferrers se albise la faţă. Se urcă repede pe calul pregătit de servitor pentru vânătoare şi zăbovi un moment s-o privească pe Matilda.

— Dacă va sta în puterile mele, o să vă ajut, ştiţi asta.

— Da, ştiu.

Îi zâmbi încordată.

— Şi acum, ia-o la galop cât mai grabnic. Vreau să închid porţile.

Privi încruntată cum tânărul o porni în goană, uitând să-şi mai adune escorta, urmat doar de servitorul nedumerit, care se aruncase pe şaua prinsă doar într-o parte şi îşi urmase stăpânul. Apoi încet, mult prea încet, porţile cele

mari se închiseră în urma lui. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, făcu semn mesagerului şi-l trimise să-l caute pe soţul ei.

— Ce ne facem?

William se uită la fiii săi.

— Este numai vina ta, femeie proastă ce eşti! Se întoarse spre Matilda.

— De ce nu ţi-ai ţinut gura? Acum regele n-o să ne mai ierte niciodată! Suntem blestemaţi. Acesta este sfârşitul.

— A făcut foarte bine, tată.

Reginald era singurul care rămăsese calm.

— N-ar fi trebuit să-i permiţi regelui să-i ceară ostateci pe copiii noştri. Dacă n-aţi fi reuşit să plătiţi, ar fi…

Se întrerupse brusc, observând faţa Matildei care-l ţinea în braţe pe micul John. Întreaga familie era adunată în solar, în jurul focului. Will stătea în spatele soţiei sale, cu mâinile pe umerii ei. Doar Isobel lipsea. Stătea în pat, să se refacă după naşterea pruncului. Nu-i spusese nimeni că micuţul Ralph fusese cerut ostatec.

— Nu ne-a mai rămas nimic de făcut decât să luptăm împotriva lui, zise Reginald. Nu mai ai ce pierde tată, dimpotrivă! Dacă-l învingi, vei avea numai de câştigat. Vei putea pretinde scutirea de datorii sau, cel puţin, timp ca să le plăteşti cum doreşti.

— Nu, Reginald, îl contrazise Adam de Porter. Nu trebuie să luptaţi împotriva regelui. Tatăl tău trebuie să ceară o judecată dreaptă, iar mama ta va fi nevoită să implore iertarea suveranului pentru remarca ei pripită. Trebuie să vă lăsaţi toţi la mila regelui. Să vă ridicaţi împotriva lui ar însemna trădare.

Era rândul Matildei să se înfurie.

— Eu, niciodată! N-o să ne lăsăm la mila regelui şi nici n-o să apelăm la onoarea lui. Nu cunoaşte înţelesul acestui cuvânt.

— Reginald are dreptate, tată, vorbi Will în cele din urmă. Ar trebui să luptăm. Lucrurile au mers prea departe. Reclamă-ţi drepturile şi teritoriile, plăteşte-ţi datoria şi

regele n-o să mai aibă ce spune. Cât despre mama, nu trebuie să-şi ceară scuze. Este de neconceput.

— Oamenii regelui sunt la poartă, milord şi cer să intre. Au mandate de arestare.

— N-au ce căuta aici.

William izbi cu pumnul în masă.

— Toarnă-le apă în cap dacă îndrăznesc să forţeze intrarea. Dă-le de ştire să se întoarcă la rege şi să-i spună că William de Braose va lupta.

— *Nu!* William!

Adam puse mâna pe braţul cumnatului său, dar William îl respinse.

— Ba da! M-am săturat să-l implor, să mă tânguiesc şi să mă târăsc dinaintea lui. Du-te omule! Anunţă-i că de Braose va lupta.

Mesagerii regelui plecară fără să protesteze, dar era clar că vor reveni cu întăriri.

Adam plecă imediat după ce se îndepărtară.

— Nu sunt de acord cu ce faci, William. Este trădare, zise el înainte să plece. Trebuie să ceri iertare regelui şi să te supui lui.

Dar William refuză să-l asculte. Pusese capăt zilelor de spaimă şi umilinţă. Susţinut de familia lui, avea încredere că îşi va putea recăpăta demnitatea. Când un detaşament din trupele regelui sosi la Hay să încerce să-i aresteze, îi respinse insultându-i şi-i obligă să se îndepărteze spre est peste trei zile.

Nick se ridică în scaun. Deci credeau că îl puteau înfrunta. Ce inconştienţi! Cum putea Braose să fie aşa de arogant şi ea atât de mândră şi încăpăţânată?

Se uită în jur dezorientat. Ceilalţi stăteau în linişte, adânciţi în gânduri, în timp ce Jo privea fix în beznă.

— Te simţi bine, Nick?

Ben se aplecă şi-l atinse pe braţ.

Nick încercă să zâmbească. Pe masă, lumânarea arsese aproape complet, topindu-se într-o baltă de ceară.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Inspiră adânc.

— Probabil că am adormit. Cred că nu m-am acomodat încă după călătoria în America.

— Şi eşti obosit. Este miezul nopţii. Haide.

Ben se ridică.

— O să-ţi arăt unde vei dormi.

Nick se sculă nesigur în picioare, încercând să se ancoreze în realitate. Ezită pentru o clipă şi apoi o sărută pe frunte pe Jo.

— Noapte bună, murmură el.

Jo şi Ann îl priviră cum îl urma pe Ben în casă. Pe urmă, Ann se ridică şi ea.

— Îl aranjăm în podul cu mere, Jo. Este un dormitor grozav pentru vară. Dacă nu cumva vrei să staţi împreună?

Ben se aşeză pe marginea patului şi îşi scoase şosetele.

— N-o să reuşesc să mă trezesc de dimineaţă să mulg vacile, se văită el.

Ann zâmbi.

— Haide! Ai spus întotdeauna că nu ai nevoie să dormi mai mult de două ore.

— Da. Însă trebuie să fie două ore omeneşti. Adică după ora zece.

Se ridică şi îşi trase pantalonii.

— Ce părere ţi-a făcut tipul?

Ann, care începuse să-şi perie părul, se opri cu mâna-n aer.

— Mă înspăimântă.

— Te înspăimântă? repetă Ben uimit. Mi-a dat impresia că este un tip decent. Chiar foarte decent. Şi este clar că se iubesc. După ce vor lămuri această problemă, va fi bine.

Ann clătină încet din cap.

— Nu-i chiar aşa de simplu, Ben. I-am spus lui Nick că nu putea fi sugestionat să-i facă rău lui Jo, dar cred că m-am înşelat. Dacă fratele lui este atât de deştept pe cât bănuiesc eu, a găsit probabil un mod de a înfrânge

inhibiţiile lui Nick. Jo şi Nick au motive să se teamă, Ben. Cred că a plantat sugestii posthipnotice în creierele lor. Îi aruncă unul împotriva altuia din motive pe care nu le pricep şi este atât de sigur că va reuşi încât îndrăzneşte să se şi laude faţă de Nick.

Se cutremură brusc.

— Şi este îngrozitor dacă prezicerile lui se vor împlini.

Ann nu reuşea să închidă ochii. Se răsuci mai bine de o oră lângă Ben, care adormea întotdeauna imediat, culcat pe spate şi relaxat. Apoi se ridică. Îşi puse un kimono de mătase peste cămaşa de bumbac şi se strecură afară din cameră. Copiii dormeau duşi în dormitorul lor, sub acoperişul înclinat. Bill, întins pe spate, cu braţele sub cap; Polly, încolăcită în poziţie fetală, cu degetul mare în gură – două căpşoare aurii şi angelice. Ieşi, închizând uşa încet în urma ei.

În bucătărie se păstrase căldura de la sobă. Aprinse o lampă şi apoi aruncă un buştean pe foc. Ar fi bine să aibă apă fierbinte de dimineaţă. De obicei vara nu conta...

— Am vreo şansă să beau o ceaşcă de ceai?

Vocea din capătul livingroom-ului întunecat o făcu să tresară.

Nick ieşi din umbră şi veni spre ea.

— Bineînţeles.

Îl privi curioasă. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi decoloraţi. N-avea nimic în partea de sus şi nici în picioare.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Cred că sunt prea obosit să adorm. Mi se învârteşte capul.

Se aşeză pe un taburet.

— Mi-am scos ceasul. Ştii cumva ce oră este?

— Trecut de trei.

Ann umplu ibricul şi-l puse pe sobă.

— Mai durează până o să fiarbă.

Focul era aproape stins.

— Vreau să mă hipnotizezi, Ann.

Nick se aplecă brusc spre ea şi-i atinse mâna.

— Trebuie să aflu adevărul, te rog.

— Eşti sigur?

Îl studie solemn. Apoi, aproape fără să-şi dea seama, o făcu. Îi prinse degetele într-ale ei şi după aceea îi dădu drumul. Bărbatul dădu din cap.

— Dacă Sam mi-a implantat vreo idee în cap, vreau s-o descoperi şi s-o distrugi, înţelegi?

Ann începu să se plimbe prin bucătărie, cu braţele încrucişate, foşnind kimono-ul de mătase.

— Sunt unele lucruri pe care ar trebui să le înţelegi. Sugestia posthipnotică – dacă de asta este vorba – reprezintă o ştiinţă ciudată şi inexactă. Nu ştiu ce ţi-a spus fratele tău. Şi nici ce condiţii ţi-a impus.

— Mi-a sugerat că într-o existenţă anterioară am fost regele John al Angliei. Mi-a sugerat de asemenea că am fost îndrăgostit de Matilda de Braose. Şi că am omorât-o – sau am poruncit să fie omorâtă – pentru că m-a respins. Şi cred că mi-a insuflat ideea s-o ucid pe Jo, ca un fel de răzbunare nebunească.

Inspiră adânc.

— Jo ţi-a spus că am lovit-o deja? De două ori până acum?

Ann oftă.

— Nu, nu mi-a spus.

Îl privi atentă, observând trăsăturile frumoase, bărbia hotărâtă, ochii albaştri sub sprâncenele drepte, umerii laţi, muşchiuloşi de sportiv, braţele puternice, şoldurile suple. Închise ochii. Era un bărbat solid, atrăgător. Chiar foarte atrăgător…

Remarcă zâmbetul de pe buzele lui şi întoarse repede capul. Cristoase! Ea trebuia să-l hipnotizeze pe el, nu invers!

Se cutremură din nou.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Da, zise ea. O să încerc.

Sam intră încet în apartamentul lui Nick. Puse bagajul în hol şi se opri să asculte. Nu se auzea nimic. Chiar şi

zgomotul traficului amuţise la ora aceasta. Uruitul celor câteva maşini care treceau ocazional prin Park Lane era astupat de geamurile închise. Înaintă pe tăcute şi se uită în dormitorul lui Nick. Era gol, aşa cum se aşteptase. După ce verifică rapid şi celelalte camere, constată că nu era nicăieri. Zâmbind ca pentru sine, aprinse lumina în livingroom şi se îndreptă spre fereastră. Rămase liniştit un timp, uitându-se la propria lui imagine în geam şi apoi întinse mâna şi trase draperiile. Pe urmă se întoarse şi privi în jur.

Era o încăpere mare, dreptunghiulară, cu podeaua lustruită, acoperită cu carpete colorate. Pe pereţi atârnau tablouri şi desene – unul din ele, o schiţă a lui Jo. Sam o studie o clipă. N-o avantaja.

Sună telefonul. Se întoarse să-l privească şi apoi se uită la ceas. Era patru dimineaţa. Ridică receptorul.

— Nick? Slavă Domnului, credeam că ai plecat în weekend, auzi în receptor.

Sam nu răspunse. Zâmbea palid.

— Nick? Nick, eşti acolo?

Judy ridică glasul cuprinsă de isterie.

— Nick, ai găsit-o pe Jo? Pete şi cu mine am trecut pe la Tim Heacham şi am auzit o mulţime de aiureli. Era drogat până peste cap, dar spunea că Jo o să moară şi niciunul dintre noi nu poate s-o ajute… *Nick!*

— Nick nu este aici, scumpo!

Sam se aşeză pe fotoliu şi duse receptorul la urechea stângă.

— Îmi pare rău. Cred că ţi-e dor de el.

Se făcu linişte. Apoi, fata murmură:

— Sam?

— Exact. Ce mai faci, Judith?

— Unde este Nick? întrebă ea refuzând să-i răspundă.

— Habar n-am. Nu sunt păzitorul fratelui meu. Îşi sprijini picioarele de măsuţa de cafea.

— Şi Jo? Jo este bine?

— Chiar îţi pasă? exclamă el caustic. Încetează cu

ipocrizia, Judith! Acum câteva zile tunai şi fulgerai împotriva domnişoarei Clifford. Ţi-am mai spus că Jo n-are de-a face cu tine. Întoarce-te la prietenul tău şi nu-ţi mai băga nasul în treburile altora.

Închise telefonul cu grijă, după care se ridică şi ieşi pe hol. Deschise valiza, o trânti pe patul din camera de oaspeţi şi trase capacul. Nu aprinsese lumina. Afară, o pasăre neagră ciripea pe acoperiş, tulburând liniştea uriaşei curţi interioare din spatele blocului. Sam vârî mâna în buzunarul geamantanului şi scoase ceva. Îl duse la fereastră şi-l ţinu în lumina palidă a zorilor. Era un crucifix sculptat din fildeş.

— Îmi pare rău, Nick.

Ann se trânti pe scaun şi închise ochii.

— Am folosit toate tehnicile pe care le cunoşteam. Nu merge şi gata.

— Trebuie să meargă.

Nick îşi încleştă pumnii.

— Te rog, încearcă din nou.

— Nu. N-are rost.

Se ridică.

— Uite, aproape că s-a luminat de ziuă. Suntem amândoi epuizaţi şi, aşa cum ai spus, nu ţi-ai revenit încă după călătorie. Ar fi mai bine să dormim puţin. Putem încerca mâine.

— Mâine va fi prea târziu.

Nick o prinse pe Ann de încheietura mâinii.

— Nu-ţi dai seama? Te rog, măcar o dată. Pe urmă, dacă nu se poate, renunţăm.

Ann se aşeză pe marginea măsuţei de cafea, cu faţa la el.

— Eşti prea încordat, Nick. Lupţi împotriva hipnozei şi nu mă pricep să înfrâng rezistenţa ta.

— N-ai nişte tranchilizante sau ceva de genul acesta?

Râse.

— În casa asta? Ben ar divorţa dacă aş lua ceva mai puternic decât ceai de iarbă moale împotriva migrenei.

— Bine, mai încercăm o dată. Aşează-te, întinde-ţi picioarele şi relaxează-te. Mă duc să fac ceaiul pe care-l aştepţi şi o să pun câteva picături de brandy în el. Nu te mai gândi la nimic, Nick. Închide ochii. Goleşte-ţi mintea.

Îl privi un timp, surprinsă de sentimentul matern pe care-l resimţea faţă de acest bărbat care zăcea neajutorat dinaintea ei şi se întoarse grăbită.

Pregăti două ceşti cu ceai, turnă o măsură dublă în fiecare şi apoi le duse în livingroom.

— Aşa, cred că o să-ţi prindă bine.

Se aşeză din nou, vizavi de el şi aranja ceştile pe măsuţă.

— Nick?

Îi căzuse capul într-o parte. Femeia îi atinse uşor mâna. Nimic.

Luă cu un oftat pătura de lână de pe sofa şi-l înveli. Apoi închise lampa şi suflă în flacără. În cameră nu mai era întuneric. Lumina zorilor se strecura printre draperii. Trase una din ele şi începu să-şi soarbă ceaiul, contemplând grădina incoloră şi căldarea albă de ceaţă strălucitoare din vale. Deodată, se cutremură violent.

Se întoarse şi se uită la Nick.

Indiferent ce diavol sălăşluia în sufletul lui, ea nu va putea să-l ajute. El şi Jo vor trebui să se descurce de unii singuri.

34

În zori, începu ploaia; deasă, torenţială, scurgându-se din norii cenuşii care îşi târau burţile moi peste munţi, saturând pământul însetat. Ben apăru din staul îmbrăcat într-o pelerină galbenă, în timp ce luau micul dejun.

Nick era palid şi tras la faţă. O urmărea îmbufnat pe Jo care mesteca în castroanele celor doi copii. Simţind că o studia, îşi ridică privirile.

— Pari obosit, zise ea blând.

— N-am dormit prea bine.

Se uită spre Ann care trona lângă ibricul cu cafea. Camera mirosea frumos a pâine prăjită, cafea proaspătă şi fum de lemn de măr, ridicat din buştenii aruncaţi în foc de Ben. Domnea o atmosferă calmă, tihnită.

— Copiii nu se duc în vale acum de dimineaţă? o întrebă Ben în timp ce-şi atârna pelerina şi se spăla pe mâini.

— Îi cobor într-o jumătate de oră.

Ann umplu o ceaşcă de cafea pentru soţul ei şi o împinse spre el.

— Eu şi vecinul ne păzim cu rândul copiii în fiecare sâmbătă dimineaţă, le explică ea când turnă cafea în cana lui Nick. Aşa putem sa mergem la Brecon din două în două săptămâni ca să facem cumpărături. Deşi în dimineaţa aceasta n-am chef. De-abia aştept să scap puţin de ei!

Ben râse.

— Să n-o credeţi. După zece minute începe să-şi facă griji pentru ei.

Ann îi zâmbi afectuos şi apoi se uită la Jo şi Nick.

— Voi doi ce aveţi de gând să faceţi azi dimineaţă?

— Să ne plimbăm, zise Jo repede. Să ne plimbăm în ploaie.

Ann ridică din sprâncene.

— Da, cred că te înţeleg. Şi dumneata, domnule?

Se întoarse spre Nick.

— De ce nu? Puţin aer proaspăt o să-mi prindă bine, mai

ales că n-am vrea să te încurcăm.

— Dar nu mă încurcaţi! protestă Ann.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Îl trase brusc de pe scaun pe Bill şi începu să-l îmbrace în hanorac, ignorând protestele lui că avea încă gura plină şi nu terminase de mâncat.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să veniţi cu mine în vale?

Se uită când la Jo când la Nick.

— Doar nu vreţi să vă plimbaţi amândoi prin ploaie?

Observă degetele albe ale lui Jo, încleştate pe colţul mesei.

— Cred că eu şi Nick trebuie să discutăm între patru ochi, zise Jo după o clipă, muşcându-şi buza. O să fie totul în ordine. N-o să ne îndepărtăm prea mult.

Ann studia din nou trăsăturile lui Nick şi observă că îşi încordase bărbia. Oftă.

— Bun! Luaţi din cuier nişte pelerine de ploaie şi când o să vă întoarceţi, vom bea cafea şi vom mânca prăjituri, O.K.?

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să vă rătăciţi! interveni Ben. Aici sunteţi la munte, nu în Hyde Park. Să nu pierdeţi zidul din ochi. Puteţi merge în jos pe deal vreo trei mile. O să aveţi ce admira.

Se uită pe geam la norii grei şi izbucni în râs.

— Deci ne vedem când vă întoarceţi.

Când ieşiră în lumina albă şi tăcută de afară, simţiră ceaţa rece şi umedă pe faţă. Jo îşi băgă mâinile în buzunar.

— Am uitat cum este să-ţi fie frig. Greu de crezut că vremea se poate schimba aşa de repede.

— Din cauza norilor.

Nick îşi ridică gulerul de la haină.

— Probabil că în vale străluceşte soarele.

După numai zece paşi, ferma de-abia se mai zărea, plutind în ceaţă cu pereţii ei albi şi ţiglele cenuşii.

Jo se opri.

— Unde este zidul?

— Aici, lângă noi. Ben avea dreptate. Te poţi rătăci foarte

uşor.
Nick o luă de cot şi o dirija spre stânga.
Jo se îndepărtă puţin de el. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Se uită înapoi. Ferma dispăruse. Erau complet singuri. Îşi vârî mai adânc mâinile în buzunar.
— Cum a fost în SUA? Nu mi-ai povestit încă nimic.
Nick mergea în urma ei, privindu-i silueta fină, învelită într-o pelerină strânsă pe corp cu o curea şi încălţată în cizme negre de cauciuc. Undeva, în adâncul sufletului, simţea că îl cuprinde furia.
Fata se întoarse, trăgându-şi baticul albastru pe care i-l împrumutase Ann şi îşi scutură părul.
— Crezi că vei încheia un nou contract? Ce este, Nick?
Observă imediat în ochii lui că ceva nu era în regulă.
— Ce s-a întâmplat?
Clătină din cap disperat.
— Nimic. Absolut nimic. Nu am dormit, atâta tot. Da, am toate şansele să obţin contractul. Săptămâna viitoare plec la New York cu o echipă de specialişti să discutăm detaliile cu directorul de marketing. Pe urmă, dacă totul merge bine, anul viitor vom trece la lansarea produsului pe piaţa Marii Britanii.
Se opri, luă o pietricică de pe drum şi o aruncă în ceaţă.
— Dacă reuşim, va trebui să ne extindem, fiindcă se pare că *Desco* s-a răzgândit.
— Ah, Nick, mă bucur.
Fără să observe, Jo se îndepărtă şi mai mult de el.
— Ştiam că este un necaz temporar.
Nick râse amar.
— Firme mai mari ca ale mele au dat faliment din pricina unui singur contract, zise el fără s-o privească.
— Jo, n-am venit aici să discutăm problemele companiei *Franklyn-Greerson!*
— Nu, într-adevăr!
Jo se uită la el. Acum, când venise momentul, nu ştia ce să-i spună. Îşi încleştă pumnii. Ar fi vrut să-l atingă, dar nu îndrăznea să se mişte. Întoarse capul agitată.

— Nick, ce părere ai de familia Clements?

— Sunt simpatici şi cred că avem nevoie de ei. Doamne Sfinte, avem nevoie de cineva!

Jo se încruntă. Zărea acum conturul unui grup de copaci lângă ei şi auzea behăitul îndepărtat al unei oi. Jos, în vale, ceaţa se întunecase, dar deasupra părea mai strălucitoare şi parcă începuse să se risipească. Deodată se încordă, dându-şi seama că Nick venise din nou lângă ea.

— Ascultă, Jo…

— Nu, Nick, te rog!

Se dădu înapoi.

— Te rog, nu mă atinge!

— Să nu te ating?

Îl apucă furia.

— Mereu la fel! Te culci cu fratele meu, dar eu nu trebuie să te ating!

Întinse mâna după ea, dar se feri, alunecând pe iarba udă şi înnoroiată.

— Nu m-am culcat cu fratele tău! Este o minciună!

— De unde ştii?

Vocea lui Nick suna ciudat. Se uită la el îngrozită.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că te-a hipnotizat! Mi-a spus totul, Jo. William de Braose – fratele meu! Ce coincidenţă că s-a nimerit să fie un asemenea om!

— Poate că n-a avut de ales! strigă Jo.

Nick ridică din sprâncene.

— Sau poate că această identitate îi dă dreptul s-o reguleze şi pe Matilda şi pe urmaşa ei de mai târziu.

— Dar n-a făcut asta!

Se dădu înapoi, până se lipi cu spatele de zid.

— A vrut… dar n-a reuşit…

— Aşa că, în schimb, te-a bătut, nu-i aşa? Şi tu ai considerat că ai meritat. Poate chiar ţi-a plăcut?

— Ba nu mi-a plăcut deloc, fir-ar să fie, explodă Jo. Dacă mai dau ochii cu fratele tău, îl omor cu mâinile mele! Este un psihopat sadic şi ţicnit.

Nick râse rece.

— Dar trebuie să recunoşti că avea dreptate. Ai fost necredincioasă soţului tău!

— Tu eşti ultimul care ai avea dreptul să vorbeşti! îi reproşă ea sfidătoare.

Zâmbi îngândurat.

— Nu-mi amintesc decât de o singură ocazie, spuse el încet. Când te-ai culcat cu prinţul tău.

— Mai bine zis, am fost violată de prinţul meu, zise Jo. Era cât pe ce să mă omoare!

— Te-a iubit, Jo, dar tu l-ai înfruntat întotdeauna. L-ai scos din sărite…

— Nu *eu,* zbieră Jo. N-am fost *eu,* Nick! Dar ceea ce a făcut Matilda nu te priveşte. Nici pe tine, nici pe Sam. Poate nici chiar pe mine! Of Doamne, ce coşmar îngrozitor.

Îl împinse disperată.

— Te rog, lasă-mă să trec. Vreau să mă întorc acasă.

Nick nu se clinti. O prinse de încheietură şi-i trase braţul la spate, apăsându-l de perete. Lichenii verzi pătară mâneca albă a pelerinei de ploaie.

— Poate că nu te-ai culcat cu Sam, dar cu Tim Heacham ai făcut-o cât erai la Raglan. Cel puţin aşa am auzit. Te-ai distrat bine, nu-i aşa Jo?

Se cutremură.

— Pot să mă culc cu cine am chef, Nick Franklyn, nu-ţi aparţin. Dă-mi drumul…

— Soţul tău avea dreptate. Trebuie să fii pedepsită…

— N-am niciun soţ! zbieră Jo. Pentru numele lui Dumnezeu, şi tu eşti nebun de legat! Nu-ţi dai seama, nimic nu este real!

Încetă să se mai zbată. Nick o strângea din ce în ce mai tare.

— Nick, te rog, mă doare! Nick!

Pentru o clipă bărbatul nu se mişcă. Închise ochii şi simţi broboane de transpiraţie pe frunte. Apoi stomacul i se revoltă. Îi dădu drumul lui Jo şi se întoarse să vomite în iarbă.

— Nick, ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut Sam? Of, Doamne, ce-i cu noi?

Nick îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Tremura violent când se răsuci spre ea.

— Te-am rănit, oftă el. Doamne, Jo, te-am rănit.

O prinse din nou de braţ, dar de data aceasta cu blândeţe. Avea sânge pe partea interioară a mâinii, amestecat cu urme verzui de la pietrele pline de muşchi.

— Este doar o zgârietură.

Se smulse de lângă el.

Nick rămase nemişcat. Îi venea ameţeală.

— Mă dirijează! M-a făcut să cred că sunt altcineva! M-a transformat într-un ucigaş, Jo!

Se sprijini de perete şi îşi îngropă capul în palme. Jo tremura aşa de rău, încât de-abia se putea ţine pe picioare.

— Hai să intrăm înăuntru…

— Ann nu mă poate ajuta, zise el fără să se clintească. A încercat noaptea trecută.

Jo o luă către casă, dar se opri în drum când îl auzi.

— Când?

— Nici unul din noi nu reuşea să adoarmă. Am băut nişte ceai şi i-am spus de ce mă temeam. A încercat să mă hipnotizeze, dar n-a reuşit!

Inspiră adânc şi îşi înfipse unghiile în zid.

— Te iubesc, Jo! şopti el, răguşit de disperare. Vreau să ştii asta, indiferent ce se va întâmpla!

În bucătărie mirosea a prăjituri.

— Ei, văd că n-aţi zăbovit prea mult! zise Ann veselă. Credeam că o să staţi până o să iasă soarele.

Îşi ridică privirile şi îi pieri zâmbetul de pe buze când îi văzu.

— Ce s-a întâmplat?

Nick îşi atârnă haina de uşă şi se trânti pe sofa.

— Trebuie să mă ajuţi, Ann. Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Ann o urmărea pe Jo care se dusese la chiuvetă şi îşi turnă apă caldă peste mână, cu spatele la amândoi. Inspiră

adânc.

— O să încerc din nou, zise ea. Jo, vrei să ne laşi singuri? Dacă eşti aşa de drăguţă, ia două ceşti de cafea pentru tine şi Ben. Este în staul.

Aşteptă până când Jo ieşi din bucătărie. Apoi se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Dar era cât pe ce. Simţeam cealaltă fiinţă din mine, Ann. Rece, calculată, furioasă. Ştiam că eu – adică el – era capabil de orice. Absolut de orice! Acum am reuşit s-o înfrâng, dar altădată nu ştiu ce-o să fie!

— Aşează-te. Aici.

Făcu semn către masă.

— O să aprind lampa cu gaz. Ai spus că Sam se foloseşte de lumini pentru a induce hipnoza. Aşa – uită-te la flacără! Nu clipi. Ocupă-ţi mintea cu focul acesta. Foarte bine.

Vocea ei îşi pierduse încordarea; căpătase încredere.

— Bun, acum relaxează-te! Relaxează-te şi ascultă. Ascultă glasul meu. Nu închide ochii – nu poţi să închizi ochii. Bun.

Observă că începea să se destindă în timp ce privea lumina.

— Foarte bine. Acum vreau să te întorci în timp, în perioada când erai copil…

Ben îşi săltă capul de lângă piciorul vacii. O mângâie uşor, după care se ridică şi lovi vaca peste crupă, plin de afecţiune.

— Mi-ai adus cafeaua? Fii binecuvântată, draga mea.

Jo se aşeză pe un balot de paie, cu ceaşca între degete.

— Ann încearcă să-l hipnotizeze pe Nick.

— Mi-a spus că s-a străduit şi azi-noapte dar în zadar.

Ben se instală lângă ea.

— Ce-ai păţit la mână?

Nu scăpa nimic ochiului său ager.

— M-am lovit de zid, atâta tot.

Îşi feri privirile.

— Ah, Ben. Ce se întâmplă cu el?

Ben o bătu pe umăr.

— Noaptea trecută i-a mărturisit lui Annie că este foarte îngrijorat. Dacă Ann nu poate să-l ajute, suntem amândoi de părere că ar trebui să-l consulte fără întârziere pe hipnoterapeutul tău. El este un profesionist şi cunoaşte cazul tău.

Zâmbi.

— Jo, cred că ar fi mai bine ca Nick să se întoarcă la Londra.

Fata îl aprobă.

Se pregătea să bea ultima gură de cafea, dar lăsă cana jos.

— Crede că vrea să mă ucidă, Ben. Dar de ce? De ce ar vrea Sam să facă una ca asta? Doar nu este convins că a fost soţul Matildei! Şi dacă este, de ce l-ar pune pe Nick să-mi facă rău? Nu mi se pare logic.

— Lucrurile care par logice unei minţi sănătoase sunt rareori evidente pentru cei bolnavi, zise Beri sobru. Şi, din câte am înţeles, fratele lui Nicholas nu este întreg la cap.

Aşeză ceaşca la picioare. Voia să se ridice, când auziră amândoi un strigăt din casă.

Ben sări primul în picioare şi o luă la fugă spre bucătărie, urmat de Jo.

Ann zăcea pe podea; dar nu era nici urmă de Nick. Ben se lăsă în genunchi, în timp ce ea încerca să se ridice, albă la faţă.

— Ann! pentru numele lui Dumnezeu, te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

— L-am supărat, zise ea pe un ton tremurat.

Se agăţă de piciorul mesei.

— A fost vina mea. N-ar fi trebuit să-l hipnotizez. Nu stăpânesc foarte bine toate dedesubturile acestei tehnici…

— Dar ce a făcut, Ann?

Jo se înfuriase. Se uită la Ann timp de câteva clipe, incapabilă să se mişte, apoi îşi reveni, luă o cârpă, se duse s-o ude la robinet, îngenunche lângă Ann şi-i tampona vânătaia de pe frunte.

— Să nu credeţi că m-a atacat. M-a împins şi am căzut, atâta tot. Probabil că m-am lovit cu capul de masă. A fost vina mea, cum v-am spus.

Ann trase cârpa din mâna lui Jo şi o apăsă viguros de cucuiul în formare.

— N-ar fi trebuit să mă bag. A fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit să ştiu că fratele lui se va dovedi prea inteligent pentru noi, dar am sperat că pot anula într-un fel sugestia posthipnotică. Îl aveam pe Nick sub control – răspundea bine şi l-am purtat în copilăria lui. Se pare că simţea ostilitatea lui Sam când era mic şi se ferea de el, idolatrizându-l din exterior. Pe urmă, ne-am întors şi mai mult în timp. Am vrut să aflu dacă ideea cu regele John venea din adâncul subconştientului său sau din sugestia lui Sam.

Clătină din cap.

— A reacţionat foarte bine. A început să-şi amintească o succesiune de existenţe anterioare. Eu n-am intervenit cu nimic. A fost un bărbat care a trăit la începutul secolului şi a murit de febră tifoidă.

Ann rămăsese pe podea, cu genunchii strânşi la piept.

— Pe urmă, mi-a spus că a trăit pe vremea reginei Ann şi a fost marinar. A precizat că a aşteptat-o pe Matilda, dar momentul nu era prielnic.

Se uită la Jo care-şi ţinea respiraţia.

— A spus că a tot aşteptat până s-a produs altă reîncarnare, cu o sută cincizeci de ani înaintea celei la care se referise şi a început să vorbească în franceză. Atunci, a murit de ciumă la Paris. Apoi, a urmat o lungă pauză.

Ann se opri. Pentru o clipă, avu impresia că n-o să mai poată continua.

— Şi a apărut în persoana lui John, fiul cel mai mic al regelui Henric al II-lea al Angliei.

Jo se făcuse albă ca varul.

— Vrei să spui deci că este adevărat? şopti ea. Chiar a fost John? Sam n-a avut niciun amestec?

Închise ochii, îngenuncheată lângă Ann.

— M-a urmărit. M-a urmărit din trecut. Dar de ce? John a urât-o pe Matilda. *El* – se întrerupse – a condamnat-o la moarte.

Îşi ridică privirile disperată.

— De asta se află aici? Să mă urmărească dincolo de mormânt? Ştiam, Ann. L-am recunoscut. Am citit în ochii lui, acum câteva săptămâni, dar n-am înţeles. Nu mi-am dat seama ce se întâmpla.

— Nu, Jo. Nu vorbi prostii! Pentru numele lui Dumnezeu, nu eşti aceeaşi persoană cu cea din trecut, nici tu, nici el. Nu mai exagera.

Ann se ridică în picioare.

— Iar Nick te iubeşte, te *iubeşte,* Jo!

Se duse la chiuvetă şi înmuie din nou cârpa.

— Poate că Sam a iniţiat totul. N-am cum să fiu sigură. Nu ştiu. N-am destulă experienţă să-mi dau seama. Tot ce pot să spun este că pare să cunoască foarte multe amănunte despre John.

— Şi ce l-a făcut să te împingă, Annie? o întrebă Ben blând.

Ann îi zâmbi timid.

— L-am luat la întrebări în legătură cu prerogativele regale. Nu uita că sunt o republicană convinsă. Nu mă pricep să discut cu regii. N-a vrut să mă lovească. Pur şi simplu nu ştia că sunt acolo. L-am întrebat de ce a persecutat familia de Braose. Atunci s-a sculat furios în picioare şi a început să se fâţâie de colo-colo. Pe urmă, ei bine, s-ar putea spune că s-a năpustit afară din cameră şi am avut ghinionul să mă nimeresc în drumul lui. Ajunsesem în anul 1209. Mi-a povestit că William a ars oraşul Leominster din Hereford. La un moment dat îşi ieşise din fire – după aceea, începuse brusc să râdă.

Ben o bătu pe Jo pe umăr şi se duse la uşă.

— Pe aici a ieşit?

Ann încuviinţă din cap.

— Voi două rămâneţi aici. O să încerc să-l găsesc.

Se făcu linişte în bucătărie. Nici Ann, nici Jo nu deschiseră

gura. În sobă căzu un buştean, izbindu-se de uşiţa din fier şi se întoarseră amândouă să se uite. Apoi Jo vorbi în şoaptă.

— Ann trebuie să aflu ce s-a întâmplat după aceea. Trebuie să ştiu ce a făcut regele.

— Dar ştii foarte bine.

Ann o privi drept în faţă.

— Isuse, Jo, oare nu poţi să renunţi? Doar ştii ce a făcut!

Se aşeză la masă şi îşi îngropă capul în palme.

— Îmi pare rău. Nu este cinstit din partea mea. Cred că sunt puţin răvăşită. O să te ajut dacă pot. Doar ţi-am promis. Dar nu mă pricep. Problema mă depăşeşte.

— Dar nu trebuie să faci nimic, Ann. Doar să fii aici, cu mine.

— Când, acum? Dar se pot întoarce din clipă-n clipă.

— Nu-mi pasă. Trebuie să ştiu ce gândeşte. Nu înţelegi?

— Nu, nu înţeleg. Jo, eşti încordată. Probabil că n-o să meargă...

— Ba o să meargă. N-am nevoie decât de un stimulent, cum ai spus şi tu. Aşa că o să-l găsesc.

Jo se uită în jur:

— Lampa aceea este tocmai bună; o lampă şi un vas cu apă. O să privesc imaginea flăcărilor.

Se ridică şi se duse la dulap, cercetând rafturile. Agăţă cu braţul un pahar şi-l trânti pe podea, fără să-şi dea seama. Întinse mâna, luă un castron negru de lut şi se întoarse la chiuvetă.

— Trebuie s-o fac, Ann. Te rog să mă crezi! Trebuie să cunosc trecutul ca să pot trăi în prezent.

Umplu vasul cu apă şi-l puse pe masă. Apoi, se aşeză vizavi de Ann, care o atinse uşor pe mână.

Contemplară amândouă, în linişte, suprafaţa limpede a apei.

Matilda se uită pe fereastră la întunecata Pădure Radnor. Apoi se întoarse uimită spre administratorul ei, mişcându-şi picioarele stânjenită, prin camera înaltă, plină de ecouri.

— Dar William a plecat să recucerească Radnor-ul?

— A dat greş, milady.

Stephen se uită la ea, cu umerii îndoiţi de disperare.

— Acum regele deţine toate castelele familiei de Braose, cu excepţia Hay-ului. Sir William n-a avut unde să se ducă după ce atacul său a fost respins de comandantul regelui la Radnor – presupun că n-a vrut să se întoarcă aici înfrânt...

Stephen o privi pe sub gene.

— Aşa că a mărşăluit spre Leominster şi a dat foc oraşului. A ars până în temelii. Regele nu va ierta niciodată această faptă, lady Matilda, continuă el grav. Mă tem că soţul dumneavoastră a mers prea departe şi nu mai există cale de întoarcere.

— Vom fi proscrişi! oftă ea. Ce l-o fi apucat? Să ardă aşezarea?

Îşi duse mâinile la ochi, încercând să-şi înăbuşe suspinele care o cuprinseseră.

Pe 21 septembrie, regele îl proclamase trădător pe William de Braose şi-l trimisese pe generalul de Athies în ţinuturile de graniţă, să-i anunţe pe toţi supuşii lui William că nu îi mai datorau ascultare. Aceştia îl părăsiseră cu toţii, închinându-se regelui.

Doar Stephen rămăsese credincios stăpânilor săi, călărind alături de Matilda peste dealuri, să ascundă ce mai rămăsese din bani şi bijuterii într-un altar părăsit din vârf de munte, unde vechii zei, dacă mai dăinuiau încă, vor păzi comoara. Nici măcar William nu ştia locul exact.

Când se întoarseră la Hay, Matilda îl luă pe Stephen de mână.

— Trebuie să rămâi aici după ce vom pleca, zise tristă. Cearta noastră nu te priveşte. Gândeşte-te la noi şi roagă-te lui Dumnezeu să ne ajute. Trebuie să predai castelul Hay regelui şi să-i prezinţi omagiile.

— Şi dumneavoastră ce veţi face?

Stephen o privi trist.

Matilda ridică din umeri.

— Probabil că o să încerc să ajung la fiul meu, Giles, în

Franţa.

Se uită în jur tristă.

— Nu mai putem sta aici. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut, Stephen. Datorită ţie, aurul este în siguranţă şi, dacă ne vom întoarce vreodată, vom şti de unde să-l luăm.

— O să vă întoarceţi, milady.

Îi duse mâna la buze.

— O să vă întoarceţi.

William şi Matilda plecară în zori de la castelul Hay, însoţiţi doar de Will şi Reginald.

Era începutul coşmarului. Regele John dezlănţuise o persecuţie nemiloasă. Trupele lui se ţineau în permanenţă pe urmele lor. De câteva ori încercaseră să treacă graniţa şi s-o ia către sud, dar de fiecare dată fuseseră obligaţi să se retragă în pădurile îngheţate, unde, după săptămâni nesfârşite de ploaie, frunzele începuseră să cadă, lăsând potecile descoperite. Puteau fi văzuţi oricând. Reginald era singurul care-şi păstrase umorul şi încerca să-i înveselească. Pe William îl durea spatele din ce în ce mai rău. Will, la rândul lui, era chinuit de vechea boală, iar Matilda, deşi lupta din răsputeri cu propriul ei trup suplu şi înalt, simţea cum i se umflă încheieturile din cauza frigului. Le venea tuturor greu să călătorească şi îi cuprindea tot mai mult disperarea.

Pe ici, pe colo, mai găseau găzduire pe la călugări sau rude, care nutreau simpatie faţă de năpăstuiţii sorţii, dar se temeau întotdeauna să nu fie descoperiţi.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, se treziră din nou la câteva mile nord de Hay, practic de unde plecaseră. Galopaseră sălbatic timp de două zile, încercând să evite soldaţii, care se apropiaseră de ei mai mult ca oricând.

— Am fost trădaţi, îşi repeta Matilda în timp ce se apleca peste coama calului, ţinându-se în spatele lui Will.

Degetele i se umflaseră şi se înroşiseră aşa de rău, încât nu mai putea ţine hăţurile. Will, care observase în tăcere suferinţa mamei sale, le înnodase ca să le treacă pe încheietură, dar nu era nevoie. Iapa îi urmă liniştită pe

ceilalţi.

— Am fost trădaţi, repetă ea din nou, de cineva pe care l-am crezut prieten. Altfel nu ne-ar fi găsit.

Doar obrajii ei fierbinţi arătau că plânsese. Apoi, ploaia şi vântul îi îngheţară lacrimile şi îi înţepeniră gândurile în loc.

Mergeau prin vale, străbătând pădurile, încercând să evite dealurile unde nu exista adăpost. Nu ştia dacă Reginald îşi dădea seama încotro îi ducea, dar nu-i mai păsa. Voia doar să se întindă undeva să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată. Să nu mai fie nevoită să încalece şi să călărească mile întregi. Să nu mai simtă suflarea tăioasă a vântului.

Izbucnise furtuna şi nu-şi dădeau seama dacă era zi sau noapte, iar când figurile înarmate ieşiră înaintea lor, prinzând calul lui Reginald de dârlogi, nu-i veni să creadă. Avea impresia că răsăriseră din smârcuri. Apoi, când îşi dădu seama în cele din urmă, se simţi uşurată că urmărirea se terminase în sfârşit.

Vântul împrăştia cuvintele şi nu reuşea să audă ce le spuneau soldaţii lui Reginald şi lui Will, care venise lângă fratele său, tuşind sfâşietor. Observă doar că fiii ei îşi luaseră mâna de pe săbii, gata să se predea şi se priveau nedumeriţi unul pe celălalt.

Soldaţii nu-l băgară în seamă pe William, deşi era înarmat. Rămăsese nemişcat pe calul lui, cu capul între umeri şi cu un braţ la spate.

Apoi o porniră din nou, dar de data aceasta pe jos, păziţi de către un om. Erau prizonieri. Renunţă să mai ţină hăţurile şi încercă să-şi încălzească bietele mâini umflate, suflând în ele şi vârându-le sub manta.

După un timp care i se păru aproape o eternitate, ajunseră într-un luminiş, unde se ridica în mijloc o clădire de lemn cu acoperiş de trestie. O ajutară să intre, cărând-o în braţe. Era ultimul lucru de care-şi mai amintea.

Mânerul uşii zdrăngăni şi Ann îşi ridică privirile. Se concentrase atât de mult asupra vasului cu apă, încât

uitase de ceilalţi. Ben intră încet în bucătărie, urmat de Nick, negru la faţă de supărare. Remarcă imediat că îşi revenise. Îşi duse degetul la buze şi cei doi bărbaţi se aşezară tăcuţi la masă. Se uitau amândoi la castron, în timp ce Jo continua să vorbească încet, fără să observe că apăruseră.

Trecu mult timp până să-şi recapete cunoştinţa lângă foc. Simţea atingerea unor mâini blânde care-i scoteau lucrurile, chiar şi cămaşa; prosoape moi de lână care-i frecau pielea îngheţată şi apoi un halat lung şi cald, prins în talie de un cordon de in. I se dădu să mănânce carne de oaie condimentată din căldarea de pe foc şi fu culcată pe o grămadă de piei, în camera femeilor. Abia când se înzdrăveni puţin se alătură bărbaţilor în jurul focului sclipitor şi constată că nu erau prizonieri ci oaspeţi de onoare ai unui şef de trib din munţi. Rămaseră în locuinţa lui mai multe săptămâni, adăpostindu-se de cea mai sălbatică iarnă din ţinuturile galeze.

Zăpada acoperise văile largi, râurile cu debit abundent îngheţaseră din mal în mal, iar munţii se înveliseră într-o crustă alunecoasă. Încet, încet, ajutaţi de gazdele lor galeze, începură să se înzdrăvenească. Încurajaţi de gândul că urmăritorii lor nu puteau înfrunta capriciile naturii, îşi recăpătaseră optimismul şi îşi făcură un nou plan. De îndată ce va veni dezgheţul se vor îndrepta către vest, spre coastă, iar de acolo vor traversa Irlanda, unde puteau merge la Margaret şi Walter şi unde aveau multe rude şi prieteni influenţi.

Matilda nu îndrăzni să-şi întrebe gazda de ce le oferise adăpost; ar fi însemnat să abuzeze de ospitalitatea lui. Presupuse că li se făcuse milă când îi văzuse înotând prin furtună, sau poate îi unea duşmănia lor comună împotriva regelui John.

După ce gheaţa începu să se topească pe poteci şi în vale, William, Matilda şi fiii lor, însoţiţi de două călăuze galeze, porniră din nou să înfrunte vântul, în drum spre

mare. Călăriră repede, înfăşuraţi în piei de oaie, nervoşi, în ciuda bunătăţii şi ajutorului primit. Nu se simţeau în largul lor, acum, când pătrunseseră aşa de adânc în teritoriul galez, ostil lor până atunci. Dar călătoria, deşi dură şi obositoare se desfăşură fără incidente. Ajunseră în cele din urmă la estuarul lat de la Dovey, care separa Ţara Galilor de Nord de cea de Sud, vizavi de castelul de la gura râului şi priviră în jos de pe coama dealului cele două vase ancorate la cheiul de la marginea mlaştinei. Will îi aruncă o privire mamei sale şi zâmbi.

— Aproape am ajuns. Mâine cu ajutorul lui Dumnezeu vom fi în siguranţă.

Se uită cu un aer grav la nave.

— Mă întreb cât va dura până când John va afla unde am plecat. Nu-i nicio problemă pentru el să ne urmărească în Irlanda.

Se cutremură, strângându-şi mantia îmblănită în jurul gâtului.

— N-o să afle, mamă.

Reginald o luă de mână.

— Lorzii irlandezi sunt prea puternici. Nu va îndrăzni să-i înfrunte. Şi noi avem legături cu familiile importante.

Îl împinse cu cotul pe fratele lui şi chicoti.

Caii intrară în sat şi călăuza negocie traversatul mării cu căpitanul scund şi întunecat al unui vas, după care le încărcă bagajele la bord. O briză puternică dinspre ţărm spărgea valurile de cheiul din lemn, împrăştiind stropi pe poteca dintre mlaştini, care ducea spre cele câteva case de pe plajă. Nu vor pleca azi.

Matilda îşi luă tristă la revedere de la iapa ei albă. Promiseseră caii gazdei lor, drept răsplată. Călăuzele plecară, ducând şirul de animale după ei.

Abia peste patru zile vântul scăzu în intensitate şi căpitanul se încumetă să pornească pe mare cu mica ambarcaţiune. Matilda nu-şi dezlipi privirile de la dealurile din spatele lor în timpul primelor ore ale dimineţii, aşteptându-se să vadă din clipă-n clipă un şir de călăreţi cu

coifuri şi lăncii sclipind în soare, semn că regele le dăduse de urmă. Dar nu se întâmplă nimic.

Nava se desprinse în sfârşit de chei. Un vânt rece o zguduia din temelii. Matilda stătea pe punte, contemplând pământul care se îndepărta, jumătate ascuns sub norii negri. Părul i se desprinsese de sub şal şi-i biciuia faţa, dar nu-i păsa. Parcă se aştepta şi acum să-l vadă pe John galopând pe ţărm spre celălalt vas ancorat la chei. Se cutremură şi Will puse un braţ în jurul ei.

— Traversarea n-o să dureze mult, mamă. Te simţi rău?

Se uită la el şi observă că zâmbea.

— Doar ştii că nu, prostuţule. Îmi place marea. Însă mi-aş fi dorit să navigăm în circumstanţe mai fericite.

Oftă.

— Ei bine, John poate să-şi ia adio de la noi, fii liniştită.

Will râse.

— Se vede că doar noi doi n-avem rău de mare.

Făcu semn peste umăr. Tatăl său şi Reginald se retrăseseră într-un colţ şi se aşezaseră pe nişte butoaie ancorate cu funii. Erau traşi la faţă amândoi, iar peste puţin timp, William şi apoi fiul său coborâră în cabina urât mirositoare, unde se întinseră înveliţi în mantiile lor.

În curând se stârni din nou vântul. Sufla dinspre est, şuierând fioros. Vaporul începu să se clatine violent pe valuri.

Lui Will îi sclipeau ochii.

— Fii mulţumită că a început vântul, mamă. Aşa o să ajungem mai repede.

Matilda râse de entuziasmul lui.

Noaptea se lăsă devreme şi furtuna se înrăutăţi. Pasagerii fură trimişi în cabina strâmtă, unde se întinseră aruncaţi unul peste altul printre bagaje. Mirosea a peşte şi a vomă. Afară vântul urla feroce, iar până la urmă, despică în două catargul. Matilda încercă să se cuprindă cu braţele, sprijinită cu spatele de peretele cabinei şi mâinile pe genunchi. Auzea strigătele marinarilor care se luptau cu pânza sfâşiată.

În cele din urmă se descurcară. Acum nu mai răsuna decât zgomotul valurilor şi crivăţului.

Trei zile şi trei nopţi se rostogoliră pe podea, până când furtuna se domoli. Apoi, în a patra dimineaţă, căpitanul deschise uşa cabinei şi-i privi rânjind.

— Vă vine să credeţi că Sfânta Fecioară ne-a dus nevătămaţi pe coasta Irlandei?

Matilda ieşi clătinându-se şi privi malul întunecat, învăluit în ceaţă. Valurile erau încă uriaşe, dar vântul se domolise. Marinarii înălţau o pânză improvizată. Îi privi cum o ridică în bătaia brizei. În momentul acela, vasul încetă să se mai clatine şi prinse viteză, îndreptându-se spre ţărm. Începu să plouă, dar Matilda şi Will rămaseră pe punte, în timp ce nava intra în port. Deasupra lor, pe un vârf stâncos, un castel păzea portul şi marea.

— Castelul negru al lui Fitzgerald.

Căpitanul veni în spatele lor, cu ochii sclipind triumfător.

— Am avut noroc după furtună. Aici este aşezarea Wicklow, zise el şi se retrase.

Scrută perdeaua de ploaie, cârmind vasul, în timp ce velele rupte erau coborâte pe punte, peste mormanul de pânze ude.

Ţărmul Irlandei părea nesigur. Matilda înaintă clătinându-se şi fu cât pe ce să cadă. Mergea pe cheiul de lemn, în fruntea tuturor. Reginald zâmbi prima oară după atâtea zile. Chiar şi William părea mulţumit. Se uită în jurul lui, palid la faţă şi ameţit; apoi păru în sfârşit să-şi amintească cine era. Îşi îndreptă umerii.

— Will, Reginald, trebuie să facem rost de cai. Vezi ce-i cu tipul ăsta, Fitzgerald. Ne adăposteşte până suntem gata de drum?

Se întoarse să vadă dacă li se descărcaseră bagajele şi o porni pe chei. Algele se adunaseră peste tot în mormane aduse de vânt şi maree. Mirosea puternic a peşte stricat.

Căpitanul se apropie de ei, făcând semn spre deal.

— Uitaţi-vă, au apărut oamenii de la castel. Vin să vă întâmpine, mai mult ca sigur, le strigă el.

Se întoarseră. Cinci călăreţi coborau poteca abruptă. Will încremeni.

— Vezi ce blazon au, tată? Crezi că este posibil?

William se frecă la ochi, alungându-şi picăturile de ploaie.

— Oamenii lui William Marshall, pe Dumnezeul meu. A fost întotdeauna bun prieten cu noi.

— La fel ca mulţi alţii tată, îl preveni Reginald, punându-i mâna pe braţ. Mai bine fii prudent până ne lămurim cum stăm.

Cavalerul care conducea grupul îi salută când se apropie. Nu se aştepta să găsească noi veniţi, aşa că fu surprins să vadă oamenii epuizaţi de pe chei. Oricum, se pare că însuşi contele Marshall se afla la castelul Negru, aşa că, ajutând-o pe Matilda să încalece pe calul lui, îi escortă într-acolo.

Marshall îi primi în sala înaltă a turnului care răsuna încă de zgomotul valurilor sparte la ţărm.

— Bine aţi venit, prieteni! Bine aţi venit!

Bătrânul le întinse mâna zâmbind. Dar se întunecă la faţă îngrijorat când Matilda se lăsă pe vine lângă foc.

— Biata de tine, eşti foarte obosită. La fel ca voi toţi, de altfel. A fost o furtună îngrozitoare. Cred că a scufundat multe vase.

Clătină trist din cap.

— O să spun servitorilor să vă conducă în camerele de oaspeţi. O să vă servească acolo cu mâncare şi vin. Discutăm după ce vă odihniţi?

Sună telefonul. La început, nu se mişcă nimeni. Apoi, Ben se ridică şi se duse să răspundă. În spatele lui, Jo privea în gol. Inspiră adânc.

Ann se sculă în picioare. Luă vasul cu apă şi-l goli hotărâtă în chiuvetă.

— Este ora prânzului, zise ea cu voce tare. Nicholas, vrei te rog să ne torni câte un pahar de sherry?

Ben închise.

— Ne-au anunţat să luăm copiii pe la patru, zise el.

— Bun.

Ann se aplecă peste cuptor, verificând plăcinta pusă mai devreme la copt.

— Încă un sfert de oră, după aceea mâncăm. Jo, vrei să alegi nişte mazăre, te rog!

Jo nu se mişca. Se uita la mâinile ei. Văzu că avea degetele umflate şi roşii.

Ann o privi aspru.

— Aşa păţeşti când cutreieri munţii galezi de dimineaţă, zise ea repede. Groaznic loc pentru reumatism! Dacă stai la soare după-amiază, o să-ţi revii.

Jo îi zâmbi palid.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse ea.

Se uită pentru prima oară la Nick.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Prietenul ei dădu din cap.

— Ce ne facem?

Nick contemplă sticla din mână.

— Nu putem schimba istoria, Jo, spuse el pe un ton răguşit.

— Da, nu poţi schimba trecutul, dar asta nu înseamnă că trebuie să se repete, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Ann printre dinţi.

Luă sticla de la Nick şi umplu paharele, vărsând puţin pe masă.

— Vreţi să mâncăm afară? Atunci cineva va trebui să şteargă scaunele şi masa.

Soarele străpunsese în sfârşit ceaţa, sorbind-o în spirale albe de pe câmpiile şi munţii din spatele casei. Jos, în vale, mai pluteau încă scame lăptoase, dar în jurul lor începea să se lase căldura. Ben îşi trase puloverul gânditor. Apoi ridică paharul.

— A fost o dimineaţă îngrozitoare – zise pe un ton sec. Propun să toastăm. Pentru succesul articolului lui Jo despre *la familie Clements*[12].

[12] Familia Clements (fr.) (n.t.).

35

Când Nick dădu de ea, Jo era cocoţată pe zid, privind ceaţa din vale, în timp ce soarele cobora la asfinţit, răspândind nuanţe roşiatice, aurii pe bolta trandafirie. Se urcă şi el alături.

— Mă gândeam să mă întorc diseară acasă, zise el.

Jo îşi privi mâinile. Aşa cum îi spusese Ann, reveniseră la normal după căldura de la amiază. Dădu din cap.

— Poate că ar fi mai bine, îl aprobă ea.

— Jo, trebuie să încetezi cu hipnozele – zise Nick după o clipă. Sper că-ţi dai seama că se apropie sfârşitul. Matilda o să moară.

Clătină din cap disperată.

— Nu încă. Nu încă, Nick. Mai este timp să ne lămurim. Poate că în cronici nu scrie adevărul. Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat. Dacă William Marshall i-a apărat…

— Nu!

Nick o prinse de umeri:

— Uită-te la mine, Jo! Nimic nu mai poate s-o salveze. Absolut nimic. O să moară!

Se întoarse.

— O parte din mine vrea ca tu să continui, Jo. Dar cealaltă ar dori să te vadă îngenuncheată.

Se opri. În liniştea care se lăsase între ei, Jo nu îndrăzni să ridice privirile spre el. I se făcuse pielea de găină.

— Nu-i vorba de tine, zise ea în cele din urmă. Şi nici de John.

Se uită în sfârşit la el.

— Este vorba de ce vrea Sam.

Nick o aprobă trist.

— Sam a fost cel care m-a prevenit de la început să încetez cu hipnoza. Atunci nu voia să-mi facă rău…

— Atunci nu-i intrase în cap această idee. Nu era convins că este William, îi explică Nick supărat. Într-un fel, vrea să se absolve de vină, aruncându-ne pe noi unul împotriva

altuia. Nici mie nu-mi vine să cred că doreşte să-ţi facă rău şi, totuşi…

— N-o să păţesc nimic, Nick. Întoarcerile în trecut nu mă afectează.

Jo zâmbi vesel.

— Carl Bennet a condus adesea oamenii prin experienţa morţii. Şi, oricum, dacă e să credem în reîncarnare, moartea nu înseamnă sfârşitul…

— Este sfârşitul vieţii noastre de acum, Jo.

Nick o scutură uşor.

— Eşti pregătită să mori? Să încetezi să mai fi Jo Clifford şi să te cufunzi în uitare pentru încă opt sute de ani?

Jo se trase înapoi, privindu-l fix.

— Bineînţeles că nu. Dar n-o să se întâmple asta.

— Ba s-ar putea să se întâmple.

Nick încorda mâinile..

— Te rog, Jo, promite-mi că n-o să rişti!

Pentru o clipă, se studiară unul pe altul în linişte. Aproape fără să-şi dea seama, Nick o atinse pe faţă.

— Nu îndrăznesc să rămân în preajma ta, Jo. Dacă am fost într-adevăr John…

Se opri şi clătină din cap.

— Nu… nu pot să cred că am fost, dar, dacă ar fi adevărat, Doamne fereşte, n-am de ce să mă mândresc. Poate că a fost genul de om capabil să continue răzbunarea dincolo de mormânt.

Se cutremură şi apoi râse reţinut.

— Ce trup ciudat şi-a ales! Un director de publicitate maliţios şi deocamdată nu prea prosper. Nu, nu pot să cred. Şi chiar dacă aş putea, tu mă interesezi mai mult, Jo. Nu dau doi bani pe regele John. Sau pe Sam. A încercat să mă dirijeze, dar s-a terminat.

Se opri.

— Dar până nu sunt sigur că nu mocneşte nimic în mine care să-ţi facă rău, nu vreau să risc să rămânem singuri. Aşa că prefer să plec.

Jo se îndreptă spre el. I se pusese un nod în gât.

— Nick…

Nick închise ochii. Apoi o îmbrăţişa încet şi-i răvăşi părul.

— Nu poţi avea încredere în mine, Jo. Indiferent ce fac şi ce spun. Da, nu trebuie să ai încredere nici în mine, nici în tine.

— Ann poate să ne ajute, Nick…

— Ba nu poate, Jo şi nu este cinstit să-i ceri.

— Atunci Carl Bennet.

— Posibil.

O sărută pe frunte.

— Dar cred mai degrabă că Sam. Am sentimentul că este singurul care poate izgoni coşmarul şi intenţionez să-l oblig s-o facă.

Îi dădu drumul brusc şi îşi vârî mâinile în buzunar.

— Mai este şi Tim.

Îşi încordă bărbia.

— Vreau să aflu exact unde se potriveşte în această şaradă.

Jo îşi muşcă buza.

— Sam nu l-a hipnotizat niciodată pe Tim! zise ea atât de încet încât de-abia o auzi.

— Nu, nu l-a hipnotizat.

Nick îi întoarse spatele.

— Nu se prea potriveşte, nu-i aşa? Trei bărbaţi. Richard, John şi William. Toţi au iubit-o pe Matilda în felul lor. Şi acum, uită-te. Tim, Sam şi cu mine.

Râse amar.

— Oare tu eşti miza, Jo? Despre asta este vorba? Atunci doi oameni vor pierde în acest exerciţiu karmic. Trebuie să existe şi păgubaşi.

Privea norul negru suprapus peste discul roşiatic şi uriaş al soarelui, care cobora după munţi.

— Sper să câştigi tu, murmură Jo.

Nick o privi din nou, cu o indiferenţă ciudată.

— Aşa intenţionez, zise el, cel puţin de data aceasta.

Undeva, pe coama dealului, Jo auzea behăitul oilor.

Sunetul răsuna în pustietatea nopţii, înfiorând-o.

Se ridică încet. Dădu pătura la o parte şi coborî din pat, cu ochii aţintiţi asupra draperiilor palide care astupau lumina lunii. Le trase şi i se opri respiraţia când văzu tabloul fascinant dinaintea ei. Ceaţa argintie cuprinsese pantele munţilor, mai jos de fermă. Rămase acolo un timp, cu coatele pe pervazul de piatră. Trupul ei tânjea după Nick. Dorea strânsoarea braţelor lui şi apăsarea gurii sale peste a ei. Indiferent de pericol, avea nevoie de el. Dar plecase.

Îşi puse capul pe braţe şi începu să plângă.

Richard intervenise între ei. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Richard, l-ar fi îndrăgit pe prinţ? Richard. Mereu Richard. Numele îi răsuna în cap. Oare Matilda îl mai văzuse în aceste ultime luni?

Îşi săltă capul şi privi spre uşă. Şi Ann o pusese să-i promită că n-o să se mai întoarcă în trecut de una singură, dar numai de data aceasta nu conta. Voia să afle dacă mai ştia ceva de Richard. De fapt, Matilda nu murise în Irlanda. Deci nu putea fi niciun pericol. Doar zece minute – de atâta avea nevoie să-şi cerceteze memoria – să-l alunge din gând pe John.

Se duse tiptil până la uşă şi răsuci cheia. Apoi, se aşeză în faţa ferestrei. Îşi rezemă mâinile de pervaz şi îşi fixă privirile asupra lunii uriaşe, încercând să-şi golească mintea.

Era târziu seara când ajunseră la castelul Trim. Undeva, o pasăre începu să cânte încet, ciripind în amurgul verzui. Ploaia se opri în cele din urmă şi un soare apos lumina acum cărarea. Porţile mari ale castelului se dădură încet la o parte şi caii lor tropăiră pe pod, spre curtea interioară.

Margaret o primi pe mama ei cu braţele deschise, strângând-o la piept şi încercând în acelaşi timp să-i desfacă mantia groasă. Râdea şi îi ştergea lacrimile. Apoi veni şi Walter s-o salute; era înalt, frumos şi bine-dispus ca întotdeauna.

— Deci cei doi socrii proscrişi ai mei au venit în sfârşit să ne viziteze.

Se aplecă s-o sărute şi o luă de mâini.

— Bine ai venit la Trim, Lady Matilda. Aici sunteţi în siguranţă, nicio grijă.

O duse lângă foc, lăsând-o pe soţia sa să-şi întâmpine tatăl şi fraţii şi stătu în loc s-o studieze. Matilda îşi feri privirile stânjenită, conştientă brusc că părul argintiu îi ieşise de sub văl, că avea dungi în jurul ochilor şi că îi ţinea mâinile umflate şi roşii între degetele lui delicate. Ridică una din ele şi o duse la buze.

— Mamă, mai ai putere să vezi mândria şi bucuria lui Margaret înainte să te odihneşti?

Vorbise atât de încet, încât cuvintele sale fură astupate de zgomotele din hol.

— Ştiu că n-a avut cum să te anunţe şi era imposibil să afli. Rugile noastre au fost ascultate în sfârşit. Avem o fetiţă.

— Ah, Walter!

Faţa obosită a Matildei se lumină de bucurie. Se trase de lângă el şi se întoarse spre Margaret.

— De ce nu mi-ai spus imediat, fată rea ce eşti? Du-mă la ea imediat, draga mea, înainte să mă prăbuşesc epuizată!

Îşi adună toate puterile s-o urmeze pe fiica ei pe treptele abrupte, spre camera copilului, aflată sus în turn. Tremura din tot corpul de oboseală. Îşi duse mâna la inimă, simţind cum bate tare. Trebuia să inspire adânc la fiecare cotitură, încercând să se ţină după Margaret, care alerga înainte, cu fustele ridicate.

— Am botezat-o Egidia, îi zise fata peste umăr. Ah, mamă, este cel mai frumos copil pe care l-am văzut. Seamănă cu o perlă.

Matilda intră în camera copilului şi se trânti pe taburetul eliberat de doica grasă, când se apropiaseră de leagăn. Inima îi palpita să-i iasă din piept şi o cuprinsese ameţeala, gata să leşine. Reuşi totuşi să se aplece şi să admire făptura adormită cu genele ei ca nişte evantaie întunecate

peste obrajii rozalii.

— Este foarte frumoasă, draga mea, zâmbi Matilda.

Margaret o urmărea atentă.

— Nu te simţi bine, mamă. Ce-i cu tine? N-ar fi trebuit să mă grăbesc pe scări.

Se lăsă în genunchi pe podea.

— Am fost aşa de bucuroasă să te văd şi să ştiu că eşti în sfârşit în siguranţă.

Matilda surâse şi o bătu pe mână.

— N-am nimic. Doar că a fost un drum lung şi obositor. Marshall s-a purtat aşa de frumos cu noi. Însă, pe urmă a apărut noul judecător şi ne-a ameninţat că o să ne trădeze. Dragul de Marshall l-a înfruntat, bineînţeles, dar avea prea puţini oameni de partea lui. S-a gândit că vom fi mai apăraţi aici.

— Veţi fi, mamă!

Margaret o îmbrăţişă din nou.

— Veţi fi toţi în siguranţă la mine!

Matilda zâmbi trist şi se uită din nou în leagăn unde copilaşul se strâmba în somn.

— Poate, draga mea, poate, se mulţumi să spună, dar în inima ei ştia că tot optimismul este zadarnic.

Îi apăruse din nou în faţa ochilor figura lui John: trăsăturile frumoase, nasul drept, ochii reci, albaştri, gura crudă, care odată i-o căutase pe-a ei. Simţi că o strângea ceva de piept, dar de data aceasta ştia că era frica.

Când sosi scrisoarea, Matilda nu bănui că era de la Richard. Îl urmări pe Walter desfăşurând-o şi citind calm literele negre, în timp ce Margaret cânta aplecată asupra broderiei sale, lângă fereastră.

Walter se ridică încet în picioare. Îi dădu epistola Matildei, zâmbind.

— Veşti bune, mamă soacră, cel puţin aşa cred – zise el blând. Apoi îi făcu semn lui Margaret şi ieşiră din sală.

Matilda parcurse rândurile pe îndelete. Cuvintele erau formale, dictate unui scrib, dar nimic nu putea să ascundă

bucuria mesajului. Mattie se întorsese de la Wigmore la Suffolk şi apoi la Clare, unde, într-o dimineaţă blândă de decembrie, neatinsă de vânt şi umbrită de nori, adusese pe lume un fiu – tovarăş de joacă pentru micul John.

Şi acum, când Will se instalase la Trim, Richard propunea s-o aducă pe Mattie în Irlanda.

Matilda rulă pergamentul şi se duse lângă foc, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. Probabil că Richard pornise imediat după mesager; poate că ajunsese deja în Irlanda. Îşi muşcă buza amuzată. Prea mult entuziasm şi dor pentru o femeie în vârstă.

Când auzi veştile, Will explodă de bucurie şi fu gata să alerge de îndată pe coastă.

Margaret îl apucă furioasă de braţ, la fel ca şi mama ei, când află de planul lui.

— Să nu îndrăzneşti să le ieşi în întâmpinare, Will. Lasă-l pe tatăl ei s-o aducă aici. Trebuie!

Se uită peste umăr la Matilda.

— De dragul mamei. Gândeşte-te cum s-ar simţi dacă Richard s-ar întoarce direct acasă.

Aşa că Will îşi stăpâni nerăbdarea şi aşteptă, urmărind cărările şi soarele de primăvară care îi va aduce soţia de pe mare.

Şi, în cele din urmă, sosiră. Richard de Clare călărea alături de fiica lui, urmaţi de cei doi copilaşi cu doicile lor şi restul escortei.

Matilda îl privi pe Will salutându-şi soţia şi i se puse un nod în gât când fiul ei examină grămăjoara micuţă ţinută de dădacă. O văzu că-l urmărea şi râse vesel, cu braţul pe talia soţiei sale. Nu mai putea de bucurie.

Apoi Richard veni lângă ea.

— Mă bucur că copiii noştri se înţeleg aşa de bine, murmură el în loc de salut şi-i atinse uşor degetele.

Avea părul complet alb şi trăsăturile sale erau marcate de oboseală. Îi întâlni privirea, zâmbind stânjenit.

— Nu te uita aşa la mine, draga mea. Îmbătrânesc şi se vede.

— Richard, ai fost cumva bolnav?

Uitase de fiul ei şi de oamenii din jurul lor, conştientă doar de paloarea cadaverică a feţei lui. Ridică din umeri.

— O simplă febră, nimic mai mult. M-a îngrijit Mattie. Dar ne-a întârziat plecarea. Hai, vino, trebuie să ne prezinţi gazdelor noastre. Walter se întreabă probabil ce-o fi cu noi.

Richard nu reuşi să-şi ascundă slăbiciunea de ochii Matildei în săptămânile petrecute la Trim. Şi, ca şi când şi-ar fi dat seama c-o făcea nefericită să-l vadă cocoşat şi neputincios, urmărind zilnic partidele de vânătoare care se avântau fără el, insistă în cele din urmă să plece înainte de Paşte. Matilda nu reuşi să-i schimbe hotărârea iar Richard nu încercă s-o vadă între patru ochi înainte să pornească la drum.

— La revedere, draga mea, fu tot ce spuse când se despărţiră în curtea interioară de la Trim. Dumnezeu să te aibă veşnic în pază.

Îşi duse degetele la buze şi apoi încălecă pe calul său, plecând urmat de suita lui. Nu întoarse capul nici măcar o dată.

— Jo?

Ann bătea cu putere la uşa dormitorului.

— Jo, pentru numele lui Dumnezeu!

Zgâlţâi din nou de mâner.

— Dă-mi drumul înăuntru!

— Stai, lasă-mă pe mine.

Ben trecu pe lângă ea, bubuind cu pumnul în uşă.

— Eşti sigură că este acolo? Poate a ieşit să se plimbe.

— Este în cameră. Uite cheia în broască.

În spatele lor, soarele sclipea pe cer, luminând şipcile de lemn ale podelei şi lâna crem-cenuşie a carpetei atârnate pe perete.

— Ben, ce ne facem dacă a căzut singură în transă şi a murit?

— Încetează cu prostiile! o apostrofă Ben. Jo este o femeie raţională. N-ar face asemenea prostie.

Îngenunche şi se uită pe gaura cheii.

— Adu-mi un creion şi-un ziar. Vreau să împing cheia şi s-o trag pe sub uşă.

— De ce s-a încuiat? gemu Ann în timp ce-l urmărea pe Ben potrivind creionul.

Se auzi un clinchet metalic când căzu cheia. Ben mormăi satisfăcut şi trase uşor hârtia pe sub uşă. Ann înşfăcă cheia şi o introduse în broască tremurând.

Jo stătea întinsă pe pat, cu braţele peste ochi.

— Respiră?

Ann alergă spre ea şi se lăsă în genunchi, lângă pat.

— Jo? Of, Doamne, Jo, te simţi bine?

— Văd că respiră.

Ben rămăsese în uşă, cu ochii fixaţi pe decolteul lui Jo.

— Jo?

Ann o scutură încet de umăr.

— Jo, trezeşte-te!

Jo se mişcă oftând. Deschise ochii şi se uită la Ann.

— Jo, este trecut de zece. Copiii ne-au rugat să te trezim.

Jo zâmbi palid.

— Egidia, zise ea. Şi băieţii lui Mattie. Ce dulci sunt. Seamănă cu Will când era mic…

Închise din nou ochii.

Ann se uită la Ben, peste umăr. Bărbatul îşi ridică privirile în tavan şi dispăru pe hol. Peste puţin, îi auzi paşii pe scări. Se întoarse spre Jo.

— Nu sunt băieţii lui Mattie, Jo. Ştii, Polly şi Bill, spuse ea blând.

Jo se încruntă.

— Am dormit atât de adânc, murmură ea. Ce somn lung! Richard a plecat. A renunţat. A îmbătrânit, Ann. A îmbătrânit!

I se umplură ochii de lacrimi.

— Cred că am plâns până am adormit.

Nick se aplecă şi deschise radioul de la maşină. Avea lângă el harta cu ruta trasată de Ben prin Hereford şi Ross.

Înnoptase la un han în munţi şi plecase înainte de micul dejun să găsească drumul potrivit după ce seara trecută condusese aiurea, fără ţintă. Se simţea obosit şi foarte deprimat.

Clipi, încercând să se concentreze asupra maşinii albastre din faţa lui. Îi bătea soarele în ochi. Nu voia să se întoarcă la Londra. Ar fi dorit din tot sufletul să rămână în Ţara Galilor cu Jo. Strângând din dinţi, apăsă piciorul pe acceleraţie şi depăşi maşina albastră. Din păcate, acum îi apăru dinainte un camion verde. Încetini, blocându-i accesul şi-l obligă să frâneze înjurând.

La sud de Hereford, când şoseaua A49 se înălţă pe creasta unui deal lung, frână din nou. Se zgâi la indicatorul de pe partea opusă a drumului. Acordurile radioului fură astupate de şuieratul maşinilor care treceau în viteză pe lângă el, făcând Porsche-ul să se cutremure.

ACONBURY 1 milă.

Se încruntă. Numele îi spunea ceva. Dar ce anume? Încet, fără să ştie de ce, trase maşina pe cărarea lăturalnică şi merse încet, uitându-se prin parbriz la tufişurile care mărgineau cărarea îngustă. Trecu de nişte ferme şi opri în faţa unei biserici părăsite. Simţea o strânsoare în piept şi inima îi bătea cu putere.

Tot fără să-şi explice de ce, intră pe poartă, pe lângă nişte brazi bătrâni. Doi îngeri sculptaţi atârnau pe stâlpii de stejar de pe verandă, privind către stânjeneii răvăşiţi de vânt. Înaintă printre ei şi apăsă clanţa ruginită. Nu se mişcă. Apoi citi notiţa prinsă pe uşa grea de stejar.

ANUNŢ PENTRU VIZITATORI

Această biserică a fost declarată nepotrivită şi este folosită acum ca depozit al diocezei. Vizitatorii sunt bineveniţi, dar trebuie să se anunţe dinainte ca să facă rost de cheie.

Nick se aşeză brusc pe bancheta îngustă de piatră, prinsă de peretele verandei. Constată că respira întretăiat.

Avea lacrimi în colţul ochilor şi i se pusese un nod în gât. Dar de ce? De ce aceasta micuţă biserică îl făcea să se simtă nefericit?

Deodată, incapabil să suporte tristeţea care îl cuprinsese, se ridică şi o luă la fugă spre maşină. Se urcă la volan şi îşi sprijini capul în palme. Trecură zece minute până când porni îndărăt spre şoseaua principală.

În seara aceea, Jo ajunse la Londra pe la şapte. Încercaseră s-o convingă să rămână, dar când insistase să plece, observase că Ann răsuflase uşurată. Se despărţiră sărutându-se, promiţând că se vor revedea – dar nu pomeni nimeni de Matilda. Jo ştia că trebuia să fie singură dacă se va mai întoarce în trecut. Nu mai putea apela la Ann şi Ben.

După ce se îndreptă încet spre apartamentul ei, intră şi ezită doar o clipă în timp ce se uita în jur, întrebându-se agitată dacă nu cumva Nick se afla acolo. Dar nu era nimeni. Deschise toate ferestrele şi apoi se relaxă. Se simţea bine acasă.

Îşi făcu un duş, se schimbă şi îşi turnă un pahar cu suc de mere. Pe urmă despachetă însemnările şi le aşeză pe măsuţa de cafea. Articolul cu familia Clements era practic terminat.

Ţârâitul telefonului o făcu să tresară. Se ridică în picioare şi se duse să răspundă nerăbdătoare.

— Jo? Ce mai faci?

Era Sam.

Încremeni. I se albiseră degetele pe receptor când se întoarse să privească florile ofilite din balcon.

— Sunt bine, mulţumesc.

Îşi păstrase un ton neutru.

— Când te-ai întors din Ţara Galilor?

Vocea lui Sam răsună atât de clar în cameră încât avea impresia că este acolo.

— Acum o oră.

Simţea cum o cuprinde agitaţia şi îi zvâcnea capul de durere. Închide telefonul! Da, trebuia să închidă telefonul.

Dar n-o făcu. Rămase unde era, contemplând balustrada de piatră acoperită de o perdea verde de iederă.

— Aş putea să vorbesc cu Nick? întrebă Sam.

Lui Jo i se încordă stomacul.

— Nu este aici, Sam. Habar n-am unde se află.

— S-a întors la Lynwood House?

Sesiză amuzamentul din glasul lui.

— Ţi-am mai spus că nu ştiu.

Urmă o pauză.

— Aşa deci. Să înţeleg că v-aţi certat din nou? zise el în cele din urmă.

— Nu, Sam.

Jo observă că îşi ridicase glasul şi încercă să se liniştească.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu ne-am certat. A fost foarte bine. Ne-am distrat de minune în Ţara Galilor şi indiferent ce ai vrut să-i faci lui Nick, n-a ţinut. Şi dacă îţi imaginezi că poţi să vii aici să continui şarada las-o baltă. Ştiu ce gânduri ai. Nu-ţi mai merge, Sam, ai auzit? Nu mai merge!

Se auzi un chicotit amuzat la capătul celălalt al firului.

— Nu ştiu la ce te referi, Jo, dar sper să te văd cât de curând. Chiar foarte curând.

— Nu, Sam, încetează!

— Cum doreşti, iubito. Dar înainte să închizi, vreau să ştiu dacă ai numărul de telefon al mamei mele. În prezent sunt la ea, în Hampshire.

— N-o să te sun, Sam, nicio grijă.

— Poate că nu.

Râse din nou.

— Dar o să mă sune Nick. Ai grijă să-l pui undeva la îndemână. Fii fată ascultătoare! Poate că cineva va avea nevoie să ia urgent legătura cu mine. Nu se ştie niciodată.

Hohoti vesel.

— Viaţa ta ar putea depinde de acest telefon.

Zicând aceasta, închise.

Jo se zgâi la receptor, uluită, şi apoi îl trânti furioasă.

Peste câteva minute, luă un creion şi notă ascultătoare numărul lui Dorothy Franklyn pe carnetul de lângă veioză.

Tim se uită la Nick. Nu părea deloc mirat.

— Mă gândeam că o să apari zilele astea, spuse el.

— Păi avem de lămurit câteva lucruri, nu-i aşa?

Nick îl urmă în studio.

Tim se întoarse.

— Nu avem nimic de lămurit, pufni el. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu este proprietatea ta.

— Intenţionez să mă însor cu ea.

Tim încremeni. Rămase cu gura căscată, îndurerat de vorbele lui Nick. Reuşi să-şi revină cu mare efort, abia după câteva clipe.

— Atunci cred că ar trebui să vă felicit. Sper să fiţi fericiţi împreună.

Îşi feri privirile.

— Fratele tău ştie?

Se uită la tavanul înalt al încăperii, concentrându-se asupra reflectoarelor suspendate.

— Nu încă.

Nick stătea nemişcat lângă uşă, cu braţele încrucişate la piept.

— Şi nici Jo deocamdată. De aici înainte te rog s-o laşi în pace, Tim. Să nu-ţi spun de două ori.

— Nici nu este nevoie.

Tim evită să se uite la el.

— Jo nu m-a iubit niciodată. Noi doi facem parte dintr-un vis, atâta tot, iar rolul meu în acest vis s-a încheiat, de parcă n-ar fi existat niciodată. Vino aici!

Se mişcă încet de parcă i s-ar fi strecurat oboseala în oase. Nick nu observase şevaletul din colţ. Îl urmări pe Tim care trase pânza şi-l îndreptă spre lumină.

— Iată cadoul meu de nuntă pentru amândoi, dacă îţi place – zise Tim în şoaptă. O să-l dau la înrămat. Eu nu mai am nevoie de el acum.

Nick se uită la fotografie. Simţi cum i se accelerează

pulsul. Era Matilda de Braose, nu Jo. Nu exista nici urmă de Jo în figura aceea cu ochi uriaşi, luminaţi de veselie şi dragoste, cu nas drept, puţin cam lung şi bărbie hotărâtă, scoasă în evidentă de voalul alb, care-i prindea părul. Îşi coborî privirile mai întâi asupra mâinilor şi apoi asupra hainei purpurii şi fustei verzi sub care se zărea un vârf de pantof. Ar fi recunoscut-o oriunde pe femeia a cărei imagine îl bântuise şi-l chinuise timp de opt sute de ani, femeia de care se îndrăgostise un prinţ şi care îi sporise dorul şi pasiunea de-a lungul secolelor.

Se întoarse brusc, simţind cum i se ridica veninul în gât.

— Deci aşa se uita la de Clare, murmură el. Pentru mine nutrea numai dispreţ.

Se îndepărtă fără niciun cuvânt.

— Unde te duci? îi strigă Tim.

Nick se opri şi se întoarse pe jumătate.

— Unde crezi că pot să mă duc? zise el încruntat.

Deschise uşa şi se năpusti pe scări în stradă, lăsându-l pe Tim în faţa fotografiei.

— Să nu-i faci niciun rău, Nick, zise Tim pe un ton blând, când auzi poarta închizându-se în urma lui. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i faci niciun rău!

36

Jo împinse maşina de scris şi se ridică. Era prea obosită să se apuce de lucru sau să mănânce. Era furioasă, agitată şi se gândea mereu la Nick. Îşi dorea aşa de mult să-l vadă încât resimţea o durere aproape fizică.

Când sună telefonul, şovăi înainte să-l ridice.

— Jo dragă? Sunt eu, Ceecliff. Cum te simţi?

Faţa lui Jo se relaxă într-un zâmbet.

— Epuizată şi prost dispusă. Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— De-abia aştept să aflu mai multe amănunte despre Matilda. Este cu tine în continuare?

Jo reuşi să râdă.

— Vorbeşti de parcă ar fi chiriaşa mea. Da, mai este.

— Bun. Atunci trebuie să-mi povesteşti tot. Vreau să-ţi cer o mare favoare, draga mea. Vin mâine în oraş. Mă duc la dentist şi vreau să trec şi pe la Harrods. Aş putea să-mi întind oasele mele bătrâne pe sofaua ta mâine seară? M-am ramolit aşa de rău încât nu pot să fac drumul dus-întors în aceeaşi zi.

— Bineînţeles, nu-i nicio problemă.

Jo se înveseli când o auzi.

— Grozav. Ştii, n-are rost să-l izgoneşti pe bietul Nicholas dacă stă la tine. Mi-ar plăcea să-l văd şi nu sunt deloc naivă. Deci ne întâlnim pe la cinci, draga mea! zise ea în concluzie şi închise fără s-o lase pe Jo să-i răspundă.

Fata zâmbi.

— Naivă? Tu? murmură ea ca pentru sine. Niciodată!

Se sculă în picioare, se duse în balcon şi privi ghivecele de muşcate înşirate pe jos. Le turnase apă şi plantele răspunseră imediat. Acum îi umpleau nările de mirosul pământului londonez. Deodată, izbucni în plâns. Nu te gândi la Nick! Nu trebuie! Încercă disperată să se concentreze asupra petalelor roşii ale florii, dar păliră şi se clătinară dinaintea ochilor ei.

Înainte să plece de la ferma familiei Clements, îi luase mâinile într-ale lui.

— Nu vreau să te mai văd, Jo. Nu până se termină toată această poveste, spusese el. Nu mă suna. Nu mă lăsa să mă apropii de tine. Pentru nimic în lume, ai înţeles?

Intră înăuntru. Deschise staţia stereo şi se trânti pe sofa. Ce n-ar da ca Nick să fie aici când vă veni Ceecliff mâine. Ce n-ar da…

Închise ochii, încercând să asculte muzica. Zece minute de Vivaldi pentru a-i alunga tensiunea şi apoi se va duce la culcare.

Când descălecară în curtea castelului Carrickfergus, Matilda se trezi uitându-se în sus, la turnul solid, strălucind în lumina înserării şi se cutremură, deşi era cald.

De ziua Sfântului Ioan se auzise că regele John pornise pe mare la Pembroke în fruntea unei armate destul de numeroase şi debarcase la Crook, pe coasta sudică a Irlandei. De aici călărise până la Kilkenny şi fusese primit cu toate onorurile de Contele Marshall.

— Dar ce s-a întâmplat? Unde este William? De ce n-am fost înştiinţaţi? De ce a venit regele în Irlanda?

Matilda se uită sălbatic de la Walter la fratele său Hugh când auzi veştile transmise de mesagerul lui Marshall. În primăvară, regele John acceptase în sfârşit ca William să se întoarcă în Ţara Galilor, unde îi va acorda din nou audienţă.

— Nu înţeleg, zise Walter frecându-şi bărbia gânditor.

— Am o scrisoare, milord.

Mesagerul căută în tolbă.

— Mi s-a spus s-o predau în secret contelui de Meath în persoană.

— Atunci, dă-mi-o omule!

Walter desfăcu sigiliul îngrijorat. Hugh şi Matilda aşteptară în linişte, urmărindu-l în timp ce parcurgea rândurile. În cele din urmă inspiră adânc şi se uită la Matilda.

— Mă tem că sunt veşti proaste. Ar fi mai bine să stai jos.

Matilda se albi la faţă şi îi ascultă sfatul aşezându-se pe un taburet îngust. Hugh puse mâna protector pe umărul ei. Îşi drese glasul nervos.

— Hai, dă-i drumul, Walter! Spune-ne odată!

Walter se zgâia la pergament.

— Se pare că William s-a dus la Hereford, dar, în ultimul moment a refuzat să-l întâlnească pe rege. În schimb, s-a apucat să racoleze oameni, intenţionând să-şi recapete o parte din proprietăţi prin forţă.

Îşi ridică privirile când Matilda oftă.

— Regele, la rândul lui, a pornit imediat spre Hereford, aşa cum anunţase, pregătindu-se pentru invazia Irlandei.

— Invazie? repetă Hugh uluit.

— Aşa scrie aici. Se pare că lordul Ferrers s-a străduit să facă pe intermediarul şi, într-un fel, l-a convins pe John să-l vadă pe William. Conform, spuselor lui, s-a oferit să plătească 40.000 de mărci dacă regele îl repunea în drepturi.

Matilda rămase cu gura căscată.

— Patruzeci de mii? A înnebunit. De unde să strângem atâţia bani?

Walter îşi umezi buzele.

— Bănuiesc că aşa s-a gândit şi regele. A spus de asemenea că acum, familia de Braose nu mai este condusă de William ci de tine.

Se opri şi îşi ridică brusc privirile.

— Dacă ar putea cineva să adune asemenea sumă, aceea eşti doar tu şi, prin urmare, intenţionează să te considere răspunzătoare de datorie numai pe tine.

Matilda închise ochii pentru o clipă, simţind mâna încurajatoare a lui Hugh pe umărul ei. După ce o mai privi o dată, Walter continuă, urmărind rândurile care se micşorau şi se înghesuiau în josul pergamentului.

— Regele i-a oferit lui William şansa să-l însoţească aici, la Meath, unde vor putea să discute împreună cu tine, dar William a refuzat. A plecat în ţinutul March, intenţionând să ridice o armată pe cont propriu. Se pare că regele l-a lăsat

să plece.

— Curaj, mamă, aici vom fi în siguranţă, vei vedea.

Will se întoarse privindu-şi soţia şi copiii cu doicile lor, înşirate după Walter şi Margaret, pe scara turnului de la Carrickfergus.

Matilda încercă să zâmbească.

— Mă tot gândesc la tatăl tău, Will. De ce ne-a făcut asta? De ce n-a încercat să se împace cu regele? Am impresia că l-a asmuţit în mod voit pe suveran împotriva mea.

Will se încordă.

— S-a purtat oribil. Ştia probabil că regele va încerca să te găsească, deşi Ugh recunoaşte că John ar fi venit oricum… Ei bine, atitudinea tatei este cei puţin ciudată. Am impresia că nu mai ştie ce face.

Urmăreau ultimii membri ai grupului care urcau scările de lemn spre turn. Mai rămăseseră doar câţiva. Ultimii cai erau duşi în grajduri. Deasupra lor, doi pescăruşi cu aripile aurite de soarele la asfinţit fâlfâiră strigând peste zidurile înalte.

— Regele ne-a urmărit de-a lungul Irlandei, Will.

Matilda îi puse mâna pe braţ.

— Aici nu suntem în siguranţă.

Fiul ei îi zâmbi drăgăstos.

— Ştiu. Am discutat cu Reginald şi Walter şi au fost de acord. Trebuie să ajungem cât mai curând în Franţa. Este singura soluţie. Iar locul acesta este foarte propice să ne îmbarcăm. O să ne odihnim puţin şi apoi Hugh o să caute nişte vase.

Oftă.

— De-abia aştept să-l revăd pe Giles. Spune-i lui Hugh să se grăbească. Puţin îmi pasă de odihnă. Trebuie să plecăm cât mai repede. Nu cred că se va supăra.

Încercă să zâmbească.

Dar se dovedi mult mai greu decât se aşteptaseră să găsească o corabie care să-i ducă în sud către Franţa, pe apele calme şi albastre. Primii doi căpitani se apropiară de

Hugh, ridicară din umeri gesticulând şi tocmindu-se zgomotos, iar apoi ridicaseră ancora şi plecaseră fără ei când se pornise vântul.

Scrutau apele nerăbdători să vadă vasele care ar ancora în micul port adăpostit în spatele castelului; dar nu se zărea nicio ambarcaţiune pe suprafaţa neclintită a mării. Cârduri de pescăruşi plonjau după năvoadele ascunse, pline cu peşti, dar pescarii nu păreau interesaţi. Dincolo de pereţii de piatră şi nisip, tensiunea creştea, pe măsură ce sentinelele dinspre mare erau dublate. Oamenii îşi petreceau ore în şir studiind ţărmul opus al lagunei, de parcă s-ar fi aşteptat din clipă-n clipă să vadă armatele regelui debarcând pe plajă.

Însă nu apăru nimeni. Sus, deasupra turnului, un pescăruş singuratic se învârtea strigând răsunător peste zidurile tăcute, unde oamenii moţăiau obosiţi, iar caii miroseau dezinteresaţi căpiţele de fân strânse în duhoarea din curte.

Soarele începu să coboare încet la asfinţit, iar umbrele se alungeau de-a lungul apei sclipitoare.

Călăreţul se zărea de departe, galopând în jos, pe potecă, pe lângă Mănăstirea Sfânta Maria şi casele din micul orăşel, din direcţia Bael na Farsad, fortul de la gura râului Lagan. Gărzile de la poarta principală îşi ridicară arcurile şi aşteptară.

— Repede! Repede!

Omul trase de hăţuri şi copitele calului împrăştiară praful de pe drum.

— Spuneţi-i contelui că regele se află la mai puţin de o zi de locul acesta!

Făcu semn spre apele întunecate.

— A ajuns la Holly Wood. Alţii vin dinspre Rath. Pe mare.

— Să ne ajute Sfânta Fecioară.

Will se închină când auzi mesajul.

— Şi acum ce facem?

Se uită la Hugh, apoi la Walter şi la mama lui. Stăteau lângă peretele de est, simţind cum briza uşoară le răvăşea

părul în noaptea caldă. Deasupra, o stea căzătoare trase un arc verzui pe cerul de catifea. Matilda se uită în depărtare, unde arătase Hugh, în timp ce soarele pălea la asfinţit, dar nu văzu nici urmă de focuri de tabără. Tărâmul îndepărtat era la fel de întunecat ca şi apele.

Deodată, Reginald o apucă de braţ.

— Uite, o barcă! Vine încoace.

Scrutară întunericul, pe măsură ce mica barcă de pescuit luminată de găleata cu tăciuni aprinşi se apropia purtată de flux. Hugh aşteptă să ajungă la ţărm în portul de sub ei şi apoi se întoarse şi-o luă la fugă pe trepte.

Urmăriră în tăcere botul bărcii de-a lungul cheiului şi figurile negre ale oamenilor care ridicau coşurile cu peşte peste bord, lăsându-le în mâinile nerăbdătoare de pe mal. Matilda zări o sclipire argintie, iar apoi văzu oamenii lui Hugh, cu săbiile trase, mişunând pe chei. Un coş cu peşte zbură în aer, risipindu-se pe pietrele negre. Alţii căzură înapoi în apă. Pescarii nu se împotriviră prea mult când soldaţii săriră la bord. Din înălţimea zidurilor distingeau silueta înalta a lui Hugh printre gărzile şi pescarii ţinuţi în bărcile lor sub ameninţarea săbiilor. Apoi Hugh se întoarse şi dispăru în umbră. Totul se desfăşurase în linişte.

— Trebuie să sosească din clipă-n clipă, murmură Walter. Repede. Nu mai avem timp de pierdut. Vântul se înteţeşte şi ne va împinge de la ţărm, dacă nu cumva o să scadă în intensitate.

Barca, era veche, fără coviltir şi scârţâia din toate încheieturile. Pasagerii de-abia mai aveau loc printre pescarii care o manevrau: Mattie şi Will cu cei doi copii ai lor, Margaret cu Egidia în braţe, alături de doica ei, Reginald, Matilda, Walter şi în cele din urmă Hugh, privind cu regret în urmă fortăreaţa lui. Patru gărzi stăteau printre ambarcaţiuni cu săbiile trase în timp ce barca era întoarsă spre mare.

Se auzi un plescăit când Walter aruncă peste bord găleata cu tăciuni aprinşi iar apoi se făcu complet întuneric, cu excepţia stelelor sclipitoare de deasupra lor.

Matildei i se părea că nu se mişcă deloc. Silueta neagră a castelului rămase nemişcată, până când velele începură în sfârşit să se umfle şi apa plescăi sub carena vasului.

Coasta Irlandei cufundată în beznă se pierdu în noapte şi rămaseră singuri, cu stelele şi marea caldă, fosforescentă.

Jo deschise ochii, uimită de brusca schimbare de lumină. Ceva întunecat stătea între ea şi veioză. Se ridică încercând să-şi alunge somnul. Muzica se oprise şi apartamentul se cufundase în tăcere.

— Deci credeai că poţi să scapi pe mare.

Vocea blândă o făcu să tresară.

— Nick?

O cuprinse panica.

— Cum ai intrat? Ce cauţi aici?

Se străduia disperată sa-şi limpezească minţile.

— Vorbeai în somn. Ar fi trebuit să blochezi uşa, Jo.

Stătea lângă ea, pe braţul fotoliului, cu faţa spre veioză. Zărea haloul de lumină din jurul lui. Balconul era cufundat în beznă.

— Pentru ce ai venit?

Se uita la el disperată dar nu-i zărea faţa.

— De ce crezi că am venit?

Se întoarse într-o parte şi observă că zâmbea. Îi îngheţă sângele în vine. Nu era Nick. Omul din spatele ochilor albaştri de oţel clocotea de ură.

Fără să se gândească, vru să se ridice, dar el se dovedi mai rapid. Înainte să se mişte, o înşfăcă şi o împinse la loc pe perne.

— Nu, milady, zise el încet. Nu. Hai să auzim sfârşitul poveştii, da? Să-l auzim împreună!

Îl împinse disperată.

— Nick, n-ai ce căuta aici. Trebuie să pleci. Nu mai vreau să continui, Nick. Nu se mai poate. S-a apropiat prea mult de sfârşit. Te rog, Nick. Doar ştii prea bine.

Se uita la el îngrozită.

— Nick! strigă ea. Încetează! Nu vezi ce se întâmplă?

Este Sam! El te face să te comporţi aşa! Te rog. Încetează! Nu-l lăsa pe Sam să câştige!

Se încruntă.

— Sam? zise el încet. Trebuie să-i spun ceva lui Sam…

Jo înghiţi în sec.

— Este la mama ta, îl anunţă ea. A sunat mai devreme. Mi-a transmis să-l cauţi.

Îşi slăbise strânsoarea.

— Hai, Nick, dă-i un telefon. Este important.

Încercă să vorbească pe un ton calm, studiindu-i trăsăturile. Văzu pentru o clipă nesiguranţa din privirile lui, apoi dispăru şi zâmbi din nou.

O strânse de încheieturi şi se aplecă peste ea.

— Crezi că poate să mă distragă de la ce am venit să fac?

I se uscase gura.

— Şi ce-ai venit să faci, mă rog? şopti ea.

În balcon şuieră uruitul unei maşini. Nick îşi ridică puţin capul, dar nu-şi desprinse privirile de pe chipul ei.

— Am venit să te văd, spuse calm. Pe tine, femeia pe care o iubesc.

Jo respira întretăiat, încercând să-şi stăpânească groaza care ameninţa să pună stăpânire pe ea.

— Dacă mă iubeşti, Nick, n-o să-mi faci niciun rău, îl rugă ea.

Vru din nou să-l împingă, fără succes.

— Te implor, dă-mi drumul. Mă dor mâinile.

Zâmbi.

— Puţină durere nu înseamnă nimic în comparaţie cu chinul pe care mi l-ai provocat.

— N-am vrut să te chinuiesc, strigă ea disperată. Trebuie să mă crezi, n-am vrut. Te iubesc…

Începu să suspine.

Nick nu se clinti. Ochii lui se îngustară cinic.

— Dragoste, şopti el, ce fel de dragoste?

După ce îi cuprinse încheieturile cu o singură mână, o atinse uşor pe obraz. O lacrimă se opri pentru o clipă pe

arătătorul lui. Se aplecă uşor înainte şi îşi puse buzele peste ale ei.

— Pe cine ai iubit de fapt? murmură el. Pe de Clare?

Jo se uită în ochii lui.

— Pe tine, şopti ea. În final numai pe tine…

Se relaxă sub strânsoarea de fier, iar Nick slăbi presiunea pe măsură ce gura lui o căuta din nou pe a ei. Închizându-şi ochii, simţi cum o cuprinde dorinţa. Aproape fără să-şi dea seama îi înapoie sărutul, tremurând când îi băgă mâna sub bluză. Pentru o clipă, rămase liniştită, apoi încercă să se elibereze din braţele lui. Atunci bărbatul o strânse mai tare. Zâmbi, lăsându-se puţin pe spate.

— Relaxează-te, Jo, o sfătui el. Nu te lupta cu mine.

Când se uită la el, observă că i se întunecaseră privirile, apoi îi mângâie faţa.

— Şi acum, zise el, sfârşitul poveştii!

— Nu!

Se feri de atingerea lui, dar nu se putea mişca. Nick o pipăia uşor pe frunte, cu mâna liberă. Se strădui disperată să se întoarcă, dar o apucă de bărbie, obligând-o să-l privească. Îi dezmierdă fruntea, liniştind-o, în ciuda groazei care o stăpânea.

Zâmbi.

— Aşa este mai bine. Nu te mai împotrivi, Jo. N-o să-ţi fac niciun rău, zise el blând. Doar ştii că asta vrem amândoi. Să aflăm ce s-a întâmplat.

O dezmierda în continuare pe frunte, aşa că se linişti, remarcând ce intens o privea cu ochii lui albaştri. Nick zâmbi şi, aplecându-se înainte, o sărută din nou. O obligă să se întoarcă în trecut prin forţa voinţei lui. Era încolţită şi, cu toate că-i era frică, simţea cum începe să se desprindă de lumea reală.

Peste câteva minute, Nick încetă s-o mai mângâie. O privi atent. Jo ţinea ochii închişi şi părea că se relaxase. Îi dădu drumul şi o sărută din nou.

— Şi acum milady, zise el, aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat. Erai în barcă. Lăsaseşi în urmă Irlanda… şi pe

mine. Credeai că ai scăpat, nu-i aşa?

Izbucni în râs. Apoi se ridică, deschise uşa şi se uită pe balcon.

— Hai, spune-mi ce s-a întâmplat! Spune-mi cum a fost călătoria ta spre libertate!

Cu o oră sau două înainte de ivirea zorilor, Matilda, înfăşurată în blană, cu micuţul John în braţe, adormi încordată, legănată de mişcările line ale bărcii. Când se trezi, cerul începuse să se lumineze. Norii poleiţi de primele raze de soare se întindeau spre zările ceţoase, unde se profila coasta Scoţiei. Pruncul din braţele ei se mişcă, cuibărindu-se sub mantie. Continua să-l ţină strâns, deşi îi înţepeniseră umerii din cauza umezelii. Cârmaciul stătea aplecat asupra timonei, cu un sac pe spate şi ochii aţintiţi la orizont. Îi zărea faţa bronzată, zbârcită şi ochii albaştri, scrutători. Nu părea să-i pese de soldatul lui Hugh, care se postase lângă el cu sabia scoasă.

Un peşte făcea tumbe prin apă în jurul bărcii. Omul se uită brusc în direcţia lui. Observă că îşi încordase degetele pentru o clipă.

— Unde debarcăm? întrebă ea pe şoptite, ca să nu-l trezească pe micul John.

Bărbatul o privi gânditor şi făcu semn cu capul spre vârful bărcii.

— La Rinns de Galloway. Vă duc în portul Binecuvântatului Patrick dacă avem vânt bun şi ne împinge fluxul.

Privi în sus, către catarg, unde pânza fâlfâia umflată de briză.

— Dar cred că vântul va scădea după răsăritul soarelui.

Vorbea pe un ton blând, lălăit.

Matilda aruncă o privire valurilor înspumate. Marea se rostogolea sub ei, întunecată la orizont, unde noaptea se retrăgea încet.

— Regele vostru n-o să aibă nici el parte de un vânt prielnic, doamnă.

Bătrânul îi citea gândurile cu uşurinţă.

— Şi am auzit că este cu o zi în urma voastră. O să fiţi departe, peste dealuri, înainte să debarce.

— Şi cred că şeful gărzii o să-l reţină un timp la Carrickfergus, vorbi Hugh din umbră. S-ar putea să treacă săptămâni în şir până să-şi dea seama că am plecat. Între timp, am putea ajunge în Franţa.

Cu puţin noroc.

— Scoţianul William a devenit omul de încredere al regelui englez, ştiaţi asta? îi întrebă pescarul. Să nu-i cereţi ajutor! Leul este obosit. Nu va îndrăzni să sfideze Anglia.

— Ştii multe lucruri, bătrâne, chicoti Hugh. Totuşi, eu sper că o să găsim câţiva lorzi care să ne susţină. Nu sunt toţi prieteni cu John. Trebuie să existe o cale spre Franţa. N-o să zăbovim prea mult.

Aşa cum spusese bătrânul, vântul scăzu în zori. Urmăriră soarele, ridicându-se ca un nimb de foc în spatele dealurilor Galloway, în timp ce pânzele lor atârnau jalnic. Undeva o funie se lovea de catarg şi unul din copii începu să plângă. Barca se opri pe marea liniştită. Din când în când, câte un val răzleţ se lovea de carenă.

Rămaseră aşa o vreme, aproape fără să se clintească din loc. Bătrânul căpitan refuză hotărât sugestia lui Walter care propusese să scoată vâslele mari.

— Avem destul timp când o să se schimbe mareea, milord, insistă el calm. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne va duce la ţărm.

În spatele lor, orizontul purpuriu se întindea liber. Din fericire nu se zăreau bărcile urmăritorilor.

Abia la amiază traseră pe cheiul de la Portpatrick. Doi oameni desculţi, în zdrenţe, prinseră odgoanele şi le înfăşurară pe dig, uitându-se miraţi la copii, femeile şi soldaţii cu săbiile trase, aflaţi în barcă. Păşiră pe ţărm înţepeniţi, şi priviră în jur, strânşi pe cheiul de lemn. Câteva colibe se înghesuiau în depărtare, la capătul unei poteci acoperite cu iarbă.

— Vom avea nevoie de cai.

Hugh se întoarse spre căpitan, care se rezemase gânditor de barcă şi-i privea. Nu se grăbea să plece, deşi acum nu-l mai reţinea nimeni. Pescarii se aşezaseră pe punte, indiferenţi la ce se întâmpla în jurul lor.

Bătrânul ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că veţi găsi aici.

Zâmbi băiatului care înfăşura parâmele şi-i vorbi în graiul dulce al Irlandei. Puştiul clătină din cap. Apoi arătă spre uscat.

— Spune să încercaţi la castel, le traduse el. Dar numai dacă aveţi bani. Stăpânul de acolo nu agreează oamenii fără ţară.

Hugh şi Walter se uitară unul la celălalt.

— Spune-i să ne ducă acolo, porunci Hugh. Avem cu ce plăti.

— Ah, Hugh, doar n-o să mergem pe jos! Suntem cu copiii şi soarele dogoreşte atât de rău!

Margaret puse mâna pe braţul cumnatului ei. Bărbatul ezită, apoi se întoarse spre băiat.

— Castelul este departe?

Marinarul traduse şi băiatul zâmbi enigmatic.

— Nici departe nici aproape.

Hugh exclamă exasperat.

— Ar fi mai bine ca femeile să aştepte aici, într-una din colibe. Tu rămâi cu ele, Will. Păstrează doi oameni de-ai mei. Noi ceilalţi vom pleca să căutăm cai.

Nu-şi pierdu timpul cu argumente. Aşa că Matilda, Matie şi Margaret. Îi priviră cum se îndepărtau pe potecă după băiatul desculţ. Îi urmări până se pierdură în zare şi apoi se întoarse spre Will.

— Hai să ne întindem mantiile sub copac, Will. Vom aştepta la umbră. Vezi dacă nu poţi să cumperi pâine şi bere de prin apropiere.

Se simţea uşurată. Mult mai fericită decât fusese vreodată de când regele John debarcase în Irlanda. Se pare că i-o luaseră destul de mult înainte.

Soarele strălucea puternic pe albastrul cerului, iar

pietrele de pe drumul prăfuit se încinseseră. În spatele lor, dealul se învăluise în pâclă, iar albinele bâzâiau harnice în tufişurile-de trandafiri sălbatici şi cimbrişor. Copiii adormiseră alături de doica lor care îşi sprijinise capul de trunchiul unui copac, sforăind răsunător. Partea de sus a rochiei era deschisă, descoperind un sân mare cu sfârc roşu. În barca de pescuit, marinarii se întinseseră pe punte la umbra velei întinse să-i apere de căldură. Nu se arătaseră doritori să plece.

Mai târziu, când li se făcuse foame şi sete, auziră ropotul copitelor şi văzură nişte călăreţi. Will se sculă în picioare, scrutând pâcla serii şi o ajută pe mama sa să se ridice.

— Se pare că sunt o mulţime de oameni şi niciun cal disponibil, se miră el.

Nu era nici urmă de Walter, Hugh sau Reginald. În fruntea lor călărea un bărbat roşcat, cu un blazon purpuriu pe surtuc. Trase lângă ei şi privi în jos de pe calul său, ridicând din sprâncene.

— Aţi plecat în pelerinaj, oameni buni? se interesă el leneş.

Ochii lui îi cercetau pe rând. Apoi îşi opri privirile asupra Matildei şi se încruntă.

— Sunteţi lady de Braose, nu-i aşa?

Vorbise atât de încet, încât Matilda se întreba dacă i se adresase ei. Apoi se plecă în şa. Ochii săi verzi îi sclipeau veseli.

— Permiteţi-mi să mă prezint, milady. Sir Duncan Carrick.

Continua să se uite la ea, făcând-o să tremure. Vorbele sale îi confirmară temerile.

— M-am întors recent în Scoţia. Şi am auzit bineînţeles de neînţelegerile dumneavoastră cu iubitul meu văr, Regele John.

Matilda observă că Will îşi dusese mâna la sabie. Îşi muşcă buza.

— Cred că vă înşelaţi, sir Duncan.

Încercă să zâmbească şi să-şi domolească vocea.

— Oh, nu, milady, nu m-am înşelat deloc, o întrerupse

înainte să aibă timp să nege. Şi cred că Înălţimea Sa va fi încântat să-i spun unde vă aflaţi.

Încetă să mai zâmbească şi făcu semn peste umăr.

Soldaţii se împrăştiară, încercuindu-i imediat. Will trase sabia blestemând, iar cei doi cavaleri de la Carrickfergus se aşezară între femei şi oamenii lui Carrick. Dar Will nu apucă să lupte. Fu doborât la picioarele cailor de trei soldaţi. Mattie strigă şi alergă spre el, însă unul din călăreţi se aplecă şi-o ridică în şa ca pe un copil, prinzându-i braţele.

Sir Duncan îl urmărea pe Will, care se ridică în picioare, clătinându-se, cu faţa însângerată.

— Legaţi-i mâinile! porunci el.

Doi din oamenii lui îi prinseră încheieturile la spate cu o curea de piele.

Ceilalţi doi cavaleri lăsară săbiile, privind-o cu compătimire pe Matilda şi fură legaţi la rândul lor.

— Sper că sunteţi de acord, milady – Sir Duncan se înclină din nou – că n-are rost să opuneţi rezistenţă.

Făcu semn spre tânărul din spatele lui.

— Administratorul meu o să vă conducă. Aduceţi-i şi pe ceilalţi, porunci el oamenilor săi. Diseară ne întoarcem la Turnberry.

Întoarse capul spre marginea cheiului, unde marinarii, deranjaţi din odihna lor, se rezemau de marginea bărcii, urmărind curioşi ce se întâmpla. Sir Duncan băgă mâna în pungă şi aruncă o monedă în barcă. Bătrânul o privi fără să se clintească.

— Anunţă-l pe rege că am prins-o pe doamna care îl interesa, porunci el. Spune-i că aştept instrucţiunile sale la castelul tatălui meu de la Turnberry.

Bătrânul îşi supse buza indiferent.

— Pornesc la următoarea maree, domnule. Voi avea grijă să transmit mesajul.

Matilda, aşezată pe cal, în spatele tânărului James Stewart se întreba dacă nu cumva ochii bătrânului n-o urmăreau compătimitori.

Călăriră în amurg, urmând cărarea bătătorită care

străbătea câmpiile şi pădurile. La Craigcaffie, aprinseră torţele ca să lumineze drumul care ocolea Lacul Ryan, de-a lungul coastei, spre nord. Galopară rapid. Matilda se agăţase de talia tânărului, conştientă de sclipirea apei din stânga şi orbită de torţa din dreapta. Îşi rezemă capul de spatele lat şi închise ochii; dincolo de cercul de lumină şi ropotul copitelor, nu mai exista nimic decât beznă şi disperare. Undeva, aproape de ea, printre călăreţi, se auzea plânsetul unui copil. Ştia că este micul John. Ce mult ar fi vrut să-l ţină în braţe şi să-l liniştească. Încercă s-o zărească pe Mattie, dar figurile din jur erau învăluite în fum.

În afară de un scurt repaus ca să-şi adape caii, Sir Duncan nu se opri până nu ajunseră la Turnberry. Animalele asudate tropăiră pe pod şi traseră în sfârşit lângă turnul înalt. După ce se dădu jos din şa, veni s-o ajute pe Matilda să descalece. Nu părea deloc obosit după galopul sălbatic şi îşi păstrase manierele.

— Bine aţi venit, Lady Matilda! exclamă făcând o plecăciune adâncă. Vă rog să vă consideraţi oaspetele meu, până ce Înălţimea Sa va hotărî ce doreşte.

Matilda tremura de frică şi oboseală.

— Nu-mi sunteţi prieten, Sir Duncan. Dacă intru sub acoperământul vostru o fac ca prizonieră, nu ca oaspete, pufni ea, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

Zâmbi.

— Cum doriţi.

Se răsuci brusc pe călcâi, lătrând o comandă oamenilor săi şi alergă înaintea lor în castel.

Fură duşi în turn, într-una din camerele înalte de sub acoperiş. Nu exista mobilă. Podeaua era goală. Acum începuseră să plângă toţi cei trei copii, iar Matilda observă, la lumina lumânării care ardea deasupra uşii, că şi Mattie era gata să izbucnească în lacrimi. Doica se albise la faţă înspăimântată. Will fusese dus în curtea interioară şi Matilda tremura de teamă pentru el. Pentru o clipă, simţi mâna Margaretei pe braţ.

— Ajută-ne să domolim copiii, mamă. Poate că doica o să

le dea puţin lapte, chiar şi lui John. Măcar aici suntem adăpostiţi şi este cald.

— Ne-ar fi găzduit confortabil dacă l-ai fi lăsat, pufni Mattie. Am fi fost oaspeţii lui. Ne-ar fi făcut un foc şi ne-ar fi dat pături şi mâncare. De ce eşti atât de mândră şi încăpăţânată? Oare trebuie să suferim cu toţii din pricina ta?

Se întoarse furioasă când Matilda se aplecă să-l ia pe micul John.

— Taci, Mattie, o repezi Margaret. Mama a făcut foarte bine că l-a refuzat. Este o noapte caldă.

Matildei îi amorţiseră braţele, dar continua să legene copilul, simţind căldura trupuşorului său. Bebeluşul îşi trecuse braţele în jurul gâtului ei. Margaret o dăduse pe Egidia doicii şi-l alintă pe micul Richard al lui Mattie, încercând să-i domolească planşetele.

— Mai avem totuşi o speranţă, mamă. Walter şi ceilalţi au scăpat. Pescarii o să-i anunţe ce s-a întâmplat cu noi. Vor vedea ei cum o să ne scoată de aici.

Matilda îşi ridică privirile. Îi înflorise o rază de speranţă în ochii ei înroşiţi de plâns.

— Crezi? Oh, da. Sigur că vor reuşi. O să ne salveze. Walter n-o să accepte să fii luată prizonieră. O să ne salveze şi o să-l găsească pe Will.

Matilda încercă să zâmbească, deşi i se crăpaseră buzele de sare, soare şi frică.

— Sigur că o să fie bine. Nu te îngrijora. O să găsească ceva înainte ca regele să trimită după noi.

Peste câtva timp, când lumina începu să se filtreze prin ferestre, auziră paşi pe treptele de piatră. Uşa fu deschisă şi apărură doi bărbaţi cu saltele şi pături. Aduseră căni cu vin, farfurii cu mâncare, prăjituri de orz şi un vas cu lapte pentru copii. Le aşezară pe toate pe jos. Apoi, unul din ei se întoarse spre Matilda şi o salută.

— Sir Duncan vă transmite complimentele sale, doamnă. Dacă dumneavoastră şi celelalte femei veţi accepta ospitalitatea sa, sunteţi binevenite să cinaţi la masa lui astă

seară.

Matilda simţi că se înroşeşte în obraji.

— Credem că Sir William a înţeles ce părere am despre ospitalitatea lui. Vă rog să-l anunţaţi că nu m-am răzgândit. Nu mă consider oaspetele său.

Bărbatul se înclină fără să comenteze şi se retrase împreună cu ceilalţi, blocând uşa grea în urma lui. Mattie izbucni în lacrimi.

— De ce? De ce l-ai refuzat? Poate l-am fi făcut să se răzgândească. Poate am fi reuşit să scăpăm dacă am fi ieşit din camera asta îngrozitoare. Poate am fi fugit!

Se năpusti asupra uşii, bătând cu pumnii în lemnul masiv.

Matilda o privi liniştită:

— Şi ţi-ai fi lăsat copiii ostateci? se mulţumi ea să spună.

37

Nick se întinse încet pe pat şi privi razele de soare care se strecurau printre draperii, dansând pe tavanul dormitorului. Zâmbi. Trecuse mult timp de când nu se mai trezise alături de Jo, luni dimineaţa. Îşi trase braţul şi se uită la ceas. Cristoase! Era opt şi un sfert! Trebuia să ajungă la birou la şi jumătate. Sări în picioare, dar se opri în drum.

Patul era gol, iar cuvertura la locul ei, păstrând urma corpului său. Remarcă de asemenea că era complet îmbrăcat.

O porni spre livingroom cu inima grea. Jo stătea unde o lăsase pe sofa, învelită cu o pătură.

— Cât este ceasul, Nick? îl întrebă ea deschizând ochii.

— Trecut de opt.

Se aşeză lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? De ce am dormit aici? Când ai sosit?

Îşi dădu părul la o parte din ochi.

Nick se aplecă şi o sărută afectuos pe frunte.

— Jo, mă întorc în SUA.

Fata se ridică.

— De ce?

— Trebuie să plec, Jo. Trebuie să stau departe de tine, nu înţelegi?

Se uită la el mirată, săltându-se într-un cot.

— Dar de ce tocmai în SUA?

— Pentru că este departe. Am venit aici noaptea trecută, Jo. Te-am hipnotizat. Nu ştiu cum, dar într-un fel ai căzut în transă împotriva voinţei tale. Te-am făcut să continui povestea, deşi îmi dădeam seama că este periculos şi ţi-e frică. Zău, ar trebui să fiu închis undeva.

— Nu-i adevărat, Nick!

Jo se ridică în picioare tremurând.

— Nu-mi amintesc!

— Nu-ţi aminteşti pentru că ţi-am spus eu să nu-ţi

aminteşti! Ai început să plângi în timp ce vorbeai şi m-ai trezit la realitate. Ţi-am spus să te culci şi să uiţi!

Îşi încleştă pumnii.

— Până nu se termină, nu mai am curajul să stau în acelaşi oraş cu tine. Trebuie să-l găsesc pe Sam şi să-l pun să rezolve toată această poveste, dacă este în stare. O să văd dacă a rămas la Hampshire.

Se duse la telefon, se uită fără să comenteze la carnetul pe care notase numărul mamei sale şi începu să formeze. Dorothy Franklyn răspunse imediat.

— Tocmai a plecat, Nick, îi zise mama sa. Spunea că trebuie să ajungă în oraş mai târziu. S-a întâmplat ceva? Sam a stat ca pe ghimpi tot weekend-ul.

— Nu mamă.

Nick bătea cu degetele în birou.

— O să te mai sun…

Închise.

— Este în drum spre Londra. Jo, nu vreau să rămâi singură aici. Trebuie să te fereşti şi de mine şi de el.

Jo îşi muşcă buza.

— N-o să-i dau drumul, n-ai grijă!

Îi zâmbi obosită.

— Ceecliff o să stea cu mine la noapte.

Nick se înveseli.

— Ce veşti bune! Aş fi vrut s-o văd!

— Te cred, îi răspunse Jo tristă. Te cred, Nick!

Apartamentul era gol. Nick îl cercetă de două ori, atent la cel mai mic sunet, înainte să încuie uşa de la intrare. Apoi se duse la telefon. Îşi rezervă un loc la zborul de după-amiază spre New York şi-l sună pe Jim Greerson.

Jim era disperat:

— Îmi vine să urlu, bătrâne! Ar fi trebuit să fii aici!

— Îmi pare rău, Jim! Sunt convins că te descurci de minune.

— Mă îndoiesc. Şi dacă o să iasă prost, va fi numai vina ta. Mike Desmond era furios că n-ai apărut. I-am promis că

te vei duce personal la el la birou mâine să-i lingi pantofii.

Nick se uită în tavan exasperat.

— Jim, azi după-amiază plec la New York…

— Pleci pe dracu'!

Era prima oară când îl auzea pe Jim vorbind aşa de furios.

— Este firma ta, Nick. Dacă vrei s-o salvezi, vino să dai o mână de ajutor. Ştii, sunt în joc şi slujbele altora. Nu uita că ai douăzeci de oameni care muncesc şi se bazează pe tine!

Nick îşi duse mâna la frunte.

— Jim…

— Nu mai vreau să ascult nicio scuză, Nick. Vino aici imediat, exclamă Jim şi-i trânti telefonul.

— La dracu'!

Nick se uită la hârtia pe care notase numărul zborului, o mototoli şi o aruncă la gunoi.

În momentul acela, observă ceva în coşul aproape gol. Se aplecă şi-l ridică. Era un crucifix ieftin de lemn, de care era prinsă figura de plastic a lui Cristos.

Bet ridică privirea:

— Vrei să lucrezi aici? La serviciu?

— Doar azi, Bet. Te rog. Am motivele mele să nu stau acasă. Termin articolul şi ţi-l las.

Jo se cocotă pe marginea biroului lui Bet, se aplecă şi luă cutia cu ţigări de lângă telefon. Îi tremura puţin mâna.

Bet haşură câteva porţiuni pe planul din faţa ei, după care aruncă stiloul şi se ridică. Luă ibricul şi umplu o cană cu cafea.

— Ar fi mai bine să bei asta.

Smulse ţigara neaprinsă din mâna lui Jo şi o puse la loc în cutie.

— Sunt sigură că o să găsim un birou liber pe aici. De fapt, există unul care te aşteaptă în permanenţă, doar ştii.

Jo clătină din cap.

— Numai pentru azi. Dar îşi mulţumesc oricum, Bet. Pe urmă mă duc acasă. Mă întorc la Matilda. Am terminat

cercetările.

Inspiră adânc.

— Vreau să scriu articolul cât mai repede şi să mi-l scot din minte.

Bet zâmbi.

— Mă bucur că te-ai răzgândit. Dacă m-ai fi lăsat baltă, am fi pus capăt unei prietenii frumoase. Am programat provizoriu trei spaţii pentru luna martie. Deci ai trei luni la dispoziţie. Îţi ajung?

— Va fi gata în trei săptămâni, răspunse Jo pe un ton sec.

— Mi-e indiferent.

Bet ridică mâinile exasperată.

— Am vorbit cu Tim. O să-ţi trimită toate fotografiile înainte să plece.

— Să plece? se miră Jo.

— Da. De duminică va fi în Sri Lanka pentru şase luni şi ceva cu încântătoarea Caroline.

Bet evită privirile lui Jo.

— Este mai bine aşa. S-ar distruge dacă ar rămâne aici.

Jo se întoarse surprinsă. Îi venea să plângă.

— Bineînţeles.

Jo încercă să zâmbească.

— O să aminteşti de el în povestirea ta?

— Nu!

— Dar face parte din ea!

— Şi Nick la fel, dar n-o să amintesc nici de el.

Jo se ridică brusc.

— Nu te îngrijora, o să merite banii. Pe mine accept să mă legi la stâlpul infamiei pentru cititorii mei avizi, dar nu şi pe prietenii mei!

Bet ridică din umeri.

— Cum doreşti, Jo, dar omiţi cele mai palpitante episoade din poveste! Şi nu uita că oamenii au aflat deja de Nick şi Sam!

— Atunci lasă-i să tragă singuri concluziile.

Jo luă carneţelul de notiţe.

— Şi acum aş vrea să lucrez la articolul cu familia

Clements. Aşa că te rog să-mi găseşti mai repede un birou.

* * *

Ceecliff plăti taximetristul şi urcă încet treptele să sune. Peste câteva minute interfonul ţârâi.

— Eu sunt draga mea.

Se aplecă spre difuzor.

— Eşti singură, Ceecliff?

Celia Clifford se uită în jur grijulie.

— Absolut. Şi te asigur că n-am fost urmărită. Am schimbat taxiurile de două ori ca să mă asigur, zise solemn.

Din perete răsună un hohot de râs.

— Atunci intră!

— Ce dracu mai este şi asta?

Gâfâind după ce urcase scările, Ceecliff o privea pe Jo în timp ce închidea uşa şi punea lanţul.

— Nimic. Sunt prudentă, atâta tot.

Ceecliff îşi scoase pardesiul şi puse geanta şi sacoşele pe un scaun.

— Pe Nicholas l-ai încuiat pe afară sau pe dinăuntru?

— Pe afară! Ah, bunico!

Jo se aruncă în braţele bătrânei.

— Nu mi-ai mai spus aşa de când erai mică, Joey! murmură Ceecliff. Doamne Sfinte, uită-te la tine! Dacă plângi în halul ăsta, o să te topeşti, copilă!

O duse pe Jo spre canapea şi se aşeză lângă ea.

— Mai bine uşurează-te acum! Pe urmă aştept să-mi povesteşti!

Era opt şi jumătate când Ceecliff îi deschise uşa lui Nick. Îi zâmbi, îl lăsă s-o sărute pe obraz şi-l conduse în dormitor.

— Joey este în bucătărie, Nicholas; pregăteşte nişte paella, aşa că o să discutăm acolo.

Nick puse pe măsuţă sticla de vin pe care o adusese şi se aşeză ascultător.

— Am crezut că n-o să mai vin aici, zise el încet.

Aranjasem să mă întorc în SUA azi după-amiază.

— Dacă fugi de răspundere nu rezolvi nimic.

Ceecliff se instala lângă el, pe marginea sofalei şi-i strânse mâinile.

— Tocmai de aceea te-am sunat. Jo mi-a povestit tot astă seară. Da, întreaga poveste.

— Inclusiv ce i-am făcut noaptea trecută?

— Da, absolut tot.

Îi zâmbi cu înţelepciune.

— Nicholas, te-ai gândit vreodată că în afară de problemele tale, de neliniştea şi teama pentru Jo, spiritul tău, sâmburele însufleţit din tine a iubit o femeie timp de opt sute de ani? Este o poveste de dragoste, Nicholas şi, din câte am aflat de la Jo, ar exista trei bărbaţi cărora li s-a acordat şansa să-şi răscumpere greşelile din trecut. Ai ocazia să-ţi împlineşti dragostea, nu să repeţi erorile de atunci! Aceeaşi şansă o are şi Sam, dacă este într-adevăr îngrozitorul William – poate să demonstreze că nu mai este un laş şi Richard…

Ridică din umeri.

— Nu ştiu ce rău a făcut Richard, în afară de faptul că a îmbătrânit. Dar, poate există o şansă undeva şi pentru el!

— Doar nu crezi toate astea?

— Aşteptă, n-am terminat încă!

Ceecliff îl bătu pe genunchi.

— Nu mă pricep la psihologie sau la îngrozitoarele mecanisme ale hipnozei, dar m-am gândit că fratele tău ar fi putut să-ţi implanteze ceva în creier. Se foloseşte de rezistenţa şi frica ta, ca să te facă să lupţi împotriva propriei tale fiinţe.

Se opri, privindu-l să vadă cum reacţionează.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap să recunoşti că mai demult ai fost alt om? Şi că omul acela a făcut nişte greşeli oribile, pentru care sufletul lui s-a chinuit de-a lungul veacurilor iar zeitatea milostivă i-a oferit şansa prin tine să se mântuiască?

Nick inspiră adânc..

— Nu, n-am judecat niciodată în felul acesta.

Ceecliff râse.

— Poţi să crezi că m-am ramolit dacă vrei, dar n-am trăit degeaba aproape optzeci de ani. Şi unul din lucrurile pe care le-am învăţat este că se poate întâmpla orice, Nick. De ce crezi că ai întâlnit-o pe Jo? Doar n-a fost o simplă coincidenţă!

— Sam ne-a prezentat!

— Poate că faptul acesta a fost primul pas pe calea salvării propriului său suflet.

— Poate!

Nick o privi sceptic.

— Ştii, Ceecliff, îmi pare rău, aş vrea să cred toate acestea, dar nu pot.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Dar crezi în puterea fratelui tău asupra ta!

Ceecliff îl urmărea fără să se mişte de pe sofa.

Se opri.

— Am dovezi că există!

— Ai avut de asemenea dovada că dragostea ta pentru Joey este mai puternică decât intenţia malefică. Era cât pe ce s-o răneşti, Nicholas. Stătea în puterea ta s-o faci, ba chiar s-o omori noaptea trecută, însă te-ai abţinut.

Întinse mâna spre el.

— Ai fost brutal.

Îi zâmbi.

— Dar practic nu i-ai făcut niciun rău, nu-i aşa?

Nick clătină încet din cap.

— Puteai s-o obligi să-ţi spună povestea până la capăt, Nick. Să trăiască încă odată momentul morţii, dar n-a fost aşa. Ai fi putut s-o omori Nick. Şi dacă ai fi dorit într-adevăr, ai fi făcut-o. Însă *n-ai dorit-o!*

Se ridică în picioare şi căută în sacoşele aşezate pe scaun, lângă uşă.

— Înainte să vin, am cumpărat de la Harrods o sticlă de Amontillado. Deschide-o, Nick. Şi toarnă un pahar şi pentru Jo.

Se uită la el zâmbind.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Nu respinge complet ideile mele!

Jo era în dormitor, întinsă pe pat, cu un braţ peste faţă. Nick se aşeză lângă ea.

— Ţi-am adus un pahar cu sherry, Jo!

Se întoarse să-l privească. Avea ochii umflaţi de plâns.

— Ce părere ai despre teoria lui Ceecliff?

Zâmbi.

— O accept. Oricum, este mai bună decât a mea şi, din câte am auzit, John va fi reabilitat de istorici, imediat după Richard al III-lea.

Îi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Vreau să cred povestea de dragoste a lui Ceecliff!

Se aplecă şi-o sărută pe buze.

— Înseamnă că la sfârşit te vei căsători cu frumosul tău prinţ şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe.

Jo pufni. Îl dădu la o parte şi întinse mâna după paharul de sherry de pe noptieră.

— Nu-ţi fă prea mari speranţe Nick.

Puse picioarele pe podea şi se ridică. Îi pierise zâmbetul.

— Dar Sam? Cu el ce facem, Nick? N-o să fie de acord ca povestea să aibă un sfârşit fericit.

Nu reuşea să-i ascundă tremurul din glas.

— Mă descurc eu cu el.

Nick puse un braţ în jurul ei.

— Dar nu trebuie să-l mai vezi, Jo! Eşti prea susceptibilă şi sper că-ţi dai seama că n-ai voie să te întorci în lumea Matildei. Ştii destul din povestea ei. Ajunge!

Fata încuviinţă din cap.

— Hotărâsem de mult asta! Nu mai vreau să ştiu nimic. Dar nu uita că tu m-ai forţat să cad în transă noaptea trecută!

Se strâmbă.

— Dumnezeu să mă ierte! Jo, aş vrea ca deocamdată să nu mai rămâi singură cu mine. Ceecliff mi-a spus că poate să stea cu tine câteva zile dacă vrei. Cred că ar fi mai bine!

Jo îl aprobă.

— Da, mi-ar plăcea.

Bărbatul zâmbi încântat.

— Bun. În curând o să se termine totul, Jo. Îţi promit.

— De ce eşti atât de formal, Nicholas?

Sam îl privea amuzat pe fratele său, aşezat la masă, vizavi de el.

— Şi atât de extravagant. Claridge, nici mai mult nici mai puţin!

Nick studia lista de vinuri.

— Voiam să-ţi vorbesc undeva în linişte.

— De ce nu în apartamentul tău?

— Pentru că n-am încredere în tine.

Nick comandă o sticlă de claret şi apoi se rezemă de spătarul scaunului, privindu-l pe Sam drept în ochi.

— N-a ţinut, Sam! Eşti un ticălos şi recunosc că m-ai speriat al dracului de rău, un timp, dar n-a ţinut.

Sam zâmbi.

— Păcat!

Puse cotul pe masă şi îşi sprijini bărbia în mână, privindu-l pe Nick printre gene.

— Eşti sigur pe tine, nu-i aşa?

Lui Nick i se făcu pielea de găină.

— Da, zise el ferm. Dar aş vrea să ştiu un lucru. De ce? Bun. Mă dispreţuieşti. Să spunem că te înţeleg; este dreptul tău de frate mai mare. Dar de ce Jo? De ce să-i faci rău tocmai ei?

— M-a amuzat să vă văd pe amândoi dansând ca nişte marionete sub comanda mea.

Sam îşi întinse picioarele lungi sub masă.

— Tu şi prăpăditul ăla de Heacham. Ştii, amintirile lui sunt reale. Este un tip sensibil, bietul de el.

Se sprijini de spătar în timp ce Nick studia eticheta de pe sticla de vin şi sorbi gânditor din pahar. Nick făcu semn chelnerului să le umple cupele. Apoi o ridică pe-a sa şi toasta:

— Pentru întoarcerea ta permanentă şi cât mai grabnică în Scoţia.

Sam ciocni cu el prietenos.

— Da, marea ta dorinţă se va împlini într-o săptămână, zise el. Mi-au rămas doar câteva lucruri de rezolvat la Londra.

— Bun, atâta timp cât nu au nicio legătură cu Jo.

Sam zâmbi.

— Jo practic nu mai există pentru mine, spuse el pe un ton misterios şi sorbi din nou din pahar.

Nick băgă mâna în buzunar. Apoi scoase crucifixul şi-l puse pe masă.

Sam se uită la el.

— Unde l-ai găsit?

— În coşul de gunoi. Este cumva simbolul unei credinţe de care nu mai ai nevoie?

După ce ridică crucifixul, Sam îl ţinu în mână pentru o clipă privindu-l lipsit de expresie. Apoi îl bagă în buzunarul hainei. Se uită la Nick care-l urmărea atent.

— Oh, nu, am nevoie de el, zise Sam blând. Cel puţin încă o săptămână. Ce s-a întâmplat? Credeai că o să mă prefac într-un vampir şi o să dispar într-un nor de fum când m-ai confruntat cu el?

Râse cu voce tare:

— Eşti zguduit, frăţioare.

Ochii lui deveniră brusc foarte duri:

— Zguduit şi cam stupid.

Se uită la mâncarea dinaintea lui.

Nick îşi stăpâni greaţa şi ridică cuţitul şi furculiţa.

— Tine-te cât mai departe de Jo, atât îţi spun! îi preveni el din nou. Şi în caz că îţi vine cheful s-o cauţi, află că bunica ei stă cu ea, aşa că n-ai nicio şansă s-o găseşti singură.

Jim Greerson se sprijini de spătarul scaunului şi îşi umplu pipa tacticos. Apoi, îl privi pe omul aşezat vizavi de el:

— Nick nu va fi prea încântat dacă scormonim treaba cu

Regele John, zise el zâmbind stânjenit. Ar însemna să ne amestecăm în viaţa lui personală.

Mike Desmond rânji.

— De asta există viaţă personală. Ca să fie investigată. Uite!

Îi înmână o bucată de hârtie.

— Unul din oamenii voştri mi-a strecurat asta.

Era o caricatură care-l reprezenta pe Nick cu o coroană pe cap înclinată într-o rână. Jim fluieră.

— Ar fi bine să nu-i spuneţi lui Nick cine a desenat-o. Ar fi în stare să-l împuşte.

— Sau să-l spânzure. Priveşte!

Mike scoase altă bucată de hârtie.

— Vezi? Dacă o transmiţi la TV la ore de vârf, eşti un om făcut.

Jim clătină din cap.

— Nick ne omoară dacă îi sugerăm aşa ceva.

— Jim, vrei sau nu să închei contractul cu noi? Studiază desenul, pentru numele lui Dumnezeu. V-am făcut aproape toată treaba. Toate ziarele din ţară au preluat povestea lui Nick. O să-l recunoască toţi. Ştii foarte bine că va avea priză la public. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mişcaţi-vă odată! Trebuie să fie trăsnet! Inventaţi câteva fraze de fond. O să merite, te rog să mă crezi!

Jim se strâmbă.

— Da, presupun că ai dreptul să-ţi impui punctul de vedere.

— Bineînţeles că am. Eu vă asigur salariile substanţiale şi suport costul benzinei din maşina lui Nick. Şi, în afară de asta, o să vă uimiţi toţi clienţii, aşa că Nick Franklyn poate să-şi pună pielea la bătaie. Cel puţin pentru un timp. Oricum, va avea numai de câştigat.

Se ridică.

— Te rog să-i transmiţi ce ţi-am spus. Sper să discut cu el azi după-amiază!

Jim se duse la fereastră şi o deschise, lăsând să pătrundă zgomotul traficului. Apoi îşi trecu degetul prin păr, se

apropie de birou şi apăsă pe sonerie.

— Jane, unde este Nick?

— Nu s-a întors de la masă.

Jim se uită la ceas.

— Dar este trecut de trei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Se întâlnea la Claridge cu fratele său.

Jim oftă.

— O.K., Jane, dragă. Imediat cum vine, trimite-mi-l aici! Este foarte urgent!

Se aşeză şi bătu cu degetele în birou. Apoi trase cele două schiţe spre el şi le studie cu un ochi critic. Zâmbi încântat. Erau destul de bune.

Casa cufundată în tăcere era scăldată în lumina lunii. Perdelele trase transformau ferestrele în ochiuri întunecate, reflectându-se adânc în interiorul clădirii. Încet, figura păşi în vârful picioarelor pe iarba de la marginea potecii şi îşi croi drum către partea din spate a locuinţei. Apăsă clanţa uşii după ce mai înainte îşi băgase mâna printre cazanele de gunoi şi împinse fereastra. Erau încuiate amândouă.

Umbra îmbrăcată în haine întunecate încercă sistematic toate geamurile de la parter şi apoi ridică lanterna şi lumină al doilea etaj. Raza se strecură pe tufişul de glicină de la intrarea principală, jucând printre frontoane. Dezmierdă verdeaţa aproape drăgăstos, până când descoperi ce căuta – cutia albastră, pătrată, care ascundea alarma.

Se auzi un chicotit în linişte când se aplecă să ridice o bucată mare de granit, care marca straturile de flori. După ce o săltă deasupra capului, o aruncă pe fereastra din stânga intrării, zdrobind sticla.

Pentru o clipă, alarma răsună aparent destul de încet în grădina poleită de lună. Fără să se uite înapoi, figura sări în tufişuri şi dispăru, dar alături, luminile începuseră deja să se aprindă.

Jo şi Ceecliff planificaseră să viziteze expoziţia de

acuarelă de la Sotheby când sună telefonul. Jo răspunse, apoi se încruntă şi i-l dădu bunicii sale. Peste câteva minute, Ceecliff închise. Era albă la faţă.

— Era Julian Frederickson, vecinul meu de alături, zise ea încet. Casa mea a fost prădată de hoţi.

Jo se uită la ea şocată.

— Oh, nu. Ţi-au luat ceva?

Ceecliff ridică din umeri.

— Nu ştiu. Alarma s-a declanşat la miezul nopţii şi au găsit o fereastră spartă. Julian avea cheia mea, aşa că a intrat şi s-a uitat în jur. Spune că n-a văzut nimic suspect, dar…

O luă pe Jo de mână.

— Trebuie să mă întorc.

— Bineînţeles.

Jo o îmbrăţişă.

— Te duc eu cu maşina.

— Nu, dragă. Ştiu că trebuie să te întâlneşti cu editoarea ta azi după-amiază să alegeţi pozele. N-ai cum să vii.

Ceecliff zâmbi.

— Şi-ar fi dat seama dacă dispărea ceva. Cunoaşte casa destul de bine. Se pare că alarma i-a speriat. Mă îmbrac imediat şi mă urc în primul tren.

Jo cotrobăi în geantă şi scoase cheile de la maşină.

— Uite. Ia cel puţin maşina mea. Până traversezi Londra să ajungi în strada Liverpool şi să găseşti un tren potrivit pentru legătura de la Sudbury, se face miezul nopţii. Aşa că ia maşina mea. O să vin în weekend s-o recuperez.

— Eşti sigură, dragă?

Ceecliff se uită la ea neîncrezătoare.

Jo dădu din cap.

— Da, sunt sigură.

— Dar n-ai pe cine să chemi să stea cu tine. Nu trebuie să rămâi singură.

— O să fie O.K., zise Jo şi o sărută pe frunte. Sunt o mulţime de oameni pe care aş putea să-i rog.

Stătu pe trotuar, făcându-i cu mâna, în timp ce bunica ei

introduse expert MG-ul albastru în trafic şi dispăru. Apoi intră în casă, cuprinsă de un sentiment ciudat.

După ce închise uşa, o încuie şi puse lanţul. Se uită la ceas. Era trecut de zece. Avea destul timp să sune pe cineva mai târziu, dar, mai întâi, voia să facă ceva.

Ceecliff stătuse cu ea de luni. Acum era joi. Terminase articolul despre familia Clements, dar nu începuse nimic nou. Se ridică în picioare şi pipăi cu degetul teancul de cărţi, benzi şi documente de pe birou. Trei săptămâni să termine povestea, aşa îi spusese lui Bet. Dar cum rămânea cu cartea? Biografia, căutarea existenţei ei anterioare. Matilda?

Se aşeză şi trase spre ea caietul de notiţe. Apoi introduse o foaie de hârtie în maşina de scris.

A fost odată ca niciodată…

Aşa începeau toate poveştile bune.

Munci din greu toată ziua, impunându-şi să răspundă la întrebări, să-şi trezească amintirile şi să-şi ţină emoţiile sub ascultare în timp ce scria. Îi venea greu să se disocieze de articol. Degetele alergau pe clape, completând detalii pe care nu ştia că le cunoaşte, până când trebui să se odihnească epuizată. Ora întâlnirii cu Bet trecuse deja. Sună la birou şi îşi ceru scuze, promiţând să vină luni la prima oră. Apoi se duse în bucătărie să ia un pahar cu lapte. Pe urmă se întoarse şi, punând banda cu înregistrările regresiilor ei, ascultă atentă, întinsă pe canapea. Ceecliff o sună pe la cinci.

— Am vrut să te anunţ că totul este în ordine, draga mea. Probabil că s-au speriat. Julian a pus pe cineva să repare fereastra, aşa că nu mai am nicio problemă. Dă-mi de ştire când vii. O să găseşti maşina mea în parcarea de la gară. Sper să pornească după ce a stat aproape o săptămână.

Se opri.

— Este cineva cu tine, Jo?

Jo tresări vinovată. Uitase complet să telefoneze cuiva.

— Nu te îngrijora, s-a rezolvat, zise ea. Te sun mâine şi te

anunţ când vin.

Închise şi formă numărul din Berkley Street.

— Nick, te rog să vii în seara asta.

— Ceecliff mai este cu tine?

— Nu, a trebuit să se întoarcă.

— Atunci n-ar trebui să vin, Jo.

— Ar fi mai bine să crezi ce ţi-a spus bunica. Putem avea încredere în noi. Vino, te rog. Am nevoie de tine.

Nick oftă.

— Nu trebuie să ai încredere în mine, Jo.

— Sunt gata să risc. Nu vreau să stau singură.

— Atunci o să vin.

După ce închise, Nick apăsă butonul interfonului:

— Jane, anunţă-l pe Jim că plec în douăzeci de minute. Dacă vrea să contrasemnez documentele, să le aducă acum. Şi, Jane ai comandat şampania pentru mâine?

— Da, s-a aranjat, răsună vocea lui Jane în cameră. Mai doriţi ceva, maiestate?

Îi tăie râsul cu o înjurătură. Oare chiar merită? Să se facă de râs de dragul firmei! Îşi alungă gândul. Mâine pe vremea asta, Mike Desmond va fi semnat contractul, iar echipa care plecase spre SUA va fi parcurs deja trei sferturi de drum.

Până atunci, trebuia să se ocupe de Jo.

Îl întâmpină la uşă, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea prunei. Se uită la ea o clipă, fără să se urnească din loc, înainte să intre în apartament.

— Ce este? întrebă Jo pipăindu-şi nervoasă fusta. Nu-ţi place? Ceecliff m-a ajutat s-o aleg.

Nick zâmbi:

— Este încântătoare.

O luă în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei. Observă că nu şi-l strânsese. Nici o eşarfă sau fundă. Cum să-i spună că văzuse o poză în mărime naturală în studioul lui Tim Heacham, în care purta o rochie de aceeaşi nuanţă?

Închise uşa în urma lui şi trase lanţul.

— De ce a plecat Ceecliff aşa de repede?

— A fost anunţată că cineva a încercat să-i prade casa. N-au reuşit, dar trebuia să se ducă să verifice.

— Şi nu se teme să stea singură acolo?

— Se pare că nu.

Jo îşi feri privirile.

— Aceasta este deocamdată doar slăbiciunea mea.

— Nu-i vorba de slăbiciune, ci de raţiune. Ai fi inconştientă să rămâi singură cât timp Sam se învârte prin preajmă.

Nick o împinse uşor şi intră în livingroom.

— Alaltăieri, am luat prânzul împreună. Am aflat veşti bune: se întoarce la Edinburgh în weekend.

Jo oftă.

— Sper să nu mai vină niciodată aici.

— Sau cel puţin nu prea curând. Deci te-ai hotărât să scrii povestea?

Nick stătea în picioare lângă biroul ei. Trase o carte din teanc.

Fata dădu din cap.

— Doar aşa o să mă eliberez, spuse ea. Altfel, Matilda o să mă bântuie pentru tot restul vieţii mele.

Ezită, aruncându-i o privire.

— Bet vrea să pomenesc de tine în articole. Te deranjează?

Râse.

— WIA este singura publicaţie în care n-am apărut până acum. Dar nu crezi că povestea îi depăşeşte? Mă gândeam că acest basm în care există atâta dragoste, disperare şi forţă bărbătească va înspăimânta cititoarele revistei *„Women în Action”.*

Jo zâmbi:

— Poate. Bet zice însă că o să le atragă. De fapt, ideea este cu totul alta. Vrea să demonstreze că cel puţin unele femei din vremurile acelea erau la fel de capabile şi pline de responsabilităţi ca şi azi, în timp ce bărbaţii au fost şi au rămas nişte porci egoişti şi misogini. Cititoarele vor fi

încântate.
— Şi rolul meu care este? Sunt probabil super porcul egoist şi misogin?
Jo cotrobăia în dulapul cu băuturi, scoţând la lumină sticle goale.
— Voi fi foarte diplomată în ceea ce te priveşte. Ce ai prefera să fii: ticălosul sau eroul romantic?
— Tu trebuie să hotărăşti asta. Dacă ştii cum sunt în viaţa adevărată.
Nick se uită la ea întrebător. Timp de câteva clipe, se priviră în tăcere. Apoi o luă de mână.
— Este gol, zise el ferm închizând dulapul. N-am mai văzut niciodată un dulap atât de gol. Mă reped până la magazin să iau ceva.
Îi zâmbi vesel.
— Între timp uită-te la asta! Este reclama pentru TV şi *Desco* vrea s-o punem pe rol.
După ce plecă, Jo studie schiţele. Se simţea amorţită. Totul se redusese la o glumă ieftina, stupidă. John. Frumosul, puternicul, maliţiosul John transformat într-o insignifiantă reclamă TV; un mic sketch de câteva minute între serialul „Coronoation Street” şi spectacolul „Cine ştie câştigă”. Se cutremură nefericită şi le puse pe jos.
Nick se întoarse repede peste zece minute cu o sticlă de gin, patru de tonic şi o carafă de Chianti.
Jo îi dădu drumul tăcută.
— Văd că nu-ţi place ideea.
O privi în timp ce scotea o lămâie din buzunarul hainei.
— Ai nişte gheaţă?
Făcu semn că da.
— Pare atât de trivial…
— Jo, să ştii că Mike a insistat. Dacă nu acceptăm, renunţă la contract. Băieţii noştri spun că o să meargă. Este amuzant chiar şi pentru cei care nu ştiu despre ce este vorba – deşi nu cred că mai există cineva.
— Atunci trebuie să-i daţi drumul.
— Crezi că-i mai rău decât ce-ţi propui tu să scrii în

articolele şi cartea ta?

O luă de mâini cu blândeţe. Jo clătină din cap. Nick îi zâmbi reţinut.

— Jo, nu eşti de părere că avem nevoie de puţin umor? Râsul este un panaceu universal.

— Ştiu, doar că...

— Te înţeleg, Jo.

Nick îi dădu drumul şi o porni spre bucătărie.

— Am fost şi eu acolo, nu uita! exclamă el şi schimbă imediat subiectul. Vrei să vii la New York cu mine?

Se întrerupse înjurând când sună telefonul. Se întoarse în cameră şi-l ridică.

— Alo?

Nu se auzea nimic la celălalt capăt al firului. Apoi sesizară amândoi că persoana închisese. Nick trânti receptorul.

— Greşeală, zise el vesel. Deci, unde rămăsesem?

Îşi puse mâinile pe umerii lui Jo.

— Ei, ce zici, vii?

Încuviinţă încet din cap:

— Da.

Se dădu puţin înapoi.

— O să poţi uita vreodată toate astea, Nick?

Luă sticlele şi le duse în bucătărie.

— În timp, sper că o să se îndepărteze ca un vis urât.

Îi zâmbi ştrengăreşte.

— Până atunci trebuie să avem grijă să nu se întâmple nimic rău.

Mâncară în linişte. Niciunul nu propuse să dea drumul la muzică. Urmăreau cum păleşte lumina în cameră pe măsură ce se lăsa înserarea.

Telefonul sună din nou. După o clipă, Nick se întinse şi ridică receptorul. Când vorbi, cealaltă persoană închise.

— Este Sam, murmură Jo.

Nick se aşeză la loc, uitându-se spre balcon. Felinarele scăldau balustrada de piatră într-o nuanţă ciudată, asemănătoare razelor lunii. Nu îndrăznea să se mişte. Şi

nici să se gândească la ea. Pericolul se infiltrase între ei, ţinut sub ascultare numai în tăcere.

Apoi dispăru. Nick se întoarse şi o privi pe Jo drept în faţă. Stătea incomod, pe marginea scaunului, cu umerii încordaţi. Îşi ridicase capul sfidător şi se uita dincolo de el, de parcă ar fi ascultat ceva dinăuntrul fiinţei sale.

Nick se agită brusc.

— Jo! Jo! Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie s-o faci! Jo!

O zgudui de umeri.

— Jo, mă auzi?

Îşi ridicase mâinile şi îl prinsese de gulerul cămăşii.

— Nick…

— Stai, Jo. Luptă! Nu te lăsa atrasă de trecut!

Îi dădu drumul şi îşi îngropă capul în palme.

O înconjurase bezna; îi vâjâiau urechile. Sunetele o torturau ca nişte valuri uriaşe care se năpusteau pe plajă. Avea lanţuri la încheieturi. Ploua, ploua şi bătea vântul, sfâşiind uriaşul stindard roşu auriu cu leoparzii Angliei şi smulgându-i hainele de pe ea. În depărtare bubuia un tunet. Doar Nick era lângă ea. Îi vedea buzele mişcându-se. Îi vorbea şi o ţinea în braţe. Era Nick… Nick…

Ţârâitul telefonului răsună în cameră pentru a treia oară în seara aceea. Nu-i dădu nimeni nicio importanţă. Pentru Nick suna obscen, tulburând liniştea, iar pentru Jo alunga zgomotele din jur. Senzaţia dispăru la fel de rapid cum venise şi o lăsă tremurând ca o frunză.

Se prăbuşi la pieptul lui Nick, cu ochii în lacrimi.

— S-a întâmplat iarăşi, Nick. Eram la castelul Carrickfergus, împreună cu tine.

— Dar ai scăpat, iubito!

O strânse tare în braţe.

— Ai scăpat!

Telefonul amuţi în sfârşit.

— N-o să se mai întâmple. Acum ştii cum să te împotriveşti. Poţi s-o faci. Gata, Jo. Gata. Acum eşti în siguranţă.

Continua să se agaţe de el cu disperare.

— Nu pleca, nu mă părăsi…

— N-o să te părăsesc, Jo.

Îi zâmbea încurajator.

— Vino, acum s-a terminat.

— Hai să facem dragoste, Nick.

Bărbatul se încordă puţin.

— Ştii că vreau, dar, Jo, trebuie să lupt cu propriii mei demoni. Mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla.

Fata clătină din cap, ţinându-se cu mâinile de gâtul lui.

— N-o să-mi faci nici un rău, Nick. Sunt sigură. Hai să ne dezmierdăm, să ne contopim unul cu celălalt. Te rog. Trebuie să…

Îşi ridicase brusc vocea.

— Te rog, Nick. Acum, aici.

— Nu, Jo.

O îndepărtă uşor de el.

— Nu aici.

O duse în dormitor, trase draperiile şi aprinse veioza. Stătea liniştită, cu ochii plecaţi. Nu mai tremura. Îi puse mâinile pe umeri.

— Eşti sigură că asta doreşti?

Dădu din cap.

— Dezbracă-mă, Nick!

Se încruntă. Stătea dinaintea lui supusă. Terminase cu isteriile. Când îi desfăcu fermoarul, rămase nemişcată. Rochia de mătase alunecă pe podea. Nu avea nimic pe dedesubt decât un furou negru de dantelă. Îi dădu jos bretelele şi căzu alături de rochie. Acum era complet goală. Stăpânindu-se cu greu, Nick o duse spre pat, dădu cuvertura la o parte şi o urmări cum se strecura ascultătoare între cearşafuri. Avea pe umeri o rană aproape vindecată – urma curelei lui Sam. Pe Nick îl apucă furia când o văzu. Pentru o clipă, rămase nemişcat. Îşi încleşta pumnii, simţind sudoarea îngheţată pe spate când închise ochii.

— Nick? murmură Jo din pat.

Se învelise cu pătura şi-l privea speriată.

Încercă să-i zâmbească:

— Nu-i nimic, Jo.

Se aşeză lângă ea.

— Nu-i vorba de tine. M-a apucat deodată dorinţa să-l ucid pe fratele meu.

O atinse blând pe faţă şi începu să-şi deschidă cămaşa.

— N-o să-ti fac niciun rău, Jo. Îţi promit.

Întinse mâna să stingă lampa. Apoi o luă în braţe.

Dormi uşor, deşteptându-se de două ori peste noapte, să se asigure că Nick era acolo. Apoi se cuibări lângă trupul lui cald, relaxat şi se afundă din nou într-un somn agitat, bântuit de vise. La un moment dat strigă şi Nick o luă în braţe adormit. Se treziră amândoi de dimineaţă. Jo era palidă şi avea cearcăne sub ochi. În timp ce el se bărbierea, pregăti cafeaua şi pâinea prăjită. O privi de câteva ori la micul dejun, uimit de tăcerea ei ciudată.

— Jo, te simţi bine? o întrebă el în cele din urmă.

Dădu din cap.

— Sunt obosită, atâta tot. N-am dormit bine.

Zâmbi.

— Sper că nu este vina mea.

— Nu, bineînţeles.

Îi zâmbi la rândul ei.

— Nick, Ceecliff mi-a luat maşina. Dacă n-ai nevoie de ea, poţi să mi-o împrumuţi pe a ta azi dimineaţă?

O privi aspru. Era din nou încordată şi i se albiseră degetele pe toarta cănii.

— Bineînţeles.

Căută cheile în buzunar.

— Unde vrei să mergi?

— Am de rezolvat câteva lucruri.

Făcea un efort evident să se reculeagă.

— Am lipsit atât de mult de acasă. Dacă mâine plec la Suffolk, trebuie să organizez treburile de azi.

— O.K.

Termină de mâncat pâinea prăjită, îşi bău cafeaua şi se ridică.

— Te sun mai târziu. Dacă eşti cuminte, te aşteaptă un pahar de şampanie la birou astă seară.

Se opri în timp ce se pregătea să-şi pună haina.

— Vrei să mă întorc aici diseară?

— Ştii foarte bine că da.

Se ridică şi se înălţă să-l sărute.

— Vreau să te întorci mereu aici, Nick.

De îndată ce plecă, Jo făcu un duş şi se îmbrăcă într-o fustă albastră de pânză şi-o bluză. Aranjă prin apartament, îşi puse aparatul de fotografiat şi carneţelul în geantă şi luă cheile Porsche-ului. Apoi ezită. Se uita la grămada de cărţi de pe masă.

Ştia ce avea de făcut. Trebuia să afle unde murise Matilda. Fără transe şi hipnotism. Doar faptul real, ca să-şi poată termina povestea. Când va ajunge acolo, va şti. Deschise carneţelul şi contemplă rândurile mărunte – însemnări luate cu săptămâni în urmă, care nu-i mai spuneau nimic. Acum îi păreau o bătaie de joc în comparaţie cu o viaţă întreagă plină de dragoste, ură, speranţă şi frică.

Urmări pagina cu degetul.

Matilda şi fiul ei au fost trimişi la Bristol, într-o temniţă a castelului Windsor...

Windsor sau Corfe. Se uită prin cameră. Windsor sau Corfe. Va afla imediat. Va simţi spaima Matildei şi va fi de ajuns. Nu mai era nevoie să cadă în transă. Ci doar să adauge o ultimă frază povestirii ei.

Închise carneţelul hotărâtă, îşi luă geanta şi ieşi din apartament.

Porsche-ul străbătu rapid drumul până la Windsor, ţâşnind pe autostrada M4 fără să ţină cont de limita de viteză. Turnurile uriaşe ale castelului se zăreau din depărtare prin pâcla care plutea deasupra colinelor mărginite de sălcii plângătoare de pe malurile Tamisei. Jo intră în oraşul vechi şi parcă maşina pe o stradă lăturalnică

sub zidurile masive. Pentru o clipă, rămase nemişcată. Îşi sprijini fruntea de volan şi închise ochii, încercând să-şi calmeze pulsul. Apoi, inspirând adânc, deschise portiera şi ieşi. În oraş era mare aglomeraţie şi îşi croi drum cu greu spre porţile de la intrarea în castel.

Curtea era înţesată de vizitatori. Piatră cenuşie; ziduri; turnuri; contraforturile capelei Sf. George; sticlă verzuie, tăiată parcă cu o forfecuţă de unghii. Sus, pe deal, se înălţa un uriaş foişor rotund. Aparate de fotografiat; copii; peste tot oameni care priveau fascinaţi; oameni râzând; oameni discutând; oameni care nu prea îşi dădeau seama de prezenţa fantomelor care mergeau printre ei. Sus, fâlfâind pe catarg, era un steag. Lui Jo i se strânse stomacul când îl văzu. Se aştepta să zărească din nou leoparzii Angliei pe cerul bântuit de furtună. În mintea ei făcu comparaţie cu cel din vis şi se linişti. Nu era steagul lui John. Acum distingea foarte clar dungile roşii, albe şi albastre ale drapelului patriei proiectate pe un cer luminos, presărat cu norişori albi.

Îşi descleştă încet pumnii în buzunarele fustei în timp ce dădea ocol castelului, fără să se aştepte la nimic deosebit. Pietrele străvechi îi alungară coşmarul.

Era trecut de cinci când ajunse acasă. Trânti cheile pe masă şi se duse direct la telefon.

— Jane, Nick este acolo? Sunt eu, Jo.

Auzi un hohotit vesel în birou şi se simţi deodată izolată, singură.

Jane îi răspunse peste câteva secunde.

— Îmi pare rău, Jo. Tocmai a plecat. S-a dus la el acasă. Îl găseşti acolo.

Jo rămase nemişcată. O cuprinse dezamăgirea. Îi promisese că o să se întoarcă la ea. Voia să-i spună ce se întâmplase.

Se aplecă şi deschise carneţelul.

Matilda şi fiul ei au fost trimişi la Windsor într-o temniţă.

Jo luă stiloul, tăie Windsor şi scrise Corfe.

Peste o jumătate de oră, formă din nou numărul lui Nick.

Sună câteva secunde înainte să răspundă.
— Alo?
Dar nu era vocea lui Nick.
Jo se încordă. Îi alunecă receptorul din mână, simţind cum i se umezesc palmele.
— Sam? întrebă ea răguşită.
— Bună, Jo. Ce mai faci?
Nu reuşi să-i răspundă imediat şi nici să închidă.
— Credeam că te-ai întors în Scoţia, reuşi ea să spună în cele din urmă.
— Tocmai mă pregăteam să plec.
Sesiză amuzamentul din glasul lui.
— Nick şi cu mine am discutat marţi şi am căzut de acord că ar fi mai bine să mă întorc acasă.
Jo constată că strângea receptorul din ce în ce mai tare.
— Vreau să discut cu Nick.
— Nu s-a întors încă, dar îl aştept din clipă-n clipă.
Era foarte calm.
— Înţeleg. Ştii ce, Sam, o să revin peste câteva secunde.
— Nu este nevoie, Jo, zise el încet, se întoarce cât de curând. Poţi să vorbeşti cu mine între timp.
— Nu vreau, Sam! exclamă ea cuprinsă de panică.
— Ba vrei. Aştepţi de zile-n şir să vorbeşti cu mine, Jo, spuse el pe un ton scăzut. Tocmai de aceea ai sunat – ţi-ai dat seama că ai nevoie de mine din cauza durerilor de cap. Şi acum vreau să mă asculţi cu atenţie. Mă auzi, Jo?
Se opri pentru o secundă.
— Când o să vorbeşti cu Nick te va invita la petrecerea de la firma lui. O să-i spui că eşti prea obosită. Te doare capul şi nu vrei să-l vezi deloc astă-seară, nu-i aşa, Jo? O să stai acasă şi o să te uiţi la TV, iar mai târziu o să vin eu şi-o să-ţi uşurez durerile de cap. Fiindcă te doare capul, nu, Jo?
— Da, răspunse ea în şoaptă.
— Atunci ai nevoie de mine, Jo.
După ce închise, se uită la telefon timp de câteva minute, încruntată. De ce vorbise cu el? De ce îl ascultase? Nu voia să-l mai vadă pe Sam şi totuşi o durea capul! N-o

să se întâmple nimic, mai mult ca sigur dacă venea câteva minute şi o ajuta să se relaxeze…

Când sună Nick, îi răspunse ferm şi distant. O durea şi mai rău capul. Îi ardeau ochii în timp ce încerca să-şi adune gândurile.

— N-am nimic, Nick, serios. Vreau doar să mă culc devreme.

Nu-l felicitase pentru semnarea contractului cu Mike Desmond. Acesta era motivul petrecerii. Căută cuvintele potrivite, simţind cum se învârtea camera cu ea.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Vocea lui venea de departe.

— Jo, o să trec mai târziu pe la tine. Dacă dormi, n-o să te trezesc. Ai grijă de tine, iubita mea…

Iubita mea. Nu-i mai spusese niciodată aşa. Zâmbind în ciuda durerii, Jo închise televizorul aproape fără să-şi dea seama. Apoi se întinse pe sofa şi închise ochii, lăsându-se în voia agoniei.

Sam veni după ora şapte şi băgă o cheie nou-nouţă în uşa de la stradă. O roti uşor şi deschise imediat. Cea de-a doua se potrivi la fel de bine. Îşi ţinu respiraţia. Nu cumva Jo o blocase? Dar nu era nicio problemă. Intră în apartamentul tăcut cât se poate de uşor.

Ascultă atent. Da, televizorul se auzea încet, aşa cum îşi imaginase. Închise uşa cu grijă şi trase lanţul. Apoi se duse în livingroom şi o privi pe Jo. Zăcea pe sofa, albă la faţă, cu ochii închişi. N-o interesau deloc cei doi bărbaţi care se băteau pe ecranul colorat. Corpul ei era încordat de durere.

— Bună, Jo.

Înaintă încet în cameră.

Fata deschise ochii şi-i zâmbi pierdută. Se cutremură puţin când îl recunoscu.

— O să-mi alini durerea de cap?

Sam făcu semn că da. Stătea în picioare, între ea şi televizor.

— Doar ştii ce am de făcut, Jo.

— O să mă hipnotizezi din nou.

— Nu asta doreşti?

Îl aprobă.

— Dar nu vreau să mă mai întorc în trecut, Sam.

Încercă să se ridice, dar îşi simţea picioarele grele. N-o mai ascultau. Îl privi neajutorată.

— Chiar ai fost William? îl întrebă ea încet. Sau ţi-ai ales acest rol?

Nu cumva zărise un zâmbet dincolo de privirile lui? Sam căută ceva în buzunar. Scoase o casetă şi-o introduse în aparatul stereo. Acordurile line ale fluierului astupară vaietul sirenei de poliţie de pe ecran.

— Noi nu ne alegem singuri destinele, Joanna. Ne naştem cu ele.

Îşi împreună braţele.

— Este timpul să te întorci. Clatini din cap, biata Jo. Jumătate din fiinţa ta este deja acolo. Auzi muzica? Nu poţi rezista muzicii Jo. Te duce în trecut. Te duce la John. Te duce la regele care a poruncit să fii prinsă ca un criminal de rând şi adusă dinaintea lui în genunchi.

38

John stătea lângă foc, într-una din încăperile laterale de deasupra holului când prizonierii zdrenţăroşi şi uzi de ploaie şi briza mării fură aduşi dinaintea sa.

Se întoarse pe scaun fără să comenteze, în timp ce Will şi cele trei femei, împreună acum, stăteau sub paza gărzilor. Matilda ridică bărbia şi îl privi drept în faţă pentru o clipă. Apoi îngenunche mândră, fără să-şi plece capul. Ceilalţi îi urmară exemplul şi sesiză enervată că Martie începuse să plângă. Nu scoase nimeni nicio vorbă.

Regele îşi freca mâinile la flacără fără să-şi dezlipească privirile de pe faţa Matildei.

— Deci, zise el în cele din urmă, ne întâlnim din nou.

Ea fu prima care plecă ochii, uitându-se la marginea mantiei care mătura podeaua. John se ridică atât de brusc, încât se forţă să rămână liniştită şi să nu tresară când veni să stea lângă ea. Era atât de aproape încât îi simţea mirosul uleiului de lavandă din păr. Camera era tăcută, cu excepţia răpăitului ploii în fereastră şi trosnetului buştenilor în cămin.

Crezu pentru o clipă că o s-o atingă dar se depărtă. Se duse la masa din capătul celălalt al încăperii. Era încărcată cu pergamente şi cărţi. Tot acolo se aflau şi penele de scris ale regelui. Luă o scrisoare, o despături şi se întoarse spre prizonierii îngenuncheaţi lângă foc. Era negru la faţă de supărare.

— Se pare milady că prinţul Llewlyn a considerat nimerit să se alăture soţului tău şi să-mi creeze necazuri în Ţara Galilor.

Vorbise pe un ton tăios.

— Mare păcat.

Se apropie de foc cu epistola în mână.

— Mai ales pentru voi. Soţul tău continuă să se răzvrătească deşi ştie că mi-aţi căzut ostateci.

Matilda îşi încleştă pumnii nervoasă. Avea lanţuri de fier

în jurul încheieturilor. Înghiţi în sec.

— Sire, îmi veţi acorda şansa să strâng bani ca să achit datoriile soţului meu? întrebă ea în şoaptă, pe un ton răguşit.

Nu ştia dacă o auzise. Mattie şi Will rămaseră tăcuţi.

— Înălţimea Voastră, încercă ea din nou puţin mai tare. Înainte să plecăm de la Hay am pus de-o parte ceva bani şi bijuterii. Sunt sigură că vom aduna suma pe care vi-o datorăm cu ajutorul prietenilor şi fiilor mei. Dacă Înălţimea Voastră ar accepta pentru început…

Vocea ei se frânse când se întoarse în cele din urmă s-o privească.

— Nu mai este o problemă de bani, lady Matilda.

— O să-l conving pe William să se predea. Şi, în numele lui, aş putea ceda toate proprietăţile familiei de Braose…

Continuă să-l implore, deşi n-ar fi vrut.

— Proprietăţile nu vă mai aparţin, milady, aşa că nu aveţi ce să cedaţi.

Îi privi pe Margaret, Will şi Mattie.

— Se pare că Irlanda a devenit un cuib de trădători. Pământurile familiei de Lacy sunt de asemenea confiscate, Lady Margaret. Noroc că soţul şi cumnatul tău au scăpat, altfel ar fi trebuit să se teamă pentru vieţile lor.

Vorbise pe un ton calm. Margaret se ascunse în spatele mamei sale când regele o străfulgeră din priviri. Apoi aruncă scrisoarea pe scaun, vorbind mai mult ca pentru sine.

— Voi supune Irlanda. Toţi oamenii vor fi obligaţi să mă recunoască drept suveran. Iar când mă voi întoarce în Ţara Galilor, voi transforma această ţară şi prinţii ei în cenuşă, dacă va fi nevoie… Gărzi!

Îşi ridicase vocea pentru prima oară. Escorta lor făcu un pas înainte şi regele îi studie cu un ochi critic.

— Ia prizonierii de aici! porunci el.

Matilda începu să se ridice în picioare înţepenită după ce stătuse îngenuncheată aşa de mult timp. Spre surprinderea ei, îi întinse mâna s-o ajute. Dar era întunecat la faţă.

— Voi lua în considerare oferta ta, lady Matilda, dar cred că doresc toţi cei 40.000. Şi poate că nici această sumă nu este suficientă. Între timp, tu şi familia ta veţi rămâne prizonieri. Mâine plecăm de la Carrickfergus şi veţi merge cu noi, înapoi la Dublin.

Regele trimise după Matilda câteva zile după ce îşi întinsese tabăra la Dublin. Fu adusă în cortul lui, ridicat în mijlocul armatei sale, cu faţa spre golful Dublin. Apăru sprijinindu-se de braţul cavalerului înalt care o escortase. Regele poruncise să i se scoată cătuşele când ajunseră la Kells, iar ea, Margaret şi Mattie primiseră încuviinţarea să aibă servitoare şi li se aduseseră pături şi apă fierbinte. Însă Matilda era foarte obosită.

Nu se zărea nici urmă de compasiune pe faţa regelui când o privi.

— Şeriful de Hereford mi-a scris că soţul tău a atacat un castel de-al meu. Mi-a cerut să-i trimit instrucţiuni şi mă roagă să-l declar proscris pe omul acesta. William a mers prea departe de data aceasta, lady Matilda.

Se albi la faţă. Escorta ei se retrăsese din cort. Se simţea slăbită. Stătea singură dinaintea regelui. Se uită în jur, sperând să găsească un taburet. Văzând că n-avea nicio şansă, se lăsă în genunchi.

— Mai daţi-ne o şansă, murmură ea. Uitaţi, vă implor în genunchi. O să fac rost de bani într-un fel. O să-l conving pe William să se supună. Se va preda. Numai oferiţi-ne ocazia să discutăm cu el.

John îşi împinse scaunul, exclamând exasperat.

— Mi se pare că am mai discutat despre asta. Câte şanse să-i mai dau acestui om?

— Sire, ştiu de unde să luăm banii, izbucni Matilda disperată fără să bage în seamă ce spusese. M-am gândit şi sunt sigură că o să reuşesc. Ştiu că pot. Lăsaţi-mă să-l văd din nou. Vă implor, Înălţimea Voastră! Daţi-mi această ultimă şansă!

John se întoarse. Se duse la intrarea cortului,

contemplând marea albastră. Departe, se zăreau bărcile pescarilor către nord, unde-şi întindeau năvoadele. Le privi absent un timp, rozându-şi unghiile. Apoi se răsuci brusc.

— De ce îmi vine aşa de greu chiar şi acum să-ţi refuz rugăminţile?

Pentru o clipă, i se păru că faţa lui trădase o umbră de milă, dar dispăru imediat când vorbi.

— Foarte bine, o ultimă şansă. Dar de data aceasta, trebuie să-mi dai în scris.

Se duse la birou, sună din clopoţel şi chemă unul din scribi.

— O înţelegere; Matilda de Braose, lady de Hay este de acord să plătească o amendă de cincizeci – da, atât trebuie să plăteşti pentru liniştea mea – de mii de mărci vistiernicului regal…

Ezită, socotind pe degete.

— … înainte de Lammans[13]. Înseamnă că vei avea un an la dispoziţie, milady. Vei semna documentul, iar când va ajunge în Ţara Galilor, îl va semna şi soţul tău. Tu şi familia ta veţi rămâne în custodie până când William achită prima parte a datoriei. Este ultima oară când mai discut despre această problemă. Mi se pare că am fost deja prea îngăduitor.

Se apleacă înainte, urmărind scribul care copia de zor cuvintele.

— Vreau ca baronii din ţară să ajungă să mă respecte, Matilda, indiferent cine va avea de pierdut în cele din urmă. Ţine minte că nimeni nu se poate juca cu mine. Spune-le fiilor tăi, preţioasei familii de Lacy, contelui Marshall şi tuturor prietenilor lui William că, dacă îndrăznesc să mă sfideze şi să ţeasă intrigi împotriva coroanei, vor afla ce braţ puternic are suveranul lor. Nu vreau să periclitez siguranţa regatului.

Se apropie şi smulse pergamentul din mâna slujitorului, care sufla să se usuce cerneala.

---

[13] Sărbătoarea catolică „Lanţurile Sf. Anton” de la 1 august (n.t.).

— Am supus Irlanda, iar acum voi supune şi Ţara Galilor.

Luă pana şi o întinse Matildei. Femeia se ridică destul de greu în picioare.

— Şi te sfătuiesc să te rogi lui Dumnezeu ca soţul tău să respecte acest acord, pentru că altfel, tu şi fiul tău veţi răspunde cu propriile voastre vieţi.

Matilda puse mâna pe pană şi-l studie atent. Două pete roşii de furie îi apăruseră în obraji în timp ce privea documentul din faţa lor. O cuprinse frica şi îşi înghiţi lacrimile.

— Te implor, Sfânta Fecioară, şopti ea când înmuie pana în cerneală, fă ca William să vină la rege.

Îi tremură mâna când îşi iscăli numele în josul pergamentului. Apoi, lăsă pana să cadă.

Peste două zile debarcară la Fishguard, pe coasta de nord a peninsulei Pembroke. Ploua. Matilda de-abia observă pe ce drum o luaseră, atât era de îngândurată şi supărată. Stătea cu ochii plecaţi, privind coama maronie a iepei pe care călărea. Timp de câteva mile, încercă să-şi scoată o pietricică din părul ud, răsucindu-l între degete. Se uită nepăsătoare la picăturile de sânge de pe mână, spălate imediat de ploaie.

Cum puseră piciorul pe uscat, regele trimise emisari să transmită mesajul lui William, în caz că-l vor găsi în ţinutul lui Elfael. Trebuia să vină neapărat să contrasemneze înţelegerea încheiată de soţia sa.

— O să apară. În mod sigur, o să apară.

Îşi încleştă pumnii, atât de îngrijorată şi plină de tandreţe la faţa palidă a fiului ei, încât, pentru o clipă, îi fu imposibil să meargă mai departe. Apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Avem bani, Will. Prietenii şi supuşii noştri o să ne ajute să-i strângem. Probabil că Reginald şi de Lacy au ajuns deja la Giles în Franţa. Sunt atât de mulţi care pot să ne sprijine. Şi mai sunt şi banii pe care i-am ascuns.

— I-ai spus lui tata unde i-ai pus?

Matilda se cutremură când auzi cuvintele amare ale lui Will şi clătină din cap.

— Nu poate să-i găsească nici dacă ar vrea. Se află într-un loc secret, în munţi. Cred că va trebui să merg chiar eu acolo, să fiu sigură...

— Chiar şi aşa s-ar putea să nu-i mai găseşti, mamă dragă.

Vocea lui deveni din nou blândă. O sărută pe frunte.

— Cred că ar trebui să sperăm într-un miracol.

Abia la castelul Bristol, la prânzul în cinstea Sf. Eustace, prizonierii fură aduşi în sala cea mare la sfârşitul ospăţului. John asculta colindătorii care sosiseră de la Gloucester. Stătea în jilţul cel mare, cu picioarele întinse în faţa lui şi cupa de vin în mână.

— Se pare că ascultătorul tău soţ s-a hotărât să se supună dorinţei tale, lady Matilda, zise el tare, de îndată ce o văzu.

Sala cea mare se umplu de şoapte. Matilda simţea că o privesc sute de ochi în timp ce se îndrepta încet spre postament. Când ajunse, se opri şi îşi plecă ochii. John făcu semn unui servitor care alergă la uşă.

Cei doi oameni aşteptaseră afară până atunci, pentru că veniră imediat şi îngenuncheară dinaintea regelui. Matilda observă că unul din ei era William. N-o privi, dar văzu că avea hainele sfâşiate şi murdare şi barba neîngrijită. Vechea lui paloare nesănătoasă îi revenise în obraji.

John se ridică râgâind şi puse cupa jos. Pocni din degete spre un preot care aduse un pergament. Matilda îl recunoscu imediat. Era cel pe care îl semnase la Dublin.

— Înţeleg că eşti de acord, sir William cu termenii fixaţi de soţia ta, îi spuse John pe un ton tăios. A promis 50.000 de mărci, îţi dai seama?

William încuviinţă din cap aproape imperceptibil. Totuşi, nu se uitase la ea.

— Deci semnezi înţelegerea?

John se ridică şi aşteptă să se aducă pană şi cerneală.

Apoi William scoase sigiliul familiei de Braose din tolba însoţitorului său. Se auzi un sfârâit în holul cel mare când ceara roşie căzu pe pergament. Mirosul pătrunzător deveni pentru o clipă mai puternic decât aroma mâncării, a lumânărilor şi a sudorii care se ridica de la mese. John dădu din mână.

— Ajunge. Vreau să aud colindătorii. Prima plată se va face la praznicul Sf. Agnes – îşi ridică bărbia cu ochii sclipind mânios – nicio zi mai târziu.

Fură poftiţi afară din sală, în timp ce cântăreţii intonau o melodie veselă pentru rege. În curtea îngheţată, Matilda se repezi spre soţul ei, care se pornise spre grajduri.

— William, nu vrei nici măcar să mă saluţi? Pentru numele lui Dumnezeu, ai voie să discuţi cu mine înainte să pleci.

O privi cu o figură lipsită de expresie.

— Ce să-ţi spun, Moll? Trebuie să fac rost de bani. Mi-a rămas foarte puţin timp la dispoziţie.

Matilda se agăţă de el. Gărzile nu încercară s-o oprească.

— Prima plată nu este chiar atât de mare. Zece mii de mărci, atâta tot, dragul meu. Contele Marshall, Reginald şi Giles te vor ajuta, mai mult ca sigur. Trebuie să le scrii imediat, la fel ca şi prietenilor tăi din ţinuturile mlăştinoase. Te rog, William. O să încerci?

— Mamă.

Will veni în spatele ei şi-i puse mâna pe braţ.

— Mamă, vino la căldură. Tata ştie ce are de făcut.

— Ştii, William? Este adevărat? Ţi-a rămas atât de puţin timp! Of, dragul meu, ajută-mă!

Acum începuse să suspine, încleştându-se de trupul lui. William se întoarse şi o îndepărtă.

— Doar ţi-am spus, femeie! O să fac tot ce pot! Ce altceva?

O rafală de vânt îi desfăcu mantia când un argat aduse caii, iar soldaţii începură să-i împingă pe Will şi pe Matilda spre intrarea în turn, unde erau găzduiţi.

— William… William, strigă ea când Will o trase înapoi.

William, ajută-ne! Te rog! *Te implor, ajută-ne!*

Dar soţul ei încălecase deja şi ieşise pe poartă, pierzându-se în beznă. Peste câteva secunde, cei doi oameni dispăruseră în noapte.

Matilda se prăbuşi pe umărul lui Will. Margaret şi Martie alergară s-o consoleze şi-o duseră încet spre turn, în timp ce primele picături de ploaie începură să cadă pe caldarâm.

Sam se uită la fereastră în stradă. Îi curgeau lacrimile pe obraji în timp ce strângea perdeaua între degete. Se întoarse încet.

— Deci William te-a părăsit milady, şopti el. Ca să facă rost de bani.

Râse amar.

— L-ai crezut? Ţi-ai fi dorit să fi fost o soţie credincioasă şi iubitoare? Spune-mi cum s-a întâmplat, milady. Spune-mi ce-ai simţit când ţi-ai dat seama în cele din urmă că William nu se mai întoarce?

Mâinile lui Jo se mişcară pe scaun, zgâriind tapiţeria. Ochii alunecară fără să vadă nimic pe ecranul televizorului.

— William, strigă ea din nou, William, întoarce-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Tim bătu la uşă, atârnându-şi de umăr aparatul de fotografiat.

Judy îi deschise. Era îmbrăcată în hainele de lucru – bluză şi blugi vechi. Păru uimită să-l vadă.

Bărbatul îi zâmbi.

— Sper că n-am întârziat. Ai spus oricând după ora opt.

— Of, Doamne, Tim, am uitat, îmi pare rău. Intră te rog.

Deschise uşa mai larg.

— N-am vrut să te deranjez prea mult. Nu mi-am dat seama că trebuia să pleci în străinătate când te-am rugat să-mi faci catalogul.

— Nu-i nicio problemă, Judy. M-ai pus la încercare. Un catalog de gânduri, nu doar reproducerea tablourilor tale. Cum aş putea să rezist unei asemenea tentaţii? De-abia

aştept să fotografiez gândurile ascunse ale unei femei!

Judy zâmbi.

— Va trebui să mi le cenzurez.

Închise uşa după el.

— Vrei să-ţi aduc o bere sau ceva de băut?

Tim clătină din cap.

— Prefer să mă apuc de treabă. Vreau să văd lucrările pe care le trimiţi la Paris şi vreau să te studiez.

Îi zâmbi îndrăzneţ.

— Îţi dai seama sper că totul va trebui finisat ulterior. O să las această sarcină în seama lui George. O să se descurce, n-ai grijă. Cred că vei fi încântată de realizările lui.

Puse jos geanta şi o deschise.

— Mai întâi vreau să-ţi fac o poză pe fundalul acestui apus de soare.

Fereastra din spate a studioului strălucea în nuanţe portocalii şi roşii. Judy se uită într-acolo.

— Să mă schimb întâi…

— Nu! Rămâi aşa. În blugi cu pete de vopsea!

O prinse de umeri şi-o trase spre geam, întorcând-o cu profilul spre lumină.

— Aşa. Silueta o să-ţi apară perfect. O aureolă de culoare în jurul feţei şi umbre de roşu pe cămaşă. Seamănă cu nişte aburi revărsaţi din nori.

O fotografie de zece ori pe fundalul ferestrei, pe măsură ce se schimba din roşu în verde iar apoi îşi îndreptă atenţia asupra picturilor. Judy le aduse una câte una sub razele puternice ale reflectoarelor din studio.

— Chiar pleci mâine?

Îi studie faţa trasă, obosită, în timp ce potrivea aparatul dinaintea unei pânze uriaşe, neînrămate.

Dădu din cap.

— Mâine seară.

— Şi o să lipseşti luni de zile?

— Cel puţin trei.

Privi prin orificiul îngust şi se retrase câţiva paşi înainte

să apese pe buton.

— Intenţionezi să te întâlneşti cu Jo înainte să pleci?

Se opri pentru o clipă.

— Nu ştiu. Probabil că nu.

Lăsă aparatul de fotografiat şi o ajută să pună pânza la loc, lângă perete.

— Mă gândeam să trec pe la ea după ce termin aici, dar nu sunt sigur. Poate că ar fi mai bine să n-o mai văd deloc.

Judy ridică din sprâncene.

— Pari foarte hotărât.

Tim râse trist.

— Zău?

Ridicară împreună alt tablou pe şevalet.

— Jo are şi aşa destule de făcut, fără să mai intervin şi eu. Vreau să stai aici, cu faţa la pictură şi cu spatele la aparatul de fotografiat, aşa încât umbra ta să cadă pe linia de culoare.

— Este doar un catalog, Tim. Tu îl transformi într-o operă de artă…

— Dacă voiai o treabă de amator, n-aveai decât să-l rogi pe prietenul tău să-şi aducă Brownie-ul[14], îi răspunse el.

Judy se înroşi la faţă.

— Prietenul meu?

— Da, Pete Leveson. Doar el concurează acum pentru acest titlu nu?

Judy îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

— Nu ştiu. Părea pierdută. Îl plac foarte mult.

— Da, destul de mult ca să-ţi împroşti cu noroi foştii iubiţi în favoarea lui.

— De ce nu? se înfurie ea deodată. Nick nu s-a purtat prea frumos cu mine. Sper să putrezească în iad!

Tim râse crispat.

— Cred că asta şi face acum, Judy! zise el.

Peste trei zile, regele părăsi Bristolul, lăsând prizonierii în

[14] Aparat de fotografiat neprofesionist (n.t.).

custodia şefului gărzii. Li se permise să folosească câteva camere din turn, iar copiii şi doicile fură cazaţi la etajul superior, însă aveau gărzi la uşă şi unii şi alţii.

Matilda petrecea ore-n şir la fereastra dormitorului, privind dincolo de mlaştini, la râul Severn, străjuit de munţii Ţării Galilor. Treptat, ultimele frunze căzură din copaci, smulse de vânturile tăioase care pătrundeau pe coşuri şi umpleau camerele de fum înecăcios. Deşi li se făcea focul şi aveau haine şi pături, le era frig. Matilda se oprea foarte rar din tremurat. Nu suporta să închidă obloanele la fereastra dinspre nord. Se uita cât era ziua de lungă, doar-doar l-o zări pe soţul ei.

Dar în zadar.

Praznicul Sf. Agnes trecu fără nicio veste din partea lui William sau a regelui. Apoi, când primii fulgi de nea îşi croiră drum spre pământul îngheţat, sosi un detaşament de oameni escortând doi slujbaşi ai regelui. Erau avocaţi.

Matilda stătu singură dinaintea lor, învelită într-o mantie de castor, studiind feţele lor cenuşii, în căutarea unui semn de milă sau înţelegere.

Unul din ei, Edward, îi întinse actul semnat de ea.

— Soţul dumneavoastră, lady de Braose nu a făcut rost de suma necesară la data stabilită. Puteţi furniza banii în locul Iul?

O privi puţin curios, dar complet dezinteresat. Matilda înghiţi sec.

— Am bani ascunşi la loc sigur. Poate că sunt de ajuns, nu ştiu. Sunt sigură că soţul meu trebuie să apară. N-aţi putea să-l mai păsuiţi puţin? Cred că regele…

— Regele, milady, a aflat că soţul dumneavoastră a fugit în Franţa, vorbi celălalt om.

Se aşezase la masă, curăţindu-şi indiferent unghiile cu un cuţit.

— Mă tem că este adevărat.

Şi el o urmărea acum.

Matilda îşi muşcă buza. Acum se simţea liniştită, chiar uşurată că aşteptarea se terminase.

— Atunci va trebui să strâng banii de una singură. I-am ascuns cu ajutorul administratorului meu de la Hay. Era nişte aur, bijuterii şi monezi. Le-am pus în cufere şi le-am transportat în munţi.

— Şi banii aceştia – Edward urmărea documentul – se ridică la cincizeci de mii de mărci? Ştiţi, acum, după fuga soţului dumneavoastră, solicităm întreaga sumă.

Celălalt bărbat nici nu se sinchisise să ridice ochii. Continua să-şi scobească unghia degetului mare.

— Mă gândeam la prima parte de restituire a datoriei.

Matilda îşi căuta cuvintele cu grijă.

— Cred că sunt cel puţin zece mii. Aş putea strânge mai mult dacă mi s-ar permite să mă duc în Ţara Galilor…

— Nici nu poate fi vorba, îmi pare rău!

Edward trase pergamentul spre el, pe birou.

— N-aţi notat valoarea bunurilor ascunse, lady de Braose? Poate că o să-l găsim pe administratorul dumneavoastră şi o să-l punem să le aducă. Dacă-mi spuneţi numele lui, o să trimit călăreţi.

— Erau în jur de patru mii de mărci în monezi.

Ridică din umeri.

— Tot acolo se aflau şi majoritatea bijuteriilor. Probabil că valorează foarte mult. Şi inelele, lanţurile şi aurul soţului meu.

Se uită de la unul la celălalt, dar ambii oameni clătinară din cap.

— Îmi pare rău. Nu este suficient.

Edward se ridică şi îşi umezi buzele nervos.

— Trebuie să te anunţ milady, că Înălţimea Sa a poruncit ca soţul dumneavoastră să fie declarat proscris. A mai poruncit de asemenea să purtaţi răspunderea faptelor lui Sir William dacă nu achitaţi întreaga sumă la trei zile după sărbătoarea Sf. Agnes, aşa cum se precizează în înţelegerea semnată de dumneavoastră.

Se opri în timp ce colegul lui se ridică şi el în picioare şi începu să strângă pergamentele. Se pregăteau să încheie.

— Şi în ce fel va trebui să suport răspunderea? murmură

Matilda în linişte a camerei.

Ridică din umeri.

— Am scrisori pentru administrator. Veţi fi trimisă împreună cu fiul dumneavoastră la castelul regal de la Corfe. Înţeleg că celelalte doamne şi nepoţii vor rămâne aici deocamdată.

Matilda se uită de la unul la celălalt. Simţea cum o cuprinde panica.

— Când trebuie să plecăm?

— Azi. De îndată ce este gata escorta.

Cei doi bărbaţi făcură o plecăciune şi se îndreptară spre ieşire. După ce plecară, rămase singură dinaintea cavalerului care o adusese din turn.

— Ar fi bine să vă luaţi la revedere, milady, spuse el blând. Administratorul bănuia ce scrie în epistole, aşa că escorta este pregătită.

— Corfe, şopti ea tristă, o folosea ca închisoare.

— Doar din când în când. Altădată era reşedinţa lui preferată. Nu vă îngrijoraţi. Acolo n-o să-i mai staţi în drum. O să vă uite şi prietenii dumneavoastră vor putea să va răscumpere.

Îi puse mâna pe braţ, încercând s-o încurajeze, dar Matilda nu reuşi să-şi oprească tremuratul. Îl privi tristă pentru o clipă, iar apoi îl urmă în camera pe care o împărţise atâtea nopţi cu Margaret şi Mattie. Îşi luă adio cu ochii în lacrimi şi strânse în braţe copilaşii, lăsându-l la urmă pe John, care se agăţă de ea plângând.

— O să ne vedem cât de curând, o încurajă Margaret luând-o de mână pentru o clipă. Nu te îngrijora. Ai mulţi prieteni. Vor încerca toţi să-l convingă pe rege să te elibereze. N-o să răspunzi la nesfârşit pentru greşelile tatei. Vei vedea.

Matilda încercă să zâmbească.

— Da, draga mea, voi vedea, murmură ea încet. Sunt sigură că până la urmă va fi totul bine.

Se ridică s-o sărute pe fiica ei pentru ultima oară.

— Ajunge!

Sam veni dinaintea lui Jo şi o privi răvăşit.

— Este prea curând. Poate că John vrea să te ucidă, milady, dar eu pot încă să te salvez.

Inspirând adânc, se calmă cu mare efort.

— De data aceasta pot. O să te urmez la Corfe. O să mă împotrivesc.

Îngenunche lângă ea şi o luă de mână.

— Doamne Sfinte, n-am vrut să suferi atât. Încă puţin, Moll. Încă puţin. Trebuie să mergi acolo. Dar eu o să te urmez.

Acum plângea sfâşiat de durere.

— Fratele meu va trebui să dea socoteală pentru multe. Dar nu el o să te salveze. O să te salvez chiar eu.

Îi duse mâna la buze şi-o sărută. Apoi se ridică încet.

— Şi acum eşti în siguranţă până mâine dimineaţă. Vei rămâne aici, milady, fără să te mişti, până în zori. Abia atunci şi numai atunci vei porni în ultimul tău drum spre Corfe. În noaptea asta am de plătit o datorie.

Zâmbi brusc şi îşi îndreptă umerii.

— Apoi te voi urma iar mâine vei fi a mea.

Dădu drumul mâinii, se duse la TV şi opri sonorul. Apoi luă caseta şi o băgă în buzunar, privind de jur împrejur prin cameră. Jo nu se mişcase. Se uita la televizor fără să vadă nimic. Era palidă la faţă şi îi înţepeniseră degetele pe pernă. Ieşi din apartament în vârful picioarelor, închise uşa în urma lui şi alergă pe scări. În Gloucester Road luă un taxi.

Judy puse două căni pe masă şi împinse pachetul de zahăr spre Tim.

— Ştii, nu m-am aşteptat să te ocupi atât de atent de catalogul meu. Îţi sunt recunoscătoare.

Luă două linguriţe, împrăştiind cristalele albe pe farfurie şi mestecă în ceaşca de cafea, în timp ce undeva la parter se auzi o uşă trântindu-se. Răsună zgomot de paşi pe scară.

— Îmi pare rău că nu pot să duc proiectul până la capăt.

Tim îi zâmbi.

— De fapt, ca să fiu cinstit, i-am rezervat mai multe ore decât ar fi fost necesar. N-aveam chef să-mi petrec seara de unul singur. Caroline îşi făcea bagajele, îşi spăla părul şi încerca s-o convingă pe mama ei că n-o să se alăture nici unui guru. Ne întâlnim mâine după-amiază la aeroport.

Judy îi aruncă o privire plină de umor şi înţelegere.

— Am putea cina împreună, dacă vrei...

Tresări surprinsă când auzi un ciocănit în uşa studioului. Tim se ridică în picioare.

— O.K., zise el. Spune ce preferi – mâncare chinezească sau altceva?

Deschise uşa şi se dădu brusc înapoi când Sam îl împinse şi intră în cameră.

Judy sări de pe scaun.

— Sam? exclamă ea speriată. Ce cauţi aici?

Sam încremeni în timp ce uşa se trânti de perete. O privi pe Judy, apoi pe Tim şi zâmbi.

— Deci!

Inspiră adânc.

— Voi doi?

— Ieşi afară, Sam.

Judy îşi înfipse mâinile în şold.

— Nu ştiu ce dracu' vrei, dar ieşi afară! Ai auzit? Dacă nu, chem din nou poliţia!

Începu să strige.

— Nu eşti binevenit în studioul meu.

— Haide, Sam!

Tim făcu un pas spre el.

— Doar ai auzit ce ţi-a spus Judy. Pleacă în linişte!

Sam râse.

— Ce băiat drăguţ, îl ironiza el. Dar nu, prietene, de data asta nu! Cred, că avem de lămurit nişte probleme care aşteaptă demult să fie rezolvate.

Când păşi ameninţător spre Tim, Judy se întoarse şi se strecură în baie. Înşfăcă telefonul, dar Sam se luă imediat

după ea şi smulse firul din perete.

— Fără poliţie, Judith, draga mea! murmură el. Acum o să ne descurcăm foarte bine şi fără ei.

Judy se albi la faţă.

— Ai înnebunit, Sam! strigă ea. Da, da, eşti nebun de legat!

Tim apăru în prag, în spatele lui Sam şi, pentru o clipă, nu se mişcă niciunul din ei. Apoi, Sam aruncă firul.

— Pe tine voiam să te văd, Judith. Îmi amintesc că trebuia să punem la punct unele lucruri. De fiecare dată când plec de la Joanna simt nevoia să vin aici. Să vizitez altă târfă. Toate femeile sunt nişte târfe. Chiar şi mama mea. N-ar fi trebuit să facă încă un copil. Da, a fost curva tatălui meu.

Inspiră adânc, stăpânindu-se cu mare greutate.

— Ar trebui să te simţi flatată că am aceleaşi gusturi ca şi fratele meu în materie de femei frumoase. Pentru că eşti bineînţeles o femeie frumoasă.

Se întoarse spre Tim.

— Mă bucur că eşti şi tu aici, ca să mă lămuresc şi cu tine odată! Ţii minte… fiica cea mai mare a soţiei mele?

Îi sclipeau ochii.

Judy se dădu înapoi în timp ce Tim îl privea pe Sam.

— Las-o baltă, Sam! exclamă el pe un ton rece. Las-o baltă! Totul este numai în imaginaţia ta.

— Zău?

Sam se apropie de el.

— Joanna nu este de aceeaşi părere, râse Sam.

— Dacă te-ai mai dus la Jo, mârâi Tim încordându-se brusc.

Deşi nu era la fel de solid ca Sam, îl depăşea cu câţiva centimetri.

— Dacă ai atins-o, jur pe Dumnezeul meu că te omor!

— Bineînţeles că am atins-o, zâmbi Sam. Credeai că o s-o las în pace? Ştii, a recunoscut tot. Că m-a înşelat, că s-a culcat cu tine! Am bătut-o pentru asta, nu ţi-a spus? Şi dacă pe ea am bătut-o ce crezi că aş putea sa-i fac

ticălosului care a sedus-o?

Acum se afla doar la câţiva metri de Tim.

— Sam, pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te! Hai să discutăm calm!

— Acum nu se mai poate. Mai demult n-am ridicat niciun deget. M-am prefăcut că nu ştiu. Am văzut cum oamenii râdeau în spatele meu şi-mi spuneau încornorat. Cu regele nu puteam să mă pun, dar cu tine este altceva. N-am fost sigur. În trecut era prea isteaţă pentru mine, dar acum lucrurile s-au schimbat. Acum sunt tare pe poziţii. Şi ştiu adevărul.

Luă candelabrul de aramă de pe scrinul de lângă el şi-l ridică ameninţător.

— Vei plăti pentru ce ai făcut, de Clare!

— Nu! zbieră Judy când îşi înălţă braţul.

Tim, alb la faţă, se retrase spre dormitor. În momentul acela îşi prinse piciorul de carpeta persană care acoperea podelele lustruite. Se clătină pentru o clipă şi apoi alunecă într-o parte, izbindu-se de marginea uşii.

Sam râse.

— Acum eşti al meu, de Clare! În genunchi!

Înălţă candelabrul deasupra capului, dar Judy se năpusti asupra lui şi-l prinse de braţ. În timp ce se luptau, Tim alunecă încet pe jos. Avea o rană urâtă la tâmplă. Se lovise de clanţă.

Sam lăsă braţul în jos şi se uită la Tim.

— Tim?

Judy se aruncă în genunchi, lângă el.

— Tim, te simţi bine?

Îşi ridică faţa albă spre Sam.

— A leşinat!

La început, Sam nu se urni. Apoi se lăsă pe vine şi-i căută pulsul după ureche. Judy îşi ţinu respiraţia. Simţea că i se face rău.

— Este O.K., zise Sam în cele din urmă.

Vorbea din nou pe un ton calm.

— Dar ar fi bine să chemi salvarea.

Se sculă în picioare.

— Îmi pare rău. Mi-am ieşit din fire.

Judy se dădu înapoi.

— Ticălos ordinar ce eşti!

Îi sclipeau ochii de mânie.

— Ieşi afară, Sam! Ieşi afară! Dacă nu, jur că o să putrezeşti în închisoare pentru tot restul zilelor tale! Ar trebui să fi pus în cămaşă de forţă!

Alergă spre pat şi înşfăcă telefonul. Apoi îl trânti suspinând.

— Trebuie să sun de la parter. Să-i pun o pernă sub cap?

— Nu, este mai bine să nu-l atingi.

Sam stătea în picioare şi privea trupul inert al lui Tim. După o clipă, luă o pătură şi-l înveli.

— Ar fi bine să telefonezi mai repede.

În Berkley Street petrecerea era în toi. Jane stătea în braţele lui Jim Greerson când sună telefonul şi, la început, nimeni nu se sinchisi să răspundă. Apoi Jane se întinse şi ridică receptorul.

— Nick? strigă ea. L-a văzut cineva pe şefu' – îl caută un tip; spune că e urgent.

Nick apăru imediat cu un pahar de şampanie în mână. Zâmbea.

— Un telefon la ora asta? Probabil că cineva vrea să formuleze o plângere.

Se duse la birou.

— Alo?

La capătul celălalt al firului răsună vocea vecinului de la parter al lui Judy. Nick ascultă un timp uluit. Pe urmă se ridică brusc în picioare.

— Un accident? Cine este rănit?

— Nu ştiu, răspunse domnul agitat. Un domn drăguţ şi foarte înalt. S-a lovit la cap. Domnişoara Curzon a plecat cu el. L-au dus la spitalul St. Stephen.

Judy stătea singură în sala de aşteptare slab luminată.

Avea ochii roşii de plâns.

— Ce s-a întâmplat?

Nick o strânse în braţe. Fata clătina din cap şi suspina.

— Cred că şi-a spart capul. Acum îl operează.

— Pe cine?

O împinse uşor să-i vadă faţa.

— Cine a fost accidentat, Judy?

— Tim! Tim Heacham!

— Tim?

Nick încremeni.

— Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Venise să-mi fotografieze tablourile, când a apărut deodată fratele tău. L-a ameninţat pe Tim şi…

Începu din nou să suspine.

— L-a lovit Sam? tresări Nick.

— Nu!

O pufni plânsul şi căută un şerveţel în buzunarul, blugilor.

— Nu, a încercat s-o facă şi Tim s-a ferit. Atunci a alunecat pe afurisitul meu de covor. Ah, Nick! Dacă moare?

— De ce s-au luat la bătaie?

— Sam l-a numit de Clare. Cred că din cauza lui Jo. Vorbea despre fiica lui.

Nick se încordă.

— Fratele meu este nebun cu adevărat, zise el în cele din urmă. Îşi puse coatele pe genunchi şi îşi sprijini capul în palme.

— Doamne, ce încurcătură! Unde este? A venit la spital?

Fata clătină din cap.

— Nu ştiu unde a plecat!

Se uitară amândoi la tânăra blondă în halat alb. Ţinea o fişă în mână.

Se aşeză lângă ei zâmbind obosită.

— Înţeleg că aţi venit cu domnul Heacham.

Judy aprobă.

— Cum se mai simte?

Tânăra ridică din umeri.

— N-a ieşit încă din operaţie. O să vedem mai târziu. Mă

întreb dacă ştiţi ceva despre rudele lui?

Judy îl strânse de mână pe Nick.

— De ce, este pe moarte?

— Nu, nu. Dar aşa se procedează. Trebuie să luăm legătura cu familia lui.

Se uitară unul la celălalt.

— Nu ştiu nimic despre familia lui, zise Nick încet. Îmi pare rău. Suntem doar prieteni.

— Înţeleg.

Îşi puse creionul în buzunar.

— Pe soţia lui o cunoaşteţi?

— Nu este căsătorit, spuse Judy pe un ton blând.

Femeia se încruntă.

— Înainte de operaţie şi-a recăpătat cunoştinţa. Vorbea despre fiica lui. Parcă Matilda, nu-i aşa? Poate am putea s-o găsim?

Nick se ridică încordat.

— N-are nicio fiică! zise el.

Când femeia dispăru după uşile batante, Nick se întoarse spre Judy.

— Ei, ce faci? Nu-i dai telefon lui Leveson? Ar ieşi un articol pe cinste!

Judy se înroşi.

— Bineînţeles că nu.

Se foi pe scaun.

— Cât crezi că o să dureze operaţia?

Nick ridică din umeri.

— Cred că ar trebui s-o anunţăm pe Bet Gunning. Îl cunoaşte mai bine pe Tim. Probabil că ştie unde este familia lui.

Se uită la ceas.

— S-ar putea să ştie şi Jo, zise Judy. Mă întreb dacă Sam s-a întors acolo. Spunea că vine de la ea de acasă. Nick, ce-i cu tine?

Se ridicase în picioare alb la faţă.

— Eşti sigură?

Se îndreptase deja spre uşă.

— Rămâi aici, Judy, îi spuse şi dispăru.

Judy se trânti pe scaun şi începu din nou să plângă. Era miezul nopţii.

— Jo? Jo, mă auzi?

Nick se aplecă şi o luă de mână. Era rece ca gheaţă. Se uita la televizor fără să clipească. Nick îl închise şi îşi mişcă degetul în faţa ei. Nimic. Îi luă pulsul. Se simţea foarte slab.

— Jo? Jo, iubirea mea, ascultă-mă! Trebuie să mă asculţi. Te rog!

Îşi agită mâinile.

— Jo, am nevoie de tine. Pentru numele lui Dumnezeu, iubirea mea!

Inspiră adânc.

— Jo, număr până la zece. Când ajung la unu o să te trezeşti, mă auzi?

Îi tremura vocea. O întinse pe perne. Îi atinse fruntea. Pielea i se răcise îngrozitor.

— Zece, nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu.

O prinse de încheieturi.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Rămase nemişcată, fără să clipească. Nick privi sălbatic în jur. Apoi sări în picioare. Carnetul cu adresa lui Jo era lângă telefon. Deschise la a doua pagină şi găsi numărul pe care-l căuta. Bennet, C – birou-acasă/în oraş-acasă/la ţară. Nick ridică receptorul, rugându-se în gând.

Îi răspunse vocea adormită a doamnei Bennet. Trecură patru secunde până să vină soţul ei.

Îl ascultă pe Nick foarte atent.

— Pare o transă adâncă, spuse el mai mult ca pentru sine. Vin imediat. Nu încerca s-o trezeşti, Nicholas. Sosesc în douăzeci de minute. Dacă se răceşte prea rău, acoper-o cu pături şi ia-ţi ceva de băut. Gata, am plecat!

Nick se uită la ceas. Era unu şi un sfert. Găsi două pături în dulap şi o înveli tandru. Apoi se duse în bucătărie şi băgă ibricul în priză. Se făcuse două când sună soneria.

Bennet traversă camera din doi paşi. Trase uşor pledurile de pe faţa lui Jo.

— De cât timp este în starea asta?

Nick ridică din umeri.

— Probabil de când a plecat fratele meu; pe la nouă sau zece.

— El a cufundat-o în transa aceasta?

Bennet îl studie atent pe Nick.

— Bănuiesc că da, zise Nick trist. Dar ştim amândoi că poate s-o facă şi singură.

— Credeam că a învăţat să lupte, dar poate că n-a reuşit când s-a văzut fără nimeni alături. O să-şi revină?

Bennet zâmbi.

— Cred că da. Încearcă să-şi mişte pupilele – vezi? Cred că iese din transă cu propriile ei puteri.

Se aşeză lângă Jo, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse spre el.

— Mă auzi, Lady Matilda? Bun, deci îmi recunoşti vocea! Doar ştii că poţi să-mi vorbeşti fără frică, draga mea! Cred că ar fi mai bine să te trezeşti, draga mea! O să te trezeşti încet…

Se întrerupse când Jo tresări în mâinile lui. Ochii ei îşi pierduseră fixitatea şi priveau spre Nick. Nick se ridică, zâmbind uşurat.

— Jo, slavă Domnului…

Dar fata se smulse din strânsoarea lui Bennet şi se sculă în picioare tremurând.

— Vă rog, exclamă ea agitată. Vă rog, daţi-mi mai mult timp. Am banii. Doar v-am spus, sunt ascunşi în munţi, mai sus de Hay. Vă rog, daţi-mi mai mult timp.

Îi curgeau lacrimile pe obraji.

— William o să se întoarcă. Dacă nu pentru mine, măcar pentru fiul lui. Vă rog, Înălţimea Voastră, vă rog…

Se aruncă în genunchi în faţa lui Nick.

— Vă rog, pedepsiţi-mă pe mine, dacă trebuie, dar nu pe fiul meu. Nu pe Will!

Suspina violent.

— Lăsaţi-mă! Faceţi ce doriţi cu mine, dar cruţaţi-mi fiul! N-a greşit cu nimic! Este doar vina mea! Vina mea!

Îşi ridică privirile. Părul îi cădea peste ochii înlăcrimaţi.

— M-aţi iubit odată, Înălţimea Voastră! Oare dragostea Voastră s-a transformat definitiv în ură?

Bennet o luă uşor de umeri.

— Vino, draga mea. N-are rost…

— Nu! zbieră ea. Nu vreau să plec! Trebuie să mă ascultaţi Stăpâne! Regele meu! Vă implor, cruţaţi-mă!

Suspina isteric, agăţată de puloverul lui Nick.

Carl Bennet se întoarse liniştit spre trusa pe care o adusese. O aşeză pe măsuţa de cafea, deschise capacul şi scoase o seringă hipodermică.

— Ţine-o bine! îi zise el în şoaptă. O să-i fac un sedativ.

— Vino iubito! spuse Nick.

Îi tremura vocea.

— O să te cruţ! O să…

Se pare că nu-l simţi pe Bennet care-i ridicase mâneca şi-i înfipsese acul în braţ după ce o frecase mai întâi repede şi eficient cu o bucată de vată îmbibată în alcool. Peste câteva secunde, degetele se desprinseră de puloverul lui Nick şi se prăbuşi la picioarele lui.

Bărbatul rămase nemişcat. Îl durea gâtul de încordare. Carl îl bătu uşor pe umăr.

— O să te ajut s-o duci în pat. I-am făcut o doză de Valium. O să doarmă câteva ore. Când se va trezi, n-o să mai aibă nimic.

Nick îşi reveni cu greu.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur.

Carl îi zâmbi încurajator.

— Mă întorc – se uită la ceas – mâine dimineaţă pe la zece. Aş vrea să-mi permiţi s-o hipnotizez din nou şi să-i impun să nu se mai lase niciodată atrasă în transă nici de alţii nici de ea însăşi. Cred că de data aceasta voi reuşi. Este destul de speriată.

Se apleacă şi săltă umerii lui Jo de pe podea.

— Hai s-o ducem în pat.

O aşezară uşor pe saltea. Nick îi scoase sandalele şi o acoperi cu o pătură. Apoi îi dădu părul de pe faţă şi o sărută pe frunte. Carl Bennet plecă peste cinci minute. După ce îşi turnă un gin, Nick deschise balconul. Cerul era negru deasupra felinarelor de pe stradă. Aerul rece şi tăios îl făcu să se înfioare. Dar era plăcut şi curat. Mirosea a ploaie.

Se întoarse cu spatele spre fereastră şi se trânti pe sofa. Mâine – ba nu azi – se va termina totul. Jo va uita că s-au întâmplat vreodată toate acestea. Dar el îşi va aminti. El, Sam şi Tim.

Bietul Tim. Se ridică gemând, se uită la ceas şi sună la spital.

— Aş putea ştii cine sunteţi? îl chestionă vocea impersonală de la celălalt capăt al firului ca răspuns la întrebarea lui după un moment de linişte.

Nick îi spuse cum îl cheamă.

— Am fost la spital mai devreme, îi explică el. Tim este un prieten de-al meu.

— Îmi pare rău, domnule Franklyn, zise vocea cu regret. Mă tem că am veşti proaste. Domnul Heacham nu şi-a mai revenit după operaţie. A murit la trei fără un sfert.

39

Sam se aşeză confortabil pe scaunul lui din avion şi închise ochii. Nu suporta decolările – presiunea exercitată asupra corpului său când aeroplanul accelera, roţile care se rostogoleau sub pista care dispărea din faţa ochilor, conştiinţa că era prins în curele în burta aparatului, neputincios, plutind spre destinaţia aleasă de maşina zburătoare. Îşi concentră ochii disperat asupra plăcuţei „Nu fumaţi", aşteptând să simtă o uşoară zguduire, semn că se ridicase de la pământ.

I se învârtea capul. Era mahmur, fără îndoială, deşi nu-şi amintea să fi băut ceva. Ştia că se plimbase prin Park Lane în zori. Începuse să plouă şi îşi dăduse capul pe spate, să simtă picăturile reci pe faţă. Epuizat, ajunsese în cele din urmă în apartament. Nick nu se întorsese de la petrecere.

Sam îşi strânse meticulos lucrurile, verificând să nu fi uitat ceva. Apoi închisese luminile şi trase draperiile, lăsând să pătrundă lumina cenuşie a dimineţii. Afară ploua torenţial.

Înainte să iasă din apartament, băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase crucifixul. Se uită la el mult timp, apoi îl sărută şi-l puse pe biroul lui Nick, sprijinit de veioză. Îl privi câteva secunde, se închină şi se întoarse spre uşă. După ce o închise, aruncă cheile în cutia de scrisori şi coborî scările. Deşi era epuizat, simţea nevoia să se plimbe. Va merge prin ploaie până la staţia Green Park şi va lua metroul de Piccadilly, spre aeroportul Heathrow. Abia în ultimul moment se răzgândi să-şi cumpere bilet spre Edinburgh şi se înscrise în schimb pentru zborul de Paris. N-avea niciun motiv să creadă că Judy va spune poliţiştilor ce se întâmplase în studioul ei dar era mai prudent să dispară deocamdată. Zâmbi sinistru când scoase cartea de credit American Express şi o porni pe culoar, către avion.

Se aplecă spre fereastră şi privi peisajul cu casele şi şoselele sale miniaturale, atât de ordonat aranjate. Urmară

apoi câteva coline şi panglica argintie a unui râu. Pentru o secundă, zări turnurile maiestoase ale castelului Windsor. Apoi, avionul se înălţă spre plafonul gros al norilor. Sam se sprijini de spătar, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se gândi pentru prima oară la Jo.

Închise din nou ochii, simţind o sudoare rece pe spate. O părăsise. Dăduse greş. Fugise din nou. Da, fugise în Franţa. Şi istoria se repetase.

Conştiinţa dinăuntrul lui hohotea ironic. Încercă s-o domolească, să oprească explozia din pieptul său. Îşi apăsă capul de scaun şi deschise gura să elibereze zbuciumul lăuntric. Suspină sfâşietor. Peste câteva clipe, îi şiroiau lacrimile pe obraji.

Era ora opt când Nick veni lângă Jo. O privi cu duioşie, aranjându-i pătura în jurul ei. Apoi se aplecă şi-o sărută pe buze.

— Jo, iubirea mea, murmură el. Mă duc la birou să iau contractele şi mă întorc imediat. Mă auzi, Jo?

Fata nu se mişcă. Remarcă venele albastre de pe pleoape, tenul ei aproape transparent, încadrat de şuviţe întunecate, cu nuanţe castanii care se revărsau pe perna albă.

— Mă întorc în patruzeci de minute, Jo, îţi promit, şopti el din nou. Pe urmă, n-o să mă mai dezlipesc de lângă tine.

Ezită pentru o clipă în faţa uşii. Oare n-ar trebui să se urce la etaj şi s-o roage pe doamna Chandler să stea cu Jo până venea? Se uită la scara slab luminată de cerul plumburiu şi începu să coboare. Jo dormea adânc. Doctorul Bennet spunea că n-o să se trezească decât după opt ore. Va lua un taxi până la birou va strânge contractele şi schiţele şi se va întoarce înainte de nouă.

Când Nick ieşi, Jo deschise ochii. I se învârtea capul şi îi venea greaţă. Se ridică cu greu din pat şi se duse la baie.

Patruzeci de minute, aşa îi promisese Nick. Va lipsi doar patruzeci de minute.

Se băgă sub duşul rece până o apucă tremuratul, dar reuşi să se trezească. După ce se şterse, îşi puse blugii şi un pulover gros. Apoi luă o cană de cafea neagră, fierbinte. Cofeina izbi ca un ciocan nervii ei încordaţi. Îşi simţea inima bătând repede când întinse mâna pe raft să ia o hartă.

Se îmbrăcă într-o jachetă de doc, îşi înfăşură o eşarfă la gât, îşi agăţă o geantă de umăr şi căută cheile Porsche-ului. Erau pe birou, unde le lăsase. Zâmbind palid, le roti pe deget şi ieşi din apartament. Se făcuse 8:27.

Nick se întoarse la 8:45. Plăti taximetristului şi alergă pe scări. Simţi că se trezise de cum deschisese uşa. Mirosea a cafea şi veioza de pe birou era aprinsă.

— Jo?

Trânti uşa agitat şi puse dosarele pe un scaun.

— Unde eşti?

Îşi dădu seama instinctiv că apartamentul era gol, dar se încăpăţână s-o caute. Intră în dormitor şi observă patul răvăşit, semn că se dăduse jos în mare grabă. Rochia îi căzuse pe podea în baie, iar duşul mai picura încă.

Strânse robinetul şi se întoarse în livingroom. Agendele de pe biroul ei erau împrăştiate peste tot, de parcă ar fi căutat ceva. Trase una spre el, studiind scrisul mărunt. Un rând îi atrase atenţia în mod deosebit.

Matilda şi fiul ei au fost trimişi ia Windsor într-o temniţă. Jo tăiase Windsor cu atâta furie încât rupsese hârtia şi scrisese pe deasupra *Corfe.*

Se îngrozi. Alergă la balcon, îl deschise şi ieşi afară. Ploaia curgea neîntrerupt, revărsându-se din ghivece şi inundând floarea pasiunii care atârna pe perete în ghirlande grele. Aplecându-se peste balustradă, Nick se uită pe stradă după maşina lui. Mai devreme, când se gândea dacă s-o ia său nu, o observase. Dar oprise imediat un taxi în faţa lui şi uitase de ea. Doamne, ce greşeală! Locul din parcare era gol.

Îi tremurau mâinile când formă numărul de telefon al lui Bennet.

— Ştiu că am fost un nebun s-o las singură, dar dormea

şi trebuia să iau nişte contracte blestemate. Mi-a luat maşina.

Urmă o scurtă pauză.

— Nu va fi în stare să conducă. Ştii cumva unde s-a dus?

— La Corfe.

Nick bătea cu degetele în masă, nervos.

— Cred că este pe undeva în Dorset, în regiunea de coastă. N-am fost niciodată acolo. Trebuie să fie vreo trei sau patru ore de condus.

— Vin imediat cu maşina şi te iau, zise Bennet. De cât timp a plecat?

— Cam de o jumătate de oră până să ajung. Înseamnă deci un avans de-o oră faţă de noi. Fii gata!

Bennet trânti receptorul.

În camera ei de hotel de lângă Frome, Ann Clements se uită pe fereastră la ploaia care nu se mai oprea. Nu-i plăcea să conducă pe vreme rea. Îi pierea tot cheful. Se uită la cutiile cu pamflete de pe pat. Fusese inconştientă să le descarce din camion noaptea trecută. Se temuse să nu i le fure cineva din parcare, dar acum va trebui să le care înapoi prin ploaie. Le luase cu o zi înainte de la tipografie şi trebuia să le ducă la Londra. Se strâmbă. Londra pe ploaie era şi mai nesuferită decât Londra însorită şi nu cunoştea pe nimeni care ar fi putut s-o însoţească la teatru.

Ba nu, exista cineva! Jo!

Când sună, i se răspunse imediat. Zâmbi şi se aşeză pe pat în timp ce-şi punea la loc carneţelul cu adrese în geanta ei uriaşă de pai.

— Bună Nick. Ce mai faceţi?

Bărbatul îi vorbi pe un ton trist.

— Ann, tu eşti? Nu este bine deloc. Jo se simte rău.

— Ce păcat!

Ann sesiză deprimarea din glasul lui.

— Sunasem s-o anunţ că vin la Londra după-amiază. Mă gândeam să trec pe la voi. Şi chiar aş trece dacă vă pot ajuta cu ceva. Noaptea trecută m-am întors de la Frome şi

acum sunt…

— Ai spus Frome? sări Nick. Frome din Somerset?

— Da, de fapt, sunt în afara oraşului…

— Ann, ajută-ne te rog! Jo este în drum spre Corfe. Ştii ce înseamnă asta. Nu trebuie să fie singură acolo. Plec imediat după ea, dar mi-a luat maşina. Poţi să ajungi repede la castel? Te implor!

— Da, bineînţeles!

Ann se ridica agitată.

— Dar unde este Corfe?

— În Dorset. Pe coastă. Cam la o oră de locul unde te afli acum. Ai o hartă bună?

— Da, însă camionul meu vechi nu prea merge repede.

— Ann, nu-mi pasă cum merge. Oricum o să ajungi înaintea noastră. Te rog.

Ann inspiră adânc.

— O.K. Nick. Am plecat.

Închise telefonul şi se uită la cutii. Fir-ar să fie. Îi va lua cel puţin zece minute să le încarce.

Jo se uită prin parbriz, încercând să-şi înfrângă oboseala, în timp ce ştergătoarele se mişcau obsedant. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi. Şoseaua se întindea la nesfârşit, mărginită de oleandrii şi ruginite mov-aurii. Vizibilitatea era redusă aproape complet de şuvoaiele de apă aruncate de camioanele care goneau spre vest.

Trase la o benzinărie şi făcu plinul. Comandă o cafea neagră la barul luminos de alături şi se aşeză la masa acoperită cu plastic, uitându-se la ghiveciul cu ochiul boului. Era frântă de oboseală. Mersul prin traficul aglomerat de duminică, ameţeala din cap şi mai ales senzaţia de nezdruncinat că trebuia să facă această călătorie o copleşeau. Nu se gândea nici la viitor, nici la trecut. Îşi simţea mintea golită, uscată. Îşi bău cafeaua repede şi se ridică. Mai avea de parcurs multe mile. Se sui în maşină şi se îndreptă spre sud-vest.

Traficul încetini, târându-se peste autostrăzi în lucru,

apoi se avântă din nou în New Forest, până când şoseaua se termină şi o luă pe drumuri înguste. Fu nevoită să reducă viteza şi să urmărească linia albă de pe mijloc. Ploaia curgea fără întrerupere. Ştergătoarele se învârteau continuu. Înainte şi înapoi. Tresări, văzând că Porsche-ul mergea pe contrasens. Trase de volan evitând o maşină care o atenţiona cu farurile şi claxonul.

Trebuia să rămână trează.

Se zgâi la un semn de circulaţie, care dispăru în perdeaua de ploaie dinaintea ochilor ei.

Trecu prin Wareham, unde opri de trei ori la semafoare, rozându-şi unghiile de nerăbdare. Apoi parcurse în sfârşit ultimele mile pe drumul îngust.

Castelul Corfe se ridica pe dealurile Purbeck. Turnurile sale sfărâmate se întindeau pe cer ca nişte degete întunecate, sentinele neclintite, vizibile de la o milă depărtare pe cărarea şerpuitoare. Jo încetini. Ploaia se oprise în sfârşit, iar cerul începea să se limpezească spre sud. Sub razele soarelui, culorile erau vii. Rochiţa rândunicii sclipea pe garduri, iarba strălucea purpuriu în şanţurile nisipoase şi peste tot copacii de smarald reflectau lumina soarelui. Peste câteva clipe se ridicară aburi din pământ, iar valurile de ceaţă se adunară în coroanele pomilor.

Conducea încet, la poalele dealurilor, uitându-se la ruinele albicioase de deasupra ei. Apoi trase în centrul vechiului sat din piatră, la sud de castel şi, deschizând portiera, ieşi ameţită.

Se îndreptă spre ruine cu ochii aţintiţi asupra zidurilor dinaintea ei, trecând de pod, la umbra intrării. Acolo fu oprită de un chioşc şi o barieră. Un om o privea întrebător şi îşi dădu seama că trebuia să plătească. Îi venea să râdă isteric în timp ce căuta în buzunarele blugilor după o monedă. În cele din urmă, pătrunse în castel şi o luă pe cărarea îngustă, spre turnurile groteşti, sfărâmate, care străjuiau Poarta Martirilor.

Castelul părea părăsit după ploaie, dar Jo nu observă aproape nimic. Nici pietrele străvechi, măcinate de soldaţii

lui Cromwell, nici florile sălbatice, ciulinii, coada şoricelului, ruginiţa, sovârvii şi viţa agăţătoare. Nici cerul albastru şi stânca albă de Purbeck, acoperită cu licheni. I se întunecaseră ochii.

Carl Bennet înjură răsunător când apăsă pedala de acceleraţie şi introduse în trafic Mercedes-ul său albastru. Depăşi două camioane la numai câţiva centimetri de maşinile care veneau din sens opus. Nick se încordă pe scaun. Închise ochii fără să spună nimic. Când îi deschise din nou, văzu că cerul plumburiu începuse să se lumineze. Se uită la harta de pe genunchi.

— Încă zece mile, zise încordat.

Bennet încuviinţă din cap. Îşi vârî limba printre dinţi când atacă o curbă strânsă, apoi zâmbi.

— Ploaia s-a oprit în sfârşit, zise el.

Şeful gărzii îi aştepta întunecat la faţă. Ţinea în mână ordinul regelui. Când caii se opriră dinaintea lui, îl reciti. Nu-i venea să creadă. Apoi luă o torţă şi arse pergamentul.

Temniţa se afla sub podeaua turnului de vest. Will căzu greoi când îl împinseră înăuntru cu picioarele îndoite sub el. Cu Matilda se purtară mai blând. O coborâră încet şi-i aruncară o piele de oaie şi nişte paie. Îşi ridică privirile uluită; soldaţii se zgâiau la ea, cu torţele aprinse în mână. Se simţea o adiere de aer curat. Apoi lăsară trapa de piatră.

Lumina se strecură prin şanţul de la baza zidului. Îngenunche să se uite prin orificiu şi zări dealul din faţa castelului. Era acoperit cu zăpadă. Domnea o linişte adâncă, tulburată doar de gemetele lui Will. Încercase să-i elibereze piciorul bâjbâind prin întuneric. Când dăduse de sânge şi oase rupte, izbucnise în plâns.

Soarele coborî la apus, dar nu apăru nimeni. Nu aveau nici hrană, nici apă. Strânse în pumni boabele de grâu agăţate de paie. Will ardea ca focul.

— Salvează-ne, Sfântă Fecioară! se rugă ea.

Zorile apărură din nou, fără să le aducă nicio alinare. Se

agăţă cu unghiile de pereţi, hohotind.

Când se întunecă, Matilda îl luă pe Will în braţe. Era topit de febră, cu faţa schimonosită de durere. Strigă tare de două ori şi Matilda îşi aminti de ziua când se născuse – scheletul strâns la pieptul ei. În momentul acela, îşi dădu seama că nu mai exista nicio speranţă.

Când apăru lumina şi o mare albă de ceaţă se ridică de pe dealuri, ochii ei erau prea obosiţi să mai zărească ceva. Will se răcise deja în braţele ei şi îşi despletise părul peste faţa lui. Îl legăna uşor, să-şi aline durerea.

Sam găsi o cameră în strada St. Victor.

Avea ochii umflaţi de plâns când deschise fereastra mansardei cocoţate deasupra celor şase etaje ale clădirii şi trase obloanele, uitându-se peste acoperişurile din St. Germain. Apoi se întoarse şi reuşi să zâmbească portăresei care îl urmase gâfâind după ce urcase scările abrupte. Îi dădu câţiva franci şi o convinse să-i aducă o sticlă de coniac, promiţându-i că poate păstra restul. Nu se gândea decât la Jo. Nu-şi amintise nici măcar o singură dată de Tim.

Când primi sticla, încuie uşa. Afară se auzea dangătul unui clopot, peste zgomotul traficului. Stătu în picioare cu paharul în mână, contemplând strada de dedesubt. Simţea miros de pâine proaspătă, cafea, usturoi şi vin. Aceasta era aroma caracteristică Parisului. Alături se auzeau râsete.

Îşi umplu din nou paharul. Nu mai mâncase de peste douăzeci şi patru de ore şi băutura i se ridicase deja la cap. Îl sorbi din câteva înghiţituri şi apoi îl aruncă nerăbdător într-un colţ şi începu să bea direct din sticlă. I se înceţoşau privirile.

Se uita încruntat la cer, încercând să distingă ceva. Norii se ridicau. O rază palidă de soare lumina picăturile de ploaie prinse de balustradă, transformându-le în diamante sclipitoare. Le privi intens. Plângea. Nu voia să-şi oprească lacrimile. Le lăsă să se scurgă pe obraji îmbibându-i cămaşa. Mai luă o gură de coniac şi apoi, aşezând sticla cu

grijă pe masă, păşi pe terasă. Îi veni uşor să se caţere peste balustradă. Îşi sprijini mâna pentru o clipă de ţiglele calde ale acoperişului şi se balansă uşor.

Când se aruncă în gol, ultimul său gând fu Matilda.

Ann privi înainte spre dealurile Purbeck. Silueta dură a castelului se ridica deasupra pădurii, iar dincolo de ea se profila arcul uriaş al curcubeului, gonind ultimii nori cenuşii.

Văzu imediat Porsche-ul parcat la întâmplare, lângă piaţă şi trase lângă el încordată, după drumul obositor. În ultima vreme se dezobişnuise să conducă pe distanţe mari, mai ales pe drumul şerpuitor de ţară pe care-l străbătuse de la Frome.

După ce trânti portiera, o luă la fugă pe sub bolta spartă de zidărie, peste podul care traversa şanţul secat. Adidaşii ei nu făceau niciun zgomot. Ca şi Jo, fu nevoită să se oprească la intrare şi să plătească taxa.

Apoi o luă la fugă gâfâind, urmând cărarea peste iarbă, către digul de peste şanţul interior şi alergă printre turnurile masive de o parte şi de alta a Porţii Martirilor.

Acolo se opri ezitând şi se uită în jur, cu părul răvăşit de vânt. Nu era nici urmă de Jo. În dreapta se ridica Turnul Regelui, cu tot ce mai rămăsese din castelul principal. La stânga, altă zonă acoperită cu iarbă forma curtea interioară înconjurată de ziduri cenuşii de piatră, iar în extremitatea vestică, de ruinele foişorului Butavant. Merse încet, şovăind. Apoi se întoarse şi se uită după zid. Jo stătea acolo, pe iarba tunsă şi umedă.

Ann răsuflă uşurată. Alergă spre ea, oprindu-se la doi metri depărtare.

— Jo?

Fata nu-i răspunse. Se uita înainte, cu mâinile pe genunchi şi părul răvăşit de vântul dinspre sud-vest. Avea mâinile pline de zgârieturi şi unghiile rupte.

Ann o privi îngrozită.

— Jo, te simţi bine? o întrebă ea, atingând-o pe umăr.

Dar nu primi nici un răspuns. Pielea lui Jo era rece ca

gheaţa.

În spatele lor apăruseră doi bărbaţi şi o femeie cu aparatele de fotografiat atârnate pe umăr. Se îndreptară veseli spre ruinele foişorului. Râsetele lor răsunară în aerul proaspăt.

Când sosiră Bennet şi Nick le găsiră pe amândouă aşezate pe iarba moale. Turiştii treceau pe lângă ele, le priveau nedumeriţi şi plecau. Ann o ţinea pe Jo de mână. Nu reuşise s-o trezească la viaţă. O dată sau de două ori îi luase pulsul. Era din ce în ce mai slab.

Bennet îngenunche lângă ele.

— Cum se simte? murmură doctorul.

Ann clătină din cap.

— Nu pot s-o ajut. Clipeşte. Când îi ridic mâna, cade la loc. Totuşi ochii par normali. Dar s-a răcit din cap până-n picioare.

Nick se uită în jur la ruinele castelului. Când o privi pe Jo, era plin de mânie.

Bennet deschise geanta pe care o adusese în portbagajul Mercedes-ului şi cotrobăi într-un compartiment când Nick se apropie de el şi-l opri.

— Fără droguri, zise el.

— Trebuie, Nicholas.

— Nu, te rog, lasă-mă pe mine să încerc!

Ann se sculă în picioare şi se îndepărtă iar Bennet îi urmă exemplul. O studiau amândoi pe Jo.

Nick se aplecă, o apucă de umeri şi-o trase în sus.

— Ridicat-te! Mă auzi? Ridică-te! Nu te lăsa! Luptă!

O scutură cu putere, bălăngănindu-i capul dintr-o parte într-alta, în timp ce se lăsa în braţele lui.

Bennet făcu un pas înainte gata să protesteze, dar Ann îi puse o mână pe braţ.

— Aşteaptă! murmură ea.

— Luptă! Revino la viaţă. Vreau să trăieşti! Ştii cine sunt?

O forţă să-l privească.

Jo îşi ridică încet ochii spre el.

— Vreau să trăieşti! Întoarce-te la mine. Mă auzi, Jo? S-a

terminat!

Întunericul şi durerea i se învârteau în cap, trăgând-o în pământ. Beznă, somn, uitare, pace. Nu dorea să se întoarcă. Nu simţea niciun pic de supărare. Doar regret; regret că lăsa în urmă soarele, cerul şi râsul. O aştepta întunericul etern în care fiul ei se odihnea deja liniştit.

Nu dorea să se întoarcă. A doua şansă. O graţiase; soarele sclipea în spatele turnurilor înalte de piatră albă. Îşi duse mâinile la ochi, dar îi prinsese încheieturile. El, bărbatul care-i fusese rege. O privea plin de compasiune acum. Îi poruncea să se întoarcă. Să trăiască. Trupul din braţele ei se topea în ceaţă. Exista altă viaţă înăuntrul ei care aştepta să se nască. Trebuia să-şi revină, trebuia să asculte, să-i dea şansa să-şi ispăşească greşelile…

— Jo?

Nick o îndemna să-şi revină în fire.

— Jo, mă auzi?

Se produsese o uşoară schimbare în starea ei. Nu ştia ce anume, dar nu se mai împotrivea cu înverşunare ca mai înainte. Se răzgândise. Se întorcea la viaţă.

— Jo, draga mea, o să reuşeşti, ai să vezi.

O scutură din nou.

— S-a terminat, iubirea mea. S-a terminat.

Îi atinse haina de parcă ar fi vrut să se încredinţeze că era stăpână pe mişcările ei şi tresări săgetată de durere.

— S-a terminat repetă ea uimită.

În spatele lor, Ann şi Carl Bennet se uitară unul la celălalt. Ann zâmbea cu lacrimi în ochi.

— S-a terminat, murmură Jo încet. Matilda a murit. Aici, sub turn.

— Ştiu, iubita mea.

— Au scos trupurile din temniţă după unsprezece zile. Le-au pus într-un singur mormânt. Will era în braţele ei. N-au putut să-i despartă. N-au avut nici cruce, nici piatra funerară. Regele a vrut să uite.

— N-a uitat niciodată, Jo. N-a uitat!

Se desprinse de lângă el. Făcu un pas s-o susţină, apoi o lăsă să meargă pe iarbă clătinându-se către zidul în ruine din spatele lor.

— Aici, murmură ea. Sunt aici, îngropaţi în fundaţie. Au aruncat moloz şi pietre peste ei.

Se aplecă încet, rupse un fir de sovârv sălbatic din umbra peretelui şi aşeză floarea pe jos. Se uită la ea un timp. Apoi se întoarse şi o porni spre intrarea Porţii Martirilor.

Nick ezită, după care o urmă pe potecă, peste pod.

Mercedes-ul era parcat lângă han. Bennet deschise portiera din spate şi Jo se urcă ascultătoare în maşină, aşezându-se pe banchetă cu ochii închişi. Ann veni lângă ea şi-o îmbrăţişa.

— Are nevoie de un brandy zise ea.

— Este tot ce mai lipseşte, zise el tăios, după doza de Valium de aseară. Am nişte cafea în portbagaj.

Nick stătea nehotărât afară, studiind-o pe Jo care sorbea din cana fierbinte. Se uită la Ann şi apoi la Bennet. Erau amândoi preocupaţi de Jo. Se întoarse încet şi o luă spre castel. Bennet privi în jur. Pentru o clipă rămase nemişcat. Apoi se încruntă şi-i dădu termosul lui Ann.

— Ai grijă de ea, murmură el. Vin imediat!

Nick contempla florile mov crescute în umbra zidului.

Părul ei fusese mai roşcat decât al lui Jo şi ochii puţin mai verzi probabil. Atât de plină de viaţă şi graţie! Şi el o frânsese.

— Iartă-mă!

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare. Îngenunche în linişte în iarba udă.

Abia după cinci minute se ridică în picioare. Fără să se uite înapoi, se întoarse şi se îndreptă spre parcare. Bennet îl aştepta sub poarta uriaşă de piatră.

Nick îl văzu şi se opri stânjenit.

— Am crezut că sunt singur.

Bennet zâmbi grav, potrivindu-şi pasul cu al lui.

— N-ai fost singur, zise el. Cineva te-a ascultat. Cred că, din motive care mă depăşesc, ţi s-a acordat a doua şansă.

Nick încuviinţă din cap.

— Şi eu cred la fel.

* * *

Aşezată în spatele maşinii, Jo atinse mâna lui Nick. Se uită mirată la pantalonii lui uzi, murdari de noroi în genunchi. Bărbatul o îmbrăţişă.

— S-a terminat în sfârşit.

O strânse la piept.

— Pentru ei, murmură ea zâmbind. Dar pentru noi?

— Pentru noi de-abia acum începe cu adevărat.

— Şi Sam, şopti Jo.

— Nu cred că o să se mai întoarcă.

Braţele lui se încordară în jurul ei.

— Şi nici Tim. S-au încăierat noaptea trecută. Tim a alunecat şi şi-a spart capul.

Ezită, observând că tresărise.

— A murit, draga mea.

Fata încercă să-şi înghită lacrimile.

— Dar de ce? De ce Tim? El n-a făcut niciun rău nimănui.

— A fost un accident…

— N-a fost niciun accident! strigă ea nefericită. Nimic n-a fost întâmplător. S-a întâmplat aşa cum era prevăzut. Din prima zi când l-am văzut pe Sam la Edinburgh. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Să sesizez pericolul.

Îşi ridică vocea.

— Sam este singurul vinovat, nu-i aşa? Ne-a dus de nas. Tu n-ai fost regele John. Şi nici eu Matilda. A înscenat întreaga poveste. Şi-a bătut joc de noi tot timpul.

Nick nu-i răspunse. Se uita pe fereastra maşinii, la silueta albă a castelului, proiectată pe albastrul strălucitor al cerului.

Dar nu vedea crăpăturile mari din zidărie. Şi nici pereţii

de piatră prăbuşiţi, acoperiţi cu buruieni şi viţă; zărea doar foişorul nou construit al unei mari şi puternice fortăreţe, cu leoparzii Angliei fluturând roşii-aurii pe metereze.

Simţea că mai fusese acolo.

EPILOGUL UNU
10 OCTOMBRIE 1216

Margaret de Lacy îşi dădu jos gluga şi îşi scutură rochia de ploaie. Hohotele de veselie dinăuntru arătau că oamenii din Lynn se distrau la petrecerea pregătită pentru rege. John vizita ţinuturile estice ale regatului său. Inspiră adânc şi făcu semn pajului de la uşă care, după ce muşcă moneda dăruită de ea, o puse grijuliu în buzunar. Îi deschise şi clipi din ochi, lăsând-o să treacă. Sala era înţesată de oaspeţi, dar Margaret păşi hotărâtă spre masa de onoare unde mânca regele.

La început, n-o observă. Îşi ridicase cupa să toasteze pentru şerif. Îl rugaseră toată seara să ţină o cuvântare şi dorea să se arate binevoitor. Apoi se întoarse şi văzu femeia care aştepta lângă cotul lui, studiindu-l cu ochii ei verzi. Îi pieri zâmbetul şi lăsă cupa jos. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei şi se sculă în picioare, împingând brusc scaunul. Se făcu deodată linişte în timp ce oamenii priveau nedumeriţi.

John se închină şi văzu că-şi mişcase buzele, rostind un nume. Femeia făcu o plecăciune adâncă.

— Sunt Margaret, Sire, fiica ei.

Auzi şoaptele agitate din jur şi citi nerăbdarea şi uimirea întipărite pe feţele oamenilor din preajma regelui. John se albise la faţă.

— Înălţimea Voastră, am venit cu o rugăminte. Aş vrea o bucată de pământ să construiesc o mănăstire în amintirea mamei. Sper că o să faceţi măcar atât pentru ea – acum.

Îşi plecă privirile. Nu voia să-i vadă durerea din ochi.

— Bineînţeles!

De-abia pricepu ce spusese, dar observă că-şi mişcase buzele.

— Unde?

— În zona mlaştinilor pe care le-a iubit atât, Sire.

Îi văzu ochii ca prin ceaţă – verzi şi frumoşi, cu sclipiri

aurii! Ochii unei alte femei.

Deodată, regele se îndoi, săgetat de o durere ascuţită. Se apucă de stomac şi vomită. Vacarmul din jur se transformă în strigăte de îngrijorare, dar le făcu semn să se potolească.

— Aduceţi cerneală şi o pană de scris, gemu el. Mai repede! Vei avea mănăstirea pe care o doreşti, Margaret de Lacy! De dragul ei!

Scribul consemnă acordarea unei bucăţi de pământ în pădurea regală de la Aconbury, la sud de Hereford şi fu aplicat sigiliul regesc acolo, în sala de la Lynn. Abia după aceea, John aşteptă să fie dus în pat. În haosul creat de îmbolnăvirea lui subită, Margaret se strecură afară, strângând pergamentul la piept.

Peste opt zile, John Plantagenet muri.

EPILOG DOI
PARIS – IANUARIE 1986

Judy purta o rochie stil 1920, împodobită cu mii de mărgele strălucitoare. Îşi pieptănase părul pe frunte şi se fâţâia printre oaspeţii săi. Tablourile păreau bune. Era mulţumită de expoziţie şi încă şi mai mulţumită de catalog. Fusese realizat sub supravegherea lui George Chippen şi apăruse înainte de ziua deschiderii. Oamenii se îngrămădeau să obţină ultima realizare a lui Tim Heacham.

În spatele ei, Pete Leveson se ocupa de şampanie. Îi zâmbi peste umăr. Se căsătoriseră de trei zile.

Când o văzu, puse jos sticla şi o luă de mână.

— Eşti fericită?

Îi făcu semn că da.

— A venit atâta lume. Nu-mi vine să cred că am chemat aşa de mulţi prieteni.

— Nu contează. Totul este să se simtă bine.

Bet Gunning flutură invitaţia în prag şi luă un pahar de şampanie de pe tava din apropiere. Apoi îşi croi drum spre ea şi-i zâmbi lui Pete.

— Deci o să scrii un articol despre această expoziţie şi în revista mea, nu-i aşa?

— Încearcă numai să mă opreşti!

Pete făcu un pas înainte şi o sărută pe obraz.

— Nick şi Jo nu sunt cu tine?

Bet sorbi din şampanie.

— S-au răzgândit, zise ea. Când s-au întors din SUA, miercuri, au hotărât să meargă direct la Hay-on-Wye.

Se uită la Pete zâmbind maliţios.

— Cred că sunt datoare să-ţi vând un pont, Pete. Probabil că o să se căsătorească.

— Înţeleg, chicoti Pete. Şi povestea se termină cu bine.

— Aşa cum trebuie să se termine toate poveştile, zâmbi Bet. Eu una beau pentru ei.

— Şi pentru copil, exclamă Judy ridicând paharul

inocentă.

— Care copil? sări Bet. Jo mi-a promis că o să scrie o carte!

— Bine, dar aceste două acţiuni nu se exclud reciproc! murmură Judy. Evenimentul va avea loc la sfârşitul lui mai. Nick ne-a sunat de la New York să ne anunţe.

— Şi cum este o fată dulce şi adorabilă, continuă Pete, Judy a început să-şi pună întrebări.

— Să-şi pună întrebări? îl îngână Bet privind-o suspicios pe Judy.

Judy surâse.

— După părerea mea, există doi candidaţi la paternitate. Nick sau regele John.

Bet sorbi din pahar.

— Dacă e s-o luăm aşa, bănuiesc că şi bunul Tim, alias frumosul conte de Clare ar avea ceva de spus în această privinţă.

Judy ridică din sprâncene.

— Aşa deci! exclamă ea fluierând printre dinţi.

— Şi aţi uitat amândouă de însuşi William de Braose! interveni Pete.

Pentru o clipă, se uitară unii la alţii în linişte. Apoi Pete ridică paharul.

— Pentru Jo, Dumnezeu s-o binecuvânteze! zise el. Să aibă parte de o naştere uşoară şi de totala discreţie a presei!

OBSERVAŢII ISTORICE

Regele John şi Matilda de Braose au existat în realitate, dar relaţia lor personală este pură ficţiune. Se confirmă însă că l-a acuzat în mai multe rânduri de uciderea nepotului său, provocându-i accese violente de furie. Dragostea dintre Matilda şi Richard de Clare este de asemenea imaginară la fel ca şi speculaţia referitoare la lipsa de legitimitate a unuia dintre copiii ei.

Circumstanţele morţii tânărului William şi ale Matildei sunt misterioase, dar cronicile confirmă mai mult sau mai puţin unanim că John i-a înfometat cu bună ştiinţă, fie la Corfe, fie la Windsor.

Faptele regelui n-au fost explicate în mod satisfăcător, deşi comportarea lui William i-a pus greu la încercare răbdarea, mai mult ca sigur. Cruzimea atitudinii sale fată de Matilda şi Will a declanşat un asemenea strigăt de revolta la timpul acela când răzbunarea şi ura erau obişnuite, încât regele a fost nevoit să dea o declaraţie prin care să explice cursul evenimentelor ce au determinat proscrierea lui William. Sigur, n-a putut sau n-a vrut să explice moartea celor doi ostateci, dar declaraţia a fost semnată de prietenii şi rudele Matildei, inclusiv de Adam Porter, contele Ferrers şi contele de Clare însuşi.

Au fost înaintate două motive general acceptate care să justifice comportarea lui John: primul – faptul că Matilda l-a acuzat pe John de moartea lui Arthur, iar al doilea – dorinţa lui John de a-i învăţa minte pe baroni, alegându-l drept exemplu pe parvenitul William. Probabil ezitase să-i condamne la moarte când venise timpul.

Oricum, indiferent de motive, căderea familiei de Braose a avut efectul opus. A scandalizat întreaga ţară, iar semnatarii declaraţiei lui John au fost printre cei care, patru ani mai târziu, au semnat Magna Carta cu celebra clauză 39, care stipula următoarele:

Niciun om nu va putea fi reţinut, întemniţat, proscris,

izgonit din ţară sau distrus în vreun fel şi nici nu va putea fi acuzat decât în urma unei judecăţi drepte, potrivit legii pământului.

William de Braose a murit în exil, în Franţa, pe 9 august 1211. Serviciul religios a fost oficiat de Steohen Langton şi a fost îngropat în catedrala Sf. Victor din Paris.

Giles, episcop de Hereford, s-a întors din exil în 1213, gata să se împace cu regele, dar când John nu a dat semne că ar intenţiona să dea înapoi proprietăţile familiei de Braose, l-a trimis pe fratele său Reginald în ţinuturile mlăştinoase. Astfel, Castelele Abergavenny, White Castle, Skenfrith, Brechnock, Hay, Radnor, Builth şi Blaen Llynfi au fost recâştigate cu ajutorul galezilor. Soţia lui Reginald, Gracia de Burgh a avut doi copii, William şi Matilda şi a murit de tânără. El s-a căsătorit apoi cu Hwlady, una din fiicele lui Llewelyn, aliindu-se cu galezii care susţinuseră familia de Braose în eforturile de recuperare a proprietăţilor. Paincastle a revenit galezilor şi a fost stăpânit de Gwallter, fiul lui Einion Clud.

Giles a murit în 1215, iar în anul următor, noul rege, Henric al III-lea l-a recunoscut în sfârşit pe Reginald ca moştenitor al proprietăţilor de Braose.

Margaret şi Mattie au fost eliberate. Mattie s-a întors la tatăl ei, Richard de Clare, care, până la moarte, a fost tutorele fiului ei mai mare John, deşi copiii ei au fost consideraţi ostateci până în 1218. Mai târziu, John s-a căsătorit cu Margaret, altă fiică de-a lui Llewelyn şi a contestat dreptul unchiului său Reginald asupra domeniilor familiei.

Richard de Clare a murit în toamna lui 1217.

Fiica cea mare a Matildei, tânăra Matilda, a murit pe 29 decembrie 1211, la Llanbadam Fawr şi a fost îngropată aşa cum a dorit, la Strata Florida, lângă soţul ei.

Despre Isobel Mortimer se cunosc puţine lucruri. Soţul ei, Roger, a murit în ianuarie 1214 şi a fost urmat de fiul său,

Hugh.

Margaret de Lacy încă mai trăia în 1255. A avut trei copii: Egidia, Catherine şi Gilbert.

Din ordinul lui Margaret de Lacy au fost defrişate trei terenuri împădurite şi s-a fondat în 1218 o bogată mănăstire augustină şi o capelă pentru veşnica pomenire a sufletelor părinţilor şi fratelui ei.

Tot ce a rămas azi din ctitoria dăruită de John este o mică biserică, bântuită, încuiată şi folosită ca depozit.

DATE PRINCIPALE

(Datele cu caractere cursive sunt aproximative)

1154 – ascensiunea la tron a regelui Henric al II-lea 1160 – *naşterea Matildei de St. Valerie*

1174 – *căsătoria Matildei*

1175 – masacrul de la Abergavenny

1176 – *naşterea lui William de Braose cel Tânăr (Will)*

1176 – logodna prinţului John cu Isabella de Gloucester

1177 – *naşterea lui Giles*

1178 – *naşterea Matildei celei tinere (Tilda)*

1179 – *naşterea lui Reginald*

1182 – căderea castelului Abergavenny 1182 – *naşterea lui Margaret*

1184 – *naşterea lui Isobel*

1188 – chemarea la cea de-a treia cruciadă

1188 – logodna lui Mattie cu Gruffydd ap Rhys

1189 – căsătoria lui Mattie cu Gruffydd

1189 – moartea lui Henric al II-lea; ascensiunea la tron a lui Richard Inimă de Leu

1189 – căsătoria prinţului John

1189 – prinţul John vizitează vestul ţării

1191 – William îl prinde pe Elfael şi construieşte castelul Mallt (Paincastle)

1192 – 1199 – William, şerif de Herefordshire

1195 – asediul castelului Pain

1196 – William împarte dreptate în comitatul Stratfordshire; câştigă drepturi în Bamsraple şi Totres.

1197 – anul molimei; moartea lui Trehearne Vaughan.

1198 – cel de-al doilea asediu al castelului Pain

1199 – moartea lui Richard I

1199 – William – unul din suporterii lui John la încoronare

1200 – William primeşte ordinul la Limerick

1200 – John îi acordă lui William dreptul de a lua pământ galezilor

1203 – William devine lord de Gower

1203 – William îl însoţeşte pe John în Normandia şi asistă la moartea prinţului Arthur

1205 – William devine lordul celor trei castele

1207 – primele semne ale căderii în dizgraţie a lui William

1208 – 23 martie. Conflictul lui John cu Roma în privinţa numirii lui Stephen Langton ca arhiepiscop de Canterbury duce la decretul de interzicere al Papei Inocenţiu al III-lea

1208 – familia de Braose fuge în Irlanda

1209 – 1210 – William se întoarce în Ţara Galilor

1210 – Primăvara. Regele John soseşte în Irlanda

1210 – Matilda fuge în Scoţia

1211 – moartea Matildei şi a lui Will

1211 – 9 august. William moare în Corbeil. Este îngropat la Paris de arhiepiscopul exilat Langton

1215 – Magna Carta

1216 – 10 octombrie. Acordarea unei bucăţi de pământ la Aconbury pentru Margaret de Lacy, este una din ultimele tranzacţii semnate de John

1216 – 18 octombrie. Regele John moare

OBSERVAŢIE ASUPRA NUMELOR

Numele de Braose apare scris în cronici şi în cărţile de istorie în diverse feluri: de Briouse, de Breos, de Briouze, de Braose.

Matilda a fost adesea numită Maude sau Maud (numele sunt derivate din Matilda), în afară de poreclele înregistrate de istoria locală şi de folclor: Moll Walbee, Malld Walbri şi Mallt sau Mawd.

Margaret, fiica ei este întâlnită în unele cronici şi sub denumirea de Marjorie.

BARBARA ERSKINE este unul dintre cei mai cunoscuţi autori din ultimii zece ani, iar LADY HAY, best seller internaţional, a fost tradus în douăsprezece limbi şi vândut în peste un milion de exemplare.

Jo Clifford, reporter pasionat de meseria ei, este o sceptică şi hotărăşte să atace hipnoza şi fenomenul de regresie temporală prin hipnoză într-o serie de articole dure. Dar... se supune unei simple şedinţe de hipnoză şi se trezeşte legată fără scăpare de altă epocă şi altă existenţă, în personificarea Matildei de Braose, Lady Hay, profund ancorată în epoca regelui John, rege a cărui dragoste pătimaşă şi distrugătoare o urmăreşte şi... AZI.

Atât de bine documentat şi bine scris încât este aproape imposibil de povestit. Conţine tot ce-şi poate dori un cititor cu imaginaţie înfierbântată: personaje frumoase, personaje istorice şi pasiune. Are deasemenea şi ceva greu de găsit: situaţii şi caractere care sânt atât de convingătoare încât par reale.

The Philadelphia Inquirer

VIE! ... ADMIRABILA!

Knoxville News-Sentinel

ISBN 973-9085-35-0
Coperta: Riess Walter

Lei 3500